This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

A 472050 DUPL

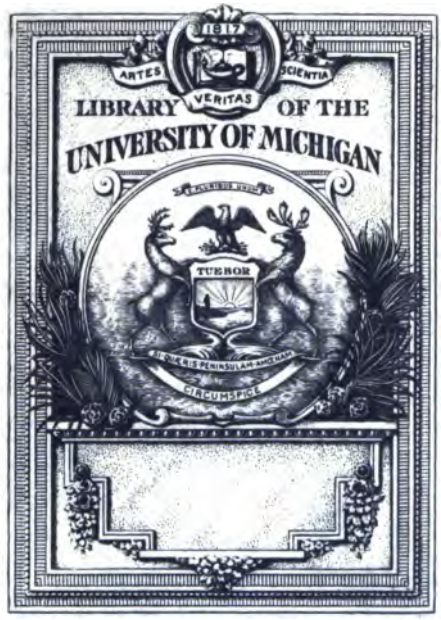

THE GIFT OF
Tappan Presby. Assoc.

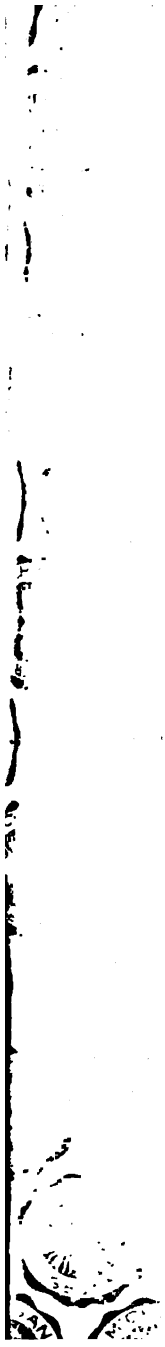

888
T3
1759

Theocritus

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

THEOCRITI

888
T3
1759

QUÆ EXTANT:

CUM GRÆCIS SCHOLIIS.

LONDINI:

Impensis J. RICHARDSON, in vico vulgo dicto Pater-noster-Row. MDCCLIX.

QFI
Tappan Presb. Church
12-23-1932

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,

καὶ τῶν ἄλλων βυκολικῶν ποιητῶν

περὶ, ἐκ τῆς Σούδα.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ Χῖος, ῥήτωρ, μαθητὴς Μητροδώρου τοῦ Ἰσοκρατικοῦ, ἔγραψε χρείας. Ἀνθιπολιτεύσατο δὲ Θεοπόμπῳ τῷ ἱστορικῷ· φέρεται δὲ αὐτοῦ ἱστορία Λιβύης, καὶ ἐπιστολαὶ θαυμάσιαι. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Θεόκριτος Ποιητὴς καὶ Φιλίνης, οἱ δὲ Σιμμίχου, Συρακούσιος· οἱ δὲ φασὶ Κῷον· Μετῴκησε δὲ εἰς Συρακούσας. Οὗτος ἔγραψε τὰ καλούμενα Βυκολικὰ ἔπη Δωρίδι διαλέκτῳ. Τινὲς δὲ ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν καὶ ταῦτα, Προιτίδας, Ἐλπίδας, Ὕμνους, Ἡρωΐνας, Ἐπικήδεια μέλη, Ἐλεγείας καὶ Ἰάμβους, Ἐπιγράμματα. Ἰστέον δὲ ὅτι τρεῖς γεγόνασι βυκολικῶν ἐπῶν ποιηταὶ, Θεόκριτος οὗτος, Μόσχος Σικελιώτης, καὶ Βίων ὁ Σμυρναῖος, ἐκ τινος χωριδίου καλουμένου Φλώσσης.

ΓΕΝΟΣ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ὁ τῶν βυκολικῶν ποιητὴς, Συρακούσιος ἦν τὸ γένος, πατρὸς Σιμιχίδου, ὡς αὐτός φησι·

Σιμιχίδα πρᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Τινὲς δὲ τὸ Σιμιχίδα ἐπώνυμον εἶναι λέγουσι. δοκεῖ δὲ

 σιμὸς

σιμός τις τὴν πρόσοψιν εἶναι, πατέρα δ' ἐκπνέναι Πραξαγόραν, καὶ μητέρα Φιλίναν. ἀκμάσαι δ' γέγονε Φιλιππίδης, καὶ Ἀσκληπιάδης, ὧν μνημονεύει. ἤκμασε δ' καὶ τὸν Πτολεμαῖον, τὸν ἐπικληθέντα Λαγωόν. ἐπὶ δὲ τὴν τῶν βουκολικῶν ποίησιν αὐθυπὸς ὡρμήθη, πολλῆς δόξης ἐκ τούτων ἐπέτυχε. καὶ γάρ τινας Μόχθος καλέσθαι, Θεόκριτος ἐπεκλήθη.

Περὶ τοῦ πῶς καὶ πῶς εὑρέθη τὰ βουκολικά.

ΤΑ βουκολικὰ φασιν ἐν Λακεδαίμονι εὑρεθῆναι, καὶ πάνυ σπουδῆς προσοπῆς τυχεῖν. τῶν γὰρ Περσικῶν ἐνεστώτων ἔτι καὶ φόβου πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα παρασσόντων, ἑνέστη καὶ ἑορτὴ Ἀρτέμιδος Καρυάτιδος. τῶν δὲ παρθένων ἀπομεκρυσμάτων διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου ταραχήν, ἀγροῖκοί τινες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἱερὸν, ἰδίαις ᾠδαῖς τὴν Ἄρτεμιν ὕμνησαν· τῆς δὲ τούτων μούσης ἀρίστης γνωσθείσης, παρέμεινε τὸ ἔθος καὶ ἐφυλάχθη. Ἄλλοι δὲ τοῦτον τὸν τρόπον ἐν Τυνδαρίδι τῆς Σικελίας ἀχθῆναι λέγουσι τὰ βουκολικά. Ὀρέστῃ γὰρ ἐκκομίζοντι τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον, ἐκ ταύρων τῆς Σκυθίας χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἐν ἑπτὰ ποταμοῖς ἐκ μιᾶς πηγῆς ῥέουσιν, ἀπολύσασθαι. ὁ δὲ παρελθὼν εἰς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας, τὸ ἄγος ἀπενίψατο ἐν τοῖς λεγομένοις Δαχώροις ποταμοῖς· ἔπειτα εἰς τὴν Τυνδαρίδα τῆς Σικελίας ἦλθεν· οἱ δὲ ἐπιχώριοι τὴν θεὸν ἰδίοις ἄσμασι καθυμνήσαντες, ἔθει τὴν παρώτιδα παρέδωκαν εὕρεσιν.

Ἕτερον

Ἕτερον ἀληθέστερον.

Ὁ δὲ ἀληθὴς λόγος τοιοῦτος. Στάσεως ποτὲ γενομένης ἐν ταῖς Συρακούσαις, καὶ πολλῶν πολιτῶν φθαρέντων, εἰς ὀμβροσίαν τὸ πλῆθος λοιπὸν ἐλθόντος, ἔδοξεν Ἄρεμις αἰτία γεγονέναι τῆς Διαλλαγῆς. οἱ δὲ ἀγροῖκοι δῶρον ἐκόμισαν, καὶ τὴν θεὸν γεγηθότες ἀνύμνησαν· ἔπειτα δὲ ταῖς ἀγροίκοις ᾠδαῖς τόπον ἔδοσαν σιωπῆς.

Περὶ διαφορᾶς τῶν βουκολικῶν.

Τὰ βουκολικὰ ἔχει διαφορὰν τὴν τῶν ποιημάτων ἐπιγραφῶν· καὶ γὰρ αἱ πολικαί εἰσι, καὶ ποιμνικαὶ, καὶ μικταί· τὴν μὲν οὖν ἀπὸ τῶν βοῶν ἔλαβεν ἐπιγραφήν, ὡς ἀρμοδίαν τῷ ζώῳ· διὸ καὶ βουκολικαὶ εἴρηνται ᾠδαί. λέγεται δὲ βουκόλος, οὐχὶ τὸ τὰς βόας ἐλαύνειν, ἢ ἀπὸ τοῦ τὰς βόας κωλύειν ἀτιμαγελώσας, ἢ τῶν βοῶν κορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, ὥσπερ τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμεταβολον. ᾄδειν δέ φασιν αὐτὸς ἄρξαν ἐξηρτημένους, θηρίων ἐν ἑαυτῷ τόπους ἔχοντα, καὶ πήραν παναπερμίας ἀνάπλεων, καὶ οἶνον ἐν αἰγείῳ ἀσκῷ, ποιμένας νέμοντας τοῖς ὑπαιθρίοις, στέφανόν τε φορεῖσθαι, καὶ κέρατα ἐλάφων προσκεῖσθαι, καὶ μὴ χεῖρας ἔχειν λαγωβόλον. τὸν δὲ νικήσαντα, λαμβάνειν τὸν τοῦ νενικημένου ἄρτον. καὶκεῖνον μὲν ἐπὶ τῆς τῶν Συρακουσίων μάχειν πόλεως, τοὺς δὲ νενικημένους εἰς τὰς περιοικίδας

χωρεῖν, ἀγείραντας ἑαυτοῖς τὰς τροφάς· διδύναι ἢ κὴ ἄλλα τινὰ, παιδιᾶς κὴ γέλωτος ἐχόμενα κὴ ὠφεμένας ἀπολέγειν,

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν, δέξαι δ' ὑγίειαν,
Ἂν φέρομαι ἁβρὰ τᾶς θεᾶ, ἂν ἐκαλέσατο τήνα.

Περὶ τῆς τῶν βυκολικῶν ἐπιγραφῆς.

ΕΙδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν, ὁποῖόν ἐστι λόγος. Ὑποκορισῶς ἢ εἴρεται εἰδύλλιον.

Περὶ τῶν τῆς ποιήσεως χαρακτήρων.

ΠΑσα ποίησις τρεῖς ἔχει χαρακτῆρας· διηγηματικὸν, δραματικὸν, κὴ μικτόν. τὸ ἢ βυκολικὸν ποίημα, μίγμα ἐστὶ παντὸς εἴδους, καθάπερ συγκεραμμένον· διὸ κὴ χαριέστατον, τῇ ποικιλίᾳ τῆς φράσεως, μᾶλλον ἢ τῆς κράσεως. ποτὲ μὲ συγκείμενον ἐκ διηγηματικᾶ, ποτὲ ἢ ἐκ δραματικᾶ· ποτὲ ἢ ἐκ μικτᾶ, ἤγουν διηγηματικᾶ κὴ δραματικᾶ. ὁτὲ ἢ ὡς ἂν τύχῃ· Εἰς ὅσον δ' οἷόν τε ἐστι, αὕτη ἡ ποίησις τὰ τῶν ἀγροικων ἤθη ἐκμάσσεται, τερπνῶς πάνυ τὰς τῇ ἀγροικίᾳ σκυθρωπὰς τὸν βίον χαρακτηρίζουσα· Ἐκπέφευγε ἢ κὴ τὸ ἄγαν ἀδρὸν κὴ ὑπέρογκον τῆς ποιήσεως.

THEO-

THEOCRITI

IDYLLIORUM INDEX.

α'. Εἰδύλλιον, Θύρσις, ἢ Ωδή.
β'. Φαρμακεύτρια.
γ'. Αἰπόλος ἢ Ἀμαρυλλὶς, ἢ Κωμαστής.
δ'. Νομεῖς.
ε'. Ὁδοιπόροι, ἢ βουκολιασταί.
ς'. Βουκολιασταί.
ζ'. Θαλύσια. ἢ Ἐαρινὴ ὁδοιπορία.
η'. Βουκολιασταί.
θ'. Νομεὺς, ἢ Βουκόλοι.
ι'. Ἐργατῖναι, ἢ Θερισταί.
ια'. Κύκλωψ.
ιβ'. Αἴτης.
ιγ'. Ὕλας.
ιδ'. Κυΐσκας Ἔρως, ἢ Θυμίχος.
ιε'. Συρακούσιαι, ἢ Ἀδωνιάζουσαι.
ις'. Χάριτες, ἢ Ἱέρων.
ιζ'. Ἐγκώμιον εἰς Πτολεμαῖον.
ιη'. Ἑλένης ἐπιθαλάμιος.
ιθ'. Κηριοκλέπτης.
κ'. Βουκολίσκος.
κα'. Ἁλιεῖς.
κβ'. Διόσκουροι.
κγ'. Ἔρως, ἢ Δύσερως.
κδ'. Ἡρακλίσκος.
κε'. Ἡρακλῆς λεοντοφόνος, ἢ παῖς τινα ἀνέγραφα, Αὐγείᾳ κλῆρος.
κς'. Ληναὶ, ἢ Βακχαί.
κζ'. Ὀαριστὺς Δάφνιδος καὶ Κόρης.
κη'. Ἡλακάτα.
κθ'. Παιδικά.
λ'. Εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν.

ΤΟΥ ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,

εἰς τὸν ἑαυτοῦ βίβλον.

ΑΛΛΟΣ Ο ΧΙΟΣ· ΕΓΩ ΔΕ ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ΟΣ ΤΑΔΕ ΓΡΑΨΑ.

ΕΙΣ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΟΛΛΩΝ ΕΙΜΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩΝ.

ΥΙΟΣ ΠΡΑΞΑΓΟΡΑΟ, ΠΕΡΙΚΛΕΙΤΗΣ ΤΕ ΦΙΛΙΝΑΣ.

ΜΟΥΣΑΝ Δ' ΟΘΝΕΙΗΝ ΟΥ ΠΟΤ' ΕΦΕΛΚΥΣΑΜΗΝ.

ΤΠΟ-

ΤΠΟΘΕΣΙΣ

Τῦ Πρώτυ Εἰδυλλίυ.

Ἐν τύτῳ τῷ εἰδυλλίῳ Διαλέγονται πρὸς ἀλλήλυς Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος· ὁ δὲ Θύρσις βυκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα· καὶ ἀντὶ τύτυ αἶγα εἰς τρεῖς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν ποτύβιον παρὰ τῦ Αἰπόλυ φέρας λαμβάνει.

ARGUMENTUM

IDYLLII I.

In hoc Idyllio colloquuntur inter se Thyrsis pastor & Caprarius: Thyrsis autem Bucolico carmine canit Daphnidem præ amore contabescentem atque morientem: & pro eo capram ter mulgendam, & pulchrum pastorale poculum à Caprario præmii loco refert.

ΘΕΟ-

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ,

Εἰδύλλιον ά.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ, ϗ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΑΔΥ τι τὸ ψιθύρισμα ϗ ἀ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Α παρὰ ταῖς πηγαῖσι, μελίσδεαι· αὐδὺ ϝ ϗ τυ

THYRSIS PASTOR, & CAPRARIUS.

DULCEM ſuſurrum & pinus iſta, ô paſtor caprarie,

Quæ eſt juxta fontes, reſonat: ſuaviter verò & tu

ΔΑΥ. Ψιλῶται τὸ ά, αἱ γὰρ Δωριεῖς τρίπολλες τὸ η τὸ ᾶ ασυ, εἰς α ψιλούμενον τρέπουσιν, ὑπίξαιρεμένων τῶν ἄρθρων. τὸ γὰρ η τὸ ἄρθρον τραπὲν εἰς α, ὐ ψιλῶσιν, ἀλλὰ δασύνουσιν. Ἐν ἄλλω, ὕτω. Τὸ αὐδὺ, τινὲς λέγουσιν ὅτι ψιλῶται, τῦ η τρεπομένυ εἰς α, Δωρικῶς. ϗ οἱ μὲν ὕτοι ἀληθεύουσι, ψεύδεται ὁ Θεόκριτος, —παιδ' ἄλις γεράφων· ϗ, Οὐχ' ἁμῖν τὸν ἔρωτα· ϗ —— τί ποθ' αὐτὸ· ϗ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐναντιούμενα τῷ κανόνι. ΨΙΘ. Ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς πρὸς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων χιζόμεναι. Ψιθύρισμα δὴ, ἢ τὸ μέλισμα, ἢ τὸ σύριγμα, ἢ τὸ κρῦμα. Ἄλλως. Ψιθύρισμα, τὸ μινύρισμα. * ὠνοματοποιῆσθαι δὲ ἡ λέξις παρὰ τὴν τῦ ἤχυ ἰδιότητα, καὶὰ μίμησιν τῆς φωνῆς. ψιθύρισμα, μέλισμα, λάλημα. ὅθεν ϗ ψίθυρος, ὁ λάλος. ἡ δὲ φωνὴ τῶν κατὰ μίμησιν, καθάπερ ϗ

Quæ eſt juxta fontes, reſonat: ſuaviter verò & tu

ϗ τὸ κιλαρύζειν. Ὅμηρος, — κατειβόμενον κελαρύζει. Γίνεται δὲ ἀπὸ τῦ ψίω, τὸ λεπτύνω, ἐξ ὗ ϗ ψιὰς παρ' Ὁμήρῳ· κυρίως δὲ λέγεται ψιθυρίζειν, τὸ ἐν τοῖς ὠσὶ τινὰ λιπτὸν ἦχον ἠχεῖν, παρὰ τὸ ψίειν ἐν ταῖς θύραις, ἤγυν ταῖς ἀκοαῖς. καὶαχρηστικῶς δὲ, ϗ ἐπὶ τῶν δένδρων. ψιθυρίζυσι γὰρ αἱ πίτυς, ὅταν ῥιπιδῶσι, τῇ ευότητι τῶν φύλλων σχιζομένης τῆς πνοῆς. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νιφέλαις, — Τῆμος χαίρων ὀπίσταν πλάταις ψιθυρίζῃ. Ἡ δὲ διάνοια ϗ τὸ ἐξῆς, ἔχει ὕτως· Αἰπόλε, ϗ ἡ πίτυς ἐκείνη, ἥτις ἐστὶ παρὰ ταῖς πηγαῖς, ἠδέως τινὰ μελίζει, ἤγυν μέλος ϗ ῥυθμῷ τινὸς ἀφίησι τὴν τῶν φύλλων λιπαρὴν ἀπήχησιν. τῦτο γὰρ νῦν τὸ ψιθύρισμα μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἠδὺ δὲ μέλος ϗ σὺ τῇ σύριγξι μέλπεις, αἰπόλε. Ἄλλως· Ἡδὺ μὲν τὸ τῆς πίτυος ψιθύρισμα ἐκείνης

* Ed. Ven. leg. ὀνοματοποιῆσθαι.

Συρίσδες· μὴ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ.
Αἶκα τὴν ἕλῃ κεραὸν τράγον, ἆνγα τὺ λαψῇ·

Fistula canis: post Pana pipximum
præmium feres.

Si ipſe acceperit cornutum hircum,
tu captam capies:

τῆς δὲ παρὰ ταῖς ποιμαίναις λιτυρᾶς ἀδύσης· ἡδὺ δὲ καὶ σὺ, ὦ αἰπόλε, ψιθυρίζεις. Ἄλλως· Τὰ ψιθυρίζειν τισὶς ὀνομάσθαι πεῖθονται φασιν, ὡς τὸ, κρίμνα ζυγὸν, καὶ τὸ, σίζε ὄφθαλμός. κυρίως δὲ, † ἐστὶ τῶν ψιθυριζόντων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνεσθαι. ψίθυρ ψίθυρος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος· καὶ ψίθυρος, ψιθυρὸς, ὡς μαρτύρος μαρτύρου. τὸ δὲ ψίθυρος, παρὰ τὸ ψιθύω, ὃ σημαίνει τὸν λοιδορεῖσθαι· ἢ παρὰ τὸ ψίρ, τὰ λεπτύνω, καὶ τὸ θύρα· σημαίνει δὲ τὰ χείλη περιφερασικῶς. τὸ δὲ ψίθυρος ἀπὸ τοῦ ψιθύω, ἀποβολῇ τοῦ υ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, καὶ τοῦ θ εἰς θ, ψίθος. Αἰπόλοι δέ εἰσιν, οἱ ἐν τοῖς αἰπίοις, τουτέστιν ὑψηλοῖς τόποις καὶ τραχέσι τὰς αἶγας νέμοντες· ἕτω γὰρ φιλεῖ τὸ ζῶον. ΤΗ. Εὐθέα ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος, τῆνος λέγουσι, καὶ τὸ ἐκείνη, τήνα, ἀναλόγως τοῖς θηλυκοῖς. Καὶ ἄλλως· Τήνα Δωρικῶς ἕτω λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς ποτὲ μὲν γράφουσι τὸ τ ἀντὶ τοῦ κ, ὡς ἐνταῦθα· ποτὲ δὲ τὸ κ ἀντὶ τοῦ τ, ἐκείνη γὰρ ἦν, καὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, κείνη. ἐκβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς η, καὶ τοῦ κ, εἰς τ, καὶ τοῦ κ εἰς α, τήνα.

2. ΜΕ. Αἰολικόν· ἐστιν ἀντὶ τοῦ μιλίζει, ὅ ἐστι, λιγυρῶς, ἡχεῖ καὶ ᾄδει. μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον. ὡς καὶ Πίνδαρος φησὶν Πᾶνα φάσκων, τὸ σαυτοῦ μέλος κλάζειν τυθέντι, ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδειν.

3. ΣΥΡ. Ἀντὶ τοῦ συρίζεις, Δωρικῶς, οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ δασέα ἐσα

† Vid. ἐπὶ

πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς ος λήγοντα, εἰς ες φωνῆσι· τὸ δὲ μόνον ἐκβλίβουσι. τὸ συρίζεις γὰρ συρίσδεις γράφουσι. ὡς καὶ ἐν τοῖς ὑπαρεμφάτοις τὸ συρίζειν, συρίσδειν, διαλύουσι καὶ τὸ ζ εἰς τὸ, ὃ ἐξ ὧν ἦν συνεπάθρουν, σοιχεῖα. Ἄλλως· Συρίζειν τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν· ὥσπερ σαλπίζειν τὸ διὰ σαλπιγγος φωνεῖν, καὶ αὐλεῖν, τὸ δι' αὐλοῦ μέλπειν, ὡς ἀπὸ τούτων θέλω, — Κρ. ὦ μᾶ τῷ θύρᾳ· ἢ διὰ τῆς καλῶν φιλόν ἔοικεν. Αὐλεῖ δὲ μοῖσας, σύρισδε ὁ Δάφνις ὁ βώτας. Συρίζω καὶ τὸ κατ' Σύριος· λέγω, ἢ φράσω· συρίττω ἢ ἐπὶ συρίγγων διὰ τοῦ σ μιᾶς τοῦ γράμματος· καὶ συρίττω ἐπὶ χλιδωσμοῦ μιλαδαλικῶς, οἷον, συρίττω τινὰ, ἀντὶ τοῦ χλιδάζω, καὶ τῶν συριττομένων ἐστὶν, ἧσπερ τῶν ἐμπαιζομένων. Διαφέρει τὸ ᾄδειν, τοῦ συρίζειν, καὶ τοῦ αὐλεῖν, καὶ τῶν τοιούτων, τῷ τὰ μὲν, μέλη ἔχειν μόνον· τὸ δὲ ᾄδειν ἐπὶ λόγου λέγεσθαι ἐμμελῶς. ΜΕ. Ἤγουν, ἀπολαβὼν αὖσες, τουτέστιν, ἐν τῇ μολπῇ τῇ διὰ τῆς σύριγγος, τὰ δευτερεῖα τοῦ Παιὸς ἔξεις· τῶν δὲ ἄλλων, τὰ πρωτεῖα. ΠΑΝ. Τὸν Πᾶνα, οἱ μὲν λέγουσιν υἱὸν Πηνελόπης καὶ πάντων τῶν μνηστήρων, καὶ διὰ τοῦτο λέγεσθαι καὶ Πᾶνα. Ἐπιμενίδης δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ, Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, Πᾶνα καὶ Ἀρκάδα διδύμους. Ἀρίστιππος δὲ ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ, Διὸς καὶ νύμφης Οἰνηίδος, οἱ δὲ λέγουσι, διὰ τοῦτο, Πᾶν, ὅτι τῆς ὥρας ἐστὶ σημεῖον τελείας, τοῦ παντὸς, ἐθεν κυρίως προσαγορεύεται Πάν. συνοικεῖται γὰρ ἡ μοῖρα τοῦ Θεοῦ τῷ

περιέχοντι,

5 Αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τλῶ⊙ γέρας, ἐς τὲ καλαῤῥεῖ
Α χίμαρ⊙· χιμάρῳ ϝ καλὸν κρῆς, ἔς τί κ' ἀμέλξῃς.

5 Si verò capram acceperit ille præmium, ad te defluet

Capella. Capellæ autem cato bona eſt, donec mulſeris.

συριέχοιλ. κ) τὸ μὲν τῶν κεράτων ὑπερφύρημα, ἤλιξ κ) θελήσης, κ) μυίσσως φασὶν εἶναι, τὸ δὲ παίρδαλιν εἰλῆφθαι, τῆς γῆς φαυλασίας οὔσας. τὰ κ) κάτω λάσια, τῶν τῆς γῆς μερῶν, κ) τῶν ἐν αὐτῇ συφυόντων· τὸν δὲ σύριγξα, τῶν ἐν τῷ κόσμῳ συνθημάτων μίμησιν εἶναι, τὸ δὲ ὑπηγεῖσθ, τὰν κατασχίδνην τὰς ἀφνειὰς ταραχὰς, κ) τῶν ὑπὸ νεφῶν γινομένων περὶ τὸν ἀέρα μιλαδολῶν· κ) τὰ κάτω, τελίστ τὰς μηρὰς δασύας, σημαίνοισας τὰς ὑλώδεις τόπους· κ) τὰ κάτω βραχία, σημαίνοιλα τῶν ὀρῶν τὰ τραχέα. ἔχει δὲ κ) τῇ μιᾷ χειρὶ τὸ δρέπεσθαι. σημαίνει τλὺ ἐρασίαν· τῇ δὲ ἄλλῃ τλὺ συρίγξα, σημαίνουσαν τὰς ἀνίμους. Τὸ δὲ δεύτερον, ἐνίοθι μὲν ἐπὶ τάξεως λέγεται, ἐνίοτι δ' ἐπὶ ἀριθμήσεως, καθὰ κ) τὸ πρῶτον, κ) τὸ τρίτον, κ) τὰ τῆς ἀκολουθίας ταύτης. ἐνταῦθα δὲ τὸ δεύτερον, κ) τὸ πρότερον σημαινόμβιον λέγεται. ΑΠΟ. Κομίσῃ. ὡς τὸ καψῇ, ἀλλὰ τῦ λήψῃ. τὰς γὰρ μέλλοισας σιριαπῶσιν οἱ Δωριεῖς, δεξῇ, λαψῇ, γραψῇ, κ) τὰ ὅμοια.

4. ΑΙ. Τὸ αἶκα αὐτὶ τῦ ὅκιν ἐστὶ· τλὺ γὰρ οἱ διφθογγοι τρέπεσθαι οἱ Δωριεῖς εἰς τλύ αι. τὸ δὲ ε ψιλὸν, εἰς α βραχύ. οἷον, ὅκιν, αἶκα· ἄρτεμις, ἄρταμις. καλῶς ἔν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ α νῦν. τῶν γὰρ Δοριέων εἰς α βραχὺ τὸ ε τῦ δυνήσεται σωσθίσμα τρισσόντων, ἔγ⊙ ἐξέτεινα, ὃ κ) Δημοπαίδων συμέσκελε. ΛΑ. Ἐκτίταλαι τὸ λα, διὰ τὸ εἶναι Δωριεὸν, ὡς φησιν Ἀσκληπιάδης, ἐπεὶ φησὶν ὅτι κ) βραχύ ἐστιν.

5. ΑΙ. Ἤγεν, εἰ μὴ ἔχοι τις τράγον διδόναι τῷ θεῷ, κ) δώσει αἶγα θήλειαν, σὺ λήψῃ χίμαρον, ἐπὶ θηλυκῦ. Χίμαρος γὰρ ἀρρενικῶς μὲν ὁ τράγ⊙, θηλυκὸς δὲ, ἡ ἐπαυσιαία αἶξ, ἡ ἐνὸς χρυμῶνος ὖσα. μᾶλλον δὲ ἀδύνατόν μὴ ἔχειν τινὰ τράγον, ἀλλ' εἰ διδήσει ὁ θεὸς αἶγα λαβεῖν, σοὶ δοθησέται χίμαρ⊙. Τὸ δὲ καλαῤῥεῖ μιλαφορικῶς αὐτὶ τῦ καλλιχθησέται, τὸ συώτονον τῆς δόσεως διὰ τῦ καταῤῥεῖ ἐληλοῖ.

6. ΕΣ. Αντὶ τῦ ἀναμελλέ⊙. ἐκ δὲ τύτυ τλὼ μήπω τίλοκυῖαι δηλοῖ. ὅτι δὲ τῆς μήπω τίλοκυΐας τὸ κρέας ἡδίον ἐστὶ, φησὶ κ) Ἡσίοδος. — Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τίλοκυΐας. Γράφεται κ), ἔς τ' ἂν ἀμέλξῃς.

Ἐν ἄλλῳ· αἶκα τλῶος.] Ἐὰν ἐκεῖν⊙ λάβῃ κερασφόρου τράγου (κεραὸς γὰρ κ) κερασφόρ⊙, τὸ αὐτό. σλὴν ὅτι τὸ μὲν ποιητικόν ἐστ· τὸ δὲ κερασφόρ⊙, κοινὸν) αἶγα σὺ λήψῃ. ἐὰν δὲ αἶγα λάβῃ ἐκεῖν⊙ γέρας, εἰς σὲ καλαῤῥεῖ κ) καλαῤῥεύσει, ἤγουν εἰσελεύσεται ἡ χίμαρ⊙. ἀπὸ μεταφορᾶς τῦ ὕδατ⊙. τὸ συώτονον δὲ τῆς δόσεως διὰ τὸ καλαῤῥεῖ δηλοῖ. XI. Τῇ χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας ἐστὶν, ἕως ἂν ἀμέλξῃς αὐτήν. Ἐρίφ⊙, μέχρι τριῶν κ) τετάρων μηνῶν. Χίμαροι ἐπὶ θηλυκῦ, ἕως ἐσαυτῦ, τελίστιν, ἕως ἂν τίκωσι κ) ἀμελχθῶσιν. ἀφ' ὃ δὲ τίξεται ἡ χίμαξ⊙, ὑπὸτι χίμαρ⊙ λέγεται,

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἄδιον, ὦ ποίμαν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καλαχὲς
Τᾶν ἀπὸ τᾶς πίτρας καλαλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἰίδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας. αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τὠναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ ἦ τὰν ὖιν ὕστερον ἄξεις.

CAPRARIUS.

Dulcius, ô paſtor, tuum carmen eſt, quam effuſa
Illa quæ de rupe ex alto defluit unda.
Si Muſæ oviculam præmium abducant,
Agnum tu ſtabularium pro præmio accipies. Si vero placuerit
Illis agnum capere, tunc tu poſtea ovem abduces.

γέλαι, ἀλλὰ χίμαιρα, ἢ αἶξ· ταὐτὸ γὰρ αἶξ, καὶ χίμαιρα. ἐπὶ δὲ τῶν ἀρρένων, ἔριφος, καὶ τράγος. οἱ δὲ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τῆ ἄρρενος, τὸν αἴγα λέγουσι. καί ἐστιν αὐτοῖς κοινὸν ὄνομα τὸ αἶξ, ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. ὁ δὲ ἐπὶ τούτων ἔριφοι, τοῦτο ἐπὶ τῶν προβάτων ἄρνες καὶ ἀμνοί. καὶ ὁ αἴγιος ἰλαῦθα, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων οἴϊες. ὁ δὲ τράγος ἐπὶ τούτων, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων κριός. νομεῖς δὲ οἱ τῶν προβάτων καλοῦνται ποιμένες. οἱ δὲ τῆς ἑτέρας μερίδος, αἰπόλοι. Θεοῖς δὲ ἐχρῶντο οἱ νομεῖς, τῷ Πανὶ, καὶ ταῖς Μούσαις, καὶ ἔτι ταῖς Νύμφαις. καὶ ταῖς μὲν Νύμφαις, καὶ τῷ Πανὶ, ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι διαλοιβοῦσιν, ἀγρόται θεοῖς καὶ αὐτοῖς ὦσι, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι διαλοιβῶσι· τῷ δὲ Πανὶ, ὡς χρωμένῳ σύριγγι, καὶ ἐπιστήμονι, καὶ ἀφόρῳ αὐτῆς ὕλῃ, ἧς καὶ αὐτοὶ ἐπιμελοῦνται. ταῖς δὲ Μούσαις διὰ τὸ μέλειν αὐτοῖς ᾠδῶν, ἃν αὐταὶ ἔφοροι.

7. Η ΤΟ. Καλωφορεῖς ἢ ἠχεῖ ἢ καλαχεῖ, τὸ καλαχούμενον, ἢ ὑπηχεῖ, καὶ ὑποῤῥοιζεῖν ἐν τῷ καταφέρεσθαι. Ἐν ἄλλῳ. Ἢ τὸ καλαχές. Εἰ μὲν μιλὰ τὸ ὕδωρ ἐπῆγε τὸ τὸ, ταὐτὸ δύναμιν τῷ ὦ, ἔχειν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον ὕστ. ἡδύτερον, ὦ ποιμὴν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καλαφέρεται μιλὰ ἦχε. νῦν δὲ προτάττει αὐτό. καὶ δυσπόπλοι ποιεῖ τὸν λόγον, τῷ ὑπολαμπικῷ ἄρθρῳ συμπαγόμενοι. σύνηθες δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ τῷ πιζῷ λόγῳ.

9. ΑΙ. Παραβέβληται ὁ μὲν αἰπόλος τῷ Πανί· ὁ δὲ ποιμὴν ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ νῦς ὕτως· ἐὰν αἱ Μοῦσαι τὴν ᾠδὰν, ἣν ὁ τὴν ὖιν τὸ θῆλυ πρόβατον δῶρον ἄγωνται, αὐτὶ τοῦ λάβωσιν, ἄρνα σὺ σακίταν λήψῃ γέρας. σακίται δὲ ἄρνες, ὡς ἔστι γαλακτοφόρους, οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίᾳ σηκῷ κλείουσιν· ἐὰν δὲ ἀρέσκῃ ἐκείναις ἄρνα λαβεῖν, σὺ δὲ τὴν ὖιν ὕστερον ἄξεις, τοῦτ' ἐστὶν ἐν τῇ ᾠδῇ τὰ βούλεσθαι τῶν Μουσῶν ἄξεις.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς ποτὶ τὰν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τῆδε καθίζας,
Ὡς τὸ κάταυλες τᾶτᾳ γελόφον, ἄτε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομεύσω.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμάν, τὲ μεσαμβρινὸν, ἐ θέμις ἄμμιν

THYRSIS.

Viſne per nymphas, viſne, caprarie, hic affidens,
Ad acclivem hunc tumulum, ubi ſunt myricæ,
Canere fiſtula? ego autem interea capellas paſcam.

CAPRARIUS.

Non fas eſt, ô paſtor, jam circa meridiem, non fas eſt nobis

12. ΛΗΣ. Ἀπὶ τᾶ βύλει ⸗ θέλεις, ἀπὸ θέμαλ⊙ τᾶ λᾶ, τὸ θέλω. ὅθεν ⸗ λῶν τὸ ἐπωφελὲς, ὁ πᾶσιν θέλορμι. ἢ Δωρικὸν τὸ λῆς, καλὰ ἀφαίρεσιν τῆς θι συλλαβῆς. ὁ Θύρσις δὲ τᾶτο λέγει. Τῆδι, ἰθάδε ἢ ἐνεῖσι. Τὸ δὲ καθίξας Δωρικὸν, τροπῇ τᾶ σ, εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸν μέλλοντα τῆς τελέρης συζυγίας τῆς ληγούσης εἰς ζ, διὰ τᾶ ξ, ἐκφέρουσιν. Αλλως. Δῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν. Θέλεις, ὦ αἰπόλε, πρὸς τῶν νυμφῶν ὧδε ἐλθεῖν, ⸗ καθίξας εἰς τὸν ἀνεςηκότα τᾶτον τόπον ⸗ καλάϊλη, ἤγεν, ὀξὺν, ὅπᾳ αἱ μυρίκαι, τῇ συρίγγι μέλπειν, τὰς δὲ αἶγας ἐγὼ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ βοσκήσω. Τὸ καταυλίες, τὸ κατωφερὲς, ὅπερ ἐςιν ἐναντίον τῷ ἄναυλες, λέγεται δὲ ἐπὶ τᾶ αὐτᾶ. ὁ γὰρ ἀναύλης τόπ⊙, ὁ αὐτὸς δή πᾳ ἐςὶ ⸗ καλαύλης, ⸗ ἀνωφερὴς ἐπὶ τᾶ αὐτᾶ ⸗ κατωφερής. λέγεται δὲ ⸗ ἀναύλη ξύλα ⸗ καταύλη, τὰ ἄνω φερόμενα ⸗ κάτω, ⸗ ἀνωφερῆ ⸗ κατωφερῆ, ἐπὶ τῶν αὐτῶν. Γελοφον δὲ ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πίδᾳ ὑπερανεςηκὼς ὄχ⸗ θ⊙, ὃς ⸗ κολωνὸς καλεῖται. πῶς τῆς γαίας διφθογγογραφμένης, ψιλογραφᾶται τὸ γελόφον, τὸ ὡς ἀνώγιον, ⸗ κατώγιον; ⸗ φαμὲν ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαῖα ἐψιλογραφᾶτο, ὡς ⸗ τὰ παρ' αὐτῆς συλλείμμα· νῦν δὲ οἱ νέοι διφθογραφᾶσιν, ὐκ ἠθέλησαν τὴν παλαιὰν σωνήθειαν τελέως ἀπολιπεῖν, ἀλλ' ἔθεσαν ⸗ τινὰ ψιλογραφούμενα.

13. ΜΥ. Ὅπᾳ αἱ μυρσίναι, ἐφ' αἷς μεσημβρίζει ⸗ εὐώδασιν.

15. ΜΕ. Τὸ μεσήμβρινον, ἐκ τᾶ μεσημερινᾶ, ἐκβολῇ τᾶ ε, ⸗ προθέσει τᾶ β.

ΟΥ. Οὐ πρέπον ἐςὶν, ὦ ποιμὴν, καλὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῇ σύριγγι χρῆσθαι. τὸν Πᾶνα διδοίκαμεν, ὅπως γὰρ πικρός ἐςι· ἀντὶ τᾶ βαρὺς ⸗ ὀργίλ⊙· ἡνίκα ἀπὸ τῆς ἄγρας σχολάσας ἀπαυέται, κικοπιακὼς, ἐν αὐτῇ δηλονότι· ⸗ ἀεὶ πρὸς τῇ ῥιπὶ αὐτᾶ, ἤτοι ἐν τῇ ῥιπὶ, ὁρμισᾶς σχολὴ πάθηται· τιλέσι, ⸗ ἀεὶ ὀργίλ⊙ ἐςίν.

19. ΑΛ-

Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. ἢ γὰ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐσσί γε πικρὸς,
Καὶ σὶ ἀεὶ θρυμμὶν χὠλὰ ποτὶ ῥὶν καθῆσθαι.
Ἀλλὰ (τὸ γὰ δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγεα τίδες,
Καὶ τὰς βουκολικὰς ἐπὶ τὸ πλέον ἦκεο μοίσας)
Δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω

Tibi cavere? Pana metuimus?
namque is à venatione
Tunc fessus requiescere solet, estque amarulentus,
Et illi semper acerba bilis in naribus sedet.

Verum (tu enim, ô Thyrsi, Daphnidis dolores nosti,
Et bucolicae ad summum pervenisti Musae)
Et huc age, sub ulmo consideamus, Priapi

Τῆ. ΑΛ. Ἤφυν, τὸ σὲ τῦ θανάτυ τῦ Δάφνιδός μοι λέγε. Τὸ ἄλγος ἄειδε, πρίχως ἐξόρθω γεγραμμένον ἐν τοῖς ὑπ' ἡμῶν ἀνηγμένοις· ἄφρονες, δηλονότι, ἄλγη ἄειδε, ἢ λέγε τὸ τὸ ἄλγος. ἐλλὶ τῦ λέγειν ἐν, ἐπαφρικῶς, ἢ ὅτι τὸ ὑπὲρ ὑπερέλκει· ἢ ἄλγη ἄειδε, ἀντὶ τῦ λέγε, ἢ ἄκγεα ἄειδε, ὁ ἐμὶ βέλτιον. ΑΛΛΑΞ. Ἀλλὰ τὸ γὰρ δὴ Θύρσιν] τὸ σύ, ἢ τὸ γάρ, ἀντὶ τῦ δευτέρου ἐπφορᾶ γίγνει. ὀφείλει ἢ τὸ σύ, ἢ ἐπὶ τῦ πρώτου λείπεται ἀπὸ κοινῦ. ὅτω γὰρ ἂν ἦς ὁ λόγος ἀκόλυθος, ἔχων ὅτως· Ἀλλὰ σὺ, ὦ Θύρσι, ἐδὴ τὰ ἄλγη τῦ Δάφνιδος· σὺ γὰρ ἐφίκεο ἢ ἐπὶ τὸ πλέον τῆς βουκολικῆς μέσης. ὑπ' ἀλιτίσιλος δὲ ἑαυτῷ, μὴ πρίπειν οἱ ἐων συρίζειν κάτα τὸ μέσον τῆς ἡμέρας διὰ τὸν Πᾶνα, εἶτα, τὸν Θύρσιν προλοιπόμενος ᾄδειν. ὁ γὰρ τοῦτον ἐστι τὸ συρίζειν τῷ ᾄδειν· ἀλλὰ συρίζειν μέν ἐστι, τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν. ᾄδειν δὲ, τὸ κοινῶς προενηδεῖν. τὸ τῇ σύριγγι δὲ χρῆσθαι φησὶ μὴ πρέπον εἶναι καιὰ τὸ μεσημβρινὸν, διὰ τὸν Πᾶνα, τῇ σύριγγι χρώμενον. ἐπὶ τὴν ᾠδὴν δὲ πρέπεται, ὡς ἄλλό τι ἔσαν, ἢ ὑ * μέλον αὐτῆς τῷ Πανί.

Tu. Τὸν Πριήπου νύμφης Χλοίδος, ἢ Χίονης ἢ Διονύσου φασὶν υἱὸν, ὃν ἢ πάντων μὲν Λάμψακον ἐπώνυμον αὐτῷ πόλιν φασὶ, παρ' ὑπνον δὲ, ὁ αὐτός ἐστι τῷ Διονύσῳ, ἐκ τῆς ἐτυμολογίας γὰρ φαίνεται. ἔστι γὰρ οἶον, ἢ βριήπτου διὰ τὰς ἐν τοῖς βακχείαις ἢ μέθαις ἐκβοήσεις. ἢ πριήπτου, πρεσιέμενον τὸ ὑπέρμεα. τὸ δὲ κραναιάδων, ἀντὶ τῦ πρήνων. εἰ μή πω τὰς νύμφας κρηνίδας λέγει, ὡς τῶν νυμφῶν σοφιζομένων τῷ Πριήπῳ· τινὲς δὲ τὸ κρηναιάδων, κραναίας ἀπεδέξαντο, ἐπὶ ἐστι δένδρα ὅτω καλούμενα. Ἐν ἄλλῳ. ΔΕΥ. Ἄγε ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα· ἀντὶ τῦ καθιζώμεθα, ἢ καθίσωμεν, ἀπὸ πελίας τῦ ἀγάλματος τῦ Πριάπου, ἢ τῶν σκηνῶν, ὅπου ἡ καθέδρα ἦεινη ἡ ποιμενική, ἢ αἱ δρῦς. ἰὰν δὲ ἄσσης ὥστε ἥσας σοὶ ἐρίζων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιβύαθεν, τελίσι τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης, αἰγά τί σοι δώσω δίδυμα τιτοκυῖαν, ὥστ μίχθι τρίτω ἀμέλξαι αὐτήν. ἦτις δύο ἔχουσα ἐρίφους, πρόσ-

* Ven. μέλλον ὃν αὐτῆς.

Καὶ τᾶν κραναίδων ποτιπαλίσιον, ἔστᾳ ὁ θῶος·
Τίλῳ ὁ ποιμενικὸς ἁ ταὶ ἁμὲς αἱ κ' ἀείσῃς.
Ὡς πάτα τὰν Λυκίαν ποτὶ Χρόμιν ἔστας ἐλάφαν,
Αἶγά τέ τοι δοκεῦ διδυματόπον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ δὺ ἔχνις· ἐρίφως τετραμέλξιαι ἐς δύο πίλλας·
Καὶ βαθὺ κιστύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ κηρῷ.
Ἀμφῶες, νεοτᾶυχες, ἔτι γλυφάνω ποτόσδον.

Et fontium Nympharum ex adverſo, ubi ſedes eſt
Illa paſtoralis & quercus. Si vero cecineris
Sicut olim cum Libyco paſtore Chromide cantaſti certans,
Tunc & capram tibi, dabo gemellorum matrem, ut ter mulgens,
Quæ geminos hœdos lactans, duas lateres mulctras lacte complet.
Et profundum poculum *dabo* dulci cera collutum,
Geminis anſulis, novum, recentem adhuc ſculpturam redolens.

ποτιπαλίξιαι, ἢ ἀμιλλᾶσθαι αἰς δύο πίλλαις. ποιμενικὸν δὲ αἰγῶνα ἡ πίλλα. λέγεται δὲ ἅπαξ ἡ νεμέλαινα.

25. Δί. Δίδυμα τετοκυῖαι, ὅτι τρὶς ἀμέλξαι, πολὺ γὰρ ἔχει γάλα αἱ διδυμαλγοῦσαι. ὅθεν φησὶν, ἃ αἶξ φυσιωμένη τὴν κοιλίαν, ὅτε ἡ μία τὴν τῶν ἐρίφων τροφὴν ἢ δύο πίλλας φύσαλλα. τὰς δὲ ἀμολγὰς πίλλας καλοῦσι. ἔνθα τὸ φίσσειν ἐν αὐτοῖς, ὅ ἐστι, γαλακτίδωσον ἀγρεῖον.

27. ΚΙΣ. Κιστύβιον, σκεῦος ἔνθα τὰ χαίδια ἐν αὐτῷ τὸ τύρειον, χωστύβιον ἴσ. ἢ ξύλινον ἔκπωμα κεκοσμημένον γόμφοις σκολιοῖς ἢ καυκίον ξύλινον σοιμανικὸν, τὸ οἱονεὶ χιστύβιον. Ἄλλως· Κιστύβιον, σοτήριον ἀγροικικὸν, ἴσως ἀπὸ τῆ κιστῆ, ἐξ ἧ παλισκυβάζουσι τὰ σοτήρια. κοινοτέρως δὲ ἢ ἐπὶ παίλων τῶν ξυλίνων σοτηρίων ὁ λόγος τίθεται, ἔνθα τὸ κιχάδαι εἰς αὐτὸ τὸν οἶκον, οἷον χοᾶν, χύσιν, χυσβίον, ἢ κυατύβιον. Ἡσίοδος. — ἁλίγον δὲ ἔπειτα κιστυβίῳ. ἢ κιστύβιον, φοίβαμα, παρὰ τὸ χαίδαι ἐν αὐτῷ τὸ τύρειον, χυσίτιόν τι ὄν. ΚΕ. Ἴσως πλεκτοῦ κιβῶ, κεχρισμένου, ἃ μαθηταὶ ἦσαν οἱ κοινοὶ φασὶν, ἀπὸ τῆ κλάδου λέγεται. δὲ τὸ κλύζειν, ἀπὸ δύο· ἀπὸ τε τῆ διὰ κλυσμῆ ἰατρεύειν, ἢ ἀφ' ὑγροῦ, ὅταν τε ἐπέχωσιν ἢ ἐπιπαλύπωσι, καθὰ λέγεται ἐλαῖδα.

28. ΑΜ. Τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχειν οὐτέρα σημᾶ. διὰ δὲ τῦτο τὸ μέγιθος φασίεσσιν. ΝΕΟ. Νεωστὶ κατεσκευασμένον. ΓΛΥ. Ἀντὶ τῆ φρεσόζυ, ὅσον σάκτης, ἢ μυρίζον. Γλυφάνοιο δὲ, τύλιτι γλυφῆς. ἄπαξ δὲ γίνεται ἀπὸ τῆ γλύφω, γλύφανθος, ἢ ἀπὸ τῆ λείβω, λείβανθος· ὕτω ἢ ἀπὸ τῆ γλύφω, γλύφανθος, ποιητικῶς.

29. ΤΩ,

Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος· αὐτὴ κατ' αὐτὴν
Καρπῷ ἔλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένη κροκέῃσι.
Ἐνδόθεν ἢ γυνά, τι θεῖον δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· παρ δὲ οἱ, ἄνδρες
Καλοὶ ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος.

Cui circum labra innectitur ſuperne hedera,
Hedera helichryſo adglutinata: & circa illam
Fructu capreolus volvitur geſtiens croceo.
Intus vero mulier, divina quædam imago, ſculpta eſt,
Ornata peplo, reticuloque: juxta vero ipſam viri
Pulchris capillis viciſſim, hinc ille, inde alter,

29. ΤΩ. Οὕτως φασὶ μὲν τὰ χείλη ὑψόθι κισσὸς μαρύεται, αὐτὶ τῦ σίφλεκται.

30. ΕΛΙ. Ὁ ἐλίχρυσος εἶδος φυτῦ, ὃ τὸ ἄνθος, ὅμοιον κρόκῳ, ἔχει χρυσοειδές· ἄλλοι δὲ τὸν ἐλίχρυσον, Βολάνιον λέγουσι κροκοειδῆ ὄντα χρυσίζουσαν. ΚΕ. Κονία, ἡ ἀσβέστος. ἀφ' ἧς, κονιῶ κονιῶ, τὸ ἀσβέστῳ χρίω, καὶ κεκονιαμένος τοῖχος, ὁ ἀσβέστῳ κεχρισμένος. ἠλειῦσθαι δὲ τὸ κεκολισμένος, ἴσως αὐτὶ τῦ κεχρίσμένος ἀπλῶς. ἀπὸ τῦ κεκονιαμένου καλὰ συλλαβή. ΑΓ. Τὸν κισσὸν δηλόσοτι. ἕλιξ, ἤγουν πλοκὴ εἱλεῖται, τυτέσι, γρίφεται τὴν ἰδίαν τροφήν.

31. ΑΓΑ. Αὐλὶ τῷ θάλλουσα. ΚΡΟ. Ἤγουν, κρόκῳ χροιὰν ἔχουσι.

32. ΕΝ. Αὐλὶ τὸ ἔνδον γυνά τις κατεσκεύασται θεῶν δαίδαλμα, τελέσιν ἔργον οὕτω ποικίλον, ὡς μὴ δοκεῖν ἄνθρωπον αὐτὸ κατεσκευάσαι, ἢ ποικίλαι, ἀλλὰ θεός. τινὲς τὴν Παιδώραν φασὶν εἶναι. γράφεται καὶ γυνά, τι. τὸ δὲ τι, πρὸς τὸ δαίδαλμα.

33. ΑΣΚ. Ἀσκητὴ, ἡ κεκοσμημένη ποικίλῳ, τελέσιν ἐνδύματι, καὶ ποικιλοκεφαλαίᾳ, τῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι. ἢ ἄμπυκι, τῷ σωθούλῃ τὰς τρίχας. ἀπὸ τῦ ἀμπέχειν.

34. Ἤγων, κόμην τρεφούσης· κομᾷ γὰρ καὶ ἐθειράζειν ταὐτό. φλὴν ὅτι τὸ μὲν κομᾶν ἐστι κοινόν. τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. Ἄλλως· Ἐθειράζουσιν, κομῶσιν, εὔτριχοι. ἐθειραι γὰρ αἱ ἐξ ἕδυς γινόμεναι τρίχες. ἢ ἐθειράδες, καὶ καθηκούσας, τὰ γένεια, ἢ κομώσης. ἔθειρα δὲ ἡ θρὶξ, ἢ ἐξ ἕδυς ἡμελυμένη. Ἄλλως· Κομῶντες τὰς τρίχας, ἢ γενειῶντες ὡς τινες· ἔθειρα γὰρ ἡ τῆς κεφαλῆς θρὶξ. ὅθεν Ἀριστοτέλης ἐν Ὁμήρῳ ἔγραψεν,

—— Κυάνεαι δ' ὑπένερθε γενειάδες ἀμφὶ γένειον, ἐξ ἐθειράδες. ΑΜΟΙ. Ἀπὸ τῦ ἄλλος μέρος. Ἀμοιβαδὶς ἀντικείσθων ἐπίσοσιν, ἤγουν λόγοις ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀμοιβήν· περὶ αὐτῆς τὴν ἔριν δηλοῖότι ποιεύμενοι.

35. ΤΑ.

Νήκεῖσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' ἐ φρενὸς ἄπλετ' ἀυτᾶς.
Ἄλλοκα μὲν τήνων ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ ἦ, ῥιπεῖ νόον. εἰ δ' ὑπ' ἔρωτι
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς ἦ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρά τε τέτυκται
Λεπρᾶς, ἐφ' ἃ πανύδων, μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκῃ

35 Verbis altercantur: id vero nihil movet ipſam:
Verum jam hunc aſpicit virum ridens,
Jam vero ad alterum applicat ſe.
Illi vero præ amore
Diu oculis tumentes, incaſſum laborant.
Inter hæc piſcator ſenex, & rupes fabrefacta eſt
40 Aſpera, in qua feſtinans magnum rete ad jactum trahit

35. ΤΑ. Ταῦτα δὲ ἃ αὐτοὶ φιλονεικεῦσιν, ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ, αὗται κ' ἔριδες ἃς αὐτοὶ φιλονεικεῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς οὐχ' ἕπλοντλαι.

36. ΑΛΛΟ. Τὸ μέν τοι, νοήσεως ἐστι· τὸ δὲ, ὁράσεως. ἀδύνατον γὰρ ὁμολογουμένως, ἐν γραφῇ, κίνησιν εἶναι ζωτικὴν, ἀλλὰ τῶν γλυπτῶν εἰκόνων καλλιλληλοι ἦσαν τοῖς λελεξμένοις. ταῦτα καθ' ὑπερβολὴν Ὅμηρος εἶπεν ἀληθέστερον. —— Χρύσειαι ζωῇσι νεανίσιν εἰοικυῖαι. Ἄλλως. ΑΛΛ. Ἄλλοτε μὲν πρὸς ἐκεῖνον βλέπει τὸν ἄνδρα γελῶσα· ἄλλοτε δὲ πρὸς τοῦτον ῥίπτει τὸν νοῦν, ἤγουν τρέπει.

38. ΚΥ. Οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνοῦσιν ὡς ἐπίπαν οἰδαίνειν τὰ κοῖλα· ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀναξκαίως δι' ἔρωτα πάσχουσι· γίνεται δὲ παρὰ τὸ τὰ κοῖλα οἰδαίνειν· κοῖλα δὲ, τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν. ΕΤΩ. Ἀντὶ τῆ ματην κάμνουσι. τίς γὰρ ἂν ἄγαλμα πεῖσαι δυνήσηται; Ἄλλως. ὁ νοῦς· οἱ δὲ ὑπ' ἔρωτι καλὰ πεπλὰ κυλοιδιόωντες, ἤγουν κυλοιδιῶντες, τυφλοῦσι τὰς ὀφθαλμὰς ἐξοικνέμενοι, ἐτώσια κ' μάταια μοχθίζουσι, ἀντὶ τῆ μοχθίζουσι κ' κοπιῶσι. μοχθίζω, ποιητικὸν μοχθῶ, κοινόν.

39. ΓΡΙ. Γριπεύς, ὁ ἁλιεύς. κ' γρίπος τὸ δίκτυον, παρὰ τὸ τὰς ἰχθύας ἀγρεύειν.

40. ΛΕ. Τραχεῖα, ἡ λιθινὴ, ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων λυκαινομένη, ἢ ὑψηλή. ἐπεὶ κ' λέπας, τὸ ὄρος τὸ ἄκρον φασίν. ἢ λιθινὴ, κ' λέπρα ἀοικυῖα. τινὲς δὲ τὴν τραχεῖαν ἔφασαν, τὴν ἐκλεπρωθεῖσαν, κ' ἐκπεπλωθεῖσαν. οἷον κ' βρωθεῖσαν. Ἄλλως· ἡ νεῦς· γριπεύς τις γέρων, ἤγουν, δικτυοθήρας· κ' πέτρα λέπρας τετύχθαι βρύα, ἴχνος· ἐφ' ᾗ, κ' ἐπ' ᾗ πετρα πανύδων ὁ περίσσυος, μέγα δίκτυον ἕλκει εἰς βόλον, ἤγουν, εἰς ἄγραν, εἰς τὸ ῥίψαι ἐπὶ ἄγραν, ὡς μοιωμένῳ ἀνδρὶ μοχθοῦντι κατὰ τὸ καρτερὸν, ἤγουν κατὰ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἰσχύν. ἢ, τὸ ἰσχυρὸν τῆς δυνάμεως, ἀνδρὶ ἀκμάζοντι ὅμοιον ἔχων.

Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι, τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς·
Φαίης κεν γυίων νὺν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Αἱ δέ οἱ ᾠδήκασι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ γὰ σθένος ἄξιον ἄβας.

Senex valde laboranti viro ſimilis:
Diceres ipſum totis membrorum viribus piſcari.
Nam venæ illi undique in collo tument,
Quamvis jam cano: robur vero illi eſt etiam juventa dignum.

42. ΦΑΙ. Εἴποις ἂν αὐτὸν ἐκ τῶν μέλων τὸ σῶμα ἁλιεύειν, ἢ ἐκ πάσης δυνάμεως, ἧς ἔχει. ἐλλοπιεύειν δέ ἐστιν, τὸ ἔλλοπας, ἤγουν ἰχθῦς ἀγρεύειν. ἔλλοπες γὰρ οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ ἐν λέπεσιν εἶναι· ἢ παρὰ τὸ λεπιδωτὸν τῶν ἰχθύων· ἢ παρὰ τὸ ἑλλείπεσθαι ὀπῆς καὶ φωνῆς. Ἄλλως· εἴποις ἂν ἐλλοπιεύειν αὐτὸν, ἤγουν, ἰχθυᾶσθαι ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν. ὅσον σθένος, ἤγουν, ὅση δυνάμις τῶν μελῶν. ὁ σχηματισμὸς ὅτος καὶ τοῖς κοινοῖς ἐστι συνήθης. οἷον, συλλαβὲ ὅση δυνάμις. ἐκκλίνω τόδε, ὅση μοι ἰσχύς. ἐλλειπῶς δὲ ταῦτα λέγεται. τὰ γὰρ ἐντελῆ· συλλαβὲ καὶ τὴν δύναμιν, ὅση σοι ἐστι· καὶ ἐκκλίνω τόδε, καὶ τὴν ἰσχὺν, ὅση μοι ἐστίν· εἶχε δ' ἂν ταῦτα ὁμοίως τῷ· τῶν οἱ νιφβροὶ εἰσι. καὶ σαφέστερα ἦν, οἱ ὅτινες ἂν ἐλέγετο· συλλαβὲ καὶ τὴν ὅση σοι δυνάμις ἐστι. καὶ ἐκκλίνω τόδε, καὶ τὴν ὅση μοι ἰσχύς ἐστι. ταῦτα γὰρ ἀπὸ τῆ τὴν, ἀρξάμενα, εἶτα ἐκ ἀποδεδωκότα τὸν λόγον πρὸς αὐτὸ, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ μέλαμελείας εἰς ἕτερον μέλαπεσόντα σχηματισμὸν, δῆλα γίνεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, οἷα ἔτεινεν, εἶτα ὅπη μέλακλιθέντα ἀποδίδοται, νῦν δὲ ἐλλιπέστερον λέγεται, καὶ τῆ τὴν, ἀπόντος· καὶ ταῦτά ἐστιν ἐλλιπὲς, καὶ τὸ, ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ. τὸ γὰρ ἐπιῤῥεῖ, βαθεῖ τῆ ὄχλῳ, ὅσος ἡμῖν ἐμπίπτει.

43. ΩΙ. Δωρικῶς, αὐτὶ τῦ, ᾠδήκασιν. ἤγουν γεγαυρισμένος ἢ ὑφυσιωμένος καὶ ἐξογκωμένος ὤν. οἶδῶ γὰρ οἰδήσω, τὸ ἐξογκῶμαι. Ἶνες δὲ τὰ παρακολουθοῦντα νεῦρα ταῖς φλεψίν. ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ ὑὸς ἶνες. ἀπὸ γὰρ τούτων τῶν μελῶν, τὸ σπέρμα συνάγεσθαι δοκεῖ.

44. ΤΟ. Ἤγουν, ἄξιόν ἐστι νέῳ τινὶ εἶναι. ἢ ἡ δυνάμις ἀξία τῆς ἡλικίας αὐτῦ. ἴσως γὰρ σὺ ἡλίξ ἐγίγλυπλο τῷ πιστοῖω, σύμπηκτε τε τὴν σύνθεσιν τῶν μελῶν, ἢ ἀνάλογον τῆς ἀκμῆς τὸ σθένος αὐτῦ. Ἄλλως· ὁ νῦς. Ὡς δέ οἱ ᾠδήκασι, ὅτινες εἰσὶν ὀγκωμέναι καὶ τὸν αὐχένα αὐτῦ πάντοθεν αἱ ἶνες, ἤγουν τὰ νεῦρα, καὶ περ ὄλῃ πολιῷ, ἤγουν λευκῷ τὰς τρίχας· ἡ δὲ ἰσχὺς, ἀξία ἥβης, ἤγουν ἀκμῆς.

45 Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄποθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος,
Πυρραίαις ταφυλαῖσι καλὸν βέβρυθεν ἀλωά.
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμυος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἃ μὲν, ἂν ὄρχως

45 Non procul inde ab iſto marino ſene,
Rubris uvis pulchre gravatur vinea.
Eam parvus quidam puer juxta ſepes cuſtodit
Sedens: quem circum duæ vulpes: altera per ordines vitium

45. ΤΥΤ. Τυτθὸν κυρίως, τὸ ἐπιτίτθιον βρέφος· παρὰ τὸν τύθον, ὃ σημαίνει τὸν μαζόν· ὅθεν καὶ τύθην λέγουσι τὴν ὀλίγην, ἢ μικράν. Ἄλλως. Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν] ἄπωθεν δὲ τοῦ γέροντος, μετὰ τὸν γέροντα τὸν καὶ τὴν θάλασσαν νοούμενον, τοσοῦτον διάστημα, ὅσον ὀλίγον. τοῦτο καὶ δύναται τὸ ὀλίγον ὅσον, προτατόμενον ἔχον τὸ ὀλίγον τοῦ ὅσον. κατὰ τὸ ὅτις, ἔχει τὸ ὃς τῇ τίς προτατόμενον, ἃ ἐν τῇ διαιρέσει τοῦ λόγου, ὕστερον ἐξ ἀνάγκης ἀποδίδοται, οἷον, τὶς ὃς ταῦτ' ἐποίησε; καὶ, τοσοῦτον ἀπέχει τόδε, τοῦδε, ὅσον ὀλίγον· ἐν ᾧ τὸ ὅσον ἀπὸ ἴσου διαστήματος, ἐπίρρημα ἐγνωσμένον ἀπαιτεῖ τὸν λόγον δείκνυσθαι· εἶτα. ὥσπερ μὴ προχείρου τούτου ὄντος, τὸ ὀλίγον ἀποδίδοται καθολικῶς, ἐφ' ᾧ τόδε τὸ διάστημα καὶ τόδε εἰσίν. ὥσπερ εἴ τις πρὸς τὸ, τίς ὅδ' ἐστι; τὸ ἄνθρωπος ἀποδοίη. τοῦ τίς τὴν ὑπόστασιν ἀπαιτοῦντος, καὶ τὸ ἄτομον. ὥσπερ δὲ τὸ ὅσον ἐν τοῖς τοιούτοις ὑποτάττεται, κατὰ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ τὸ οἷον, ἀκολουθίαν ἔχει ὑπολάβεσθαι. τυτθὸν δ' ὅσσον] Τὸ πᾶν ὕστος· μικὰ τὸν γέροντα δὲ, τὸν καὶ τὴν θάλασσαν νοούμενον. τοσοῦτον διάστημα ὅσον ὀλίγον, ἁλωά, ἦγεν ἄμπελος βλαστάνει καλῶς ταφυλαῖς πυρραίαις, ἤγουν πυρσαῖς ἤδη, πεπείροις δηλονότι, ἢν μικρός τις παῖς φυλάσσει ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς καθήμενος.

46. ΠΥΡ. Ὡρίμοις, πεπαλαγέσαις. οἱ δὲ, τὰς ἤδη ὥρας ἐχούσαις τροφῆς· πύργον γὰρ ἔνιοι τὴν τροφὴν λέγουσιν. ἢ πυρραίαις, ταῖς πρωΐμοις· ἐπάγει ὧν ἑξῆς. Φοιτῇ σινομένα τὰν πρώϊμον. ἢ ταῖς πεπαλαγέσαις, παρ' ὅσον πρὸ τῶν ἀκλίνων τοῦ ἡλίου πυρροῦσθαι. Ἄλλως· Πυρραίας ταῖς πεπαλαγέσαις, ἢ πρωϊμοις· πύργος γὰρ ὁ σῖτος καὶ ἡ τροφή. Ἁλωὰ σημαίνει τέσσαρα. κυρίως μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἀμπελόφυτος τόπος· ὡς κατὰ πολὺ λῶον τοῦ ἁπλοῦ πεδίου. λέγεται ἁλωὰ, καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος. ἐπεὶ δευτέρως καὶ αὐτὸς λῶον τοῦ τῆς ἁπλᾶς γῆς. ἀλλὰ καὶ ὁ λαχανηφόρος τόπος, ὁμοίως καὶ αὐτὸς διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν· ἁλωὴ δὲ, καὶ ἡ ἅλως.

47. ΚΩΡ. Ἡ κῦρος, νέος, ἀπὸ τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρης, οἱονεὶ, χώρη τις οὖσα, ἀπὸ τοῦ διʼ αὐτῆς χεῖσθαι τὸ διοπτικὸν πνεῦμα. κόρη δὲ καὶ ἡ παρθένος, ἡ ὑγροφυὴς καὶ τρυφέρα, ἀπὸ τοῦ, κορεῖν τὸ καλλωπίζειν, ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἥξεται.

Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον. αἱ δ' ἐπὶ πήρᾳ
Πάλλα δόλον τάχοισα, τὸ παιδίον ἐ πρὶν ἀνάσθαν

Incedit, lædens maturas uvas: altera peræ
Insidias struit, nec prius puerum se relicturam

ἢ ἡ καθαρὰν, καὶ ἄφθορον ἔχησα τὼ ἡλικίαν· πορεῖν γὰρ τὸ καθαίρειν, ἀφ' ἃ καὶ νεικός· ἢ παρὰ τὸ κείρω, ἡ κειρομένη ἔτι καὶ νηπιάζουσα. ἀφ' ἧς καὶ τὸ κῶρος καὶ κέρος, ὁ ἀπαλὸς καὶ τρυφερὸς παῖς. Ἐφ' αἱμασιαῖσι] παρ' ὅσον πλήρεις αἵματος γίνονται οἱ εἰσερχόμενοι ἐπ' αὐταῖς, ἀφ' τὸ ἀκαθώδεις αὐτὰς εἶναι.

48. ΗΜ. Ἥμενος τὸ καθεζόμενος, ἀπὸ τῦ ἧα, τὸ καθέζομαι, ἧμαι, καὶ τὸ παθητικὸν ἕεμαι, ἧμαι, ἡ μετοχὴ ἑέμενος ἥμενος. ΑΜΦ. Ὁμοίην τῷ· Δύο σκόπελοι, ὁ μὲν εἰς ἐρανὸν οὐρὺν ἰκάνει. τῦτο δὲ τὸ σχῆμα οὐκ ἔχει κίνδυνον. ὁ γὰρ ἀφ' ἑτέρυ προσάπτει ἐφ' ἕτερον ἡ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμῦ, ἀλλὰ τὸ ὅλον εἰς μέρη. ταυτὸν δὲ τὸ ὅλον ταῖς μέρεσιν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν ὕτως. Δύο δὲ ἀλώπεκες ἦσι αὐτὰν, ἡ μὲν ἀνὰ τὰς ὄρχας, ἦγεν τὰς συσιχίας τῆς ἀμπέλυ ῥεφεῖαι, βλάψυσα τὴν σαφυλὴν τὴν εἰς βρῶσιν ὀπτηδείαν· ἡ δὲ ἐπὶ πήρας, ἦγεν καλὰ τῆς πήρας, τῆς τὸν ἄρτον τῦ παιδὸς ἐχύσης παῖλα δολον καλασκεδάζουσα, τὸ παιδίον ὁ πρότερος ἐάσειν φησί, πρὶν ἂν καθίσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῖς ξηροῖς, ἀλλὰ τῦ ἐπὶ τοῖς κενοῖς ἀπὸ μίλακος φορᾶς τῶν ἀνύδρων τόπων. ἡ ἀκράτισον· ἦγεν ὑδατώδες ἐγκρατές. ὅτι δὲ ἀπὸ τῦ κρατῶ σωτείδη τὸ ἀκράτισον, δῆλον μὲν ἀπὸ τῦ βεβρυχὼ ἔχειν τὸ κρᾶ. Τὸ δὲ πρὶν, ἐνίοτε μὲν μετὰ ἀπαρεμφάτυ λέγεται. οἷον, πρὶν γενέσθαι τόδε, ἐγένετο τόδε. ἐνίοτε δὲ μετὰ ὁριστικῦ. οἷον, πρὶν ποιήσω τόδε, ἐποίησα τόδε. δοκεῖ δὲ μὴ ἀπαρεμφάτυ μὲν λέγεσθαι, ἐπὶ τῦ ποιεμένυ πράγματος. μετὰ ὁριστικῦ δὲ, ἐπὶ τῦ ποιηθέντος αὐτό. ΑΝ. Ὄρχος, ὀρχάτυ διαφέρει. Ὄρχος γάρ ἐστιν ὁ ῥόθρος, εἰς ὃν ἐνίσθεται τὸ φυτὸν πρὸς μοχθείαν, παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὄρυχόν τινα ὕλα. ὄρχατον δὲ τὴν ἐπίστιχον φυτείαν, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι. καὶ Ἀριστοφάνης τὸ μίλακος τῶν φυλῶν μετόρχμιον ἐκάλεσεν ἐν τοῖς γεωργοῖς. καὶ Ἡσίοδος ὄρχον λέγει τὴν ἐπίστιχον τῶν ἀμπέλων φυτείαν. Α μὲν ἂν ὄρχως, τὰς διδύμως τῆς ἀμπέλυ ἦγεν, τὰς κλάδας. ΦΟΙ. Ὁρμᾷ ὡς παρὰ τὸ πόρος πόρω, τὸ πορεύομαι· ὕτω καὶ παρὰ τὸ ὁδὸς γίνεται ὁδῶ, τροπῇ τῦ δ εἰς τ, ὁτῶ, πλεοναστικῷ τῦ φ, καὶ ι, φοιτῶ τὸ πορεύομαι, καὶ ὁρμῶ.

50. ΤΕΥ. Καλασκεδάζουσα. γραφεῖαι καὶ κάθυσα, ἀπὸ τῦ κρύπτουσα. παιδεργὸν γὰρ τὸ ζῶον.

Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτισεν ἐπ' ξηροῖσι καθίζοι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκρηδοθήρην,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεαι δέ οἱ ὔτέ τι πήρης,
Οὔτε φυτῶν τοσσῶν, ὅσον περὶ πλέγμασι γαθεῖ.
Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπλαται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θύμον ἀτύξαι.

Affirmat, quam eum ſine jentaculo in ſicco collocarit.
Sed ille ex culmis pulchram cicadis capiendis decipulam nectit.
Junco concinnans: neque vero illi vel pera curæ eſt,
Vel fructus vineæ tantum, quantum opere ſuo, quod nectit, delectatur.
Undique verò circa poculum circumvolat mollis acanthus,
Æolicum ſpectaculum: quod operis miraculo animum obſtupefaciat.

51. ΠΡ. Πρὶν ἢ ἀκρατισμῷ ξερὸν ποιήσει αὐτό. ἀκρᾶτισμὸν δὲ νῦν, ὡς οἶμαι, φησὶ, τὸν ἀπὸ τῆς βρωμάτων κόρου τε, καὶ μέθης. Ἄλλως. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι ὔσης, ὀλίγον τινὰ ἥδιον ἄριστον, καὶ ἀκρᾶτον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ὠνόμαζον. ἐνταῦθα δὲ ἀκράτιστον, αὐτὶ τῦ ἄγευστον. ΚΑΘ. Τὸ καθίζῃ, γεγράφεται βαρυτόνως. τὰ γὰρ ὑποκλικὰ τῆς ῥήματων, ὁμοίως οἱ Δωριεῖς ἡμῖν προφέρουσιν.

52. ΑΝΘ. Ἀνθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσα ἀγρίᾳ, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν καὶ μείζων. τὸ αὐτὸ δέ φησι καὶ Θεόφραστος. Ἀπολλώδωρος δὲ ὁ Δωριεὺς φησὶν ὃ λέγεσθαι τὸν τῆς ἀσφοδέλου καυλόν. ὁ δὲ Νεοπτόλεμος, γελοίως ὠήθη, τὸν ἀνθέρα τῦ σάχυος. ΑΥ. Ὁ δὲ πλέκει καλὴν ἀκριδοθήραν δι' ἀνθερίκων. αὐτὶ τῦ διὰ καλάμης, ἣν οἱ κοινοὶ καλαμαίαν φασί. ΚΑ. Ἐπίθετόν ἐστι, παρὰ τὸ κάζω ῥῆμα. ὃ δηλοῖ τὸ κοσμῶ, ὃ μέλλων κάσω, ἀφ' ὃ ῥηματικὸν ὄνομα, καλὸς· τὸ θηλυκὸν, καλή. ἢ παρὰ τὸ καλῶ ῥῆμα, ἐγένετο καλός· διὰ τὸ καλῶν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστον, ὡς τὸ ἀγαθὸν, ἐφ' ὃ ἄγαν θέομεν.

53. ΕΦ. Ἀντὶ τῦ συναερμόζων, συνδῶν. Σχοῖνος δὲ, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς βύλλον. ΜΕΛ. Ἀντὶ τῦ μέλει, φροντίς ἐστιν αὐτῷ, ὅτε ἐπὶ πήρης, τυλίσιν, ὐδὲν ὅτε τῶν πήρας, ὅτε τῶν φυῶν, ἤγουν τῶν ἀμπέλου, καθ' ὅσον γαθεῖ· τῦτο γὰρ τὸ, τοσῶνον, ἤγουν γήθεται καὶ χαίρει περὶ τῷ πλέγματι, αὐτὶ τῦ ἐπὶ τῷ πλέγματι.

55. ΠΑΝ. Παντάχῃ δὲ περὶ τὸ ποτήριον περιπέπλαται καὶ περιέχυται ὑγρός τις ἄκανθος καὶ μαλακός. ὅπερ ἐστιν εἶδος φυτῦ ἀκανθῶδες χαμαίζηλοι, εἰς μῆκος ἐξανθῶν λίαν. ἢ ὑγρὸς ἄκανθος, ὁ εὔκοπος, καὶ εὔτονος.

56. ΑΙΟ. Ἦγουν θαῦμα οἷον αἱπόλος ἂν θαυμαζῃ διὰ τὸ καλλὸς. γεγράφεται καὶ χωρὶς τῦ π αἰολικὸν, τὸ ἀπαλητικόν. αἰολίζω γὰρ τὸ ἀπαλῶ. καὶ Ἱερωκλῆς· Μηδ' αἰόλιζε

Τᾷ μᾶ, ἐγὼ ποριθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, ἢ τυρόεντα μέγαν λᾶκος γάλακτος·
Οὐδέτι πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἄχραντον, τᾷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,

Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi
Pretium, & grandem caſeum candidi lactis:
Necdum adhuc labra mea attigit, ſed adhuc jacet
Intactum, quo tibi valdè lubens gratificabor,

λιπὲ ταῦτα. τῦτο δὲ ἔφη δι' ὑπερβολὴν τᾶ κάλλες· ἢ αἰολικὸν τὸ αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ Αἰτωλίας δέ φησι τὸ σοβήριον κεκομίσθαι. ἢ αἰολικὸν, ἀπαθηλὸν, ποικίλον, ἐκπληκτικόν. ἢ ὃ ἄν τις διὰ κάλλος θαυμάσῃ. ταῦτα γὰρ δικάιαι τὸ αἰολίζειν. οἱ γὰρ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ διαβάλλονται. Ἄλλως· πάνυ δὲ περὶ τὸ δέπας, ἤγεν τὸ σωτήριον, περιτέτραται ἀπαλὸς ἄκανθος. εἰδος φυτᾶ φασὶν ὁ ἄκανθος. αἰτολικόν τι θάημα, ἤγεν θαῦμα, ἀπὸ τᾶ θείω θεῦ, θείσω, θέημα· ἢ τροπῇ τᾶ ε εἰς α Δωρικῶς, θάημα. ΑΤ. Αὐτὸ τᾷ, ἐκπλῆξαι δυάμενον. ἢ Ὁμηρος· πατρὸς ἄφνω ἀτυχθείς. ἢ τῦτο τὸ θέαμα τεράστιον ὄν, τὴν σὴν ἐκπλήξει διάνοιαν· ἢ ἀτύξαι, καταπλῆξαι σε τὴν ψυχήν. ἢ δὲ ὑπερβολὴν κάλλες, ἐραστὸν ἂν ποιήσειεν. ἢ ἀτύξαι ἂν, τελέσαι στῆσαι, ἐκπλῆξαί σε καὶ τὴν ψυχήν.

57. ΤΟΥ. Ἕνεκα μὲν τύτυ ἐγὼ αἶγά τε ἔδωκα ὦνον τᾷ ποριθμεῖ, τᾷ ἀπὸ τᾶς Καλυδῶνος· ἢ τυρόεντα, ἀντὶ τᾶ τυρὸν μέγαν ἀπὸ γάλακτος λευκᾶ ὄντα τὰ πωλύμενα. ὦνος δὲ, ὃ δίδωσί τις ἵνα λάβῃ τί τῶν πωλυμένων. ΠΟΡ. Ἡ ὄνυμα κύριον, ἢ τᾷ ἀπὸ Καλυδῶνος εἰς Πελοπόννησον αὐτὸ μετακομίσαι. ἀντίκεινται γὰρ ἀλλήλων τὰ χωρία. ἢ ποριθμεῖ ἴσως διαπορθμεύσῃ ἐξ Αἰτωλίας εἰς Πελοπόννησον. γράφυσι δέ τινες ἢ Καλυδνίῳ, ἀγνοῦντες ὡς Καλύδναι ἴγγυς τῆς Κῶ εἰσίν. Ὅμηρος, Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας. ΤΥΡ. Τυρὸς, τυρόεις διάγωγον τυρόεντα. τό τυ μακρὸν ῥόεντα μή, συνίζησις. τὰ εἰς ρος γὰρ δίσυλλαβα ὀξύτονα, τᾷ υ παραληγόμενα, ἐκτείνυσιν αὐτό. οἷον, τυρὸς, τυροῦ, ὁ σῖτος. τὸ σῦρ δὲ τᾶ τυρὸς, βραχύ.

59. ΟΥ. Ἤγεν, ὕπω δὲ ἁδαμῶς εἰς τὸ ἐμὸν χεῖλος ἔψαυσεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται ἄχραντον, ἤγεν ἀψαυστον, ἀμόλυντον.

60. ΤΩ. Καί τυ μάλα.] Γράφεῖαι καὶ, τᾷ κέν τοι. δι' ἃ καί σε μάλα ἀρεσαίμην, ἀντὶ τᾶ ἀρέσω, διαρεστὸς δόξαιμι. τὸ δὲ πρόφρων, ὑπερβεβημαλικῶς, ἀντὶ τᾶ μετὰ προθυμίας αὐτὸ διδᾶς δηλονότι.

Αἰκέν μοι τὸ φίλον τὸν ἐφίμερον ὔμνον ἀείσῃς.
Κἄ τοι τὶ φθονέω· πόταγ', ὦ γαθέ· τὰν γὰ ἀοιδὰν
Οὔτί πω εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοισα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας, κὴ Θύρσιδον ἅδ' ἀ φωνά.

Si mihi, amice, illud amabile carmen cecineris,
Nec invideo tibi; age, ô bone: cantum enim
Non ad Plutonem oblivioſum reſervabis.

THYRSIS.

Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Thyrſis hic ille ab Ætna, & Thyrſidis hæc vox eſt.

61. ΑΙΚ. Εἰ γέ τυ, ὦ φίλος, ἢ σύ, ὦ φίλε, ἄσῃς τὸν ὕμνον τὸν ἐφίμερον, τὸν γλυκύν. ἀντὶ τᾶ τὴν ᾠδὴν τὴν ἐπιθυμηὴν ἐμοί. λέγει γὰ τὴν ἐπὶ Δάφνιδον ᾠδήν. τὸ ἀρέσκω, ὕτως· ἀρίσκω τινὶ, ἀντὶ τᾶ ἀρεσὸς αὐτῷ φαίνομαι. ἀτλικῶς δὲ μ' αἰτιαλικᾶς, ὡς παρὰ Πλάτωνι, ἀλλ' εἰ μὴ σὺ σε ταῦτ' ἀρίσκει. Ἀρίσκομαι δὲ τινὶ, ἀντὶ τᾶ ἀποδέχομαι αὐτόν. κὴ ἀπαρίσκομαι, τὸ ἐκ ἀποδέχομαι.

62. ΚΟΥ. Καὶ ἑδαμῶς σοι φθονῶ. προσάγαγε σαυτὸν, ὦ ἀγαθὲ, ἤγουν προσέλθε, ἧξον. γεάφεται κὴ, κἄτι τυ κερδομέω. ΤΑΝ. Τὴν γὰρ ᾠδὴν ἑδαμῶς φυλάξεις εἰς τὸν πάντα τὸν ἐκλελαθοισα αὐτὶ τᾶ τὸν λήθης ποιητικὸν κὴ αἴτιον. ἐκλανθάνεσι γὰρ παῖδες οἱ ἐν αὐτῷ, τὸ δ' λήθης ὕδωρ πίνοντες. ὡς ἀπὸ τᾶ ἴλαχον, λελάχω ἐνεγκὼς, ὕτω κὴ ἀπὸ τᾶ ἴλαθον, ληλάθω.

64. ΑΡΧ. Τᾶς βωκολικᾶς ᾠδᾶς ἄρξαθαί με ποιήσατε, ὡς ποιήτριαι. ἐπικαλεῖται γὰρ αὐτὰς μέλλων ἀείδειν. τᾶτο δὲ λέγεται, πρόασμα, κὴ ἐπιμελώδημα, κὴ ἐπῳδή· τὸ δὲ ἄρχεσθε κὴ λήγετε, ἐπῳδᾶ τάξιν ἔχει. Μνασίας δὲ ἐν τῷ περὶ Εὐρώπας, Παιὸς γὰρ φησὶ βωκολίωνα, ἀφ' ἃ κὴ τὸ βωκολεῖν. Ἄλλως· Ἄρχεσθε βωκολικᾶς] ἄρχεσθε, ὦ Μῶσαι, ἦγουν προηγεῖσθε. τᾶς βωκολικᾶς ᾠδᾶς ἄρχεσθε.

65. ΘΥΡ. Δεικτικῶς. ἦγουν ἐγὼ ὁ ἐξ Αἴτνης, κὴ Θύρσιδον ἥδε ἡ φωνή. ὁ ποιμὴν Θύρσις ἐπαινεῖ ἑαυτόν. ἡ δὲ Αἴτνη, Σικελίας ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Αἴτνης τᾶ θυγατὸς κὴ τᾶς γᾶς, ὥς φησιν Ἀλκιμον. Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ περὶ Σικελίας, Αἴτνην φησὶ κρίναι Ἥφαιστον κὴ Δήμητραι περὶ τᾶς χώρας ἐρίσαντας. Δημήτριος δὲ ὁ Καλλιανὸς, τᾶ Βριάρεω ἑνὸς τῶν Κυπλώπων παῖδας γενέσθαι, Δικαιὸν κὴ Αἴτνιλον, ἀφ' ὃς τὸ ὄνομα. Ἄλλως· ὡς Σικελιώτης αὐτᾶ ὄντος, κὴ κτίσαντος τὴν Αἴτνιλον ἱέμενος. μέλλει δὲ ᾄδειν, ὃν τρόπον ὁ Δάφνις μὴ δυνάμενος φέρειν, τὸν τᾶς Ξενέας τᾶ ὄνομα Νύμφης ἔρωτα, ἀπέλιπε τὸ ζῆν.

66. ΠΑΠ.

Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ' ὄκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ ποκα, νύμφαι;
Ἢ κᾳ̃ Πίνδῳ καλᾷ τέμπεα, ἢ κᾳ̃ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ παλαμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Ἀρχέτε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τλῶν μὰν θῶες, τλῶν λύκοι ὠρύσαντο,

Ubi tandem fuiſtis, ô Nymphæ, cum Daphnis amore tabeſceret?
Anne apud Penei pulchra Tempe, vel circa Pindum?
Neque enim Anapi magnum flumen tenuiſtis,
Neque Ætnæ cacumen, nec ſacram Acidis undam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Illum ſane lupi cervarii, aliique lupi rugitu deploraverunt,

66. ΠΑΠ. Ὁ Δάφνις Σικελιώτης ὑπάρχων ἐν Σικελίᾳ ἦν ὅτε τὰ ποίδια ἔπαιεν. ὅτι γὰρ Νύμφης ἤρα ὁ Δάφνις, ἡ δὲ Νύμφη ἀπεζείφετο αὐτὸν διὰ τῆς πρὸς ἑτέρας γυναῖκας ὁμιλίαν, αἰνίσσεται ὅτι οὐδὲ αἱ λοιπαὶ ἐν Σικελίᾳ ἦσαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἔθνησκεν.

67. ΠΗΝ. Ἰλιωνὶς, ποταμὸς Σικελίας. τέμπη δὲ, γλωικῶς μὲν τὰ ἄλση. νῦν δὲ τὸ μεταξὺ τῆς Ὄσσης καὶ τοῦ Ὀλύμπου χωρίον, ὅ ἐστι Θεσσαλίας, καθάπερ ὑπὸ θείας γνάμης πρὸς διόρυξιν διηρημένον, δι' ἧς ὁ Πιλιωνὶς, πρὸς τὴν θάλασσαν ῥεῖ. λέγεται δὲ τοῦτο τὸ χωρίον, τέμπεα Θετταλικά. ΠΙΝ. Πίνδος, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἢ πόλαμος· καὶ δέ τινες ὄρος τῆς Περραιβικοῖας ἐγγὺς θαλάσσης. τὸ δὲ εἶχε, ἀντὶ τοῦ κατοικεῖτε.

68. ΟΥ. Οὐ γὰρ τότε τὸ μέγα ῥεῦμα εἶχε, ὅ ἐστιν, οὐκ ἦτε ἐκεῖσε. ὁ δὲ Ἄναπος πόλαμος ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ἄναπος δὲ εἴρεται, ὡς ἄνω πόσεως ὤν, καὶ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ἢ πρὸς τὸ τοῖς ποσὶ μὴ βαθὺς εἶναι.

99. ΑΚΙ. Ἄκις πόλαμος Σικελίας. ὁ δὲ νῦς· αἱ Νύμφαι τότε οὐκ ἦσαν πρὸς Σικελίαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἀπώλετο. ἴσως διὰ τὸ νύμφης ἐρᾶν ὑπερηφανευόμενον αὐτὸν αἰνιττόμενος, ὡς οὐδὲ τῶν λοιπῶν αὐτῷ ὑπῆν. Ἄκις δὲ πρὸς τὸ ἄκιδι ἐοικέναι τὰ ῥεύματα. Νυμφόδωρος ἐν τῷ πρὸς Σικελίας, Θαυμάζομεν, φησὶν, ὅτι Δάφνιδος Ἄκις πόλαμος Σικελίας ἐνῆν. Ἄλλως· Ὁ νῦς, Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθε] πῶ ποτε ἄρα ἦλθε, ἢ κᾳ̃ τὰ καλὰ τέμπη τῆ Πηνειῆ ἦλε; πόλαμος ἔτος Θεσσαλίας· ἢ κᾳ̃ τὰ καλὰ τέμπη τῆ Πίνδῳ; πόλαμος κᾳ̃ ἔτος Θεσσαλίας. ἐ γὰρ δὴ εἶχεν, ἦγουν ᾤκειτε, τὸν μέγαν ῥῶν τῆ πόλαμῆ τῆ Ἀνάπω· τῆς Σικελίας ἔτος πόλαμος· ἐ δὲ τὴν σκοπιὰν τῆς Αἴτνης, περιφρασικῶς ἀντὶ τῆ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· οὐδὲ τὸ ἱερὸν ὕδωρ τῆ Ἀκιδος. ποταμὸς κᾳ̃ οὗτος Σικελίας. ἦγουν· ἐ γὰρ τὴν Σικελίαν ᾤκεῖτε τότε. λέγει δὲ ἀπεῖναι τὰς Νύμφας, ἐπεὶ Νύμφης ἤρα ὁ Δάφνις, ἧς ἀπέσης. μᾶ τῶν ἄλλων δηλονότι, ἐτελεύτα. εἰ γὰρ παρῆν οὐκ ἂν ἴσως ἀπέθανε.

71. ΤΗΝ. Ἐκεῖνοι οἱ θῶες, ἐκεῖνοι οἱ λύκοι ὠρύσαντο, ἦγουν, ὠρυόμενοι

Τλῶον χὠ'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
Ἄρχεθε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ παὲ ποσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι ϗ πόρλιες ὠδύραντο.
Ἄρχεθε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πρώτις ὄρε. εἶπε δ', Δάφνι,
Τίς τυ καλατρύχει; τίνος, ὦ γαθὲ, τόσσον ἔραισαι;
Ἄρχεθε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Et mortem ipſius leo in ſylva degens flevit.
Incipite, Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Multæ ei ad pedes vaccæ, multi item tauri,
Multæ juvencæ & vitulæ luxerunt.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Mercurius primus ex monte venit, & inquit: ô Daphni,
Quis te ita conficit? cujus, obſecro, amore adeo ardes?
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.

μενοι ἐθρήνησαν, ἢ ἐκεῖνον οἱ θῶες ἐγηςύσαθο δηλονότι. ἐ γὰ τὸ ὠρύσαθο δωάλαι ϗ ἐπὶ τῶν θώων λέγεθαι ἀπὸ κοινῦ. συνυπακέθ) γῶν τὸ οἰκεῖον ϗ ἀναλογίαν τῦ προρρηθέθο. ἐκεῖνον ϗ ὁ λέων ἐκ τῦ δρυμῦ ἀνέκλαυσε θανόντα.

72. ΤΗΝ. Γραφέθαι ϗ, χ' ὠ'κ δρυμοῖο λέων ἂν ἔκλαυσε. τινὲς αἰτιῶνται τὸν Θεοκριτὸν, ἐν Σικελίᾳ λέγονθες μὴ ἔ) λέοντας. ἀλλὰ προστιθεμένη ἡ ἂν συλλαβὴ, λύει τὴν αἰτίαν· ἵνα ᾖ· τῆνον ἂν ἔκλαυσεν, εἰ ἐν Σικελίᾳ ἦν, ϗ ὁ λέων ἐκ τῦ δρυμῦ· ἢ ϗ εἰ ἐγένθο γὰρ ἐν Σικελίᾳ λέων, καὶκεῖνο τῦτον ἐθρήνησεν.

73. ΑΡΧ. Ὅρα τὴν ἡδυπήν. ἀντωδὴ ᾗ τὸ ᾠδῆμα, ᾗ τις γένοιται ὕτως, ὅταν λαλῇ ᾠδὴν ἄλλιν, ϗ ἄλλιν ὑποκρίνοιται.

75. ΔΑΜ. Δαμάλαι μὲν, αἱ ἤδη δαμασθῆναι δυνάμεναι· πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ, ϗ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθῦσαι. Ἄλλως. Πολλαὶ οἱ παὲ ποσὶ.] πολλαὶ δὲ βόες ἀμφὶ τοῖς ποσὶν αὐτῦ, πολλαὶ δὲ ταῦροι. πολλαὶ δὲ δάμαλαι, αἱ μὲ τῦ δαμάλεως, ϗ πόρλιες πολλαὶ, ἀπὸ κοινῦ ὠδύραθο. ἤγνυ, ἐθρήνησαν. βόες, αἱ τέλειαι δαμάλες, ϗ πόρλιες, αἱ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθῦσαι, μὴ δὲ ὀχηθεῖσαι, αἱ πόρλιες δὲ, ϗ ἔτι, αἱτελέςεραι τῶν δαμάλεων. ἐπὶ δὲ τῶν ἀῤῥένων μόχοι τὰ νεογνὰ, ϗ τὰ ὑπὸ ταῖς μητράσιν ἔτι. ταῦροι δὲ οἱ τέλειοι. ἔςι δὲ, ἡ δάμαλις, τῆς δαμάλεως· οἱ ποιηταὶ δὲ, ϗ ἡ δαμάλη, τῆς δαμάλης, λέγεσιν, ἀφ' ἧ ἐλεῖθα, αἱ δαμάλαι.

77. ΗΝΘ. Ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς πρώτις· ἢ ὡς φίλος Δάφνιδος, ἢ ὡς ἐραςής. τὸ δὲ λ εἰς ν τρέπεσιν οἱ Δωριεῖς· ἐ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ ὑπιφέρηται, οἷον, βέλτις, βέντις, φίλταθ, φίνατ, ἕτως ἔν ϗ τὸ ἦνθ' Ἑρμᾶς.

Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμῆνες, ἦπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτων τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἃ δέ τε κούρα
Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,
(Ἄρχε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
Ζᾶλεῦσ'· ἃ δύσερώς τις ἄγαν κὴ ἀμήχανος ἐσσί.

80 Venerunt bubulci, paſtores, caprarii venerunt.
Omnes rogabant quo malo laboraret. Venit Priapus,
Et ait: Daphni miſer, quid ita tabeſcis? ipſa vero puella
Per fontes omnes, ſylvaſque pedibus diſcurrit
(Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.)
85 Quærens: Ah nimis infelix es amator, & conſilii inops,

81. ΗΝΘ. Οἰκείως. ἀγροϊκῶς δὲ ἦν ὁ Πρίαπος, ὡς κὴ ὁ Δάφνις. ἴσως διὰ τὸ καλὸς ὑὸς Ἀφροδίτης. Ἄλλως· ἢ ἐρωμένῳ τῇ Δάφνιδος, ἢ ὡς ὑὸς Ἀφροδίτης.

82. ΚΗΦ. Καὶ ἔφη· ἐπὶ γὰρ τὸ πάθος ἔκλειψις, κὴ κρᾶσις. ΑΔΕ. Τὸ ἐξῆς. ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν τὴν κρήνην ζητοῦσά σε. διὰ μέσου γὰρ ὁ στίχος τὸ ἄρχε βωκολικᾶς.

83. ΠΟΣ. Μανικῶς φέρεται· παθόλως τὰ εἰς ται λήγοντα ῥήματα, ὅταν ἔχῃ τὸ ν ἐφελκυόμενον κὴ προπερισπώμενον, παροξύνουσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσιν.

84. ΑΡΧ. Γράφεται, Μοῖσαι πάλιν. τὸ πάλιν, ἐξ ὑποστροφῆς ἔχειν ποιέμενος φησίν. αἱ δὲ γραφαὶ δὲ συσίλλουσι τὰς φδάς. τὸ δὲ ἄρχε βωκολικᾶς, λέγεται ἐπῳδῆς τάξιν ἔχειν.

85. ΖΑΤ. Αἰολικόν. συναπλέον δὲ τῷ τοῖς ἐπάνω. σαίνῃ δὲ θλαφθῆται ζητοῦσά σε. εἰρωνευόμενος δὲ λέγει πρὸς αὐτὸν τοῦτο, αὐτὸς γὰρ μᾶλλον ἐζήτει, διὰ τοῦτο κὴ δύστερως τινὲς δέ φασιν ὅτι ὑ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τῆ βασιλέως θυγάτερα δι' ἣν ἐπηρώτα. Ἄλλως. Ζᾶλεῦσα] εἰρωνεύεται δὲ. ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, ἢ ζητῆται ὑπὸ τῆς νύμφης, ἢ κὴ παρηγορητικὸς ὁ λόγος. ΔΥΣ. Δύσκολον ἐρῶλα ἔχεις κὴ παιδιαλῶς ἀπροσμήχανον. ζητῆσα γὰρ ἡ νύμφη περιέρχεται. παρηγορῆσαι θέλει, τοῦτο φησὶ πρὸς αὐτόν. Ἄλλως· τὸ πᾶν. ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς πρότερος· αὐτὸ τοῦ ὅρους· εἶπε δὲ τῷ Δάφνιδι, τίς σε καταπεύχει; ἦγεν, δαπανᾷ. φθείρει; τίνος ἕνεκα, ὦ ἀγαθὲ, κὴ τοσοῦτο ἔρασαι, ἀπὸ τοῦ ἱερᾶς. ἦλθον οἱ βουκόλοι μετὰ τὸν Ἑρμῆν δηλονότι. ἦλθον οἱ ποιμένες, οἱ αἰπόλοι· πάντες ἀνηρώτων τί κακὸν ἔπαθεν. ἦλθεν ὁ Πρίαπος, κὴ ἔφη, ὦ Δάφνι τάλαν, ἦγεν, ἄθλιε. τί σὺ τήκῃ; ἦγεν ἀμφιβάλλῃ, φθείρῃ; ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν πηγὴν, ἀνὰ πάντα τὰ ἄλση, φέρεται τοῖς ποσὶ ζητοῦσά σε δηλονότι, παμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει, δύστερώς τις ἄγαν εἶ, ἦγεν, ἐκ εἰδὼς ἱερᾶς,

Βύτας μὰν ἐλέγε· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Ὠπόλε, ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βαλεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι ἐ τράγος αὐτὸς ἔγειρε.
Ἄρχεο βουκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος, οἷα γελῶντι,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι ἐ μὴ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ', ὐδὲν ποτιλέξαθ' ὁ βουκόλος· ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, κὴ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.*

Hactenus dictus es bubulcus, nunc vero caprario similis es.
Caprarius, cum capras intuetur quando coëunt,
Oculis tabescit, quod non ipse hircus est.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Sic tu cum aspicis virgines, quomodo rideant,
Tabescis oculis, quod non cum illis choreas ducis.
His vero nihil quidquam respondit bubulcus, sed suum
Perficiebat acerbum amorem usque ad finem vitæ.

ἐρᾷν, ἢ καλῶς διοικῆσαι τὸν σαυτῆ ἔρωτα δυνάμενος, κὴ ἀμήχανος, ἦγεν, ὑπ' ἐδιμιᾶς μηχανῆς μετρειώτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος.

86. ΒΟΥ. Βουκόλος ὢν φησὶν, ἢ κῆ τὰς βουκόλας ἐρᾷς· παρ' ὅσον οἱ μὲν βουκόλοι πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐμπειρεῖς· οἱ δὲ αἰπόλοι, λάγνοι. ἡ δὲ αἰτία, ὅτι κατωφερέστεραι ἔασαι αἱ αἶγες, διελκάζουσι τὰς αἰπόλους. Ἄλλως· Παροιμία τῦτο, ἐπὶ τῶ ἡσύχων μὲν πρῶτον κὴ ἡμέρων, ἔπειτα δὲ ἀγρίων. οἱ γὰρ βόες, ἡμεροί εἰσιν. ἀπὸ γὰρ τῶν βοσκομένων κὴ οἱ βόσκοιλες αὐτὰς τοιῦτοι λέγονται. αἱ δὲ αἶγες ἄγριαι, παρέσον κὴ εἰς τὰ ὕψη τῶν ὀρῶν. κὴ εἰς κρημνώδεις τόπους βόσκονται. ἀπὸ τύτων δὲ κὴ οἱ αἰπόλοι τοιῦτοι λέγονται.

87. ΩΠΟ. Ἀντὶ τῦ ὁ αἰπόλος. γίνεται καὶ συναίρεσιν τῦ ο κὴ α εἰς ω μέγα, μόνον προσγινομένε τῦ ι. οἷος καὶ αἰπόλος, ὦ πόλος. Ἄλλως· Βύτας μὲν] ὁ πᾶς. Βουκόλος μὲν ἐλέγε, νῦν δὲ ὡμοίωσαι ἀνδρὶ αἰπόλῳ. τῦτο δὲ ταὐτόν ἐστιν, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν, ὐκ ἀξίως τῆς σαυτῆ τάξεως διετέθης. βουκόλος γὰρ ὢν ὄφελες μεγαλοπρεπὴς * εἶναι, κὴ γενναίως τὰς ἐρωτας κὴ τὰ συμπίπτοντα δυώδαι φέρειν, νῦν δὲ ὡς ἔοικεν ἐλέγε μόνον βουκόλος, τῇ ἀληθείᾳ δὲ ὐκ εἶ, μικροπρεπῶς διακείμενος, κὴ τοιαῦτα πάσχων, οἷα ἂν αἰπόλος ἀνὴρ ἔπαθε. πρὸς ὃ ἐπάγει· ὁ αἰπόλος ὅτε ὁρᾷ τὰς μηκάδας, ἤγεν τὰς αἶγας· οἷα, ἀντὶ τῦ ὅπως, ἐπιρρήματικῶς, βαλεῦνται, ἤγεν βατεύονται, τοῖς τράγοις μίγνυνται· τήκεται κὴ τὰς ὀφθαλμὰς, ἤγεν διαῤῥέονται, φθείρεται, ὅτι ἐ τράγος αὐτὸς ἐγένετο. κὴ σὺ ἐπαιδὰν ὁρᾷς τὰς παρθένες ὅπως γέλωσι, τήκῃ τὰς ὀφθαλμὰς, ὅτι ἐ σὺν αὐταῖς χορεύεις.

92. ΤΩΣ. Πρὸς τύτοις δὲ ἔς τινας ἀνῆκεν ὅπομα, ἤτοι τὰς βύτας,

* Ven. leg. τῆς

Ἄρχεθε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα κ' ἀ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρᾳ μὶν γελάοισα, βαρυὺ δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα·
Κἤπε, Τὺ θλεὶς τὸν ἔρωτα καλὸς ἔχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·

Incipite Bucolicum, o dulces Musæ, incipite carmen.
Tandem venit & dulcis Venus arridens:
Occulte quidem ridens, animo vero graviter irata erat:
Et ait, Tu sane, Daphni, gloriabaris te amorem flexurum:

τὰς ποιμένας, κ' τὰς αἰπόλους, τὸν Πρίαπον, κ' τὰς λοιπὰς, ὐδὲν ἐφθίγξατο ὁ βυκόλος, ἤτοι ὁ Δάφνις. ΑΛΛ. Ἀλλὰ τὸν αὐτῆ ἔρωτα ἐπέραινε, κ' διήνυε μέχρι κ' τῆς μοίρας. τοῦτο δ' ἰχῶς. ἐὰν μὲν γὰρ ἐκλείνωμεν τὸ ας, σημαίνει γενικὴν πτῶσιν· ἐὰν δὲ συστέλλωμεν αὐτὸ, αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν Δωρικῶς. ἐκεῖνοι γὰρ τὰς παρ' ἡμῖν ἐκφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς αι διφθόγγου διὰ τοῦ ις ἐκφέρουσιν· Ἄλλως· Πρὸς τέτυς. ἦγεν τὰς ποιμένας κ' τὸν Πρίαπον, ὐδὲν ἐλλιπὲς, ἀντὶ τοῦ ὐδὲν ἀπεκρύψατο ὁ βυκόλος, ἀλλὰ τὸν ἑαυτῆ ἀπεικόνισε φλεγμονὴν ἔρωτα, κ' εἰς τὸ τέλος ἦνυε, ἦγεν, ἔστιθδὲ τὸ τῆς μοίρας, ἦγεν, ὃ ἡ μοῖρα αὐτῷ ἀπεκλήρωσεν.

95. ΗΝΘ. Ἦλθε κ' ἡ ἡδεῖα Κύπρις γελῶσα, κ' ἔφη. βέτα ὑπ' ἀργαλέᾳ ἐλυγίχθης ἔρωτος κ' ἐκάμφθης· ταῦτα δὲ ἐπὶ μυκληρισμῷ λελυθυῖα φησὶν ἡ Κύπρις. Εὔπολις· οἷον λυγίζεσθαι κ' συσρέφεσθαι τὸν αὐχένα. Ἄλλως· Τὸ ἀδεῖα, κ' ἀ δῖα ποιητικῶς λέγεται. ἐὰν δὲ γράφεται διὰ τοῦ ι ἀ δῖα ἡ Διὸς θυγάτηρ, ἐναλλὰξ βέλεται. θέλει γὰρ εἰπεῖν, φανερῶς μὲν γελῶσα, λανθάνειν δὲ βαρυομένη ἐπὶ τῷ Δάφνιδι. ταῦτα ἐπὶ μυκληρισμῷ λέγει ἡ Ἀφροδίτη. Ἄλλως· Ἦλθέ γε μὰν, κ' ἡ Κύπρις ἡ ἡδεῖα γελῶσα. λαθρᾳ μὲν γελῶσα. βαρυὰ δὲ θυμὸν, ἤγεν, βαρεῖαν ὀργὴν ἀνέχουσα, τυλέσῃ, ἀναδεδεγμένη· βαρεῖα δὲ ὀργὴ, ἣν ἐκ ἂν τις ῥᾳδίως ἐνέγκαι, κ' εἶπε· σὺ δὴ, ὦ Δάφνι, καλὸς ἔχῃ, ἀντὶ τοῦ εὔχῃ, ἐγκαυχᾶσαι, λυγιξεῖν, ἤγεν λυγίσειν, καλαπαλαίζειν τὸν ἔρωτα. ἆρ' οὐκ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀλγεινοῦ ἐλυγίχθης; τῶν Δωριέων δὲ τοῦτό ἐστιν. ἐπεὶ γὰρ ἤτοι ἐπὶ τῷ μέλλοντι τῷ ἐνεργείᾳ, λυγιξῶ λέγουσιν, ὡς πλέξω, ἐξ αἰσχύνης κ' ἐλυγίχθης λέγουσιν ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου, ὡς ἐπλέχθης.

97. Ἄλλως· ΛΥΓ. Καλαδῆσαι, τυλέσῃ, περιέσεσθαι τῷ ἔρωτος ἐγκαυχῶ. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις μεγαλοῤῥημονήσας εἰς τὸν Διὸν, ταύτῃ ὑπέιχετο τῇ ποινῇ κ' τιμωρίαν. ἢ λυγιξεῖν, τοῖς βεργίοις δῆσαι. ἤτοι δῆσαι λύγοις, ἀντὶ τοῦ δεσμοῦσιν. κ' Ὅμηρος· Δίδη μόχοισι λύγοισιν· ἢ θλάσειν. ἀπαλὸς γὰρ ὁ λύγος. λέγουσι δὲ κ' τὸ ἀμαυρώσειν δηλοῦν· λυγρὰ γὰρ τὰ σκοτεινά. ἢ λυγιξεῖν, κάμψειν, δεσμοῦσειν. λυγίσω, κ' Δωρικῶς λυγιξῶ, ἀπὸ τοῦ λύγος, τὸ βεργίον, κ' ὁ δεσμός. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις περιέσεσθαι τῷ ἔρωτος μεγαλοῤῥημονήσας, ταύτῃ ἔπαθε τῇ ποινῇ.

100. ΤΑΝ.

Ἆρ' ἐκ αὐτὸς ἔρωτι ὑπ' ἀργαλέῳ ἐλυγίχθης;
Ἄρχε βουκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχε ἀοιδᾶς.
Τάνδ' ἄρα χὠ Δάφνις ποτελαμείψατο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσατά, Κύπρι θυητοῖσιν ἀπεχθής.
Ἤδη γὰρ φράσδει πάντ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν.
Δάφνις κεἰν αἴδᾳ κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.
Ἄρχε βουκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχε ἀοιδᾶς.
Οὔ λέγε τὰν Κύπριν ὁ βουκόλος, ἔρπε ποτ' Ἴδαν,

Nonne vero nunc ipſe ab amore gravi ſuperatus es?
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Huic Daphnis reſpondit: O triſtis Venus,
Venus odioſa, Venus hominibus inimica.
Jam ergo ais omnem ſolem nobis occidiſſe.
Daphnis & apud inferos etiam erit malus dolor amoris.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen,
Ad Idam montem vade, ubi paſtor Venerem, ut fama eſt,

100. ΤΑΝ. Πρὸς ταύτην κὴ ὁ Δάφνις ἠμείβετο, ἀντὶ τοῦ ἠμείψατο, ἤγουν, ἀπεκρίνατο, ὦ Κύπρι βαρεῖα, ἤγουν ἐπαχθής. βαρὺ ἐπὶ ὄγκου, ᾧ ἐναντίον τὸ κοῦφον, ἀφ' οὗ καὶ βαρὺς, ὁ δυσκίνητος, κὴ ὁ ἐπαχθής.

101. ΚΥΠ. Ἤγουν, ἀξία μέμψεως. Κύπρι ἀπεχθὴς, ἤγουν μεμισημένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἤδη γὰρ ὁ ἥλιος φράσδει ἡμῖν πάλαι, ἤγουν δείκνυσι, φαινερὰ ποιεῖ διὰ τὴν μὴ τοῦ Ἄρεως αὐτῆς μίξιν λέγει. ἢν εἶδεν ὁ ἥλιος. δεδύκει ὁ Δάφνις, ἤγουν ἐκλείπει, ἀποσβέννυται, κὴ ἐν τῷ ἄδῃ κακὸν ἄλγος ἴσαι τῷ ἔρωτος, ὅπερ ἐν τῇ ζωῇ δηλονότι. δυσκεῖ γὰρ αἰνιταξάσθαι πρὸς τὸν ἔρωτα, διὸ κὴ ταύτῃ αὐτὸς αὐτῷ τὴν δίκην ἐπήνεγκε. τὸ δὲ ἄμμιν, ἡμῖν ἦν, κὴ τροπὴ τοῦ η εἰς α Δωρικῶς, κὴ προθέσει τοῦ μ Αἰολικῶς, κὴ ἐν ὑπερβιβασμῷ τῇ τόνῳ, ἄμμιν.

105. ΟΥ. Τὸ ὦ, δασυσίλαι. ἴσι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὄπα. λείπει δὲ τὸ καταισχύναι, ἵν' ᾖ τὸ ὅλον· ὄπα ὁ βουκόλος Ἀγχίσης, τὰν Κύπριν, κὴ τὴν Ἀφροδίτην καὶ αἰσχύναι λέγεται. Ἀγχίσης γὰρ ὁ Αἰνείου παῖς, κὴ τὴν Ἴδην ἐμίγη Ἀφροδίτῃ, κὴ Αἰνείαν ἐγέννησεν, ὡς ἐξῆς ἐπιφέρει. ἔρπε ποτ' Ἴδαν, ἔρπε ποτ' Ἀγχίσαν] αἰνὶ τῷ ἄπειλθι πρὸς τὸν βουκόλον Ἀγχίσην. βουκόλον δὲ κὴ Ὅμηρος τὸν Ἀγχίσην φησίν· ἦ μὲν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι. ἄλλοι δὲ ὑποσυναπάγουσι τὸ καταισχύναι. ἡ δὲ Ἴδη ὄρος Τρωϊάς. δύναται δὲ κὴ φάτνα τὰ ὄρη τῆς Ἴδης τῇ προσηγορίᾳ καλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ ἴδῃ, ἡ βοτάνη· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν κὴ θεάσασθαι· ἀφ' ὑψηλῆς γάρ τις ἐφιστάμενος, δύναται πόρρω ἰδεῖν. καλεῖται δὲ Ἴδη κὴ ὄρος Κρήτης.

Ἔρπε νυν᾽ Ἀγχίσαν· τίνει δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι νυν᾽ σμάνεσσι μέλισσαι·
Ἄρχεο βουκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ὡραῖον χώδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,

Vade ad Anchiſem: ibi quercus ſunt, hic cyperus eſt.
Hic ſuaviter apes circum alvearia ſuſurrant.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Formoſus & Adonis eſt: etenim & ipſe pecora paſcit,

106. ΤΗΝ. Ὡς τὸν Ἀγχίσην συνερχόμενον αὐτῇ, ἢ ὡς σκίπωνα σὺν ἐρχομένην τῷ Ἀγχίσῃ. ἐνταῦθα δὲ κύπειρον, ταπεινὴ βλάστη, καὶ μὴ δυναμένη σκίπωνα σε. κύπειρον δὲ τινὲς λέγουσι τὸ παρ᾽ ἡμῖν βύτομον. ΔΡΥ. Ἐπεὶ δρύες, περίπλεον σε δηλονότι δυνάμεναι. ὧδε, ἤγουν ἐνταῦθα, κύπειρον. βοτάνη τίς ἐστιν αὕτη μικρὰ καὶ εὐώδης. ὧδε μέλισσαι βομβοῦσιν ἐμμελῶς ποτὶ σμήνεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς σιμβλοῖς, ἐπαγόμεναι δηλονότι τὰς ἡδύτας.

107. ΩΔΕ. Ἀντὶ τοῦ καθηγορεύσας τῆς ἀκρασίας δύρησες τὰς μελίσσας· οἱ παρὸς ἡμᾶς ἥκοις, διὰ τοῦ βόμβου τὰς ὀδοιπόρους ἐπαγομένας. Σμήνη δὲ, τὰ τῶν μελιττῶν ἀγγεῖα ὡς Ἡσίοδος· Ὡς δ᾽ ὅταν ἐν σμήνεσι καθηρεφέεσι μέλισσαι. Ἄλλως, Ὁ νῦς. Ἔρπε νυν᾽ Ἴδαν, ἔρπε ἀντὶ τοῦ ἀπέρχου παρὸς τὴν Ἴδην, ὅπου λέγεται ὁ βουκόλος τὴν Κύπριν γνῶναι, δηλονότι αἰσχύναι· ἀπέρχου παρὸς τὸν Ἀγχίσην· ὅτος ἦν ὁ βουκόλος, ὃν λέγουσι συγγενέσθαι αὐτῇ ἐν τῇ Ἴδῃ.

109. ΩΡΑ. Ἀντὶ τοῦ τρυφεροῦ· ὥδει καὶ τὸ θρύπτεσθαι, ὡραΐζεσθαι φησὶ Μέναιδρος, Ὡραΐζου· ἡ τύχη παρὸς τοὺς βίους. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀκμάζων. ὡς καὶ Ἡσίοδος· Ὡραίαν δὲ γυναῖκα τὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. Ἄλλως· ὁ νῦς. Ὡραῖος χ᾽ ὥδωνις] Ἦγουν, ἀκμάζων καὶ δύεδής· ἐπεὶ καὶ μᾶλα, ἤγουν προβάλα, βόσκει, καὶ ποίμνας, ἤγουν λαγωὸς τοξεύει. τοῦτο γὰρ τὸ βάλλει καὶ πάλα τὰ θηρία, ἢ καὶ θηρία τάλλα (γράφεται γὰρ καὶ ὕτω) διώκει, τηλίσιν ἀγρεύει. σκώπτει δὲ αὐτὴν ὡς ἐρῶσαν τοῦ Ἀδώνιδος. τοῦ δὲ ποίμνας τό ας μακρόν. οἱ γὰρ Δωριεῖς τῶν εἰς ης ληγόντων εὐθειῶν τῶν πληθυντικῶν. ὁμοίως παροξύνουσι καὶ μακρὸν ἔχουσι τὸ α, θῶας, τρῶας. ὅτι τὰς παρ᾽ ἡμῖν εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ἐκεῖνοι διὰ τῆς αι προφέρουσιν. Ὡραῖος χ᾽ ὡ᾽ δωνις] Ἱστορία. Κινύρης τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Σμύρνης θυγατρὸς Μοῖρα, ἥτις καὶ μῆνιν Ἀφροδίτης ἠρώθη τοῦ πατρός. ὅτι λύσασα τὰς τρίχας, ὑδὲ Ἀφροδίτην ἴφη ἔχειν τοιαύτας· ἐλάθανε δὲ τὸν παλαίρα γυμζομένη, καὶ συναμιγνυμένη ὡς θεράπαινα, ὕστερον δὲ ἐγκυμονοῦσα, καὶ χλυνῶσα τὸν Ἄδωνιν, ἐφωράθη. ἐφ᾽ οἷς αἰθομένη, ἢ αἰσχυνομένη, ἤυξατο εἰς ὁμώνυμον φυλὸν μεταλλαγῆναι.

110 Καὶ πῶκας βάλλε, καὶ θηρία τάλλα διώκε.
Ἄρχεο βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχε' ἀοιδᾶς.
Αὐτὶς ὅπως σαίνῃ Διομήδεος ἆσσον ἰοῦσα,
Καὶ λέγε, Τὸν βώταν νικᾷ Δάφνις, ἀλλὰ μάχευμοῖ.
Ἄρχεο βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχε' ἀοιδᾶς.
115 Ὦ λύκοι, ὦ θῆες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκοι,
Χαίρετ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις ἐκεῖ' ἂν ὕλαν,
Οὐκετ' ἀνὰ δρυμώς, ἐκ ἄλσεα. χαῖρ', Ἀρέθοισα,

110 Et lepores figit, & feras alias perſequitur.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Age, conſiſte iterum ad Diomedem prope accedens,
Et dic, Paſtorem vici Daphnidem: ſed pugna mecum.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
115 Vos, ô lupi, vos, cervarii lupi, in luſtris degentes urſi,
Valete: ego Daphnis bubulcus vobiſcum non amplius in ſylvis,
Non inter arbuſta, nec nemora ero: vale, Arethuſa,

112. ΑΥΤ. Τινὲς περισπῶσιν, ἀλλ' ἀμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποδακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὥς φησι Λεπτίνης, ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς. Αλλως· Αὐδὶς ὅρα ὅπως ἰοῦσα σήπῃ πλησίον τῦ Διομήδες, καὶ λέγε, ὅτι τὸν Δάφνιν νικᾷ τὸν βυκόλον. ἀλλὰ σὺ μώραινε καὶ μάχου μοι.

115. Ω ΛΥ. Οὐ μάτην φωλάδας καλεῖ, ἀλλ' ὅτι, ὥς φησι Θεόφραστος καὶ Σώπατρος ἐν τῷ περὶ ἄρκτων, φωλεοῖς οἱ ἄρκτοι χρῶνται, πολὺν φωλεύουσι χρόνον· ἢ ὅτι μόναι τῶν ἄλλων θηρίων οἱ ἄρκτοι τίκτουσι, καὶ φωλεοῖς ἐπικαθηνται· ἢ φωλάδες αἱ παλαιόκτιλοι.

116. ΧΑΙ. Ὡς ἀποδημῶν τῆς ζωῆς τῦτο φησί. τὸ γὰρ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται, ἐνίοτε δὲ προσαγορεύουσιν ἁπλῶς σημαίνει. ὁ βυκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, ἐκείτι κ τὴν ὕλην, ἀναστραφήσομαι ἀπλοότι, ἐκείτι κ τὰς δρυμώς, ἢ κ τὰ ἄλση. ἐπὶ τῦ αὐτῦ λέγεται ὕλη κ ἄλσος· δρυμὸς δὲ, ὃς κ δρυμὼν λέγεται.

117. ΑΡΕ. Πηγὴ ἐν Συρακύσσαις τῆς Σικελίας, ἀφ' ἧς εἰσρεῖ ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμός. ἢ Ἀρέθυσα κρήνη ἐν Συρακύσαις, ἢ ἐν Σικελίᾳ, ἣ φασὶ διὰ φιλάγυως Ἀλφειὸν ἥκειν· ὅς φησιν Ἴβυκος παρισταμένων τῆς ὀλυμπίας φιάλης. Αλλως· ὅτι Ἀρέθυσα Σικελικὴ κρήνη, προδηλον. δοκεῖ δ' ὑπ' Ἀλφειῶ πληρῶδαι. ἔστι δὲ κ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρέθυσα· κ ἄλλη ἐν Σάμῳ· Πάρ κόρακος πίτρη, κ ἐπὶ κρήνη Ἀρεθύσῃ. χαριέντως δὲ κ Ἐπαφρόδιτός φησιν. ὅτι Ἀρεθύσας καλῶσι τὰς κρήνας. Αλλως· Ἀρέθυσα πηγὴ ἐν Σικελίᾳ, ἧς ἔλεγον ἐρᾶν τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν.

118. ΠΟΤ.

Καὶ πόλαμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν ἀπὸ Θύμβριδος ὕδωρ.
Ἄρχεῖτε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχεῖτ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὁδε τῆνος ὁ τὰς βοᾶς ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Ἄρχεῖτε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχεῖτ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν, Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,

Et vos fluvii, qui juxta pulchram Thymbridis undam fluitis.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Daphnis ego ille, qui boves hic pascebam:
Daphnis ego qui tauros, qui vitulos hic potabam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
O Pan, Pan, sive nunc es in monte alto Lycæo,

118. ΠΟΤ. Οἵτινες χεῖτε καλὸν ὕδως, ἢ καθαρὸν ἢ ματὰ κάλλες ῥέον. ΘΥΜ. Πόλαμὸν Σικελίας εἶναι φασὶ καὶ τοῦτον. Ἄλλως· Θύμβρις καλά τινα γλῶσσαν ἡ θάλασσα. τινὲς δὲ Σικελίας πόλαμὸν ἔφησαν Θύμβριδα. ἢ Θύμβρις, ποταμὸς Σικελίας, ἐφ' ᾧ μυθεύεται Ἡρακλῆς τὰς ἐκ τῆς Ἐρυθίας βοῦς ἐλαύνων ἐλοῦσθαι ἀφικέσθαι· ῥηομένης δὲ χειμῶνος ἀνυπερβλήτου χῶσαι τὸν πόλαμὸν, καὶ ἐπίπεδον ποιῆσαι, ἐφ' ὧν οἱ Κέφαλοι λαδεύκευλαι καλοικεῦλες. Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μελησαιὸς, λέγει τοῦ δ γράφει Δύμβρις· ἢ κατὰ γλῶσσαν θάλασσα. ἄλλως δὲ ὑπὸ Τύμβριδος. ἔστι δὲ καὶ πόλαμὸς Σικελίας.

120. ΔΑΦ. Κατ' ἐπανάληψιν τοῦτο λέγεται πρὸς τὸ βυκόλος ὕμμιν ἀποδεδομένον. ἡ γὰρ ἀρχὴ τοῦ λόγου ἔτως ἔχει· ὁ βυκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, ἐκεῖτι ἀναγραφήσομαι κατὰ τὴν ὕλην, καὶ τοὺς δρυμοὺς, καὶ τὰ ἄλση ὁ Δάφνις ἐγὼ ἔτος ἐκείνος ὁ τὰς βοῦς ἐνταῦθα βόσκων. ὁ Δάφνις ὁ τοὺς ταύρους, καὶ τὰς δαμάλεις ἐνταῦθα ποτίζων. τὸ δὲ χαῖρε Ἀρέθουσα, καὶ τὸ ἐξῆς, μέχρι τοῦ, Δάφνις ἐγὼ διὰ μέσου.

123. Ω ΠΑΝ. Ποιητικὴ ἐπαναλαμψις. εἰ μή τις συνθανεύοιτο λέγων, ὡς ὁ νοῦς ἐστι τοιοῦτος· ὦ τὸ Πὰν σὺ ὦ Πὰν· ἵνα τὸ μὲν πρῶτον περισπασθῇ, τὸ δὲ δεύτερον ὀξυτονηθῇ. τὸν δὲ Πᾶνα, οἱ μὲν Πηνελόπης καὶ Ὀδυσσέως, ἢ Ἑρμοῦ, ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, ἕτεροι δὲ Αἰθέρος καὶ Οὐρηΐδος, ἢ Νηρηΐδος, ἔνιοι δὲ οὐρανοῦ καὶ γῆς. ΛΥΚ. Ἀπὸ τῶ Λυκαίω φησὶ χωρίω, καλουμένω Καλλιστοῦς, εἰς ὃ ἐλθοῦσαν τὴν Λυκάονος Καλλιστὼ θυγατέρα ἄρκτον οὖσαν, ὑπὸ Ἑρμοῦ τραφῆναι. ἣν φησιν Ἄρατος ἐν οὐρανῷ περιόδαι.

Εἴτε τύ γ' ἀμφιπαλεῖς μέγα Μαίναλον· ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον,
Τὴν Σικελὰν, Ἑλίκας ἧς λίπε ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Θοῦα Λυκαονίδαο, τὸ ἢ μακάρεσσιν ἀγαστόν.
Λήγετε βουκολικᾶς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ', ὤναξ, ἢ τήνδε φέρ' εὐπάλαμον μελίπνουν
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν, ὡς χεῖλος ἑλικτόν.

Seu per magnum Mænalum obambulas, veni in insulam
Siculam, & relinque promontorium Helices, & sublime sepulcrum
Illud Lycaonidæ, quod & Dîis beatis est venerabile.
Definite Bucolicum carmen, Musæ, agite, jam definite.
Vepi, rex, & hanc aufer dulcem bene compactam
E cera fistulam pulchram, circa labrum apte inflexam.

124. ΜΑΙ. Μαίναλος ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος υἱοῦ Ἑρμοῦ, ἔνθα ἡ Ἀταλάντη τῷ Ἰάσονι παρείχετο δόρυ ξύλινον·

Δειξιτερῇ δ' ἔλεν ἔγχος ἐπηβόλον ὄρεϊ Ἀταλάντη.
Μαινάλῳ ἔν ποτε οἱ ξυνὸν ἐγυάλιξεν.

125. ΕΑΙ. Τὸ ὄρος τὸ ἀκρωτήριον, ὡς δὲ τὸ ἐπιῤῥεῖσθαι τοῖς τῶν ὑετῶν ὁμβροις, καὶ πηγῶν ὕδασιν· ἢ ὄνομα πόλεως, πρὸς τῷ ὁρίῳ τῷ Ἀχαϊκῷ, ἢ Αἰπύτου τάφου κεφαλή. καὶ Ὁμηρος· Αἰπύτιον δὲ τύμβον· οἷς ὅν φασι τὰ ἀσιτροφήσαι ζῶα ἄγονα γίνεσθαι.

126. ΑΓΑ. Ἦγον ἐκπλῆξαι ἔχω, ἀλλὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα. Ἄλλως· Ὁ κύκλος. Ὦ Παὶ, Παῖ. εἴτε εἰς κύκλον τὰ ὄρη τὰ μακρὰ, ἦγον, τὰ ἐπὶ πολὺ διήκοντα τοῦ Λυκαίου· ὄρος ἡ Ἀρκαδίας τὸ Λύκαιον· εἴτε σύγε διέρχῃ τὸ μέγα Μαίναλον· ὄρος καὶ τοῦτο Ἀρκαδίας· ἐλθὲ ἐπὶ τὴν νῆσον τὴν Σικελὴν, ἀντὶ τοῦ τῶν Σικελικῶν· τῆς Ἑλίκης ἧς τὸ Ῥῆον κατάλιπε καὶ τὸ ὑψηλὸν μνῆμα ἐκεῖνο τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἦγον τοῦ Μαινάλου. ἀφ' ἧ τὸ ὄρος Μαίναλος, ἃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστι θαυμαζόμενον. τὰ ἧς Ῥίον ἀκρωτηριόν ἐστι τῆς Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλουμένῳ Ἀλιῤῥίῳ τετραμμένον.

127. ΛΗΓ. Ὥσπερ ἤρξατο, οὕτω καὶ λήγειν ποιήσατε. ὡς καλλισματικὸν ἐπιῤῥῆμα τὸ ἴτε, ἀντὶ τοῦ ἄγεσθε.

128. ΕΝΘ. Ἐλθὲ, ὦ ἄναξ, καὶ τήνδε τὴν καλὴν σύριγγα τὴν γλυκύφωνον, τοῦτο γὰρ τὸ μελίπνουν, ἐκ κηροῦ εὐπήκτου ὅταν ᾖ τὸ χεῖλος ἑλικτὸν, ἦγουν ἐπειλημμένον, φέρε, ἀντὶ τοῦ λάβε. ἄλλως γὰρ ἐγὼ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἤδη ἔλκομαι εἰς τὸν ᾄδην. εὐπήκτου δὲ λέγει τὰς κηρὸν, ὡς εὐκόλως πηγνυμένου, καὶ μελίπνουν, τὴν ὀδωδυῖαν ἀπὸ τοῦ κηροῦ. Ἄλλως, τὸ ἑξῆς· Λαβὲ τὴν σύριγγα τὴν ἐκ κηρὸς εὐπήκτου ᾗ τὸν χεῖλος ἐπειλημμένην ἐν τῷ συρίζειν.

Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾅδαν ἕλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲ φορέοιτε, βάτοι, φορέοιτε δ', ἄκανθαι.
Ἃ ἁ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἐναλλὰ γένοιτο, καὶ ἃ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι·
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει, καὶ τὼς κύνας ὠλαφος ἕλκοι,
Κἤξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.
Λήγετε, βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

130 Nam ego certe ab amore jam trahor ad orcum.
Definite Bucolicum carmen, Muſæ, agite, jam definite.
Nunc violas feratis, rubi; vos, ſpinæ, feratis.
Pulchra narciſſus juniperis floreat:
Omnia denique contraria fiant, & jam pinus pira ferat:
135 Daphnis quoniam moritur: Jam cervus canes trahat captivos,
Et ex montibus ululæ cum luſciniis cantu certent.
Definite Bucolicum carmen, Muſæ, agite, jam definite.

132. BAT. Ἡ βάτος θηλυκῶς λέγεται, ὁμοίως ἐσθεῦται καὶ ἡ ναίρκισσος· πρὸς ἣ τὴν Ἀριστοφάνει ἀρμοστικῶς λέγεται.

133. ΑΡΚ. Ἄρκευθος, εἶδος φυτοῦ ἀπαιθώδες. τὸ ἢ κομάσαι ἀντὶ τοῦ ἀναθῆλαι· τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ προσακτικῶν. Ἄλλως· Νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε· νῦν δὲ ἴα μὲν αἱ βάτοι φορέοιτε, ἀντὶ τοῦ φέρετε, τελεῖτε, γίνεσθε, ἐκφέρετε, φέρετε δὲ, αἱ ἄκανθαι. ἡ ἢ καλὴ νάρκισσος, κομάσαι. ἀντὶ τοῦ ἐλαστήσατε ἐπὶ ταῖς ἀρκεύθοις. ἄκανθοειδὲς φυτὸν ἡ ἄρκευθος. τὸ ἢ κομάσαι, γίνεται ἀπὸ τοῦ κομέω κομῶ, ὃ λέγεται ἐπὶ μόνον ἐπὶ τριχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φύλλων. πάντα ἢ ἐναλλαγμένα γενοίδω, καὶ τό· ἄνω ποτάμων χωροῦσιν αἱ πηγαί.

134. ΟΧΝ. Ἤγουν ἄπια εἰσέλθοι, ἀντὶ τοῦ ἐνεγκάτω, γένηται, ἐκθρεψάτω, ἐπεὶ ὁ Δάφνις ἀπεθνήσκει. Ὄχνας, ἀπίους καὶ ἀχράδας, ἀχλάδας. ἀχλάδας μὲν λέγει τὸ ἐν τῷ ἐσθίεσθαι, ὕχλησιν οἱονεὶ ἐμποιεῖσι, ὀχλάδας τινὰς ὄσας. ὄχνας ἢ, ἀπὸ τοῦ ἄγχειν δοκεῖν. ἀπίας ἢ, ὅτε πρῶτον ἐν Πιλοποτήσῳ δοκοῦσι φύναι, ἢ ἐλάγιλο Ἀπία.

136. ΣΚΩ. Ἀλέξανδρός φησι τοὺς σκῶπας ἐκ ἐπιλεγομένους τῇ φωνῇ· διὸ καὶ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν ὀρθῶς δοκεῖν γεγράφθαι· Σκῶπάς τ' ἠρνεῖς τε. Οὐ δεῖ γάρ φησι γεγράφθαι χωρὶς τοῦ σ, οἱ γὰρ σκῶπες φωνὴν ἀφιᾶσι. Καλλίμαχος δέ φησι, φθέγγεται, ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ, ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται. Τυραννίων δέ φησι σκῶπας τοὺς νυκτικόρακας. εἴοικε, σκίωπας, τοὺς ἐν σκιᾷ ἔχοντας τὴν ὄπα, ἤγουν ἐν νυκτὶ ἔχοντας τὴν φωνήν. Ἄλλως· καὶ τὼς κύνας ὠ ἔλαφος ἕλκοι. ἀντὶ τοῦ, καὶ τοὺς μαγεὶς τῶν κυνῶν, ὁ ἔλαφος ἑλκέτω· καὶ ἐκ τῶν ὀρῶν οἱ σκῶπες τοῖς

Χὠ μὲν, τόσ' εἰπὼν ἀπεπαύσαλο· τὴν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν ἐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Λήγελε βωκολικᾶς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδυ τὰν αἶγα, τό τε σκύφος, ὥς μιν ἀμέλξας,
Σπείσω ταῖς μούσαις. ὦ χαίρελε πολλάκι, μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν κ᾽ ἐς ὕστερον ἄδιον ᾄσω.

Et ille quidem tantum locutus defiit. At Venus
Volebat ipſum erigere: verum omnia fila defeceraht
A Parcis: ſic Daphnis tranſiit flumen, & unda obruit
Muſis dilectum virum neque Nymphis ingratum
Definite Bucolicum carmen, Muſæ, agite, jam definite.
Et tu da capram, atque poculum: ut ipſam mulgeam,
Ac Muſis libem. ô ſalvete plurimum, Muſæ,
Salvete, ego vero vobis & poſthac dulcius canam.

τοῖς ἀηδόσι γαρύσαιτο, ἀντὶ τᾶ οἷς ἔρις φωνᾶς ἐλθέτωσαι. σκῶπας δὲ λίγυσιν ἢ τὰς νυκτικόρακας.

138. ΑΠΕ. Ἡ ἀπεπαύσατο. εὐφήμως τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη. κ᾽ Ὅμηρος· Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν, κοιμήσαλο χάλκιον ὕπνον.

139. ΛΙΝ. Ἐπληρώκει τὸ χρεών. κ᾽ Ὅμηρος· Γενομένω ἐπέτησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Δίνου δὲ οἱ ποιηλαὶ ἀντὶ ἰρὶς συνάπλουσιν, ὅτι τὸ λίνον ἐκ γᾶς, κ᾽ αὗται δὲ αἱ μοῖραι ἐκ γᾶς ἐπικλώθωσι τοῖς ζώοις τὴν ἐκ γᾶς ἀνάλυσιν.

140. ΕΒΑ. Τελέσιν, ἀπέβαινε, κ᾽ τὸν Ἀχέροντα διῆλθε.

141. ΦΙΛ. Καθὸ πρᾶτος ἤρατο βυκολικᾶν. φίλον ἄνδρα· ἐπεὶ πάσας οἰκείως διέτρεσε. Ἄλλως· ὁ ἰὼς. κ᾽ ὁ μὲν τοσαῦτα εἰπὼν, ἀπεπαύσατο, ἦγον ἀπέπνευσεν, ἐτελεύτησε τὸν βίον. τᾶτον δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἤθελεν ἀνορθῶσαι, ἦγον, ἀναπαλίσασθαι, ἀναζωῶσαι. τάγε μὰν λίνα, τελέσια τὰ ἡμαῖα τὰ ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐπ᾽ αὐτᾷ κλωθόμενα φάντα λελοίπει, ἦγον, ἐξέλιπον, ἐπαύσαλο· κ᾽ ὁ Δάφνις διῆλθε τὸν ῥοῦν, τᾷ Ἀχέροντι δηλονότι. ἔκλυσεν, ἦγον ἐκάλυψεν ἡ δίνη, τελέσιν ἡ συγροφὴ τῶν ῥευμάτων τᾷ Ἀχέροντι, τὸν ἄνδρα τὸν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλούμενον· ὡς τῶν ᾠδῶν δηλονότι τῶν προσφιλῶναν ταῖς ἐπιμελούμενον. Τὸν δ᾽ νύμφαισιν ἀπεχθῆ, ἦγον μὴ μισούμενον ταῖς νύμφαις, ἀλλὰ κ᾽ ὑπ᾽ αὐτῶν δηλονότι φιλούμενον.

143. ΣΚΥ. Ἦγεν, τὸ ποτήριον. ὡς ἂν ἀμέλξας, σπονδὴν ποιήσω ταῖς Μούσαις. εἶτα ὑπολείπει προὸς τὰς Μούσας, κ᾽ φησίν· ὦ Μοῦσαι, χαίρελε πολλάκις. τελέσιν, ἀσπάζομαι ὑμᾶς πολλάκις. ἐγὼ δὲ χάρις ὑμῶν κ᾽ ἐς ὕστερον, ἦγον ὡς τὸ ἐπιὸν, ᾄσω ἡδύτερον.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γλύκιστο,
Πλῆρες δ' ἀχαδόνων· ἢ ἀπ' Αἰγίλω ἰχάδα τρώγοις
Ἀδεῖαν· τέτλιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ἄδεις.
Ἠνὶ δέ τοι τὸ δέπας. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὥρᾶν πεπλύθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.
Ὠδ' ἴθι, Κισσαίθα. τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι,
Οὐ μὴ σκιρτάσῃς, μή ὁ τράγος ὔμμιν ἄνασῃ.

CAPRARIUS.

Utinam tibi melle plenum ſit pulchrum os,
Plenum & favis: atque comedas ficum ex Ægilo decerptam
Dulcem: ſuavius enim canis quam cicada.
En tibi poculum: contemplare amice, quàm ſuaviter olet.
Horarum in fontibus ipſum collutum eſſe dices.
Huc veni, Ciſſætha: jam tu mulge hanc: vos vero, capellæ,
Nolite ſaltare, ne forte hircus in vos inſurgat.

146. ΠΛΗ. Ἀἰλωνυμία τό τοι, εἴθε γλύκιστα τὸ καλόν σευ στόμα, ὦ Θύρσι, μέλιτος πεπληρωμένον.

147. Πλῆρές τοι χαδόνων. Γράφεται καὶ πλῆρες δέ. χαδόνες δὲ τὰ ἐκ τῶν κηφήνων κηρία, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Θεαίτητος δὲ, τὰς κηρὰς τὰς ἐχούσας τῶν κηφήνων τὰς γόνας. οἵ τινες ἡδὺ ποιοῦσι βρῶμα· οἱ δὲ κοινότερον ἐπὶ τῶν κηρίων, ἃν τὸ μέλι ἐνδίδηται. ΑΙΓ. Αἴγιλος, δῆμος τῆς Ἀτλικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλου. ὅτι δὲ αἱ Ἀτλικαὶ ἰχάδες ἡδεῖαι καὶ Δίων μαρτυρεῖ. ἔστι δὲ καὶ Λακωνικὸν χωρίον Αἴγιλον. τινὲς δὲ ὅτι ἐστὶ καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς ὕστω καλουμένη. ἄλλως. ΠΛΗ. Ἦγυν μέλιτος κηρίῳ. περισσὸν δὲ ἐνταῦθα τό τοι. καὶ ἀπ' Αἰγίλω εἴθε τρώγοις ἰχάδα ἡδεῖαν αὐτὶ τῦ ἀπὸ τῆς Ἀτλικῆς. Αἴγιλος δὲ δῆμος ἐν ταῖς Ἀθήναις.

148. ΦΕΡ. Ἦδιον βέλτιον τέτλιγος.

149. ΗΝΙ. Ἦγυν ἰδὲ τὸ δέπας, θᾶσαι φίλε, ὅπως καλὸν ὀυμὸν πέμπει.

150. ΚΡΑ. Ἐπὶ κρήναις ταῖς τῶν Ὡρῶν δόξεις ὑποπεπλῦθαι. αὐτὶ τῦ ἔαρι· ἐπεὶ ἀνθεῖ παίλα τότε. Ἄλλως· Δοκασεῖς· ἦγυν δόξεις· νομίσεις πεπλῦθαι αὐτὸ, ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ὡρῶν, ἵνα ἐστὶ δηλονότι ὠραῖον.

151. ΙΘΙ. Ἦγυν δεῦρο ἐλθὶ, Κισσαίθα, ἢ ἡ ὡρὸς τὸ γλυκὺν διάπυρος, καὶ θερμὴ, ἀπὸ τῦ κισσῶ τὸ γλυκῶ, καὶ τῦ αἴθω τὸ καίω. εἰ δὲ καινάθα γεάψεις, καινάθα ἐστὶν ἡ ὡρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἦγυν, ταχεῖα αἴξ. ἀπὸ τῦ κινῶ, καὶ τῦ αἴθω τὸ καίω. Ἄλλως· Κισσαίθα ὄνομα αἰγός· ἐκ τῦ κισσῶ καὶ τῦ αἴθω, ἡ κισσὸν λδυκὸν καλαυμομένη. αἴθων γὰρ τὸ λαμπρόν. ἐκ δὲ τῦ λαμπρῦ γίνεται μπαλαπλικῶς τὸ λδυκόν. ΤΥ Δ. Σὺ δὲ ἄμελγε αὐτήν. ΑΙ. Τῆς σωνόμε δηλονότι γερέμεναι.

152. ΜΗ. Τὸ ὑ, ἀπὸ κοινῦ. ἦγυν, ὑ μὴ ἐπιθῇ δηλονότι ὁ τράγος ὑμῖν.

ΤΩ ΘΕΣΙΣ

Τῦ Δευτέρυ Εἰδυλλίυ.

Ὑπόκεινται Σιμαίθα, Δέλφιδ@ Μυνδίυ τινὸς ἐρῶσα· ὑπ' ἐκ παλαίστρας φάρμακοις τε καὶ φαρμάκοις, διά τινος Θεραπαίνης Θεστύλιδ@· ὑποζυγιοστροφῆσαι ἑαυτῇ σπεύδεται μιλάγειν. ἐπικαλεμβάνει τὴν Σελήνην καὶ τὴν Ἑκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβακχολούσας τυχεῖν ἐπῳδαῖς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτ@· ἐκ τῶν Σώφρον@ μιμήσεις μίμων.

ARGUMENTUM

IDYLLII II.

Inducitur Simætha, Delphidis cujusdam Myndii amore correpta: quam ex palæstra amatoriis incantationibus & veneficiis, Theſtylidis cujuſdam ancillæ miniſterio, ad ſe traducere conatur, adhibitis in auxilium Luna & Hecate, utpote Deabus nocturnis amorem adjuvantibus. Theſtylida vero Theocritus ex Sophronis Mimis deſumpſit.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδύλλιον β'.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε, Θέστυλι. πᾷ ἦ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖλα φίλον καλαθύσομαι ἄνδρα,
Ὃς μοι δωδεκάλαϊ@ ἀφ' ὧ τάλας ἐδέποθ' ἥκει,

PHARMACEUTRIA.

IDYLLION II.

UBI mihi *ſunt* lauri, Theſtyli; ubi ſunt philtra?
Cinge calicem hunc purpurea ovis lana,
Ut amatorem meum, qui me [illegible] ciat, carmine magico perſequar.
Qui miſer jam totos duodecim dies a me abeſt,

1. Ἐπιγραφῆλαι τὸ παρὸν εἰδύλλιον, φαρμακεύτρια. κέχρηλαι δὲ ὁ Θεόκριτ@· ἐν τούτῳ Δωρίδι διαλέκτῳ. προλογίζει δὲ Σιμαίθα.

2. ΣΤΕ. Στεφάνωσον τὴν κελέβην. κελέβη δέ ἐστιν ὄνομα σκεύους. ἔστι δὲ καὶ ποτήριον ξύλινον κυλικοῦδες. Εὐφορίων ἐν ποτηριογλύπτῃ. Ὅς τις ἐμὴν πελέβην Ἀλιβηΐδα μῦνον ἀπηύρα. Ο'. Πρόβατα αἴθει, ἀνὰ τὴ ἰρίᾳ. ὡς συνεργεῖ@ δὲ τέτακται πρὸς τὰς φαρμακείας θεραπεύεται. Ἄλλως· Στεφάνωσον τὴν κελέβην, τῷ λιπλωτάτῳ καὶ ἐξαιρέτῳ ἰρίῳ τῷ προβάτε, τῷ φοινίκῳ ἤγουν τῷ κοκκίνῳ. ξύλινον δὲ ποτήριον φασὶν εἶ τὴν κελέβην.

3. Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖλα] ἴσα τὸν

Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀναρσίῳ. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὤϊχε|' ἔχων ὅ τ' Ερως ταχινὰς φρένας, ἄ τ' Αφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τεμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω, κ) μέμψωμ' οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καθαθύσομαι· ἀλλὰ, Σελάνα,

5 Neque ſcit utrum mortui ſimus, an vivi,
Nec fores pulſando fregit crudelis: nimirum illi alio
Abiit habens Amor levem animum, & Venus.
Ibo ad Timageti gymnaſium
Cras, ut ipſum videam; & cum eo expoſtulabo, quod ita mecum agit.
Nunc magicis ſacris ipſum incantabo. Sed tu, ô Luna,

τὸν ἐμὸν φίλον ἄνδρα βαρύνοιλά με, καλαθύσομαι, ἤγουν καλαγοηθύσω, ἢ καλαγοηθύουσα ἐν πυρὶ καίουσα τὰ ἐπὶ τούτῳ συλλεγόμενα φάρμακα. ὥσπερ τὸ λειβέων λέγεται μὲν κ) ἀντὶ τοῦ πάνδειν, λέγεται δὲ κ) αἰνῶς τοῦ χεῖν ἁπλῶς· ὕτω κ) τὸ θύειν λέγεται μὲ κ) ἀντὶ τοῦ τῷ παρόντων ἀπάρχεσθαι κ) τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν. ὕτοι γὰρ ἐκ ἐπὶ τοῦ σφάττειν τοῦτο ἐτίθητ, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀπάρχεσθαι τῶν παρόντων, τὸ ἔρδειν δὲ κ) τὸ ῥέζειν, ὀλίγοι ἐπὶ τῶν σφαγίων. λέγεται δὲ κ) ἀντὶ τοῦ καίειν ἁπλῶς, κ) ἐν πυρὶ τιθέναι τι, καθὸ λέγεται ὑλαῦθα. ἵνα καταθύσωμαι. ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ, ἵνα εἴδομαι ἄμφω. Καρυνοῦλα, αὐλὶ τοῦ βαρύνοιλα, μέλλων ἀντὶ ἐνεστῶτος. ἕτω γὰρ συνιφώνει τῷ μίτρῳ βραχὺ ἔχων τὸ ρυ. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ θύω ῥήματα, ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἀεὶ βραχὺ τὸ διχρονον ἔχουσιν. οἷον, κρίνω, κρινῶ· εὐρύνω, εὐρυνῶ· πλαίνω, πλαίνῶ.

6. ΑΡΡ. Ἔκρεσεν. ἀράσσω, δι' ἓ ὡς ῥ. οἱ ποιηταὶ δὲ ὅτι ἔχουσι χρείαν ἐκλίνειν τὸ α, κ) ἕτερον ῥ προσιθέασιν αὐτῷ. κ) ἐν τῷ παλαίνω ἐκκλίνοντες, τὸ κοινὸν ἄρρασσον λέγουσι, τῇ προθήκῃ τοῦ ῥ τὴν ἀρχὴν αὔξοντες.

8. ΠΑΛ. Παλαίστρα, ὁ τόπος ἔνθα παλαίουσι, κ) αὐτὴ ἡ πάλη. εἰλαῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ περίξ λέγεται σημαινομένου.

10. ΣΕΛ. Πίνδαρος φησὶν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παθέντων· ὅτι τῶν ἱερασῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν ἥλιον. αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. Αλλως· Τὰς ἑαυτῶν καλεχομένας τὴν σελήνην μελακαλεῖσθαι σύνηθες. ὡς κ) Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν περάττουσαν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἱππολύτῳ· κ) τί δὲ τοῦτο ἐπράτιον; ἔνιοι φασίν, ὅτι ἐπειδὴ σιγηλή ἐστιν ἡ νύξ. δεῖ δὲ τοῖς κλεπτομένοις ἕρωσι σιγῆς κ) νυκτός. Μέναιδος, ὦ νύξ· σοὶ γὰρ δεῖ πλέον Ἀφροδίτης· ἢ ὅτι κ) ἡ σελήνη θεὰ ἐρωτικήν τινα νοσήσει. παρὸ κ) τοῖς τῷ αὐτῷ πάθει κεχρημέναις συμπράσσει. ἢ ὅτι Διάνυρος ἡ θεὸς, καὶ τόδε παθητοιοῦτο.

11. ΤΙΝ.

Φαῖνε καλόν. τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ, τὰν κὴ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία κὴ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ', Ἑκάτα δαπτλῆτι, κὴ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει,

Luceas pulchre: ad te enim convertam carmina placide, ô Dea,
Et ad Hecaten subterraheam, quam etiam catuli timent,
Cum incedit per mortuorum sepulchra, & atrum sanguinem.
Salve, Hecate terribilis, & ad finem usque nobiscum fis,

11. ΤΙΝ. Σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμνήσω, ὦ σελήνη.

12. ΕΚΑ. Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν κὴ νεκτέρων φύτανιν, καθὰ κὴ Σώφρων. Ἥραν μιχθεῖσαν Διὶ χωῆσαι παρθένον. ὄνομα δὲ αὐτῇ θεῖναι Ἄγγελον. ταύτην δὲ μὴ τὴν γένεσιν, ὑπὸ ταῖς νύμφαις δοθῆναι παρὰ τοῦ Διὸς τρέφεσθαι. αὐξηθεῖσαν δὲ, κλέψαι τὸ τῆς Ἥρας μύρον, ᾧ τὸ πρόσωπον αὐτῆς εἴθιστο ἡδύνεσθαι, κὴ δῦναι Εὐράπτῃ τῇ Φοίνικος θυγατρί. αἰσθομένην τὴν Ἥραν κὴ ἐφορμῆσαι βουλομένην αὐτὴν κολάσαι, τηνικαῦτα μὲν τὸ πρῶτον εἰς γυναικὸς τέλοκυίας οἶκον καταφυγεῖν, ἐκεῖθεν δὲ πρὸς ἄνδρας νεκρὸν φέρουσας. ὅθεν τὴν μὲν Ἥραν ἀποσῆναι, τὸν δὲ Δία, τὰς Καβείρους κελεῦσαι ἀναλαβούσας καθάραι· ἐκείνους δὲ ἐπὶ τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην ἀπαγαγόντας ἀγνίσαι. ὅθεν τὴν Θεὸν ἀποκεκληρῶθαι τοῖς τεθνεῶσι, κὴ καταχθονίαν φασίν. Ἄλλως· Τὴ Δήμητρι μιχθεὶς ὁ Ζεὺς, τεκνοῖ Ἑκάτην ἀμφίφρονα ἰοχεὰ κὴ μεγίθει ἦν ὑπὸ γὴν σεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, παρὰ Περσεφόνης ἀναζήτησιν. κὴ νῦν Ἄρτεμις καλεῖται, κὴ φύλαξ, κὴ δαδοῦχος, κὴ φωσφόρος, κὴ χθονία. ΣΚΥ Διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ· Ἀριστοφάνης ἐν Δαιδαλεῦσι. Τί δὲ κυνίδιον λευκὸν λευκὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ σὺς τὰς τριόδους; Ἄλλως· Σκύλακες τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν. ὑποπορισμὸν γὰρ ὁ σκύλαξ. ἐπαῦθα δὲ σκύλακες, ἀντὶ τοῦ κύνες. τὴν Ἑκάτην φασὶ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ Περσεφόνῃ· τὴν Ἑκάτην δὲ κὴ τὴν σελήνην ὀνομάζεσθαι ὡς τυφλοειδεῖς θεὰς, κὴ τὰς κατὰ τὴν νύκτα περιτρεχούσας ἐφορώσας.

13. ΗΡ. Ἡρία οἱ τάφοι, παρὰ τὸ ἐνηρεῖσθαι τῇ γῇ· ἢ παρὰ τὴν ἐπιχωμένην τοῖς νεκροῖς ἔραν, ἤγουν γῆν, ἥ ἐστιν ἱερά.

14. ΔΑΣ. Ἢ ἢ ἐκ ἄν τις λάσιον ποιήσειεν, ἢ τὸ δασὺ ἐπιτάμοι, πολυτρίχου· ἢ ἀντὶ τοῦ πολεμικὴ· ἢ ἔγκειται ἡ δαΐς, τοῦ ἔστιν ἡ μάχη· ἢ προσπελάζουσα ταῖς δασὶ, τοῦτ' ἔστι φωσφόρος, ἐπεὶ ἡ αὐτὴ ἐστι τῇ σελήνῃ. Ἄλλως· Νεκύων ἀνά τ' ἠρία] ἦλθε διὰ τῶν μνημάτων κὴ τὸ μέλανος αἵματος τῶν νεκρῶν· δασπλῆτι δὲ, σφόδρα σπλησιάζουσα. κὴ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει] ἦγουν μέχρι τέλους παραμένει. τὰς μαγείας ταύτας φασὶν χρῆσθαι ἔθει ἔτι τῶν μαγεύων τῆς Κίρκης, ἔτε τῶν μαγειῶν τῆς Μηδείας, ἔτε τῶν μαγειῶν τῆς ξανθῆς Περιμήδης.

15. ΜΗ.

Φάρμακα ταῦθ' ἕρδοισα χερείονα μήτέ τι Κίρκης,
Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τ' ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρώτιστα πυρὶ τάκεσθαι· ἀλλ' ἐπίπασσε,
Θέσχυλι δειλαία· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρά, κὴ τὸν ἐπίχαρμα τέτυσται;

Efficiens hæc venena non inferiora neque Circes,
Nec Medeæ, neque flavæ Perimedæ venenis.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Mola quidem in igne conſumitur, ſed aſperge,
Theſtyli infelix: quo tibi mens avolavit?
An vero, ſceleſta, tibi quoque ludibrio ſum?

15. ΜΗ. Ἔτι κὴ νῦν ἐν τᾷ στιμπαίᾳ ὄρει ὄρμυς δεικνύσι τ' Μηδέας, κὴ Κίρκης, ἐκ οἷς ἔκοπλον τὰ φάρμακα.

16. ΠΕΡ. Αὕτη ἐστὶν ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀγαμήδη λεγομένη, ἣ τόσα φάρμακα εἶδεν, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

17. ΙΥΓ. Ἴυγξ, ὄρνεον Ἀφροδίτης, ᾧ αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας. λέγουσι δὲ κὴ αὐτὸν τὸν ἕρωτα ὑπὸ τῆ ἰνόπλου ζώου ἴυγγα, ὥς φησι Πίνδαρος, κὴ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων μᾶλλον φύσιος αὐτὸ λέγων, κίναβος· ἢ δὲ Ῥωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη, ἀφ' τὸ παιλαχῆ τρέφειν κὴ λυγίζειν τὸν αὐχένα ἢ τὴν πυγήν. ἢ τὴν Ἴυγγα, ὥς φησι Καλλίμαχος, ἴσχυς θυγατέρα, φαρμακεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῆ μιχθῇ. ὅθεν ὑπὸ Ἥρας εἰς ὀρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν, κὴ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Ἄλλως· Ἴυγξ, ἡ λεγομένη σεισοπυγίς· ἣν φασιν ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικήν τινα ποιδώ· ἀφ' ἧς κὴ παίλαι ἁπλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινοῦντα φάρμακα, ἴυγγας λέγουσι, κὴ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως κὴ χαρίσιμα, κατὰ μεταφοράν· ἐνταῦθα δὲ ἴσως τινὰ σεισοπυγίδα λέγει, ἢν ἐν κατασκευῇ τινι ἡ Σιμαίθα ἔχουσα ταῦτα ἐπᾴδει.

18. ΑΛΦ. Ὡς τῶν μαγευσῶν ἄλφιτα θυσσῶν. ταῦτα δὲ θυλήματα ἔλεγον. τάκεσθαι δὲ τύφεται, θυμιᾶται, ὑπὸ τῆ πυρὸς ἀναλίσκεσθαι. γράφεται ἔτι κὴ κάεται. ῥόμβῳ δὲ ὃν οἱ Ἀττικοὶ κόρυμβον καλοῦσι. παρόσον τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς ὁ τρεῖς, ἀρχὴ ὤν, κὴ μέση, κὴ τέλος. κὴ ἔτι φύσει τρίγωνος. τὸ δὲ τάκεσθαι, ἐπὶ κηρῷ κὴ χιόνος, κὴ τῶν τοιούτων λέγεται, τῶν κατ' ὀλίγον ἀναλισκομένων. ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς, ἀντὶ τῆ ἀναλίσκεσθαι, κὴ φθείρεται.

19. ΠΑ. Ποῖ ἔχεις τὸν νοῦν ἐκτετοπισμένον; ὅλως βδίλυρα, κὴ σοὶ γέλως γεγένημαι;

Πάσσ' ἄλα κ' λέγε ταῦτα, Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακέει, μέγα καππυρίσασα,
Κἠξαπίνης ἄφθη. κἀδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς,
Οὕτω τοι κ' Δέλφις ἐν φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τᾶτον τὸν κηρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις.
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδι ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας,
Ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Sparge ſalem & hæc dicas, Delphidis oſſa ſpargo,
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Delphis me cruciat: ego vero in Delphide hanc laurum
Uro: & ſicut illa crepat valde inflammata,
Ut ſubito conflagravit! ut neque cinis de ea apparuit!
Ita etiam Delphidis caro in flamma conſumatur.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liqueſcat
Ita præ amore ſtatim liqueſcat Myndius Delphis.
Utque volvitur hic æneus orbis, ope Veneris,
Sic ille volvatur ante noſtras fores.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

23. ΑΝΙ. Ηγον, ἐλύτησε κ' ἐγὼ κατὰ τᾶ Δέλφιδο Δάφνιν καίω· κ' ὡς λαπήσοι μεγάλως συρεκτωθεῖσα, κ' ἐξαίφνης ἀναφθήσεται, κ' οὐδὲ τίφραν εἴδομεν αὐτᾶς, οὕτω κ' ὁ Δέλφις ἐν τᾷ φλογὶ τᾶ ἔρωτο τήκοιτο.

26. ΑΜΑ. Αμαθον ποιῆσαι, ἀφανίσαι, ἀμαθο γὰρ ἡ κόνις.

28. ΩΣ Καθὰ σὺν ἀγαθᾷ τύχᾳ ἐγὼ τῦτον τὸν κηρὸν ἁλίσκω, οὕτως εὖθυς ἁμερεῖοιτο σύθυς κ' ἐκ εἰς ἀναβολὰς ὑπὸ τᾶ ἔρωτο ὁ Μύνδιο Δέλφις. σὺν δαίμονι δὲ, τᾷ σελήνᾳ ἢ τῷ ἔρωτι, ἢ τῷ ἑαυτᾶ δαίμονι, ὡς Μένανδρο φησί· Δαίμων ἀνδρὶ παρίσταται εὐθὺς γινόμενος. περισσότερον δὲ τὸ Σωκράτες δαιμόνιον. τὸ δὲ Μύνδιος ἀπὸ τόπου. Μύνδο γὰρ Αρκαδίας, ἔνθα ἦν ὁ ζεὺς Ναΐος. οἱ δὲ, Καρίας φασὶ τὴν Μύνδον.

30. Χ' ΩΣ. Καὶ καθὰ γράφεται ἔτο ὁ χάλκεο τροχὸς ἐξ Αφροδίτης, ἔτως ἐκεῖνο γράφοιτο καὶ ταῖς ἡμαῖς θύραις.

Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὺ δ' Αρτεμι κὴ τὸν ἐν ἄδᾳ
Κινήσαις Ραδάμανθα, κὴ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέσυλι, ταὶ κυίες ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύονται.
Α θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ιὺγξ, ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ηνίδε, σιγᾷ μὶ πόντος, σιγῶντι δ' αὖραι·

Nunc furfures ſacrificabo: tu vero,
Diana, etiam illum qui apud inferos eſt,
Rhadamanthum movere poſſes, & ſi quid aliud firmum eſt.
Theſtyli, canes nobis per urbem latrant.
Dea adeſt in triviis, vas æneum quam primum pulſa.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ecce jam mare ſilet, ſilent & venti;

33. ΘΥΣ. Θυσῶ, πυρὶ καύσω, ἢν δὲ περὶ τούτου ἑκάτην ἐκάλεσε, ταύτην νῦν Αρτεμιν λέγει, διὰ τὸ ὑπομεῖναι τινὰ κοινωνίαν ταῖς θεαῖς.

34. ΚΙΝ. Γ' ἀδάμαντα.] Τινὲς ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον· βέλτιον δὲ τὸν Ραδάμανθα, ἧσπερ τὸν Πλούτωνα λέγει καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμας. ταῦτα δὲ ἀναφέρει ἐπὶ τὸν Δίλφιδα, καὶ φησὶ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δοναῖ, καὶ εἴτι περ χάρμενον ἔχει τὸ σῶμα. Αλλως· καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο] καὶ εἴ τις ἐστὶν ἐν τῷ ᾅδῃ ἀδάμας, σκληρότερος· ὧν δηλονότι τῷ παρ' ἡμῖν ἀδάμαντι, καὶ κατ' μηδιμίαν μηχανὴν μαλάττεσθαι δυνάμενον, καὶ τοῦτον κινήσαις ἄν, ἀντὶ τοῦ μαλάξαις· καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο, ἤγουν σκληρὸν καὶ μὴ δυνάμενον μαλάττεσθαι. Αρίεμις δὲ, ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ.

35. ΘΕΣ. Πρὸς τὴν ταιδίσκην φησὶ τιμαιρεμένη, ὡς ἐκ τῶν ὠρυγῶν τῆς θεοῦ κατὰ τὰς τριόδους * πιφηνίας. διὸ προσάγει καθόσον τάχος τὸ χάλκωμα ἠχεῖν, ὅτι οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν φανεῖσα.

36. ΤΡΙ. Ἱδρύσιο δὲ τὴν Εκάτην ἐν ταῖς τριόδοις, ὅτι ἐπὶ τῶν καθαρμάτων καὶ μιασμάτων ἡ θεός. ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τρίοδον αὐτὴν ἐρῤῥίφθαι· τῶν δὲ Φέρητος βεβόλων ἀνελκομένων καὶ ἀναλαβομένων ἐκθρέψαι. διόπερ τὰς τριόδους ἱερὰς τῆς θεᾶς νομισθῆναι. ἱδρύσιο δὲ αὐτὴν καὶ πρὸ τῶν θυρῶν, ὥς φησιν Αἰσχύλος· Δίσποινα Εκάτη, τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων. ΧΑ. Τί γὰρ χαλκὸν ἐπεῖδε, ἐν ταῖς ἐλλείψεσι τῆς σελήνης, καὶ ἐν τοῖς καλουμένοις, ἐπειδὴ ἐνομίζετο καθαρὸς εἶ καὶ ἀπέλασικὸς τῶν μιασμάτων. διόπερ πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν αὐτῷ ἐχρῶντο, ὥς φησι καὶ Απολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν. τὸ ἄχει, ἀντὶ τοῦ ψόφει κρῖε, ἐπεὶ ὁ τοῦ χαλκοῦ ἦχος οἰκεῖος τοῖς κατοχομένοις. φησὶν Απολλόδωρος, Αθήνησι τὸν ἱεροφάντην τῆς Κόρης ὁπισθελημένης, ἐπικεύειν τὸ καλούμενον ἠχεῖον. καὶ πρὸς Λάκωσι βασιλέως ἀποθανόντος, σιώπασι κρούων λέβητα.

* Ven. leg. πιφηνίας.

40. ΤΑΛ.

Α φ' ἐμὰ ὰ σιγᾶ στέρνων ἔνηθεν ἀνία.
Αλλ' ἐπὶ τλύῳ πᾶσα καλαίδομαι, ὅς με τάλαιναν
Αντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν ἢ ἀπάρθενον ἦμϐ.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τλῦον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὺν ἄνδρα.
Ες τρὶς ὀπταπένδω, ἢ τρὶς τάδε ποτνία φωνῶ.
Εἴτε γυνὰ τλύῳ ϖδακέκλιται, εἴτε ἢ ἀνὴρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ
Εν Δίᾳ λαθῆμϐ ἐϋπλοκάμω Αριάδνας.
Ιϋγξ, ἕλκε τὺ τλῦον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ιππομανὲς φυτόν ἐσι παρ' Αρκάσι, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι

Sed meus dolor in pectore non quiescit.
Verum amore erga illum tota comburor, qui me miseram
Pro conjuge infamem fecit, & ut non sim amplius virgo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ter libo, & ter hæc, ô reverenda, dico.
Sive mulier illi accubat sive vir,
Tantum obliviscatur, quantum olim Thesea dicunt,
In Dia oblitum esse pulchricomæ Ariadnes.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hippomanes planta est apud Arcades, qua concitati omnes

40. ΤΑΛ. Ὅς με τὴν ἀθλίαν ἀντὶ τῦ καλάσασιν ἔχειν γυναικὸς, ἀποίησιν ἢ ἀγθῶ ἢ ἄσεμνον. τὸ δὲ ἦμϐ, ἀντὶτῦ ἦ, ἐκ τῦ ἔμαρθαι γίνεσθαι, ἐκβολῆ τῦ ρώτυ μ, ἢ τροπῆ τῦ ε εἰς η, ἢ ἀποκοπῆ τῆς αι διφθόγγυ, ἦμϐ.

45. ΘΑΣ. Θησεὺς γὰρ ἁρπάσας Αριάδνλω τὴν Μίνω, ἢ ἀπάραρας εἰς Δίαν, τὴν νῦν καλεμένην Νάξον, κατὰ Διονύσυ βέλησιν λήθη τινὶ χρησάμϐω, ἀπέλιπεν αὐτὴν καθεύδυσαν. σολλαὶ δὲ ἢ ἕτεραί εἰσι νῆσοι Δίαι καλέμεναι· ἥτε πρὸ τῆς Κρήτης· ἐν ᾗ ἐκ οἰκὸς μόνη συμϐῆναι τὰ περὶ τὴν Αριάδνλω, ἢ μετονομασθεῖσα Νάξω· ἢ ἡ περὶ Μῆλον, ἢ ἡ περὶ Αμοργὸν, ἢ ἡ τῆς Κέω χερρόνησω, ἢ ἡ Πελοποννήσυ.

48. ΙΠΠ. Ο μὲν Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶ τὸ ἱππομανές. οἱ δὲ περὶτὸν Ἱππόνοον, ὃ καλεῖται ἱππομανές· ἀποτρώγυσι δὲ αὐτὸ ἢ ἀπολείχυσιν αὐθὺς αἱ ἵπποι. ἢ εἰ τῦτο ποιήσυσι, φιλοτοργῦσι τὰ ἔκγονα· εἰ δὲ μὴ, ἀπιχθαίρυσι, ἢ ὐ προσίενται. ἀφ' ὃ τὸ φυσικῶς ἂν συμϐάλλεσθαι περὸς φιλοτοργίαν, οἱ ἱππεφορβοὶ ἀφαιρῦσιν αὐτὸ, ἢ αἱ φαρμακίδες χρῶνται αὐτῷ περὸς τὰ φίλτρα. φασὶ δὲ ὅτι εἰ αἴθουσα τῆς

Καὶ πῶλοι μαίνεσθαι ἀν' ὦρεα κ᾽ θοαὶ ἵπποι
Ως κ᾽ Δελφὶν ἴδοιμι κ᾽ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομέν᾽ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκλοπτε παλαίσρας.
Ἰυγξ, ἕλκε τὺ τὶν ὧν ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τᾶς᾽ ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὠγὼ νῦν τίλλοισα κατ᾽ ἀγρίω ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἰ αἰ ἔρως ἀνιηρέ, τί μοι μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Εμφυὲς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Et equulei inſaniunt in montibus, & celeres equæ.
Utinam ſic & Delphidem videam ad hanc domum venire,
Inſano ſimilem, ex nitida palæſtra!
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hanc à veſtimento fimbriam amiſit Delphis,
Quam ego nunc divellens in ſævum ignem ſpargo.
Hei mihi triſtis amor: quid mihi atrum è corpore ſanguinem,
Veluti paluſtris hirudo inhærens, omnem exuxiſti?

τῆς ὁσμῆς αἱ ἵπποι, ἐκμαίνονται πρὸς τὸν ἔχοντα αὐτό. διὸ κ᾽ ὅτ᾽ μέμνηται τῦ ἱππομανοῦς, ὅπερ συμβαλεῖ πρὸς τὰ φίλτρα, ὥς φησιν Αριστοτέλης κ᾽ Θεόφραστ᾽. Αλλως· Κρατεύας φησὶ τὸ φυτὸν ἔχειν καρπὸν ὡς σικύου ἀγρίου, μελάντερον δὲ τὸ φύλλον ὥσπερ μήκωνος ἀκανθώδες. εἰ μέν τοι προσίθησιν, οἱ πρὸς φίλτρα συμβάλλεται, ἢ συμμάχεται. ἴσως φυτὸν αὐτὸ ἔφη ὁ Θεόκριτ᾽, οἱονεὶ φῦμα ἀπὸ τῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πώλοις, ὥς φησιν Αριστοτέλης. λέγει γὰρ κ᾽ Αρχίλοχ᾽ τὸ φῦμα φυτόν. Εοθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιῦτο φυτὸν εἶναι· αὐτὶ τῦ, φύμαλ᾽. ὁ νῦς· ψυλὸν ἐστι πρὸς τοῖς Αρκάσιν, ἱππομανές. ἐπὶ τύτῳ πᾶσαι αἱ πῶλοι μαίνονται κατὰ τὰ ὄρη· κ᾽ αἱ ταχεῖαι ἵπποι. τῦτο ὥσπερ ἀφροδισιακὸν ἐπάγει τὸ ἱπτομανές. ὑ δείκνυσι δὲ τίνα μανίαν, λέγει μαίνεσθαι ἐπ᾽ αὐτῷ τὰς ἵππυς κ᾽ τὰς πώλυς. ἴσως ἕλκει αὐτὸ ταύτας ἐφ᾽ ἑαυτὸ, κ᾽ ἐνθυσιᾷ ποιεῖ, ἐπὶ τὴν αὐτῦ ζήτησιν ὁσφρόμενον.

50. Ω Σ. Οὕτω κ᾽ τὸν Δέλφιν ἴδοιμι μαινόμενον δηλαυότι, κ᾽ εἰς τόδε τὸ οἴκημα αὐδὲ ἔλθοι ἐκ τῆς λιπαρᾶς παλαίσρας. λιπαρὰν δὲ λέγει παλαίσραν, ἐπεὶ οἱ παλαίοντες, ἐλαίῳ περύτερον ἠλείφοντο, εἶτα ἐπάλαιον.

53. ΤΟΥ. Τῆτο τὸ μέρ᾽ τῦ ἄκρυ τῆς ἑαυτῦ χλαίνης δηλοότι ἀπέβαλλεν, ὃ ἐγὼ νῦν ξαίνυσα καίβάλλω ἐν τῷ πυρὶ τῷ ἀγρίῳ, ἤγυν τῷ δρασηρίῳ. ὅπερ κ᾽ ἄκοιλα ἐλθεῖν αἰναλκάσει. Κράσπεδον, τὸ ἄκρον τῦ κάτω μέρυς τῦ ἱματίυ᾽. ἐλαυθα δὲ κράσπεδον λέγει, ἀντὶ τῦ μέρυς τῦ κρασπέδυ.

55. ΑΙ. Φεῦ, ὦ ἔρως ἀλγεινέ. Ἀλλ᾽ τί μυ τὸ μέλαν αἷμα πᾶν ἐκπέπωκας, ἐμφὺς μι, ἤγυν καίλαχὼν με ὡς βδέλλα λιμνῆτις.

56. ΒΔΕ. Αἱ βδέλλαι ἐν λίμναις γίγνοιται κ᾽ ἐν πολαμοῖς, προσαγόμεναι

Ἰυγξ, ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦραν τοι τρίψασα, κακὸν ποτὸν αὔριον οἴσω,
Θέστυλι, νῦν ἢ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπόμαξον
Τᾶς τλώῳ φλιᾶς καθυπέρτερον· ἅς ἔτι κὴ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· ὁ δέ μοι λόγον οὐδένα ποιεῖ.
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.
Ἰυγξ, ἕλκε τὺ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μόνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τῆτο;
Ἦλθ' ἀ τῶ Γυβύλλιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξώ,

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Lacertam tibi terens, malam potionem cras afferam.
Theſtyli, nunc capiens hæc venena, ea illine
Limini illius, ad quod limen etiam nunc
Animo alligata ſum: ille vero me nihil curat.
Et inſpuens dicito, Nunc Delphidis oſſa ſpargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum,
Nunc ſola relicta, unde amorem meum deplorare incipiam?
Unde exordiar? quis mihi hoc malum attulit?
Venit ad nos Anaxo Eubuli filia caniſtrum ferens,

αγόμεναι δὲ, τὸ αἷμα ἐκθηλάζυσι. ἕρφιλαι δὲ βδέλλα, ᾗ τὸ βδάλλειν, ὅ ἐστιν ἐξαμέλγειν τὸ αἷμα. τὸ γὰρ ἀμέλγειν, Ἀττικοὶ βδάλλειν λέγυσι. Νίκανδρος· Καὶ συνέβδελμαι ἐὸν γλάβρον.

58. ΣΑΥ. Τὴν κοινῶς λεγομένην χλωροσαῦραν. Ἁλαλυῦσα γὰρ κὴ ἐνθυμυμένη, τὸ διὰ τῆς σαύρας ποτὸν ὑπισχνεῖται αὐτῷ αὔριον δώσειν. ἔστι δὲ αὐτη δυσχερὴς, ἢ τις ἀποκτανθεῖσα κὴ ξηρανθεῖσα, κὴ συντριβεῖσα, σὺν ἀλφίτῳ δίδοται. μεμύθολται γῶν, ὡς κὴ τῆτο τῶν φίλτρων ἐστὶν ἕν.

59. ΘΡΟ. Θρόνα Θετταλοὶ μὲν τὰ ποικιλμένα ζῶα. Κύπριοι δὲ, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια· Αἰτωλοὶ δὲ, φάρμακα, ὥς φησι Κλείταρχος· Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς.

60. ΦΛΙ. Γράφεται κὴ φιλίας, τυλέσι πρὸς φιλίαν.

61. ΔΕΔ. Ἡγυν, ἐκδέδεμαι ἐκκεκεμὴς εἰμὶ, τυτέστι τῇ ψυχῇ· αὐτὸς δὲ, εὐδεμίαν φροντίδα ποιεῖται μυ.

62. ΕΠΙ. Ἐπιψιθυρίζυσα, ἠσύχως ἐπᾴδυσα.

65. ΑΓΑ. Ἡγυν, πρυϋξένησεν;

66. ΗΝΘ. Ἀρχεται διηγεῖσθαι ὅπως ἐνέπεσεν εἰς τὸν ἔρωτα. Φησὶ δὲ ἔτως. Ἦλθεν ἡ τῆ Εὐβύλυ θυγάτηρ Ἀναξὼ καπηφορῆσα τῇ Ἀρτέμιδι, κὴ πομπὴν ἀγομένη τῇ θεᾷ. εἰώθασι γὰρ τῇ Ἀρτέμιδι καπηφορεῖν αἱ μέλλυσαι

Ἄλσος ἐπ' Ἀρ[illegible]έμιδος. τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
θηρία πομπεύεσκε θεισαδόν, ἐν δ' λέαινα.
Φράζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἀ Θευχαρίλα θρᾶσσα τροφὸς ἀ μακαρίτις,
Ἀγχίθυρον ναίουσα καλεύξατο κὴ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι. ἐγὼ δὲ οἱ ἀ μεγάλοισιν
Ὠμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύρουσα χιτῶνα,
Καμφισελαμμία τὰν ξυσίδα τὰν Κλεαρίστας.

Ad Jucum Dianæ: quo in loco & multæ aliæ
Feræ in pompa ducebantur undique, inter quas erat leæna.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Meque adeo Theucharilæ nutrix Threſſa felicis memoriæ,
Vicina prope habitans, oravit & obſecravit
Ut pompam ſpectarem. Ego vero inſigniter infelix
Sequebar, trahens pulchram ex byſſo tunicam,
Et induta xyſtide Clariſtæ.

μέλλεσαι γαμεῖσθαι, ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. τὰ δὲ μυστήρια ταῦτα Ἀθήνησι πολιτεύονται. ἐκαινηφόρουν δὲ τῇ Ἀρτέμιδι, αἱ ὧραν ἔχουσαι γάμου, ὥσπερ ἀπολογούμεναι περὶ τῆς παρθενίας τῇ θεῷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐταῖς μελλούσαις τολοιπὸν φθείρεσθαι. κὴ ΘΕΟΔ. Μειρώδρῳ· Αἱ κυίσκουσαι ἐπικαλεῖσθε τὴν Ἀρτεμιν, ἀξιοῦσθαι συγγνώμης, ὅτι διεκορήθητε. Ἄλλως· ὁ νεὼς· ἦνθ' ἁ τῶνδ' Εὔβολος] ἦλθεν ἡ Ἀναξὼ ἡ τῆ Εὐβούλη ἡμῶν θυγάτηρ δηλονότι ἡ καινηφόρῳ, εἰς τὸ ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος, ἦγεν εἰς τὸ τέμενος τῆς Ἀρτέμιδος. εἰς τὸν ἀνατεθειμένον αὐτῇ τόπον. ἄλσος δὲ λέγει αὐτὸν, ὡς δενδρώδη ὄντα.

67. ΤΑ Ταύτη δὴ τῇ Ἀναξοῖ δηλονότι, πολλὰ μὲν κὴ ἄλλα θηρία συνεπόμπευε. περιεσᾶν· ἦγεν, κατὰ κυκλικὴν σάσιν, κυκλοῦθεν. ἐξωγραφημένα δὲ ταῦτα ὡς ἔοικεν ἐπομπεύετο. ἐν αὐτοῖς δὲ κὴ λέαινα, ἐπόμπευε.

70. ΚΑΙ. Καί με ἡ τροφὸς τῆ Θεοχαρίλα ἡ ἀπὸ τῆς Θρᾴκης ἡ μακαρῖτις· ἐτελεύτησε γὰρ τὸν βίον δηλονότι.

71. ΑΓΧ. Ἐπιζηματικῶς ἀνὶ τῆ πλησίον ναίουσα κὴ οἰκοῦσα. ΚΑΤ. Τυδέως, ὅρκος μοι ἐπέθηκε, πρὸς θεῶν λίγυσα, κὴ τοιαύτά τινα, κὴ ἱκέτευσεν ὥστε ἀπελθεῖν με θεάσασθαι τὴν πομπήν.

72. ΕΓΩ. Ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἡ μεγάλως δυστυχὴς, ἠκολούθην. οἵτε γὰρ ἐ μόνον ὁ ὄλεθρος κὴ θάνατος, ἀλλὰ κὴ πᾶν δεινόν. τοῦτο δὲ λέγει ὅτι ἐπειδὴ προσελθεῖν ἐπὶ τὴν θέαν.

74. ΕΥΣ. Ξυσὶς γυναικεῖόν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. Ἄλλως· περιβόλαιον λεπτὸν ᾧ χρῶνται κὴ οἱ ἁρματηλάται. εἰρῆναι δὲ, ἀπὸ τοῦ χεῖν ἔνδυσθαι, ἢ, ὡς ἕτεροι, ἀπὸ τοῦ ξύειν τὸν χρῶτα.

Φράζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ἇι τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰοῦσας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γνοιὰς,
Στήθεα δ' ἁ σίλβοντα πολὺ πλέον ἢ τύ, Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.
Φράζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Χὠς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μοι κακὰ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας, τὸ δ' ἄλλο ἐτάκετο, κοὐδ' ἔτι πομπᾶς
Τιμίας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἶκαδ' ἀπῆλθον,
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ' ἐν κλινῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.

75 Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Cum itaque jam incederem per mediam orbitam, ubi *ædes* Lyconis,
Ibi Delphidem vidi, & simul Eudamippum, euntes.
Hic erat helichrysi flavior barbæ lanugo,
Pectora vero splendebant multo magis quam tu, Luna,
80 Ut è gymnasio *redeuntibus* relicto pulchro labore.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Atque ut vidi, ut insanii, ut animus mihi male affectus est
Miseræ! forma mea tabescebat, neque amplius pompam
Illam curabam, neque quomodo domum redierim,
85 Novi: sed me ardens quidam morbus conficiebat;
Decubui vero in lecto dies decem & noctes decem.

76. ΕΥ. Ἠγυ, ἔσα. τὸ γὰρ εὖσα ἀπὸ τῦ ἐῦσα γίνεται. καὶ τὸ μέσον τῆς ὁδῦ τ' πλατείας, ἐκεῖ ὅπου εἰσὶ τὰ οἰκήματα τῦ Λύκωνος, εἶδον τὸν Δέλφιν, καὶ τὸν Εὐδάμιππον ὁμοῦ πορευομένους· τούτοις δὲ ἦν γνοιὰς μὲν ξανθοτέρα ἐλιχρύσου, στῆθη δὲ λαμπυνθα καὶ πολὺ πλέον ἢ τὸ στῆθ· τῆς σελήνης δηλονότι, ἢ τὸ φῶς.

80. ΓΥΜ. Καθὰ ἀπὸ τῆς παλαίστρας ἐξιελθῦσιν, αὐτίκα τότε καλὸν πόνον λιπῦσι· τυτέστι, τὰς γυμναίους ἀγῶνας τ' πάλης λιπῦσιν.

83. ΟΥΚ. Καὶ ὐδαμῶς ὕτε τῆς πομπῆς ἐκείνης αἴσθησιν ἶχον, ὐδὲ ὅπως εἰς τὸν οἶκον ἐπανίστριψα. τῦτο γὰρ ὁμῶ, τὸ πάλιν ἀπῆλθον ἔγνων.

85. ΑΛΛ. Ἀλλὰ πυρώδης τίς μα νόσος, τυλίστι πυρίδος ἐδαπάνησιν, ἢ ἐξαλαπαξε, διέφθειρεν, ὡλίος φρονπίδ· καὶ γνώμης ἐποίησε, γράφεται. καὶ ἐξάλλαξεν, ἵν' ἢ ἐξήλησε. Ἄλλως· Ἀλλάπαθα παρ' Ἀτλικοῖς τὰ κινώμαλα. καὶ λάπαθ· βοτάνη τὶς κινωτική.

86. ΚΕΙ.

Φερίζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ.
Ἔρρευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δ' ἔλοιπα
Ὀστέ' ἔτ' ἦς κὴ δέρμα. κὴ ἐς τίνα οὐκ ἐπέρησα,
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἄτις ἐπᾴδει;
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δ' χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φερίζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὦτω τᾷ δώλᾳ τὰν ἀληθέα μῦθον ἔλεξα.
Εἰ δ' ἄγε, Θέστυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολοῖσα

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et corpus meum admodum ſimile fiebat thapſo:
Deſluebant vero è capite omnes capilli, ipſaque ſola reliqua
Oſſa erant & cutis: ad cujus vero *ædes* non ivi?
Aut cujus aniculæ domum prætermiſi quæ incantaret?
Sed nihil erat leve, & tempus interea conſumebatur fugiens.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Tandem ancillæ verum ſermonem dixi:
Eja age, Theſtyli, mihi gravis morbi aliquod remedium inveni:
Totam me cepit miſeram Myndius ille. Sed profecta.

86. ΚΕΙ. Καὶ κοιμῶμαι ἐν τῇ κλίνῃ ἐπὶ δέκα ἡμέρας κὴ νύκτας· κὴ τὸ σῶμά μου ὅμοιον ἐγίνετο καταπολὺ θάψῳ τῷ κοινῶς λεγομένῳ χρυσοξύλῳ.

88. ΠΟΛ. Χλωρὸς, ἢ ξανθός. Θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι ὃ καλοῦνται σκυθάριον, ἤγουν σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι κὴ Σαπφώ. τούτῳ δὲ τὰ ἕρια βάπτουσι, κὴ ποιοῦσι μήλινα, κὴ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. Ἀσκληπιάδης δὲ, φυλόν τι χλωρὸν, ὅθεν κὴ τὸν θαψίαν φησὶ καὶ ἐπώτια· βάπτεσθαι δὲ ἐκ ταύτης τὰ κροκοειδῆ.

90. ΟΣ. Ὀστᾶ ἀπαμὰ εἰσὶν ὑπόλοιπα, κὴ οὐς τίνος γραίας δόμον οὐκ ἀπῆλθον, ἥτις ἐπῳδὰς ἠπίστατο χρῆσθαι, ἀλλ' ὑδυμία ἰῷ ἀνάπνευσις οὐδ' ἐκυφιζόμην τῇ ἐρῶσι, κὴ ὁ χρόνος διήρχετο ῥέων.

94. Χ' Ω. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τῇ σοφιγμένῃ ἔχοντι δηλονότι, ἔλεξα τὸν ἀλήθειαν τῇ ἐμῇ δέλῃ, ὑστερὸν εἰποῦσα· εἶα ἄγε, ὦ Θέστυλι, μοι ἐπινόησον, τινὰ μηχανὰν ἔξευρε, ἕνεκα τῆς χαλεπῆς μου κὴ βαρείας νόσου, ὅτι με ὁ ἔρως τοῦ Μυνδίου πολλὰ βαρύνει. ἀλλὰ ἀπελθοῦσα πρὸς τὴν παλαίστραν τοῦ Τιμαγήτου, σκόπησον. ἐκεῖ γὰρ ἀναῤῥίπτουσι κὴ ἐκεῖ αὐτῷ ἡδὺ καθίζεσθαι.

99. ΦΡΑ.

Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τέλεοι γὰρ φοιτᾷ, τέλεοι δέ οἱ ἄδὺ πάθημες.
Φερίζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Κἤπει πάντιν ἐόνθα μάθοις μόνον, ἄσυχα νεῦσον,
Κἠφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ· κἠ ὑφάγεο τᾶιδε.
Ὡς ἐφάμαν· αἰθ' ἦνθε, κἠ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώμαθα Δέλφιν. ἐγὼ δέ νιν ὡς ὀνόησα
Ἀμφὶ θύρας ὑπὲρ ὤδὺν ἀμετρεόρδμεν ποδὶ κώφᾳ,
(Φερίζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα)
Πᾶσα μὲ ἐψύχθεν χιόνῳ πλέον, ἐκ δ' ἔμετ' ὦπα
Ἰδρὼς μοι κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, ἀλλ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ

Obſerva circa Timageti palæſtram:
Eo enim commeare ſolet, ſibique ei gratum deſidere.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Tota quidem obrigui plus nive: ex fronte vero
Mea ſudor abunde defluebat ſimilis auſtralibus pruinis,
Neque quicquam eloqui poteram, ne tantum quidem quantum in ſomnis
ego ut ipſum aſpexi
Jam portæ limen ſuperantem pede celeri,
(Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna)
Tota quidem obrigui plus nive: ex fronte vero
Mea ſudor abunde defluebat ſimilis auſtralibus pruinis,
Neque quicquam eloqui poteram, ne tantum quidem quantum in ſomnis

99. ΦΡΑ. Σωιεχῶς ἐπικαλεῖται τὴν σελήνην ἢ ὡς σωιεργὸν πρὸς τὰς μαγείας, ἢ ὡς κὴ αὐτὴν ἐρασθεῖσαν Ενδυμίωνος.

100. ΚΗΠ. Καὶ ἐπειδὰν αὐτὸν μόνον ὄψηαι εἴδης, κεχωρισμένον δηλονότι τῶν ἄλλων, ἥσυχα, ἤγουν ἡσύχως νεῦσον, κὴ εἰπὲ ὅτι ἡ Σιμαίθα σε καλεῖ, κὴ ὑδήγησον αὐτὸν ὧδε. τὸ ἥσυχα Μένανδρος παρώξυνεν, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι τὰ εἰς α ὑδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων πολλάκις λαμβάνηται. οἷον φίλα ἀντὶ τοῦ φίλως. κὴ ὅσια, ἀντὶ τοῦ ὁσίως.

102. ΩΣ. Οὕτως ἔφην, αὐτὴ δηλονότι τὴ δέλη. ΑΔ. Αὐτὴ δὲ ἀπῆλθε κὴ ἤγαγε τὸν δύτραφῆ Δίλφιν δηλονότι εἰς τὸν ἐμὸν οἶκον.

103. ΕΓΩ. Ἐγὼ δὲ ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τὴν φλίαν τῆς θύρας ὑπεραμειβόμενον, ἦγον ὑπερβαίνοντα ποδὶ ἁπαφρῷ, πλέον χίονος ἅπασα ἐψυχράνθην.

107. ΙΔΡ. Κατέτρεχε, κατεφέρετο κὴ δαψιλῶς ἔῤῥει, ὁμοίως κὴ κατ' ἴσον ταῖς καδύγροις δρόσοις· πόχος γὰρ ὁ δαψιλὴς ῥῆς. ὀνοματοποιήηαι δέ.

108. ΦΩΝ. Οὐδὲ φωνῆσαί τι ἐδυνάμην,

Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ μητέρα τέκνα·
Αλλ' ἐπάγλω δαγῦδι καλὸν χρόα πάνθοθεν ἴσα.
Φράζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὠργᾶ, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας
Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι κὠ ἐξόμμα φάτο μῦθον,
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας ὅσσον ἐγώθην
Περὶν πόκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ες τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγα, ἦ με παρῆμεν.
Φράζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ηνθον γὰρ κἠγώ, ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα,

Murmurant clamantes charam ad matrem pueri:
Sed obrigui toto corpore, ſicut monile riget.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et crudelis ille me intuens, oculos in terram defixit,
Aſſeditque in ſella, atque ſedens ſic ait;
Certe me, Simætha, tantum anteverti ſti, quantum ego
Nuper currens formoſum anteverti Philinum,
Cum me ad tectum tuum vocaſti, ut adeſſem.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Veniſſem enim ego, per dulcem amorem, veniſſem

ἐδυνάμαν, ὐδ' ὅσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται τὰ τέκνα φωνεῦντα πρὸς τὴν φίλαν αὐτῶν μητέρα. τὸ κνυζᾶσθαι, ἐπὶ τῶν κυνῶν λέγεται κυρίως, ὅτε προσερχόμενοι τινὶ, φωνήν τινα ἀπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσιν. ἐλαῦθα δὲ ἐπὶ τῶν βρεφῶν τοῦτο τίθησι μεταφορικῶς. ὁμοίως τὸ φωνεῦντα, ἀντὶ τοῦ φωνοῦντα, κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἡσύχου καὶ ἀσήμου ὑλακῆς τῶν κυνῶν.

110. ΑΛΛ. Ἀντὶ τοῦ ἄφωνον γέγονα ὁμοία δαγύδι, ᾗ αἱ παρθένοι κοσμοῦνται. δαγὺς δέ ἐστι κοροκόσμιόν τι. καλοῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην. οἱ δὲ πλαίγονα, ὡς Ατ τικοὶ ἀπὸ τοῦ πεπλέχθαι ἐκ κηροῦ. Αλλως· Δαγὺς, κόσμος ἐγκαρδιὸς ἐστι γυναικῶν, καὶ στέφανος ἀφεσφίγγων τὴν κεφαλὴν, καὶ πεπηγὼς ἐπ' αὐτῆ.

112. ΚΑΙ. Καὶ εἰσιδών με ὁ σκληρὸς καὶ ἐπὶ φιλίᾳ ἀβέβαιος, τὰς ἀκλίνας τῶν ὀφθαλμῶν ἐρείσας, ἐκάθισεν ἐπὶ τῇ σφυρηῇ καὶ καθιζόμενος ἔφη.

114. ΗΡΑ. Οὕτως, ὦ Σιμαίθα, τοσοῦτον προέλαβες, εἰς τὸ σὸν τοῦτο οἴκημα καλέσασα, ὅπου με παρεῖναι ἐκάλεσας. δηλονότι ὑπὸ κοινοῦ, ὅσον ἐγὼ πρώην ποτὲ τρέχων προέλαβον τὸν φιλίνον τὸν χαρίεντα.

118. ΗΝ. Ηλθον γὰρ ἂν ἐγὼ καὶ τὸν γλυκὺν ἔρωτα, ἦλθον φίλος ὤν, ἢ μὴ δύο ἄλλως, ἢ μὴ τρεῖς, αὐτίκα ἐπὶ σὲ νυκτὸς, ἦγον καὶ τὴν

παρῆσαν

Ἢ τρίτῳ ἢὲ τετάρτῳ ἐὼν φίλῳ αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέϊ ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοτε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλιχθείς.
Φράσσατό μοι τὸν ἔρωτ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Καί μ' εἰ μὴ κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς

Vel duobus vel tribus comitatus de nocte amans:
Mala quidem in ſinu Bacchi habens,
In capite autem habens populum Herculi ſacram plantam,
Undique purpureis lemniſcis involutam.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et ſi me admiſiſſetis, id gratum fuiſſet: nam celer

παρῆσαν νύκτα. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποις] μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐρώσιμα καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγει δ' ἂν τοῦτο καθ' ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἱππομένει μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς γυμνοῦσθαι. ταῦτα δὴ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὡς φησι Φιλητᾶς, τὰ οἱ ποτὲ Κύπρις ἐλοῦσα Μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κρατάφων. Ἄλλως· Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] ἐν τῷ κόλπῳ μὲν φυλάσσων μῆλα τῆ Διονύσου, ἴσως ἀπὸ τόπου τινὸς ἀφιερωμένου τῷ Διονύσῳ.

121. ΚΡΑ. Ὀλυμπιόνικος φησὶ τὸν Ἡρακλέα κατελθόντα εἰς ᾅδου, εὑρεῖν ἐκεῖ τῷ Ἀχέροντι φυομένην τὴν λεύκην, καὶ εἰς ἀνθρώπους κομίσαι, ἣν Ὅμηρος ἀχερωΐδα καλεῖ, ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ δὲ ἔχων τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς λεύκης τοῦ φύτου τὸ Ἡρακλέους, παθεῖν περιελιγμένον περιζώστραις πορφυραῖς. ἐστεφανωμένος δὲ, φησὶ, λεύκῃ ἐλελύθει ὁ Δίλφις, ὅτι ἀθλητικός ἐστιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθλητικοὶ τούτῳ ἐστεφανοῦντο ὡς ἱερῷ· ἱερὸν δὲ ἦν τοῦτο Ἡρακλέους τοῦ πολλοὺς ἄθλους διανυκόντος, ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ἀπὸ τοῦ, Ἀχέροντος τοῦτο εἰς ἀνθρώπους κομίσαι. Ἀνδρὸς ἐστι τεχνικοῦ καὶ συντετὰ τὰ ἐρωτικὰ, ἐραθεῖσαν γυναῖκα μὴ παιδικῶς ὑποτρέφεσθαι. ἡ γὰρ ἀμφὶ τέκνων ἄγνοια, μῖσος ἀπεργάζεται. μᾶλα δίδοσθαι δὲ καὶ λόγου μᾶλλον ἴσως χρὴ, καί πως ὑποφαίνειν αὐτὸν ἐρῶντα. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ παιδικῶς ὑποτρέφεσθαι, καλάλυσίς ἐστι τοῦ ἔρωτος. ἐκ δὲ τοῦ δοκεῖν πως ἀμφιλεῖν καὶ παρέχειν ἐλπίδα μίξεως καὶ ἔρωτος, αὔξησις μᾶλλον τοῦ πόθου. τοιοῦτον δή τινα καὶ τὸν Δίλφιν διάκεισθαι ὁ ποιητικὸς ἡμῶν λόγος.

124. ΚΑΙ. Καὶ ἐὰν μὲ ἐκδέχεσθέ με, ἦν ἂν τοῦτο φροσφιλές. καὶ γὰρ εὔτροφος καὶ δύσβατος ᾅδης φασὶ τοῖς νέοις καλεῖσθαι· ἀνηνάνυσθαι ἐὰν καὶ μόνον τὸ καλὸν σῶμα ἐφίλησας. εἰ δὲ ἀλλαχόσε ἀπωθεῖσθε, καὶ ἡ θύρα ἠσφαλισμένη ἦν τῷ μοχλῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ κατοπηγίῳ, ἐκ παιδὸς καὶ φιλίκεις καθ' ὑμῶν, καὶ λαμπάδες ἤλθον· ἦγεν, καὶ τὸ εἶκε ὑμῶν.

Καὶ καλὸς παίσαιτο μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
Εὔδων τ' ἔκπα μάσον τὸ καλὸν στόμα τεῦ ἐφίλασσα·
Εἰ δ' ἄλλα μὴ ὠθεῖτε, κὴ ἀ θύρα ἔσχετο μοχλῷ,
Πάντως κὴ πελέκεις κὴ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας
Φεράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν ἦ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ μᾶ τὰν Κύπριν, τύ με δεύτερα οὐ πυρὸς εἵλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τῆτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον. Ἔρως δ' ἄρα κὴ Λιπαραίᾳ
Πολλάκις Ἀφαισαιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.
Φεράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Σὺν ᾗ κακαῖς μανίαις κὴ παρθένον οὐ θαλάμοις
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θέρμα λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὡς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἃ ταχυπειθὴς

125 Et formosus inter omnes juvenes vocor.
Quievissem vero, si tantum os tuum pulchrum osculatus fuissem:
Sin alio repulissitis me, & fores pessulo occlusæ fuissent,
Omnino & secures & faces ad vos venissent.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
130 Nunc vero affirmo, me hanc gratiam primum Veneri debere:
Et post Venerem, secundo tu ex flamma me eripuisti,
O mulier, quæ me huc ad ædes tuas vocasti
Prorsus semustum: nam amor sæpe Liparæo
Vulcano ardentiorem flammam incendere solet.
135 Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Ille enim objecto furore malo, virginem ex thalamo,
Et sponsam expulit ex thoro tepido adhuc relicto.
Viri. Sic ille dixit, ego vero illi facile credula,

1331 ΕΡΩ. Ὁ ἔρως γὰρ φλόγα ἀμάσσει, καλαμαυλὺ, καμινωλίραν τῦ πυρὸς τῦ Λυπαραίω. ἤγουν, τῦ ἐν τῇ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ.

136. ΠΑΡ. Καὶ παρθένον δ' ἐκ τῦ θαλαμίᾳ ἐφόβησεν· αὐτὶ τῆ φυγῶν ἐποίησε. σὺν κακαῖς μανίαις, ἤγουν κακῶς μαινομένη, κὴ νύμφην, ἤγουν γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, ἐκ τῦ θαλάμου φυγῶν ἐποίησεν, ἴτο θερμὴν λιποῦσαν τὸν τῦ ἀνδρὸς αὐτῆς κοιτῶνα.

138. ΩΣ. Οὕτως ἐκεῖνος εἶπεν. ἐγὼ δὲ ἡ ταχεῖα εἰς τὸ πείθεσθαι, τῆς χαρᾶς αὐτὸ ἀψαμένη (τὸ γὰρ οἱ, αὐτὶ τῆ αὐτῦ, καμβάσαι) ἔκλινα αὐτὸ ἐπὶ τῶν μαλακῶν στρωμνῶν. κὴ ταχέως ἐμαλακίζετο, κὴ ἡδέως διελεγόμεθα μ' ἡδονῆς.

142. ΧΩΣ.

Χειρὸς ἐφαψαμένη μαλακαῖσιν ἔπλιν' ἐπὶ λέκτρων
Καὶ ταχὺ χρωὶ χρὼς ἐπὶ χρωὶ πεπαύετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ τὰ πρόσθε. καὶ ἐψιθυρίσδομες αὐτά.
Χὠς καί τι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι, Σελάνα,
Ἐπραύχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς τόσσον ἤνθομες ἄμφω.
Κἄπειτί τι πλῶν ἐμὶν ἐπεμέρμηνα μέσφα τοι ἐχθές·
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τὸν ἔμεμφα. οὐδ' ἤνθέ μοι ἐς τὸ φιλεῖσθαι
Μήτηρ τᾶς γε ἑταίρας αὐλητρίδος, ἃ τὸ Μελιξοῦς
Σαίμερον, ἐνίκα πρίν τε ποτ' ἄρχοντ' ἔτρεχον ἵπποι,
Μᾶς τὸν ῥοδόπαχυν ἐκ Ὠκεανοῖο φέρουσαι.

Manu prehendens in mollem lectum inclinavi:
Et mox corpore corpus calefiebat, ora vero
Calidiora erant quam prius, & muſſitavimus una ſuaviter.
Ac ne tibi diu garriam, ô chara Luna,
Res maxima peracta eſt, & voto uterque potiti ſumus.
Neque poſt id tempus me ille culpavit uſque in heſternum diem,
Neque ipſum ego: ſed venit ad Philiſtæ
Mater meæ tibicinæ, atque eadem mater Melixûs,
Hodie cum ad cœlum aſcenderent *Solis* equi,
Roſeam auroram ab Oceano ſubvehentes;

142. ΧΩΣ. Καὶ ὡς ἄν σοι μὴ ἐπὶ πολὺ παραλειπομένης λόγως λέγουσα ἐνοχλοίην, ὦ φίλη σελήνη, ἐπράχθη τὰ μέγιστα· ἦγεν τὰ τῆς μίξεως, καὶ ἐς τόσσον, ἀλλήλων ὀλονοῦ ἤλθομεν ἀμφότεροι. καὶ ὑδὲν ὕστε ἐκεῖνος ἐμοὶ ἐμέμψαλο, ἦγεν ἐπεκάλεσε μέχρι ἐχθές· τὸ πλησίον δὲ διὰ τῆ ἐχθὲς θέλει δηλῆν. ὕστε ἐγὼ ἐκεῖνον ἐνεκάλεσα. ἀλλ' ἦλθεν ὡς ἐμὲ σήμερον, ἦτε τᾶς Φιλίσας μήτηρ τᾶς ἐμᾶς γείτονος, καὶ ἡ τᾶς Μελιξοῦς, ἐπὶ τᾶ αὐτᾶ ὀνόματος τὰ δύο ἄρθρα. καὶ ἐν ἄλλοις τοῦτο γίνεται πολλοῖς.

147. ΣΑΜ. Σήμερον, ἡνίκα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔτρεχον οἱ ἵπποι τᾶ ἁλίω (δηλονότι τᾶ ἡλίᾳ) φέρουσαι ἀπὸ τᾶ Ὠκεανοῦ τὴν ἡμέραν τὴν ῥοδόπηχυν, ἦγεν τὴν λαμπράν, τὴν τερπνὴν, τᾶς ἐς τὸ ὄρθριον καὶ εἶπέ μοι ἄλλά τε πολλὰ, καὶ ὅτι ἆρα ὁ Δίελφις ἔραται, αὐτὶ τᾶ ἐρᾶ· ἦγεν, ἔρωτι τινὸς κατέχεται. καὶ εἴτε γυναικὸς τόθος ἔχει αὐτὸν, εἴτε καὶ ἀνδρός, οὐκ ἔφη ὥστε οἰδέναι ἐμὲ ἀτρεκὲς, αἰεὶ τᾶ ἀτρεκῶς, ἦγεν φανερῶς. τοσοῦτον δὲ ἔφη, ὅτι ἀεὶ αὐτὸ τᾶ συνεχῶς ἀκρᾶτος ἤρατο ἐπεχρῶτο· ἦγεν συνεχῶς ἔπινεν οἶνον ἔρωτος. οἶνος δὲ ἔρατος, ὃν πίνει τις μεμαινομένου τᾶς ἐρωμένης, ἢ τᾶ ἐρωμένου. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονες πυάθους ἐπισχεῖδαι. Καλλίμαχος· Ἔσχεν, καὶ πᾶσιν εἶπε Διοκλέος, οὗ δ' Ἀχαιῶν τῶν ἱερῶν αἰδάοισι πυάθων.

152. ΕΣ.

Κἦπέ μοι ἄλλά τε πολλὰ, κὠς ἄρα Δέλφις ἐρέψαιτο
Κἦτέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχοι πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
Οὐκ ἔφα᾽ ἀτρεκὲς ἴδμεν, ἀτὰρ τόσον αἴνεν ἔρωτος
Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων·
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τλῶα πυκάσδειν.
Ταῦτά μοι ἀ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ᾽ ἀληθής·
Ἡ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ᾽ ἐφοίτη,
Καὶ παρ᾽ ἐμὶν ἐτίθη τὰν Δωρίδα πολλάκις ὅλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκάταῖος ἀφ᾽ ὥτε νιν οὐδὲ ποκ᾽ εἶδον.
Ἦ ῥ᾽ ἐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἁμιῶν ἢ λέλαται;
Νῦν μὰν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. αἰδ᾽ ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν αἰδάο πύλαν (ναὶ μοίρας) ἀραξεῖ.

Ea inter alia multa narravit mihi, quod Delphis amet.
Utrum vero mulieris amore teneatur, an viri,
Non certum ſe ſcire ait: ſed quod multum ſemper amoris
Mero infuderit, & tandem fugiens abierit:
Et dixit domum illi refertam eſſe coronis.
Hæc mihi narravit hoſpita: eſt autem verax;
Nam ad me prius ter aut quater commeare ſolebat,
Et ſæpe apud me depoſuit Doricam pyxidem:
Nunc vero dies duodecimus ex quo ipſum non vidi.
Num alias nunc habet delicias, & noſtri oblitus eſt?
Quare ipſum veneficiis amatoriis aggrediar. Sin autem me
Magis offenderit, Orci fores (per Parcas) pulſabit.

152. ΕΣ. Ἐπιῤῥημαϊκῶς ἀντὶ τοῦ τελευταῖον. ᾤχετο φεύγων· ἀντὶ τοῦ τρέχων ἀπῆλθε.

153. ΦΑΤ. Καὶ ἔφη στεφάνοις κοσμεῖν αὐτῷ τῷ ἐρωμένῳ δηλονότι, ἵνα χάριν αὐτοῦ, ἐκεῖνα τὰ δώματα ταῦτά μοι ἡ φίλη εἶπε, καὶ ἔστιν ἀληθὴς καὶ ταῦτα. ὅλως γὰρ πρὸς ἐμὲ καὶ τρὶς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας ἤρχετο, καὶ εἰς τὸν οἶκόν μου πολλάκις ἐτίθει τὴν Δωρίδα ὅλπαν· ἴσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ᾗ ἐρχῶλο ἐν ταῖς παλαίστραις.

156. ΟΛΠ. Ὀλπη κυρίως, ἡ διρμαϊίνη λήκυθος, δι᾽ ἧς ἔστιν ὀπῆσαῶαι τὸ ἔλαιον. νῦν δὲ ἴσως τὴν χαλκῆν φησὶ λήκυθον, ἀφ᾽ ὃ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀπὶ Κορινθίας. τὰ γὰρ Κορίνθια χαλκώματα ἀλαβεβόηται.

158. ΗΡ. Ἠθικῶς ἐπαπορεῦσα φησί. ἆρα ἐκ ἔχει τι ἄλλο τερπνὸν, καὶ ἡμῶν ἐπιλέλησται;

159. ΦΙΛ. Τοῖς φαρμάκοις τοῖς εἰς φιλίαν κινοῦσι, καίπερ ὀργιζόμενοι. ἐὰν δέ με ἔτι λυπήσῃ, νὴ τὰς μοίρας τὴν τοῦ ᾅδου κρούσει πύλην· τετέρτην ἀποθανοῦσαι.

161. ΤΟΙ.

Τοῖά οἱ ἐν κίστῃ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, σῷ ξείνοιο μαθοῦσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα, σὺ δ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε, Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ', ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο. κατ' ἄγκυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Talia ei in ciſtella venena me dico ſervare,
Quæ, ô domina, ab Aſſyria hoſpite conficere didici.
Verum tu tale, atque ad Oceanum equos flecte
Veneranda: ego vero dolorem meum feram, ſicut ſuſcepi.
Vale, Luna nitido corpore: valete, & alia
Sidera, quæ placidæ noctis currum comitari ſoletis.

161 ΤΟΙ. Τοιαῦτα κακὰ φάρμακα φημὶ κατ' αὐτῆ φυλάσσειν ἐν κίστῃ, ἤγουν ἐν κιβωτίῳ, ὦ δέσποινα. πρὸς σελήνην τύτο λέγει. ᾧδε τῆ ἐμῷ φίλῃ τῆ Ἀσσυρίᾳ τοιαῦτα μαθοῦσα. Ἀσσύριοι δὲ, ἔθνος Περσικὸν, ἀκριβεῖς εἰς μαγείαν, μεταξὺ ὂν Τίγριδος καὶ Εὐφράτυ. μέχρι δὲ τύτων τῶν περάτων, Σαρδανάπαλος ἐξέτεινε τὰ ὅρια.

163. ΑΛΛ. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ σεβασμία σελήνη χαίρυσα, πρὸς Ὠκεανὸν τρέπε τὸ ἅρμα· ἤγουν πρὸς δύσιν. δοκεῖ γὰρ ἐπέχειν τὴν σελήνην διὰ τὰς μαγείας. ἐγὼ δὲ ὑπομενῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ἀνεδεξάμην αὐτόν· Χαῖρε, σελήνη λαμπρά. χαίρετε, ἄλλοι ἀστέρες εὐκήλοιο, τὸ ἑξῆς, χαίρετε δὲ, ἄλλοι ἀστέρες ἀκόλυθοι τῆς νυκτὸς τῆς εὐκήλυ, ἤγουν τῆς ἡσύχυ. κτ' τὴν ἄγκυγα, αὐτὶ τῦ κτ' τὸ ἅρμα αὐτῆς ἀπὸ τῦ ἕκηλος κτ' πλεονασμὸν τῦ υ, εὔκηλος· ὦ χωρὶς μὲ τῦ υ, δασύνεται· ὅτι δὲ περσλάβη αὐτὸ, ψιλῦται.

166. ΝΥΚ. Ὅτι δὲ ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ἡ νύξ· Εὐριπίδης, Ω νὺξ ἱερὰ, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις ἀγροσιδέα νῶτα διφρεύυσα. ἀστέρες δὲ, ὅτι ἐπιγινομένης τῆς νυκτὸς, φαίνονται οἱ ἀστέρες. ποιητικὸν δὲ τὸ τὴν νύκτα ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖσθαι, καὶ ᾠδάγειν ἡνιοχῦσαν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῆ Τρίτῃ Εἰδυλλίῳ.

Ἐπιγράφεται δὲ τὸ Εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπολος, ἀπὸ τῆ ἐρωμένῃ· ἢ Ἀμαρυλλὶς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης· ἢ Κωμαστὴς, ἀπ' αὐτῆ τῆ πράγματος. ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τὸ ὄνόματος μὴ δηλεμένου, ἐπάδουσα δ' ἄν τις Βάττον τύχῃ). τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα, διὰ ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσλαλεγόμενον Καρύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον τύχῃ) νομίζουσι, ἐκ τῆ, Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καλαφαίνομαι; Σιμιχίδην αὐτὸν καλοῦντες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν ἄγριον, οἱ δὲ σάτυρον εἶναί φασι. Τὰ δὲ πραγμάτα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρώτωνα.

ARGUMENTUM
IDYLLII III.

Inſcribitur hoc Idyllion Caprarius, à perſona amatoris: vel Amaryllis, à nomine puellæ quæ amatur; vel Comaſtes, ab actione ipſa. Cantu enim quidam blanditur amicæ Amaryllidi, non expreſſo nomine. Poſſet autem quis conjicere Battum eſſe: eum enim paſtorem caprarium fingit Theocritus alibi Corydoni colloquentem, & ſuum erga Amaryllida amorem declarantem. Quidam verò Theocritum eſſe putant, ex eo quod dicitur, Num tibi ſimus videor? *Similchidem eum vocantes. Tityrum alii proprium nomen, alii Satyrum ſignificare dicunt. Res autem tranſacta videtur in Italia juxta Cratonem.*

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.
Εἰδύλλιον γ'.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνᾳ.

CAPRARIUS, vel AMARYLLIS, vel COMASTES.
IDYLLION III.

VAdo ad Amaryllida: capræ autem mihi
In monte paſcuntur, & Tityrus eas agit.

1. ΚΩΜ. Τὸ πρόσωπον οὐκ ἔστι φανερὸν τὸ προλογίζον. οἱ μὲν φασὶν αὐτὸν Θεόκριτον τύχῃ), διὰ τὸ σημᾶναι αὐτὸν καταφαίνεσθαι· οἱ δὲ Βάττον, αἰπόλον τινὰ, ὃν ἐν ἑτέρῳ διάγει τῆς Ἀμαρυλλίδος ἐρωῦντα. ἁρμόττει γὰρ τὸν Θεόκριτον τῆς ἀγρώας ἐρᾶν, ὥστε καὶ ἐν ἀγρῷ διάγειν.

2. ΤΙΤ. Τὰς ἀγελὰς, τιτύρους λέγουσι,

Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὰν πεφιλαμβέ, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κρήναν ἄγε, Τίτυρε· κ' τὸν ὀνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τύ κορύψῃ.
Ὦ χαρίεσ' Ἀμαρυλλὶ, τί μ' οὐκέτι τῆτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἢ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καλαφαίνομαι ἐγγύθεν ἢδη,

O Tityre, mihi bene chare, paſce capellas,
Et ad fontem duc, ô Tityre: & illum coleatum hircum
Libycum Cnaconem caveto, ne te cornu feriat.
O dulcis Amarylli, quare me non amplius prope hoc antrum
Procumbens vocas amatorculum tuum? num me odiſti?
Num tibi ſimus videor, cum prope adſum,

λέγωσι, τῶν δὲ ὄνομά ἐστιν αἰπόλος, κ' ἐμφέρειαν τῦ χαρακτῆρος. Ἄλλως· ὄνομα κύριον ὁ Τίτυρος. τινὲς δέ φασιν ὅτι Σικελικός τις, ὑ Σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τὸν τραγικὸν, ἕτεροι τὸν σατυρικὸν· ἔνιοι ὄνομα πόλεως Κρητικῆς. ἄλλοι δὲ τὸν προστάτην τῶν θεῶν, τινὲς δὲ κ' κάλαμον. ἐκ ἔστι δὲ ἄλλο ἢ ὄνομα αἰπόλου τινός. Ἄλλως· Κωμάσδω] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κ' νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων· ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· Ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. Ἀπέρχομαι πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἀποπειρασόμενος αὐτῆς, δι' ᾠδῶν κ' λόγων τῶν ἐπὶ τῦτο συνηθεστάτων. Τίτυρος δὲ, ὁ ποιθήν· ὁ μικρὸν ἔχων ἐράν. ἰδίως δὲ ὄνομα κύριον.

3. ΠΕΦ. Ἦγον διὰ τὸ κάλλος· ἐμοὶ πεφιλημένε. ἢ τὸ καλόν, ἀντὶ τῦ καλῶς, ἢ διὰ τὸ καλόν. ἦγεν, διὰ τὸ καλὸς εἶναι. ἢ διὰ τὸ καλόν σε ἔχ) πεφιλαμένη· ἢ καλῶς ἀγαπώμενε, ὅ ἐστιν, ἄξιε ἀγαπᾶσθαι· ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τῦ λίαν· ἢ κ' τὴν ἀδιάλυτον φιλίαν.

4. ΚΑΙ. Οὐκ ἔλαττον τῆς τροφῆς ὀνίνησι τὰ θρέμματα τὸ σπεῦσαι. Ὄμηρος, πιόμεν' ἐκ βοτανῶν. ΚΑΙ. Τὸν ἄρχας μεγάλας ἔχοντα, τὸν τέλειον, ἢ ἡμιτομίαν. κ' Ὄμηρος, Πεπληκοῖα δ' ἐνόρχα παρ' αὐτόθι.

5. ΚΝΑ. Τὸν κτήκτην χροιὰν ἔχοντα. ἔκφυγε ἵνα μή σε πειρατίσῃ. Ἄλλως· Κνάκωνα, τὸν λευκὸν τράγον. ἀπὸ τῆς κτήκης τῦ σπέρματος λευκῦ ὄντος, ἢ λάγνον. μή τυ κορύψῃ· μή σε πειρατίσῃ. τὸ γὰρ πειρατίζειν κορύτταιν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς συμπερικόπτων ἀλλήλοις τῶν κριῶν, κ' τὰς κορυφὰς πλησίον κ' ἐγγυομένων. τὸ δὲ κορύψῃ, ὑ περισπᾶται. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ, ὁμοίως ἡμῖν οἱ Δωριεῖς περισπῶσι.

7. ΕΡΩ. Τὸν ἐράστην, τὸν ἐρωτικὸν, ὑποκοριστικῶς, ἐχ ὡς τινες κύριον, παροξύνουσι δὲ τὰ τοιαῦτα πλὴν τῦ ἄξυνος, κ' τῦ ἴτυλος. Παιδ' ὁλοφυρομένην ἴτυλον. οἷον ἐρωτύλος, Αἰσχύλος, Ερμύλος, Σιμύλος.

8. ΣΙΜ. Τινὲς διὰ τῦ σιμῦ, τὸν Θεόκριτον φασὶν, ἐπεὶ κ' ἐν τοῖς Θαλυσίοις Σιμιχίδας ὀνόμασαι· πλὴν

Νύμφα, ἢ προγένειος; ἀπαγξαθαί με ποιησεῖς.
Ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω τλιῶθε καθεῖλον,
Ὥς μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ. ἢ αὖριον ἄλλά τοι οἴσω.
Θασαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. ἄιθε γενοίμαν
Ἃ βομβεῦσα μέλισσα, ἢ ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, ἢ τὰν πτέρυν, ἃ τυ καίσει.

O Nympha, & barbatus? efficies ut me ſuſpendam.
Ecce mala decem affero tibi, ex eo loco decerpta,
Unde me juſſiſti decerpere; cras alia afferam.
Reſpice, quæſo, acerbum dolorem meum: utinam fierem
Suſurrans apicula, atque in tuum antrum venirem,
Penetrans per hederam & filicem, quæ te circundant.

πλὴν ὑπ αἰπόλος ὁ Θεόκριτος, ἀλλὰ Σιμιχίδας ἀπὸ τᾶς σικυᾶς, ἀλλ' ἀπὸ Σιμίχα πατρωνυμικόν.

10. ΗΝΙ. Αἰτὶ τᾷ ἰδύ. δασυόται δὲ, ἢ ὀξυόται τὸ ἠνὶ, ἢ παρ' Αττικοῖς ἤτω προφέρεται. ΤΗΝ. Ἐξ ἐκείας τᾶς τόπας ἐκεῖνος γὰ λῶ, οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνος φασίν.

11. ΕΚΕ. Ἐκέλευσάς ἦν, ἢ κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς, ἐκέλευ. ἢ κέλω λέγεται τὸ προσάτλω. ὁ Θεσσαλικὸς, ἐκελόμην, ἐκέλη, ἢ Αἰολικῶς, ἐκέλευ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν υ εἰς ιυ τρέπουσιν. Αλλως· Ηρά γέ τοι] ἦ ῥά σοι, ὦ νύμφη, σιμὸς φαίνομαι ἢ ἀπὸ τᾶς πλησίον; ἦγον σωιζηκυῖαν ἔχων τὴν ῥῖνα ἢ προγένειος; ἦγον, προμήκη τὴν γλωχῖνα; νύμφιον δὲ λέγει αὐτὴν, ὡς Θεσσαλλῆ, ἢ νύμφαις ἐοικυῖαν. νύμφαι δὲ εἰσὶ, τὰ ἐν γυναικείῳ ἡλικίᾳ ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια. Ὥς μ' ἐκέλευ] ἦγεν· ἐφ' ᾧ τόπε ἐκέλευες. κέλομαι γὰρ ποιητικῶς τὸ κελεύω ἢ προσάτλω. ἀφ' ὅ, τὸ ἐκέλη, ἢ ἐκέλευ.

12. ΘΑΣ. Θέασαι δὴ τὴν λύπην, ἥτις τὴν ψυχήν μου ἀλγεῖν ποιεῖ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὀρατῶν ἐπὶ τὰ νοήματα. Ὅμηρος· Οὐτάμενος πατέρ' ἐσθλόν.

13. ΜΕΛ. Εὔχεται γενέσθαι μέλισσα, ἢ ἵνα κεντήσας αἰνοδυνήσῃ, ἢ ὑπὲρ τᾶς λαθεῖν, εἰσέλθῃ. μέλισσα δὲ, παρόσον ἐπὶ τῶν μήλων ἐζάνει. μᾶλα δὲ πάλα τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. Ὅμηρος· Αὐτῆσιν ἐέργσι, ἢ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. Αλλως· Ισορία· Ροῖκός τις Κνίδιος τὸ γένος ἐν Νίνῳ τῇ Ασσυρίων, ἰδὼν σύφυές τι δένδρον πεκλιμένον, ἢ ἀπὸ τᾶς χρόνῳ καταπίπτειν μέλλον, κάμαξιν ἐνερείξας, ἐπὶ πλέον μένειν ἐποίησεν. ἡ δὲ νύμφη θεασαμένη, χάριν αὐτῷ ὡμολόγησεν· ἡλικιῶτις γὰρ ἦφη ἐῖ τᾷ φυτᾷ, ἢ ἐκέλευσεν αὐτὸν εἴ τι ἂν ἐθέλῃ, αἰτεῖσθαι. ὁ δὲ τὴν συνουσίαν αὐτῆς ἠτήσατο. ἡ δὲ ἔφη αὐτῷ, ὅτι τὸν καιρὸν τῆς μίξεως ἀφικνεμένη σοι μέλισσα ἐρεῖ· μήποτε ὧν τῆς ἱστορίας ταύτης μέμνηται ὁ Θεόκριτος, διὰ τὸ τὴν μέλισσαν ἀλαζονῆσαι πρὸς τὰς ἔρωτας; πλέρις δὲ, εἶδος βοτάνης ὁμοίας πλευρῇ τραχυδοκαμήλῳ. ἀφ' ἧς ἢ τιθαδὲς ἐπὶ κλίνης ἐγίνετο τῶν ἀγροίκων, ἀλλὰ τὴν μαλακότητα, ἢ διὰ τὸ ἀπο-

Νῦν ἔγνων τὸν Ερωτα, βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπλει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα, τὸ πᾶν, λίθος· ὦ κυανόφρυ,
Νύμφα, προαπλυξαί με τὸν αἰπόλον, ὡς τὺ φιλάσω·
Εστι γ' ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.
Τὸν σέφανον τίλαί με καταυλίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Αμαρυλλὶ, φίλα κισσοῖο φυλάσω,

15 Nunc ſcio quid ſit Amor, ſævus eſt Deus: certe lecænæ
Mammam ſuxit, & in ſaltibus ipſum educavit mater:
Qui me penitus urens, uſque ad oſſa conficit.
O puella dulci aſpectu, tota ſaxea, ô nigris decora ſupercilijs
Nympha, amplectere me caprarium, ut te deoſculer.
20 Ineſt & in oſculis inanibus dulcis voluptas.
Facies ut ſtatim coronam hanc in minutas partes diſcerpam,
Quam tua cauſa, ô chara Amarylli, ex hedera nexam gero.

ὑποδιώκειν τῇ ὀσμῇ τὰς ὄφεις. καλεῖται δὲ καὶ βληχρόν.

15. ΛΕΑ. Οὐκ ἀφ' ἱστορίας, ἀλλὰ ἀφὸ τὸ ἄγριον. καὶ γὰρ Αχιλλεὺς, Θέτιδος καὶ Πηλέως· ἀλλὰ ἀφὸ τὸ ἄγριον φησὶν Ομηρος· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα. Αλλως· Οἵως λεαίνης μαζὸν ἐθήλαζε, καὶ ἐν τῷ δρυμῷ ἀνέτρεφεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτῆς. τὸ ἄγριον αὐτῆς καὶ θρασήριον, διὰ τούτων θέλει δηλῶν. ἀγρίους δὲ λέγεται ὁ ἔρως καὶ ἀνήμερος, ἐπεὶ ὃς ἂν καταίσχῃ, ἀγρίας ποιεῖ καὶ ἀπημέρους.

17. ΚΑΤ. Σμύχω τὸ καίω ὑ ψιλόν. Σμήχω δ' τὸ καθαίρω, ἡ δὲ καὶ σμῆγμα τὸ σαπώνιον.

18. ΠΟΘ. Ηγνω, ὦ ἡ τὸ καλὸν ὁρῶσα, τετέκνιν, ὦ ἡ καλὰς ἔχουσα ὀφθαλμούς. ΛΙΘ. Ηγνω, σκληρὰ καὶ ἀθικτος, ἡ μονουχὶ τὰς ὁρῶντας ὑπολιθοῦσα τῷ κάλλει, οἷον περὶ Γοργόνος λέγουσιν. ἡ λυκὴ ὅλη οἷον ἄγαλμα μαρμαρίνου. ἐὰν δὲ γράφεις λίθος, διὰ τὸ π, ἵνα ᾖ ἔτως· εἰς ἣν ὀλισθαίνουσι πολλοὶ διὰ τὸν ἔρωτα. ὀλισθηρὰ γὰρ τὰ λιπαρά. ἢ ἡ βλέπουσα λιπαρόν τι καὶ λυκόν. ὡς Ὅμηρος· λυκοὶ, ὑποσίλβοντες ἀλοιφῇ. ἢ σκληρὰ καὶ ἀδαμαντίνη, διὰ τὸ ἀνηλεὲς καὶ ἀνένδοτον. Αλλως· τὸ πᾶν λίθος] ἐπιῤῥηματικῶς, ἀνὶ τοῦ διόλου. τυθίεται, σκληρὰ σφόδρα καὶ ἀμείλικτος.

21. ΤΙΛ. Τὸ ἐξῆς. ἤτοι καταπίλαι, καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τὸν σέφανον. σεφάνοις ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις, ὥς φησιν Αριστοτέλης, εὐετηρίαν καὶ ἀφθονίαν αἰνιττόμενοι τροφῶν. σέψαι γὰρ τὸ πληρῶσαι παρ' Ὁμήρῳ, Κῦρος δὲ κρητῆρας ἐπεσέψαλτο τοτοῖο. Αλλως· ὁ νῦς· ποιήσεις με αὐτίκα τίλαι εἰς λεπτὰ, ἤγουν διαπαραξαι, καὶ τεμεῖν τὸν σέφανον, ὃν χάριν σὲ, ὦ Αμαρυλλὶ, φίλη φυλάσω, ἐμπλέξας αὐτὸν καλυξὶ κισσοῦ αὐτὸ τοῦ κορύμβοις, καὶ σώδεσι σελινίοις.

Εμπλέξας καλύκεσσι κ) ὠίδμοισι σελίνοις.
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ' ὑπακούεις;
Τὰ βαίταν ἀποδὺς, εἰς κύματα τλῶα ἁλεῦμαι,
Ὥπερ τὼς θώνως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γερπός.
Κἤκα μὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἀδὺ τέτυχσαι.
Ἔγνων πρὰν, ὅκά μοὐ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλαταγημα,

Implexis folliculis, & odorato apio.
Hei mihi, de me quid fiet? mihi infelici quid accidit? non exaudis?
Exuto pelliceo in hos fluctus me conjiciam,
Ubi thynnis insidiatur Olpis piscator.
Et quamvis non fuero mortuus, tu tamen voluptatem capies.
Intellexi nuper, cum quererem an me amares,
Telephilon allisum non edidit sonum,

24. ΔΥΣ. Ὁ δυσκόλως ζῶ, ἢ ὁ δυσχερῶς διακείμενος. λαοσσόος γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ λαὸν διώκουσα, ἢ σώζουσα. δύσσοον γὰρ οἱ μὲν τὸν κακοδαίμονα, οἱ δὲ τὸν δυσχερῶς ζῶντα, ἀφ' ὧ τὸ σόος. κ) Ὁμηρος· Ὅππως οἱ πρῶτα νεῦσι σόοι μαχέσσηλο Αχαιοί.

25. ΒΑΙΤ. Τὴν μαλωλὴν, ἢ τὴν διφθέραν φησὶν ὑποβρέψας, κ) ἐκδυσάμενος, εἰς τὴν θάλασσαν ἁλεῦμαι. ὅ ἐστι, πηδήσας, ἢ ἐμαυτὸν ῥίψω, ὅθεν ὁ Ολπις ὁ ἁλιεὺς σκοπιάζεται, ἤγουν ὑπὸ μετιὼν τόπε σκοπεύει, ἢ ἀγρεύει τὼς θύννους, τὼς ἰχθύας. τὸ δὲ ὄλπις, ὑπὸ τῦ λέπω, λοπὶς, κ) ἐν ὑπερθέσει τῦ ο ὄλπις, ὁ τὼς λοπιδωτὼς ἰχθύας ἀγρεύων, ἢ τυς ἄλλοπας. ἐστι δὲ ποιουμένων ὄνομα, ἢ κύριον τῦ ἁλιέως. Αλλως· Ολπις, τὸ ὄνομα τῦ ἁλιέως, ἀφ' ὧ τὴν λοπίδα τῶν ἰχθύων ἢ παρὰ τὴν τὺ σώματος χέσιν· ὄλπις γάρ φασι τὴν ῥήνυθον· ὡς ἔστι παρὰ τὴν σμικρότητα τὸ ὄνομα· ἢ ὄλπις ὁ τὼς ἄλλοπας ἀγρεύων, κατὰ ἀφαίρεσιν τῶν ἄλλων ἁλιέων. οἱσὶ γὰρ κ) ἕτεροι, οἱ περὶ τὰ ὄρεια ἀσχολούμενοι.

27. ΚΗΚ. Καὶ ἰὰν μὴ ἀποθάνω φησὶν, ὅμως εὐφρανθήσῃ ὅτι ἔξέυρηκα ἐμαυτόν. ἢ τέως τὸ πρᾶγμα. ὅ σε τέρπει γιγνόμενον.

28. ΕΓΝ. Ὁ νῦν· πρὸ ὀλίγου, ὅτε σημεῖον διαλυτὸς μὴ λαθῶν εἰ φιλεῖς, τὸ φύλλον δι' ὃ ἢ φιλία δηλῶται, ὑπὸ τῶν χειρῶν πλεκόμενον, ἐκ ἀφῆκε τὸν ψόφον.

29. ΟΙΔ. Ἐν ἄλλοις γράφεται κ) ὦ-ω· Οὐ δὲ τὸ τηλίφιλον ποτιμαξάμενον πλαταγησεις· τηλίφιλον δέ ἐστι τὸ φυλλον τῆς μήκωνος. ἄλλοι δὲ βοτάνην ἑτέραν λέγουσιν εἶ αὐτό. εἴτε δὲ τῦτο, εἴτε ἐκεῖνό ἐστιν, ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώντων τὸ τηλίφιλον, κ) πλεκόμενον εἰ ψόφον ἀπετέλει, ἐδίδε αὐτοῖς σημεῖα δηλοῦσθαι, ὅτι ἀλιερῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων· εἰδ' ἐκ ἀπετέλει ὅτι μισοῦνται. ἐρῶνται δὲ τηλίφιλον, κατὰ κοινωνίαν τῦ τ, πρὸς τὸ δ, οἱονεὶ δηλίφιλόν τι ὄν, τὸ δηλῶν τὸν

Αλλ' αὕτως ἀπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε κ' Ἀγροιὼ τἀληθέα, κοσκινόμαντις,
Ἃ πρὶν ποιολογεῦσα πολυβάτις, ἤνικ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλῳ ἔγκειμαι. τὺ δὲ μὰν λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με κ' ἀ Μέρμνωνος Ἐρυθακὶς ἀ μελανόχρως

30 Sed frustra in tenero cubito exaruit.
Dixit & Agræo verum, cribellaris vates,
Quæ nuper spicas legebat, mercede conducta, quod ego quidem
Tibi totus incumberem, tu vero me nihili faceres.
Certe tibi servo capram albam geminorum matrem:
35 Eam à me filio Mermnonis nigella Erithacis

τὸν φίλον. Αλλως· τὸ τηλέφιλον, ῥίζιόν τι θαμνῶδες. κάτωθεν δὲ ἀναβαίνει τρίκλωνον. τὰς δὲ κλῶνας ἔχει δραχμῆς μείζονας ἀσθαμαισίας· τὰ δὲ φύλλα ἔοικε τῷ σπειρομένῳ λωτῷ. λοβὸν δὲ ἀφίησιν ἐλικοειδῆ ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, ᾧ ἐπιχριόμενοι, ὁ χρὼς ἐξαιμάτίζεται, κ' τύπτες τινὰς λαμβάνει. ὐ μόνον δὲ ἐπὶ τὰς χεῖρας, τὸ τηλέφιλον, ἀλλὰ κ' ἐπὶ τὸν ὦμον τιθέντες, ἐὰν ὅτε κ' ἐπὶ τὸν πῆχυν, ἐπισπειρῶνται τῷ ψόφῳ. Αλλως· τινὲς τῷ ἐρωτικῶν τὸ τηλέφιλον ἐπὶ τὸν ὦμον τιθέντες, ἢ τὸν καρπὸν, ἐπιπερεύσει. κ' ἐὰν μὴ ἐρυθρὸν ῥήγηται, καλοῦντες αὐτὸ ῥόδιον, νομίζουσιν ἀγαπᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. τῷ χρώματος δ' ἐμπρηστήριον. ἢ ἑλκωθήλιον, μισοῦσθαι. πλαίσγημα δὲ τὸ πλαταγώνιον. ποτιμάξατο δὲ, ἤγων, προσήκατο ἐξ αὐτᾶ τυπτόμενον ψόφον.

30. ΠΑΧ. Τὰς δακτύλους καλῶ μεταφορικῶς ἀπὸ τῦ ἀγκῶνος, καί φησι πρὸς τὸν πῆχυν ἐξεμαράνθη ψόφον μὴ ποιῆσαν· ἢ τὸ αὕτως ἴτως μηδὲν ἀνύσαν παρὰ τῷ ἁπαλῷ πήχει· ἀντὶ τοῦ ἁπαλοῦς δακτύλους.

31. ΑΓΡ. Αγροιὼ, ὄνομα κύριον, ὐδέπω γὰρ τὴν γραῖαν ὕτω φασίν. ἢ τὴν ἀγροικικὴν, τὴν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τρεφομένην. ΚΟΣ. Ἧσυ ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη.

32. ΠΟΙ. Ἡ πρώην γαχυολογοῦσα, ἤγουν τὰς τάχυας ἀναλεγομένη. ποιοῦν δὲ ἴσως τὸν πυρὸν, κατ' ἐξοχὴν, ἀφ' ὅ κ' τὸν ἐνιαυτὸν ποιὸν ἐκάλεσαν· ποιὸς γὰρ κυρίως ὁ πυρός. ἢ ἀπὸ τῦ ποία ἡ βοτάνη. ἢ ἡ πρὶν καλάμλω συλλέγουσα κ' γαχυολογοῦσα. ΠΑΡ. Ἡ ὄνομα κύριον. ἢ ἡ ἐπομένη κ' παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς, ἢ ἀκόλουθος, ἤγουν μισθώτρια.

35. ΕΡΙ. Ἀπὸ τῦ ἔριθος ὑποκοριστικῶς· ἢ ὄνομα κύριον. ἔστι δὲ κ' ἔρνος, ἀφ' ὅ τὸ ὄνομα.

Αἰτεῖ· κ᾽ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπ|η.
Ἄλλε|αι ὀφθαλμός μ᾽ ὁ δεξιός· ἀρά γ᾽ ἰδήσω
Αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτνω ὥδ᾽ ἀποκλινθείς.
Καί κέ μ᾽ ἴσως ποτίδη· ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαν|ίνα ἐντί.
Ἱππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ᾽ ἐν χερσὶν ἐλὼν, δρόμον ἄνυεν· αἱ δ᾽ Ατα|άν|α

Petit; & dabo ei, quoniam tu me ludificaris.
Saltat mihi oculus dexter. Numnam videbo
Ipſam? cantabo ad pinum hic reclinatus.
Et forte me aſpiciet, quoniam non adamantina eſt.
Hippomenes cum virginem cuperet ducere,
Poma in manus accipiens, curſum perfecit; verum Atalanta

36. ΕΝΔ. Ἀπονοῆ, κ᾽ ἐμβλα|κεύῃ, παίλαξ, τρυφᾶς.

37. ΑΛΛ. Δοκεῦσιν οἱ ὀφθαλμοί μ᾽ ὄψεσθαί τινα τῶν οἰκείων ἂν ἄλλοθι. ὁ δεξιός μ᾽ ὀφθαλμὸς ἄλλ|αι κ᾽ πηδᾶ, ἀρά γε θεάσομαι αὐτήν.

38. ΑΣΕ. Ἐκνεύσας, τραπεὶς ὧδε πρὸς τὸ πίτνω, ἀσεῦμαι Δωρικῶς, ἤγουν ἄσομαι· τὸ κοινῶς, τραγῳδήσω. ΠΟΤ. Καί μ᾽ ἴσως ἂν προσίδῃ. ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνη, ἤγουν, ἀπὸ λίθου ἀδάμαν|ος κατασκευασμένη· ἀλλ᾽ ἀνθρωπός ἐστι δηλονότι, συμπάθειαν δέξασθαι δυναμένη.

40. ΙΠΠ. Ἱστορία. ὁ Ἄρεος Ἱππομένης τῆς Σχοινέως Ἀταλάντης τῆς· θραυμαίας ἐραθεὶς Ἀφροδίτης συνεργησάσης ἔθραμψ ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. ἦ γὰρ ἔδει τὸν ἀγωνιζόμενον τῷ δρόμῳ ἡτ|ηθέντα θνήσκειν, ἢ περιηυρόμενον δρόμῳ, λαμβάνειν τὴν κόρην. ἔχων οὖν ἀφ᾽ ἑσπέρας τῆς θεᾶς μῆλα χρυσᾶ τῆ τῶν Ἑσπερίδων κήπου, τῷ δρόμῳ ἐρρίπ|ει ἕκαστον αὐτῶν. οὕτω δὲ ἀσχολουμένης τῆς κόρης ἐπὶ τῇ τῶν μήλων συλλογῇ, ἐλείφθη. λαβὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα μεμορφώθη εἰς λέοντα, ἐν ἱερῷ τόπῳ συνελθὼν αὐτῇ. Ἄλλως. Α δ᾽ Ἀταλάντα] Δύο Ἀταλάντ|αι εἰσίν· ἡ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ. ἡ μὲν οὖν Ἀρκαδικὴ Ἀταλάντη, τοξότις ἦν δεινή· ἡ δὲ Βοιωτικὴ δρομαία οὖσα, προσέθετο τὸν γάμον αὐτῆς, εἴ τις νικήσει αὐτὴν δρόμῳ, λαβεῖν αὐτήν· κ᾽ πολλοὺς θελήσαντας νικῆσαι, ἀνεῖλεν. Ἱππομένης οὖν συνεργὸν ἔχων τὴν Ἀφροδίτ|ην, κ᾽ λαβὼν παρ᾽ αὐτῆς μῆλα χρυσᾶ, κ᾽ παρ|αγενόμενος τῷ δρόμῳ, ἐρρίπ|ει ἕκαστον αὐτῶν εἰς τὸ πίσω. ἡ δὲ οὐθέως ἐπὶ τὸν ἵμερον τῶν μήλων ἐλύετο, κ᾽ ἐλείφθη. ὁ δὲ δ᾽ αὐτῶν ἐνίκησε, κ᾽ γυναῖκα αὐτὴν ἔλαβε.

Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺ ἄλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Οθρυος ἄγε Μελάμπους
Ες Πύλον· ἀ δ' ἦ Βίαντι ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἀ καλλίοσα, θεῖφρον Αλφεσιβοίας.

Ut vidit, ut inſaniit, ut in profundum incidit amorem!
Egit & vates Melampus armentum ab Othri monte,
In Pylum, in amplexu vero Biantis jacuit
Pulcherima *Pero*, mater ſapientis Alphesibœæ.

42. ΩΣ. Τὸ ὡς, ἀντὶ τοῦ ὡθέως. καὶ Ὅμηρος· Ὡς ἴδεν, ὥς μιν μᾶλλον ἐΐδυ χόλος. οἱ δὲ ἕτως ὅπως ὡς εἶδε τὰ μῆλα, λίαν ἐμάνη· ἐπίτασιν γὰρ ἔχει τὸ ὡς ἐπ' αὐτοῖς. Ως εἰς βαθὺ ἔρωτα αὐτῶν, δηλονότι τῶν μήλων, ἄλλετο, ἀντὶ τοῦ ἤλατο τετέχνι, ἐνέπεσε. βαθὺ δὲ λέγει τὸν ἔρωτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

43. ΜΕΛ. Ἱστορία. Νηλεὺς ὁ Τυρῶς ἔχων θυγατέρα, ἣν εἶδεν αὐτήν τινι γυναῖκα, εἰ μὴ τῷ συντιθεμένῳ ἀγαγεῖν αὐτῷ τὰς Ιφίκλου βοῦς ἐκ Φυλάκης. Βίας δὲ ὁ Μελαμπόδου ἀδελφὸς, ἦρα αὐτῆς σφόδρα. Μελάμπους δὲ θέλων τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ Βίαντι τὴν κόρην δοῦναι, τὸν κίνδυνον ὑπέστη. συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν βοηκόλων τοῦ Ιφίκλου ἐδεσμεύθη, ἤτοι ἐν φυλακῇ ἐκλίνθη. μέλλοντος δὲ τοῦ δωματίου ἐν ᾧ ἦν πίπτειν, μάντις ὢν προεμήνυσεν· ἐν ᾧ καταπληχθεὶς ὁ Ιφικλος ἔλυσε, καὶ ἤρετο αὐτὸν ὡς μάντιν, πῶς ἂν παῖδας ποιήσῃ. ἄτεκνος γὰρ ἦν ἐκ ταύτης αἰτίας. ἐλέμωνι ποτὲ τῷ πατρὶ φυλάκου δένδρον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Φυλάκη ἐκαλεῖτο, ὁ Ιφικλος παῖς ὢν περιεσήκει· οὗ ἐκπλῆξαι θέλων ὁ πατὴρ, ἣν εἶχε μάχαιραν εἰς τὸ πλησίον δένδρον ἐμπῆξαι· ὤχμησε, καὶ συτίδη ἐπενεγκεῖν αὐτὴν τοῖς μορίοις τοῦ παιδός. ἐπεὶ δ' ἄγονος ἐκ τοιαύτης αἰτίας ἦν ὁ Ιφικλος, ὁ Μελάμπους ἀνερευνήσας εὗρε τὴν μάχαιραν. καὶ ἐκέλευσε τὸν Ιφικλον, ἀποξέσαντα τὸν ἰὸν αὐτῆς πίνειν, καὶ ἕτως αὐτὸν παίδων ποιήσας, ἔλαβε τὰς βοῦς, καὶ τῷ Νηλεῖ ταύτας δίδωσι, καὶ λαβὼν τούτων τὴν ἀδελφὴν Βίαντι τὸν τῆς Πειρῆς γάμον ἐπεποιήκαλλο. Μελάμπους δὲ ἐκλήθη, ὅτι ἡνιηθεὶς ἐξετέθη παρὰ τῆς μητρὸς Ροδόπης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ· παιδὸς δὲ τοῦ σώματος σκεπομένου, μόνως ἦν γυμνὸς τοὺς πόδας, καὶ ἐξεκαύθη ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ὅθεν καὶ Μελάμπους ἐκλήθη.

45. ΑΛΦ. Αἰόλε, τοῦ Ελλήνος, Σαλμωνεύς, ἐξ οὗ Τυρώ· ἐξ ἧς καὶ Κρηθέως, Νηλεύς. ἐξ οὗ Πειρώ· ἐξ ἧς Αλφεσίβοια. Αλλως· Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις] Ο υἱὸς καὶ ὁ μάντις ὁ Μελάμπους, τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν τοῦ Ιφίκλου ἦγεν, ἀντὶ τοῦ ἤγαγεν ἀπὸ τοῦ Οθρύος εἰς τὴν Πύλον. ἔστι δὲ Οθρυς ὄρος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ πόλις ἡ Φυλάκη, ἧς ἦρχεν ὁ Ιφικλος, οὗ ἦσαν οἱ βόες. ἡ δὲ Πειρὼ ἡ χαρίτων πλήρης, ἡ μήτηρ τῆς περιτλῆς τὴν φρόνησιν Αλφεσιβοίας ἐκλίνθη, ἦγεν, ἀνεπαύσαλο, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Βίαντος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μελάμποδος.

Τὰν ᾽ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὄρεσι μᾶλα νομεύων,
Οὐχ᾽ ὕτως Ἄδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσας,
Ὡς᾽ ὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδεῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὰν ἐμὶν ὁ τ᾽ ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ενδυμίων· ζαλῶ ᾽, φίλα γυνάι, Ιασίωνα,
Ὃς τόσσων σκύρησεν ὅσ᾽ ὐ πεπύσεῖθε, βέβαλοι.

Formoſam vero Venerem, cum in montibus pecora paſceret,
Nonne Adonis ita graviter inſanire fecit,
Ut ne mortuum quidem ab amplexu ſuo dimittat?
Beatus meo judicio eſt, qui æterno ſomno ſopitus jacet,
Endymion. Beatum etiam judico, ô chara mulier, Jaſionem,
Qui ea conſecutus eſt, quæ non audietis, profani.

46. ΤΑΝ. Ὁ νεῦς· τήνδε περικαλλῆ Αφροδίτην ὁ Αδωνις πρόβατα βόσκων ἐν τοῖς ὄρεσιν, οὐχ᾽ ὕτως ἐπιπολὺ ἤγαγε μανίας ἐρωτικῆς, ὥστε οὐδὲ ἀποθανόντα αὐτὸν, χωρὶς τῆ μαζῆ αὐτῆς τίθησιν.

48. ΦΘΙ. Ὡς οὐδὲ τελευτήσαντα τὸν Αδωνιν, τῆ ἰδίᾳ ἑαυτῆς μασῆ χωρίζει, ἀλλ᾽ ἀεὶ αὐτῷ καὶ τελευτήσαντι συμπάρεστι. δοκεῖ δὲ ὁ Αδωνις μῆνας ἓξ μὲν παρὰ Περσεφόνῃ ποιεῖν, ὡς καὶ παρ᾽ Αφροδίτῃ ἄνευ τῆ συγκαθεύδειν καὶ περιστερίζεσθαι. λέγουσι δὲ περὶ τῆ Αδώνιδος, ὅτι καὶ ἀποθανὼν, ἓξ μῆνας ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Αφροδίτης, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Περσεφόνης. τοῦτο ᾽ τὸ λεγόμενον, τοιοῦτόν ἐστιν ἀληθῶς· ὅτι ὁ Αδωνις, ἦγεν ὁ σίτος ὁ περιερόμενος, ἓξ μῆνας ἐν τῇ γῇ ποιεῖ ὑπὸ τῆς πορᾶς, καὶ ἓξ μῆνας ἔχει αὐτὸν ἡ Αφροδίτη, τυλίστει, ἡ εὐκρασία τῆ αἰῆρος. καὶ ἐκ τότε λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι.

49. ΑΤΡ. Ατροπον, ἀμιλαίνητον, αἰώνιον καθεύδων ὕπνον. Ἰστορία, φασὶ γὰρ ὡς τῆ Ενδυμίωνος ἠράσθη ἡ σελήνη· καὶ κατὰ τὸ ὄρος τὸ Λάτμιον τῆς Καρίας κυνηγετοῦντι ἐμίγη. καὶ ἀλληγορεῖσιν, ὡς φιλοκύνηγος ὢν, τῇ σελήνῃ συνεθήρα νυκτὸς, ἡμέρας ᾽ ὕπνωττεν. Αλλως· Τῆ Ενδυμίωνος ἠράσθη ἡ σελήνη, ὢν δὲ ἀστὸς καὶ τὸ Λάτμιον ὄρος τῆς Καρίας. φιλοκύνηγος ᾽ ὢν, ἡμέρας ὕπνωττε, καὶ δὲ τὰς νύκτας, λαμπούσης τῆς σελήνης, ἐξῆει σὺν θήραις, ἦγεν ἐθήρευε· διὰ τὸ τὰ θήρια καὶ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐξιέναι. μακαρίζω φησὶ, διὰ τὸ, ἐκεῖνον μὲν φιλεῖσθαι ὑπὸ σελήνης, ἐμὲ δὲ μισεῖσθαι. Αλλως· Ενδυμίων φασὶ παρὰ τοῖς θεοῖς ἀμελούσαν, ἠράσθη Ηρας. ἐφ᾽ ᾧ χαλεπήνας ὁ Ζεὺς, ἐποίησε καθεύδειν· διὰ σοφὸς ἀθάνατα. τὸ ᾽ ἄπορον ἐν ᾧ ἐκάθευδεν, ἐν Λάτμῳ τῆς Καρίας ἦν.

50. ΙΑΣ. Ἰστορία. Ιασίων ὁ Κρὴς, Κρήτης βασιλεὺς, υἱὸς ἦν Μίνωος, καὶ Φρονίας νύμφης. τούτῳ ἐν λειμῶνι κοιμωμένῳ, ἡ Δημήτηρ συνῆλθε, καὶ ἔτεκε τὸν Πλοῦτωνα.

51. ΒΕΒ. Τυτύσιν ἀνάξιοι τῶν μυστηρίων τῆ ἔρωτος, δηλονότι ἀμύητοι, ἀμυστηρίαστοι, μυστήρια μὴ ἔχοντες. παραμφαίνει δὲ μυστικὸν τὸν ἔρωτα Ιασίωνος, καὶ Δημήτερος.

52. ΤΙΝ.

Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τίνδ' ἃ μέλει. ἐκάτ' ἀείδω·
Κεισεῦμαι δὲ πεσών, κἠ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοιεν·
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τᾶτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

Doleo caput: tu vero non curas.
non amplius canam.
Jacebo hic stratus, & lupi hic me comedent:
Ut istud tibi *quasi* mel dulce sit in gutture.

52. ΤΙΝ. Σοὶ δὲ ἃ φροντὶς ἐστι τάυτα δηλοῦτι. μέλει μοι τᾶδε, κὴ μέλει μοι τόδε ποιητικῶς, ἀφ' ἃ σημαινομένου, κὴ πρῶτον ἔχει πρόσωπον, κὴ δεύτερον ὡς ἐν τούτοις· Οὐ γὰ Πιερίδεσσι τόσον μέλω, ὅσσον ἔρωτι. ἐπὶ δὲ τᾶ πρωτέρου σημαινομένου, ἔτε πρῶτον ἔχει πρόσωπον, ἔτε δεύτερον. ὡς τὸ δεῖ, τὸ σημαῖνον, τὸ πρέπει. Τὸ γὰρ σημαῖνον τὸ λείπεται, ἔχει πρῶτον πρόσωπον, τὸ δεῖ.

54. ΒΡΟ. Βρόχθος λέγεται, τὸ ἐπίλαιπον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιεῖ ἔχον ἀποτελῶν. ἤγουν, ὅπως τᾶτό σου γλυκὺ, ὡς κατὰ βρόχθου μέλι γένηται, τουτέστι τᾶ φαρυγγος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Τετάρτυ Εἰδυλλίυ.

Τῦτο τὸ Εἰδύλλιον βυκολικόν ἐςι. Βάττ☉ μ̀ ἔν, αἰπόλ☉, Κορύδων δὲ, βυκόλ☉, πρὸς ἀλλήλυς διαλέγονται ἀμοιβαίως. ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτ☉ τὸν Κορύδωνα βῦς νέμοντα βυκόλυ τινὸς Αἴγων☉, ὃν φησιν εἰς Ολυμπίαν ὑπὸ Μίλων☉ παλαιςῆ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα ὅτι κακῆ αἱ βόες ἴτυχον βυκόλυ, καὶ εἰσὶ λιπαραί. Τὰ δὲ πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆ Ιταλίας.

ARGUMENTUM
IDYLLII IV.

Hoc Idyllion bucolicum eſt. Porro Battus paſtor caprarius & Corydon bubulcus alternis verſibus inter ſe colloquuntur. Inducit autem Theocritus Corydonem paſcentem vaccas bubulci cujuſdam Aegonis, quem dicit robuſtum exiſtentem à luctatore Milonem Olympiam abductum eſſe certandi cauſa: Battum vero hæc interrogantem, & dicentem vaccas malum paſtorem nactas, atque propterea macilentas eſſe. Res autem tranſacta eſt in Crotone Italiæ.

ΝΟΜΕΙΣ, ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ.
Εἰδύλλιον δ'.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὔκ, ἀλλ' Αἴγων☉· βόσκων δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

PASTORES, BATTUS & CORYDON.
IDYLLION IV.

BATTUS.

DIC mihi, ô Corydon, cujus ſunt hæ vaccæ? an Philondæ?

CORYDON.

Non, verum Ægonis: mihi vero ut paſcam eas mandavit.

1. ΕΙΠ. Ἦτυ ὄϊλως αὐτὰς λάθρα καὶ τὰ πρὸς ἑσπέραν ἀμέλγεις; τῷ γὰ ψε οἱ Δωριᾶς, ἀντὶ τῦ σφε χρῶῖλαι. οἰῶθασι γὰρ οἱ νομεῖς μὴ τὸ τὰς διαπότας ἀμέλξαι τὸ γάλα, ὕστερον καὶ αὐτοὶ λάθρα ἀμέλγειν.

4. ΑΛΛ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ ποτά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Αλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοχία, κἠμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντ' ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Αλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῶ ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίᾳ κἀρτος ἐρίσδειν.

BATTUS.

Num alicubi eas clam veſpere omnes mulges?

CORYDON.

Atqui ſenex ſubmittit vitulos, meque obſervat.

BATTUS.

Ipſe vero bubulcus abſens quo tandem abiit?

CORYDON.

An non audiſti? Milo ipſum ad Alpheum ſecum abduxit.

BATTUS.

Et quando ille unquam oleum oculis ſuis vidit?

CORYDON.

Aiunt eum vel cum Hercule viribus & robore certare poſſe.

4. ΑΛΛ. Οὐδαμῶς δηλονότι. ὅτι ὁ γέρων ὑποβάλλει τὰ μοχία. ἅτος δὲ τάχα ἂν εἴη σατὴς τῆ Αἴγωνος. ὡς φησὶ δωύαμαι λάθρα ἀμέλγων, ὅκα γε ὁ σατὴς τῆ Αἴγωνος ὑποβάλλει τὰ ἴδια;

5. ΑΥΤ. Ὁ δὲ βωκόλος, φησὶν Αἴγων, εἰς ποίαν χώραν ᾤχετο, ἀφανὴς γεγόμενος ἤδη;

6. ΑΛΦ. Αντὶ τῆ ἐπὶ τὴν Ολυμπίαν. ἔωθε γὰρ ἐκεῖσε ὁ Αλφειός. οὐκ ἀναγέγραπται δὲ ὁ Αἴγων νενικηκὼς Ολύμπια. ΜΙΛ. Τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα φησὶν, ὃν καὶ Αριστοτέλης πολυφάγον φησί· λέγει δὲ αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνδρεῖον. κατιδρώθη δὲ ὅτος ὑπὸ θηρίων ἢ κυνῶν. ἐλθὼν γὰρ εἰς ὄρος, καὶ ὑράν τινας ὕπνου χίζοντας, σφῶνα δὲ βάλλοντας ἐν μέσῳ τῆ ξύλῳ, θέλων αὐτὸς ἐκβάλλειν τὸν σφῶνα, ἐκρατήθη ὑπ' αὐτῶν, καὶ ὕτως ἐτελεύτησε.

7. ΠΟΚ. Καὶ πότε ἐκεῖνος ἔλαιον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆ εἶδεν; λέγει τῆ ἐλαίᾳ τὸν ἀγῶνα θέλει δηλῆν. ἢ ἔλαιον, ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀλείφονται. ἢ ἔλαιον τὸ ἀγριέλαιον, ὃ ἐστι κότινον, ᾧ οἱ νικήσαντες στέφανοῦνται· Αλλως· καὶ πότε ἐκεῖνος ἐλαίῳ ἐχρίσατο, ᾧ καὶ τὰ γυμνάσια ἀλείφονται. ἤκουσα γὰρ οἱ ἀγροῖκοι ἐλαίῳ χρῶνται. οὐχ ὥς τινες ἀναγινώσκουσιν ἐλαιὸν, ὡς ἀραιόν· ἵνα σημαίνῃ τὸ ἀγριέλαιον, ἐξ οὗ ὀλυμπιακὸς στέφανος συγκεῖται. ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι ὅτος οὐ τῆς καλλιστῆς ἢ παλλαστέφανου ἐλαίας γνόμος δίδοται, ἥτις ἀπέχει σταδίων ὀκτὼ, ὥς φησιν Αριστοτέλης.

8. ΒΙΗ. Κατὰ τὸν βίαν καὶ τὸ κράτος,

ΒΑΤΤΟΣ.

Κἤμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεϊ ἤμμι ἁμείνων.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κἄχετ' ἔχων σκαπάναν τε κ' ἕνατι τετόθε μᾶλλον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων κ' τὼς λύκως αὐτίκα λῴστιλῶ.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἦ καὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμμαι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Et me mater dixit Polluce præſtantiorem eſſe.

CORYDON.

Et abiit hinc ligonem feſtum ferens, atque viginti oves.

ΒΑΤΤΟΣ.

Perſuaſerit, credo, Milo lupis, ut ſtatim rabioſi fiant.

CORYDON.

Juvencæ vero ipſum hic mugientes deſiderant.

κρέττονα, ἤγουν τὴν ἰσχύν, ὀκ παραλλήλως ἐρίσδειν κ' ἰσοῦσθαι. Ἄλλως· βίᾳ κ' κάλλει· ὃ κ' κάλλιον· ἵνα μὴ διαλογίσῃ, βίᾳ κ' κράτει λέγων.

9. ΚΗΜ. Καὶ ἐμὲ ἔφη ἡ μήτηρ μου τοῦ Πολυδεύκους ἐμοὶ ἀμείνονα κ' τὴν ἰσχύν. Ἄλλως· τοῦτο ἀμφίβολον, ἢ τὸν Αἴγωνα ἔφη κρείττονα τοῦ Πολυδεύκους, ἢ ἐμέ. τὸ γὰρ, κἤμ' ἔφαθ', δύναται καὶ ἐμοῦ, κ' ἐμοὶ ἔφη.

10. ΣΚΑ. Σκαπάνη ἐστὶ δικέλλα, σκαφίον. τὸ κυρίως λεγόμενον τζαπίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην. χρῶνται δὲ αὐτῷ σκάλαις μὲν οἱ ἀθληταὶ, μάλιστα δὲ οἱ σκύλαι. Ἄλλως· Σκαπάναν, ἤγουν δικέλλαν, ἢ λισγάριον, ἢ σκαφίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην λέγουσιν. οἱ γὰρ γυμναταὶ τούτοις ἐχρῶντο ὑπὲρ γυμνασίας, τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες κ' τὰ ἄνω μέρη ἀναζεωννύντες. ΜΑΛ. Μῆλα, τὰ πρόβατα, τὰ θρέμματα· ὀκ δὲ τούτου, τὰ κρέατα τούτων φασὶν, ἵνα ἔχῃ κρεοφαγεῖν. ἢ μᾶλλα ἐνταῦθα τὸν καρπὸν τῶν μήλων λέγει· καθὰ κ' Μίλων, ὃς οἷα ἔχων ἡγωνίζετο. μῆλα δὲ τὰ θρέμματα λέγονται, κ' τὰ τούτων κρέατα. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, βοείοις ἐχρῶντο κρέασιν. ὅτι δὲ μῆλα ὑ μόνων τὰ πρόβατα, ἀλλὰ κ' ταῖλα τὰ θρέμματα, λέγει Ὅμηρος· Ἀλθρώπους δὲ ἔπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει. τὸ δὲ τετόθε, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθεν.

11. ΠΕΙ. Διεγείραι ἂν ὁ Μίλων κ' τὰς λύκας τάχιστα μαίνεσθαι. τὸ λυσσᾶν ἴδιον τῶν κυνῶν· ἀλλ' ἴσως λέγει, ὅτι ποίσειεν ἂν κ' τὰς λύκας τὸ πρὸς τὴν σωτηρίαν ὑπομεῖναι· ἢ ὅτι κ' τὰς λύκας ἐκμήνῃ ἂν ὁ Μίλων, ὅπως κ' τὸν Αἴγωνα τὸν ἀγροῖκον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀποδύσαδαι παίσασα.

12. ΔΑΜ. Αἱ δαμάλαι δὲ αὐτὸν ἐνταῦθα βοῶσαι ζητοῦσι. δαμάλαι, αἱ νέαι βόες, αἱ οὐς τὸ δαμασθῆναι ἐπιτήδειαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται, τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἢ μὰν δειλαῖαί γε, κ' οὐκέτι λῶϊ νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὲν δή τοι τὰς πόρτις αὐτὰ λέλειπται
Τωσέα. μὴ πρῶκας στιζέμεν, ὥσπερ ὁ τέτιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ δᾶν. ἄλλοκα μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δ' σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Miseræ illæ, pastorem quam malum nactæ sunt:

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Sane miseræ, & non amplius volunt pasci.

ΒΑΤΤΟΣ.

Huic quidem vitulæ ipsæ tantum reliquæ sunt
Ossa: numquid hæc rore victitat, sicut cicada?

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Non per terram. nam aliquando ipsam ad Æsarum pasco:
Et mollis fœni pulchrum fasciculum præbeo:
Aliquando vero saltat circa umbrosum Latymnum.

14. ΟΥΚ. Οὐδαμῶς θέλειν βόσκεσθαι, δηλονότι ζητοῦσαι τὸν Αἴγωνα.

15. ΠΟΡ. Πόρτιας τὰς ἀκμαζούσας βοῦς, ἀφ' ἃς εἶόν τι τὰς ταύρους τρέχεσθαι, ἤγουν σπερμύεσθαι· ἢ τὰς ἐν τῇ πόρσῃ, τελίσιν ἐν τῇ ὀδῷ ὔσας.

16. ΠΡΩ. Τὸν γαγόπα τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ πρὰι πίμπλεσθαι. κ' Καλλίμαχος. Ὡς καὶ ἄκραι Πρῶκες ἔρασι πιεσῦσαι, πρόϊκιον * ἐκδυκείως αἶδαρ ἔδων.

17. ΔΑΝ. Μὰ τὴν γῆν. ἄλλοτε μὲν αὐτὴν φησὶ τὸν Αἴσαρον βόσκειν. ΔΙΣ. Αἴσαρος, ποίαμος διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶν Κρῳμνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. ἔστι δὲ κ' ἄλλος ποίαμος Σικελίας Αἴσαρος.

* Ven. ἐκδυκίως.

18. ΚΩΜ. Κώμυς, ἡ δέσμη, ἤτοι τὸ δισμάτιον. Κρατῖνος. Ὃ δὲ μετ' ἐνδήμου τρίχων κώμυθος τὴν λοιπὴν ἴχει τῷ σιφόνι. ἡ κώμυς, δέσμη χόρτου ἰκανὴ εἰς τροφήν. κώμυς κώμυθος, ὡς κόρυς κόρυθος.

19. ΣΚΑ. Σκαίρειν κυρίως τὸ σκιρτᾶν, ἀφ' οὗ κ' σκαρδύλη· νῦν δὲ τὸ πηδᾶσθαι, ἴδια κ' σκαρθμὸς παρὰ Ἀράτῳ. ΔΑΤ. Ὄρος Κρότωνος. βαθύσκιον δὲ, τὸ ἄγαν σκιώδυες. Ἄλλως· Σκαίρει, σκιρτᾷ, ἀναπηδᾷται, ἀπὸ τῆς ἀναπηδώσης δὲ τὴν νομὴν θέλει δηλοῦν. περὶ τὸ Λάτυμνον τὸ ὑπὸ σωτηχῶν δένδρων συσκιαζόμενον. τοῦτο γὰρ τὸ βαθύσκιον. τὸ δὲ Λάτυμνον, τινὲς ὄρος τῆς Λακωνικῆς φασί.

20. ΠΥΡ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πυῤῥίχος· εἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοι δαμόται, ὄκκα θύσῃ
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε. κακοχρήσμων γὰ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς κομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φύονται,

BATTUS.

Macilentus quidem & iſte rufus taurus eſt. utinam ſortiantur
Lampriadæ populares, quando ſacrificant
Junoni, talem: improbus enim eſt populus.

CORYDON.

Et is quidem ad paludis oſtiuma agitur, inque loca circa Phyſcum,
Et ad Neæthum, ubi omnia præclara naſcuntur,

20. ΠΥΡ. Ἀπὸ τᾶ πυρὸς, πυῤῥίχος κ' ὠδαγωγήν. τινὲς παρεξυλόνως λέγουσι πυῤῥίχος. ἔστιν ὂν ἀποκαρτικὸν αἰολικῶς. τὸ γὰρ καθ' ἡμᾶς πυῤῥίχος, ὀσπάριος, τινὲς δὲ τὸν πυῤῥίχον, ἱστορικὸν ἤκουσαν ἀπὸ Πυῤῥίου τᾶ ἐκεῖ βασιλεύσαντος. δοκεῖσι δὲ οἱ βόες ἐκεῖνοι, λείψανοι ἦμεν τῶν Γηρυονείων. ἦν δὲ κ' Πυῤῥος ποιητὴς Ερυθραῖος, ὡς φησι Δυγγεύς. ἢ πυῤῥίχος κατά τινας, ὁ δύκινήτος· ἀπὸ τᾶ πυρὸς εὐκινήτου ὄντος, ἢ τὸν πυῤῥὸν, κ' τὴν χροιάν.

21. ΔΑΜ. Ὁ τῶν Λαμπριαδῶν δῆμος, ἀπό τινος Λαμπρίου. ὡς δυσμενῶς ἔχων ὁ Βάττος πρὸς τὰς Φυλέτας τᾶ Λαμπριάδα φησὶν, εἴθε ὅταν θύσωσι τᾷ Ἥρᾳ κ' κρέα νέμωνται οἱ δημόται τᾶ Λαμπριάδα, τοιοῦτον λαχόντες θύσαιεν, ἵνα μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τῆς θεᾶ δηλονότι, κ' ζημιωθῇ ὁ δῆμος.

22. ΔΑΜ. Ἡ ὁ ταῦρος ὁ τᾶ Λαμπριάδα δηλονότι· ὡς κακᾶ ὄντος τούτου τᾶ δήμα. ἢ ὁ Λάμπριος ἐξ ὃ νομάσθη ὁ δῆμος. Ἄλλως· Κακοχρήσμων γὰρ ὁ ταῦρος] ἢ ὁ δῆμος. ἀντὶ τᾶ κακὸς εἰς τὸ χρῆσθαι αὐτὸν τινά. ἦν γὰρ τάχα πράσιμος· ἢ ἀπὸ τὸ ἓξ αὐτὸν λαπτὸν, δηλονότι τὸν ταῦρον. ἢ λευκόσαρκος κ' ὁ ταῦρος ὁ πυῤῥός· οὕτω τοιόνδε λάχοιεν οἱ δημόται τᾶ Λαμπριάδα. ἦγεν, οἱ τᾶ Λαμπριάδα καταγόμενοι, ὅτι θύσωσι τᾷ Ἥρᾳ· ἵνα δηλονότι μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τῶν φυλετῶν, κ' ζημιωθῶσιν.

23. ΣΤΟ. Τὰς εἰς θάλασσαν ἐρομωμένας λίμνας ὕτω φασί. τοῦτο δὲ ἦν γόμα λίμνης περὶ τὴν Κρότωνα. κ' τὸ ἐν Τροίᾳ δὲ γόμα λίμνης, πιθανῶς δὲ τοῦτο νόμαται. ΦΥΣ. Μίρη δηλονότι. ὄνομα δὲ ἄρυς ὁ Φύσκος. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τᾶ Φύσκᾳ ἄρυς νομὰς ἐπιηθείας τοῖς βυσὶν ἔχοι.

24. ΝΗΑ. Νήαιθος πόλεμος Κρότωνος. Ὠνόμασαι δὲ, παρόσον ἐν αὐτῷ πᾶς ποτὲ συνέδη παλαιστὴν Ἑλληνικός.

25. ΑΙΓ.

Αἰγίπυρός, καὶ κνύζα, καὶ ὀδώδης μελίτεια.
ΒΑΤΤΟΣ.
Φεῦ, φεῦ. βασεύνθαι καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Καὶ σύριγξ Δρύωτι παλύνεται, ἄν ποτ' ἐπάξω.
ΚΟΡΥΔΩΝ.
Οὐ τήνα γ', ὦ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων,
Δῶρόν ἐμίν νιν ἔλειπεν. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικλάς,

Ægipyrus, & cnyza & odorifera melitea.
BATTUS.
Heu, heu, ibunt & boves, ô miſer Ægon,
Ad Orcum, interea dum tu appetis infelicem victoriam.
Et fiſtula ſitu fœdatur, quam olim compegiſti.
CORYDON.
Non illa, non per Nymphas: nam cum ad Piſam proficiſceretur,
Dono mihi eam reliquit. nam & ego quidam cantor ſum,

25. ΑΙΓ. Ἔστιν ἀκανθώδης φυτὸν, ἢ εἶδος βύλακης. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλαΐῳ ὥσπερ φακός. ἔστι δὲ γλαυκίζουσα, εἰς ἴλαχν φλεγμαίνουσα ἀγαθή. ΚΝΙ. Κνίζα φυτὸν χορτώδες, ὃ αἱ θεσμοφοριάζουσαι ἀλλὰ τὴν ἀγνείαν ἐβδομοιοῦνται. δοκεῖ γὰρ ἡ βοτάνη ψυχρὰ ἔσα ἐπέχειν τὰς πρὸς συνουσίαν ὀρέξεις. νόμος γὰρ ἦν Ἀθηναίοις κατ' ἔτος τελεῖν τὰ θεσμοφόρια ταῦτα, παρθένοις, γυναῖξις, καὶ τὸν βίον σεμναί. καὶ κατ' τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς, τὰς νόμιμως βίβλους καὶ ἱερὰς ὑπὲρ τῶν κοσμούντων αὐτῶν ἀνετίθεσαν, καὶ ὡσανεὶ λίκνα δύσασαι ἐπήρχοντο εἰς Ἐλευσῖνα. ἡ δὲ Ἐλευσὶς ἔστι λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. ΜΕΛ. Εἶδος καὶ αὕτη βοτάνης, τὸ κοινῶς λεγόμενον μελισσοβότανον. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατύ.

26. ΦΕΥ. Προείρηται ὅτι κωμικὴ ἡ λάσκυθος. ἐκεῖνοι ἀληθῶς ἅρπαι, καὶ κωμικοῖς ἁρμόζουσα, καὶ τραγικοῖς.

28. ΕΥΡ. Εὐρὼς κυρίως ἡ τρασιωδὸς ὁμίχλη· παλύνεται δὲ, λειπλύνεται ὑπὸ δρώτος. παλύνη γὰρ ἔλεγον, τὸ λειπλότατον τῆ ἀλδύρῃ, παρὸ καὶ Φάλιον λέγεσθαι τὸ λδυκόν. Ἡδὺ ἂν φάλιον ἀλδύρῃ ἐν τῷ ἰδίεσθαι. Ἐπάξα.] Τὸ δεύτερον προσωπεῖον τῆ ὠιδῆ μέσῃ ἀορίστῳ, οἱ Συρακούσιοι διὰ τῆ α προφέρονται. ἐνόησω, ἐνόησα· ἐγράψω, ἔγραψα. οὕτω καὶ τὸ ἐπάξα, ἀντὶ τῆ ἐπήξω· ὃ νῦν· φεῦ, ὦ Αἴγων, πορεύσονται καὶ αἱ βόες εἰς ὄλιθρον, ἐπεὶ ἐπιθύμησας νίκης εἰς κακὸν ἀποβαινούσης· καὶ ἡ σύριγξ ἣν ποτε ἐπήξω καὶ καλεσκεύασας, καλάμοις δηλονότι, ὑπὸ εὐρῶτος παλύνεται, ἤγουν λειπλύνεται καὶ φθείρεται.

29. ΤΗΝ. Ἐκείνη, φησὶν, ἡ σύριγξ οὐκ ἐφθάρη, οὐδὲ μεμόλυνται ταῖς νύμφαις· ἐπεὶ ὁ Αἴγων ἀπιὼν εἰς τὴν Ολυμπιάδα, ἐμοὶ δῶρον αὐτὴν κατέλιπεν. ἐγὼ γὰρ δωματός εἰμι μελῳδεῖν.

Κἦυ μὲ τὰ Γλαύκας ἀγκρέομαι, εὖ ἢ τὰ Πύῤῥω.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος·
Καὶ τὸ ποταῶν τὸ Λακίνιον, ἅπερ ὁ πύκ|ας
Αἴγων ὀγδώκον|α μόνος κατεδαίσατο μάσδας·

Et pulchre accino carmina Glaucæ, pulchre etiam Pyrrhi.
Laudo & Crotonem: pulchra urbs eſt Zacynthus.
Et orientale promontorium Lacinium, ubi pugil
Ægon octoginta ſolus voravit placentas.

λωδῶν ΠΙΣ. Ἢ νῦν Ὀλυμπιάς· ἢ ἀπὸ Πίσου τοῦ Ἀφαρέως, ἢ ἀπὸ Πίσης τῆς Ἐνδυμίωνος θυγατρός. ἔνθα καὶ Πισαίου Διὸς ἱερὸν ἦν. μιλικλᾶς δὲ, ὁ μέλη ᾀδὼς ἐργάζεσθαι, τραγῳδητής. μελίζω γὰρ τὸ τραγῳδῶ.

31. ΓΛΑ. Ἡ Γλαύκα, Χία τὸ γένος, κρεμματοποιός, γέγονε ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· ἣν φησιν ὁ Θεόφρασος ἐρασθῆναι κριοῦ. ὁ δὲ Πύῤῥος Ἐρυθραῖος, ἢ Λέσβιος, μελῶν ποιητής.

32. ΚΡΟ. Ἄλκιμος, καὶ Κρότων Αἰακοῦ υἱοί. καὶ ὁ μὲν ἐβασίλευσε τῶν Κιρκυραίων, ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἔκτισε Κρότωνα.

33. ΠΟΤ. Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κροτωνιάδος. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρώρειά τίς ἐστι, ἔχουσα ἱερὸν Ἥρας. Ἄλλως· τὸ Λακίνιον, ἀκρωτήριόν ἐστι τοῦτο, ἀπό τινος Λακίνου Κιρκυραίου τοῦ ὑποδεξαμένου Κρότωνα φεύγοντα. Ἄλλως, τὸ πᾶν. καὶ εὖ μὲν τὰ τῆς Γλαύκης ἀνακρέομαι, εὖ δὲ τὰ τοῦ Πυῤῥοῦ. ἐπὶ τῶν κρεῶν ἀργάνων λέγεται τὸ ἀνακρεύεσθαι· εἰδικῶς δὲ ἀνακρέομαι, ἀντὶ τοῦ μέλπω ἁπλῶς. Κρότων καὶ Ζάκυνθος ἡ αὐτή. τὸ δὲ ἑξῆς ὕστως· ἐπαινέω τήν τε Κρότωνα, καὶ τὸ ποταῶν τὸ Λακίνιον. τὸ δὲ καλὴ πόλις ἡ Ζάκυνθος, διὰ μέσου λέγεται μὴ ἐπιτρίσεως. τὸ ποδαῶν, ποιητικῶς ὕστω λέγεται. δεῖ γὰρ ἢ τὸ πρὸς ἓω λέγεσθαι. εἴ· ἢ τὸ πρὸς ἀνατολὰς τετραμμένον. ἢ τὸ ἑῶον χωρὶς τῆς προθέσεως. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρωτηρίόν ἐστιν, ἀπό τινος Λακίνου ὠνομασμένον. διέφερε δὲ ἡ Κρότων τῶν ἐπὶ Ἰταλίᾳ πόλεων ἐπ' ἀνδρίᾳ καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἦλθεν, Ματαιά τ' ἄλλα καὶ Κρότωνα τἄγεια.

34. ΑΙΓ. Ταῦτα ἐκ ἐπὶ Αἴγωνι ἱστόρηται, ἀλλ' ἐπὶ Ἀγυάκλει τῷ Μιλησίῳ. ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ Ἀγυάκτου ἱστορούμενα, εἰς Αἴγωνα μετήνεγκε. φασὶ γὰρ τοῦτον ἆθλημα νικήσαντα, καὶ οἴκοι δειπνήσαντα, ἐκ τῆς ἰδίας ἀγέλης τῆς μεγίστης λαβέσθαι βοὸς, καὶ μὴ ἀνῆναι, ἕως ὁ ταῦρος ἐλεύθερον τὸ σῶμα, τῇ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὁπλὴν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. ὁπλὴν δὲ λέγει, τὴν χηλήν. καὶ Ἡσίοδος· Μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν μήτ' ὀπολείπων. Τὸ δὲ κατιδαίσατο, ἀντὶ τοῦ κατίφαγε. ὡς ἔοικε, διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν ὁ Μίλων τὸν Αἴγωνα ἐπὶ ἄθλησιν προτίτρεπται. μάζα δὲ τὸ πομφόλυξιον, καὶ πεφυραμένον ψωμίον.

Τὴν δὲ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε παίξας
Τὰς ὁπλᾶς, κήδων' Ἀμαρυλλίδι· τὰν δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνεύξαν, καὶ βουκόλος ἐξεγέλασεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, μόνας σέθεν ἤδε θανοίσας
Λασσόμεθ'· ὅσσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσσας.
Αἶ, αἶ, τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελίχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αἴ κ' ἄμεινον ἔσται·
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δ' οἱ θανόντες.

35 Illic & taurum à monte duxit prehenſum
Ungula, & Amaryllidi donavit: mulieres véro
Procul acclamaverunt; paſtor autem riſit.

BATTUS.

O dulcis Amarylli, tui ne mortuæ quidem
Obliviſcemur; quam mihi capræ caræ, tam tu cara interiiſti.
40 Heu, heu, durum valde fatum, quod mihi ſortito obvenit.

CORYDON.

Fidere decet, chare Batte: forſan crastinum melius erit.
Spes ſunt inter vivos, expertes autem ſpei ſunt mortui.

35. ΤΗΝ. Ἐκεῖ φησὶν ὁ Αἴξων ἐπὶ τῇ Λακινίᾳ, καὶ τὸν ταῦρον εἶδε τῇ Ἀμαρυλλίδι, ὀστυκὼν ἀπό τινος ὄρους, καὶ παίσασαν τῆς ὁπλῆς· καὶ αἱ παροῦσαι γυναῖκες μεγάλως ἐβόησαν, καὶ ὁ βουκόλος ἐγέλασεν.

38. ΑΜΑ. Ἐπεὶ ὁ Κορύδων ἐμνήσθη τῆς Ἀμαρυλλίδος ἀνιμήσθη καὶ ὁ Βάττος αὐτῆς· ἦ γὰρ ἐρωμένη αὐτῷ πρὸ τοῦ θανεῖν. ΜΟΝ. Ἑλληπλιζῶς. ἴδει σὶ πεῖν, ὦλι ἐπὶ σοὶ ἀπεθανέσῃ, διτέλεσα ἂν ἔν λύπῃ ἦ, ἢ εἰ παῖλός μὴ τᾷ ποιμωίᾳ ὁπολωλότος.

39. ΟΣΟΝ. Ἐντεῦθα σαφῶς αἰπόλος ἦν ὁ Βάττος, οὐ εἰκὸς ἦν ἱερᾶν τῆς Ἀμαρυλλίδος, καὶ δ' Θεόκριτον. φησὶ δ' ὑπερβολικῶς, ὅσον αἱ αἶγες φίλαι μοι, τοσοῦτον ἡμᾶς ἐλύπησας, ὦ Ἀμαρυλλί, τελευτήσασα, ἢ τοσοῦτον ἡμῖν ἔσα προσφιλὴς ἀπέσθας, ἦγυ, ἀπέθανες. ὅτως ἂν τοιοῦτον καὶ ὁ κωμάζων πρὸς αὐτήν. ὅτι φησὶν ὁ Θεόκριτος, Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. Ἀλλως· Ὅσσον ἀπέσθας] τὸ ὅσσον, ἀντὶ τοῦ τόσσον, ἤγουν, τοσοῦτον. τὸ δὲ πᾶν ὅτως· ὅσσον αἱ αἶγες ἐμοὶ προσφιλεῖς, τοσοῦτον σὺ, φίλη ἔσα ὀπλοότι, ἀπέσθας ἦγυ, ἐξέλιπες, ἀπέθανες.

41. ΘΑΡ. Τοῦτο ὁ Κορύδων φησὶ παραμυθούμενος τὸν Βάττον, ἵνα μὴ ἀθυμῇ ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς Ἀμαρυλλίδος.

42. ΑΝΕ. Ἀνέλπιστον, ὃ οὐκ ἐλπίζει τὶς λαβεῖν, ἢ κατορθῶσαι, ἢ τοιοῦτό τι. ἀνέλπιστον, καὶ τὸ ἐλπίδος ἐστερημένον. καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἀνέλπιστοι.

Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν τίλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὗει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω· βάλλε κάτωθε τὰ μοχλία. τὰς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύστανα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἀ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λέφον· ἦν ἐπακοῦσες;
Ἦξῶ νεὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα θνατῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τυτῶθεν. ἴθ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πακάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ τὸν Δία· ἀ γὰ ἄκανθα

Et Jupiter interdum ſerenus eſt, interdum vero pluit.

BATTUS.

Animum recipio: pelle deorſum vitulos: nam oleæ
Ramos rodunt infelices. Heus, abi hinc tu, albe.

CORYDON.

Heus, abi Cymætha ad tumulum: an non audis?

Veniam, per Panam, malam rem tibi daturus,
Niſi abis iſthinc. ecce iterum huc accedit.
Utinam mihi eſſet curvum pedum, ut te verberarem!

BATTUS.

Aſpice me, ô Corydon, per Jovem; nam ſpina

43. ΖΕΥΣ. Τὸν Δία λέγει τὸν αἴτιον τῶν ὑετῶν, ἀντὶ τῦ ἀέρως, ἐν ᾧ σωτάγονται αἱ νεφέλαι.

45. ΘΑΛ. Θαλλὸς ἁπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τεθηλός. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. ΔΥΣ. Τὰ δυσδιακλα· ἀπὸ τῦ δυσκόλως ἀνύεσθαι καὶ ὁρμᾶν ἀφ' ἑαυτῶν. ΣΙΤ. Ἐπίφθεγμα βουκολικὸν, ὅπερ λέγουσιν οἱ βουκόλοι· ὁμοίως καὶ τὸ ψίτα. λέπαργος δὲ ὁ λευκὸς, ἢ ὁ λευκεπίκειλος, ἢ ὁ λευκόπλευρος· ἀλλ' ὁ μὲν ἀπὸ τῆς λέπας ἔχειν καὶ τῦ ἀργόν, ὅ ἐστι λευκὸν, ἔχειν τὸ ὄνομα. ὁ δὲ ἀπὸ τῦ λευκὸν εἶναι καὶ τὴν λαπάραν· ἢ λέπαργος, ὁ λευκὸς, ἀφ' ὃ τὸ ἔχειν λέπας ἀργὸν, ἤγουν ὄνομα λευκὸν, ἢ λευκὸν καὶ τὴν λαπάραν.

46. ΚΥΜ. Ὄνομα βοὸς, καὶ αἰγὸς ἀφ' τὴν κώμυθα, ἢ ἀφ' τὸ αἴθη, καὶ τὸ κόμη, ἢ τὰς κόμας αἴθας ἔχουσα, τυτῆς, ξάνθας· ἢ ἐγκύμων.

48. ΙΔ. Ἰδὲ πάλιν ὀρόσεισι τοῖς φυτοῖς.

49. ΡΟΙ. Ἀρχίλοχος· Ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη καὶ κυήμην ἰδεῖν. Λαγωβόλον δὲ, ξύλον, ᾧ λαφεύσοντες οἱ λαγωοὶ βάλλουσι. ἢ ὅτι ῥάβδον ὖσαν ὀρθὴν, ἐπεύχεται χρῆσθαι καμπύλλῃ, ἵνα μὴ ἴγκυον ὖσαν βλάψῃ τὴν βῦν.

50. ΘΑΣ. Ἀποστροφὴ τὸ σχῆμα. καὶ γὰ τὸ σιωπώμενον ἀπερχόμενος, ὁ Βάττος ἀπελάσαι τὴν θάμαλιν, ὑπὲ

Αρμοῖ μ' ὦδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν· ὡς ἦ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐσσί· κακῶς ἀ πόρτις ὄλοιτο·
Εἰς ταὐτὰν ἐτύπαν χασμαῖ μέλεα. ἦ ῥά γε λᾶστις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω γέ νιν. ἄδε κὴ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὀστίχον ἐσὶ τὸ τύμμα, κὴ ἀλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρεα ὄμηχ' ὕπαις, μὴ ἀγαλίπεα ἔρχεο, Βάττε·
Ἐν γὰ ὄρει ῥάμνοι τε κὴ ἀπάλαθοι κομόωντι.

Modo hic me ſauciavit ſub malleolo: quam vero altae
Atractylides ſunt! male pereat vitula.
In hanc enim inhians ſauciatus ſum: nunquid cernis?

CORYDON.

Certe, certe, & unguibus eam teneo: atque haec ipſa eſt.

BATTUS.

Quam exigua plaga eſt: & quantum virum ſuperat!

CORYDON.

In monte cum ambulas, ne diſcalceatus eas, Batte:
In montibus enim rubi & tribuli virent.

ὑπὸ ἀκάνθης ἐτύπη. κὴ δῆται τῆ Κορύδωνος ἐξελεῖν αὐτλώ· διὸ κ' πρὸς τὸν λόγον, καί φησι· θέμεσαί με πρὸς τῆ Διός· ἄρτι γάρ μι ἄκανθα ἐπάταξε ὑπὸ τὸ σφυρόν.

51. ΑΡΜ. Εἰ μὲ ψιλῶται, τὸ ἀρτίως κὴ νεωτὶ σημαίνει· οἱ γὰ δασυνόμενοι, τὸ ἡρμοσμένως. τὸ δὲ βαθεῖαι, ἀντὶ τῆ ὑπερμεγέθεις, κὴ μετέωροι.

52. ΑΤΡ. Ατρακτυλὶς, εἶδος βοτάνης, ἡ ἀκάνθης· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆ τὰς ἀγρούκων γυναῖκας, ἀτρακτους ποιεῖν ἐξ αὐτῆς· ἴνιοι δὲ ἀτρακτυλίδας, τὰ ἀγριολάχανα φασίν.

54. ΕΧΩ. Κρατῶ αὐτὴν, τὴν ἄκανθαν δηλονότι. τὸ δὲ ἄδε, ταυτὸ δύναται τὸ ἴδε. ὁ κ' περιττὸς, ὥσπερ κὴ παρ' Ὁμήρῳ· Τῶν, ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς ἀμπε κὴ ἡμῖν. ἐκβαλὼν γὰ τὸν ἄκανθαν, δάκτυλον τῷ Βάττι, καί φησιν, καὶ ἄδε κὴ αὐτή.

55. ΟΣΣ. Βαβαὶ, ὅσον ἐσὶ τὸ τὴν πλητὴν ποιῆν δεικλικῶς ἐμφαίνει τέ τε μέγεθος τῆ ἀνδρὸς, κὴ τὴν σμικρότητα τῆς ἀκάνθης. τὸ ἡλίκον πρὸς τὸν ἄνδρα, ἴν' ᾖ μικρὸν ὢν τὸ τύμμα, ἡλίκον ἄνδρα, τετέτι μέγαν ἢ ἀνδρεῖον δαμάζει. ἢ τὰ ἡλίκον ὀπῤῥήματικῶς, ἀντὶ τῆ ὁποίως δαμάζει τὸν ἄνδρα.

56. ΑΝΑ. Ἦγεν ἀνυπόδητος, ἐξ ὑ κ' πόδιλον, τὸ ὑπόδημα, ἤλιψ γὰ τὸ ὑπόδημα, ὥσπερ τὸ ἐλίσσειν τὸν πόδα. ἀνήλιπος δὲ οἷονεὶ, ὁ μὴ ἐλίσσων τὸν πόδα.

57. ΚΩΜ. Κομόωσι ἀντὶ τῆ πρωΐσιν, ἀκμάζουσιν. κόμαι γὰρ ἐάμνω κὴ ἀπαλάθυ αἱ ἄκαν-

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπ' ἄγε μοι, Κορύδων, τὸ γεραίτερον ἢ ῥ' ἔτι μύλλει
Τιμάνα τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ὀχνίαθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ', ὦ δειλαῖε. παρά γε μῶ αὐτὸς ἐπενθών,
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἅμος ἐνάργει.

BATTUS.	CORYDON.
Dic age mihi, Corydon, senecio ille num adhuc molit Illud nigro supercilio scortillum, quod olim deperibat?	Admodum quidem, ô miser; nuper ipse interveniens Juxta speluncam deprehendi in ipso opere.

θαι. ἀπάλαθος δὲ εἶδος ἀκάνθης, ἢ πληγίτες οἱ ἴλαφοι,, ὑπεθήσκυσιν. ἀπάλαθος εἴρηται, ἀφ' τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πληγίτων ὑπανᾶδαι, ἤτοι ἀφαιρεῖδαι.

58. ΕΠ. Ἄγε εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τὸ γεράτιον (τὸν πατέρα λέγει τὸν Αἴγωνος.) ἆρα ἔτι ἱλαύνει, ἦγουν φιλεῖ ἐκείνην τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ τὴν μιλαίνας ὀφρῦς ἔχουσαν, ἧς ἐνεκά ποτε ἐρωτικὸν πάθος ἐδίξαλο; μίλλει δὲ, ἱλαύνει, ᾠδεῖ, πειράται, ἀπὸ τῶν ἀλιέων, καὶ τῇ κώπῃ τὰς μύλας ᾠδούσων.

60. ΑΚΜ. Οὐχ ὡς λοιδορῶν, ἀλλ' ὑποκορίζόμενος, καὶ ὑποκρινόμενος τοῦτο λέγει· ἐρὸ ὀλίγου γὰρ αὐτὸν ἐπιλθών, καὶ πρὸς τὴν μάνδραν, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν (τρυχῶς γὰρ φέρεται ἐν τοῖς εὐλογράφοις) κατελάμβανον ὑπαίνικα ἐνέργων, τὴν μετ' αὐτῆς ὀμιλοῦσάν μίξιν.

61. ΜΑΝ. Τὴν τῶν προβάτων ὀρκάνην, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν, ἤ ἐστι σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδὲς, ἔ φυρᾶν εἰώθασιν. ὠνομάδαι δὲ, ἀπὸ τοῦ μάττειν καὶ φυρᾶν ἐν αὐταῖς τὰς μαίζας.

62. ΦΙΛ. Ἦγεν ὁ φιλῶν τὸ συνουσιάζειν. φιλοσυνουσιαστά. οἰφεῖν γὰρ τὸ συνουσιάζειν. ὕτω καὶ παρὰ Αλεξανδρεῦσιν κόροιφος λέγεται, ὁ κόρην οἰφώμενος. ἢ οἰφεῖν τὸ συνουσιάζειν, ἀπὸ τοῦ ὀπιπεύειν, ἴνδα καὶ οἰφωλῆς γυνή. ὀδὶν καὶ παροιμία· ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ· ἢν φασι λοιδοδῆναι, ἀπὸ οἱ χωλοὶ ἐν οἴκῳ καθιζόμενοι, συνεχῶς ἀφροδισιάζουσιν. οἱ δὲ φασὶ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τοῦτο ῥηθῆναι, ἤτοι λοιδοδῆναι. αἱ Αμαζόνες ἵπποι ἀρρεν ἠμύησαν χωλὸν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ ἀνδρικότερον αὐτῶν ᾖται, καὶ τούτοις ἀνδρομαχῶσι συνίασι. Σκυθῶν δ' ὧν λεγόντων

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖγ', ὦνθρωπε φιλοῦφα· τό τοι γλῶσ· ἢ σαλυέσκεις
Ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

BATTUS.

Euge, ô homo lascive: natura quidem tua aut cum Satyris
Proxime, aut cum Panibus, quibus exilia crura sunt, certat.

των καλὸν σωθῆναι αὐτὰς ἑαυτοῖς, ἐκεῖναι ἴφασαν, ἄρισα χωλοὶ οἰφῶσιν. ΣΑΤ. Τὰς Σατύρους οἱ φλοιοτίς φασιν ὡς κὴ τὰς Σκιληνὰς, κὴ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲ ἐν Γλαύκῳ, Σαφοκλῆς ἢ ἐν Ανδρομέδᾳ. οἱ Σάτυροι κὴ οἱ Πᾶνες; ὑποφορον πρὸς τὰς συνουσίας. ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι τοιοῦτοι, ὄλλον ἀπὸ τὸ ὀνόματ©. ἀπὸ γὰρ τῆς σαθρᾶς ποιεῖται ὁ Σάτυρ©. σαθρὰ δὲ ἡ ὡς τὸν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις. Ἄλλως· ἢ Σατυρίσκοις] ἀκρατεῖς οἱ Σάτυροι ἐρώτων. λέγεται δὲ π©ὸς τὸ σαθρὸν δὲ τὸ μόριον τῦ ἀνδρὸς, ὅπερ κὴ σαθρὸν λέγεται.

63. ΚΑΚ. ἐπειδὴ αἱ αἶγες ἔχουσι λασίους πόδας· ἢ ἀπὸ τῶν ἐρῶν τῶν κριμνῶν, καποδέρμους.

ΤΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Πέμπ]ε Εἰδυλλίε.

Τῦτο τὸ Εἰδύλλιον δραματικώτερόν ἐτι. προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ἰταλίας, καὶ περὶ εὐμουσίας ἐρίζουσιν, ὅτι αἰπόλος Κομάτας, ὃς Εὐμάρα τῇ Συβαρίτα νέμει τὰς αἶγας· καὶ ὁ ποιμὴν Λάκων, ὃς Θυρίᾳ τῇ Συβαρίτα νέμει τὰ θρέμματα. Ἔχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρῃν ἐρωμένην Ἀλκίππην τὄνομα· ὁ δὲ Λάκων, ἐρώμενον Εὐμήδην. καὶ ἔπαθλον ἡ νίκης τίθενται. ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κρίτην αἱροῦνται. Τελισσάντων δὲ τὸν ἀμιλλαν, ὁ κρίνης Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀποτίμει. Ἐπιγράφεται μὲν οὖν τῦτο τὸ Εἰδύλλιον, Ὁδοιπόροι μὲν, διὰ τὸ ἐν ὁδῷ φιλονικεῖν· Βυκολιασταὶ δὲ, διὰ τὸ βυκολιάζεσθαι, ἤγουν βυκολικῶς ᾄδειν αὐτές.

ARGUMENTUM
IDYLLII V.

Hoc Idyllion magis dramaticum eſt. Colloquuntur autem inter ſe in Italia, & de præſtantia in arte muſica certant, caprarius Comates, qui Eumaræ Sybaritæ capras paſcit; & paſtor Lacon, qui Thurii Sybaritæ pecora paſcit. Habet autem Comatas puellam amaſiam Alcippen nomine: Lacon vero amaſium Eumedem. Et præmium certaminis conſtituunt, caprarius hircum, paſtor autem agnum. Morſonem vero cantionum judicem deligunt. Finito autem certamine, judex Morſon caprario victoriam tribuit. Inſcribitur igitur hoc Idyllion Viatores *quod in via rixentur:* Bucoliaſtæ *vero, quod carmen bucolicum canant.*

Ο ΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.
Εἰδύλλιον ε΄.

ΚΟΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

Αἶγες ἐμαὶ, τλῶον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγε]ε τὸν Λάκωνα· τὸ μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

VIATORES ſeu BUCOLIASTÆ.
IDYLLION V.

CAprææ meæ, paſtorem illum Sybaritam
Fugite Laconem: is enim meam pellem heri furatus eſt.

COMATES & LACON.

1. ΑΙΓ. Ἰσέον ὅτι τῇ μὲν αἰπόλᾳ τὸ ὄνομά ἐτι Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρᾳ τῇ Συβαρίτᾳ νέμει αἶγας. ΤΩΙ. τῷ δὲ ποιμένι, Λάκων, ὃς Θυρίᾳ Συβαρίτᾳ νέμει θρέμματα. ΣΥΒ. Σύβαρις, πόλις Ἰταλίας. ἢ ἀπὸ εἰκεῖ-

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίτ', ἀμνίδες; ἦ ἐσορῆτε
Τὸν μὸν τὸν σύριγγα πρώϊον κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γὸ πρόπα, δῶλε Συβάρτα,
Ἐκλάσω σύριγγα; τί δ'; ἀκέτι σὼ Κορύδωνι

LACON.

An non à fonte fugitis, agnæ? non videris
Comatem, qui mihi nuper fistulam furatus est?

COMATAS.

Quam fistulam? tu enim, serve Sybarita,
Quando possedisti fiulam? Quid? annon cum Corydone

οἰκιεῦντι, ἢ μὸν Συβάριος ποταμᾶ. νῦν δὲ καλεῖται Θύριον, ταύτὸν δὲ Θύριον καὶ Συβαρις. λέγουσι γὰρ ὅτι ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν καθηρέθη ἡ Σύβαρις. ἐλθόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, αὐτὰν ᾤκησαν, καὶ τᾷ πόλει μετέθεσαν τὸ ὄνομα, καλέσαντες αὐτὰν Θούριον, ἀπὸ Θουρίου ποταμοῦ ἐκεῖσε ῥέοντος. καὶ Θούριος, ὄνομα. κύριος, καὶ ὁ ἐρμηνικός.

2. ΛΑΚ. Λάκαινα ὄνομα κύριον. ἐκλείνει δὲ τὸ α διὰ τὸ μίτρον. αἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα· οὕτω καὶ τὸν Λάκαινα. Δωριεὺς γὰρ ἦν. ΝΑΚ. Ὅς μοι τὸ νάκος. Ζηνόδοτος, τὸ κῴδιον, τὸ μαρσύπιον. καὶ νάκος τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα. Ὅμηρος· Νάκος εἶλε αἰγὸς ὀξητρόφου. καὶ Θεόκριτος ἐν τοῖς ἑξῆς. αἰγὸς φησίν.

3. ΣΙΤ. Σίτλα, ψίτλα ποιμενικὰ, αἰπολικὰ καὶ βουκολικὰ ἰσοφθέγματα. οἱοὶ δὲ ὁπηρέτημα. ἔλεγον δὲ ταῦτα διώκοιλες, ὑποσήσειδα. ὄφειλες εἰπεῖν, ἢ φοΰξειδα, ἤ τι τοιοῦτον. ὁ δὲ ταῦτα ἀφεὶς, τῇ συνήθει φωνῇ τοῖς ἀμνοῖς τῷ σίτλα χρῆται· ἔστι δὲ τοῦτο παρακέλευσις. ἀμνίδες, τὰ μικρὰ προβάτια οἱονεὶ ἀμνηά.

4. ΣΥΡ. Τὸν τὴν σύριγγά μου πρὸ ὀλίγου κλέψαντα Κομάταν.

5. ΣΥΒ. Δωριεῖς κ^αι τὴν ὑσινίκην, ἀντὶ τοῦ Συβάτην. δοῦλα δὲ ἀντὶ τοῦ δοῦλε. δοῦλος δὲ καὶ οἰκέτης διαφέρει, ὡς φησι Κρύσιππος. οἰκέτης μὲν ὁ ἔτι ὑπὸ κῆσιν ὤν· δοῦλος δὲ, ὁ ἀπελεύθερος. Συβάριας δὲ ὡς Περδίκκας, Ἀργίππας. ἔστι δὲ κ^αι μὲ τὸ ἀνάλογον, Συβαρίτης· κ^αι δὲ Δωριεῖς, Συβάρτης.

6. ΚΟΡ. Ὁ Κορύδων βουκόλος, ἢ πρόσωπα μέμνηται. ὁ δὲ νῦς; ἐπ' ἀρκεῖ σοι, φησὶ, συν Κορύδωνι ἐν τῷ καλάμῳ φυσᾶν καὶ συναυλεῖν αὐτῷ; τοῦτο δὲ χλευασικὸν, ὅτι οὐδὲ αὐλεῖν οἶδεν, οἱ μὴ ποσπύσδειν καὶ μόνον. καλάμη δέ ἐστι, τὸ καλαλειπόμενον ἢ περιλειπόμενον ἐκ τοῦ θεριζομένου σίτου καλαμῶδες καὶ τῆς κριθῆς. ταύτην δὲ νεαρὰν οὖσαν, ὑποδεμνόμενοι φυσῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ αὐλίζουσι. ποσπύζειν δὲ, τὸ λεπτολέπτως φωνεῖν τινα φυσῶντα τὸν ἐκ τῆς καλάμης αὐλόν. Ἀλλως· τί δὲ οὐδαμῶς ἀρκεῖ σοι, ἤγουν ἱκανόν ἐστι σοι αὐλὸν ἔχοντι ἀπὸ καλάμης, ἤτοι ὑπὸ καλαμαίας, ἐμπνεῖν αὐτῷ; τοῦτο γὰρ τὸ ποσπύζειν. σὺν Κορύδωνι, τουτέστιν ὁμοίως τῷ Κορύδωνι.

8. ΤΑΝ.

Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ λῷθερε. τὶν δ' τὸ ποῖον
Λάκων ἐκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπέ, Κομάτα·
Οὐδὲ γὰ Εὐμάρα τῷ δεσπότᾳ, ἅς τοι ἐνώδευν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα. τὺ δ', ὦ κακέ, κἠτότ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, κἠνῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἅλιον, ἃ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος· ἢ καλὰ τήνα

Tibi fatis fuit ſibilare arundinis cannulam tenenti?

LACON.

Quam mihi dedit Lycon, ô ingenue. tibi vero quam tandem Lacon furatus pellem quondam abiit? die, Comata,
Neque enim Eumaræ hero tuo fuit *pellis*, in qua dormiret.

COMATAS.

Quam Crocylus mihi dedit, diſcolorem, tunc cum ſacrificaret Nymphis capram; tu vero, improbe, & tunc contabeſcebas Invidens, & nunc poſtremo nudum me feciſti.

LACON.

Non per ipſum Pana littoralem, non tibi Lacon Pelliceum exuit filius Calaithidis: aut *ſi fallo, utinam* de hac

8. ΤΑΝ. Πρὸς τὸ ποῖαν ἀποτόμα ἡ ἀπάντησις. τὸ δὲ, ὦ λῷθερε, κατ' εἰρωνείαν εἴρηται.

10. ΟΥΔ. Πρὸς ὑπερβολὴν τοῦτο εἶφη. λέγει δὲ μηδὲ αὐτὸν τὸν δεσπότην Εὐμάρᾳ ἐπικεκοιμῆθαι, ἢ γοῦν δέρμαθι. Ἄλλως· τὸ εὐμάρα δέρματι φασὶν εἶναι, καὶ ὃ κύριον ὄνομα, ὥς τινες, ἵν' ᾖ, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τῷ δεσπότῃ τῷ σῷ εὐμάρᾳ καὶ δέρματι ἦν, ὥστε ἐνώδευεν.

13. ΒΑΣ. Ἀντὶ τοῦ φθονῶν λυπέμενος. Κυρίως δὲ βάσκανος, ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίων καὶ φθείρων τὸ ὁρᾶσθαι ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ὑπ' αὐτοῦ.

14. ΑΚΤ. Ἀντὶ τοῦ, τὸν κυνηγόν. ἐπακτῆρες γὰρ οἱ κυνηγοὶ, ὡς φησιν Οππιανός. ἢ, ὡς φησι Φιλοστέφανος, ἐπὶ Πανὸς ἱερὸν ἁλήσιον Κραθιδος ποταμοῦ. τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος πῶν ἁλιέων αὐτὸν προσλιζόμενον. ἢ τὸν ἐπὶ τοῖς πετρώδεις αἰγιαλοῖς Δάγουσα, ἤγουν, τὸν κυνηγόν. ἢ ἅλιον, κατά τινας, τὸν Ἀτλικόν.

15. ΒΑΙ. Τὴν διφθέραν, τὴν σισύραν· βαίταν γὰρ λέγουσι τὰ ἐκ κωδίων συνεῤῥαμμένα ἱμάτια. Ἀτλικοὶ δὲ ταύτην καὶ σισύραν φασί. καὶ Ἀρι-

Τᾶς πίτρας, ὄνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἀλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰν ἔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ 'γαθε, νύμφας,
(Αἴτ' ἐμὶν ἵλαοί τε κ᾽ ὐμμέες τελέθοιεν)
Οὔ τοι τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴ τοι πιστώσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν.
Ἀλλ' ἦν αἶκα λῆς ἔλφον θέμεν (ἀντὶ μὲ ὐδὲν

Rupe, ô amice, furore correptus, in Crathin faliam.

COMATAS.

Non certe, non, per ipſas nymphas paluſtres, ô bone:
(Quæ mihi placatæ & benevolæ ſint)

Non tuam fiſtulam furtim fuſtulit Comatas.

LACON.

Si tibi credam, dolores Daphnidis perferam.
Sed enim, ſi vis hœdum deponere (nihil enim eſt

Ἀριστοφάνης· Ἐν πίσῃ σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. ἡμεῖς δ' αὐτὰ σισυρίνια φαμέν. ΚΑΛ. Οἰκέτης δηλοότι, ἢ υἱός. πότερον γὰρ οἰκέτης, ἢ υἱὸν φασίν. ΚΑΤ. Ἢ σὶ τοῦτο ἐποίησα, ἢ σὶ ἐπιορκοίην, ἄνωθεν ἀπὸ τᾶς πίτρας ἐκεινης. ὦ ἄνθρωπε, εἰς μανίαν ἐμπεσὼν, εἰς Κρᾶθιν τὸν ποταμὸν πηδήσαιμι, ἢ φθαρείμην. (γραφται κ᾽ ἀλοίμην, κ᾽ ὀλοίμην·) σὺνθασι γὰρ ἐκ πλοίας τινὶς ἢ μανίας, καὶ αμπνμίζειν ἑαυτούς. Κρᾶθις δὲ ποταμὸς ἐστι Σύβαρίν τῆς Σικελίας. ἢ δὲ κ᾽, ἀντὶ τῆς ἀπό. Νυμφόδωρος δὲ κ᾽ Θεόφρας φασὶ, τῶ Κραθίδος τὸ ὕδωρ ξανθίζειν. Ἄλλως· τὸ, Η κατὰ τήνας. τὴν κατὰ τῶ ἀλοίμην δεῖ σωκπθειν. ποιητικῶς γὰρ ἀμφιβάλλεται τῶ ῥήματος, ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· Βῆ δὲ κατ' ὠλυμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ. ἔστι δὲ τῷ πίζῳ λόγῳ, σωνημμένη ἐστὶν ἀεὶ ἐν τοῖς τοιούτοις τῷ ῥήματι, ὡς καὶ Φιλοξένῳ· Ὁ δ' ὑπεκδὺς τῶν σπαργάνων ἤδη βαδίζει κ᾽ τὰ Ολύμπια κάτεισιν.

17. ΟΥ. Οὐδαμῶς μὰ τὰς λιμνάδας αὐτὰς Νύμφας· ἦγων, τὰς ἀναςρεφομένας ἐν ταῖς λίμναις, αἵτινες ἐμοὶ προσηνεῖς εἶεν, ὑκ ἔκλιψεν ὁ Κομάτας τὴν σύριγγά σε λαθών.

21. ΘΕΜ. Ἀντὶ τῦ θεῖναι, ἦγεν, κατάθε. τὸ αἶκα Δωρικῶς ἀεὶ ἀντὶ τῦ ἐὰν κέχρηται, διὸ κ᾽ ὑποτάσσει. ΕΝΤ. Παροιμία ἐστὶ ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων· φησὶ δὲ Κλεάνθης ἐν δευτέρῳ τῶν παροιμιῶν, ὅτι Ἡρακλῆς ἰδὼν ἱδρυμένον τὸν Ἄδωνιν, ἔφη ὐδὲν ἱερόν. ὐ γὰρ αὐτὸν ἄξιον τιμῆς κ᾽ ἱδρύσεως ἔκρινεν. Διονυσίδωρος δὲ μίλαφοξάν φησὶν ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῶν τιμωμένων, μηδὲν ἐχόντων ἱερὸν κ᾽ σεβασμῦ ἄξιον. ἢ ὐδὲν ἱερὸν, ὐκ ἔστιν ἄξιον ἰδεῖν ἐως κ᾽ τιμῆς ὁ τοιῦτος. Ἄλλως· Ἡρακλῆς ἐλθὼν εἰς Δῖον πόλιν τῆς Μακεδωνίας, εἶδεν ἐν τινὸς ἱερῷ πολλὰς ἐξιόηλας.

Ἱρὸν) ἀλλά γέ τοι Διὶ σῶμα, ἕως κ' ἀπείπῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔρν ἤρασεν· ἠνὶ ἦ κεῖται
Ὥρφω· ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ τὸ εὔβοτον ἀμνὸν ἔρεισε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔστε; ἐξ ἴσω ἄμμιν;
Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξαλο; τίς δ' ἅρδυσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κυία δήλετ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅσις νικασεῖν τ' πλατίον, ὡς τὺ πεποίθεις.

Sacrum) cantu quidem tecum certabo, donec ipse recuſes

COMATAS.

Sus contra Minervam certamen ſuſcipit: ecce depoſitus eſt
Hœdus: age, tu quoque pinguem agnum depone.

LACON.

Quomodo, ô aſtute, recte hæc erunt ex æquo nobis?
Quis pilos pro lana detondeat; quis, cum adſit
Capra quæ primum peperit, malam canem velit mulgere?

COMATAS.

Iſte, inquam, qui ſicut tu propinquum ſe ſuparaturum confidit.

θέλων δὲ κὴ αὐτὸς εἰσελθεῖν κὴ προσκωμῆσαι, ἀνέκρινεν, ἥντινα ἡρώτησε τίνα ὧν τὸ ἱερόν. μαθὼν δὲ Ἀδωνιδος ἔφη· ἔστω ἱερόν· αὐτὶ τᾶ ἀδένος ἄξιον. οὐδεὶς γὰρ θεῶν ὑπάρχει.

22. ΔΙΑ. Ἀλλά σοι ἅδαν ἐρίσω, διακρινῶ, ἕως ἂν ἀπαγορεύσῃς, τὴν ἥτταν ὁμολογήσῃς.

23. ΥΣ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἀντιερίζόντων. ἐρίζω ἐπὶ λόγων, ἐρίδω δὲ ἐπὶ πράγματος.

24. ΕΥΒ. Τὸν ἐντραφῆ. βόσις γὰρ ἡ τροφὴ, ὅθεν κὴ τὸ αἰγίβοτον, κὴ ἱππόβοτον. ἔρει δ', ἤγεν φέρων κατάθες.

25. ΚΙΝ. Καὶ πῶς, ὦ παιᾶρξε, καλῶς ταῦτα ἔσαι ἐξ ἴσω μίτρᾳ ἡμῖν; οἱ Σικελιῶται γὰρ τὴν ἀλώπεκα, κίναδον προσαγορεύουσι. τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον παιᾶζγον. κίναδος δὲ, ὡσεὶ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς· ἢ ὡσεὶ τὸ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ.

26. ΕΠΟ. Αὐτὶ τᾶ ἴκαρις, πόκας ἐποιήσατο. τίς γὰρ ποτε ἔκειρε αὐτὶ ἐρίων τρίχας; τρίχες γὰρ αἱ παχεῖαι, κὴ τεταμμέναι, ὡς αἱ τᾶς αἰγός. ἔρια δὲ τὰ λεπτὰ κὴ ὄλα, ὡς τὰ τῶν προβάτων. ἢ τᾶτό φησιν, ὅτι αὐτὸς μὲ ἅρπα καλατίθεται, ἐκεῖνος δὲ ἔριφος, ὃς τις ὐ ποκίζεται.

27. ΔΗΛ. Γράφεται γὰρ κὴ ὕτω Δωρικῶς αὐτὶ τᾶ βέλεται, κατά τινας.

28. ΟΣ. Ἤγεν, ἐκείνῳ ταῦτα ποιεῖ, ὅς τις πείποιθε νικήσειν τὸν πλησίον, καθὰ σὺ πείποιθας. ἀπὸ τᾶ πείποιθα, πεποίθω ἐνεγκῶς, ὡς ἀπὸ τᾶ δέδοικα δεδοίκω. Ἄλλως· ὅσις νικήσειν τὸν πλησίον ἁμαρτόλως ἐπαγγέλλεται· ἢ ὅς τις θελήσει ποιῆν ἢ εἰπεῖν τᾶτο, ὃς αὐτὶ αἰγὸς κύπα

Σφὰξ βομβᾶν τέτιγος ἐναντίον ἀλλὰ γὸ ὕτοι
ὁ Ὦλφος ἰσοπαλής· τὺ (ἰὸ ὁ τράγος ἔτος) ἔρισδε.

ΛΑΚΩΝΙ.

Μὴ σπεῦδ'· ἁ γάρ τις πυρὶ θάλπεται ἄδιον ἀσυ
Τᾶδ' ὑπὸ τὰν πίτνων κὴ τάλσια ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τλυκὺ καλαλείβεται· ὧδε πεφύκει
Ποία, καὶ σιβὰς ἄδε, κὴ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' ὕτι σπεύδω· μέγα δ' ἄχθομαι εἰ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπειν, ὃν πὸκ' ἐείνα

Veſpa ſtrepens contra cicadam. Sed non ſit ſane
Hœdus par: tu vero (ecce hircus iſte) certa.

LACON.

Ne feſtina: neque enim igni ureris. Suavius cantabis.
Hic ſub oleaſtro, & ad ſylvam hanc aſſidens.
Gelida unda illic fluit; hic enata eſt
Herba, & thorus hic, & locuſtæ hic murmurant.

COMATAS.

Atqui non feſtino: ſed moleſte admodum fero, quod tu me audes
Oculis rectis aſpicere: quem olim, cum eſſes

κύνα ἀμέλγει, οἷον κὴ σὺ νικήσειν φὴς, τὸν τοσοῦτον ἐν ἡδυφωνίᾳ σὺ λαφίεσσα, ὅσον τίτιγες σφηκῶν.

29. ΣΦΑ. Ὁ σφὴξ φησὶ σὺ ἐμοὶ κατ' ἐναντίων τῇ τέτιγος τολμᾷς βομβεῖν ΑΛΛ. Ἀλλὰ ἠδαμῶς ὥριφος, ὁ ἔριφος ὕτος, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ· ἐκ ἀξιοῦται τῷ ἀμνῷ. ἀλλὰ ἰδὲ τίθημι τράγον. τὸ γὰρ ἰσοπαλὴς, ἴσος ἐν πλήρῃ· παλὸς γὰρ ὁ πλήρης. ἢ σὺ τῇ παλῇ.

31. ΜΗ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν λαφύ τι σπουδομένων. μὴ σπεῦδε, ἁ γὰρ ἐπὶ πυρὸς βέβηκας. σπεύδω ἐγὼ ἀμιλλαδάτως, ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον. ΑΔΙ. Ἧκον ἡδέως μᾶλλον ἀσυχῇ.

32. ΤΑΔ. Ὧδε ἐλθὼν κὴ καθίσας ὑπὸ τὴν ἀγριελαίαν, κὴ τὰ δένδρα ταῦτα. τὸ τᾶδε, ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις γράφεται τῶνδε, ἀντὶ τῦ ἐλαῦθα, Δωρικῶς.

33. ΨΥΧ. Ἀντὶ τῦ, αὐτῦ καταῤῥεῖ ψυχρὸν ὕδωρ. ἐλαῦθα ἐκπεφυκυῖα ἐστὶ βοτάνη, κὴ ἥδε ἡ σιβὰς, ἢ ἐστιν εἶδος βοτάνης. τὸ τηνεῦ, ἐν ἄλλοις γράφεται ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τῦ ἐλαῦθα. Καὶ ἀκρίδες] κὴ ἀκρίδες ἐνταῦθα λαλοῦσιν.

34. ΣΠΕ. Οὐδαμῶς σπουδάζω. μεγάλως δὲ ἀλγῶ, εἰ σύ με τολμᾷς ἀτρέπτοις τοῖς ὄμμασι προσβλέπειν, ὃν τινά ποτε ἐδίδασκον ἐγὼ ἄδειν δηλονότι, ἔτι παῖδα ὄντα.

36. ΟΝ. Ταῦτα φησὶν ἐπὶ τῇ τὴν χάριν εἰς ἄμιλλαν αὐτῷ συνελθεῖν παρ' αὐτῦ διδαχθέντα, ὡς κὴ προσκαλεῖται αὐτὸν εἰς ἄμιλλαν.

Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον· ἰὼ ἀ χάρις ἐς τὶ ποθέρπῃ.
Θρέψαι κ' λυκιδεῖς, θρέψαι κυνας, ὥς τυ φάγωνται.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ τίκ' ἐγὼ πώποκ' τεῦ τι μαθὼν καλὸν ἢ κ' ἀκύσας
Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὺ κ' ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὕτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ δ' ἄλγεες· αἱ δ' ἔχίμαιραι
Αἴδε κατεβληχῶντο, κ' ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τλύῃ πυγίσματος ὑδὲ ταφείης·

Puer adhuc, ego docui. en gratia quo recidit.
Nutri catulos lupinos, nutri canes, ut te devorent.

LACON.

Quando unquam à te boni aliquid didici, vel audivi,
Quod meminerim, ô tu invide, & prorsus inepte homuncio?

COMATAS.

Tunc cum prædicabam te, & tu dolebas. capellæ autem
Iftæ balabant: caper vero eas premebat.

LACON.

Ne profundius illa prædicatione, ô gibboſe, ſepeliaris:

37. ΠΟΘ. Θέασαι εἰς τὶ προσέρπει κ' τελεῖται ἡ χάρις· ἡ ὀφειλομένη μοι δηλονότι.

38. ΘΡΕ. Ἐκθρέψειεν ἄν τις κ' λύκων ἐκγώνους, κ' κύνας, ἐπὶ τῇ λύμῃ τῇ αὐτῇ, ὡς κἀγὼ τοῦτον ἐδίδαξα ἐπὶ ἀχαριστίᾳ. ἔστι δὲ τοῦτο Σωκράτους· κακὸς ποιῶν εὖ, θρέψαις κύνας. παροιμία ἀπὸ τῶν κατ' αὐτῶν ποιεῖσθαί τί. ἀπὸ Ἀκλαίνου, τοῦ ὑπὸ ἰδίων κυνῶν βεβρωθέντος· τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὐεργέταις, ἤτοι, τῶν μὴ ὁμολογούντων χάριν τοῖς εὐεργέταις.

40. ΑΝΔ. Ἀνδράριον ὑποκοριστικῶς, ἀνθρωπάριον, ἢ δυσχερῶς κ' ἀνελεύθερον. αὕτως δὲ ἔτως· ἐν ἰδιωτικῇ χρείᾳ, μάτην.

41. ΕΠΥ. Πυγμαῖς ἔτυπτον, ἔκρυον. ἄτοπον δὲ τοῦτο φανερῶς εἰπεῖν· ἢ ἐπέραινον, ἐβάτουν· σὺ δὲ ἤλγεις· αἱ δὲ αἶγες ἐβληχῶντο, ἦγον ἐμηκῶντο βιαζόμεναι ὑπὸ τῶν τραγῶν. τὸ βληχᾶσθαι γὰρ ἐπὶ προβάτων λέγεται· κ' ὁ τράγος αὐτὰς ὤχευεν.

43. ΒΑΘ. Μὴ βαθυτέρῳ τύχῃς τάφῳ τοῦ πυγίσματος, ἤ φής με ἄρχεσθαι. τὸ δὲ ταφείης, ὡς ἐγὼ πεπύγισμαι. Ἄλλως· Ταφείης, αἰτιατικὴ τοῦ γαμηθείης βαθύτερον σὺ τοῦ πρὸς ἐμὲ ἐν σοὶ πυγίσματος, ὡς σὺ λέγεις. ἀρνεῖται δὲ ταῦτα, κ' Ἀριστοφάνης δὲ βατραχοις φησὶ περὶ τοῦ Κλέωνος· περὶ τὸ κρυπτόμενον, κ' ἔνδον, νομίμοις, ἐν ταῖς ταφαῖς τίλλεσθαι. ἦγεν, ἐν καιρῷ συνουσιασμοῦ, τὰς τρίχας ἐκτίλλειν τῆς πυγῆς. Ἄλλως· Εἴθε μὴ ἐν βαθυτέρῳ

Ἀλλὰ καὶ ἔρφ' ὧδ', ἔρπε, καὶ ὕστερα βουκολιαξεῖς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἑρψῶ τηλοῦ· τάτῳ δρύες, ὧδε κύπειρον,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.
Ἐνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ
Ὄρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἁ σκιὰ ἅδεν ὁμοία
Τᾷ ὤδᾳ τίν· βάλλει δ' ἀ πίτυς ὑψόθε κώνους.

ΛΑΚΩΝ.

Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ ἔριμα τᾶδε ποτῆσαι,
Αἴκ' ἔνθης, ὕπνῳ μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τὸν ὄσδοντι κακώτερον ἢ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος

Sed huc adſis, veni, & poſtremo cantabis.

COMATAS.

Non ibo illuc: hic quercus, hic cyperus eſt,
Hic ſuaviter ſuſurrant apes circum alvearia:
Hic & aquæ gelidæ fontes duo ſunt, ipſæque ſuper arborem
Volucres garriunt, & umbra nihil ſimilis eſt
Illi quæ apud te eſt. Dejicit vero & pinus ſuperne nuces.

LACON.

Atqui pelles agninas, & lanam hic calcabis,
Si veneris, ſomno molliorem: pelles vero hircinæ
Quæ apud te ſunt, pejus olent quam tu oles.
Statuam vero cratera magnum albi lactis

ταίῳ ταφαίης ἐκείνῳ τῷ συγίσματος. ὑδὶ, ἤγουν συγκεκαμμένε τὸν τράχηλον, κυρτέ. τὸ δὲ ὑδὸς, ἀπὸ τῆ κυφὸς, ἀποβολῇ τῆ κ, καὶ τροπῇ τῆ φ εἰς β, ὕδωσις, καὶ λοῤῥώσις παθῇ· λόῤῥωσις γάρ ἐστι τὸ ἔμπροσθεν· ὕδωσις τὸ μὴ τὴν κεφαλὴν, πρὸ τῆ ῥάχεως παθεῖν. κύῤῥωσις δὲ, τὸ μέσον τῆς ῥάχεως.

44. ΥΣΤ. Καὶ τιλδυταῖον τῇ βουκολικῇ ᾠδῇ χρῆσῃ ἐρίζων.

45. ΕΡΨ. Οὐκ ἐλεύσομαι εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. ΤΗΝ. Ἐπαῦθα δρύες. ΩΔΕ. ὧδε καλῶς βομβεῦσιν ἐν τοῖς σίμβλοις μέλισσαι. ἐνθάδε εἰσὶ δύο πηγαὶ ὕδωρ ψυχρὸν βλύζουσαι, αἱ δὲ ὄρνιθες ἐπὶ τῷ δένδρῳ λιγυρὸν ᾄδουσι, καὶ ἡ σκιὰ ἐδαμῶς ὁμοία τῇ ὑπαρχούσῃ σοὶ, καὶ ἡ πίτυς δὲ ἀπὸ τῆ ὕψους ῥοδίλους ἀφίησιν.

51. ΜΑΛ. Μαλακὸν τὸ χαῦνον καὶ ὑπεῖκον, ᾧ ἐναίλιον τὸ σκληρόν. λέγεται δὲ μαλακὰ, ἔρια, καὶ κηρὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ ὕπνος, ὁ καὶ ταῦτα λέγεται μαλακὸς, ἀλλ' ὡς μαλακοποιός.

53. ΣΤΑ. Παρόσον ἅλιον ἐκλίθησι ταῖς Νύμφαις· αὗται γὰρ ἐκθρέψασαι τὸν Ἀριστᾶον, ἐδίδαξαν τὴν τῆ

Ταῖς νύμφαις· φασῶ ἢ κὴ αὐτὸς ἄλλων ἐλαίας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε κὴ τὸ μάλης. ἀπαλαὶν πόλεμιν ὧδε παλησεῖς
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεστρωμέν ἢ χιμαιρῶν
Δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τέρικις ἀρνῶν·
Στασῶ δ' οκτὼ μὶ γαυλὼς τῷ Παὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ ἢ σκαφίδας μελίτος πλέα κηρὶ ἐχούσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθε μοι πόλεμισδε, κὴ αὐτόθι βωκολιάσδω.
Τὰν σαυτᾶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας· ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κρινεῖ; αὖθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τλύω πολιδόμαι· ἀλλὰ τ' ἄνδρα,
Αἰ λῆς, τ' δρυτόμον βωσρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας

Nymphis, ſtatuam & alium duleis olei.

COMATAS.

55 Si autem tu veneris teneram filicem hic calcabis,
Et pulegium florens: ſubſternentur vero caprarum
Pelles molliores quadruplo quam quæ apud te ſunt agninæ.
Statuam vero octo quidem alveos lactis Pani,
Et octo cymbia mellis plenos favos habentia.

LACON.

60 Iſtinc mecum certa, & iſtic bucolicum carmen cane:
Proprium locum calcans, tene quercus: verum quis nos,
Quis judicabit? utinam jam huc veniebat boum paſtor Lycophas.

COMATAS.

Nihil ego illo opus habeo. Sed virum,
Si vis, lignorum ſectorem vocemus, qui ericas

τῆ ἐλαίᾳ ἰρασίαν κὴ μέλιτος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. ἴσημι ὁ μέλλω· φήσω, κὴ Δωρικῶς φασῶ. οἱ γὸ Δωριῆς τὲς μέλλοντας περισπῶσιν, ἰσᾶν δὲ, τὸ ζυνοσατᾶν, κὴ τὸ ὀρθὸν τιθέναι, ἐνθαῦθα τὸ δεύτερον.

56. ΓΛΑ. Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον.

58. ΓΑΥ. Γαυλοὶ αἰγείας χυτρειδῆ γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πήγνυσι τὸ γάλα. παρὸ κὴ εἴρηται πλεονασμῷ τοῦ υ. ἄτινα κὴ ἀμολγίας καλεῖται. φήσω τῷ Παὶ, ὀκτὼ μὶ γαυλὲς, γάλακτος πεπληρωμένες δηλονότι.

59. ΣΚΑ. Σκαφίδες, αἰγεῖαι εἰς ἃ κατατίθεσαν τὰς μελικηρίδας. τὸ δὲ πλία ἀντὶ τῆ πλήρη, ἐν ᾗ εἰσὶ μελικηρίδες.

61. ΤΑΝ. Γῆν δηλονότι, ἢ χώραν. τοῦτο ἐκ τῆς παροιμίας, Σπάρταν ἔλαχες, Σπάρταν κόσμει.

64. ΒΩΣ. Αντὶ τῆ καλέσωμεν.

65. ΖΥΛ.

Τλίας τὰς παρὰ τίν ξυλοχίσδεται· ἐπὶ δ' Μόρσων.

ΛΑΚΩΝ.

Βωτρέομες. Κομ. Τὺ κάλει νιν. Λακ. Ιθ', ὦ ξένε,
μικκὸν ἄκουσον
Ταῦδ' ἐνθών· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων
Βωκολιαστὰς ἐσσ· τὺ δ', ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ Μόρσων,
Ἐν χάρματι κρίνῃς, μήτ' ὢν τύ γα τᾶτον ὀνάσῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτα
Τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὢν τύγα τῶδε χαρίξῃ.
Ἃ δέ τοι ἃ ποίμνα τῷ Θουρίῳ ἐσσὶ Συβάριτα·
Εὐμάρα δ' τὰς αἰγας ὁρᾷς, φίλε, τῶ Συβάριτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ τύ τις ἠρῶτα, ποτὶ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,

65 Illas apud te findit. Eſt vero Morſon.

LACON.

Vocemus. C. Tu accerſe eum. L. Age, hoſpes, pauliſper audi,
Huc accedens. Nos enim certamus, uter melior
Bucolicus cantor ſit. Tu vero, care Morſon, neque me
Per gratiam judices, neque porro iſtum juves.

COMATAS.

70 Ita per Nymphas, ita Morſon, neque Comatæ
Plus juris tribuas, nec etiam Laconi huic gratificeris.
Iſtud vero ovile Thurii eſt Sybaritæ.
Eumaræ vero Sybaritæ caprarum gregem. amice, hic vides.

LACON.

Num te rogabat aliquis, per Jovem, an Sybaritæ,

65 ΞΥΛ. Ξυλεύῃλαι, ξύλα τέμνων συνάγει. ἔστι δὲ καὶ παροιμία. Δρυὸς παρεόντος, πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

66. ΒΩΣ. Ὁρτικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ· καὶ γραφέται διὰ τοῦ ο μικροῦ. τοῦτο δὲ διὰ τὸ μέτρον

67. ΑΜΜ. Ἡμεν, ἡμῖν δὲ ἔρις γέγονεν, ὁπότερος ἦν κρείττων τὴν ᾠδὴν βουκολικὴν, ἢ ἐριζούσης πειρώμεθα γνῶναι, ὁποῖός ἐστι κρείττων βουκολικῶν μελῶν ἐργάτης.

68. ΤΥ Δ'. Σὺ δὲ, ὦ φίλε, Μόρσων, μήτε περὶς χάριν ἐμὲ κρίνῃς ὁμιλήσας καὶ ὀρθῶς τὸ δίκαιον τὴν νίκην χαρίσῃ, μήτ' ὢν σύ γε τούτῳ βοηθήσῃς καὶ χάριν. ἢ μήτε μᾶλλον παρίδῃς ἀδικούμενον.

72. ΤΟΙ Περισσὸς ὁ τοί.

74. ΜΗ. Τοῦτο ὁ Λάκων φησὶν, ἀγαναιτέων τῷ προσώπῳ καὶ παρίδῃ τῆς γλώττης.

77. ΦΙΛ.

Αἴτ' ἐμόν ἐσσι, κάκιστε, τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βύλιδ' ἔτω, ἐγὼ μὲν ἀληθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κοὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρδομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ', εἴτι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζώοντ' ἄφες· ὦ παιᾶν, ἦ σωμύλος ἦθα, Κομᾶτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο ῥεμν' ἔθυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἔμ' ὠπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὖτις

75 An meus grex ſit, improbiſſime? quam garrulus es!

COMATAS.

Heus, bone vir, ego quæ vera ſunt dico,
Neque arroganter glorior: tu vero nimium mordax es.

LACON.

Dic, age, ſi quid dicendum habes, & hoſpitem in urbem rurſum Vivum dimitte; ô Apollo, ſane dicax es, Comata.

COMATAS.

80 Muſæ me multo magis amant, quam cantorem Daphnidem. ego vero ipſis nuper capras duas mactavi.

LACON.

Etenim me Apollo valde amat. & pulchrum ipſi

77. ΦΙΛ. Λυδορίων φίλος.

78. ΕΙΑ. Ἔστι καὶ νῦν τοῖς δ' ἔχλω τινὸς γινομένοις εἰώθαμεν τοῦτο λέγειν, ἄνεμος ποτὲ τὸν ἄθρωπον, λέγοι δὲ τοῦτον τὸν ξένον τὸν ῥᾳθυμοκληθίσια κρίναι. Ἄλως· ἄγε λέγε ὅ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἄφες ζῶντα αὖθις ἀπελθεῖν· δηλονότι ὁμῶς, ἀντὶ τοῦ ἐπαναστρέψαι εἰς τὸν ἑαυτοῦ πόλιν. ΚΑΙ. Τετέχνιν, ἵνα μὴ ὑπὸ τοῦ μέλους, ὥσπερ ὑπὸ τῶν Σειρήνων κρατηθεὶς, ἀπόλυται. τοῦτο δὲ εἰρωνικῶς φησιν. Ἄλλως· τοῦτό φησι θέλων σκῶψαι αὐτὸν τὸν ἀπόλον ὡς ἀηδής τι μέλος ἐλέξεν. καὶ ἴσως ἂν ἐκ τῆς ἀηδίας καὶ ὁ Μόρσων ἡμιθνὴς γένοιτο, ἢ καὶ τέλος θάνῃ, ἢ ζῶντ' ἄφες, ἀντὶ τοῦ ταχύ, ἀπὸ τοῦ ζέω· τοὺς γὰρ ταχεῖς ζέοντας καὶ θερμοὺς λέγουσι. ταῦτα δέ φησιν ὁ Λάκων, ὡς ᾠδιλεγμένῳ τῷ Ἀπόλλῳ τῷ Μόρσωνι.

79. ΠΑΙ. Ἐπὶ ἀγωνακλήσεως εἰλαύθα ἡ ἐπίκλησις.

80. ΜΩΣ. Ἀρχεῖαι τῆς ᾠδῆς ὁ Κομάτας, καὶ φησιν αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὸν Δάφνιν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλεῖσθαι. εἶτα ὁ Λάκων, καὶ γὰρ ἐμὲ ὁ Ἀπόλλων φιλεῖ μέγα, ἀντὶ τοῦ μεγάλως καὶ καλαπολύ.

Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ γὰρ Κάρνεια κἠδὴ ἐφέρπει.
ΚΟΜΑΤΑΣ.
Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω·
Καί μ' ἁ παῖς ποθ' ὁρεῦσα, Τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀ-
ΛΑΚΩΝ. (μέλγεις;
Φεῦ, φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν ἔγκαλι πληροῖ

Arietem ego paſco: nam Carnea *feſta* jam imminent.
COMATAS.
Præter duas, reliquas capras geminiperas mulgeo.
Et puella me aſpiciens, Ah miſer, inquit, tu ipſe mulges?
LACON.
Ah, Ah, Lacon viginti ferme calathos implet

83. ΕΦΕ. Ἐπέρχεται, φαίνεται. Κάρνεια ἡ ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνείου, ἀπὸ τινος Κάρνου. ὅτος δὲ ὁ Κάρνος μάντις ὢν, ἔπειτο τοῖς Ἡρακλείδαις, ἄσημα τύτοις μαντευόμενος. ὃν τινα ἐκλαπεὶς εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, Ἱππότης τὄνομα, λόγχῃ βαλὼν ἀπέκτεινε. δι' ὃν λοιμὸς ἐνέπεσε τῇ Πελοποννήσῳ. καὶ ἀπελθόντες, ἐλάβον χρησμὸν ὥς Ἀπόλλωνος, Κάρνειον τιμῆσαι Ἀπόλλωνα· καὶ τῦτο ποιήσαντες ἐπαύσαντο τῦ λοιμῦ. ταύτῃ δὲ τὴν ἑορτὴν καὶ ὕτοι οἱ μετοικήσαντες ἐκ Πελοποννήσου εἰς ἑτέρας πόλεις, ἄγε τὸν λοιμὸν ἐπετέλων. Ἄλλως· Κάρνεια ἑορτὴ Δωρικὴ, τελουμένη Κάρνείῳ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἀπὸ Κάρνου μάντεως, ὃς ἔχρησε τοῖς Ἡρακλείδαις. ἀπ' αὐτῦ δὲ Κάρνειον Ἀπόλλωνα προσαγορεύουσιν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Θεοπόμπῳ· ὅτι τὸν αὐτὸν, καὶ Δία καὶ Ἡγήτορα καλοῦσιν Ἀργεῖοι, ἀφ' τὸ Κάρνον ἡγήσασθαι τῇ στρατιᾷ· ὃν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἀπέκτειναν ἀπιέναι μέλλοντα εἰς Πελοπόννησον, ὑπολαβόντες κατάσκοπον εἶναι τῦ στρατεύματος. ὃν ὕστερον ἐτίμησαν ὑπὸ λοιμῷ φθειρόμενοι. Ἄλλως· Πραξίλας φησὶν ὠνομάσθαι τὸν Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱὸν, ὃς ἦν ἐρώμενος τῦ Ἀπόλλωνι. Ἀλκμὰν δὲ ὑπὸ Καρνίου τινὸς Τρωϊκῦ. Δημήτριος δὲ ἀπὸ τῦ κραίνειν, ὅ ἐστι τελέσαι. φησὶ γὰρ ὡς ὁ Μενέλαος τραπόμενος εἰς Ἄλιον, ἤνυσατο τιμῆσαι αὐτὸν, ἐὰν κραίνῃ. Ἄλλως· Κάρνεια ἑορτή ἐστι Διὸς Καρνίου ἀγομαζομένη. παρ' Ἕλλησι δὲ τελεῖται διὰ τὸ τὸν Δία τὸν ἵππον ἐκ καρύου ξύλου.

84. ΔΙΔ. Τὰ ἀπὸ τῦ τίκτειν, συγκείμενα, οἷ γὰρ προπαροξύνεται, παθος δηλοῖ. οἱ δὲ παροξύνεται, ἐνέργειαν· ὡς καὶ τὸ φέρε τὸ τίκτειν καὶ τρέφειν. οἷον, πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθείς. διδυματόκος αἶξ, ἡ δίδυμα τετοκυῖα. δοκεῖ δὲ τὸ διδυματόκος, ἀπὸ τῦ διδυμοτόκος γίνεσθαι, τροπῇ τῦ ο εἰς η, εἶτα τῦ η εἰς α. διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α.

85. ΟΡ. Καί μ' ἡ παῖς ὁρῆσα τὴν ἐρημίην αὐτῦ Αλκίππην λέγει. τὸ δὲ ὁρεῦσα, Αἰολικόν.

86. ΦΕΥ. Τὸ φεῦ, ἐπὶ θαύματος. τὸ δὲ τοὶ, περισσόν. ΤΑΛ. Τὲς καλαθίσκες, ἐν οἷς τυρῦσι τὸ γάλα.

Τυρῶ, κ᾽ τ᾽ ἄναξον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει κ᾽ μάλοισι τ᾽ αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελῶνλα, κ᾽ αὐτί τι ποππυλιάσδ᾽.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠμὲ δ᾽ ὁ Κρατίδας τ᾽ ποιμένα λεπτ᾽ ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δ᾽ παρ᾽ αὐχένα σείετ᾽ ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αλλ᾽ ἁ σύμβλητ᾽ ἐστὶ κωνόσβατος δ᾽ ἀνεμώνα

Caseo, & puerum impuberem in deliciis habet.

COMATAS.

Petit & malis caprarium Clearista
Capras præteragentem, & suave aliquid admurmurat.

LACON.

Et me pastorem Cratidas imberbis occurrens
Furiat: nam splendida ei circa collum quatitur coma.

COMATAS.

Sed non conferenda sunt rubus caninus & anemone

87. ΑΝΘ. Ἐν τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας χαίρει. τοῦτο δ᾽ εἶπεν, ὡς ὄνῳ αὐτῷ παιδεραστῷ. Αλλως· Τὸ μὲν ἔξω, τοῖς ἀνθεσι τῷ τυχῷ τὸν παῖδα τοῖς χείλεσι προσχρίει· τὸ δὲ ἔσω, ἐν τοῖς ἀνθώδεσι τοπους, τὸν ἄνηθον, τὸν μικρὸν ἔτι κ᾽ ἀτελῆ παῖδα, τὸν Κρατίδαν δηλονότι, μολύνει, βινεῖ.

88. ΒΑΛ. Πειρᾶται με εἰς ἔρωτα ὑπαγάγεσθαι, τὸ δὲ μήλοις βάλλειν ἐπὶ τούτοις ἴσασιν. ΚΛΕ. Ἡ τῆ Κλεαρίστῃ θυγάτηρ Αλκίππη, ἡ ἐρωμένη αὐτῷ.

89. ΠΑΡ. Ἦγεν παρήλασε κ᾽ παρίδραμεν· ἦγεν ἐνίκησεν ἐμὲ ἡ Αλκίππη. τὸ δὲ παρελῶνλα εἰλαῦνθα, ἐπὶ τῷ προσκολουθεῖν κ᾽ ἐλαύνειν λέγεται. ΑΔΥ. Καὶ ἤδη τινα συρισμὸν συρίζει.

90. ΚΗΜ. Καὶ ἐμὲ δὴ ὁ Κρατίδας τὸν πρόβατα νέμοντα ἀγελαίος ὑπαντῶν, εἰς μανίαν ἔρωτος ἐμβάλλει.

92. ΣΥΜ. Ἦγεν συγκρίνεσθαι δυνάμενά εἰσι, ἢ συγκρίσεως ἄξια. λέγει δὲ τὸν διαφορὰν τῆς θηλείας ὑπὸ τῷ ἄρρενος. φυτάριον δὲ ὁ κυνόσβατός ἐστιν, ὅμοιον ῥόδῳ ἔχον τὸν καρπόν. ἔστι δὲ μεταξὺ θάμνου κ᾽ δένδρου, παρόμοιον ταῖς ροιαῖς ἢ ταῖς ῥοδίαις, ἀκανθώδες, ὥς φησι Θεόφραστος· ἔστι δὲ ὁ κυνάκανθος. ΑΝΕ. Ανεμώνη ἄνθος ἄοδμον, ὃ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τῷ αἵματος τῷ Αδώνιδος. Αλλως· Τὴν ἀνεμώνην Νίκανδρος φησὶν ἐκ τῷ Αδώνιδος αἵματος φυῆναι. Κρατίδας δὲ ἡ Κρατίδης κατά τινας, δύο φησὶν εἶναι τὰς ἀνεμώνας, τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν, μέλαν, τὴν δὲ φοινίκεον. Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας προσ Λάκωσι, φανίδας καλεῖσθαι φησί· ῥόδον δὲ, παρὰ τὸ θᾶττον ἀποῤῥεῖν· ῥοώδης γάρ ἐστιν, ἤτοι φθειρόμενον.

Πρὸς ῥόδα, τ' ἄνθηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰ ἀμ' ἀκύλοις ὁρειμαλίδες· αἱ μὲ ἔχεσκι.

Λεπίδ' ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον· αἱ δ', μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἄγὼ μὲν δώσω τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,

Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθέλων· τέκνει γὰ ἰφίσδει.

Cum roſis, quarum flores circa ſepes naſcuntur.

LACON.

Neque enim etiam cum glandibus montana poma: nam illa quidem habeant.

Tenuem ab ilice corticulam, hæc vero mellita ſunt.

COMATAS.

Et ego quidem mox puellæ dabo palumbum,

Ex junipero abreptam: ibi enim incubat.

93. ΑΙΜ. Ὧν τινῶν, δηλονότι τῶν κυνοσβάτων, καὶ τῶν ἀγριμώνων, ἄνθηρα, ἤγουν ἄνθη, ἐν ταῖς αἱμασιαῖς εἰσίν. ἄνθηρα γὰρ τὰ ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα· κυρίως δὲ ἄνθηρα, τὰ ἐπάνω τῶ ὀχετῶν τῆς ὑγρᾶς· ἤτοι τὰ χείλη τῶ ποταμῶ, ἢ τὸ ἄνω διερὸν ξύλ. τῶ γὰ ῥόδων τὰ ἄκρα, καὶ προσόψια, φυσίλαι ταῖς αἱμασιαῖς· ἢ κυρίως ἄνθηρα τὸν ἔνυγρον τόπον, καὶ τὰ τῶ ποταμῶν ἀναχωρήματα γίνωσκε.

94. ΑΚΥ. Ταῖς τῶ πρίνω βαλάνοις· ἄκυλος γὰρ, ὁ τῶ πρίνω καρπός· αἱ μὲν γὰ ἄκυλοι λεπτόσαρκοι φησὶ καὶ σκληραὶ ἢ ξηραί· αἱ δὲ ὀρειμαλίδες δηλονότι, ἡδεῖαι. φησὶν ἦν ὅτι ὁ μὲν Κρατίδας, μελιχρὰς· ἢ Κλεαρίστη, ἀσπρίδας. ὀρειμαλίδες δὲ, τὰ ὄρια μῆλα, ἢ τὰ ἐν ὄρεσι μῆλα. Ἀσκληπιάδης δὲ διὰ τῶ ω μεγάλου γράφει. ἔστι δὲ τὰ σωματίζοντα τοῖς σύκοις μῆλα.

95. ΜΕΛ. Τινὲς ἤτοι ἑρμηνεύουσιν. αἱ μὲ ἔχουσι λεπτὸν λεπυρον· αἱ δὲ μελιχραὶ, ἤγουν, χροιὰν ἔχουσι μέλιτος, κιτρινοειδῆς. ὁ δὲ καρπὸς τῆ πρίνου, κροκοειδής ἐστι. ποιεῖ δ' ὁ Λάκων τὴν μὲ Κλεαρίστην, κιτρινοειδῆ καὶ οἱονεὶ ἄμορφον, τὸν δὲ Κρατίδαν, κροκοειδῆ, καὶ οἷον εὔμορφον.

96. ΚΗΓ. Καὶ ἐγὼ, φησὶ, δώσω τῆ παρθένῳ Ἀλκίππη αὐτίκα φάσσαν. τὴν ταχυτῆτα θέλει δηλῶν τὸ αὐτίκα. ἐπεὶ ἄλλως, πῶς αὐτίκα δώσει. ἢν ὅπως ἀπὸ τῆς ἀρκεύθου καθέλει· φάσσα δὲ ὄνομα ὀρνέου. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι ἡ μὲ φάσσα ὑπυκνότερον ἔχει τὴν κεφαλὴν, καὶ μᾶλλον γε ἐμπόρφυρον, τῶν τε ὀφθαλμῶν λοβοὶ ὑπὸ τῶν, τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν στρογγύλον ἔχει.

97. ΑΡΚ. Ἀρκεύθου ὄνομα δένδρου ἀκάρπου· φησὶ γὰρ ὁ Θεόφραστος, ὅτι τῶν ἀγρίων ἐστὶν ἐλάτη, πεύκη, ἄρκευθος, μελία, ἐλάα, καὶ ἀναρύπα, ἣν καλοῦσι φίλλυραν.

ΛΑΚΩΝ.

Αλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὼν τόκον, ὀππόκα πέξω
Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

ΚΩΜΑΤΑΣ.

Σίτ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω, ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ καταύλιος τῦτο γεώλοφον, ἅτε μυρῖκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς ἔτος, ὁ Κώναρε, καί τε Κυναίθα,
Τυτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' αὐλολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;

LACON.

Ego vero ad veſtem mollem lanam, cum tondebo
Ovem nigram, Cratidæ donabo ipſe.

COMATAS.

Heus *diſcedite* ab oleaſtro, capellæ: hic paſcimini,
Ad declivem hunc tumulum, ubi ſunt myricæ.

LACON.

Non à quercu tu, Conare, tuque, Cynætha,
Hic paſcemini verſus ortum, quemadmodum Phalarus?

98. ΠΕΞ. Πέκειν κυρίως, τὸ ξαίνειν. ἐνταῦθα δὲ τὸ κείρειν. ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ· Ἢ μὲν οἵης πόκον, ἠδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. τὸ δὲ ἐς χλαῖναν, ἀντὶ τῦ εἰς τὸ ἐργάζεσθαι χλαῖναν.

99. ΠΕΛ. Τὴν μέλαιναν. τὴν γὰρ τῦ σώματος ἐπιφάνειαν ὅτε ὑφ' αἵματος μελανθῇ, πελίδνωμα καλῦμεν. ἢ τὰν πέλλαν σκοτεινὴν μέλαιναν, πορφυρᾶν. τὴν γὰρ τῦ σώματος ἐπιφάνειαν ἡνίκα δ' ὑποδρομὴ αἵματος μελαίνηται, πέλλαμα, ἢ πελίδνωμα καλῦσιν· ὁ τῇ Ἀφροδίτῃ συμβεβηκέναι φησὶν Ὅμηρος· Μελαίνετο δὲ χρόα καλόν.

100. ΣΙΤ. Τῦτο μεταξὺ τῆς ᾠδῆς ἐπεφώνησε πρὸς τὰς αἶγας· ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τῆς ἀγριελαίας. ΩΔΕ. Εὐταῦθα ἐλθῦσαι, βόσκεσθε, εἰς τὸν ἀνεστηκότα τῦτον λόφον καὶ καταύλη, ἤγουν ὀξυὼ, ἅτε καὶ ὅπου αἱ μυρσίναι.

102. ΑΠΟ. Ἀπόστητι, φησὶν, ἀπὸ τῆς δρυὸς, καὶ κτλ. τῦτο τὸ μέρος βόσκεσθε τῆς Ἰταλίας, ἔνθα τὸ ἄρος ὁ Φάλαρος, πρὸς ἀνατολὰς κείμενον. καὶ Ἀσκληπιάδης χωρίον τῦτό φησι τὸ νῦν καλούμενον Φάλαρον. ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους, εἰς ἀνατολὰς κείμενον. ἄλλοι δὲ Φάλαρον λίγουσι, τὸν λόφον περιόν· φαλὸν γὰρ τὸ λευκόν. καὶ Ὅμηρος, κυμαίῃ φαληρηϊῶνδε λίγων τὰ λευκαινόμενα. τὸ δὲ τυτεὶ, ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τῦ ἐνταῦθα. ΚΩΝ. Κώναρε· διὰ τὸ κέρατα ἀνενεγκεῖν, καὶ τραχέα ἔχειν, ὡς κώνους, ἤγουν γρυφίλους. ΚΙΝ. Ἡ πρὸς τὸ κινῶδαι διάστυρος, ἤγουν, ταχεῖα οἷς· ἀπὸ τοῦ κινῶ, καὶ τὸ αἰθερ, τὸ καίειν. Ἄλλως· Κιναίθα] Τῦτο τῆς αἰγὸς ἐστιν ὄνομα. τινὲς δὲ τὴν δύκινητον ἀκούσιν. αἰθὴν γὰρ τὸ στυφρόν. δαίει γὰρ ἐν κινήσει τὸ πῦρ. ὅθεν Ὅμηρος τὰς λέοντας, αἰθωνὰς φησιν.

105. ΠΡΑ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἔστι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἔστι δὲ κρητὴρ,
Ἔργον Πραξιτέλευς. τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω

ΛΑΚΩΝ.

Χ' ἁμῖν ἐστὶ κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκον ἄγχει·
Τοῦτον τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκειν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἱ τὸ φραγμὸν ὑπερπεδᾶτε τὸ ἁμόν,
Μή μοι λωβάσησθε τὰς ἀμπέλους· ἔστι γὰρ ἄβαις.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες, ὁρᾶτε τὸ αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτως κ' ὕμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμῶτάς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Est mihi sinus è cupresso, est & crater
Opus Praxitelis: Puellæ vero hæc adservo.

LACON.

Et nobis canis est custos gregis, qui lupos strangulat:
Hunc puero donabo, ut omnes feras persequatur.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Vos, locustæ, quæ sepem nostram transilire soletis,
Ne meas lædatis vites: sunt enim teneræ.

LACON.

Cicadæ, videte ut ego caprarium irrito:
Sic & vos scilicet irritatis messores.

105. ΠΡΑ. Ἀντὶ τῦ οἰκῶν θαυμασίου, λέγει τὸ ὅπλον τῦ τιχόντος, ὡς ἔκαστος. δύο δέ φασι Πραξιτέλεις· τὸν μὲν ἀρχαιότερον ἀνδριαντοποιόν· τὸν δὲ νεώτερον αὐλαλαλοποιόν· ἔτος δὲ ἦν ἐπὶ Δημητρίου τῦ βασιλέως, περὶ ὃ φησιν ὁ Θεόκριτος.

106. ΚΥΩΝ. Ἐν τῇ ποίμνῃ φιλῶν ἀναστρέφεσθαι, ὃς λύκου κρατεῖ, ὃν δίδωμι τῷ παιδὶ, ὡς ἐλαύνων παῖδια τὰ θηρία. λέγεται τὸ δώσειν, ἐπὶ τῦ ἀγρεύσων κ) αἱρῶν.

109. ΑΒΑΙ. Τετραχῶς κ) τῦτο γράφεσθαι ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις· οἷον ἄβαι, ἀντὶ τῦ ἠβῶσαι κ) ἀκμάζουσαι. κ) ἀβαὶ, ἤγουν ξηραί· κ) ἄβαι· ἐν τοῖς ἀγρῳοις γὰρ ἐπεσβάν τι καλαλεσφθῆς, ξηρανθὲν ἐβάλλεσθαι. ἢ τὸ καλαλεσφθὲν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς, ἄβαι λέγεσθαι· γράφεσθαι κ), ἐπὶ γὰρ αὐτοῦ. κ) λέγει ἐπὶ τῦ μόνου.

110. ΑΙΠ. Οὕτω φησὶν, ὡς ὁρᾶτε τὸν αἰπόλον παρεμβιζόμενόν με οἷς ἅμιλλαν. ὕτω κ) ὑμεῖς ἐρεθίζετε, ἤγουν διεγείρετε τὼς καλαμῶτας, αὐτὶ τῦ τὼς θερισὰς, οἷς ἐργασίαν, ἄδοῦλος δηλονότι. τὸ δὲ θῆν, ἀντὶ τῦ ἐπίπολὺ, ἢ αὐτὶ τῦ δή.

112. ΔΑΣ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ σοβέσπερα ῥαγίζουσι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρως, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα καλατρώγοντες, ὑπλωέμιοι φορέονται.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἦ ὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὺ καθήλασα, κὴ τὺ σεσαρὼς
Εὖ πόκα κινκλίζῳ, κὴ τὰς δρυὸς εἶχεο τλώας;

COMATAS.

Odi denficaudes vulpes, quæ *vites* Miconis
Semper frequentantes, veſperi *ex illis* uvas comedunt.

LACON.

Etenim & ego odi ſcarabæos, qui Philondæ
Ficus abſumentes, ſublimes ferruntur.

COMATAS.

An non memineſti quando ego *te* percuſſi, tuque dentes ſtringens
Pulcre movebas *te*, & quercuè hærebas illi?

112. ΔΑΣ. Τὰς ἰχνύσας δασείας τὰς ὑράς· τὰς ἰχνύσας ὑρὰς πολυτρίχας, πλήρεις τριχῶν· κέρκος γὰρ ἡ ὐρά· αἵ τινες ὠθοῦμαι κὴ τὰ πρὸς ἠπείραν ῥαγίζουσι. ἀντὶ τῦ, τὰς ῥάγας ἀναλέγουσι. ῥαγολογῦσιν αὐτάς. διὰ ἀλληγορίας ὁ Κομάτας φησὶν, ὅτι ὁ Λάκων ἐν ταῖς Μίκωνος ἀμπέλοις δηλονότι, μετὰ ὠθοῦμένου κὴ τὰ πρὸς ἠπείραν, ἢ κὴ κὴ πᾶσαν ἠπείραν ῥαγολογεῖ αὐτὰς, ἀντὶ τῦ πορεύεται, ἢ πορεύεται. Ἄλλως· Τινὲς ὕτω κὴ τὸ ἴσω νοήμονα λέγουσι. μισῶ πρὸς ἄνδρας τὰς ἐπήλυτας, κὴ δασυπύγους, οἳ φοιτῶντες ἀφὶ τὰς κυκλάδας, τὰ τὰ Μίκωνος ῥαγιζοῦσι· ἤγουν ῥαγολογῦσιν, ἰδίωσι δηλονότι ὑπ' αὐτῦ βινέμενοι. ἀλώπηξὶ δὲ εἰκάσει τύτους, ὡς πανέργους κὴ δολερύς.

114. ΚΑΙ. Καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλληγορεῖ, ἐμφαίνων τὰς περαίνοιλας, κὴ πορνδύονλας τὸν Κομάταν αὐτὸν κὴ τὴν συνώδη φύσιν.

116. ΜΕΜ. Οὐ μέμνησαι ὅτι ἐγώ σε ἐπέραινον, κὴ σὺ γελῶν ἐκεινῦ προσιρχόμενος κὴ ἐκ ὑποφύγων (τῦτο γὰρ δύναται ἡ ὕρος) σὺ δὲ ἐλαμβάνε, κὴ ἤπλε ἐκεινης τῆς δρυός. Ἄλλως· προειρημένας ἐμφάσεις ἀφὶ τύτε βεβαιοῖ λέγων· εὖ μέμνησαι ὅτι σε ἐπέραινον κατ' ἐκεύνη τὴ δρῦν, σὺ δὲ σεσαρὼς κὴ γελῶν καὶεκινῦ κὴ ἰσαλδύε; γράφῖαι τὸ σεσαρὼς, ἴν τισι, κὴ σιγηρῶς.

117. ΚΙΓ. Κινκλίζειν λέγεται τὸ σαλδύεσθαι, κὴ κινεῖσθαι. εἴρηται δὲ μιλαφορικῶς, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρᾳ κινκλδ· ει δὲ κόραξ σιδηρᾶς, ἐμπίπλων οἷς ὁ μέσος κὴ ὑποπρατῶν τὴν θύραν. Ἄλλως· Εὖ ποῖε κινκλίζῳ· προσενικῦ. ἀπὸ μιλαφοξᾶς

ΛΑΚΩΝ.

Τῆτο μ̃ὲ μέμναμ'· ὄκα μὰν ὠόκα τῆδι τὺ δάσας
Εὐμάρας σκάθηρε, καλῶς μάλα τᾶτό γ' ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἠδή τις, Μέρσων, ωιπραίνεαι· ἠχὶ παρήθη; 120
Σκίλλας ἰὼν γεραίας ἀπὸ σάμαθ· αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠγὼ μ̃ὶ κνίσδω, Μέρσων, τινά. κ̓ τὺ ἦ λάθοσες.
Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσσέ νιν ἐς τ̃ Ἀλεί̃α.

LACON.

Illud quidem non memini, verum quando te hic vinctum
Eumaras valde cecidit loris, id equidem probe novi.

COMATAS.

Jam quispiam irritatur, ô Morſon: nonne ſenſiſti?

Vade cito; & ſcillas veteres è ſepulchro evelle.

LACON.

Et ego quempiam pungo, Morſon, tuque *id* vides.
Profectus ad Halenta, inde cyclaminum effodias.

ρᾶς τᾷ κίγκλᾳ ὕτω καλευμίνᾳ, ἴσιοι σεισοπυγίδα καλῆσιν, ἀφ' ἃ ἡ λέξις μετηνεῖχθαι. κιγκλίζειν δὲ, τὸ τὴν ὀσφῦν κινεῖν φασιν. ὥσπερ δὲ ὠ̃δὰ τὸ γρῦ γίγνεται, ὕτω κ̓ ὠ̃δὰ τὸ κλῶ, κίκλω, κ̓ κίγκλος.

118. ΜΕΜ. Γραφίδαι κ̓, τοῖν δέ τυ. Τῆτο μὲν, μέμνημαι· ὅτι δὲ ὁ Εὐμάρας ὁ σὸς δεσπότης δεσμεύσας ἱμασίγωσεν, ἀκριβῶς ἐπίσταμαι. ἢ ὦ̃δέ ἃ μοι ἔπας, ἁ μέμνημαι· τᾶτο δὲ γινώσκω, ὅτι ὁ δεσπότης σε δήσας σε ἐπυγίζειν, ἐμόλυνεν· ὅπερ δηλεῖ τὸ ἐκάθηρεν, ἀντὶ τᾶ ἔτυπτε κ̓ ἐξέδαιρε. κ̓ Ἀριστοφάνης· σίδει τὰς σκλυρὰς, κ̓ ἐκάθηρεν.

120. ΜΟΡ. Ὦ Μέρσων, ἀπὸ τᾶ νῦν τις δακνεῖται· λυπεῖται, πικρίαν ἔχει, νικώμενος ὑφ' ἡμῶν. ἠχὶ παρῳδῆ;] οὐκ ἐνόησας, ἁ καὶά τι ἐθάνης.

121. ΣΚΙ. Σκίλλα οἶδος βοτάνης πάντῃ ἀχρήστω· γραίας δὲ, τὰς γεγηραικυίας, κ̓ ξηράς. ὁ λόγος πάλιν πρὸς τὸν Λάκωνα. ἄξιος εἶ, φησὶ, μᾶλλον ἀπιλθεῖν εἰς τὰ μνημεῖα, κ̓ τὰς γεγραιωμένας κ̓ παλαιὰς κ̓ ξηρὰς σκίλλας τίλλειν, ἥπερ ἐμοὶ ἐρίζειν. αὗται γὰρ πάντελῶς ἄχρηστοί εἰσι. καλεῖται δὲ σκιλλοκρόμμυα. ἢ τᾶτό φησι κ̓ τὸ ἔσω τοὐμπροσθεν. ἀπιλθὼν τίλλε, φησὶ, τὰς παλαιὰς τρίχας τᾶ τάφυ σᾶ, ἤγουν τῆς συγῆς σᾶ. τὸ τίλλοις, γραφίδαι κ̓ τίλλειν, ἀπὶ τᾶ τίλλω, κ̓ κόπτε.

123. ΚΥΚ. Ἡ κυκλάμινος, βοτανίου ἐστὶ ποιώδες λεπτόριζον, ὅπερ χλιαθὲν, ποιεῖ πρὸς χίμετλα. ΑΛΕ. Ποταμὸς ὅτος ἐν Ἰταλίᾳ· ἐλέγετο ὕτω κ̓ τόπος τὶς ἐν Κῷ.

124. ΙΜΕ-

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα· κ' τὺ ἦ, Κρᾶθι,
Οἴνῳ πορφύρεος· τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω καὶ Συβαρίτις ἐμὶν μέλι· κ' τὸ ποτ' ὄρθρον
Ἃ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲ ἐμαὶ κύτισόν τε κ' αἴγιλον αἶγες ἔδονσι,
Καὶ ὀχῖον παίσονσι, κ' ἐν κομάρυσι κέονται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς οἰέσσι παρέστι μὲ ἀ μελίτεια

COMATAS.

Himera pro aqua lacte fluat, tuque, ô Crathi,
Vino rubescas, & junci fructum ferant.

LACON.

Fluat mihi & fons Sybaritis melle: atque mane
Puella pro aqua urnam favis intingat.

COMATAS.

Meæ quidem capræ cytisum & ægilon comedunt,
Atque juncum calcant, & inter arbuteas frondes cubant.

LACON.

Ovibus vero meis adest apiastrum

124. ΙΜΕ. Ἰμέρα, πόλις ἐν Σικελίᾳ, κ' πηγὴ ἀφ' ἧς ῥεῖ ποταμὸς, ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλούμενος, ἐνταῦθα δὲ, τὸν ποταμὸν λέγει. ΚΡΑ. Ποταμὸς κ' ὗτος ἐστὶ Σύβαριν.

125. ΠΟΡ. Ἐλύζοις ὑπὸ οἴνῳ πορφυρᾶς εἶης. τυτίσῳ εἰς οἶνον μεταβληθείης. ΣΙΑ. Βοτάνη τίς ἐστιν, ἡ ἀνθύλλια ἅμοια σιλίνῳ, ἐν τοῖς ποταμοῖς τρεφόμενα. κατὰ δέ τινας τὰ πρὸς τοῖς ποταμοῖς φυόμενα βρύα.

126. ΣΙΒ. Πηγὴ ἐν Σικελίᾳ. τὸ δὲ ἐμὶν, ἀντὶ τῦ χάριν ἐμοῦ. ΘΡΩ. Καὶ κατὰ τὸ πρὸς ὄρθρον.

μετὰ τῆς πρὸς πρωθίσιως λίγεται, διὰ τὸν τῦ χρόνου κίνησιν.

127. ΤΑΝ. Γεάφεται κ', τᾷ καλπιδι, ἤγουν, τὴν ὑδρίαν εἰς κηρόμαλι καλαδύσαι. ἢ ἀντὶ τῦ τὴν ξύλινον ὑδρίαν ἐν τοῖς κηρίοις βάψαι. κ' ἡ ἐμὴ φησὶν ἐρωμένη τῇ ὑδρίᾳ τὸ ῥεῖον ἀπὸ τῆς κερήνης μέλι, ἀντλήσοι.

128. ΚΥΤ. Κύτισος, αἴγιλος, κ' ὀχῖος, θάμνοι εἰσὶν, ἐς ἐπινέμοσιαι αἱ αἶγες.

129. ΚΟΜ. Κόμαρος, εἶδος δένδρου. κέονται δὲ, ἀντὶ τῦ κεῖνται, καθέζονται.

130. ΜΕΛ. Εἶδος βοτάνης γλυκαζούσης.

131. ΚΙΣ.

Φέρβεθ', ὡς πολλὸς ἦ κ' ὡς ῥόδα κισσὸς ἐπανθᾷ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι μὲ πρὰν οὐκ ἐφίλασε
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὄκα οἱ τὰν φάσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδας ἔραμαι μέγα· κ' ἦ γὰ ὄκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγ' ὤρεξα, καλὸν τί με κἄρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ', ὦ τάλαν, ἔσσι φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσαθ' κέλομαι τ' ποιμθύα· τὶν δ', Κομάτα,

Ad paſcendum, & ſicut roſæ copioſa hedera efflorет.

COMATAS.

Non amo Alcippen, quia me ſuper non oſculata eſt
Aures prehendens, cum ipſi palumbum donarem.

LACON.

Sed ego Eumedem vehementer amo: nam cum ipſi
Fiſtulam porrexi, admodum belle me oſculatus eſt.

COMATAS.

Non fas eſt, ô Lacon, picas certare cum luſciniis,
Neque upupas cum cycnis: tu vero, ô miſer, odioſus es.

MORSON.

Jubeo ovium paſtorem deſinere, tibi vero, Comata,

131. ΚΙΣ. Κισσός ἐστιν εἶδος βοτάνης ἀκανθώδης ἰοικυίας ῥόδοις. ἐν ἑτέροις δὲ ῥοδάκιος γέγραπται ἐν μέρος λίγυ. ἔστι δὲ καὶ αὕτη τῶν θάμνων, γλυκῶδες ἄνθος προϊεμένη· ὅθεν τὰ γόναια δὲ τῶν τραγων καὶ τὸν πώγωνα πήσεσθαι.

134. ΕΥΜ. Ἀντὶ τοῦ Εὐμήδης· ἕτερος ὕτος ὡς ἔοικεν ἐρώμενος αὐτοῦ.

135. ΩΡΕ. Ὀρέγω τὸ ἐκλείπω. ἐπεὶ δὲ ὁ δίδωσί τις ὀρέγων τὴν χεῖρα δίδωσιν. ὤρεξα λέγει, ἀντὶ τοῦ ἔδωκα.

136. ΚΙΣ. Κίσσα, εἶδος ὀρνέου ἀμούσου, ἐπιθυμητικοῦ, μιμητοῦ. ὅθεν ἐπὶ γυναικῶν τὸ κισσᾶν ἐπιλαμβάνου, παρόσον μὴ ἠθέλησαι, ἀνδίζονται πρὸς τὸ ποιεῖν. ὁ καὶ, ὥσπερ ἀπρεπές ἐστι κίσσαν πρὸς ἀηδόνας φιλονεικεῖν, καὶ ἔποπας πρὸς κύκνους. ἔτω δὲ σὲ πρὸς ἐμέ. σὺ δὲ, ταλαίπωρε, ἔοικας φιλόνεικός τις, καὶ δύσερις εἶ.

137. ΦΙΛ. Εἰς ἔχθος καὶ μίσος τὰς φιλίας ἄγων, ἢ φιλόνεικος.

138. ΚΟΜ. Σοὶ δὲ, Κομάτα, τῷ νικήσαντι δίδωμι τὸ ἔπαθλον, καὶ σὺ δὲ θύσας αὐτὴν, δηλονότι τὴν ἀμνίδα, ταῖς νύμφαις, καλὴν κρέας ἐμοὶ τῷ Μόρσωνι εὐθὺς πέμψον.

141. ΦΡΙ.

Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· χ' τὺ ἢ θύσας
Ταῖς νύμφαις, Μόρσων καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.
ΚΟΜΑΤΑΣ.
Πεμψῶ ναὶ τ' Πᾶνα. φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα. κἠγὼ ὄδ' ἴδ' ὡς μέγα τῦτο κακαχῶ
Κατ' Λάκωνα τῶ ποιμνί', ὅτι νοὺ ἤδη
Ανυσάμαν τ' ἀμνόν· ἐς ἠρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερηχίδες· αὔριον ὔμμε
Πᾶσας ἐγὼ λοετῶ Συβαρίτιδι ἔνδοθι κράνας.
Οὗτος ὁ λύκιτας ὁ κορυπτίλας, εἴ τιν ὀχθήσεις

Donat Morſon agnam: tu ergo ſacrificans
Nymphis, Morſoni mox bellam carnem mittas.
COMATAS.
Mittam per Pana. præ gaudio fremat totus hircorum
Jam grex: & ego vide quam magnum hunc cachinnum nunc edam,
Contra paſtorem Laconem, quod tandem jam
Agnum acquiſivi: nunc vobis in cœlum ſaliam.
Vos meæ cornigeræ capellæ, bonum animum habete: cras enim vos
Omnes ego in Sybaritide fonte lavabo.
Heus tu, albe, qui cornu petis, ſi quam aggredieris

141. ΦΡΙ. Τετέγι μιθ' ἡδονῆς σκίρτα, φυσῶσα τοῖς μυκλῆρσι, χ' ἐπαίρυ πᾶσα ἀγέλη τῶν τράγων. τὸ δὲ φριμάσσεο ἀπὸ τῦ ἤχυ τῶν αἰγῶν ὠνομαλοπεποίηται. λέγεται δὲ τῦτο χ' ἐπὶ τῶν ἵππων. καλεῖται δὲ ὁ τρόπος ὀνομαλοπουία. ἡ φριμάσσιο, φριμαγμὸν ἀπέδιδυ μετ' ἡδονῆς· τετέγι, βρυθύυ χ' ἀναβρύνυ, ὦ πᾶσα ἀγέλη. πεποιημένη δὲ ἡ λέξις· τοιῦτος γὰρ δοκεῖ εἶ ὁ ἦχος τῦ θλαρμῦ τῶν αἰγῶν.

142. ΚΗΓ. Αντὶ τῦ χ' ἐγὼ σωῖ ὑμῖν καλαγελάσω τῦ Λάκωνος. τὸ δὲ καχαξῶ, ἐκβολῆ τῦ γ εἰρῆται, ἀφ' τὸ μέτρον. ἐ πυρίως δὲ τῆ λέξει κέχρηται. φριμαγμὸς μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ τῶν ἵππων· βλυχὴ δὲ, ἡ τῶν αἰγῶν χ' προβάτων.

144. ΑΝΥ. Τὸν νίκην ἔλαβον. ΑΛΕ. Ἐκ περιχαρείας φησίν· ὦ αἶγες κερηχίδες, ἤγυν κερασφόροι, εἰς τὸν ἠρανὸν ἀναβήσομαι.

145. ΚΕΡ. Αἱ κέρατα ἔχυσαι. ἢ κεκραίλημέναι τοῖς κέρασιν. ἢ κερηχίδες, αἱ ἄλλα κέραλα ἔχυσαι. κερηχίδες δὲ, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἐλπόμεναι.

147. ΛΕΥ. Ὁ λύκος. ποιπόηλαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς λυκότητος τῦ τράγυ· ὡς γὰ ἀπὸ τῦ μέσυ μισίτης, χ' ὁδὸς ὁδίτης· ὕτω χ' ἀπὸ τῦ λύκος λυκίτης. ΚΟΡ. Ὁ τοῖς κέρασι πλήτλων, ἀπὸ τῦ κορυθίλω

Τᾶν αἰγᾶν, φλάσω τυ, πρὶν ἢ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς νύμφαισι τ' ἀμνίν· ὁ δ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γρυίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

Ex capellis, percutiam te, priusquam sacrificem
Nymphis agnum: sed ecce hic rursus *incipit*. Atqui fiam *ego*,
Nisi te percutiam Melanthius pro Comata.

κορύπτω τὸ κερατίζω. πρὸς τὸν τράγον δὲ τοῦτό φησιν, ἐπιτρέχοντα ταῖς αἰξὶ καὶ τοῖς κέρασι τύπτοντα. φησὶν οὖν, εἰ τινα ἀπὸ τῶν αἰγῶν ὀχοῦσαι πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνὸν, ὃν ἐοίκησα τῷ Λακωνι, θλάσω σε, ἀντὶ τοῦ θλάσω σου τὰ αἰδοῖα.

149. ΠΑΛ. Ἐπιχειρεῖ ὀχοῦσαι δηλονότι. ΓΕΝ. Ἀλλ' ἰὰν μή σε θλάσω, γρυίμην ἀντὶ Κομάτα Μελάνθιος, καὶ κολασθείην ὥστε ἐκεῖνον ὑπὸ Εὐμαίου, καὶ Φιλοιτίου ἐγὼ ἐν τοῖς Ὀδυσσέως οἴκοις.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῆς Ἕκτης Εἰδυλλίου.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις θέρους ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συναλύνουσι· καὶ ἀμοιβαίως τὸν περὶ Κύκλωπος καὶ Γαλατείας νύμφης ὑπόθεσιν ᾄδουσιν. ἄρχεται μὲν οὖν τῆς ᾠδῆς ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τὸν Κύκλωπα τὸν ἀπόδοσιν ποιούμενος· ὁ δὲ Δαμοίτας ὑποκρίνεται ὡς ἂν προσώπῳ τῷ Πολυφήμου δηθείς. Τὰ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. προσλαλίγεται δὲ ὁ ποιητὴς Ἀράτῳ, ὃν καὶ μέμνηται ἐν τοῖς Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ. Δύναται δὲ οὗτος εἶναι ὁ τῶν Φαινομένων ποιητής.

ARGUMENTUM
IDYLLII VI.

Damœtas & Daphnis æstate sub meridiem greges in unum locum compellunt; & alternis de Cyclope & Galatea nympha canunt. Incipit itaque cantilenam Daphnis, sermonem tanquam ad Cyclopem dirigens. Damœtas vero respondet quasi sub persona Polyphemi. Res ipsa in Sicilia gesta fingitur. Alloquitur poëta Aratum, cujus etiam meminit in Thalysiis, & alibi. Potest autem is esse qui Phænomena scripsit.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον ς'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν αἶγλαν ποκ', Ἄρατε, συνάλαλον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν

BUCOLICI CANTORES,
IDYLLION VI.

DAMOETAS & DAPHNIS.

DAmœtas & Daphnis bubulcus in unum locum Gregem olim, ô Arate, compulerunt; erat vero alter eorum

1. ΑΡΑΤΕ. Πρὸς τὸν Ἄρατον τὸν ποιητὴν τὸν τὰ Φαινόμενα γράψαντα φίλον ὄντα λαλέγεται ὁ Θεόκριτος, ἰσόχρονος δὲ ἦν αὐτῷ, ἵνα καὶ ἀλλαχόθι μνημονεύει, ἔνθα πρὸς Ἀγιανακτίδαν τὸν Μιτυληναῖον ὁμιλεῖ. Ἄλλως· εἰκὸς τὸν ἀστρονόμον Ἄρατον εἶναι, ᾧ συγχρονίκει ὁ Θεόκριτος, ὃν μέμνηται καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις. Ἄρατος δ' ὁ τὰ φαίνομενα φιλαίτατος ἀνὴρ τήνῳ, κεῖνοι δὲ δύο ἀνέρες ἄδελφοι ἐν Σικελίᾳ, Δαμοίτας καὶ Δάφνις, ᾄδουσι δ' ἀμφότεροι τὰ Πολυφήμου κύκλωπος τὸν ἔρωτα τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ· ὁ δὲ Δαμοίτας, οἷος ἂν Πολύφημος ὑποκρινόμενος λόγους ἔφη, πρὸς τοὺς ὑπ' ἐκείνου εἰρημένους.

2. ΑΥΤ.

Πυῤῥίς, ὁ δ' ἡμιγύης· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Εσδόμβοι θέρεος μέσῳ ἄματι παίδ' ἄεισον.
Πρῶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρῶτος ἔρασθεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλε τι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλωσιν, δυσέρωτα τ' αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καί τύ νιν ἀ ποθορῆθ' ἁ τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἄδ' (ἴδε) τὰν κύνα βάλλει
Ἄ τοι τᾶν οἰῶν ἕπεται σκοπός· ἁ δ' ὑλάει.

Rufus, alter ſemiberbis: ad fontem autem quendam ambo
Sedentes, medio die æſtivo, talia canebant.
Prior porro cœpit Daphnis, quoniam & prior provocaverat.
DAPHNIS.
Petit tibi, Polypheme, gregem ovium Galatea
Pomis, amatorem difficilem caprarium virum vocans.
Tu vero ipſam non aſpicis, miſer, miſer, ſed ſedes
Suaviter fiſtula cantans, ecce illa iterum canem petit,
Quæ te ſequitur cuſtos ovium. ipſa vero latrat.

2. ΑΥΤ. Ἦν δὲ τῶν ἀδόλων ὁ μέν, ἄρτι χνοάζων τὸ ῥύειον· ὁ δέ, πληρώσας αὐτὸ ταῖς θηρσίν· ἢ συρίττων ὁ ἀρτίχνους ὁ ἤδη πωγωνίτης. ὡς Εὐριπίδης· Πυῤῥὸς ῥύειον. ἡμιγύης δέ, ὁ ἕβδομον πᾶσαν γένυν πεπληρωμένην ἔχων ῥυείων.

4. ΜΕΣ. Μεσούσης ἡμέρας, ἢ ἐν μεσαιτάτῳ τῷ θέρει, ἢ ἐν μέσῃ ἡμέρᾳ τῷ θέρει.

6. ΠΟΛ. Ὡς πρὸς παρόντα τὸν κύκλωπα ἀλλαλέγεται, μάλωσι βάλλει, μηλοβολεῖ, εἰς ἔρωτα ὑπάγειδαι βουλομένη.

7. ΔΥΣ. Δυσέρωτα δὲ εἶπεν αὐτὸν, ὅτι μὴ εἰδότα ἐρᾶν, παρόντων ἐκ ἐπέτυχεν αὐτῆς. Θεόκριτος φησι, διὰ τὴν σύδοσίαν τῶν θρεμμάτων καὶ τὴ γαλακτος πολυπληθειαν, τὸν Πολύφημον ἰδρύσασθαι ἱερὸν πρὸς τῇ Αἴτνῃ Γαλατείας. Φιλόξενος δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον νοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι ὅτι Πολύφημος ἤρα τῆς Γαλατείας. ΑΙΠ. Τὸν ἄνδρα τὸν ποιμένα· αὐτὸ γὰρ τὸ αἰπὸν ποιμένα, καλαχρηστικῶς εἶπεν αἰπόλον· ἐπεὶ καὶ ὁ κύκλωψ ποιμὴν ἦν, ἢ ἐπεὶ καὶ αἴγας ἔτρεφεν ὁ κύκλωψ. καὶ Ὁμηρος, Μηλ' ὅσσά τε καὶ αἶγες. τίνες γὰρ τὸ, αἰπόλιον αἰπὺ τὸ ποιμένα αἴρεται.

8. ΠΟΘ. Καὶ σὺ αὐτὴν ὑ προσβλέπεις.

9. ΠΑΛ. Καὶ πάλιν αὖτη τὴν κύνα βάλλει τοῖς μήλοις. τὸ γὰρ ἰδὲ, ἀντὶ τῆ καὶ γράφεται· καὶ ἀδὲ δέ· καὶ λέγει τὸ σχόλιον ὅτι. τινὲς χωρὶς τῆ δι γράφουσιν, ἐκλύουσι δὲ τὸ ι, ἵνα αὐτωνυμία τυγχάνῃ δεικτική. τὸ δὲ ἐξῆς, τὴν κύνα βάλλει, ἥ σοι τῶν οἰῶν ἕπεται σκοπὸς, ἤγουν φύλαξ.

10. ΒΑΙ. Αστὶ δὲ ἡ κύων ὑλάκτει εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα. τὸ βαΰζειν. ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως,

Εἰς ἄλα δερκομένα. τὰ δὲ νιν καλὰ κύματα φαίνει
Ἄσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράζεο μὴ τὰς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρύσσῃ
Ἐξ ἀλὸς ἐρχομένας, κἤ ἢ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἁ δὲ κἠ αὐτόθι τοι ἁβρύπλεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύγει.
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ ἃ φιλέοντα διώκει·
Καὶ τὰν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. ἦ γὰ ἔρωτι

In mare proſpectans, illamque pulchri fluctus oſtendunt
Placide frementes, in littore currentem.
Vide ne *canis* puellæ in crure irruat,
Cum è mari egrediatur, neve pulchrum corpus laniet.
Illa vero ibi deliciatur, ſicut ab acantho
Arida folia, quando pulchra æſtas torret.
Et fugit amantem, & non amantem ſectatur.
Et à linea *ſacra* movet calculum. certe enim amori

κυρίως, ἐπὶ δὲ τῶν τιλείων κυνῶν, τὸ ὑλακτεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαΰσδει ἰδιαῖόν ἐστι τῆ ὑλακτεῖ λέγεται.

12. ΚΑΧ. Τὰ δὲ καλὰ κύματα ἠσύχως ἀναβρατλόμενα, δεικνύει αὐτὴν τὴν Γαλάτειαν ἐπὶ τῆ αἰγιαλῆ τρέχουσαν. ἢ αὐτὴν τὴν Γαλάτειαν φησὶν ἐπιτρέχουσαν ἠσύχως κινουμένη τῆ αἰγιαλῆ οἷς τὴν θάλασσαν ἐμφαίζειν, κἠ ὥσπερ ἐν καλόπτρῳ δεικνύειν αὐτῆς τὴν μορφὴν τὴν θάλασσαν. τὸ καχλάζοντα, ἀντὶ τῆ ἠχῆλα, ὁ τρόπος ὀνομαλοποιΐα. ἢ καχλάζειν, τὸ ψοφᾶν τὸ κῦμα φερόμενον ἐπὶ τὰς κάχληκας· τὸ δὲ, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν, μιλωνυμικῶς ἀπὸ τῆς γαλήνης τῆς θαλάσσης, πρὸς Γαλάτειαν τρέπεται, κἠ λέγει ἐπάνω αὐτὴν τῶν κυμάτων βαίνειν.

13. ΦΡΑ. Σκόπει ἵνα μὴ ἐπὶ ταῖς κνήμαις τῆς παιδὸς, ἦγουν τῆς Γαλατείας, ὀρμήσῃ, ἐκπηδήσῃ ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐρχομένης, κἠ καλαμύξῃ τὸ εὐειδὲς αὐτῆς σῶμα· ἦγουν, καταξάνῃ, καλασπαράξῃ.

15. ΑΥΤ. Οἰκοθεν, ἀπὸ τῆς οἰκείας φύσεως, ἁβρύνεται ὑπὸ τρυφερότητος. ΑΚΑ. Ὡς ἀπὸ τῆς κνάφας οἱ φάπποι. χαῖται γὰρ οἱ φάπποι τῆς κνάφας. λέγονται δὲ οἶμαι χαῖται, ἀπὸ τὸ κόμαις ἐοικέναι. καπυραὶ δὲ, αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τῆ ἡλίου διὰ τὴν θερμότητα ἢ λευκότητα ὡς ἐν ἄλλῳ.

17. ΦΕΥ. Καὶ φεύγει σὲ δηλονότι φιλέοντα, κἠ ἃ φιλέοντα διώκει, ἦγουν ζητεῖ· ἐνταῦθα τὸ ἐρωτικὸν αὐτῆς, κἠ φανέρωσιν σημαίνει· τὸ γὰρ φιλεῖσθαι φεύγει, ἃ φιλεῖσθαι δὲ διώκει, κακοήθως. ὁ νῦς· κἠ ἐπειδὴ αἴσθηταί σε, ὦ Πολύφημε, φιλεῖσθαι, φεύγει κἠ ἃ προσδέχεται, μισεῖσθαι δὲ διώκει, ἦγουν εἰς πόθον ἄγειν πειρᾶται.

14. ΚΑΙ. Παροιμία. κἠ παῖζα τρόπον ποιεῖ, ἢ κινεῖ τυχεῖν σε.

Ἄλλως·

Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἐπὶ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο κ' τάδ' ἄειδεν.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον ναὶ τ' Πᾶνα τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε,
Κἄ μ' ἔλαθ', ἐ τ' ἐμὸν τ' ἕνα γλυκιὼ, ὦ ποθόρημι
Ἐς τέλος· αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀτορεύων,
Ἔχθρα φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

Sæpe, ô Polypheme, quæ non pulchra ſunt, ea pulchra videntur.
Poſt hunc Damœtas incepit, & hæc cecinit:
DAMOETAS.
Vidi per Pana ovium gregem cum peteret,
Nec me latuit, neque hunc meum unicum dulcem *oculum*, quo utinam videam
Uſque ad finem. Sed vates Telemus hoſtilia prædicens,
Hoſtilia ferat domum, ut ſuis liberis adſervet.

Ἄλλως· κ' ὅταν προσποιῇ σὺ μὴ φιλεῖν αὐτὴν, παῖδα καλὸν κινεῖ καθελκύσαί σε πρὸς τὸν ἑαυτῆς ἔρωτα. ἡ δὲ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοινολέκιθος λεγόμενον ζατρίκιον. ἐκεῖνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες ὑ δυνῶνται ἑτέρους νικῆσαι τὸν ὅμοιον παίκτορα, κινοῦσι κ' τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον, τὸν ὕπω βασιλέα καλέμενον. Ἄλλως· Γρίψαι τὸ ξέσαι, οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἀπὸ γὰρ τῆ γρίφου τῆ δηλονότι τὸ ξέειν, γίνεται γραμμὴ ἡ λάξευσις. λίθον δ' ἀπὸ γραμμῆς ἐπαΰθα λέγει, τὸ λίθινον ἄγαλμα. ὁ δὲ νῦς· δυνάται ἡ Γαλάτεια κ' τὸ λίθινον ἄγαλμα, οἷς τὸν αὐτῆς ἔρωτα ἐπισπάσασθαι δι' ὑπερβολὴν κάλλους. ΕΡΩ. Ὅτως πολλάκις, ὦ Πολύφημε, ὑπ' ἔρωτος, τὰ μὴ εὔμορφα, εὔμορφα φαίνεται. διὸ μὴ θαύμαζε εἰ ἐμὲ σὺ ἡ Γαλάτεια ἀμόρφου ὄντος. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἔρως, ὑποδιαίζει τὴν διάνοιαν τῶν ἐρώντων.

20. ΔΑΜ. Ἐπὶ τῷ Δάφνιδι δὲ, ἦγεν μετ' τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, ἀντὶ τοῦ ἤρξατο ἐπροοιμιάζετο. ὁ γὰρ Δαμοίτας ἄδει, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου τὴν ἀπόκρισιν τοῦ λόγου ποιούμενος. τὸ δὲ ἀναβάλλω, σημαίνει τέσσαρα. τὸ προοιμιάζομαι· ὡς τὸ, ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν· τὸ ἀναπαύω κ' ἀναπαύομαι, ὡς τὸ, κ' οἱ μὲν τετλίγες μεσσικὴν ἀνεβάλλοιτο σιώτοιον· τὸ ἐνδύομαι, ὡς τὸ, ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον· κ' τὸ ἀπαρνοῦμαι, ὡς τὸ, ἀναβάλλομαι τοῦδε τοῦ πράγματος.

21. ΕΙΔ. Καὶ γὰρ εἶδον ὡς λέγω τὸν Γαλάτειαν κ' τὸν Πᾶνα, ἡνίκα τὸ ποίμνιον ἐμπλοῦσαι, κ' ἐκ ἔλαθε μὰ τὸν ἐμὸν ἕνα κ' γλυκὺν ὀφθαλμὸν, διὰ ἓν νῦν βλέπω κ' βλέψω διὰ ὅλης μου τῆς ζωῆς· τοῦτο γὰρ τὸ ἐς τέλος.

23. ΤΗΛ. Οὗτός ἐστιν ὁ Τήλεμος, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Εὐρυμίδης, ἢ Εὐρύμαχος καλέμενος, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο. ὃς ἐμαιεύσατο αὐτῷ, ὑπὸ τῶν χειρῶν Ὀδυσσέως συφλωθῆναι· ὁ δὲ μυθικὸς ὁ Τήλεμος,

Αλλὰ κ' αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν, ἃ ποθόρημι,
Αλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχειν· ἃ δ' ἀΐουσα,
Ζαλοῖ μ', ὦ Παιάν, κ' τάκεται· ὧδε δὲ θαλάσσας
Οἰστρεῖ παπταίνουσα ποτ' ἄντρά τε κ' ποτὶ ποίμνας.
Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν κ' τᾷ κυνί· κ' γὰρ ὅκ' ἦρων
Αὐτᾶς, σκυζῆτο ποτ' ἰοχία ῥύγχῳ ἔχοισα.

25 Sed & ipſe ego pungens rurſus eam non aſpicio,
Sed dico me aliam quandam mulierem habere: ipſa vero audiens
Invidet mihi, ô Apollo, & tabeſcit, atque è mari-
Furioſa profilit, circumſpectans ad antra & greges.
Juſſi autem canem illi placidè allatrare: etenim cum amarem
30 Ipſam, canis ganniebat, ad femora roſtrum admovens.

Τήλεμος, ὁ τὰ ἀπτυελία μοι μαντευόμενος, ἀπτυελίαιαν συμφορὰν ἀντ' ἄλλης κλήσεως τοῖς ἑαυτῆ παισὶ παλαλείποι. Αλλως· ὁ μάλλις δὲ ὁ Τήλεμος ἰχθρὰ ἀγορεύων, ἤγουν μαντευόμενος, ἰχθρὰ ἔνδα φέροιτο· αὐτὶ τῦ, ἐνίσκαι πρὸς τὸν ἑαυτῆ οἶκον, ὅπως τοῖς ἑαυτῆ ἐκγόνοις φυλάξῃ αὐτά· ἐμαντεύσατο γὰ αὐτῷ τᾷ Πολυφήμῳ δηλονότι κύκλωπι, ἐκ τῶν Ὀδυσσέως χειρῶν ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς. ὥσπερ τὸ, φίλος ἐνίοτε μὲ λέγεται ἐπὶ τῦ φιλοῦντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τῦ φιλουμένου· ἕτω κ' τὸ ἐχθρὸς τὸ ἐναντίον αὐτῷ, ἐνίοτε μὲ λέγεται ἐπὶ τῦ ἐχθαίροντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τῦ ἀπηχθημένου· καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἐχθρά.

25. ΚΝΙ. Αλλὰ κ' ἐγὼ οὐκ ἔρωτα διεγείσαν αὐτὴν ἐ προσβλέπω ἐξεπίτηδες, κ' ἄλλην τινὰ φημὶ γυναῖκα ἔχειν· ἡ δὲ ἀκούσασα, ζηλοτυπεῖ μι, ὦ Παιάν, κ' ἀμφρέπεται. ἐπὶ θαύματος χαρᾶς ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

28. ΟΙΣ. Τὸν οἶστρον, τῦ μύωπος Σώρατος ἀμφιτίλλει. οἰστρῶσι πολέμιος τοῖς βυσὶν· ὅταν γὰρ δάκνωσιν αὐτὲς, οἰστρῶν ποιῦσι, κ' τρέχειν πολλὴν ὁδὸν μετ' βοῆς ἐν τοῖς πεδίοις κοπλιπόλας τὸν νομόν. μεταφορικῶς δὲ φησιν ὁ Θεόκριτος τὴν Γαλάτειαν οἰστρεῖν, κ' δρομαίαν ἔρχεσθαι πρὸς τὰ ἄντρα κ' τὰς ποίμνας τῦ Κύκλωπος.

29. ΣΙΓ. Λείπει τὸ ἐπέταξα, ἤγουν ἐπέταξα τῇ κυνὶ σιγᾶν, κ' μὴ ὑλακτεῖν.

30. ΕΚΝ. Ἡ κύων δηλονότι ἐκνυζᾶτο, ἴσαινε, κ' κατιθώσσῦν τὸ στόμα ἔχουσα ἀναμέσον τῶν ἰσχίων αὐτῆς. κνυζηθμὸς λέγεται ἡ τῶν κυνῶν ἄσημος ὑλακή. ἰσχία δὲ, τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφῦν ἑξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ὀστᾶ, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἰσχίον ὀστῦν. ἔχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα ὀστᾶ τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητας ποιὰς, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζονται· αἱ δὲ κοιλότητες αὗται, κ' γλουτὰ λέγονται, κ' κυτύλαι, ἀπὸ τὴν κοιλότητα. τὸ δὲ ῥύγχος καλλιχρηστικῶς ἐπὶ τῆς κυνὸς νῦν λέγεται. κυρίως δὲ ἐπὶ ὑῶν. Αλλως· οἷς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥύγχος ἐπὶ κυνῶν, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνίων.

Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦνλά με πολλάκι, πεμψεῖ
Ἄγγελον· αὐτὰρ ἐγὼ κλαστῶ θύρας, ἔς τε κ' ὀμόσῃ
Αὐτά μοι σορέσθν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
Καὶ γάρ θλω ὐδ' εἰδος ἔχω κακόν, ὥς με λέγονλι·
Ἦ γὰ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον (ἦς ἦ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὲ τὰ γλύεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἀ μία κώρα,
(Ὡς πὰρ' ἐμὶν κέκριλαι) καλεφαίνετο· τῶν δὲ τ' ὀδόν-
Λδυκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο. (των

Cumque me ſæpius id facere videbit, forte mittet
Nuncium: verum ego foreſ occludam, donec juraverit,
Quod ipſa mihi velit ſternere pulchrum lectum in hac inſula.
Neque enim deformis ſum, ut de me dicunt:
Certe nuper in mare inſpexi: erat autem tranquillitas:
Et pulchra quidem mihi barba, pulchra vero hæc una pupula
(Ut à me judicabatur) videbatur: dentium porro
Nitorem candidiorem, quam Parius lapis eſt, *mare* oſtendebat.

31. ΠΕΜ. Μανύειν ἐστὶ, τὸ κλίσιοῖλα τινὰ δεικνύει, ἢ φάγγοιλα, ἢ τοιοῦτό τι ποιοῦλα, καὶ μηνυτὴς ἐπὶ τούτων... μανύειν καὶ τὰ σημαίνειν ἁπλῶς, καὶ δηλοῦν. οἷον, ὁ τὸ κωρύνης κεραγμὸς χαμαῖνα μανύει. ἀγγέλλειν δέ τις λόγως τινὸς πρός τινα, ἤγουν ἀγγελοῦμι. καὶ ἀγγέλλειν, τὸ ἀφ' ἑαυτῆ τινὰ λέγειν περί τινος. καὶ ἄγγελος ἐπὶ τούτων. λέγει δὲ, ἴσως δὲ αὐτὴ ὁρῶσά με ταῦτα ποιοῦνλα, πέμψει ἄγγελον τὸν ἀπαγγελοῦντά μοι πρίπον τὸ περὶ αὐτῆς.

32. ΚΛΑ. Κλείω, ὁ μέλλων κλείσω, ὡς τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. οἱ ποιηταὶ δὲ κλῄσω λέγουσι, ἀφαιρέσει τῆς διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η· εἶτα τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλάσω, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλάξω. δοκεῖ δὲ καὶ κλῄζω ἴσῃ παρ' αὐτοῖς, ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου· ἀφ' οὗ μέλλων Δωρικῶς, κλῄξω. καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλάξω. ἀφ' οὗ καὶ κλάξ ἡ κλεὶς.

33. ΝΑΣ. Τῆς Σικελίας δηλονότι. καὶ γὰρ οὐκ ἔχω ὡς λέγουσιν εὖδος αἰσχρὸν, ἤγουν ἄσχημον· ὅλως γὰρ πρὸ ὀλίγου γαλήνης οὔσης, εἰς τὴν θάλασσαν ἐβλέπον, καὶ εὔμορφα μὲ ἐμοὶ τὰ χρύεια * ἀπωκεῖτο ἐμοὶ, εὔμορφον δὲ ὁ εἷς ὀφθαλμός.

37. ΚΕΚ. Οἱ γὰρ μονόφθαλμοι καὶ φύσιν τοῖς δὶ μονοφθάλμοις ἄμορφοι δοκοῦσιν· οὐκ ὁμοίως γὰρ κρίνουσιν ἀμφότεροι τὰς ἀνομοίως τὴν φύσιν. ΟΔΟ. Τῶν δὶ ὀδόντων ἡ λδυκότης λδυκοτέρα ἐδείκνυτο Παρίας λίθου. Παρία γάρ ἐστι λίθος λευκή.

* Ven. leg. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμοὶ.

Ὡς μὴ βασκανθῶ ἦ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπλυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰ ἀ γραία με Κοτυττὼς ἐξεδίδαξεν,
Ἃ ποκὰν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.
Τόνς' εἰπὼν, τὸ μὲν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε.
Καὶ μὰ τὼ, σύριγξ· ὁ δ' ἄρα τῷ, καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύριττε δ' Δάφνις ὁ βώτας.
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ ποίᾳ αὐτίκα ποίᾳ.
Νίκη μὰν ὁ μὲν ἄλλος, ἀνάσσατος δ' ἐγένοντο.

Ne vero faſcino lædérer, ter ipſe in gremium meum inſpui.
Nam id me anus Cotyttarís docuit,
Quæ nuper meſſoribus apud Hippocoontem accinebat.
Hæc cum dixiſſet, Daphnin Damœtas exoſculatus eſt.
Et ille quidem hanc fiſtulam, hic vero illi pulchram tibiam dedit.
Tibia canebat Damœtas, fiſtula vero canebat Daphnis bubulcus:
Et vitulæ ſaltim ſaltabant in molli gramine.
Vicit tamen neuter, ſed erant invicti.

39. ΒΑΣ. Ἵνα δὲ μὴ βασκανθῶ, τρὶς εἰς τὸν ἐμὸν ἔπλυσα κόλπον. ποιοῦσι γὰρ ἡ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες, τὸ πρωτότοκον ἐκτρεπόμεναι. Καλλίμαχος· Δαίμων, τοὶ κόλποισιν ὑπαὶ τύπτουσι γυναῖκες.

40. ΤΑΥ. Ἤγουν, τὸ πλύσον ἐπὶ κόλπου ἐδίδαξε ποιεῖν με ἐπὶ τῷ μὴ βασκαίνεσθαι. Κοτυττὼς δὲ, ὄνομα κύριον· ἢ ἀπὸ τοῦ κότου ἴσως ποιοῦνται, ἡ γὰρ οἱ γέροντες ὀξύθυμοί εἰσιν· ἢ ἀπὸ τῆς παρὰ Δαρεμοῦσι τιμωμένης Κοτυοῦς. ἦσαν δὲ Τιμανδρέως θυγατέρες Κοτυὼ, ἡ Εὐρύθεμις, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεῖδαι, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς, κατὰ τῶν εἰς Πελοπόννησον ἀφιξιν, ὡς οἱ περὶ Ἱππόχρωτον ἀπεφήναντο.

41. ΙΠΠ. Ὄνομα κύριον, ἢ ἀπὸ τόπου.

46. ΝΙΚ. Ἑνὶκα μὲν ὁ μὲν ἄλλος, ἔξω δὲ ἧττης ἀμφότεροι ἐγένοντο.

ΤΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῆ Ἑβδόμῃ Εἰδυλλίῳ.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆει, φίλος κατίστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει, Λυκωπίδου υἱοῖς. καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ θαλύσια Δήμητρος, ἅπερσι μετ' Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου. Ἐπιτυχάνει δὲ καθ' ὁδὸν Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξέρχονται τὰς ἑαυτῶν ἐρωτας. Ἔστι δὲ ἓν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν.

ARGUMENTUM
IDYLLII VII.

Peregre agens Theocritus in insula Co, cum ad Ptolemæum in Alexandriam proficisceretur, amicus factus est Phrasidamo & Antigeni, Lycopei filiis: vocatusque ab illis rus ad Thalysia sacra Cereri, abiit eo cum Eucrito & Amynta. Incidit autem in itinere in Lycidam Cydoniatam ex Creta, & mutuo sermone suos ipsorum amores inter se recensent. Continet igitur hoc Idyllion meram rei gestæ narrationem.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ,
Εἰδύλλιον ζ'.

ΗΣ χρόνος ἀνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλιαν
Εἴρπομες ἐκ πόλιος· σοὶ καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·

THALYSIA, seu VERNUM ITER,
IDYLLION VII.

TEmpus erat, cum ego & Eucritus ad Halenta Ibamus ex urbe, & tertius nobiscum erat Amyntas.

1. ΧΡΟ. Χρόνος τὸ συμπαριλειπόμενον τῇ συγκάτει τῶ κόσμω διάστημα. λέγεται δὲ ἐνίοτε μὲν καθόλου, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ μέρους, ὡς ἐνταῦθα. καιρὸς δέ ἐστι χρόνου δεῖον. λέγονται καιροὶ καὶ αἱ τῶν ἐνιαυτῶν ὧραι. ἦν χρόνος, ὁπότε ἐγὼ καὶ Εὔκριτος, καὶ τρίτος σοὶ ἡμῖν Ἀμύντας ἤρπομες, ἀλλὰ τῶ ἀπερχόμεθα. τὸ ἕρπειν κυρίως ἐπὶ ὄφεως, καὶ σκωλήκων, καὶ ἑτέρων ἀπόδων ζώων λέγεται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἀργῶς καὶ ἀπρεπῶς ποιουμένων τὴν πορείαν. ἐνταῦθα δέ, ἐπὶ τῶ βαδίζειν λέγεται ΑΛΕ. Ἄλιαν ἢ δῆμος τῆς Κῶ, οὕτω καλούμενος ἀπό τινος Ἀλιέως, ἢ τόπος ἐν Κῷ οὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ Ἀλιέως τινός· βασιλέως· ἔστι δὲ Ἄλιος καὶ ποταμὸς Σικελίας. Θαλυσία, ἑορτὴ ἣν ἐτέλουν τῇ Δήματρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Ὅμηρος. Θαλύσια γυνὼ ἀλωῆς. Καὶ Φρασίδαμος, οὗτος ὁ καὶ περιοῦσος. Τὸ δὲ ἑξῆς.

Τᾷ Δηοῖ γὰ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φερσίδαμος
Κ' Αντιγόνης, δύο τέκνα Λυκωπέος· εἴτι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τ' ἐτ' ἄνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε κὴ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βύρσιαν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,

Nam Cereri faciebant Thalyſia Phraſidamus
Et Antigenes, duo filii Lycopei: ſi quid boni reſtat
Adhuc ex antiquis illis *nobilibus*, inde à Clytia atque ipſo
Chalcone, qui Buream fontem ab imo confecit

4. ΛΥΚ. Γράφεται κὴ Λυκωπίως, ἀφὰ τὸ ω μεγάλω, ὅπερ Αἰολικῶς προπαροξύνεται. ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Αχίλλεος, κὴ Πήλιος. κὴ βασίλευς βαρυτόνως λέγουσιν· ὁμοίως κὴ τὸ Λυκώπιος. ἀφὰ τοῦτο ἡ τῶν εἰς ως γυνὴ παρ' αὐτοῖς προπαροξύνεται.

5. ΧΑΩ. Χαὼν λέγεται τὸ ἄσταθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. χαὼν ἢ κὴ τὸ εὐγενὲς, ἢ τὸ ἀρχαῖον. ὁ ἢ ὧδε ποιητής. ἔτί ἐστιν ἀγαθῶν ἀπὸ τῶν ἔτι ὄντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τῶν ἀπὸ τῆς Κλυτίας τε, κὴ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, ἤτοι εἰσὶ τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο. ἦγεν ὁ Φρασίδαμος, κὴ ὁ Αντιγόνης. κὴ σαφέστερον φάναι, τοῦτο βούλεται εἰπεῖν ὁ Θεόκριτος, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἀγαθοῦ γένους τῆς Κλυτίας τῆς βασιλίσσης τῶν Κώων, κὴ τοῦ παιδὸς, αὐτῆς τοῦ Χάλκωνος, καλέγονται ὁ Φρασίδαμος κὴ ὁ Αντιγόνης. ἤτοι μόνοι ἀπὸ πάντων τῶν καταγομένων ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀγαθοὶ, κὴ οἱ πρόγονοι αὐτῶν. ἦν ἢ ἡ Κλυτία θυγατὴρ Μέροπος. γαμηθεῖσα δὲ Εὐρυπύλῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Κώων, ἐγέννησε τὸν Χάλκωνα, τὸν τὴν βασιλείαν τῶν Κώων ἀφδεξάμενον. ἀφὸ Εὐρυπύλου δὲ κὴ Κλυτίας ἱστορεῖται, ὅτι ἤτοι εἰσὶν οἱ ἀπὸ τῆς Ἡρακλείας πολιορκίας, τὴν Κῶ κατοικήσαντες, κὴ ὑποδεδεγμένοι τὴν Δήμητραν, καθ' ὃν καιρὸν περιήει ζητοῦσα τὴν κόρην· ἢ νήσῳ ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος, ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ. Αλλως· Εἴτι περ ἐσθλόν.] εἴτι ἀγαθοὶ ὄντες ἀπὸ ἀγαθῶν, ἤτοι, εὐγενῶν τῶν ἀρχαιοτάτων (τοῦτο γὰ δύναται τὸ, τῶν ἔτ' ἄνωθεν) καλαγόμενοι· ἀπό τε τῆς Κλυτίας λέγω, κὴ αὐτοῦ τοῦ Χάλκωνος, ὃς τὴν πηγὴν τὴν Βύρσιαν, ἢ Βύρσιαν (γράφεται γὰ κὴ ὕτως) ἤ τις φασὶν ὕτως ὠνομάσθη, διὰ τὸ Δωπλήσιον εἶ) τὸν πόρον ὅθεν ῥεῖ, μυκλῆρι βοός. ἐκ ποδὸς ἄνυεν· αὐτὶ τοῦ ἀναδίδοσθαι ἐποίει. καλῶς ἐρυσάμενος τῇ πέτρᾳ τὸ γόνυ. αὐτὸς γάρ φασιν ἐπιδημήσας τῷ τόπῳ τὴν ἔκρηξιν τῆς πηγῆς ταύτης εἰργάσατο· εἶτα χαλκοῦν ἀνδριάντα εἰς τόπον ἑαυτοῦ κατασκευάσας, ἤρεισεν αὐτὸν τῇ πέτρᾳ, ὅθεν ἡ πηγὴ ῥεῖ, κὴ ἀπὸ τοῦ ποδὸς αὐτοῦ ἐποίησεν αὐτὴν ἀναδίδοσθαι.

6. ΒΟΙ. Ὅτι ὁ Χάλκων ἐβασίλευσε τῶν Κώων, εὑρέθη ἐν τινι τόπῳ τῆς Κῶ ἡ πηγὴ μὴ πρότερον οὖσα, ἧς νῦν ὁ Θεόκριτος μέμνηται. εὑρέθη δὲ ὕτως, ἀνηγέλθη τῷ βασιλεῖ παρά τινος τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν, ὅτι ὕδατος

Εὖγ' ἐνερεισάμῳ πέτρα γόνυ ταὶ ϝὴ παρ' αὐτὰν

Bene adnixus ad petram genu. *natæ* vero circa eum *fontem*

ὕδατος ὁ τόπος ἀσκεῖος ἐνδαμυχᾶς. καὶ ὁ βασιλεὺς ἀπίστως ἐπίστατήσας τῷ τόπῳ, ἠυτέργησεν ὅσα συνέτεινε πρὸς τὴν τᾶ ὕδατος ἔκρηξιν. τᾶτο δ' ἦν δηλοῖ τὸ, ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν. ὅτι ὁ Χάλκων, διὰ τῶν οἰκείων ποδῶν. καὶ δι' ἀνεπιστασίας ἤνυσεν, ἤγων κατεργάσατο καλώρθωσε τὴν κρήνιν. τὸ δὲ, εὖ γ' ἐνερεισάμῳ πέτρα γόνυ, τᾶτό ἐστιν ὅτι αὐτὸς ὁ Χάλκων, ἐχὶ ἀρθοστάδιον ἐσάμῳ, ἀλλὰ, ὕτω δόξαν, κάμψας τὸ γόνυ καὶ καλῶς ἐδράσας καὶ στηρίξας τᾶτο τῇ πέτρα τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ, αὐτοχειρεὶ κατεπράξαλο τὴν τᾶ ὕδατος ἔκρηξιν. Εὐρεῖαν δ', ὅτι ἀπὸ κεφαλῆς βοὸς ἐκ λίθω πεποιημένης ἐδόκει τὸ ὕδωρ ἐκρεῖν, ὕτω τᾶ Χάλκωνος μεχανησαμένᾳ τι καὶ κατασκευάσαντος. ἡ Εὐρεῖα ἡ πολύῤῥεος. ἀπὸ τᾶ βᾶ ἐπιταλικᾶ μορίω, καὶ τᾶ ῥέω. βάσταις γὰρ καὶ βυγαῖος, ὁ μέγας παῖς· Ὅμηρος, δὲ νῦν βυγαῖε. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῶος ὑπομνηματίζων Εὐῤῥεῖαν τὴν κρήνιν καλεῖ. συμβῆναι γάρ φησιν ἐξ αὐτομάτω καὶ αὐτοφυῶς. βοὸς ῥινὶ ὡσπλήσιον ἐξ) τὸν τόπον, ἐξ ἃ τὴν κρήνιν ἐκραγῆναι ὁ Χάλκων ἐποίησεν. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ὁ Χάλκων ἀνδριάντα ἔστησεν εἰς τὸν τόπον ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ εὑρέθη, καὶ ἐκ τᾶ ποδὸς τᾶ ἀνδριάντος τὸ ὕδωρ ἐξήρχετο. καὶ νοῦσι τὸ ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυσι, ἢ ἄνυσε κράναν, εὖ γ' ἐνερεισάμῳ πέτρα γόνυ, ὅτι ὁ Χάλκων ἐκ τᾶ ποδὸς τᾶ ἀνδριάντος ἤνυσε τὴν κρήνην Εὐρεῖαν, εὖ καὶ καλῶς καὶ ἐπιστημόνως ἐνερεισάμενος τὸ γόνυ τᾶ. ἀνδριάντος ἐν τῇ πέτρα τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ· εἰ δὲ τᾶτο ὕτω νοήσεις, νοῆσαι ὀφείλεις καὶ Εὐρεῖαν κρήνην, τὴν πολύῤῥεον, καὶ πολυχόμονα. εἰσὶ δέ τινες οἱ τὸ ἐκ ποδὸς ἐνόησαν, τὸ ἔξω τῆς πεπληθυμένης ὀδᾶ. λέγουσιν ὅτι ἡ πηγὴ ἐκ τοῦ λόγου, ἐκ ἦν κατὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν, ἀλλ' ἐκτός. Εὐῤῥεῖαν] γράφεται γὰρ καὶ ὕτως κρήνη ἡ Εὐῤῥεῖνα τῆς Κῶ. καὶ Φιλητᾶς, Νάσατο δ' ἐν προχοῆσι μιλαμπέτροιο Βορίνης. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῶος ὑπομνηματίζων φησὶ, Εὐῤῥεῖνα πηγὴ ἐν τῇ νήσῳ ἐστὶν, ἡ τὸ ἀφ' ὕψους καὶ τῆλε βοὸς ῥινὶ ὡσπλήσιον, ἢ ἐστὶ ῥέουσα ἐκ πέτρας διὰ βοὸς κεφαλῆς. ΠΟΔ. Ἤτοι ταχέως. ἢ ἔξω τῆς πεπληθυμένης ὁδᾶ. οἱ δέ φασιν ἐκεῖσε ἱδρῦσθαι ἀνδριάντα· καὶ ἐκ τᾶ ποδὸς ἐκχεῖσθαι τὸ ὕδωρ. διὸ καὶ ἔφη, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρα γόνυ. ἢ ἀνεδαίως καθῆψε τὴν κρήνην. καὶ ἡμεῖς φαμὲν ἐκ ποδὸς εἶσι, εὐθέως. εἰ μὴ μεταφορικῶς ἔταξε τὸ ἐκ ποδός, ἤγων ἐξ ἰδάφους, καὶ τᾶς πρώτας ὑποστάσεως. καὶ γὰρ Ὅμηρος τὰ καλύτατα τῶν ὁρῶν μέρη, νείατα φησὶ πόδα. τὸ δὲ εὖ γ' ἐνερεισάμενος. συνεκδοχικῶς παρὰ τὸ σώματι τῇ πέτρα ἐνερεισδόμενος, ὅθεν χεῖται. Ἄλλως· Ἐκ ποδὸς ἄνυσι· ἤγων, ἐκ βάθους ἢ ἀφ' ὑψηλᾶ. πόδες γὰρ τὰ πλησιάζοντα τῇ γῇ τῶν ὀρῶν· ἢ ἡμιναίως προσμασίσας τῇ πέτρᾳ. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι οἱ ξενωτὲς ὀρύσσοντες, τὸ μὲν γόνυ ἐρείδουσι τῇ γῇ, τῷ δὲ ἑτέρῳ ποδὶ τὸ σκαπτόμενον ἐκλαβόντες χῶμα, καὶ ὀπίσω αὐτῶν διαθεῖναι. ὕτως ἂν καὶ ὕτως ἐνερεισάμενος πέτρα γόνυ τῇ συνεχείᾳ τᾶ ἑτέρου ποδὸς, τὴν κρήνην ἐπάϊσε.

7. ΤΑΙ. Αἱ δὲ παρ' αὐτὴν τὴν πη-

Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινεν,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κὤπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, ὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἀμῖν τῶ Βρασίλα καπεφαίνετο· καί τιν' ὁδίταν
Ἐθλὸν σιὼ μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Ὄνομα μὲν Λυκίδαν, ἧς δ' αἰπόλος· ὐδέ νέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδών, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο πετόσδαν·

Populi ulmique umbroſum nemus efficiebant,
Viridibus foliis tectæ frondentes.
Nondum vero mediam viam emenſi eramus, & nondum ſepulchrum
Braſilæ nobis apparebat, cum in quendam viatorem
Cydonium virum bonum, & Muſis dilectum, incidimus.
Nomen erat Lycidas, paſtor verò caprarius erat: neque aliquis ipſum
Ignoraſſet aſpiciens; nam caprario admodum ſimilis erat.
Ex hirſuto enim & villoſo exuvio hirci habebat
Fulvam pellem humeris indutam: recens coagulum adhuc redolentem.

σπηνὴν αἴγειροι καὶ πτελέαι εὔσκιον ἄλσος ἐποίουν, κομῶσαι καὶ θαλλοῦσαι φύλλοις, ἦγον δασεῖαι ὄσαι. κλεὸς δὲ ἐν ἀνθρώποις αἴγειρος ἢ ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀρσενικῷ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θηλυκῷ λαμβάνεται. ἡ δὲ πτελέα, ἐνταῦθα πληθυντικῶς δηλοῖ. καὶ ἀρχαῖοι δὲ, σκιώδεις.

10. ΚΟΥ. Καὶ ὔπω τὴν μέσην ἤνομεν, αὐτὶ τοῦ, τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ. μέση γὰρ κοινὸν μεσάτη, παρὰ ποιηταῖς. ΒΡΑ. Οἱ γεγράφασιν διὰ τοῦ δ, ἀμαρτάνουσιν. ἐθάφθη γὰρ Βρασίδας Λακων τὸ γένος, ὁ δὲ Βρασίλας Κῶος, ὁ Λακεδαιμόνιος δὲ Βρασίδας οὐ θάπτεται ἐν Κῷ, ἀλλ' ἐν Ἀμφιπόλει.

11. ΚΑΙ. Καί τινα συνοδίτην εὕρομες αὐτὶ τοῦ ἔχομεν, ἄνδρα, μυσικὸν ἀγαθὸν, Κυδωνιάτην, τετέρι Κρητικόν. Κύδων γὰρ φύλη τῆς Κρήτης, ἀπὸ Κύδωνος Ἑρμοῦ, καὶ Ἀκαλλίδος. καὶ Ὅμηρος· Ἐν δὲ Κρῆτες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κυδῶνες.

13. ΑΙΠ. Ἦν δὲ τὸ ἐπιτεθειμμα, δηλαδὴ αἰπόλος. ὃς ἂν δέ τις αὐτὸν ἐγνόησεν ἰδών, ἐπεὶ ἐῴκει· καὶ ὑπερβαλλόντως αἰπόλῳ ὁμοιωμένος ἦν.

15. ΛΑΣ. Ἀντὶ τοῦ τετριχωμένου ἐνταῦθα, ὃς ἀντὶ τοῦ δασέος. καὶ ἐπεὶ ἴσως ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου, ὀφείλει τὸ λάσιον λαμβάνεσθαι.

16. ΚΝΑ. Κνακὸν, ἤγουν ξανθὸν, ἢ λευκόν. λευκὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καρποῦ, ξανθὸν

Ἀμφὶ δὲ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλῳ
Ζωστῆρι πλακερῷ· ροικὰν δ' ἔχεν ἀγκυλαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν· καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρώς
Ὄμματι μειδιόωντι (γέλως δέ οἱ ἔμπεδος ἦεν χείλεσι)
Σιμιχίδα, ποῖ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις;

Circa pectus vero vetuſtum pallium illi adſtrictum erat
Cingulo textili, curvumque ferebat ex oleaſtro
Dextra manu pedum: & placide ridens me appellavit
Oculo arridenti (nam riſus illi hærebat in labris)
Simichida, quo tu nunc in meridie pedes trahis?

ξανθὸν δὲ, ἀπὸ τῆ ἄνθυς. Ἄλλως· ἢ ὅτι ὁ μὲ κύκλῳ αὐτῆ μέλας. τὸ δὲ σπέρμα λευκὸν τῆς κνίδης· τοιῦτον δὲ κ τὸ τῆ κνίκυ ἄνθῳ. ἢ ψαρὸν, ἢ πυρόν. ΝΕΑ. Ἀντὶ τῆ, προσφάτῳ πιτύας πνίων. εἰώθασι γὰρ οἱ τυροποιοῦντες ἀπορίᾳ χειρομάκτρων, ἀποσπογίζειν τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐν οἷς δερματίνοις εἵμασι ἐφεδέδληνται. ταμισῷ δὲ ἡ πιτύα ἄρηται, ἀπὸ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐστι πυκνῶν τὸ γάλα ἀπὸ αὐτὸ γριφόμενον. ἢ ἀπὸ τὸ ταμείων ἀξιοῦσθαι διὰ τὴν χρῆσιν.

17. ΑΜΦ. Περιεσφίγγετο δὲ τοὺς σήθεσιν αὐτῆ παλαιὸς πέπλος, γέρων· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἡλικιῶν. γέρων, τριβαλὸν ἱμάτιον, ὅ ἐστι παλλαιόν.

18. ΠΛΑ. Πλατεῖ. πλακὸν γὰρ τὸ πλατύ. γράφεται δὲ κ πλοκερῷ, ἀντὶ τῆ πεπλεγμένῳ· ἀπὸ τὴν πλοκὴν, κ τὴν ὑφήν. ΡΟΙ. Καμπύλην δὲ εἶχεν ἀπὸ ἀγριελαίᾳ ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ ῥάβδον, ἢ ῥόπαλον. κορύνη δὲ κ ῥόπαλον τὸ αὐτό.

19. ΑΤΡ. Καὶ ἠσύχως μοι εἶπε γελῶν. ἢ σεσαρὼς, ἀντὶ τῆ ἠρέμα ἡγίλα διεγηκὼς τὰ χεῖλη, κ μειδιῶν. εἴτις δὲ κέχρηται τῇ λέξει.

20. ΓΕΛ. Γέλως δὲ ἥπλετο τῶ χείλεσι αὐτῆ.

21. ΣΙΜ. Οἱ μὲ αὐτὸν φασὶ Θεόκριτον, καθὸ Σιμιχίδα ἦν υἱὸς, ἢ καθὸ σιμὸς ἦν. οἱ δὲ ἕτερόν τινα τῶν σὺν αὐτῷ, κ ὑ Θεόκριτον, διὰ τὸ, Σιμιχίδα μὲ ἔρωτες ἐπέσπασον. φασὶ δὲ τὸν τοιοῦτον ἀπὸ παλαίας κληθῆναι Σιμιχίδα τῆ Περικλέους, τῶν Ὀρχομενίων, οἵ τινες πολιτείας ἔτυχε Κώοις τέτυχήκασιν. Ἄλλως· Σιμιχίδα. εἰσὶ δὲ κ πατρωνυμικὰ ὄντες ἀπαραλλάκτως λεγόμενα κ ἐπὶ τῶν υἱῶν, ὡς κ ἐπὶ τῶν πατέρων· ὥσπερ ὁ Θεόκριτος Σιμιχίδα υἱὸς ὢν, Σιμιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς. κ Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον ποιητὴν, Σικελίδαν κ αὐτὸν καλεῖ, παῖδα τινὸς Σικελίδα λεγομένου τυγχάνοντα. ἀλλὰ κ ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τῷ ὕστερος λεγομένῳ, αἰπολικῷ κ ποιμενικῷ, κ τὸν Εὐμήδην υἱὸν ὄντα τῆ Κρατίδα, Κρατίδαν καλεῖ κ αὐτόν. οἱ δὲ λέγοντες Σιμιχίδαν λέγεσθαι τὸν Θεόκριτον διὰ τὸ ἓξ) σιμὸν, κακῶς λέγουσι. ΜΕΣ. Καλὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἕλκεις τὰς πόδας, ἀντὶ τῆ πορεύῃ. οἱ γὰρ βαδίζοντες, ἕλκοντες τὰς πόδας βαδίζουσιν.

Ἀνίκα δὴ κ᾽ σαῦρος ἐφ᾽ αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ᾽ ἐπιλυμβίδιοι κορυδαλίδες ἠλαίνονται.
Ἦ μὴ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἢ τινος ἀστῶν
Λαγὼν ἐπιθρώσκεις; ὡς τεῦ ποσὶ νεισσομένοιο
Πᾶσα λίθος παλαίοισα ποτ᾽ ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ᾽ ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντὶ τὺ πάντες.

Quum & lacertus ſub ſepibus dormit,
Neque criſtatæ caſſitæ vagantur.

An vocatus ad cœnam feſtinas? an in alicujus ex civibus

Torcular inſilis? nam te pedibus concitato,
Omnes calculi offenſi ad ſoleas tinniunt.

Illi ego reſpondi: Chare Lycida, omnes te dicunt

22. ΑΝΙ. Ὁπότε κ᾽ ὁ σαῦρος ἢ κοινῶς λεγομένη χλωρὸς αὖρα, ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς ἠσυχᾷ. ἀρσενικῶς ὁ σαῦρος. λέγεται κ᾽ θηλυκῶς ἡ σαῦρα. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τὲ ζώε τότε, ὅτι ξηραινόμενοι, εἰς ἔχιν μεταβάλλεται.

23. ΕΠΙ. Αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸν τύμβον φέρουσαι τὲ πατρὸς αὐτῶν. κορυδαλίδες εἰλαῦθα εἰδος ὀρνέε· λέγονται δὲ ἐπιλυμβίδιοι, ὅτι ἐπὶ τάφοις ὡς ἐπιπολὺ διατρίβουσιν. οἱ δὲ κορυδαλίδας τὰ γρύβια νοήσεις. κορυδαλίδες δ᾽ λέγεσθαι, διὰ τὸ κόρυσιν ἐοικέναι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀνάσημα· ἐπιλυμβίδιοι δὲ, ὅτι ὡσεὶ τύμβον τὸ τοιῦτον ἀνάσημα ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσι. Φέρεσθαι δὲ κ᾽ ἐπὶ τέτον ἱστορία τοιαύτη· ὅτι πρὸ τὲ θνήσκειν τὴν γὴν, γηγάσιν αὖται. σωίζη δὲ πολὲ αὐτῶν τὸν πατέρα θαπτεῖν, κ᾽ γῆς μὴ ὕσης, ἐτάφη ὑπὲρ τῆς κορυφῆς τὲ ἰδίε γόνε· διὸ κ᾽ ἐπιλυμβίδιοι ἐπικληθῆναι. Ἄλλως· Ἐπιλυμβίδιοι, ἢ ὅτι τοῖς τάφοις διατρίβουσιν, ἢ ὡσεὶ τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν· ἢ ἀπὸ τὸ τύφω· φλοιοειδὲς γάρ εἰσι. ΗΛΑ. Ῥέμβεσθαι. πλανᾶσθαι. γρίφοι, ὅμως κ᾽ αὗται ἠρέμησιν.

24. Η ΜΕ. Ἢ ἐπὶ ἐυωχίαν κεκλημένος σπεύδεις, ἢ ἐπὶ λαγών τινος ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἀπέρχῃ· οἱ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν· ἐπὶ δὲ τῶν βραδυπόδων παροιμία, ὅς τις ἐπὶ δεῖπνον κληθεὶς, ὀψὲ ἔρχεται, ἢ χωλός ἐστιν, ἢ ὑπὸ δίδωσι συμβολάς.

25. ΝΕΙ. Ὅλως περιευμένε σε τοῖς ποσὶ πᾶσα λίθος προσπαίουσα, ἤγεν προσκρέουσα ταῖς ἀρβυλίσιν, ἐμμελῶς ἠχεῖ. Ἀρβύλη δὲ εἶδος ὑποδήματος ἀπὸ τὲ ἀρμόζεσθαι, θηλυκῶς ἡ λίθος, ὡς κ᾽ Ὅμηρος· Λίθοι πολῆες θαμειαὶ κ᾽, Δόμοι ξεστῆσ᾽ αἰθούσησι τετυγμένοι· λίθοις δηλονότι ξεστοῖς.

27. ΑΜΕ. Πρὸς τέτοι. ἐγὼ ἀπεκρίθην· Λυκίδα φίλε, πάντες λέγουσί σε εἶναι συρικὴν κ᾽ πολυπερέχολα, κ᾽ ἐν τοῖς νομεῦσι, κ᾽ ἐν τοῖς θερίσαις.

28. ΣΥΡ

Ἐμμὶ συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
Ἐν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει.
Ἀμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδειν
Ἔλπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἢ γὰ ἑταῖροι
Ἄνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβῳ ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὐκέρμαθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δή, (ξυνὰ γὰ ὁδός, ξυνὰ ἦ κ' ἀὼς)

Esse eximium fistulatorem, inter & pastores
Et messores: quod magna lætitia animum afficit
Nostrum; etsi, ut mea fert sententia, te æquiparare
Spero. Iter vero hoc nobis est ad Thalysia: sane enim amici
Viri epulum parant pulchræ Cereri,
Opum primitias offerentes. nam ipsis valde pingui menfura
Dea frumento complevit horreum.
Sed age (quoniam communis hæc via est, communis & dies)

28. ΣΥΡ. Συρίζειν, τὸ ἁβρὸ σύριγγι μέλπειν. καὶ συρικλὴς ἐπὶ τέττου. εἰλαῦθα δὲ, συρικλὴν λέγει, τὸν ποιητὴς τραγῳδητήν.

29. ΤΟ ΔΗ. Ὅπερ δὴ τὸ φέρειν, ἢ τὸ ἔχειν τινὰ συρικλὴν, λίαν εὐφραίνει τὸν ἡμέτερον θυμόν. ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἐκ τοῦ ποιητοῦ δὲ ὁ λόγος· ἀντὶ τοῦ ἐφ' ᾧ δὴ μάλιστα καὶ αὐτὸς τέρπομαι.

30. ΚΑΤ. Κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν. ἐλπίζω φησὶν, ὅτι ὑ παρόντα δοκιμήσεις ἡμᾶς. καὶ Ὁμήρου, ὅτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον.

31. ΑΔ. Ἐπὶ Θαλύσια αἰνομένη. ἢ ἐπὶ Θαλύσια ἄγουσα ἡμᾶς. Η ΓΑΡ. Οἷος γὰ φίλοι ἄνέρες, τῇ Δήμητρι τῇ εὐπέπλῳ, εὐωχίαν τελοῦσι τῶν καρπῶν, ἀπαρχὴν διδόντες.

33. ΜΑΔ. Εὔκαρπον γὰ ἐποίησεν ἡ δαίμων τὴν ἄλωὴν αὐτῶν· ἤγουν, εὖ ἔχουσαν, ἕνεκα τῆς φθηθύος τῶν καρπῶν μέτρῳ καὶ πολὺ φλυσίῳ.

34. ΕΥΚ. Ἀπὸ μέρους τῆς κριθῆς, τὴν εὔκαρπον παρεδήλωσεν. εὔκριθον δὲ, καὶ ἐχὶ εὔσιτον ἄλωὰν προσηγόρευσε διὰ τὸ δοκεῖν πρῶτον εὑρεθῆναι τὸν τῆς κριθῆς καρπόν. κριθὴ δὲ ὠνομάσθη, ὅτι μετὰ τὸν σῖτον προεκρίθη τῶν ἄλλων καρπῶν, ἢ πρὸ τὸ τὰς ῥάχυας τῆς κριθῆς κεκριμένας καὶ διακεχωρισμένας ἔχειν τὰς κόκκους. ἀλωαὶ δὲ τὴν ἄλωνα παρὰ τὸ ἅλως. ἅλως δὲ, ἀπὸ τοῦ ἁλίζω, τὸ σωαθροίζω. ἐκεῖ γὰρ ἀθροίζουσι τὰς ῥάχυας, καὶ Καλλίμαχος· Ἐς τὸ πρὸ τείχεος ἱερὸν ἁλεῖς δεῦτε καὶ ἅλς, ἢ θάλασσα. εἰλεῦθεν δὲ τὰ ἁλεῖς, ἀντὶ τοῦ συγγραφεῖς.

Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὕτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν σόμα· κήμὲ λέγονσι
Πάντες ἀοιδὸν ἄμισον· ἐγὼ δέ τις ἀ ταχυπειθής·
Οὐ δᾶν· ἀ γάρ πω κατ' ἐμὸν νόον, ὔτε τ' ἐθέλων
Σικελίδαν νίκημι τ' ἐκ Σάμω, ὔτε Φιλητᾶν,
Αἰδών· βάτραχος δέ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες. ὁ δ' αἰπόλος, ἀδὺ γελάξας,
Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρήσομαι, ὕνεκεν ἐσσὶ

Canamus carmen Bucolicum: forte alter alterum juverit.
Nam & ego Muſarum facundum os *ſum*; meque dicunt
Omnes cantorem optimum eſſe: ſed ego non facile illis credo:
Non per terram. Nondum enim, meo judicio, neque præſtantem
Sicelidam Samium vinco, neque Philetam,
Cantando: ſed velut rana quædam contra cicadas, contendo.
Sic dixi dedita opera. Caprarius autem cum ſuaviter arriſiſſet,
Hoc, inquit, tibi pedum donabo, namque es

30. ΒΩΚ. Βωκολικὴν ᾠδὴν ἄδωμεν. ἴσως ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὠφελήσει. τῦ, χ' ὥτερος· Δωρικὴ ἡ σωσαλοιφή· τὸ γὰ ὁ ἕτερος, ὕτερος· ἁλλ' τῦ υ· ὡς κ' παρ' Ἡροδότῳ· ἡμαρτημένως δὲ ἐξενήνοχε, τὸ ὥτερος. ἕτερος γὰ ἄλλος ἐκ πλειόνων.

39. ΟΥΔ. Μὰ τὴν γῆν. ὤμνυον γὰ κ' τῶν στοιχείων. ὡς Ὅμηρος· Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρᾳ μ' ἔλε χθόνα πυλυβότειραν. τὸ δὲ κατ' ἐμὸν νόον, ἀντὶ τῦ κ' τὴν ἐμὴν κρίσιν, ὡς ἄνωθεν.

40. ΣΙΚ. Ασκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματοποιόν. ὥσπερ γὰ Σιμιχίδαν ἑαυτὸν καλεῖ ὁ Θεόκριτος παίζων μετονυμικῶς, ὡς υἱὸν Σιμιχίδα· κ' τὸν Εὐμήδην Κρατίδαν, υἱὸν ὄντα Κρατίδα, ὕτω κ' πῦ Σικελίδαν ὀνομάζει, τὸν Ασκληπιάδην τὸν Σάμιον, ὡς υἱὸν Σικελίδα, ὃ δοκεῖ ἀκμαστὴς γεγονέναι. ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῶος τὸ γένος· ἢ ὡς ἔνιοι, Ῥόδιος, υἱὸς Τηλέφου. ποιητὴς δὲ ἦν κ' ὕτος.

41. ΒΑΤ. Ἴσχυε, φησὶ τοὺς ἐρημένους σοφούς, ἰδαμινός εἰμι. κ' ὥσπερ βάτραχος ἐρίζει πρὸς τὰς ἀκρίδας, ὕτω κἀγὼ πρὸς αὐτούς. ἴσχυε, τοιαύτην δὲ ἴσχω σύγκρισιν πρὸς αὐτοὺς, οἵαν ἴσχει βάτραχος πρὸς ἀκρίδας. ὁ γὰ βάτραχος τραχύφωνός ἐστιν. ὅθεν κ' ὠνόμασται, βοατραχάς τις ὤν, ὁ τῇ βοῇ τραχύς· τῶν δὲ ἀκρίδων εἰσί τινες, αἱ συρίζουσιν ἐναρμόνιον.

43. ΤΑΝ. Ταύτην σοι ἔφη τὴν ῥάβδον χαρίσομαι, διότι εἶ φυτὸν ἐπ' ἀληθείᾳ ὅλον ἐκ Διὸς εἰργασμένον. τὸ ἔφα, μόνον Θεοκρίτου· ὁ δὲ λοιπὸς στίχος τῦ Λυκίδα.

Πᾶν ἐπ' ἀληθείᾳ πεπλάσμθον ἐκ Διὸς ἔρν⊙.
45 Ὡς μοι κ᾽ τέκλων μέγ' ἀπέχθε῀, ὅστις ἐρύνῃ
Ἶσον ὄρθυς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὡρομέδον⊙,
Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζονσι.

Totus revera germen divinitus factum.
45 Nam & fabrum valde odi, qui conatur
Extruere domum tam altam, quam eſt vertex montis Oromedontis:
Et Muſarum aves, quæcunque contra Chium vatem
Ex adverſo ſtridentes, incaſſum laborant.

44. ΠΑΝ. Ὅτι φιλαλήθης πίφυκας. τὸ δὲ ἐκ Διὸς, ὅτι ἀψευδὴς ἐστιν ὁ Ζεύς. ὡς κ᾽ Ὅμηρ⊙· Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, ὅτι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

45. ΤΕΚ. Πλεῖστον ἐμοὶ μισεῖται κ᾽ ὁ τέκλων ἐκεῖν⊙, ὅστις ἐρύνᾳ, ἀντὶ τῦ ζητεῖ, ἐργάσαθαι οἶκον, ἶσον τῇ κορυφῇ τῦ ὄρες τῦ Ὡρομέδον⊙. ἐν τῇ Κῷ φασιν εἶ῀ τῦτο τὸ ὄρ⊙. Ἄλλως· Ὡς μοι κ᾽ τέκλων] οἷον, ὁ τέκλων ὁ καυχώμεν⊙ κ᾽ ἐπαγγελλόμεν⊙ οἶκον ποιεῖν Ὡρομέδον⊙ ὑψηλότερον ὄρες κεφαλῆς, ποιλαχῶς ἀδυνάτυ τῆς πράξεως ὑπαρχύσης, ἢ Ὡρομέδοντα τὸν Πᾶνα σωθέντες, ὅ ἐστι βασιλέα τῶν ὀρῶν, ἢ τῦ ὐρανῦ. ὁ δὲ νῦς, μισῶ κ᾽ τέκλονα ὃς ἐρύνᾳ οἶκον τελίσαι μέγεθ⊙ ἔχοντα τῆς τῦ ὄρες κορυφῆς, ἢ ὄρ⊙ ἐν Κῷ, ὑπὸ Ὡρομέδον⊙ τῦ τῆς νήσυ βασιλεύσαν⊙. κ᾽ Διονύσιος τὸν Πᾶνά φησι πεθ' ὃ τὸ μέσον τῶν ὀρῶν, ἄλλοι τὸν ὐρανὸν, ἄλλοι τὸν ἥλιον, ἄλλοι μοιχὸν Ἥρας εἶ῀ τοιῦτον. ἢ Ὡρομέδον⊙, τῦ ὄρες τῦ ὑψηλοτάτυ τῦ τῶν ὀρῶν μέθον⊙ ὕψει. ἢ Ὡρομέδοντα τὸν Πᾶνα· ἀγρωικὸς γὰρ ὁ θεός. ὄρ⊙ δὲ αὐτῦ ἡ καλουμένη, τὸ τῆς Θετταλίας, ὡς προϊὼν ἔτος λέξει. Ἄλλως· Ὡρομέδοντα, οἱ μὲν τὸν Πᾶνά φασιν, ὡς τῶν ὀρέων μέθοντα, κατ' ἐκλασιν τῦ ο. οἱ δὲ τὸν ἥλιον ὡς βασιλεύοντα τῶν τεσσάρων ὡρῶν τῦ ἐνιαυτῦ. τὸ δὲ ἀληθὲς, Ὡρομέδων ἐστὶν ὄρ⊙ ἐν Κῷ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῷ ἑτέρων ὀρέων. κατ' ἔκλασιν κ᾽ τῦτο τῦ ο. ὁ δὲ νῦς· μισῶ τέκλονας τὺς καυχωμένυς κ᾽ ποιεῖν ἐπαγγελλομένυς οἶκον, ἶσον τῇ κορυφῇ τῦ ὄρες τῦ Ὡρομέδον⊙. τῦτο γὰρ ἀδύνατον.

47. ΜΟΙ. Μυσῶν ὄρνιθες λέγονται πάντα τὰ εὔφωνα τῶν ὀρνέων. ἐνταῦθα δὲ τὺς ποιητὰς λέγει μυσῶν ὄρνιθας, μεταφορικῶς διὰ τὰ μέτρα κ᾽ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐμμέλειαν. Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες. τὰ ἀνωτέρω συνυπακθέλει ἀπὸ ποιῆ῀, κατ' ἀναλογίαν τῦ προσηνθέν⊙. ἦγεν, ἀπέχθονται πολλῶν ἐμοὶ κ᾽ οἱ ὄρνιθες τῶν μυσῶν πάντες, τυτέστιν οἱ ποιηταὶ, ὅσοι πρὸς τὸν ποιητὴν τὸν Χῖον, ἤτοι τὸν Ὅμηρον, ἀπειρολίας ἄδοντες ὁμῦ, ἀντὶ τῦ ἐρίζοντες, μάταια μοχθῦσι. τυτέστι, μαίαιοπονῦσιν.

Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μέν, ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τοῦθ' ὅτι πρὸν ἐν ὄρει μελύδριον ἐξεπόνασα·
Ἑσταὶ Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος εἰς Μιτυλήναν,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, κ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχῃ,
Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπλοτύμβιον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσῃ· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καλαίθει.

Sed age, quamprimum incipiamus canere Bucolicum carmen,
Simichida: atque ego quidem *canam* (vide quæſo num tibi placeat)
Hoc quod nuper in monte breve carmen meditatus ſum:
Utinam ſit Ageanacti felix navigatio in Mitylenen:
Etiam tunc cum ſub occiduis hœdis Notus humidos urget
Fluctus, cumque Orion in Oceano pedes fiſtit,
Sic Lycidam toſtum ab amore Liberaverit: nam ardens illius amor me urit.

50. ΣΙΜ. Ἄλλως ἀρξάμενος, ἄλλως ἀποδίδωσιν, ὥσπερ ἀπὸ μεταμελείας. εἰ γὰρ καὶ τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἀρχῆς ἀπεδίδου, εἶχεν ἂν ὁ λόγος οὕτως· ὦ Σιμιχίδα καὶ ἐγὼ μὲν ᾄσω τὸ μελύδριον, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ ὄρει ποιήσας εἰργασάμην. σὺ δ' ὅρα εἴ σοι τοῦτο ἀρέσκει.

52. ΕΣΣΕ. Ἑαυτὸν παρεισάξει Λυκίδας Μιτυληναίοις τινὸς ἱερῆος, καὶ τοῦτο εὐχόμενον. ἄδει δὲ ταῦτα εἰς τὸν Ἀγεάνακτα, σῴζεσθαι εὐχόμενος, αὐτὸν ὑγιᾶ ἀπελθεῖν εἰς Μιτυλήνην. καὶ ὅταν δύνωσιν οἱ ἔριφοι, καὶ καλαφέρηται ὁ Ὠρίων εἰς τὸν Ὠκεανόν, καὶ ὁ νότος ποιῶν ἐλαύνῃ τὰ κύματα, ἐὰν ἐμὲ τὸν Λυκίδαν τῇ ἱερᾷ παύσῃ.

53. Χ' ΩΤ. Καὶ ὅταν ὁ νότος τὰ ὑγρὰ ἐλαύνῃ κύματα, ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις διώκει. τοῦτο γὰρ διώκεται τὲ, ἑσπερίοις. τουτέστι, κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε οἱ ἔριφοι ἑσπέριοι γίνονται, τουτέστι δύνουσι τὴν ἑῴαν δύσιν· ἤγουν κατὰ τὸν ἑυτικὸν ὁρίζοντα. καὶ ὅτε ὁ Ὠρίων δύει τὴν ἑῴαν δύσιν. δύει δὲ ὅταν τὴν ἑῴαν δύσιν, κατὰ τὰς Πλειάδας σύδυς. Ἄλλως· Ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις· δυνόντων γὰρ τῶν δύο ἐρίφων ἑσπέρας, νότος παρέρχεται. ἢ σφοδροὶ κατὰ τὴν θάλασσαν γίνονται χειμῶνες. καὶ ὅταν ὁ Ὠρίων εἰς τὸν Ὠκεανὸν καλαφέρηται. ΜΙΤ. Ἐπειδὴ Μιτυληναῖος ὢν ὁ Ἀγεάναξ μέλλει χωρίζεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, φησὶν ὅτι αὐτῷ καλὸς πλεῖν ἔσται, καὶ χειμῶνος πλέῃ· ὥστε τὲ ἐρίφους ἑσπέρας δύνειν, καὶ τὸν Ὠρίωνα καλαφέρεσθαι, τὸν δὲ νότον ταράσσειν τὸ πέλαγος· καλασαθήσεται δέ φησιν, ὁ χειμὼν, καὶ εὐπλοήσει ὁ Ἀγεάναξ, ἂν αὐτὸν τῇ ἱερᾷ παύσῃ χαρισάμενος τῆς ὥρας. ἐρίφοι δέ εἰσιν ἀστέρες. ὅταν δὲ ἀναλίλλωσιν ὕτοι, ἀγριαίνεται ἡ θάλασσα.

57. Χ' ΑΛ

Χάλκυόνες ϛορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε Θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχαλα φυκία κινεῖ·
Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε μάλιϛα
Ὄρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακλι πλέον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.

Et Halcyones fiernent fluctus & mare,
Atque Notum, atque Eurum, qui extremas algas movet:
Halcyones, quæ à glaucis Nereïdibus maxime
Inter aves diliguntur, quæcunque è mari victitant.
Utinam Ageanacti naviganti in Mitylenam
Omnia tranquilla fint, ut in commodum portum perveniat.

57. Χ' Ἀλ: Ἀλκυὼν θυγάτηρ Αἰόλου καὶ Καναΐδης, γυνὴ δὲ Κήϋκος. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι αὕτη θεῶν λέλοιϛε Νηρηίδων Λεύκοθέαν, Παλαίμονα, Ἀφροδίτην· ἀλκυόνες ἔν ϲκληθησαν διὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. Ἀϲίγονος δέ φησιν, ὅταν γηράϲκωϲιν αἱ ἀλκυόνες, κήρυλοι καλεῖϲθαι. Ἀριϲτέλης δὲ διήρηϲιν, ἀλκυόνα καὶ κήρυλον, καὶ κορώνην. οἱ δέ φασιν, ὅτι τὰ ἄῤῥενα τούτων, κήρυλοι καλεῖϲθαι· ὅπερ ἀληθές ἐϲτι. Θρηνητικὸν δὲ τὸ ζῶον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς νεοττεῦον· τὸ κῦμα ἀφαιρεῖται τὰς νοσσιὰς αὐτοῦ. δεκατέϲσαρας δὲ ἡμέρας φασὶν ὅταν χειμερινὰς τροπὰς εὐδιάζειν, ἃς καλοῦϲιν ἀλκυονίδας· ἑπτὰ μὲν πρὸ τῆς χειμέρϲεως, καὶ ἑπτὰ μετὰ τὴν χειμέρϲιν. ΣΤΟ. Καίϲαρ ὁρέϲαϲι τὰ κύματα, γαληναῖα ποιήϲουϲιν, ἐὰν μὴ τοῦ ἔρωτος ἐξέλθηναι τὸν Λυκίδαν.

58. ΦΥΚ. Τὸ φυκίον εἶδος βοτάνης. ἡ φύκος ἐϲτὶ, τὸ χορδῶδες τῆς θαλάϲϲης ἀπόβλημα. οἱ δὲ φυκίον φασὶ, βδέλυγμα τὸν ἐν τῷ βυθῷ γινομένην, παρὰ τὸ φύϲθαι. ἕτεροι καὶ φυκία φασὶ, τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκινοειδῆ.

59. ΑΛΚ. Ἐπαναλῆψις τοῦτο. εἰϲὶ δὲ ὄρνιθες θαλάϲϲιαι, ὧν τινὲϲ ϲορίννηλαι ἡ θάλαϲϲα. ΓΛΑ. Γλαυκὰς τὰς Νηρηίδας φησὶ, διὰ τὸ ἐν θαλάϲϲῃ διάγειν. εἰ γάρ εἰϲι γλαυκαὶ τὸν χρῶτα. λέγει δὲ, Λευκοθέαν, Παλαίμονα, καὶ Ἀφροδίτην.

60. ΕΦΙ. Ἐφιλήθηϲαν ἢ φιλεῖϲθαι. ἔϲτι δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόϲμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

62. ΩΡΙΑ. Ὥρια, ἔγκαιρα, ἐπιτήδεια. ἡ ὥρια τῷ Ἀγεανακλι ἀποπλέοντι εἰς Μιτυλήνην γένοιτο πάντα ἤγουν, τὰ διὰ φερομένου αὐτῷ· ἢ ὥρια πάντα γένοιτο, ἀντὶ τοῦ φυλακτικά· ἀπὸ τοῦ ὥρου, τὸ φυλάϲϲω.

63. ΑΧΗ.

Κήγὼ τλῶο κατ' ἄμαρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα,
Ἢ ϗ λευκοΐων στέφανον πρὸ κρατὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφύζω,
Παῤ πυρὶ κεκλιμμένος. κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρύξει,
Καὶ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔς τ' ἐπὶ πῶχυν
Κνύζα τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγναμπτῷ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμνημένος Ἀγεάνακτος,

Ego illo die anethinam vel roſaceam,
Aut ex albis violis coronam in capite geſtans,
Vinum in Ptelea natum è cratere hauriam,
Ad ignem recubans. interea in igne aliquis fabas torrebit,
Et thorus denſatus erit ad cubitum uſque
Cnyza, aſphodelo, & flexibili apio:
Et bibam ſuaviter, memor Ageanactis,

63. ΑΝΗ. Εἶδος ἄνθους τὸ ἄνηθον. ἀνηθίνους δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος, ϗ Σαπφώ. φασὶ δέ τινες ϗ πᾶν ἄνθος ἄνηθον. παρὰ τὸ ἄνω τίνεσθαι, ἤγουν ἴεσθαι. ἄνηθον τὸ μάλαθρον, ἢ ἄνισον δὲ τὸ γλυκάνισον, ι.

64. ΗΤΕ. Πτελία τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ· ἢ Θεσσαλικὸν οἶνον, ἢ τὸν ὑγείας ϗ ῥώμης δραστικόν. ἢ τὴν ἐν ἀναδενδράσι δρόσοις δραστικὸν ἐν Πτελίαις ἐραπλίκοσιν. ἢ Ἔφεσον. Πτελία γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. ἢ τόπος ἐν αὐτῇ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ὅμηρος. Πτελέον ἔλαιον. ἢ τὸν ἐξ ἀναδενδράδων, αἱ ταῖς πιλιάσι ἐποχοῦνται. ἢ ἀπὸ τόπου. ἔστι δὲ τόπος, μέσον Ἐφέσου ϗ Μιλήτου.

66. ΚΥΑ. Οὐ μάτην τοῦτό φησιν. ὁ γὰρ κύαμος διψοποιός. πρὸς τοῦτο δὲ χάριν τοῦτό φησιν.

67. ΣΤΙ. Ὑποστρώσομεν ϗ στιβάδα πῶχυος· ἢ ϗ ἡ στρωμνὴ ἔσται ἐστιβασμένη ἐς τ' ἐπὶ πῶχυν, τουτέστι, μέχρι πήχεως. Ἀλλὰ κνύζης, ϗ ἀσφοδέλου, ϗ σελίνου πολυγναμπτοῦ, ἤγουν, πολυελίκτου, πολυκαμπεῖς· στιβὰς δὲ ἐστι στρωμνὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων.

68. ΚΝΥ. Τὴν κόνυζαν, κνύζαν εἶπεν. ἔστι δὲ φυτὸν ψυχρολικνίτιδος. εὕδει ϗ ἐν τοῖς θερμοφορίοις ὑποστρωννύουσι τὸ φυτὸν, τὴν θερμότητα τὴν ϗ τὰ ἀφροδίσια ἐκκόπτουσι· Ἀσφόδελος ϗ βοτάνη πολυίφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος. ϗ Ἡσίοδος· Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε ϗ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Καὶ ἀσφοδελὸς, ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους· ϗ Ὅμηρος· Βῆ δὲ κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ΠΟΛ. Πολύγναμπτον λέγεται, ὅτι ἕλων ἐστὶν, ὡς ϗ καμπάς τινας ἔχειν.

69. ΜΑΛ. Ἤγουν ἡδέως, ἐν ἀναπαύσει, ϗ ἀθρόως, ἐ διαιρῶν ὡς τὰ μικρόταλα τῶν ἐκπωμάτων.

70. ΤΡΥ,

Αὐτοῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χείλεα βάψων.
Αὐλησειὸν δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μέν, Ἀχαρνεύς·
Εἷς ἦν, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἆσεν,
Ὡς ποκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,
Χὠς ὄρεα ἀμφεπόλειτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνεν,
Ἱμέρᾳ αἴτε φύοντι παρ' ὄχθεσσιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὤς τις κατέβαλλετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον,

70 Ipſis calicibus uſque ad fæces labrum infigens.
Tibiis vero cantabunt mihi duo paſtores, alter Acharnenſis,
Alter vero Lycopitas: & Tityrus prope accinet,
Quomodo olim Xeneam amavit Daphnis bubulcus:
Et quomodo per montem oberravit, & quomodo quercus ipſum luxerunt,
75 Quæ naſcuntur circa ripas fluvii Himeræ,
Quum ille velut nix contabeſcebat in excelſo Hæmo,

70. ΤΡΥ. Ἦγον, μέχρι τρυγὸς τῆς ἐν τῷ ψυθμίνι τῆς κύλικος τοῦ οἴνου. τρυξὶ δὲ κυρίως, ὁ νέος οἶνος λέγεται. καλλιχρησιακῶς δὲ, καὶ ὁ παλαιός· οὗν δὲ τὴν τρυγίαν λέγει.

71. ΑΥΛ. Ἀεὶ τὸ αὐλήσουσι. αὐλεῖν τὸ δ' αὐλῷ μέλπειν. ἐνταῦθα δὲ τὸ αὐλησειὸν εἶπε, ἀντὶ τοῦ, ᾄσουσιν. ΑΧΑ. Ἀττικός. Ἀχάρνεις γὰρ δῆμός τῆς Ἀττικῆς.

72. ΛΥΚ. Ἦγον, Αἰτωλός. Λυκωπίτας γάρ, ὁ ἀπὸ Λυκώπης. ἡ δὲ Λυκώπη, πόλις Αἰτωλίας. ἢ ἀπὸ δήμου. Λύκωπος γὰρ δῆμος ἀποίκων. ἢ Λυκωπίτας, ἐκ Λυκωπίου ἔχων τὴν κλῆσιν. ΤΙΤ. Ὄνομα κύριον αἰτόλου. τινὲς δὲ παρὰ Δωριεῦσι, τοὺς σατύρους ὀνομάζεσθαι λέγουσι.

73. ΞΕΝ. Ὄνομα κύριον ὡς τὸ, Κρηΐας. ἀπέδοσαν δέ τινες τῆς ἐκ Κρήτης ξένης. ἢ γράφεται, τῆς ξανθᾶς, ὡς ἔνιοι. Ἄλλως· μία τῶν νυμφῶν ἡ Ξενέα, ἢ ὄνομα κύριον.

74. ΧΩΣ. Τὸ ὡσὰν καὶ ὅπως ἐμιμήσατο τὸ ὄρος ζηλῶν αὐτήν. καὶ ὅπως αἱ δρύες αὐτὸν ἐθρήνουν, αἵτινες ἐκπεφυκυῖαί εἰσι, παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἱμέρα· ὅπερ νῦν ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπὸ τῶν Αἵμων τῶν ὀπιπολῦ διήκοντα, ἢ ὑπὸ τοῦ Ἄθω, ἢ ὑπὸ τὴν Ῥοδόπην, ἢ ὑπὸ τῶν Καύκασον τὸν ὄρος τὰ ἴχαλα τῆς γῆς ὄντα.

75. ΙΜΕ. Ἱμέρα ὑλικὴ πλῶσις. ἔστι δὲ πόλις Σικελίας, καὶ πηγὴ, καὶ ποταμὸς ἀπὸ ταύτης ἔχων τὴν ἀρχήν· ἢ ποταμὸς Σικελίας, καὶ πόλις ὁμώνυμος.

76. ΑΙΜ. Αἷμος, ὄρος Θρᾴκης ἀπὸ Αἵμου τοῦ Βορέου καὶ Ὠρειθείας. καὶ ἡ Ῥοδόπη, ὁμοίως ὄρος τῆς Θρᾴκης, καὶ ἔτι ὁ Ἄθως. ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ· Ἄθω ἀνέτειλε κολώνη Θρηϊκίη. καὶ Σοφοκλῆς. Ἄθως σκιάζει νῶτα λημνίας ἁλός. ὠνόμασται δὲ, ἀπό τινος γίγαντος Ἄθω, ὃς ἦν Ποσειδῶνος καὶ Ῥοδόπης τῆς Στρυμόνος. ἀπὸ τῆς μητρὸς οὖν τῆς Θρᾴκης τὸ ὄρος· ἀπὸ δὲ τοῦ υἱοῦ, τὸ πέλαγος ἐπωνόμασαι.

77. ΚΑΥ.

Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐχαπέγλα.
Ἀσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκλο τὸν αἰπόλον ὥρεα λάρναξ
Ζωὸν ἐόνλα, κακῇσιν ἀταθαλίῃσιν ἄνακλ⊙·
Ὡς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρϐον ἰοῦσαι
Κέδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἄνθεσι μέλισσαι·

Vel in Atho, vel Rhodope, vel in in extremo Caucaſo.
Cantabitque quomodo olim *incluſum* exceperit paſtorem ampla arca
Vivum, ob malam impietatem heri:
So Et quomodo ipſum ſimæ allurunt ex pratis venientes
In cedrum dulcem, mollibus floribus apes;

77. ΚΑΥ. Τὸν ἐν ἑκάτοις μέρεσι τῆς γῆς ὄνλα. Ἄλλως· Ἀΐδόν φασιν εἶ) ϖολαμόν. ϖερὶ δὲ τὰς τόπως τῶ Καυκάσε ὄρως λάϐρως φερόμβρον, τὴν χάραν Προμηθέως λυμαινόμβρον, ὃν ἀπέτρεψεν Ἡρακλῆς. ἔκ ὅ φασιν ὁ μῦθ⊙·

78. ΑΙΠ. Τὶς αἰπόλ⊙ καλέμεν⊙ Κομάτας, ταυτὸν δὲ ἐστιν εἰπεῖν Μεναίλκας, τῶ οἰκείε δεσπότε Θρέμμαλα νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῆς Θυρίας ἔθυε συχνάκις ταῖς Μέσαις. ὁ δὲ δεσπότης αὐτῶ δυσχεράνας, καλέκλεισεν αὐτὸν εἰς λάρνακα ξυλίνλω, ϖειράζων εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μῶσαι. δύο δὲ μλιῶν ἐλθόντων, ϖθηλόμεν⊙ κ) ἀνοίξας, ζῶνλα μὲ αὐτὸν εὗρε, ϖλήρη δὲ κ) τὴν λάρνακα κηρίων. Ἄλλως· Εὑρέα λάρναξ· Λύκι⊙ φησὶ τῆς Θυρίας ὄρ⊙· Θάλαμον ὑφ' ὃ ἄντρον τῶν νυμφῶν. καλῶσι δὲ αὐτὸ Ἀλυσίας οἱ ἐπιχώριοι, ἀπὸ τῶ ϖθαῤῥέοντ⊙ Ἀλυσίᾳ ϖολαμῷ. ἐν τούτῳ ϖοιμὴν ἐπιχωρι⊙ δεσπότης Θρέμμαλα βοσκων, ἔθυε συχνῶς ταῖς Μέσαις. ὃ χάριν δυσχεράνας ὁ δεσπότης, εἰς λάρνακα καλακλείσας αὐτὸν ἀπέϑετο. ἐν τούτῳ ἐδίταξεν ὁ δεσπότης, βελδόμεν⊙ εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μῶσαι. ϖθαδεαμόν⊙ δὲ διμηναίε χρόνε, ϖθηλόμεν⊙, κ) τὰ ζύγαρα τῆς λάρνακ⊙ ἀμοίξας, ζῶνλα κατέλαϐε, κ) τὴν λάρνακα ϖεπληρωμένην κηρίων εὗρεν, ἀνακλὰ δὲ φησὶ τὸν δεσπότην.

79. ΚΑΚ. Διὰ τὰς κακολρόπως δυσεϐείας τῶ δεσπότε αὐτῶ. φασὶν ὅτι ὁ Θεόκριτ⊙ τὰ τῶ Δάφνιδ⊙, εἰς τὸν Κομάταν τοῦτον ἐξέθηκε. τοῦτο γὰ ἡ μήτηρ ἐξέθηκε, τὸν ϖαλαίρα ἀνακλα ὠλαϐομένη, εὐδυῖα ὅτι ὑ ϖείσει ὑπὸ τῶ χρυσῶ ἀμαχορηθῆναι λέγεσα.

80. ΩΣ. Ὥϖως τε αὐτὸν αἱ σιμαὶ μέλισσαι ἔτρεφον ἀπὸ τῶ λειμῶν⊙, δι' ἀνθέων ἀπαλῶν ἐρχόμεναι εἰς τὴν κέδρον, τὴν λάρνακα, ἥ τις ἦν ἀπὸ κέδρε καλεσκδασμένη· τὴν ἡδεῖαν ἀμ' τὴν ὑπισχομὴν δηλονότι τῶν Θεῶν. σιμὰς καλεῖν ἔθ⊙ τὰς μελίσσας. τὸ γᾶν ϖρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἄγος, σίμϐολον καλῶμεν, ὅϖε τὸν κάματον τῶν σιμῶν βάλλομεν, σιμϐολόν τι ὄν.

82. ΟΥΝ.

Οὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κὴ ἐσμαράγῳ χέε νέκταρ.
Ὦ μακαρὶς τὲ Κομάτα, τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθῃς,
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, κὴ τὺ μελισσᾶν
Κηρία φερβόμῳ, ἔτῳ ὥρεον ἐξετέλεσσας.
Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμες,
Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμιζον ἀν' ὥρεα τὰς καλὰς αἶγας,

Eo quod illi Muſa dulce nectar in os infuderat.
O beate Comata, tibi hæc jucunda acciderunt:
Et tu in arcam incluſus fuiſti, atque tu apum
Favis paſtus totum annum exegiſti.
Utinam meo tempore inter vivos fuiſſes numeratus!
Tibi enim paſcerem in montibus pulchras capellas,

82. ΟΥΝ. Ἦγουν διότι ἔχει κὴ τῇ σόματῳ αὐτῇ ἡ μῆσα γλυκὺ νέκταρ. ἤγουν, διότι ἦν ἀρισ῾ῳ μουσικός. αἱ Μῆσαι γὰ αὐτὸν ᾄδειν ἐποίησαι, ἢ αἱ Μῆσαι αὐτὸν γλυκύτατον τραγῳδὸν ἐποίησαν. δηλοῖ ᾗ ἀλ῾ τῇ νέκταρ῾ῳ, ἐκβολικὴν τὴν μελιχρότητα. ἢ τὴν γλυκυφωνίαν. συνεκδοχικῶς ᾗ ἀπὸ μιᾶς τὰς πάσας δηλοῖ. τὸ ᾗ χέε νέκταρ, ἐπὶ ἀορίστου τὸ πρῶτον πρόσωπον ἔχει. νέκταρ, τὸ πᾶ θεῶν πόμα. ἀμβροσία δὲ, ἡ τούτων τροφή.

83. ΜΑΚ. Τὸ πᾶν ὦ μακαρισμῷ ἄξιε Κομάτα. σὺ δὲ ταῦτα ἔπαθες· κὴ σὺ καθεκλείσθης εἰς λάρνακα, κὴ σὺ μελισσῶν κηρόμελι σιτούμενος, χρόνου μιᾶς ὥρας τῇ χρόνῳ, ἤγουν τῇ ἔαρ῾ῳ, ὅτε τὸ μέλι ἐργάζεται, ἐξεπίνασας, ἢ ἐξετέλεσας· γεάφεται γὰρ κὴ ἔτως· ἤγουν, μὴ πόνῳ διήνυσας. εἶθε ὀπάρχειμον ἦν εἶναί σε ἐναρίθμιον τοῖς ζῶσιν ἐπ' ἐμοὶ, ἤγουν, ἐπὶ τῇ ζωῇ τῇ ἐμῇ. πίπλασαι τὰ πᾶ τῇ Κομάτα ὑπὸ τῇ Θεοκρίτου πᾶ τοῖς ἀρχαίοις ᾗ πᾶ λαμβανόμενα, ὑπὸ μελισσῶν τριφόμμοι ἢ Κομάταν, καθάπερ ὁ Δάφνις ἱστορεῖται· ὐχὶ κεράσαν, οἷ πῶλε θρέψαλο ταυροπάτωρ.

84. ΚΑΤ. Ἡ κλεὶς πᾶ Δωριεῦσι κλαῖ λέγεται. ἀφ' ᾗ τὸ καὶ κλάθης.

85. ΕΞΕ. Γράφεται κὴ ἐξεπόνασας. τινὲς ἢ ὅλον ἑαυτόν· δύναται ἤτοι ᾗ πάντως τὸ δωδεκάμηνον λέγειν, ἀλλὰ τὴν τῶν ὡρῶν μεταβολήν. ἀλ῾ῆται δὲ εἰς ᾗ. τὸ γὲν ἔαρ ὁ Θεόκριτ῾ῳ ὥριον εἶπε. τετέρτην τὸν τριμηνιαῖον καιρόν. ἀλ῾ τῇ γὰ τριμηνιαίῳ καιρῷ πληροῦνται αἱ τέσσαρες ὧραι τῇ χρόνῳ. ἢ εἰς ὥρας παρεγένε, ἢ εἰς δύο μηνᾶς τῇ ἔαρ῾ῳ.

86. ΑΙΘ. Δωρικὸν τὸ αἴθε, ἰωνικὸν τὸ εἴθε. ἔστι δὲ ἐπιρρήμα εὐκτικόν. τὸ δὲ ἦμες, ἀντὶ τῇ ἦ, Δωρικῶς.

87. Ω Σ. Τὸ πᾶν ἵνα ἐγὼ τὰς καλὰς σε αἶγας κὴ τὰ ὄρη ἔβοσκον, τῆς σῆς φωνῆς ἀκούων. σὺ δὲ ὑπὸ δρυσὶν, ἢ ὑπὸ πεύκαις ἡδέα μελίζων, ἤγουν ᾄδων, καθέκεσο, θεῖε Κομάτα. κὴ ἔτ῾ῳ μὲ τόσα εἶπὼν ἐπαύσατο. μεθ' ὃν αὖθις κὴ ἐγὼ τοιαῦτα ἔφαν· ἀντὶ τῇ, ἔτως ἔφλω.

Φωνᾶς εἰσαίων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος καλὰ κέκλισο, θεῖε Κομᾶτα.
Χὠ μὲν τόσσ' εἰπὼν, ἀπεπαύσατο· τὸν δ' ἔπειτ' αὖθις
Κήγὼν τοῖς ἐφάμαν, Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κήμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βουκολέοντα
Ἐσθλὰ τά πε κὴ Ζανὸς ὀπὶ θρόνον ἄγαγε Φάμα.
Ἀλλὰ τό γ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ὥ τυ γεραίρει
Ἀρξεῦμ'. ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις.
Σιμιχίδα μὲν Ἔρωτες ἐπέπλαρον· ἢ γὰ δ δειλὸς
Τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς, ὅσσον ἔαρ θ' αἶγες ἔαυλαι.

Vocem tuam audiens: tu vero ſub quercu vel pinu arbore
Suaviter canens recubabas, divine Comata.
Ille hæc locutus deſiit. Poſt quem viciſſim
Ego talia dixi, Chare Lycida, multa quidem alia
Nymphæ me quoque docuerunt, cum in montibus boves paſcerem,
Bona, quæ forte ad Jovis thronum fama pertulit.
Hoc vero ex omnibus maxime eximium eſt, quod tui honoris cauſa
Cantabo, ſed auſculta, quandoquidem Muſis charus es:
Simichidæ Amores ſternutaverunt; nam miſer
Tam amat Myrtonem, quam capræ ver amant.

91. ΛΥΚ. Ἐν εἰρωνείᾳ ὡς πρὸς αἰπόλον. ἐχρῆν γὰ εἰπεῖν, αἱ Μῶσαι. εἰ μή τις παρέργως τὰς Νύμφας ἀκούει Μούσας. οὕτω γὰ αὐτὰς οἱ Λυδοὶ καλοῦσιν.

93. ΖΗΝ. Ἐπὶ τῷ τοῦ Διὸς βασιλείαν. λέγει δὲ τὸν οὐρανόν.

94. ΑΛΛ. Ἀλλὰ ἐκ πάντων τοῦτό ἐστι κ' πολὺ ὑπερέχον, ὅπερ ᾄδειν ἄρξομαι. ἀλλ' ἐπάκουσον. Ὅτι τὸ ἀείδειν] τὸ ὅ, τι τὰ ἀείδειν, γεράφεται κὴ, ὧ τυ γεραίρει, ἓν τισιν ἀντιγράφοις. κὴ λέγει, ᾧ τινί σε τιμήσω, ἢ δι' ὃ, ἵν' ἡ ῥωμὴ. τὸ δὲ ἐκ πάντων, ἀντὶ τοῦ, ὃ μέλλω λέγειν, φθὶ τὰ ἄλλα διενήνοχε.

95. ΕΠΙ. Ἐπεὶ φιλῇ ὑπὸ τῶν Μουσῶν. τυτέστιν, ἐπεὶ μουσικὸς εἶς. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Θεόκριτος.

96. ΣΙΜ. Καθὸ τῶν πλαρμῶν, οἱ μέν εἰσιν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. κὴ γάρ φησιν αὐτὸς, σφόδρα Μυρτοῦς ἐρᾷ. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἐπ' ἀγαθῷ τὸν πλαρμὸν φησίν. Οὐχ' ὁρᾷς ὅ μοι υἱὸς ἐπέπλαρεν· ἢ γὰ φθὶ ἑαυτῷ ὁ ποιητὴς φησί. τῷ Σιμιχίδῃ οἱ Ἔρωτες ἐπέπλαρον. τῆς γὰρ Μυρτοῦς τοσοῦτον ἐρᾷ, ὅσον αἱ αἶγες ἔαρ. τὸν δὲ πλαρμὸν, ὁπὶ τῇ χείρει μοίρᾳ.

Ὥρατος δ' ὁ τὰ παίδια φιλαίτατος ἀνερ τὠύῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἀριστις,
Εὖλεος ἀνὴρ μέγ' Ἄρισις, ὃν ἠδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι θοῇ τριπόδεσσι μεγαίροι,
Ὡς ὁκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀξέον ἄιθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι, Πάν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὄφρα λελόγχας,

Aratus vero qui illi viro omnino chariſſimus eſt,
Pueri ſub vjſcaribus deſiderio tenetur. Novit Ariſtis,
Vir valde bonus Ariſtis: quem ne ipſe quidem canentem
Phœbus cithara juxta tripodem averſeretur:
Is novit, quam graviter pueri amore ſub oſſibus uritur Aratus.
Eum igitur, ô Pan, qui Homoles amœnos campos tenes,

18. ΩΡΑ. Ὁ Ἄρατος δὲ ὁ κατὰ τὰ παίδια φιλαίτατος ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὶ, ἦγεν τῷ Σιμιχίδῃ, ἔχει πόθων παιδὸς ἐνὸς τῶν σπλάγχνων· τετίγιν, ἐν τῇ καρδίᾳ· ὁ Ἄρατος δὲ τὸν Σιμιχίδα φίλος ὢν ἤρα παιδός. ἤδει δὲ κ᾽ ἐπίστατο αὐτὸν τὸν ἔρωτα Ἄρισις ὁ κιθαρῳδός. ὄνομα δὲ τῷ ἐρασθέντι παιδὶ, Φιλῖνος.

99. ΑΡΙ. Τὰ περὶ Ἀρίστιδος, διὰ μέσου κεῖται. τὸ δὲ ἑξῆς, οἶδεν ὁ Ἄρισις, ὡς ὁκ παιδὸς Ἄρατος. κ᾽ τὰ λοιπά. τοῦτον δέ φησι τὸν Ἄρισιν, ὐδὲ ὁ Ἀπόλλων ἐν Πυθῶνι περὶ τοῖς ἰδίοις τρίποσι κιθαρᾳδοῦντα ἰδὼν, ἀποστραφήσεται, ὐδὲ φθονήσει αὐτῷ ᾄδειν ὁκεῖ. Ἄλλως· Οἶδεν ὁ Ἄρισις ὁ κιθαρῳδός. ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, ὁ μέγα ἀρισος, ὃν ᾄδειν σὺν φόρμιγγι, ὐδὲ αὐτὸς ἂν Φοῖβος περὶ τὸν τρίποδα μεγαίροι. ἀντὶ τοῦ μέμψαιτο, ὅπως ἕνεκα παιδὸς ὁ Ἄρατος καίεται ὑπὸ ἔρωτος ὑπ' ὀξέων· ἦγεν, μέχρι μυελῶν. ἡ ὑπὸ, τὸ ἐντὸς δηλοῖ ἐνταῦθα.

100. ΜΕΓ. Ἀντὶ τοῦ κ᾽ πολὺ Ἄρισος. ποιητῶν δὲ κ᾽ αὕτη ἐστὶν ἐξουσία, τὸ, ὑπερθετικοῖς χρῆσθαι μ᾽ ἐπιτάσεως.

101. ΜΕΓ. Τὸ μεγαίρειν, τὸ φθονεῖν δηλοῖ. ἐνταῦθα δὲ τὸ μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμφοιτο λέγεται. σύνηθες δὲ τοῦτο τοῖς ποιηταῖς τῷ φθονεῖν, ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι χρῆσθαι, κ᾽ φθόνῳ ἀντὶ τῆς μέμψεως· ὡς παρ᾽ Εὐριπίδῃ· Ὡς ἀποκλείειν φθονοῦς Γυναῖκας, ἃς τὸ πρῶτον ἐκ ὠκλείσε).

103. ΤΟΝ. Ἐπικαλεῖται τὸν Πᾶνα, ἐπεὶ κ᾽ αὐτὸς τοιοῦτός ἐστιν. Ὅμολος δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος, κ᾽ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμόλων· κ᾽ Πίνδαρος ἐν τοῖς ὑπορχήμασιν. ἢ Ὅμολος ὄρος Θετταλίας ἔνθα τιμᾶται ὁ Πάν. εὔχεται δὲ αὐτῷ ὡς παιδεραστῇ. ὁ νῆς· ὃν παῖδα δηλονότι δι' ἐμὲ χάριν, ὦ Πάν, ὃς ἔλαχες τὸ ἐπέρασον χωρίον τοῦ Ὁμόλου (ὄρος γὰρ Θετταλίας ὁ Ὅμολος) ἄκλητος, ἦγεν μὴ κεκλημένον, αὐδόρμητος, εἰς τὰς ὑμετέρας χεῖρας ἄγων ἐμβαλοις· ἀντὶ τοῦ ἄγων ἐμβαλε. λέγω, εἴ τέ ποτε Φιλῖνός ἐστιν ὁ τρυφερός· εἴ τέ τις ἄλλος..

Ἄκλητον τλήοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ' ἔς γ' ἄρ' ὁ Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτέ τις ἄλλος
Κλῶ μὴ ταῦθ' ἕρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευρᾶς τε καὶ ὦμυς
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη.
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κὴ μὴ χρέα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος νεάσαιο, καὶ ἐν νιδάεσσι καθεύδοις·

Non vocatus in illius charas manus ſiſtas:
Sive is tener Philinus eſt, ſeu quiſpiam alius.
Et ſi id facias, ô chare Pan, non te pueri
Arcadici ſcillis ſub latera & humeros
Tunc flagellent, cum parem carnium adfuerit.
Sin vero aliter annueris, tunc per totum corpus unguibus
Laceratus pungaris, atque in urticis dormias:

105. ΜΑΛ. Μαλθακὸς ὁ τρυφερὸς, ἐκ τῆς μάλθης. αὕτη δὲ ἐστὶ κηρὸς ἀμόλυγη σωσψημένος. χρέεσσι δὲ αὐτῇ τὰς τῶν σανίδων γομφώσεις. ἀφ' ἧ διὰ τὸ ἔκλυσιν καὶ τὸ τρυφερὸν, καὶ ἐν τῷ βίῳ λοιδόρημα λέγεται.

106. ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν μὲ τοῦτο ποιήσαις, ὦ Πὰν φίλε, εὖθι μηδαμῶς σε οἱ παῖδες οἱ Ἀρκαδικοὶ μαστίζοιεν ὑπὸ τὰς πλευρὰς καὶ τὰς ὦμους, τλωικαῶτα, ὅτε ὀλίγα κρέα παρείη. ἑορτή φασιν ἐτελεῖτο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐν ᾗ οἱ παῖδες τὸν Πᾶνα σκίλλαις ἔτυπτον, ὅτε οἱ χρηγοὶ λίπλοι ἱερεῖον ἔθυον, καὶ μὴ ἱκανὸν τοῖς ἐδίοισιν. Ἄλλως. ΑΡ. Οἱ Ἀρκάδες ὀπὶ θήραν ἐξιόντες, οἱ μὲ εὐθηρίας ἔτυχον, ἐτίμων τὸν Πᾶνα· οἱ τἐναντίον, σκίλλαις εἰς αὐτὸν παρώνων παρόσον ὠρίων τῆς θήρας ἐπισατεῖ. Μύαλος δέ φησιν ἑορτὴν Ἀρκαδικὴν εἶ), ἐν ᾗ οἱ Παίονες τὸν Πᾶνα σκίλλαις βάλλεσι. Χῖοι δὲ, ὅταν οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον θύσωσι, καὶ μὴ ἱκανὸν ᾖ τοῖς ἐδίοισι. Διό φησι κρέα τυτθὰ παρείη. τῶν ἐφήβων ἐν Σικελίᾳ γίνεται ἀγὼν ἐν σκίλλαις· καὶ οἱ νικήσαντες, ταῦρον ὑπὸ τῶν γυμνασιαρχῶν τιθέμενον, λαμβάνουσιν ἔπαθλον.

109. ΝΕΥ. Εἰ δ' ἄλλως, ὦ Πὰν, τὰ κὴ τὸν Φιλῖνον τιλίσειας, καὶ μὴ βάλει συνελθεῖν αὐτὸν τῷ Ἀράτῳ, ἐπὶ κνιδῶν κοιμηθείης. τὸν δὲ Πᾶνά φασι γενηθῆναι ἐκ τῆς Πηνελόπης, συλλαβοῦσαν ἐκ τῶν μνηστήρων, διὸ καὶ Πᾶν καλεῖται, ὅτι ἐκ πάντων ἐπαίρη· ἕτεροι δὲ λέγουσι τὸν Ἑρμῆν εἰς τράγον μεταβληθέντα. τότε ἐραθεῖσα ἡ Πηνελόπη, καὶ ἐξ αὐτῆ ὀχληθεῖσα, ἔτεκε τὸν Πᾶνα. ἔστι δὲ ὁ Πὰν τραγόπους.

110. ΚΝΙ. Κνίδη ὑφ' ἡμῶν, ἀ ἀλήφη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀτλικῶν. ἔστι δὲ ἀγρία κνίδη, ἧς τὸν καρπὸν συλλέγουσιν, ὅταν τὸν πυρὸν ἀλοῶσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄγριον λάχανον.

Εἷης δ' Ἠδωνῶν μὲ ἐν ὄρεσι χείματι μίσσῳ,
Ἕβρον παρ' ποταμὸν τετραμμένῳ, ἐγγύθεν ἄρκτου·
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν ἐκέτι Νείλου ὁρατός.
Ὕμμες δ' Ὑετίδος τε καὶ Βυβλίδος αὐδὴ λιπόντες
Νάμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,

Degas vero Edonorum in montibus media hieme,
Ad Hebrum fluvium converſus, prope Arctos:
In æſtate vero apud extremos Æthiopas paſcas
Sub ſcopulo Blemyarum, unde Nilus non amplius videri poteſt.
Voſque dulci relicta Hyetidos & Byblidis
Unda, qui habitatis in excelſa ſede flavæ Dionæ,
O Cupidines pomis rubentibus ſimiles,

111. ΗΔΩ. Ἔθνος Θρᾴκης. οὕτω δὲ ψυχροτάτη ἐστὶν ἡ Θρᾴκη, ὡς τρόπον τινὰ ἐργαστήριον ἀνέμων κληθῆναι. Ὅμηρος· Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώτε Θρήκηθεν ἄηλον. Ἄλλως· Οἱ Ἠδωνοὶ, ἔθνος Θρᾳκικόν. ἔνθα ψύχος πολὺ γίνεται· δυσχείμερον γάρ ἐστι. παρὸ καὶ τὰς ἀνέμους ἐν αὐτῷ κατοικεῖν μυθεύσαιτο.

112. ΕΒΡ. Ἀλκαῖος· Ἕβρος καλλίστος ποίλαμβός· Διοκλῆς δὲ καλαφέρεσθαι αὐτὸν ἀπὸ Ῥοδόπης, καὶ ἐξερεύγεσθαι κατὰ πόλιν Αἶνον.

114. ΒΛΕ. Λέγω ὑπὸ τῇ πάτρᾳ, ἤγουν τῷ ὄρει τῶν Βλεμύων, ἀφ' οὗ ὁ Νεῖλος ὑδαμῶς ἐστιν ὁρατὸς, ἤγουν βλέπεσθαι δυνάμενος. ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας ᾠκισμένοι. Ἄλλως· Βλέμυες, ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχρων· οἱ αὐτοὶ δὲ τοῖς Τρωγλοδύταις. ΝΕΙ. Οὐ πάνυ δὲ ἐπαληθεύει τὸν Νεῖλον ἀθέατον εἰπών, ἢ τοὺς Βλέμυας. ἐκέτι γινώσκεται ὁ Νεῖλος πόθεν ἔχει τὰς πηγάς. Νεῖλος δὲ ἀπὸ Νειλέως, ὃς μετὰ μάχην ἔκλισεν Εὐκράτεν. ἢ ἀπὸ τοῦ ναεῖν λαίνως, ὅ ἐστι κατὰ συγροφήν. ἢ παρόσον νέαν ἰλὺν φέρει. ἢ ὅτι κατ' ἔτος πλημμυρᾷν, ὡρισμένον χρόνον νεάζειν δοκεῖ.

115. ΥΕΤ. Ποιησάμενος τὸν λόγον πρὸς τὸν Πᾶνα, πρὸς τοὺς Ἔρωτας τὸν λόγον ἀπέστρεψεν ἐπικαλούμενος αὐτούς. καί φησιν, ὦ μήλοις ὁμοῖοι Ἔρωτες· τυτέστιν, ἐρυθροὶ, Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος νᾶμα λιποῦσες, καὶ τὰ ἑξῆς, ἐραδῆναι ποιήσατε τὸν Φιλῖνον. Ὑετὶς δὲ καὶ Βυβλὶς, ὄρη Μιλήτου, καὶ κρῆναι. Μιλήτου γάρ φασι καὶ Ἀρείας ἠγάπησε παῖδας Δαῦνος καὶ Βυβλὶς, ἧς ἐρασθεὶς ὁ Δαῦνος. ἀπέλιπε Μίλητον. ἐκείνη δὲ μὴ φέρουσα, ἀπήγξατο. ταύτης ἡ κρήνη ὁμώνυμος.

116. ΟΙΚ. Καὶ οἰκεῦντες τὸν ὑψηλὸν χῶρον τῆς ξανθῆς Διώνης· ἤγουν, τὸν ἀφιερωμένον τῇ ξανθῇ Διώνῃ, τῇ μητρὶ τῆς Ἀφροδίτης.

118. ΒΑΛ.

Βαλλετέ μοι τόξοισι τ' ἰμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τ' ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ με·
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες
Αἰ, αἰ, φαντὶ, Φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ἀπέρρει.
Μηκέτι τοι φρυκῶμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλίσκων
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι δίδοιτο·
Εἰς δ' ὑπὸ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας.

Jacite mihi arcu amabilem Philinum,
Jacite: quando ille improbus non miseretur mei hospitis,
Quamvis piro ille mollior est: mulieres autem,
Hei, hei, Philine, dicunt, hic pulcher formæ flos tibi defluit.
Jam ergo tibi non amplius in foribus vigilemus, ô Arate,
Nec pedes *ambulando* fatigemus; sed matutinus gallus alium
Cucuriens torporibus molestis tradat:
Solusque Molon in hac palæstra, ô optime, stranguletur.

118. ΒΑΛ. Βάλλετε τοῖς ὑμετέροις τόξοις, ἢ τοξεύετε δι' ἐμοῦ χάριν τὸν ἐπέραστον Φιλῖνον· ἐπεὶ τὸν ἐμὸν φίλον οὐκ ἐλεεῖ ὁ δύσμορος· ἤγουν· ὁ κακῶς ἀποθανούμενος, ὁ κακῶς ἀπολούμενος.

120. ΑΠΙ. Ἀπίοι χαυνότερος. ἀσθενέστερος γένοιτο δηλονότι ὁ Φιλῖνος.

121. ΤΟ ΤΟΙ. Τὸ καλὸν ἄνθος σου ἤγουν, ἡ ἀνθηρὰ καὶ εὔμορφος ἥψις σου διαῤῥεῖται, φθείρεται.

122. ΜΗΚ. Ἀπέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηδαμῶς εἰς τὸ ἑξῆς, Ἄρατε, ἐπὶ τοῖς προθύροις τῶν ἐρωμένων σκοπῶμεν.

123. ΤΡΙ. Μηδὲ τὰς πόδας ἡμῶν καλατρίβωμεν· ἤγουν, καταπονῶμεν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῶν δηλονότι κινοῦντες αὐτές. Ἄλλως· ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηκέτι αὐτὸν φυλάσσωμεν, ἐπὶ τῶν προθύρων τὰς πόδας καλατρίβοντες, καὶ ὁ ἀλέκτωρ λυποῖ ἡμᾶς ἅμα τῇ ᾠδῇ τῶν ἀλεκτρυόνων ἐγειρομένων καὶ φρυκτοῦντα τὸν Φιλῖνον. ἢ ὁ δὲ ἀλέκτωρ κοκκύζων ὄρθριος, ἀντὶ τοῦ καλὰ τὸν ὄρθρον, ἄλλον διδότω ἀπραξίαις ἀλεγεινῇσι, τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ μὴ τὰς φωνὰς τῶν ἀλεκτόρων διεγειρομένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ ἔργα, ἐν ἀπραξίᾳ γίνονται οἱ τὰς κρυφίους ζητοῦντες ὁμιλίας.

125. ΕΙΣ. Ἀλλὰ εἷς ἐξ ἡμῶν ὁ Μόλων, ἢ μολὼν, ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας τὴ φυλακῇ κακοπαθείτω. πάλιν δὲ εἶπε τὴν προσκαρτέρησιν, ἤτοι τὴν πρὸς τὸν ἔρωτα πάλην. Ἄλλως· ἡμῶν φησιν εἷς καὶ μόνος ὁ Μόλων, ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας ἀπαγχόνθω, μελαδιώκων αὐτὴν δηλονότι. λέγει δὲ ἢ τὴν παλαίστραν κυρίως, ἐν ᾗ ἐγυμάζετο Φιλῖνος προσλιπαρεῖν αὐτόν. ἢ μεταφορικῶς, ὡς καὶ ἡμεῖς φαμεν, ὀρθίαν τὴν παλαίστραν. Μόλων καὶ Σίμων, Ἄρατος

Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
Ἄτις ἐπιφθύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἐφάμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἀδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐκ μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἡμῖν.
Χὠ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερά, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἶρ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε χ' Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἀδείαις χίνοισι χαμαιυνίσιν ἐκλίνθημες,

Nobis autem quies curæ fit, anuſq; adſit
Quæ deſpuens mala procul arceat.
Hæc dixeram: ipſe vero pedum mihi, ſuaviter ridens,
Sicut & antea, dedit, ut Muſarum munus hoſpitale eſſet.
Atque ipſe deflectens ad ſiniſtram, qua itur ad Pyxam,
Via pergebat: ſed ego & Eucritus ad Phraſidami *domum*
Converſi, ſimulque pulcher Amyntichus, in profundis
Amœniſſimi junci thoris recubuimus,

Ἀφάτῳ αἰλιφαραί. παλαίτραν δὲ λέγει, τὸν ἔρωτα τῇ παιδὸς, καὶ τὴν κακοπάθειαν. ὁ Μόλων, ὀνομαστικῶς ἄριλαι. δωρίαις δὲ μολὼν μετοχὴ ἦ, ἀντὶ τῆ μιλιρχόμενος.

126. ΑΜΜ. Ἡμῖν δὲ ἡσυχία μελέτω. καὶ γραία, ἤ τις ἐπαίδευσα τὰ μὴ δεξιῶς ἡμῖν προχωρεῦνία, χωρὶς ἡμῶν ἀποπέμπουσα καλίχου.

127. ΕΠΙ. Ἤ τις δ' ἐπαοιδᾶς, τὰ καθ' ἡρῴδ ἀποδιοσμπήσαιλο. φθύζειν δὲ τὸ φλύειν. εἰώθασι δὲ αἱ γραῖαι ὅταν ἐπαίδωσιν ἐπιπλύειν, τινὶς δὲ, ὀλίγῳ χρόνῳ συμπαρῆσαν.

128. ΤΟΣ. Τόσα ἔφην. ΟΔΕ. Αὐτὸς δέ φησιν, ἡδὺ γελάσας. ὡς πρότερον ἐπηγέλατο, λέγει τὴν μουσικὴν ᾠδὴν, ἣν ἦσα, δῶρόν μοι ἔδωκε τὸ λαγωβόλον ἦ, ὅπερ ἀνωθεν κρούων εὗρε. εὕρηται δὲ, ἀντὶ τὸ βάλλειν τὰς λαγωός. ΑΔΙ. Ἡδέως γελάσας καθάπερ πρότερον ἐγέλασεν, ἕνεκα τῶν μισῶν, τοῦ-έστι τῆς ἐμῆς ᾠδῆς, δῶρον φιλικὸν ἔδωκεν ἦ τὸ λαγωβόλον δηλονότι.

130. ΠΥΞ. Πύξα δῆμος Κῶ, ἡ τόπος οὕτως ὀνομαζόμενος, ἀπὸ τὴν φύξιν τῆ Ἡρακλέους τὴν ὑπὸ τῶν Κώων γνωμένην. Ἄλλως· οἱ μὲν τὸν ἐν Κῷ δῆμον· οἱ δὲ τόπον ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἀφ' ᾧ Πύξινος λέγεται. ἦγεν τὴν ἐπὶ Πύξαν φέρουσαν ὁδὸν ἐβάδιζεν. ἡ Πύξα ὄνομα πόλεως, ἀφ' ἧ καὶ Πύξιος Ἀπόλλων, καὶ Παν. ἦγεν, Φύξα τις ἦν. ἐκεῖθεν γὰρ ἔφυγεν Ἡρακλῆς, αἴφνης ἐπιθεμένων αὐτῷ τῶν Κώων.

133. ΑΔΕ. Ἐξαθὶν δεῖ προλαμβάνειν τὸ προγνωσθέν καὶ παλιλλίθημεν. χίνοισι, ἦγεν ἀπὸ χίνης γεγνημένης, καὶ ἀπὸ φύλλων ἀμπέλε.

Ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κὴ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πλελίαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.
Τοὶ δ' ἔσαν σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἃ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.

Inque recens abſciſſis læti pampinis.
Multæ autem nobis ſupra caput quatiebantur
Populique ulmique, & prope ſacer rivus
Nympharum ex antro defluens murmurabat.
Ad opacos vero frutices ardenticulæ
Cicadæ garrientes laborabant: & acredula
Procul in denſis ruborum ſtridebat ſpinis.

134. ΟΙΝ. Κυρίως τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. Φασίας δέ φησιν οἰναρίζειν, τὸ ἐξαιρεῖν τῶν οἰναρίων κὴ τρυγᾶν. δεῖ γὰρ κὴ οἰναρίζειν τὰς ἀμπέλους, ἐπειδὰν ἐπαίνωσιν οἱ βότρυες.

135. ΠΟΛ. Πολλαὶ δὲ ἄγειροι κὴ πλελίαι ἐπάνω κὴ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, ἐδονεῖτο, ἤγουν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐκλονεῖτο, ἐκινεῖτο.

138. ΟΡΟ. Σκιὰν ποιούσαις, πολυφύλλοις. ὀροδαμνίδας δὲ, πανὸς δένδρα τὰς κλάδους λέγει. Μέναθρος δὲ ἐτυμολογεῖ, οἷον ἐν ὄρεσι θάμνοι. Ἄλλως· ὀροδάμνους λέγουσι κυρίως κὴ ὀροδαμνίδας, τὰς ἐν ὄρει θάμνους. ἀπὸ τούτου δὲ λέγονται ἁπλῶς οὕτως κὴ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων. ὡς ἐν τούτοις· πάσιας δ' ἀκρεμονάς τε κὴ ἀΐθαλίας ὀροδάμνους Κέκλασμαι. ΑΙΘ. Αἰθαλίωνες οἱ τέττιγες, ἀπὸ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ καύματος. ὅταν γάρ ἐστι τότε κὴ καῦμα, μᾶλλον φθέγγονται. ἢ αἰθαλίωνες, οἱ αἰθαλώδεις, ἀπὸ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. οἱ δὲ τέττιγες οἱ αἰθαλίωνες, ἤγουν οἱ τῇ θέρμῃ τοῦ ἡλίου χαίροντες, πόνον εἶχον, ἤγουν ἐπόνουν ᾠδοῦσι ἐπὶ τοῖς κλάδοις τοῖς σκιεροῖς, δασέσι, τοῖς σκίαν ἐμποιοῦσι, τῇ συνεχίᾳ τῶν φύλλων.

139. Α Δ'. Ἡ χιλιδών, ἡ τὸν Ἴτυν ὀλοφυρομένη, ἢ ὀλολυγών, εἶδος ὀρνέου. οἱ δὲ ζῶόν τι ἐν βορβορώδεσι τόποις μάλιστα διάγον, ἢ ἀηδών. ὀλολυγὼν δὲ, ἀπὸ τοῦ ὀλολύζειν. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ, πᾶν ὀλολύζειν τὸ ζῶον ἐν τοῖς ἑλώδεσι τόποις, κὴ κατὰ νύκτα ἔχειν πόνον. πολλὰ τῶν ζώων ἀπὸ φωνῆς ἔχει τὴν κλῆσιν. ὀλολύζω, ὀλολυγών. σάζω, σαγών· ἀείδω, ἀηδών· τρύζω, τρυγών· πλάσσω, πλαγών· κοκύζω, κοκυξ.

141. ΑΚΑ.

Ἄεισεν κἀρυδοὶ κὴ ἀκανθίδες, ἔσσεν τρυγών·
Πωτῶντο ξυδαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὤσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὤσδε δ' ὀπώρης.
Ὄρχαι μὲν παρ ποσσὶ, φορεῖτο πλουρῆσι ἢ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν κυλίνδετο· τοὶ δ' ἐπέχυντο
Οὖρπακες βραβύλοισι καλαβρίθοντες ἐρεμδοί·
Τετράγυες ἢ πίθων ὀπλύετο πρατὴς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Καστάλιδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,

Cantabant caffitæ & cardueles, gemebat turtur.
Volitabant fluvæ undique circum fonticulos apes.
Omnia redolebant æſtatem uberrimam, redolebant & autumnum.
Nam pira circa pedes, circa latera vero poma
Largiter nobis volvebantur: & curvati erant
Rami prunis gravati in terram;
Quadrima vero à doliorum orificio relinebatur litura.
O Nymphæ Caſtalides quæ Parnaſſi juga tenetis,

141. ΑΚΑ. Ἀκανθὶς ἢ ὄρνιθόν ἐστι ποικίλον κὴ λιγυρόν. καλεῖται δὲ κὴ ποικίλις, διὰ τὴν χροιάν. Ἀριστοτέλης δὲ κὴ Ἀλέξανδρος φασὶ μιτρίζεσθαι ὑπ' ἀκανθῶν. τοῦτο νῦν Θεόκριτος ἀκανθίδα εἶπεν. ἢ ἀκανθίδες, ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν. λίγονται δὲ κὴ ἀκανθιλίδες. εἰσὶ ποικίλοι τὴν χροιάν. ὅθεν κὴ ποικιλίδες λίγονται. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης τὸ αἷμα αἰγίδων κὴ ἀκανθίδων μὴ μίγνυσθαι.

143. ΠΙΟ. Καὶ διὰ πολὺ πλυσίην· ἤγουν, σύκαρπον, ἢ φίονος, λιπαρῆ, λαμπρῆ. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς αἴθησιν ποιούντων ὠφρεντικῶν. ἢ φίονα εἶπε τὸν καιρὸν τῆ θέρους, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ συλλέγεσθαι τὰς καρπούς.

144. ΟΧΝ. Ἅπτα μὲ ἔδδη τοῖς ποσὶν ἡμῶν πλυσίως ἐκυλίετο. οἱ δὲ κλαδοὶ ἐκλίνοντο εἰς τὴν γῆν βραβύλοις καλαβαρέμενοι. βράβυλα, τὰ κοινῶς κοκκυμηλα, ἤγουν, δαμασκηνα. καλῶς δὲ, ἔφη, τὰ μῆλα ταῖς πλουραῖς ἐπικαμπύνεσθαι. τὸ γὰρ μῆλον τῆς Ἀφροδίτης κὴ τὸ ὀπθυμηλικὸν περὶ τὰ σκλάγχνα ἔχει, τὰ δὲ σκλάγχνα περὶ ταῖς πλουραῖς.

147. ΤΕΤ. Ἤγουν τετραγυαῖος Ἀττικῶς. ἢ τὸ ἐν ἴτος καλά τινας.

148. ΝΥΜ. Θαυμάσας τὴν φόσιν τοῦ οἴνου, ἔρριψε τὸν λόγον πρὸς τὰς Νύμφας, κὴ συμβάλλει αὐτῶν, ἐπεὶ αὗται τὴν κρᾶσιν τοῦ οἴνου ἔχουσι. Καστάλιδας δὲ εἶπεν αὐτὰς, ἀπὸ Καστάλιας τῆς ἐν Δελφοῖς κρήνης, ἔνθα κὴ Δήτρεθεσι. ΕΧΟ. Αἱ οἰκοῦσαι τὸ ὕψος τοῦ Παρνασσοῦ. ὅρος ἐν τοῖς Δελφοῖς ὁ Παρνασσὸς, ἐν ᾧ ἦν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ἀρά γέ πα τοιόνδε Φάλῳ κῦ λάϊνον ἄντρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐσάσατο Χείρων;
Ἀρά γέ πα τλῶν τὸν ποιμῆνα τὸν ποτ' Ἀνάπω,
Τὸν κεφαλερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκραμάσατε, Νύμφαι,
Βωμῷ παρ Δάματρος ἀλωάδος; ἃς ἐπὶ σωρῷ

Nam talem in Pholi lapideo antro
Cratera Herculi senex ſtatuit Chiron?
Num paſtorem illum olim ad Anapum,
Fortem illum Polyphemum, qui in montibus ſaxa torquebat,
Tale nectar movit, ut per ſtabula pedibus ſaltaret,
Quale tunc poculum miſcuiſtis, Nymphæ,
Apud aram Cereris arcalis? in cujus acervo

149. ΦΟΛ. Κατὰ τὸ λίθινον σπήλαιον τῦ Φόλυ. Ἱπποκένταυροι ἦσαν ὁ Χείρων κῦ ὁ Φόλος. ἀδολεσχίαν δὲ ἔχει, τὸ λίθινον σπήλαιον. Ἄλλως· Φόλος ὄνομα Κενταύρυ ᾧ ἐπιξενωθεὶς Ἡρακλῆς, οἶνον ἔπιε καλὸν ἐκ Διονύσυ δοθέντα. συνῆν δὲ αὐτῷ κῦ Χείρων. Ἄλλως· οἱ μὲ τὸ Πήλιον, οἱ δὲ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Φολόην. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ᾤκησε Χείρων, κῦ Φόλος, ὑφ' ἕξ ξενιτάτλα τὸν Ἡρακλέα φασὶ πολλοί. ὁ μέν τοι οἶνος ὁ δοθεὶς ὑπὸ Διονύσυ χαριτήριον, ἀνθ' ὧν Νάξον προσείμην ὁ Φόλος, κρινόμενος παρ' αὐτὸν εἰς τὸν Ἡφαιστον. Φόλῳ δὲ, ἀντὶ τῦ Φόλυ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν υ διφθογγον, εἰς ω μέγα τρέπυσι. ποιεῖ δὲ τὸν Χείρωνα, συνυποδεχόμενον τῷ Φόλῳ τὸν Ἡρακλέα. νέκταρ δὲ διὰ τὴν ἡδονὴν, τὸν οἶνον εἶπε τῦ Ὀδυσσέως. τὸ δὲ χορεῦσαι τὸν Κύκλωπα, ἐξ Εὐριπίδυ μετήνεγκε.

151. ΑΝΑ. Ἄναπος, ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. οἰκονεῖ ἄνυδρος πόσεως ὤν, κῦ ἀβλαχρὸν ἔχων ὕδωρ. ποιμένα δὲ τὸν Πολύφημον τὸν Κύκλωπα λέγει, ὃς ἀντὶ λίθων, ὅρη ἔβαλλεν. ἢ τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθυς, ὡς Δημήτριός φησι, τὰς πεπλωκότας ἐκ οἰδ' ὅπη φιλότης.

154. ΔΙΕ. Κατὰ ἀλλόφρασιν, ἀντὶ τῦ διεκράσατε. μᾶλλον ἐμεθύσαι, κῦ ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσαι ἢ ἐπηγάσατε. ὤϊξεν ταμίη, ἀπὸ δὲ κρήδεμνον ἕλυσε, καθ' Ὅμηρον.

155. ΔΑΜ. Ἡ Δημήτηρ φησὶ τὴν ἀλωὰν, ἀλωΐς, κῦ ἀλωὰς λέγεται ΣΩΡ. Ὅταν δὲ λικμῶν κῦ σωρεύωσι τὸν σῦρόν. κῦ μέσον σηγνυσι τὸ πλοῦον κῦ τὴν θριναξ κατέθεντο. τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ Τριπτολέμυ.

156. ΠΑΞ.

Αὖθις ἐγὼ πάξωμι μέγα πλύον. ἀ δ' γελάσαι,
Δράγματα ἢ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

Utinam iterum magnum ventilabrum figam; & ipsa rideat,
Manipulos & papavera utraque manu tenens.

156. ΠΑΞ. Εἰώθασι γὰρ ἐκλείψαντες τὰς καρπὰς καὶ σωροὺς ποιήσαντες. τὸ πλύον πήσειν. αὐτῆς δὲ λέγει τὸν σωρὸν, ὅτι αὐτὴ δίδωσιν αὐτόν. ΓΕΛ. Ἱλαρὰ ἡδύλλιο, γελάσειεν, ἀφορίαν δηλονότι καρπῶν διδοῦσα.

157. ΔΡΑ. Δράγματα, τὰ πλεκόμενα φησι, τὰς σωροὺς, ἢ τὰς θημῶνας. τὴν Δήμητρά φησι μὴ μόνον ἄσταχυς, ἀλλὰ καὶ μήκωνας ἔχειν· ἀφ' ὧν ἀμφοτέρῃς δὲ, τὸ δασυλὲς ἐμφαίνει. λείπει τὸ, χερσί. μὴ γὰρ τῇ μιᾷ χειρί.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῆ Ὀγδόῃ Εἰδυλλίῳ.

Τὰ μὲ πραγμαθα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου· αὐτὸς δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, αἰληφότες κριτὴν αἰπόλον, ὃ τὸ ὄνομα ἀσυίωπηται. ἔπαθλον δὲ τιθέασι τὰς ἴδιας σύριγγας. τελισάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἔστι μὲ ὃν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτὸν ἔκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

ARGUMENTUM
IDYLLII VIII.

Res quidem tranſacta in Sicilia: oratio vero ſub ipſius Poëtæ perſonæ fingitur. Contendunt autem inter ſe Menalcas paſtor & Daphnis bubulcus, judice delecto caprario, cujus nomen ſiletur. Præmium autem victoriæ deponunt proprias fiſtulas. Finito vero certamine, caprarius Daphnidi victoriam adjudicat. Eſt autem hoc Idyllion mixtum, partim ex rei geſtæ narratione, partim ex perſonarum colloquio.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον ἡ.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΔΑφνιδι τῷ χαρίεντι συναὐλήτετο βουκολέοντι,
Μᾶλα νέμων (ὡς φαντὶ) κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.

BUCOLICI CARMINIS CANTORES,
IDYLLION VIII.

DAPHNIS, MENALCAS, & CAPRARIUS.

DAphnidi formoſo occurrit boves paſcenti
Paſcens, ut aiunt, in montibus altis oves Menalcas.

1. ΔΑΦΝΙΔΙ. Ὁ Μενάλκας, ὄρη τὰ ἐπιμήκη, συνήντησε Δάφνιδι ὡς φασι, πρόβατα βόσκων καὶ τὰ τῷ χαρίεντι βοῦς νέμοντι.

3. ΑΜΦ.

Ἄμφω τώγ' ἤτιλω πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω.
Ἄμφω συρίσδειν δεδαημμένω, ἄμφω ἀείδειν.
Πρᾶτος δ' ὢν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν, Δάφνι, λῆς μοι ἀείσαι;
Φαμὶ τὺ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ:

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων οἰῶν, συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', εἰδ' ἔτι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις δ' ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καλαθεῖναι ἄεθλον;

Ambobus erat flava coma, ambo puberes.
Ambo fistulam inflare, & ambo cantare periti.
Primus ergo Menalcas Daphnidem intuitus ait:

MENALCAS.

Daphni, custos boum mugientium, visne mecum cantu certare?
Affirmo enim, me victurum esse cantu te, quantum ipse volo.
Huic Daphnis tali sermone respondit:

DAPHNIS.

Pastor lanigerarum ovium, fistulator Menalca,
Nunquam me vinces cantu, ne si quidem cantando moriaris.

MENALCAS.

Visne igitur videre? visne deponere praemium victoriae?

3. ΑΜΦ. Ἀμφότεροι ὅτοι ἦσαν πυῤῥότριχες. ἀμφότεροι δὲ ἄηδοι, ἦγουν ἀτελῶς ἴτι τὴν ἡλικίαν. ἴηδοι γὰρ, οἱ σπουδαιοπαίδες καὶ σοφώτατοι. ἄηδοι δὲ οἱ δυσδιαπαίδες καὶ παλωτέρω. ἀμφότεροι δὲ διὰ σύριγγος μέλπειν διδιδαγμένοι. ᾄδειν δέ ἐστι, τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν.

6. ΜΥΚ. Ἀντὶ τῦ μυκητῶν. ἐπίουρε δὲ, ἀντὶ τῦ ἐπίσκοπε, φύλαξ. καὶ Ὁμηρος. Ὅς τοι νῦν ἐπίουρος. καὶ, Ὅς ῥῶτον Μίνωα τέκε Κρήτη ἐπίουρον. γίνεται δὲ ἡ λέξις, ἀπὸ τῦ οὖρος, τὸ φυλάσσω. ΛΗΣ. Θέλεις ἐρίσαι πρὸς ἐμὲ ᾄδων; ἀμιτάνομαί σε νικήσειν ἐγὼ ᾄδων, καὶ τοσῦτον παθόσον ἐθέλω.

8. ΤΟΝ. Πρὸς τῦτον καὶ ὁ Δάφνις ἠμείψατο, ἀπεκρίνατο, διὰ τύτε τὸ λόγε. ὦ Μενάλκα συρικτὰ, ἦγουν, σύριγγι μέλπειν εἰδώς, ἢ μεγάλως συρίζειν δυνάμενος, ποιμὴν φερβάτων ἐξ ὧν τὰ ἴρια τὰ εἰς πόκες ἐπιθήσεια. οὐδέποτέ με σὺ νικήσεις, οὐδὲ ὅπως ἀμιτεθήσης. ἢ οὐδ' εἰ ἀμιρέαγοίης ᾄδων. ἢ τοῦτ' τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, οὐδὲ ἂν ἀποθάνῃς, ἢ ἂν ἀπάγξῃ.

11. ΧΡΗ. Θέλεις ὦν ἰδεῖν καὶ γνῶναι, καὶ ἔργοις μαθεῖν ὅτι σῦ καλλίων αὐτὸς δηλονότι; θέλεις καλαθεῖναι ἄεθλον; ἄεθλον τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι τὸν ἀγῶνα· ἐπιλαῦθα δὲ ἄεθλον, τὸ κοινῶς λεγόμενον τοίχημα, ὃ λήψεται ὁ νικήσας καὶ τὴν ᾠδήν.

Χρήσδω

ΔΑΦΝΙΣ.

Χρήσδω τᾶτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καλαθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἀλλὰ τί θησόμεθ' ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.

Μόχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δ' ἦς γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Οὐ θησῶ πόκα γ' ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ παλήρ μευ,
Καὶ μάτηρ· τὰ δ' μάλα ποθέπερχα πάνθ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δ' τὸ πλέον ἔξει ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λεύκαν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·
Ταύτᾳ καθείλω· τὰ δ' τῶ πατρὸς ὐ καλαθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λεύκαν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.
Πρώαν νιν σιπέπαξ', ἔτι κ' τ' δάκτυλον ἀλγῶ
Τᾶτον, ἐπεὶ κάλαμός με διαχισθεὶς διέτμαξεν.

DAPHNIS.

Volo hoc videre, & volo deponere præmium.

MENALCAS.

Verum quid deponemus, quod nobis satis dignum sit?

DAPHNIS.

Vitulum ego deponam, tu vero depone agnum æqualem matri.

MENALCAS.

Nunquam deponam agnum: nam pater meus difficilis est,
Et mater: numerant vero vespere semper oves omnes.

DAPHNIS.

Sed quid igitur depones? quid lucrabitur qui vincet?

MENALCAS.

Fistulam, quam feci, pulchram, novem vocibus,
Alba cera compactam, æqualiter infra, & æqualiter supra:
Hanc deponam: quæ vero patris sunt, ea non deponam.

DAPHNIS.

Atqui & ego fistulam habeo novem vocibus,
Alba cera compactam, æqualiter infra, & æqualiter supra.
Nuper eam compegi, & adhuc digitus dolet
Iste: illum enim calamus scissus fauciavit.

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔστ' ἀμεῶν;
ΜΕΝΑΛΚΑΣ.
Τλιῶν πως σιαῶθα τ' αἰπόλον λὼ καλέσωμες,
Ὧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ Φάλαρος ὑλακλεῖ.
Χὠ μὲ παῖδες ἄυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακῦσαι.
Χὠ μὲ παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὢν ἄειδε λαχὼν ἰϋγλᾶ Μενάλκας·
Εἶτα δ' ἀμοιβαίῳ ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδᾶν
Βωκολικάν. ἔτω δὴ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.
ΜΕΝΑΛΚΑΣ.
Ἄγκεα καὶ σιάμοι, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πῆ σοχ' ὁ συρικτὰς σοσφιλὲς ἆσε μέλος,

Verum quis judex inter nos? quis noſter auditor erit?
MENALCAS.
Quid ſi caprarium iſtum vocemus,
Cui apud hœdos canis albus latrat?
Et pueri vocarunt, & caprarius auditum venit:
Et pueri canebant. caprarius vero judex eſſe volebat.
Prior igitur cecinit fortitus fiſtulator Menalcas:
Deinde alternis excépit Daphnis cantilenam
Bucolicam. Sic vero Menalcas incepit prior:
MENALCAS.
Saltus & fluvii, divinum genus, ſi quod Menalcas,
Fiſtula canens, unquam gratum carmen cecinit;

26. ΤΗΝ. Ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή πως ἐκεῖνον ἐφ' ἡμᾶς καλέσωμεν· ἢ, ἐκεῖνον τὸν αἰπόλον, εἴ πως ἐπὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὑλακτεῖ ὁ λύκος, ἔκρινεν ἂν ἡμᾶς. Ἄλλως· Τῆνόν πως ἐλαῦθα τὸν αἰπόλον· λείπει τὸ σκόπει. ἵν' ᾖ, σκόπει, ἐὰν καλέσωμέν πως, ἦγεν τινὶ τρόπῳ τὸν αἰπόλον ἐκεῖνον. Φάλαρος δὲ ὁ λύκος. καὶ Ὅμηρος κύμαλα φαληριόωντα λέγει, τὰ λευκαινόμενα. τὸ Φάλιον δὲ, καὶ βάλιον, λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ.

30. ΠΡΑ. Πρῶτος δ' ἦν ἤδεν ὁ Μενάλκας ὁ συρικτὴς ὁ λιγυφθόγγος. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἰϋγλῆς. Καλλίμαχος· ἰύζων δ' αὖ' ὄρος. λαχὼν καὶ πληρωθείς. ἀφ' ἧ λαχμὸς ὁ κλῆρος, ποιητικῶς. ἰϋγλῆς δὲ, ὡδὴ τὸ ἰύσω ἰύξω. Δωρικὴ δέ ἐστιν ἡ κλίσις. ἦγεν, ἰϋγλᾶ αὐτὶ τῆ ἰϋγλῆς. ὡς τὸ. περιελιγμένα Ζώς. ἰύζων δὲ τὸ λιγυφωνῶν. κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν.

31. ΕΙΤ. Εἶτα δὲ ἀμοιβαίαν ᾠδὴν βουκόλος ἁρμόζουσαν, ὁ Δάφνις ἀναλεγόμενος ἤδεν. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς. τὸ δὲ μέτρον, ἡρωικὸν, καὶ ἡρωελεγεῖον.

33. ΑΓΚ. Ὡς πρὸς ἔμψυχον ὁ λόγος. ποιητικὸν δὲ ἐστι τὸ ἔθος· ἄλλως. γλυκύτης

Βόσκειτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας. ἢν δέ ποκ' ἔνθᾳ
Δαφνις ἔχων δαμαλας, μηδὲν ἔλαττον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρῆναι καὶ βόσκοισθε, γλυκερὸν φυτόν, αἴπερ ὁμοῖον
Μυσίσδοι Δαφνις ταῖσω ἀηδονίσι,
Τοῦτο τὸ βουκόλιον παιάνετε· κλεῦ τι Μεναλκας
Τῆδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Πάντᾳ ἔαρ, πάντᾳ δὲ νομοὶ, πάντᾳ δὲ γάλακτι·
Οὔθαλα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,

35 Pascite hæc ex animo agnas: si vero venerit
Daphnis agens vitulas, nihilo minus & ille habeat.

DAPHNIS.

Fontes & herbæ, jucunda germina: siquidem eo modo
Canat Daphnis sicut lusciniæ,

Hoc armentum saginate: & si Menalcas
50 Hoc appulerit, lætus omnia copiosa pascat.

MENALCAS.

Ubique ver est, & ubique pascua,
& ubique lacte
Ubera turgent, & teneræ pecudes saginantur,

γλυκύτης· τὸ σχῆμα· ὅτι τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις προσδιαλέγεται. ἄγκη δὲ τὰ κοῖλα τῶν ὀρῶν. οἱ δὲ τὰ μετέωρα, διὰ τὸ ἄνω κεῖσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ κλῶ. τὰ συγκεκλασμένα οἷον. θεῖον δὲ γλῶ· τὸ τῶν ποταμῶν λέγει, καθὸ ἐκ Τηθύος καὶ Ὠκεανοῦ. ἢ ἐκ Διός, ὡς Ὅμηρος. πρὸς τὰ ἄγκεα καὶ τὰς πολαμοὺς λέγει ὡς σωμαίοισιδεῖς θεὰς, ὅπως τὰ θρέμματα αὐτῆ μένωσιν ὅλα. ἢ θεῖον, ὅτι ἀεικίνητοι τυγχάνουσι. ΘΔΦ· τὸ θέω, θεῖον. ΑΙΤΙ. Εἴτε πω μέλῃ· προσφιλὴς ὑμῖν ἦστι ποτὲ ὁ Μεναλκας ὁ διὰ σύριγγος μέλπειν ἐπισταμένος.

35. ΨΥΚ. Ἦγεν, ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας τὰς ἀμνίδας. ἐκ ψυχῆς ποιεῖ τὸ τόδε, ἦγεν, ἐκὼν καὶ ἀφ' ἑαυτῆ κινούμενος. οὐκ ἐκ ψυχῆς δὲ ποιεῖ. ἦγεν, ἄκων καὶ σὺν βίᾳ τινὶ, καὶ οὐχ' ἀφ' ἑαυτῆ κινούμενος. ἐπὶ τῶν πολεμίων δὲ λέγει καὶ τῶν ὀρῶν τὸ ἐκ ψυχῆς πῶ, καὶ μεταφορικῶς, τὸν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων ἐπὶ τα ἄψυχα.

36. ΕΔΑ. Ἐμοῖ δηλονότι ἔχοι, αὐτὶ τοῦ ἐχέτω.

37. ΓΛΥ. Γλυκύτητος μετέχον. γλυκερὸν φυτὸν λέγει τας βοτάνας, διὰ τὸ τρέφειν τὰ ὑπ' αὐτῆ νεμόμενα ζῶα. τὸ δὲ, αἴπερ ὁμοῖον, ἀντὶ τοῦ ὅπερ ὁμοίως.

39. ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν ὁ Μεναλκας ἀγάγῃ τὶ ὧδε, χαίρων βοσκέτω πάντα ἀφθόνως. πληθυντικὸν ἀποδίδωσι· ἐπεὶ τὸ τι ἀορίστως λεγόμενον, πληθυντικῆ δώσαμεν ἔχει.

41. ΠΑΝ. Παλαχῶ ἐστιν ἔαρ. ἔνθα ἡ καλὴ παῖς ἐνδιαίρίβει. τὸ ἔνθα, τόπω

Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐλθίσετ'· αἰ δ' ἂν ἀφίρπῃ,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τλώθοι, καὶ βοΐαν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔνθ' ἔϊς, ἔνθ' αἶγες διδυμαλόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληρῶσιν, ἐπὶ δρύες ὑψίτεραι·
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφίρπῃ,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, καὶ βόες αὐότεραι.

Quo pulchra puella advenit. Si vero diſcefferit,
Tunc & paſtor aret illic, & herbæ.

DAPHNIS.

Ibi oves ſunt, ibi captæ geminorum matres, ibi & apes
Alveatia replent, & quercus altiores ſunt,
Ubi pulcher Milo incedit pedibus. Si vero diſcefferit,
Tunc & qui vaccas paſcit, & vaccæ ipſæ ſunt aridiores.

πον ἔνα δηλοῖ τινά. ἀφίεται δὲ λιγόμβιον, πληθυντικῶς δυάμιον ἔχει· διὸ πρὸς τὸ παίλαχι πω ἀποδίδοται, καὶ ποιεῖ τὸν λόγον, ὅμοιον τῷ αἰωτέρῳ· Κἤν τι Μενάλκας Τῆδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄρθοια παῖλα νέμοι. ὁ δὲ δυάλαι ἐκεῖ τὸ τί, τοῦτο ἐσλαῶθα τὸ ἴνθα· καὶ ὁ ἐκεῖ τὸ, παῖλα, τοῦτο ἐλαῦθα τὸ παιλαχῦ. παιλαχῦ δέ εἰσί νομαί. νομὸς, ποιητικόν· νομὴ, ποινόν· λίγεται δὲ ἴτως ἡ ἐνέργεια, ἦγεν αὐτὸ τὸ βόσκεσθαι, καὶ ὁ χόρτος, ἃ οἱς νομίμη ἐπιήδεται, καὶ ὁ τόπος ὁ τὸν χόρτον ἔχων. ἐλαῦθα δὲ τὸ νόμοι, ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ λέγεται σημαινομένῳ. Ἄλλως· παιλᾷ ἔαρ, παιλᾷ ἢ νομαί. ὅπερ φησὶν ἡ ἑρμῆνις αὐτῷ ἐκεῖ παῖλα ἔας, καὶ παιλᾷ νομαί εἰσι, καὶ τὰ θρέμματα ἐκτρέφει). ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ὀπωραίνεται καὶ ὁ ποιμὴν, καὶ αἱ βόλαναι. τὸ δὲ παίλῃ, Δωρικῶς παιλᾷ ἐφεσπομένως. τὸ δὲ ἔθαλε πλήθυσι, ἢ πλήθυσιν, ὅτι πλήθει ἀλλὰ τῷ θηλῶν τὸ γάλα· τρέφεται δὲ, ἢ τὰς ἀμνίδας καὶ τοὺς ἀμνοὺς ὑπὸ τῶν μαζῶν τρέφεσθαι, ἢ τὰ νέα καὶ τὰ μικρὰ τῶν ποιμνίων τρέφονται καὶ αὔξονται. παιλᾷ δὲ γαλακτῶδες ἔθαλε.] παιλαχῦ δὲ οἱ μαζοὶ γαλακτῶδες εἰσὶ πεπληρωμένοι, καὶ νεογνὰ τρέφει) ὑπ' αὐτῶν.

44. Χ' Ὡ. Καὶ ὁ τοὺς βοῦς βόσκων.

45. ΕΝΘ. Ὁ Δάφνις πάλιν ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀῤῥηναραβάλλων λέγει· ὅτι ὅπου ἂν ὁ ἐρώμενός μου Μίλων βαίνει, πάῤῥα αὔξει, καὶ σμήνη, καὶ θρέμματα· ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ὀπωραίνεται καὶ ὁ βουκόλος, καὶ αἱ βόες.

48. ΑΥΟ. Ἀπὸ ποινῆς, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ ἦγεν ξηρός. καὶ αἱ βόες αὗαι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυελόν, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔρφοι·
Ἐν τλιύῳ γὰ τλῶθι. ἴθ', ὦ κόλε, κὴ λέγε Μίλῳ,
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, κὴ θεὸς ὢν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ τροφθῆναι ἀνέμων·

MENALCAS.

O hirce, marite albarum caprarum,
ô altitudo ſylvæ
Immenſa, ô ſimi hœdi huc ad undam venite:
In eo enim loco ille eſt. Abi tu cornibus mutilate, dic Miloni,
Quod Proteus, quamvis deus eſſet, tamen phocas pavit.

DAPHNIS.

Non mihi regnum Pelopis, non mihi auri talenta
Contingat habere, neque curſu ſuperare ventos:

49. ΑΝΕΡ. Καλαχρηστικῶς ἄνδρα τῆς αἰγὸς, τὸν τράγον φησίν. ΒΑΘ. Ὅπου ἐστὶν ὑψηλὴ δασύτης. Ὄμηρος· Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών. ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐστὶν ὁ Μίλων.

51. ΙΘ'. Ὦ κόλε δὲ τράγε, ἄπελθε ἐκεῖ ὅπου ἐστὶν ὁ Μίλων, κὴ λέγε αὐτῷ, ὅτι κὴ ὁ Πρωτεὺς θεὸς ὢν φώκας ἔνεμεν, οἷον μὴ δυσόσμων ζώων ἀνεπιμέλητο. κὴ σὺ ἂν μὴ ὑπερηφάνης ἀφ' τλῶ τῆς τράγον ὀσμῶ ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς· ἤτοι πρὸς ἐμὲ τὸν Μισάλκαν. Μίλῳ δὲ εἶπεν, ἀντὶ τῦ Μίλωνι. κὴ γὰ τλῶ σθύουσαι, ἀχ' ὁ Μίλων ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλος. Ὦ βάθος ὕλας] τὸ δὲ θεῦρο συνυπακούειν δεῖ, ὑπὸ κοινῦ, κατ' ἀναλογίαν τῦ προσερηθείσης, ἵν' ᾖ τὸ πᾶν ὕτως· ὦ τράγε τῆς λευκῶν αἰγῶν ὀχθύτα, θεῦρο ὧδε ὅπου ἐστὶν ἡ πολύσπη δασύτης τῆς δένδρων, ὅπου εἰσὶν αἱ σιμαὶ μέλισσαι. δεῦτε ἔρφοι ἐπὶ τὸ ὕδωρ. ἐν ἐκείνῳ γὰ τῷ ὕδατι δηλονότι ἐστὶν ἐκεῖνος, ἤγουν, ὁ Μίλων. ἴθ' ὦ κόλε] ἄπιθι, ὦ κολοβέ. πρὸς τράγον τινὰ ἄκερων, ἢ μικρὸν τῦτο λέγει, κόλος γὰρ λέγεται, ὁ μὴ ἔχων κέρατα. κὴ Ὄμηρος κόλον δόρυ λέγει. κὴ λέγε τῷ Μίλῳ, ἀντὶ τῦ, τῷ Μίλωνι, ὅτι ὁ Πρωτεὺς φώκας ἔβοσκε, καίπερ ὢν θεός.

53. ΜΗ. Μή μοι εἴη ἔχειν ὅτε τλῶ Πιλοπόννησον, μήτε χρυσῶ τάλαντα, ἤγουν πλῦτον. μηδὲ εἴη ἐμοὶ ἐν δρόμῳ τὰς ἀνέμους ὑπερέχειν. ἀλλὰ εἴη μοι τὸ ὑπὲρ τὴν πέτραν ταύτλω τραγῳδεῖν, ἔχων σὲ τὸν Μίλωνα εἰς τὰς ἀγκάλας μῦ, ὁρῶν τὰ ὁμῦ βοσκόμενα πρόβατα, κὴ τὸ Σικελικὸν πίλαγος, ἀντὶ τῦ τὴν Σικελίαν. τάλαντον δὲ, ὁ ζυγός· χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. τάλαντα, κὴ τὰ τῷ ζυγῷ σταθμιζόμενα. ἐνταῦθα δὲ, τὸ δεύτερον.

55. ΑΛΛ.

Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τύ,
Σιώνομα βᾶλ' ἐσορᾶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακόν, ὕδασι δ' αὐχμός,
Ὄρνισιν δ' ὕπλαγξ· ἀγρωτέροις ἶν, λίνα·
Ἀνδρὶ ἶν, παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνῳ ἠράσθην· ἦ τύ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν ἔτως ἐξῆρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδου τῶν ἐρίφων, φείδου, λύκε, τᾶν τεκάδων μου,

Verum ſub hac rupe cantabo, te amplexu tenens,
Simul paſcentes oves & in mare Siculum aſpiciens.

MENALCAS.

Arboribus tempeſtas metuendum malum, unde vero ficcitas,
Avibus laqueus, feris ſylveſtribus retia:
Viro autem teneræ puellæ defiderium. O pater, ô Jupiter,
Non ſolum amavi: nam & tu mulierum amator es.
Hæc quidem alternis pueri cecinerunt;
Ultimam vero cantionem ſic cœpit Menalcas.

MENALCAS.

Parce meis hœdis, lupe: parce fœto meo pecori,

55. ΑΛΛ. Αὐτάρκης ὁ Δάφνις. ὅθεν ἦ λίγει, ἀλλὰ σύφραίνομαί σε ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἔχων, ἐπὶ τῇδε τῇ πέτρᾳ ἀφορῶν τὴν Σικελίαν. ὑχ' ἁπιτοχήτως τοῦτο ὁ Θεόκριτός φησι· ἦ γὰρ ὁ Ἑρμησιάναξ φησὶ λέγει τὸν Δάφνιν ἐρωτικῶς ἔχειν τῇ Μενάλκα. ἀλλ' ὁ μὲν ἐπ' Εὐβοίας τὰ περὶ αὐτῆ ἀγωνίζεται, ἔστω δὲ ἐπὶ Σικελίας.

57. ΔΕΝ. Πρὸς τὰ δένδρα μέν ἐστι κακὸν φόβον ἔχον ὁ χειμών. πρὸς τὰ ὕδατα δὲ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνει ἦ ἀφανίζει αὐτά. πρὸς δὲ τὰς ὄρνιθας ὕσπλαγξ, ὅ ἐστιν σιδηρᾶ παγίδος. κυρίως δὲ ὕπλαγξ, ἡ τῶν δρομέων ἀφετηρία, ὁ κάγκελλον ἡμεῖς φαμέν. ἀπὸ κοινῆ δὲ τὸ, φοβερὸν κακόν.

58. ΑΓΡ. Τοῖς θηρίοις τοῖς ἐν τοῖς ἀγρίοις ἀγατρίβουσι τὰ δίκτυα, αἱ ἄρκυς, ἀπὸ κοινῆ, φοβερὸν κακόν· τῷ ἀνθρώπῳ δὲ κακὸν φοβερὸν, παρθένων τερφιρᾶς πόθος.

59. Ω ΠΑ. Σὺ μόνῳ ἐγὼ ἐρῶμαι ἔχον, ἀλλὰ ἦ σὺ γυναικῶν ἐραστής.

61. ΤΑΥ. Ταῦτα μὲν ὧν ἦ (ἐπιῤῥημικῶς γὰρ εἴρηται) τὸ δι' ἀμοιβαίων) οἱ παῖδες ἐτραγῴδησαν. τὴν ἐχάτην δὲ ᾠδὴν, προηῤῥημένως ἦδεν ὁ Μενάλκας.

63. ΦΕΙ. Ἐγκρατῶς ἔχει, ἄπεχε, λύκε, τῶ ἐρίφων μου, ἄπεχε τῶν τεκάδων, ἤγουν τῶν μητέρων αὐτῶν.

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πελλαῖσιν ὁμαρτῶ.
Ὦ Λάμπυρε κύων, ἄτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄιες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· ἄτι καμεῖσθ' ὄκπα πάλιν ἄδε φύῃ.
Σίτλα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' ἄθαλα πλήσαιτε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲ ὤρνες ἔχωνται, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀποθῶμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν·

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἄμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς πόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Ταὶς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν, καλὸν ἦμες ἔφασκεν.

Neque me lædas, quod cum parvus ſim, multas *pecudes* ſequar.
O canis Lampure, ſiccine profundus ſomnus tenet te?
Non oportet profunde dormire, cum puerum paſcentem comitaris.
O oves, neque vos vereamini tenera ſatiari
Herba, neque fatigemini, quando iterum illa recreſcit.
Agite, paſcimini, paſcimini omneſque ubera replete,
Ut partim agni habeant, partim in calathos reponam.
Deinde viciſſim Daphnis ſuaviter canere cœpit:

DAPHNIS.

Et me ex antro nuper proſpectans junctis ſuperciliis puella,
Cum præteragerem juvencas, pulchrum, pulchrum eſſe dixit.

65. ΑΑΜ. Ὅμοια κυνὸς, ἀπὸ τᾶ λαμπρᾶν ἔχειν τὶν ὑρὰν, ἢ σιγρᾶν. ἢ ὁ ἐπιμελὴς φυλάσσων· ἀπὸ τᾶ λάμπειν καὶ τᾶ ὠρᾶν, ὅ ἐστι φυλάσσειν. ἢ ἀπὸ τὸ λαμπρὸς ἴσως ἔῃ. ἐπειδὴ κύνες εἰσὶν ἀλώπηξιν ὁμοῖοι. λαμπυρὶς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ΒΑΘ. Τοῦτο ἀπὸ μεταφορᾶς τᾶς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

66. ΧΡΗ. Σὲ δηλονότι. τοῦτο ἀπὸ τᾶ Ὁμήρω ὁ Θεόκριτος ἔσχε. φησὶ γὰρ ἐν τῷ β΄ τᾶς Ἰλιάδος· Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. ΣΙΝ. Οἱ γὰρ παῖδες εἰώθασι μὴ προσέχειν τῶν προβάτων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι. ἀλλ' ἀμελεῖν, ἢ ῥαθυμεῖν ἐς, ἢ παιζοῖσι ἀχολεμένοι.

67. ΑΠΑ. Τρυφερᾶς, θαλερᾶς χορταδῆναι βοτάνης. εὐθαμῶς κοπιάσητε ἐπεργεῦσαι δηλονότι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς. ὅταν αὐτὴ πάλιν μόνη φύηται, ἤγουν βλαστάνῃ. ἢ ὑ μὴ καταποιηθῆτε νεμόμεναι, ὅταν νέα βολάνη πάλιν φυῇ.

72. ΚΑΜ. Καὶ ἰμὲ ἐκ τᾶ σπηλαίω κόρη εἰς ταυτὸ σωασπίσασα ἔχουσα τὰς ὀφρῦς, ἢ δασείας καὶ συγκεκολλημένας· τετέχνιν, δύσφθαλμος ἢ συνετή. λέγει δὲ τὴν ἐραθεῖσαν αὐτῷ νύμφην, ἐχθὲς ἰδοῦσα τὰς δαμάλας ἐλαύνοντα, εὔμορφον εἶναι ἔλεγε.

Οὐ μὰν ὐδὲ λόγον ἀκρίθεω ἄπο τ' ὤκρον αὐτᾷ,
'Αλλὰ κάτω βλέψας, τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρον.
'Αδεῖ' ἀ φωνὰ τᾶς βόρι@, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
'Αδὺ ἦ χὠ μέλ@ γαρύεται, ἁδὺ ἦ καὶ βῶς,
'Αδὺ ἦ τῶ θέρε@ παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθομοιτεῖν·
Τᾷ δρυὶ ταὶ βάλανοι κόσμ@, τᾷ μαλίδι μᾶλα,
Τᾷ βοὶ δ' ἀ μόχ@, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλ@ ὧδ' ἀγόρδυεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

'Αδύ τι τὸ στόμα τοι, κὴ ἐφίμερ@, ὦ Δάφνι, φωνά.
Κρέσσον μελπομένῳ τεῦ ἀκούεμεν ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰ ἀείδων.

Nec ſane ſermone reſpondi acerbo ipſi:
Sed in terram demiſſis oculis, iter meum perſequebar.
Dulcis vox eſt vitulæ, dulcis ſpiritus:
Suaviter mugit & vitulus, & vacca ſuaviter:
Suave eſt etiam æſtate ad undam fluentem ſub dio cubare.
Quercui glandes decori ſunt, malo ſua poma;
Vaccis vituli, bubulco vero ipſæ boves.
Sic pueri cantabant: ſic vero Caprarius inquit:

CAPRARIUS.

Quam tibi os dulce eſt, & vox amabilis, ô Daphni:
Jucundius eſt te audire canentem, quam mel lingere.
Accipe fiſtulas: nam cantu vicisti.

ἔλεγε. ὁ δὲ ἁβρύνεσθαι δοκεῖ χρήσασθαι μᾶ τῇ συνδέσμῳ τῷ λόγῳ· δῆλον γὰρ δηλῶν λέγει τοῦτο, ὅτι κὴ αὐτὸς ἐπέρασός ἐστιν, ὥσπερ κὴ ἕτερος. δηλονότι, ὁ μόνον ἄλλας γυναῖκας ἐρῶσαι ἐπαινοῦσιν, ἀλλὰ κὴ αὐτὸν πόρη τίς ἰδοῦσα ἐπῄνεσεν. καλὸν δὲ τὸν ἀνειδῆ λόγον. καλλ@ γάρ ἐστι, συμμετρία μελῶν κὴ μερῶν μετ' εὐχροΐας.

74. MAN. Γράφεται κὴ, λόγον. ὁ δὲ ἀπεκρίθην αὐτῇ, ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην. τὸ ἀπεκρίθην γὰρ ἐχωρίσθην δηλοῖ. ὁ μόνον λόγον ἠθέλησα, ἀλλ' οὐδὲ λόγον τὸν τυχόν. ἤγουν, τὸν ἀπεχθῆ, τὸν ἀλγεινόν. Ἄλλως· οὐδὲ λόγον αὐτῇ ἀπεκρίθην. οἷον, οὐδὲ τὸ τυχόν. ἢ οὐδὲ λόγον ἀπεκρίθην, ἄτοπον, πικρὸν αὐτῇ· τελείως, οὐδὲ σπαιὸν λόγον ἀπεκρινάμην αὐτῇ, ὅτε τ' ὡρὸς τὸ λυπηρὸν, ὅτε τ' ὡρὸς ἡδονήν.

84. ΛΑΣ. Ἄθλον δὲ αὐτοῖς ἡ σύριγξ ἐπέκειτο, ἣν ὑπεδίδωσιν ὁ κριτὴς τῷ Δάφνιδι ὡς νικήσαντι.

85. AI.

Αἰ δέ τι λῇς με κἠ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τιμάσω τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τ' ἀμολγέα πληροῖ.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη κἠ ἀνήλατο κἠ πλατάγησε
Νικήσας, ἅτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο·
Ὡς δ' κατεσμύχθη κἠ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὤτερος, ἅτω κἠ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κἀκ τούτω Δάφνις πὰρ ποιμέσι πρᾶτος ἔγενθο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρητος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμψ.

85 Si vero me & ipſum una capras paſcentem velis docere,
Hanc cornibus mutilatam capellam tibi dabo mercedem pro doctrina,
Quæ mulctram ſemper ad ſummum uſque complet.
Sic quidem puer gaviſus eſt, & exiliit, & plauſum dedit,
Poſtquam vicit, ſicut ad matrem hinnulus ſaltat.

90 Ita vero doluit, & animo dejectus eſt mœrore
Alter, quemadmodum ſponſa nupta mœrore conficitur.
Ex illo tempore Daphnis inter paſtores primus habitus eſt,
Et valde adoleſcens adhuc, Nympham Naïdem uxorem duxit.

85. ΑΙ ΔΕ. Εἰ δὲ θέλεις κἠ ἐμὲ αὐτὸν διδάξαι τι ἅμα σοι τὰς αἶγας βόσκοντα, δώσω σοι τὰ δίδακτρα· ἦγον, τὸν μισθὸν τὸν ἐπὶ τῆς διδασκαλίας, ἐπείνῳ τῷ αἶγα τῷ μιτύλαν. μιτύλαι αἶγα φησὶ τὴν ἄκρων. ὑπὲρ κεφαλᾶς δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπίκωπα τῶν χειλέων· ἢ ἕως τῆς κεφαλῆς πληροῖ τὸν ἀμολγία. ἀμολγεὺς δὲ αἰγῶν δικλικὸν γάλακτος.

88. ΩΣ. Οὕτως ὁ παῖς ὁ Δάφνις ἡσθεὶς ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἥλατο, ἦλθε πρὸς τὴν μητέρα.

90. ΚΑΤ. Κατεσμύχθη κἠ ἐν αὐτῷ καίεκάη κἠ ἐλυπήθη. ἐταπεινώθη τὸν λογισμὸν, ὥσπερ ἂν γυνὴ παρθένος, ἄρτι πρῶτον εἰς γάμον ἐλθοῦσα λυποῖτο.

91. ΝΥΜ. Οὕτως ἐλυπεῖτο ὁ Μισάλκας, καθὰ κἠ νύμφη ἡ ἄρτι πρῶτον γαμηθεῖσα ἀκάχοιτο· λυπεῖσθαι γὰρ αἱ τοιαῦται, διὰ τὸ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τιτρώσκεσθαι.

93. ΝΑΙ. Ἱστοροῦσι γὰρ αὐτὸν ἀγαπηθῆναι ὑπό τινος νύμφης, ἣν Σωσίθεος Θάλειαν καλεῖ. Δωρκελιδισάρδης δὲ αὐτῷ ἄλλη γυναῖκα μὴ ὁμιλεῖν, μὴ τερπῆσαι τὴν παραίνησιν αὐτῆς. ὅθεν ὁ μὲν Θεόκριτός φησι τὴν νύμφην ἀποθανεῖν αὐτῷ· αὐτὸν δὲ ἀντιμεταβαλλάττειν τὸν ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταλλάξαι τὸν βίον. ἐκεῖνος εἰ μὴ αὐτὸν μὲν φησιν ἀποθανεῖν αὐτὸν, ἄλλης δὲ ἐραθῆναι· ὡς πάντα τὰς ξενίας ἠράσατο Δάφνις. οἱ δὲ λοιποὶ φασὶν αὐτὸν τυφλωθῆναι, ἢ ἀλώβητον καλακερημισθῆναι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Ἐννάτυ Εἰδυλλίυ.

Τὰ μὲ πράγματα ὑπὸ Σικελίας κεῖνται. ἐκκαλεῖνται δὲ ὑπὸ συνομίας Δάφνις κ) Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀείδσωσιν. οἱ μὲ ὦν ἀμοιβαίως ἄδυσιν· γέρας δ' ὑπολαμβάνυσιν ἀμφότεροι. ὁ μὲ Δάφνις, κορύνας· ὁ δὲ Μενάλκας, τρόμβυ ὄστρακον.

ARGUMENTUM
IDYLLII IX.

Res quidem in Sicilia gesta fingitur. Provocantur vero à socio pastore Daphnis & Menalcas ut cantu inter se certent. Illi igitur alternis canunt. Præmium vero refert uterque, Daphnis quidem clavam, Menalcas vero conchæ testam.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ,
Εἰδύλλιον Θ'.

ΔΑΦΝΙΣ κ) ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιάσθεο, Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος·
Ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψιάθω δ' ἢ Μενάλκας.
Μόχθως βωσὶν ὑφέν]ες, ὑπὸ σκέρδεσι δ' ταύρως·
Χ' οἱ μὲ ἁμᾶ βόσκοιν]ο, κ) ἐν φύλλοισι πλανῶν]ο,

PASTOR, ſive BUBULCI,
IDYLLION IX.

DAPHNIS & MENALCAS.

CArmen Bucolicum cane, Daphni, tuque cantilenam incipe prior: Cantilenam incipe prior, deinde ſequatur Menalcas.

Vitulos vaccis ſubmittentes, & non fœtis tauros.

Hique ſimul paſcantur, & in frondibus errent,

1. ΒΩΚ. Τὸ κῆμα ἐπαναφορά. γίνεται δὲ ἡ ἐπαναφορὰ, ἢ καὶὰ κῶλον, ἢ καὶὰ λέξιν. κ) κῶλον μὲ εἰλαῦθα, ὡς κ) Ὅμηρος· Τῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, κ) οἱ πυρὶ χεῖρας ἔοικε. Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μάχος δ' αἴθωνι σιδήρῳ. λέγει δὲ, ὦ Δάφνι. βυκολικῶς ἄδε. σὺ μὲ πρῶτος ἀρχὴν ποίει· ὁ δ' Μενάλκας ἐπακολυθησάτω.

3. ΥΠΟ. Ἢ ὑπὸ, ἀντὶ τῦ ὑπὲρ, ὧ ἦ, ἐπὶ σκέραισι τῶν ταύρων ἀφέντες, ἵνα τέκωσιν, ὥς τινες. σκέρας δὲ εἶπε τὰς ὕπω τετοκυίας. αἱ γὰρ εἰς ἄπαν ἄτοκοι, σκῆραι καλῦνται, διὰ

Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες ἐμὶν ἢ τὺ βασολιάσδε·
Ἔμποθεν ἄλλαθεν ἢ πεπαρέσεται Μεναλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἀδὺ μὲ ὁ μόχθος γαρύεται, ἀδὺ δὲ καὶ βῶς,
Ἀδὺ ἢ καὶ σύριγξ, καὶ βουκόλος. ἀδὺ ἢ καὶ αὐτός.
Ἐστὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν σίδας ἐν ἢ νάσται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τᾶ ἢ θήρας φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων κὴ μητρὸς ἀκούειν.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμᾶν ὕτυν ἢ Μεναλκας.

5 Non relinquentes gregem: tu vero, mihi cane Bucolicum carmen
Hic, illinc vero respondeat Menalcas.

DAPHNIS.

Suaviter vitulus mugit, suaviter vero & vacca:
Suaviter canit & fistula & bubulcus: suaviter vero & ego.
Est vero mihi ad undam gelidam torus: in eo stratæ sunt
10 Albarum vaccarum pulchræ pelles, quas mihi omnes
Africus arbutum rodentes, à scopulo dejecit.
Attestatum autem torrentem ego tantum curo,
Quantum amans [cupit] sermones patris aut matris audire.
Sic Daphnis mihi cecinit: sic vero Menalcas.

διὰ τὸ γειραιὸν ἔτι τὸ σῶμα, ὡσαινεὶ ὑπὸ τόκων μὴ ἐκπαρθμεύων. ἢ πρὸς τὸ ἐγειρεῖσθαι γόνυ.

5 ΑΤΙ. Ἄτιμα κὴ ἄτακτα ἐν τᾷ ἀγέλᾳ ποιεῦντες, ἢ μηδαμῶς καλαλιποῦσας τὴν ἀγέλην. τὰς γὰρ καλαλιποῦσας τὸ κοινὸν τᾶς ἀγέλας, κὴ κατ' ἰδιαυτὰς νεμομένας, οὕτω καλοῦσιν. ἔστι δὲ Δωρικᾶς ἀχμαλέως. ἀτιμαγελέοισι γὰρ ἦν κὴ κτῆσιν [illegible] κὴ ὁ Δωριπὰς ἀντὶ τᾶς ἐν διφ- ἐτιμαγελεῦντες.

ΔΥ. Ἡδὺ κὴ ὁ μόχθος, κὴ ἡ σύριγξ, κὴ ὁ βουκό- κὴ ἐγὼ ἡδὺ μελπτὸς εἰμί.

9. ΕΝΤ. Ἔστι δέ μοι πλησίον τᾶ ψυχρᾶ ὕδατος (ἡ γὰρ πρόσθε, ἐνταῦθα πλησιότηλα σημαίνει) κοίτη ἐστρωσμένη ὑπὸ βοΐων. ἐν αὐτᾷ δὲ τᾷ κοίτᾳ ὑπολοιπὰ, νένασται, ἤγουν ὑπέστρωται, σισώρυπται δέρματα καλὰ δαμαλᾶν λευκᾶν. ἀπὸ τᾶ σύχνα ἢ νῶ, τὸ σωρεύω, ἃς τινας τὰς δαμάλας δηλονότι τρωγέσας κόμαρον, ὁ λὶψ ἄνεμος ἀπέρριψεν ὑπὸ τᾶς σκοπιᾶς. ἀπὸ τᾶ ὑψηλᾶ τόπου. σκοπιὰ γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος. ἐφ' ἃ ἔστι τινὰ ἐσάμματα, τὰ κύκλῳ ἐκτετυπλίσθαι.

13. ΑΚΟ. Λείπει τὸ παιδὸς.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ
Κοίλαις ἐν πέτρησιν· ἔχω δέ τι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνομαι, πολλὰς μὲν ὄις, πολλὰς δ' αἰγιδίας,
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾶς καὶ παρ' ποσὶ κώεα κεῖται.
Ἐν πυρὶ δ' δρυὸς μὲν χέρνα ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖσαι·
Φαγοῖ χειμαίνοντ· ἔχω δέ τι κοὐ τόσον ὥρην
Χείματος, ἢ νοδὸς καρύῃ, ἀμύλοια παρόντος.

MENALCAS.

Ætna mihi mater eſt, & ego pulchrum antrum inhabito,
Concavo in ſaxo, & poſſideo quæcunque in ſomnio
Apparent, multas quidem oves, multaſque capras,
Quarum mihi ad caput & pedes vellera jacent.
In igne vero ex lignis quernis accenſo exta bulliunt, in igne & aridæ
Fagi tempore hiemis *cremantur*:
nec tantum quidem curo
Hiemem, quantum edentulus nuces appoſita pulte ex amylo.

15. ΑΙΤ. Τὴν Αἴτναν φησὶ μητέρα ὁ Μενάλκας, καθίσον ἐν αὐτῇ διήτριβε. ὡς καὶ Ὅμηρος τὴν Ἴδην, μητέρα θηρῶν. ἢ, ὦ Αἴτνη ἡ θρέψασά με. ταύτην γὰρ καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καλεῖ. καὶ ἐγὼ λαμπρὰν αἰτίαν καλοῦμαι. ἔστι γὰρ αὕτη σπήλαιον ἐν κοίλαις πέτραις.

16. ΕΧΩ. Ἀπὸ τῆς παροιμίας, Ὃσον ἐν ὀνείρῳ φέρειν. ὥσπερ ἔλεγε φαντασίαν ἄφθονον. τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρώδεις φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος· Οὐδ' εἴ μοι τόσσας δοίη, ὅσα ψάμαθός ἐστιν ἄπειρος. ἢ ἔχω τόσα ὅσα οἱ ὀνειροι φαντάζουσι. τοῦτο δὲ φησι, διὰ τὸ πολὺ τῶν γὰρ ὀνείρων ἡ φαντασία βαθυλής.

19. ΔΡΥ. Δρύϊνον πῦρ τὸ ἀπὸ δρυὸς γιόμβωμον. χόρια δὲ τὰ κυτταρία, ἐν οἷς οἱ τὰ ἐμβρυα. ἐκ τούτου δὲ σαρισᾶ τὰ πρὸς τροφὴν ἕφθωα. Ἀλλως· ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς φύλλοις, τοῖς ἀπὸ δρυός· χόρια δὲ τὰ τῶν ἐμβρύων ἀγγεῖα. οἰδάσει γὰρ ἕκαστα πληρωθείς, καὶ ξηραίνοιτο ὀπίσω, εἶτα ἀθίεσθαι ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι. Κρατὶ τοιρόφοιο ῥώας. χόρια τ', ἐμβρύων τι πλήθη. ἐμβρυον γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ τὴν βοράν ἔχειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύειν καὶ αὔξεσθαι. χόρια δὲ καλοῦσι πολλοὶ ὑμένας; ὡς πλησθῆναι τοῦ ἀμελχθέντος γάλακτος. ἀθίεσθαι δὲ θήλεις ὑπὸ τὸ σῦρ· ἢ χόρια, αἱ ἀπὸ τῶν ἐμβρύων πλεκόμεναι χορδαί.

20. ΦΑΓ. Φηγοὶ αἱ βάλανοι. λέγεται δὲ, ὅτι πρὸ τῶν Δημητριακῶν καρπῶν, πολὺ βαλάνου ἥδιον. ἦγον φηγούς τινας, ἵνα ἔχῃ τὸ σύναγωγὸν αὐτοὺς ἔτι. εἰσὶ δὲ δρυὸς ἡμίφυλοι φηγοὶ, κιμιδὲς, ἐτυμόδρυες, ἀλεφλοὶ, καὶ ἄμυλοι.

21. ΝΩΔ. Νοδὸς, ὁ ἐστεμμένος ὀδόντων. λέγεται δὲ καὶ τὸ βρέφος ἐστεμμένον ὀδόντων. ὁ μὲν δὲ

Τοῖς μ' ἐπεπλατάγησα, κ' αὐτίκα δῶρον ἔδωκα·
Δάφνιδι μ' κερύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρός,
Αὐτοφυᾶ, τὰν ὐδ' ἂν ἴσως μῶμάσατο τέκτων.
Τήνῳ δ' τρόμβω καλὸν ὄστρακον, ὃ κρέας αὐτὸς
Σιτάθλω, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ' ὄσιν. ὁ δ' ἐξκαναχήσατο κόχλω·
Βώκολικαὶ μῶσαι, μάλα χαίρετε. φαίνετε δ' ᾠδὰν
Τάν ποκ' ἐγὼ τιθύοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι.

His applauſi, & ſtatim donum dedi:
Daphnidi clavam quam mihi patris ager peperit
Sponte natam, quam ne faber quidem reprehendere poſſit:
Alteri vero conchæ pulchram teſtam, cujus carnem ipſe
Comedi: quam in ſcopulis Icariis captaveram.
In quinque diviſam quinque præſectibus. Ille vero inſonuit concha:
Bucolicæ Muſæ, multum ſalvete; & oſtendite carmen
Quod ego quondam coram paſtoribus illis cecini.

δὲ κ' νωδὸν φαμὶ αὐτό. ἀλλ' ἐκεῖνόν φαμι νωδὸν, τὸν ὀδόντας κλησάμενον, εἶτα ἀσθενείᾳ τινὶ, ἢ γήρᾳ ἀποβληκότα. τὸ γὰρ βεβρωμὸν μὴ κλησάμενον ὀδόντας, πῶς ἐτέρηται; ἄμυλον δὲ λέγεται, τὸ κοινῶς λεγόμενον καταστόν. ὅπερ ἐστὶ δὲ γαλακτώδες τῷ σίτῳ, βεβριγμένῳ κ' σεσημέῳ, κ' ὁπωπισμένῳ, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον. ὁ δὲ νῦς, τοιοῦτόν τετίφι, τοσοῦτον φρονίζω τῷ χειμῶνι, ὅσον ὁ ἐστερημένος ὀδόντων φρονεῖ καρύων, μαλακῆς τροφῆς παρούσης. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἄμυλον. Ἄλλως· ἄμυλον, εἶδός τι ἄρτου ἐκ τῶν σατίνων πυρῶν γλυκόμενον. αἴμυλον δὲ ἄρτον ὁ ἀπὸ μύλης γλυκόμενος, ἀποβρίχοντες γὰρ τὸν πυρὸν ἀποθλίβουσι.

22. ΕΠΕ. Ἦγεν ἐπὶ τὰς εἰρεμένους τὰς χεῖρας συνικρότησα.

23. ΚΟΡ. Ῥάβδον ἐπὶ τὸ ἄκρον βάρος ἔχουσαν, ὀρόπαλον. ὅπλαι δὲ ᾠδαὶ τὸ καθ', ἦγεν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχων, βαρύτερον γάρ ἐστι τοῦ τὸ ἄκρον, ὀρόπαλον· δὲ ἐστιν ἀμωντήριον, κ' ἐτεροδρεπτὸς, ὃξ ἑνὸς μέρους ὀρθὸν ἔχον κ' βάρος, ἵν τινα ὁ ἀγρὸς τῦ πατρός μου ἀωίδρωμεν. αὐτοδρεπὲς δὲ ἦν τινα ἴσως ὐδὲ τέκτων μέμψαιτο.

25. ΣΤΡΟ. Σερόμβος πολχύλιον, ἀπὸ τῦ συνιστρᾶφθαι. ἐκαίνῃ δέ φασιν, ἦγεν, τῷ Μενάλκᾳ, ἐχαρισάμην ὄστρακον τρόμβου, ὃ τι τὸ κρέας ἐγὼ ἔφαγον. ἀγρεύσας μ' σκόλιος, ἐν ταῖς πέτραις τᾶς Ἰκαρίης πελάγης. μέγας δὲ ἦν ὁ τρόμβος τοσοῦτον, ὅτι τὸ κρέας αὐτῦ διέκρυψα εἰς πέντε μερίδας, ἃς ἔλαβον ἀνθρωποι πέντε ὄντες. ὁ δὲ Μενάλκας τὸν κόχλον λαβὼν, ἐπὶ τούτῳ ᾠδεῖος ἐγένετο.

28. ΒΩΚ. Ὁ λόγος ἐκ τῦ συνομίου, ἢ ἐκ τῦ Θεοκρίτου. ὦ μῶσαι, τὸ μέλος τᾶς ᾠδᾶς τᾶς παρ' ἐμοῦ ἐκφάνατε, μήπως μου ἐπὶ χλωσαν φλυήλαινα φύηται, ἐκείνως γὰρ οὖν

Θε

Μήκετ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς.
Τέττιξ μὲ τέτηγι φίλος, μύρμηκι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἃ μῶσα καὶ ᾠδά·
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. ἄτε τὸ ὕπνος,
Οὔτ' ἦρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον ἄτε μελίσσαις
Ἄνθεα ἔσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι· ἐς τὸ δρῶσαι
Γαθεῦσιν, τᾶς δ' ἔ τι πατῷ δαλήσαμα Κίρκα.

30 Non amplius in ſummitate linguæ tuæ puſtulam produxeris: Cicada cicadæ amica eſt, formicæ formica, Accipitres accipitribus: mihi vero Muſæ & carmen: Quæ utinam mihi tota domus ple-

na ſit. Neque enim ſomnus, Nec ver ſubitum dulcius eſt, neque tam apibus

35. Flores, quam mihi Muſæ charæ ſunt: quos enim adjicientes Illæ exhilarant, eos Circe potione ſua non faſcinaverit.

θε γίνεσθαι τοῖς μηδὲν πρᾶγμα ἐπλέγον κρίνουσι.

30. ΜΗΚ. Ὁ λόγος πρὸς τὴν Μῶσαν· ἰδίως δὲ τὸν λόγον ποιησάμενος πρὸς πάσας, εἰς μίαν κατέκλινεν. ἢ ὁ λόγος πρὸς τὸν Δάφνιν, ὃν κρείττονα. Ἀλλ' ὡς Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης] Ἔνθε ἡ σὴ γλῶσσα μηκέτι ἐμπεσοῦσα· ἐμπόδιον δὲ τῆς ᾠδῆς, ὑπὸ φυμάτων μηκέτι ἐμποδιζομένη ἡ σὴ γλῶττα. ὀλοφυγδὼν δέ ἐστιν, ἡ φλυκταίνης φύσκα. λέγουσι δὲ αὐτὴν οἱ Ἀττικοὶ ὀξυφλύδα. ἅτε δὲ αὐτὴ γλύπτεται ἐπὶ τῆ γλώττῃ, σιώπασι λέγει αἱ γυναῖκες· ὡς ἀντιδώσαν σοι μερίδα ἐκ ὀπτοδιδόκασιν. ἢ καλά τινας ὀλεθρόδους ἐν τοῖς φύματα, ἅπερ αἱ βάτραχοι ἐπὶ τῶν ὑδάτων γινόμενα.

33. ΤΑΣ. Ἡ τῶν ᾠδῶν ὁ οἶκος ἡδύτατος πλήρης. ἔτι γὰρ ὕπνος ἡμῖν γλυκερώτερος ἢ τὸ ἔαρ ἐξαίφνης ἐλθὸν, γλυκὺ, ὅσον ἡ μελίττη.

35. Ὡς μὲ ὀρῆτε.] Γράφεται καὶ ὡς γὰρ ὁρῶσαι, καὶ ὡς μὲ ὁρεῦνι· τετίκτη, ὡς δὲ ἐκλέφαι, ἢ Μῶσαι, χαίρουσι. σκεπτοὶ δὲ ὡς τᾶς ἐλάσσας ἐπλοῦσαι, ἀντὶ τοῦ ποτὲ προσέβαλεν ἡ Κίρκη. ἀντὶ τοῦ Ὀδυσσία φησίν. οὐ τινα ἐ κατέθελξε τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. πολλοὶ δὲ ἑταίρους ἀγνώμονας ὄντας καὶ ἀνοσιωτάτους, ἀπιθηρίωσεν ὁ κυκεών. συνήθεις γὰρ ἦσαν, καὶ ἀμαθῶς καὶ ὑπὸ τῆς Κίρκης δυνάμενοι τῷ ποτῷ μετάμορφωθῆναι εἰς ἄλλα ζῶα.

Μηδ' αἰδέεσθαί μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν τοσσατίοισιν ὁμαρτῶ.
Ὦ Λάμπυρε κύων, ὕττω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Τὰς δ' ὄϊες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς ποριάσθαι
Ποίας· ἄτι καμεῖσθ' ὄκκα πάλιν ἄδε φύῃ.
Σίτλα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' ἄθαλα πλήσαλε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲ ὤρνες ἔχωνλι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερον αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν·

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἄμ' ὀκ τῶ ἄνλρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελῶνλα, καλὸν, καλὸν ἤμες ἔφασκεν.

Neque me lædas, quod cum parvus
sim, multas *pecudes* sequar.
65 O canis Lampure, ficcine profundus
somnus tenet te?
Non oportet profunde dormire,
cum puerum pascentem comitaris.
O oves, neque vos vereamini tenera
satiari
Herba, neque fatigemini, quando
iterum illa recrescit.
Agite, pascimini, pascimini om-
nesque ubera replete,
70 Ut partim agni habeant, partim in
calathos reponam.
Deinde vicissim Daphnis suaviter
canere cœpit:

DAPHNIS.

Et me ex antro nuper prospectans
junctis superciliis puella,
Cum præteragarem juvencas, pul-
chrum, pulchrum esse dixit.

65. ΛΑΜ. Ὄνομα κυνὸς, ἀπὸ τῆ λαμπρᾶι ἔχειν τὴν ὠρᾶν, ἢ πυρρᾶν. ἢ ὁ ὀπιμελὴς φυλάσσων· ἀπὸ τῆ λάμπειν ἢ τῆ ὠρᾶν, ὅ ἐστι φυλάσσειν. ἢ ἀπὸ τὸ λαμπυρὶς ἴσως τί). ἐπειδὴ κύνες εἰσὶν ἀλώπηξιν ὁμοῖοι. λαμπυρὶς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ΒΑΘ. Τῦτο ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

66. ΧΡΗ. Σὲ δηλονότι. τῦτο ἀπὸ τῦ Ὁμήρυ ὁ Θεόκριτος ἔσχε. φησὶ γὰρ ἐν τῷ β τ ᾽Ιλιάδος· Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βυληφόρον ἄνδρα. ΣΙΝ. Οἱ γὰρ παῖδες εἰωθασι μὴ προσηκυσαν τῶν ποιμνίων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι. ἀλλ' ἀμελεῖν, ἢ ῥᾳθυμεῖν ἐς, ἢ παιζνίοις ἀσχολεῖσθαι. οἱ δὲ ἵππους, κρείττονα τὴν ἐπιμέλειαν ποιεῖσι, ὥστε καὶ τοῖς κυσὶ κοιμωμένοις, ἐ φρονῆς αὐτοῖς.

67. ΑΠΑ. Τρυφερᾶς, θαλερᾶς χορταδῆναι βοτάνης. εὐδαιμῶς ποιάσετε ἐγείρεσαι δηλονότι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς. ὅταν αὐτὴ πάλιν μόνη φύηται, ἤγεν βλαστάνη. ἢ ἐ μὴ καταπονηθῆτε νεμόμεναι, ὅταν νέα βοτάνη πάλιν φυῇ.

72. ΚΑΜ. Καὶ ἐμὲ ὀκ τῆ ἀπαλαίᾳ κόρη εἰς ταὐτὸ συναπτέσας ἔχυσα τὰς ὀφρῦς, ἢ δασείας καὶ συγκεκολλημένας· τετέχνι, δύόφθαλμος ἢ συνετή. λέγει δὲ τὴν ἐραθεῖσαν αὐτῆ νύμφην, ἐχθὲς ἰδῦσα τὰς δαμάλας ἐλαύνοντα, εὔμορφον εἶναι ἔλεγε.

Οὐ μὰν ἐδὲ λόγων ἐκερίθλω ἄπο τ' ἀκρὸν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κάτω βλέψας, τὰν ἀμετέρων ὁδὸν εἶρπον.
Ἁδεῖ' ἀ φωνὰ τᾶς βόρι◎, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ ἦ χὠ μέχ◎ γαρύεται, ἁδὺ ἦ χἀ βῶς,
Ἁδὺ ἦ τῶ θέρε◎ παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθεμοιτεῖν·
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμ◎, τᾷ μαλίδι μᾶλα,
Τᾷ βοὶ δ' ἀ μόχ◎, τῷ βωκόλῳ αἰ βόες αὐταί.
Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλ◎ ὧδ' ἀγόρευεν·

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ ϛόμα τοὶ, κ' ἐφίμερ◎, ὦ Δάφνι, φωνά.
Κρέϊσσον μελπομθύω τεῦ ἀκύεμθ' ἢ μέλι λείχεν.
Λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰ ἀείδων.

Nec ſane ſermone reſpondi acerbo ipſi:
Sed in terram demiſſis oculis, iter meum perſequebar.
Dulcis vox eſt vitulæ, dulcis ſpiritus:
Suaviter mugit & vitulus, & vacca ſuaviter:
Suave eſt etiam æſtate ad undam fluentem ſub dio cubare.
Quercui glandes decori ſunt, malo ſua poma;
Vaccis vituli, bubulco vero ipſæ boves.
Sic pueri cantabant: ſic vero Caprarius inquit:

CAPRARIUS.

Quam tibi os dulce eſt, & vox amabilis, ô Daphni:
Jucundius eſt te audire canentem, quam mel lingere.
Accipe fiſtulas: nam cantu vicisti.

ἔλεγε. ἢ τῷ μοιτᾶς δοκεῖ χρήσασθαι μ' τῷ συνδέσμῳ τῷ λόγῳ· θέλει γὰρ δηλῶν ἀμὰ τοῦτο, ὅτι κ' αὐτὸς ἐπέρασός ἐϛιν, ὥσπερ κ' ἕτερος. δηλοῦτι, ἢ μόνον ἄλλως γυναῖκες ἐρῶσαι ἐπαινοῦσιν, ἀλλὰ κ' αὐτὸν πόρη τίς ἰδοῦσα ἐπήνεσεν. καλὸν δὲ τὸν ἀοιδὸν λέγει. καλλ◎ γάρ ἐϛι, συμμετρία μελῶν κ' μερῶν μετ' εὐχροίας.

74. MAN. Γράφεται κ', λόγων. ἢ ϗ ἀπεκρίθη αὐτῇ, ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην. τὸ ἀπεκρίθη γὰρ τὸ ἐχωρίσθην δηλοῖ. ἢ μόνον λόγων ἠδιὼ, ἀλλ' ἐδὲ λόγον τὸν πικρόν. ἤγουν, τὸν ἀπεχθῆ, τὸν ἀλγεινόν. Ἄλλως· ἐδὲ λόγον αὐτῇ ἀπεκρίθην. οἷον, ἐδὲ τὸ τυχόν. ἢ ἐδὲ λόγον ἀπεκρίθην, ἄτοπον, πικρὸν αὐτῇ· τελείϛιν, ἐδὲ σκαιὸν λόγον ἀπεκρινάμην αὐτῇ, ἅτε τ' πρὸς τὸ λιπαρὸν, ἅτε τ' πρὸς ἡδοιήν.

84. ΛΑΣ. Ἄθλον δὲ αὐταῖς ἡ σύριγξ ἐπίκειϑο, ᾧ ὀπαδίδωσιν ὁ κριτὴς τῷ Δάφνιδι ὡς νικήσαντι.

85. AI.

Αἰ δέ τι λῆς με κἠ αὐτὸν ἅμ' αἰπολίοντα διδάξαι,
Τιμάσαν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τ' ἀμολγέα πληροῖ.
Ὡς μὲ ὁ παῖς ἐχάρη κἠ ἀνήλατο κἠ πλατάγησε
Νικήσας, ὅττως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο·
Ὡς δ' κατεσμύχθη κἠ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὠτερος, ὅτω κἠ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο.
Κἀκ' τότω Δάφνις μὲν ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρητος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμε.

85 Si vero me & ipſum una capras paſcentem velis docere,
Hanc cornibus mutilatam capellam tibi dabo mercedem pro doctrina,
Quæ mulctram ſemper ad ſummum uſque complet.
Sic quidem puer gaviſus eſt, & exiliit, & plauſum dedit,
Poſtquam vicit, ſicut ad matrem hinnulus ſaltat.

90 Ita vero doluit, & animo dejectus eſt mœrore
Alter, quemadmodum ſponſa nupta mœrore conficitur.
Ex illo tempore Daphnis inter paſtores primus habitus eſt,
Et valde adoleſcens adhuc, Nympham Naïdem uxorem duxit.

85. ΑΙ ΔΕ. Εἰ δὲ θέλοις κἠ ἐμὲ αὐτὸν διδάξαι τι ἅμα σοι τὰς αἶγας βόσκοντα, δώσω σοι τὰ δίδακτρα· ἤγουν, τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας, ἐκείνῳ τῷ αἶγα τῷ μιτύλαν. μιτύλαν αἶγα φησὶ τὴν ἄκερων. ὑπὲρ κεφαλᾶς δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπίκοινα τῶν χειλέων· ἢ ἕως τῆς κεφαλῆς πληροῖ τὸν ἀμολγέα. ἀμολγεὺς δὲ αἰγῶν δικλικὸν γάλακτος.

88. ΩΣ. Οὕτως ὁ παῖς ὁ Δάφνις ἠθέλησε ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἤλλατο, ἤλω ὑπήδησεν.

90. ΚΑΤ. Κατεσμύχθη κἠ ἐν αὐτῷ καίεκάη κἠ ἐλυπήθη. ἰταπεπόθη τὸν λογισμὸν, ὥσπερ ἂν γυνὴ παρθένος, ἄρτι πρῶτον εἰς γάμον ἐλθοῦσα λυποῖτο.

91. ΝΥΜ. Οὕτως ἐλυπεῖτο ὁ Μιναλκας, καθὰ κἠ νύμφη ἡ ἄρτι πρῶτον γαμηθεῖσα ἀκάχοιτο· λυπεῖται γὰρ αἱ τοιαῦται, διὰ τὸ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τιτρώσκεσθαι.

93. ΝΑΙ. Ἰσορῶσι γὰρ αὐτὸν ἀγαπηθῆναι ὑπό τινος νύμφης, ἣν Σωσίθεος Θάλειαν καλεῖ. ἐζηλοτυπησε δὲ αὐτῷ ἄλλη γυναι κὶ μὴ ὁμιλεῖν, μὴ τυχῆσαι τὴν παιδίσκης αὐτῆς. ὅθεν ὁ μὲ Θεόκριτός φησι τὴν νύμφην ἀποστῆναι αὐτῷ· αὐτὸν δὲ ἀντιμεταλλαττα τὸν ἐπείρης ἕρατα, ὑπὸ λύπης μετ αλλάξαι τὸν βίον. ἐκεῖς δὲ μὴ αὐτὸν μὲν φησιν ἀπαίπαδαι αὐτὸν, ἄλλης δὲ ἐραθῆναι. ὡς πάκα τᾶς ξυνίας ἠράσατο Δάφνις. οἱ δὲ λοιποὶ φασὶν αὐτὸν τυφλωθῆναι, ἢ ἀλώμενον καλακρημνισθῆναι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῆ Ἐννάτῃ Εἰδυλλίῳ.

Τὰ μὲν πράγματα ὑπὸ Σικελίας κεῖνται. ἐκκαλοῦνται δὲ ὑπὸ συνομίας Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀείσωσιν. οἱ μὲν οὖν ἀμοιβαίοις ᾄδουσιν· γέρας δ' ἀπολαμβάνουσιν ἀμφότεροι. ὁ μὲν Δάφνις, κορύνην· ὁ δὲ Μενάλκας, τρόμβῳ ὄστρακον.

ARGUMENTUM
IDYLLII IX.

Res quidem in Sicilia geſta fingitur. Provocantur vero à ſocio paſtore Daphnis & Menalcas ut cantu inter ſe certent. Illi igitur alternis canunt. Præmium vero refert uterque, Daphnis quidem clavam, Menalcas vero conchæ teſtam.

ΝΟΜΕΥΣ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ,
Εἰδύλλιον Θ'.

ΔΑΦΝΙΣ καὶ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιάσδεο, Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος·
Ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δ' Μενάλκας.
Μόχθως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ σείρασισι δ' ταύρως·
Χ' οἱ μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῷντο,

PASTOR, ſive BUBULCI,
IDYLLION IX.

DAPHNIS & MENALCAS.

CArmen Bucolicum cane, Daphni, tuque cantilenam incipe prior: Cantilenam incipe prior, deinde ſequatur Menalcas.

Vitulos vaccis ſubmittentes, & noſtris fœtis tauros.
Hique ſimul paſcantur, & in frondibus errent,

1. ΒΩΚ. Τὸ σχῆμα ἐπαναφορά. γίνεται δὲ ἡ ἐπαναφορὰ, ἢ καλὰ καλοῦ, ἢ καλὰ λέξιν. καὶ κυ κωλοῦ μὲν ἐνταῦθα, ὡς καὶ Ὅμηρος· Τῆ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ οἱ συὶ χεῖρας ἔοικε. Εἰ συὶ χεῖρας ἔοικε, μάχος δ' αὖθυνι σιδήρου. λέγει δὲ, ὦ Δάφνι. βυκολικῶς ᾄδε. σὺ μὲν πρῶτος ἀρχὴν ποίει· ὁ δὲ Μενάλκας ἐπακολουθησάτω.

2. ΥΠΟ. Ἢ ὑπὸ, ἀντὶ τοῦ ὑπό, ὧ' ἦ, ἐπὶ σείρασι τοῦ ταύρου πρὸ φέντες, ἵνα τίκωσι, ὅς τινες. σείρας δὲ εἶπε τὰς ὕπω τετοκυίας. αἱ γὰρ εἰς ἅπαν ἄτοκοι, σεῖραι καλοῦνται, διὰ

Μηδὲν ἀτιμαγελεῦσθε· ἐμὶν δ' τὺ βωκολιάσδευ
Ἐμποθεν· ἄλλωθεν δ' ἀποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἁδὺ μὲ ἁ μόχθα γαρύεται, ἁδὺ δὲ καὶ βῶς,
Ἁδὺ δ' καὶ σύριγξ, χὠ βωκόλα. ἁδὺ δ' κἠγών.
Ἐνλὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν σίβας· ἐν δ' νέασαι
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλαὶ δέρμαλα, τάς μοι ἀπάσας
Λὶψ κόμαρον τραγάσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τᾶ δ' θέρας φρύγοντα ἐγὼ τόσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶνλι πατρὸς μύθων κὴ ματρὸς ἀκοῦσαι.
Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμᾶν· ὕτω δ' Μενάλκας.

5 Non relinquentes gregem: tu vero, mihi cane Bucolicum carmen
Hic, illinc vero respondeat Menalcas.
DAPHNIS.
Suaviter vitulus mugit, suaviter vero & vacca:
Suaviter canit & fistula & bubulcus: suaviter vero & ego.
Est vero mihi ad undam gelidam torus: in eo stratæ sunt
10 Albarum vaccarum pulchræ pelles, quas mihi omnes
Africus arbutum rodentes, à scopulo dejecit.
At fatem autem torrentem ego tantum curo,
Quantum amans [cantat] sermones patris aut matris audire.
Sic Daphnis mihi cecinit: sic vero Menalcas.

διὰ τὸ γεραιὸν δ' τὸ σῶμα, ὡσαυτὼς ὑπὸ πόκων μὴ ἐκλωμβῶν. ἢ ὡδὲ τὸ ἐγειρᾶσθαι γόνυ.

5 ΑΤΙ. Ἄτιμα κὴ ἄτακτα ἐν τᾷ ἀγέλᾳ ποιεῖλες, ἢ μηδαμῶς καλαλιπόνλες τὰν ἀγέλαν. τὰς γὰρ καλαλιπόνλας τὸ κοινὸν τᾶς ἀγέλας, κὴ κατ' ἑαυτὰς νεμομένας, ὕστω πατλεῦσιν. ἔστι δὲ Δωρικᾶς ἀλαλάκλα. ἀτιμαγελίοιλες γὰρ ἦν· κὴ κρᾶσιν τοῦ ε κὴ ο Δωρικῶς εἰς τὴν ιν δίφθογγον, ἀτιμαγολεύοντες.

7. ΑΔΥ. Ἡδὺ κὴ ὁ μόχθος, κὴ ἡ βοῦς, κὴ ἡ σύριγξ, κὴ ὁ βωκόλος βοᾶν· κὴ ἐγὼ ἡδὺ μαλυργῶ δηλονότι.

9. ΕΝΤ. Ἔστι δέ μοι πλησίον τᾶ ψυχρᾷ ὕδατος (ἡ γὰρ πηγὰ, ἐπαυθα πλησιότηλα σημαίνει) κοίτη ἐστρωσαμένη ὑπὸ βοίλαων. ἐν αὐτᾷ δὲ τᾷ κοίτᾳ δηλονότι, νέασαι, ἤγουν ὑπέστρωται, σισώρυται δέρματα καλὰ δαμαίλων λόγκων. ὑπὸ τᾶ πάχα ἢ νῶ, τὸ σωρεύω, ἃς τινας τὰς δαμάλας δηλονότι τρωγόσας κόμαρον, ὁ λὶψ ἄνεμος ἀπέρριψεν ὑπὸ τᾶς σκοπιᾶς. ἀπὸ τᾶ ὑψηλᾶ τόπα. σκοπιὰ γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος. ὑφ' ὃ ἔστι τινὰ ἰσάμοιρα, τὰ κύκλῳ ἐκείσε πίπτειν.

13. ΑΚΟ. Λείπει τὸ παιδὸς.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ
Κοίλαις ἐν πέτρησιν· ἔχω δέ τι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνομαι, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δ' αἶγας ἐλαύνων,
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾶς καὶ παρ' ποσὶ κώεα κεῖται.
Ἐν πυρὶ δ' ἁ δρυΐνῳ χέρνα ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖσα
Φαγὼ χειμαίνας· ἔχω δέ τι κἀδὸν ὅσον ὥρας
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοια παρέντος.

MENALCAS.

Ætna mihi mater eſt, & ego pulchrum antrum inhabito,
Concavo in ſaxo, & poſſideo quæcunque in ſomnio
Apparent, multas quidem oves, multaſque capras,
Quarum mihi ad caput & pedes vellera jacent.
In igne vero ex lignis quernis accenſo exta bulliunt, in igne & aridæ
Fagi tempore hiemis *cremantur*: nec tantum quidem curo
Hiemem, quantum edentulus nuces appoſita pulte ex amylo.

15. ΑΙΤ. Τὴν Αἴτναν φησὶ μητέρα ὁ Μενάλκας, καθόσον ἐν αὐτῇ διέτριβε. ὡς καὶ Ὅμηρος τὴν Ἴδην, μητέρα θηρῶν. ἢ, ὦ Αἴτνη ἡ θρέψασά με. ταύτην γὰρ καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καλεῖ. καὶ ἐγὼ λαμπρὰν οἰκίαν καλοῦμαι. ἔστι δὲ αὕτη σπήλαιον ἐν κοίλαις πέτραις.

16. ΕΧΩ. Ἀπὸ τῆς παροιμίας, Ὅσον ἐν ὀνείρῳ φέρειν. ὥσπερ ἔλεγε φερνὴν ἄφθονον. τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρώδεις φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος· Οὐδ' ἔμοιγε τόσα δοίη, ὅσα ψεύδεα οἶδε· ὄνειροι. ἢ ἔχω τόσα ὅσα οἱ ὄνειροι παλαίουσι. τοῦτο δέ φησι, διὰ τὸ πολὺ τῶν γὰρ ὀνείρων ἡ φαντασία ἀψευδής.

19. ΔΡΥ. Δρυΐνῳ πῦρ τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. χόρια δὲ τὰ κυτταρία, ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα. ἐκ τούτου δὲ σαρκᾶται τὰ πρὸς τροφὴν ἔμφυτα. Ἀλλως· ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς φλοιοῖς τοῖς ἀπὸ δρυός· χόρια δὲ τὰ τῶν ἐμβρύων αἰγύθια. εἰώθασι γάρ ἕκαστα πλύνοντες, καὶ ξηραίνοντες ὀπίσω, εἶτα ἐσθίειν ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι. Κρατὶ τοιρόφοιο χλόας. χόρια τ', ἐμβρύων τι πλῆθη. ἔμβρυον γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ τὴν βοράν. ἔχειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύειν καὶ αὔξεσθαι. χόρια δὲ καλοῦσι πολλοὶ ὑμένας· ὡς πλησίον τοῦ ἀμελχθέντος γάλακτος. ἐσθίουσι δὲ θήλεις ὑπὸ τὸ σῦρ. ἢ χόρια, αἱ ἀπὸ τῶν ἐλίπων πλεκόμεναι χορδαί.

20. ΦΑΓ. Φηγοὶ αἱ βάλανοι. ἕρπηται δὲ, ὅτι πρὸ τῶν Δημητριακῶν καρπῶν, πολὺ βαλάνους ἔδιον. ἄγαν φηγὸς τινὰς, ὅθεν τὸ σύναγος αὐτὰς εἶναι. εἰσὶ δὲ δρυὸς ἡμίφηλις φηγὸς, κιμιδὲς, ἰτυμόδρυς, ἀλφὸς, καὶ ἄμυλος.

21. ΝΩΔ. Νωδὸς, ὁ ἐστερημένος ὀδόντων. λέγεται δὲ καὶ τὸ βρέφος ἐστερημένον ὀδόντων. ὡ μὲ

Τοῖς μὲ ἐπεπλατάγησα, κὴ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα·
Δάφνιδι μὲ κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρός,
Αὐτοφυᾶ, τὰν δ' ἂν ἴσως μὼμάσατο τέκτων·
Τήνῳ δ' τρόμβω καλὸν ὄστρακον, ὃ κρέας αὐτὸς
Σιτάθλω, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύτας,
Πέντε ταμὼν πέντ' ὄστια. ὁ δ' ἐξκαναχήσαλο πόχλω·
Βὼκολικαὶ μῶσαι, μάλα χαίρετε. φαίνετε δ' ὠδὰν
Τάν πὼς ἐγὼ τιὼδισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι.

His applauſi, & ſtatim donum dedi:
Daphnidi clavam quam mihi patris ager peperit
Sponte natam, quam ne faber quidem reprehendere poſſit:
Alteri vero conchæ pulchram teſtam, cujus carnem ipſe
Comedi: quam in ſcopulis Icariis captaveram.
In quinque diviſam quinque præſectibus. Ille vero inſonuit concha:
Bucolicæ Muſæ, multum ſalvete; & oſtendite carmen
Quod ego quondam coram paſtoribus illis cecini.

δὲ κὴ νωδὸν φαμὶν αὐτό. ἀλλ' ἐκεῖνόν φαμὶν νωδὸν, τὸν ὀδόντας κλησάμενον, εἶτα ἀθετεῖσά τινι, ἢ γήρᾳ ἀποβληκότα. τὸ γὰρ βρέφος μὴ κλησάμενον ὀδόντας, πῶς ἐτέρπται; ἄμυλον δὲ λέγεται, τὸ κοινῶς λεγόμενον κατασατόν. ὅπερ ἐστὶ δὲ γαλακτώδες τῦ σίτυ, βεβρεγμένυ κὴ σισημένυ, κὴ ὑποπισμένυ, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον. ὁ δὲ νῦς, τοιῦτος τυτέστι, τοσῦτον φρονίζω τῦ χειμῶνος, ὅσον ὁ ἐστερημένος ὀδόντων φροντίζει καρύων, μαλακῆς τροφῆς σαρύσης. τῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀμύλοιο. Ἄλλως· ἄμυλος, εἶδός τι ἄρτυ ἐκ τῶν σατνίων πυρῶν γλυόμενος. αἴμυλος δὲ ἄρτος ὁ ἄνδι μύτλυ γλυόμενος, ἀποβρέχοντες γὰρ τὸν πυρὸν ἀποθλίβυσι.

22. ΕΠΕ. Ἦγεν ἐπὶ τὰς σεσημένοις τὰς χεῖρας σωτικρότυσα.

23. ΚΟΡ. Ῥάβδον ἐπὶ τὸ ἄκρον βάρος ἔχυσαν, ὀρόπαλον. σεσῆσαι δὲ τὸ κέρα, ἦγεν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχειν, βαρύτερον γάρ ἐστι τὸ ἄκρον, ὀρόπαλον δέ ἐστιν ἀμυντήριον, κὴ ἑτεροῤῥεπὲς, ὃ ἐκ τινὸς μέρυς ἐροπὴν ἔχον κὴ βάρος, ἢν τινα ὁ ἀγρὸς τῦ πατρός μυ ἀνέβρυσεν. αὐτορρέζον· ἢν τινα ἴσως ἐδὲ τίκτων μέμψαιτο.

25. ΣΤΡΟ. Στρόμβος ποσχύλιος, ἀπὸ τῦ συνιστράφθαι. ἰκαίνη δέ φασιν, ἦγεν, τῷ Μενάλκα, ἐχαρισάμην ὄστρακον τρόμβυ, ὃ τινος τὸ κρέας ἐγὼ ἔφαγον. ἀγρεύσας μὴ σκέλεως, ἐν ταῖς πέτραις τῇ Ἰκαρίᾳ πελάγυς. μέγας δὲ ἦν ὁ τρόμβος τοσῦτος, ὅτι τὸ κρέας αὐτῦ διέκαψα εἰς πέντε μερίδας, ἃς ἔλαβον ἄνθρωποι πέντε ἄλλοι. ὁ δὲ Μενάλκας τὸν κόχλον λαβὼν, ἐπὶ τύτῳ ἠδέως ἐγέλασεν.

28. ΒΩΚ. Ὁ λόγος ἐκ τῦ σωνομέως, ἢ ἐκ τῦ Θεοκρίτυ. ὦ μῶσαι, τὸ μέλος τῆς ᾠδῆς τῆς παρ' ἡμῶν ἐκφάνατε, μήπως μυ ἐπὶ χλῶσαν φλύκλαινα φύηται. ἐκείνως γὰρ ἂν-

30 Μήκετ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσῃς.
Τέττιξ μὲ τέτηγι φίλος, μύρμηκι δ' ἄρμαξ,
Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἃ μῶσα καὶ ᾠδά·
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. ἔστε γὰ ὕπνος,
Οὔτ' ἄρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον ἔστε μελίσσαις
35 Ἄνθαις ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι· ἐς δὲ δρῶσαι
Γαθεῦσιν, τῶς δ' ἄ τι ποτῷ δαλήσαιτο Κίρκα.

30 Nori amplius in ſummitate linguæ tuæ puſtulam produxeris: Cicada cicadæ amica eſt, formicæ formica, Accipitres accipitribus: mihi vero Muſæ & carmen: Quæ utinam mihi tota domus plena ſit. Neque enim ſomnus, Nec ver ſubitum dulcius eſt, neque tam apibus 35 Flores, quam mihi Muſæ charæ ſunt: quos enim afficientes Illæ exhilarant, eos Circe potione ſua non faſcinaverit.

δὲ γίνεσθαι τοῖς μηδὲν φαῦλον ἐργάζεσθαι νόμον κρίνουσι.

30. ΜΗΚ. Ὁ λόγος πρὸς τὸν Μᾶσαν· ἰδίως δὲ τὸν λόγον ποιησάμενος πρὸς πάσας, εἰς μίαν καταφέρει κλίσιν. ἡ ὁ λόγος πρὸς τὸν Δάφνιν, ὃ καὶ κρεῖττον. Ἀλλὼς· Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης] Ἔνθε ἡ σὴ γλῶττα μηκέτι ἐμπόδιον ἐμποδίσειε δὲ τὰς γλώττας, αἱ ὑπὸ φυμάτων μηκέτι ἐμποδιζέσθωσαν ἡ σὴ γλῶττα. ὀλοφυγδὼν δέ ἐστιν, ἡ φλυκτίδος φύσκα. λέγουσι δὲ αὐτὴν οἱ Αἰολεῖς ὀφθαλίδα. ἅπτεται δὲ αὐτῆ γλώττης ἐπὶ τῆ γλώττη, αἰώδασι λέγειν αἱ γυναῖκες ὡς ἀποτιθεῖσάι σοι μερίδα ἐκ ἀποδιδώκασιν. ἢ καλά τινας ὀλοφυδνὰς αὐτὶ φύματα, ἤγουν ἀσθενασμάτια ἐπὶ τ ἐρώτος γινόμενα.

33. ΤΑΣ. Ἦς τινος φωνῆς ὁ οἶκος γλύστο πλήρης. ἔστε γὰρ ὕπνος ἡμῖν γλυκερώτερος ἢ τὸ τᾶς ἐξαίφνης ἐλθεῖν, γλυκὺ, ὅσον ἡ μέλισσα ἄνθεσι.

35. Ὡς μὲ ὁρῶντι.] Γράφεται καὶ ὡς γὰρ ὁρῶσαι, καὶ ὡς μὲ ὁρεῦντι τετίκασιν, ἵνα μὲ ἐκ φίλας, ἢ Μῶσαι, χαίρουσιν. ἐκεῖνοι δὲ ὡς τῆς μὲν ἐλέσσας ἁπλοῦσι, ἀντὶ τοῦ ποτὲ προσέβλαψεν ἡ Κίρκη. ἀντὶ τοῦ Ὀδυσσέα φησίν. ὃν τινα ἢ κατέθελξε τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα· τοὺς δὲ ἑταίρους ἀγριώσασα ὗσας καὶ ἀσθενεστέρους, ἀπιθήρισεν ὁ κυκλίων. συῶδεις γὰρ ἦσαν, καὶ ἀμαθεῖς· καὶ ὑπὸ τῆς Κίρκης δυνάμενοι τῷ ποτῷ μεταμορφωθῆναι εἰς ἄλλα ζῶα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Δεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Προσδιαλέγονται ἀλλήλοις ὁ τῶ θερίζοντι Μίλων καὶ Βάττος. Ἐρᾷ δ' ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς ἢ τῦ θυγατρὸς ἤτε θεραπαίνης, ὁκνηρῶς ἐργάζεται. καὶ διὰ τῦτο συνδιαμένυ τῦ Μίλωνος τί ὕτω βραδέως θερίζοι, ὁ Βάττος τὸν αὐτῦ ἔρωτα δηλοῖ καὶ ᾠδὴν εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτῦ ἀπαγγέλλει. Παυσαμένυ δὲ τῆς ᾠδῆς αἰνεῖ ὁ Μίλων, ὡς σφόδρα ἐρωτικὴν ἐξεπιστήσας.

ARGUMENTUM
IDYLLII X.

Colloquuntur inter metendum Milo & Battus. Battus autem Bombycæ tibicinæ amore captus, Polybutæ cujusdam sive filiæ sive ancillæ, segniter opus facit. Atque ob id interrogante Milone cur ita tarde metat, Battus amorem suum illi declarat, & cantilenam in amicam suam recitat. Quam ubi absolvit, laudat eum Milo, quod cantilenam operario bene conveniențem cecinerit.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον ι'.

ΜΙΛΩΝ ΚΑΙ ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐργατίνα βραδαῖε, τί νῦν, ὠζυρὲ, τὼς πρίν θεις;
Οὐθ' ἑὸν ὄγμον ἄγεις ὀρθὸν δύκα, ὡς τὸ πρὶν ἄγες·

OPERARII sive MESSORES,
IDYLLION X.

MILO & BATTUS.

OPerarie messor, miser, quid tibi nunc accidit?
Neque sulcum rectum ducere potes, sicut antea ducebas?

1. ΕΡΓΑ. Ἐργατίνα. ἡ ἰυθεῖα, ὁ ἐργατίνης· καὶ κλίνεται τῆ ἐργατίνι. ὡς ὁ χρύσης, ὦ χρύσι, καὶ ὦ χρύσα. βραδαῖον, οἱ μὲ τὸν θερίστην ἤκουσαν, ἀπὸ τῦ βῆ ὀπιταλικῶ μορίυ, καὶ τῦ καίνω, τὸ κόπτω καὶ θερίζω. ὁ μεγάλως καίνων, ἢ συβοῆ, καὶ ᾠδῆ. βελτίον δὲ τὸν ἀροτῆρα ἀκύειν, τὸν σιὼ τοῖς βυσὶ καίνοντα τὴν γῆν καὶ τέμνοντα. ὑποκορι-

ζεται

Οὐδ' ἅμα λειόμενος τῷ πλησίον· ἀλλ' ὑπολοίπῃ,
Ὥστερ εἰς ποίμνας, τὰς τὸν ποδὰ κάλλοψ ἔτυψεν.
Ποιός τις δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματι ἐσσῇ,
Ὃς νιῶ ἀρχόμενος τὰς αὔλακας οὐκ ἀποτρύγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀποκόμμ' ἀτεράμνα.

Neque una metis cum propinquo; ſed relinqueris,
Quemadmodum ovis à grege, cujus pedem ſpina ſauciavit.
Qualis circa veſperum & in meridie futurus es,
Quum nunc incipiens ſulcum non abſcindis?

BATTUS.

Milo, veſpertine meſſor, petræ duræ fragmentum,

ϛικῶς δὲ εἴρηται. Διφιλος δὲ ἐν πρώτῳ τῶν Νικομήδει δημοσιῶν, κύριον ὄνομα τὸν Βακαῖον λέγει. ὀίζυρὸς δὲ ὁ ταλαίπωρος. καὶ γίνεται ἀπὸ τῆ ὀιζύος, ἡ κακοπαθεια. τὸ δὲ ἑξῆς, ὦ ἐπίσπορε καὶ ταλαίπωρε θερίστα, τί δὴ φέροντας; ἔστι νῦν σύδεσαν τάξιν ὡς πρότερον ἀλατηρᾶς, οὐδ' ἅμα τῷ πλησίον λήϊον θερίζεις, ἀλλὰ καθυστερεῖς. ἢ ὅτε ὁμῶ τοῖς ἄλλοις θερίζεις θερίσταις δηλονότι, ἀλλ' ὕστερος ἔρχῃ.

2. ΟΓΜ. Ὄγμος κυρίως, ἡ ἀπὸ τῆ ἀρότρου τομή. ἦγεν, ἡ αὔλαξ, ἀπὸ τῆ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τῆ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ὁ λόγος, ἐπὶ τ καὶ σύδυ τάξεως τῆ θερισμῆ. Ἄλλως· ὄγμον τὴν αὔλακα ἀπὸ τὸ διοιχθῆναι τὴν γῆν. οἱ δὲ τάξιν, οἱ δὲ τὸν ὄρχον, οἱ δὲ τὸν χόρτον. κυρίως δὲ ἡ ἐπ' σύδυ τῆ ἀρότρου τομή. καὶ ἔστι ὄγμος, οἷον ἀπὸ τῆ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τῆ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς εἰς σύδυ τάξεως τῆ θερισμῆ. ὡς καὶ Ὅμηρος· Ὄγμον ἐλαύνοντος ἀνδρὸς μάκαρος καὶ ἄρουραν.

3. ΔΑΙ. Ἀπὸ τῆ θερίζεις. καὶ γίνεται ἀπὸ τῆ λήϊον, τὸ χωράφιον πρωτῆ τῆ ῆ εἰς α, καὶ συναιρέσει τῆ ι, λαῖον, καὶ τῆ τέμνω. καὶ γίνεται λαιοτομῶ· δηλονότι τὸ λήϊον τέμνω. καὶκῶς δὲ εἶδος ἀκάνθης.

5. ΔΕΙ. Δείλη ἰῶα, ὅτε ἀποτέλλει ὁ ἥλιος. δείλη δὲ ὀψία, ἅπερ πρὸς ἑσπέρας κατέρχεται. σποταφὰς ἡμέρης καὶ μεσημβρίαν καὶ δείλην, ὡς νῦν ἀρξάμενος, ἐ μείους καὶ ἐλαττοῦς τὸν στίχον τῆ θέρους· τὸ γὰρ ἀποτρύγεις τοῦτο δηλοῖ. Ἄλλως· ὡς φησιν ἐκ ἀργότερος ἐστι παρὰ σύσης τῆς ἡμέρας, ὅτε νῦν ῥαθυμεῖς ἐ ἐργασίας ἀρχόμενος, καὶ ἐκ ἀποτέμνεις τῆς αὔλακος ἑδάν. αὔλακα δὲ, τὸν ὄγμον φησί. τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρδίνιον.

7. ΟΨΑ. Τετέσι μέχρις ὀψίας θερίζων καὶ κακοπαθῶν, καὶ μὴ ἀνδρὸς. ἢ ὁ ἀργὸς ὁ ὀψὲ καὶ μόλις θερίζων. ἢ ὁ καθεκτικὸς, ὁ μέχρις ὀψίας δείλης τὸ θέρος ὑπομένων. ἃ τοῦτο λέγει, ἐπεὶ ὁ Μίλων ἐν ἀρχῇ τὸν Βάτλον ἔφη ἐκλελῦσθαι ὀψαμάτην τὸν Μίλωνα ὁ Βάτλος καλῶ, τετέσι

Οὐδαμά τόι σωιέδα ποθέσαν τινα τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδαμά· τις γὰ πόθος τὸ ἔκλοθεν ἐργάτα ἀνδρά;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμὰ νυῖ σωιέδα τοι ἀγυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδὲ ξυμβαίη χαλεπὸν χορίων κύα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγώ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω ὐδ' ἄλις ὄξος.

Nunquamne tibi accidit, ut defiderares aliquem abſentem?

MILO.

Nunquam: quo enim defiderio exterorum homo operarius teneri poteſt?

BATTUS.

Nunquamne tibi evenit ut vigilares propter amorem?

MILO.

Nequè eveniat: periculoſum eſt ex ta guſtare canem.

BATTUS.

Verum ego, ô Milo, amo jam pene undecim dies.

MILO.

E dolio tu ſcilicet hauris; ego verò ne aceti quidem ſatis habeo.

τυτίσι μέχρις ἐψίας θηρίζοιλα, κὴ μὴ ἀπρακάμονσα. ΠΕΤ. Οἷον, πίτσιν, λίθινε, σκληρότατε. ἀτερώμνους γὰρ τὸν σκληρὸν φασὶ, τὸς μὴ τέρνας· ἐπεὶ τέρνον τὸ ἁπαλόν. κὴ τὰς πίτρας τὰς μὴ τειρομένας, κὴ ἀτέραμνα ὄσπρια, τὰ ἀνέψηπα.

11. ΧΑΛ. Παροιμία τοῦτό ἐστιν, ἐπὶ τῶν γδυσαμένων ἑφιτῦ τινος, δυσαποσπάστως δὲ ἐχόντων τῆς σωληθείας, λιγομένη· ἤ τις κὴ ἑτέρως λέγεται. χαλεπὸν φασι μαθοῦσα κύων σκυτυτραγεῖν, ὥσπερ φησιν ὁ γελοιοσάμβος· χρείᾳ κύων δυσαποδίωκτός ἐστιν, ὕτω κὴ ὁ ἀγροικος ἐρωτικῶς πάθος γδυσάμενος.

12. ΑΛΛ'. Σὺ μέν φησιν ἀπέρατος ἔρωτος τυγχάνεις. ἐγὼ δ' ἐρῶ ἤδικα ἡμέρας ἤδη.

13. ΠΙΘ. Τυτίσιν, ὕτως ἐν φθισουσίᾳ ζῆς, ὥστε σὺ κὴ ἐρᾶν. ἢ φιλονεικομένως φησιν, ἐκ φθισουσίας ὑπὸ πλήρους πίθου ἀντλεῖς. κὴ ἐκ ὀλιγήνων. ἐγὼ δὲ ὄξος ἔχω. Ἄλλως· Ἐκ πίθω ἀντλεῖς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν φθισουσίᾳ ζώντων. ἀφθόνων φησὶ κὴ πλουσίων ἀπολαύοντων πραγμάτων. ὁ γὰρ οἶνος περαινόμενος, πρὸς ἀφροδίσια ἐκκαίεται· ὅτε ἀργίᾳ συζῶν, ὁ δὲ μὴδ' ὄξος ἔχων πιεῖν, κὴ τῷ πόνῳ μαχόμενος· ἐκ ἐᾷ.

14. ΤΟΙ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μοῦ ὑπὸ σπόρῳ ἄσκαλα πάσσα.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς ἢ τὺ τᾶν παίδων λυμαίνε̣ται; Βα. Ἀ Πολυβώτα,
Ἀ περὶ ἀμῶνεσσι παρ' Ἱπποκόωντι βοαύλει.

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν. ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροϊζεται ἀ καλαμαία.

ΒΑΤΤΟΣ.

Itaque ante fores meas à semente omnia inculta sunt.

ΜΙΛΩ.

Quæ vero puella te cruciat? Bat. Illa Polybuta,
Quæ nuper metentibus apud Hippocoontem accinebat.

ΜΙΛΩ.

Invenit deus maleficum: habes jam quod diu optasti.
Vates tibi de nocte accubabit in stipulis habitans cicada.

14. ΤΟΙ. Πάλαι, φησὶν, ἀπὸ τᾶ σπόρα τάσσα μοι ἦν καλά, ἃ μάκων τὰ ἴνδρα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπὸ θυρᾶν· νῦν δ' ἁλᾷ τὸν ἔρωτα, ἃ μόνον τὰ ποόρεα, ἀλλὰ καὶ τὰ φρὸ θυρῶν μεμάδσιν ἐπαεμένα, ἀλλὰ ἄσπορα μέσσοις ἁλᾷ τὸν ἔρωτα. Αλλως· ἄσκαλα] τυτίσιν, ἅπερ ἔσπειρα μετὰ τὸν σπόρον· ἠμιλημένα ἐσὶν ἐς τοσῦτον, ὅτι καὶ ἀσκάλιντά εἰσιν. σκαλεύω δὲ τὸ χωράφιον, ὅτε σκαλίσι καθαίρω αὐτό. σκαλὶς δὲ, σκαλίδιον, ἐργαλεῖον γεωργικὸν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον.

15. ΤΙΣ. Ταῦτα ὁ Μίλων ἐρωτᾷ. εἶτα ὁ Βατ῀ ἀπάγει. ἀ Πολυβώτα· ἀδηλον δὲ, πότερον θυγατέρα ἢ θεράπαιναν τᾷ Πολυβώτᾳ λέγει· ἢ τᾷ Πολυβώτᾳ ἐν φυσὶ λυμαίνεται μὲ· ἢ τις φρῶν θεριζόντων ἠμῶν παρ' Ἱπποκόωνι, ἢ παρ' Ἱπποκίωνι· (διχῶς γὰρ γράφε̣ται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) προσκύλει. καὶ τὸ μὲ παρ' Ἱπποκόωνι γράφων, λέγει τῷ ποταμῷ· τὸ δὲ παρ' Ἱπποκίωνι, λέγει ὕτω καλεμένῳ.

17. ΕΥΡΕ. Παροιμία ἐσὶ, τὸ, εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν. καὶ τὸ, εὗρε θεὸς τὸν αἴτιον· καὶ τὸ, ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις. τὸ δὲ εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν, λέγεται ἐπὶ τῶν διδόντων δίκλιν τῆς ἁμαρτίας, ἃ δὲ νῦς· ἁμαρτωλῷ σοι ὄντι. δικαίως σε ἔβαλε τὸ θεῖον, ὅθεν καὶ ἐπεκτίπωπας, οἷς ἐπιθύμεις κακοῖς. Ἄλλως· παροιμία ἐσὶ, λεγομένη κατὰ τῶν καυχωμένων, ὅτε ἐμπίσωσιν εἰς ἃ ἐκφεύγουσι.

18. ΧΡΟ. Γράφεται καὶ, χροΐξεται, ἀντὶ τᾶ συγχρωτιδήσεται, καὶ συγκοιμηθήσεται, ἀ καλαμαία δὲ, ἀντὶ τᾶ ἡ ἀγρυαία. ἔσι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλαμίνῃ γινομένη, καὶ καλεῖται μάντις. ἴσως δ' ὁ Θεόκριτος τὸν ἰσχνὸν εἶπεν θίλιν, καὶ διεφθινηκέναι, τᾶτό φησιν ἡ τὴν ἐπιβλαβῆ καὶ χαλεπὸν ὁρῶσαν. Ἀρίσταρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος Αἰσχύλῳ, τὴν ἀκρίδα φησὶ ταύτην, εἰ προσβλέψει τινὶ τῶν ζώων, ἐκεῖνο κακὸν γίνεσθαι. ἔσι δὲ χλωρὰ καὶ ἐμπεφυκυῖα φυλλάδι φώδας ἔχουσα καὶ λεπτὰς,

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαί μ' ἄρχῃ τύ. τυφλὸς δ' ἔκ σὠπὺς ὁ Πλᾶτος,
Ἀλλὰ κ' ὢ Φρόντις Ἔρως μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι. τὺ μόσον καταβάλλε τὸ λαΐον,
Καί τι κόρᾳς φιλικὸν μέλος ἀμβάλλου ἄδιον ἄτως.

BATTUS.

Irridere me incipis tu: non vere ſo-
lus Plutus cæcus eſt,
Verum etiam curarum auctor Amor: ne magnifice loquaris.

MILO.

Non magnifice loquor. Tu modo
dejice ſegetem,
Et aliquod de puellis amatorium
carmen incipe: jucundius ita.

τὰς, κ' συνιχῶς αὐτὰς κινῆσα. λέγουσι δέ, ἡ μάντις ἡ καλαμαία κατὰ τὼ νύκλα χρειΐζεται, κ' πλησιάσει τῷ χρεΐ τοι, κ' σὺ. ἀνλὶ τᾶ, ἃ ἐοικυῖα τᾷ καλαμαίᾳ μάντις, συνευναδήσεταί σοι. τινές φασιν ἐκάσαι τὴν βομβύκιλλαν τᾷ ἀκρίδι ταύτᾳ, διὰ κ' τὸ τὴν ἀκρίδα μέλαιναν εἶ αὐτὰν, κ' τὴν κόριλλαν Σύραν. ἀντὶ τᾶ δὲ πόσον ὅτι ἀκρὶς συγκοιμηθήσεταί σοι, ἤ ὄζιν ἰχνὴ, κ' λεπῖν, κ' μέλαινα, λέγει ὅτι μάντις καλαμαία. τὴν ἀκρίδα δ' φυσι καλαμαίαν, ἢ ὅτι ἐν καιρῷ καλάμης ἐδίει τὸν ῥάχιν. τὴν δὲ αὐτὴν δὲ κ' μάλλιν, ἢ ὅτι προμαιεύθαι λεπὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακόχρως κ' φρεσίζουσα ὕσσε, οἷς ἂν ἐλέγχοιση ξάϊος, κάκον προμηνύει. ἢ ἡ σὴ ἐρωμένη. ἡ ἐοικυῖα τᾷ ἀκρίδι τᾷ καλαμαίᾳ ὀνομαζομένᾳ, τᾷ πρὸς μαιλείας ἐπιδοάᾳ, προκαλεῖται τὸν ῥάχιν τό σε κ' τὴν νύκλαν τυτέσιν, ἃ ἰχνὴ κ' λεπῖν, κ' μακρόσκιλλον, συγκοιμηθήσεταί σοι.

19. ΤΥΦ. Τυφλὸν τὸν Πλᾶτόν φασιν, ἐπεὶ οἱ πλουτοῦντες σπανίως τὴν διάνοιαν. Δήμητρα δέ φασιν αὐτὸν εἶ ὑὸν κ' Ἰασίωνος, ἐπεὶ τᾷ τῶν καρπῶν εὐουσίᾳ, ἢ δίφερία, ἡμᾶς ἰᾶται τὴν ἔνδειαν. ὑπὸ Διὸς δὲ αὐτὸν σπαρῆναί φασιν, ἵνα μὴ βλέπων, ἐπὶ τοὺς δικαίους μόνους ἔρχηται. οἱ δὲ τύφλον αὐτὸν φασι, διὰ τὸ ἄπειρον. Ἄλλως· Ὁ ἀφρόνιτος, ὡς πολυμέριμνος. τὸ γὰρ ὦ φρόνιτος ἀπὸ τοῦ ὁ ἄφρόνιτος, τὸ α ἐναῦθα ἐπίτασιν σημαίνει, τοιοῦτόν ὄζι τὸ παθὼν τὼν φρόνιμον· οἱ γὰρ ἐρῶντες, ἐλλιπεῖς τοῖς φρονίμοις. Σημείωσαι ὅτι δύο εἰ παλαιοὶ τυφλὰ φασι τὸν Ἔρωτα, κ' τὸν Πλοῦτον. ὁ γὰρ ἐρῶν, ἴσιν ὅτι ἱερᾶ γυναικὸς δυσωδεῖς, ἢ τις δοκεῖ αὐτᾷ καλλίστη εἶ. ὅτε ἐστὶ τυφλότης, ὥστε ὁ Ἔρως τυφλὸς ἦγαι, τυφλοποιός. ποιεῖ γὰρ τὺς ἐρῶντας τὰ μὴ καλὰ, καλὰ ἡγεῖσθαι. ὡσαύτως κ' ὁ Πλοῦτος τυφλός. πᾶς ἔρχεται γὰρ τὺς καλὺς κ' κοσμίους, κ' δίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς κακίστοις κ' βδελυροῖς.

20. ΜΗΔ. Ὄρα ἵνα μηδὲν ἀλαζονικὸν εἴπῃς.

21. ΜΥΘ. Οὐκ ἀλαζονεύομαι· σὺ δὲ μόνον θέριζε τὸ λεῖον κ' ἵππα τῆς κόρης, μελῳδεῖ, τερπνόν. ἔσω γὰρ ποιῶν, ἤδιον ἐργάσῃ· ὅτι μουσικός ποτε ὑπῆρχες.

Ἐργαξῇ· ἢ πὰν πρότερόν ποκα μυσικὸς ἦθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδιναὶν μοι
Παῖδ'. ὦν γάρ χ' ἅψησθε θεαὶ, καλὰ πάντα ποιεῖτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέουσί τυ πάντες,
Ἰχνεύαν, ἀλιόκαυσον· ἐγὰ δ' μόνον μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν εἶμι, καὶ ἃ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.

Opus facies. Etenim prius aliquandò muſicus fuiſti.

BATTUS.

Muſæ Pierides, una mecum canite gracilem
Puellam: nam quæ vos deæ attingitis, omnia pulchrè efficitis.
O Bombyce vunuſta, omnes te Syram vocant,
Tenuem, ſole aduſtam: ego vero ſolus dico te flavam eſſe ſicut mel.
Et viola nigra eſt, & notis inſcriptus hyacinthus,
Nihilominus tamen in ſertis præcipue nominantur.

24. ΜΩΣ. Ὦ Μῶσαι Πιερίδες. ἦγον, αἳ ἐν τῇ Πιερίᾳ ἔσαι· συνυμνήσατε σὺν ἐμοὶ τὴν λεπτὴν παῖδα· ὧν τινων γὰρ πραγμάτων ἅψισθε, θεαὶ, πάντα καλὰ ποιεῖτε.

26. ΣΥΡ. Συριάναν σε ὀνομάζουσι πάντες, λεπτὴν καὶ μίλαιναν ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ἀλιόκαυσον, τὸ ὑπὸ ἡλίου κεκαυμένον. μελίχλωρον δὲ, ἦγουν ἐοικυῖαν καὶ τὸ χρῶμα μέλιτι, τυτέσι σιτόχρων· τοιοῦτον γάρ ὄζι καὶ τὸ χρῶμα τοῦ σίτου, ὡς καὶ τοῦ μέλιτος· ἢ οἱ μὲν ἄλλοι Σύραν σε καλοῦσιν, ἐγὼ δὲ μελίχλωρον, οἷον, μελανοχρῶτα ἠρέμα, καὶ ὑ λίαν μέλαιναν.

28. ΥΑΚ. Τὴν ὑάκινθόν φασιν, ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ Αἴαντος ἀναδοθῆναι, τοῦ ἐν Τροίᾳ μανέντος, διά τοι τοῦτο ἔχειν ἐγγεγραμμένον, αἰ, αἰ, τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Αἴαντος. διὰ τοῦτο ἂν καὶ γραπτὴν νῦν αὐτὴν εἶπεν. ἢ γραπτὴ ὑάκινθος, ἡ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ γεγεγραμμένα γράμματα θρηνώδη, δηλονότι τὸ, αἰ, αἰ, ἢ δὲ σύμβολον τῶν ἐπὶ τῷ Αἴαντι μυθολογουμένων. φῦναι γὰρ ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ φασι τὴν ὑάκινθον, ὅτε ἐμάνη ἐπὶ Τροίαν, θέσπισον τῷ ξίφει. ὅθεν καὶ τὸ πάθος τοῦ Αἴαντος ὑποφαίνει. εἰς τὸν Εὐφορίωνα φείδωνί φησιν· [ἢ εἰς τὸν Εὐφορίωνα ἀπιδὼν εἶπε· δικαίως γὰρ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν γράφεται] Ποίφυρίη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν, Ῥοιτοίης ἀμαθοῖσι διδεπότος Αἰακίδαο, Εἰαρος ἀντέλλειν γεγραμμένα κωκυσαν.

29. ΠΡΩ. Ἦγουν καὶ τὴν πρώτην τάξιν ἀριθμοῦνται, καταλέγονται.

Ἁ αἶξ τὴν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἁ γέρανος τῶροτρον· ἐγὼ δ' ὑπὸ τὶν μεμάνημαι.
Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον πόκα φαντὶ πεπᾶσθαι,
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὲ ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύγε μᾶλον·
Σχῆμα δ' ἐγὼ καιναὶς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲ πόδες ἀσφάγαλοι τεῦ,
Ἁ φωνὰ ἢ τρύχνα. τὸν δ' αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

MILON.

Ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδάς·

30 Capra cytiſum ſequitur, lupus capram,
Grus aratrum: ego vero amore erga te inſanio.
Utinam haberem tantas opes, quantas aiunt Crœſum olim poſſediſſe:
Tunc aurei ambo Veneri conſecrati ſtaremus,
Tu tibias tenens, & aut roſam, aut pomum:
35 Ego vero habitu *ornatus* & novis in utroque pede *ad ſaltandum* calceis.
O Bombyce pulchra, pedes tui albi ſunt ut tali:
Vox mollis eſt, amores vero tuos non poſſum exprimere.

MILO.

Quam bellas cantiones faciens nos meſſor fefellit:

30. ΚΥΤ. Ὁ κύτισος, φυτὸν, ὃ νεμόμεναι αἱ αἶγες γάλακτος πλήθουσιν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ διώκει, ἤγουν ζητεῖ.

31. ΓΕΡ. Ἀρχομένῳ σπόρου, αἱ γέρανοι φαίνονται· ἐγὼ δὲ ὑπό σοι μανίαν ἔχω.

32. ΑΙΘ. Εἴθε ἐκλείπω τὰ Κρόισῳ, ἀμφότεροι ἂν ἦμεν ὥσπερ χρυσοῖ τῇ Ἀφροδίτῃ, τὸ δὲ πεπᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ κεκλῆσθαι.

35. ΑΜΥ. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική. ὅθεν, καὶ Ἀμυκλαῖον παιδίον, τὸ ἐκ τῆς Ἀμυκλᾶς. καὶ Ἀμύκλαι εἶδος ὑποδήματος, ὡς εἰλαῶθα, ἀπὸ Ἀμυκλαίου τοῦ πρώτου ὑποδήματα εὑρόντος. γράφεται καὶ, σχῆμα δ' ἐγώ. καὶ ἔστιν ὁ νοῦς τοιοῦτος. ὀρχέμενος δὲ ἐγὼ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐποίουν ἐμαυτὸν ἔχοντα Λακωνικὰ ὑποδήματα. ἡ ἐμὴ στάλη ἐφαίνετο ἂν ἔχουσα σχῆμα ὀρχηστοῦ, καὶ ἐν ἀμφοτέροις ποσὶν ὑποδήματα.

36. ΟΙ. Οἱ μὲν πόδες σου ἀσφάγαλοι εἰσὶν, οἷον, εὔρυθμοι, καὶ ὀρθοὶ ἢ λεῦκοὶ ὡς οἱ ἀσφάγαλοι.

37. ΤΡΥ. Ἡ τρύχνος. τοῦτο ἐπὶ τρυφερότητος τάσσεται. ἤγουν, ἡ φωνή σου δὲ μαλακὴ, ἐοικυῖα τρύχνῳ. τρύχνος δὲ καὶ τρύχνα, εἶδος λαχάνου, ἡ κοινῶς λεγομένη ἀγριομαλιήζαινα, ἱκανῶς μαλακόν. καὶ λέγεται τρύχνος. ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ σ ἀφ' οὗ τὸ μέτρον, τρύχνον εἰπών. ΕΧΩ. Ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ, εἰ μὴ ἄρα ἀμίμητον αὐτὸν ἔχεις, ὡς μηδὲ εἰπεῖν τινὰ ἀξίως.

38. ΚΑΛ. Τοῦτο ὁ Μίλων εἰρωνευόμενος

Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὤ μοι τῷ ϖώγωνϑ, ἓν ἀλιθίως ἀνέφυσας·
Θᾶσαι δὴ ϰ᾽ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·
Δάματερ ϖολύκαρπε, ϖολύσαχυ, τᾶτο τὸ λαῖον
Εὔεργόν τ᾽ εἶη, ϰ᾽ ϰάρπιμον ὅτι μάλιϛα.
Σφίγγετ᾽ ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, μή ϖαρμών τις
Εἴϖοι, Σύκινοι ἄνδρες, ἀϖώλετο χ᾽ ἅτϑ ὁ μισθός.

Quam apte vero ſpeciem harmoniæ dimenſus eſt?
Væ barbæ huic, quam fruſtra aluiſti!
Vide & hæc, quæ ſunt divini Lytierſæ:
Ceres frugifera, ſpicifera, *effice* ut ſeges
Pulchre elaborata ſit, & fœcunda quam maxime:
Stringite collectores manipulos, ne quis prætericns
Dicat, O ficulnei homines, periit & hæc merces.

νδύμενϑ ἐν ἅδει φησί. συϛέϊκοφε δὲ τὸ ὄνομα τὸν βϵκαῖον, βᾶκον ϰ᾽ βῶκον εἰϖὼν ὑϖοκοριϛικῶς.

39. ΩΣ. Καὶ τᾶτο κατ᾽ εἰρωνείαν. ὡς εὖ τὸ τᾶς ἁρμονίας εἶδϑ ἐξεύθμησεν ὁ βϵκαῖϑ.

40. ΠΩΓ. Πώγωνα, τὰ ϒλύεια φησίν. ὁ δὲ λόγϑ ὑϒιϵιϛὸς, ὅτι τὰ ϒλύεια σε μωραίνϵσιν. ἠλιθίως γὰρ αὐτὰ ἀνέφυσας.

41. ΘΑΣ. Τὸ τᾶς εἰρωνείας ἐϰφέρϵιν ὁ Μίλων, καταγελῶν αὐτᾶ, ὅτι ἐργάτης ὢν ἐρωτικὸν ἄδϵι. δωατὸν δὲ ταῦτα λέγϵιν ϰ᾽ τὸν Δϵϰαῖον. Θέασαι δέ φησι ϰ᾽ ταύτῳ τῷ τραγῳδίαι τᾷ Λυτιέρσᾳ, ἃν μέλλω ᾄσαι. Ἱϛορία. Οὗτϑ δὲ ὁ Λυτιέρσης, ὠϰει Κιλαινὰς τᾶς Φρυγίας, υἱὸς τυγχάνων νόϑ τᾷ Μίδᾳ. γϵωργὸς δὲ ὤν, τοὺ ϖαριόντας ϖᾶς ξένους σύωχῶν, ϖάλϰαζε διϵίζϵιν μιτ᾽ αὐτᾶ. εἶτα ἐϖέρας ἀϖοτίμων αὐτῶν τὰς ϰϵφαλὰς, τὸ λοιϖὸν σῶμα ἐν τοῖς δράγμασι συϖλῶν ᾔδϵν. Ἡραϰλῆς δὲ ὕϛϵρον τᾶτον ἀϖοϰλείνας, ἐϐίγϵν ἐς τὸν Μαίανδρον ϖόλαμόν. ὅθϵν ϰ᾽ νῦν οἱ Θϵριϛαὶ ϰ᾽ Φρυγίαν, ἄδουϛιν αὐτὸν ἐγκωμιάζοντϵς, ὡς ἄριϛον Θϵριϛήν. τᾶτον δέ φησιν Ἀϖολλόδωρϑ ᾠδὴν τῆ Θϵριϛῶν, λέγων ὕτω· καθάϖερ ἐν μὲ Θρήνοις ἰάλεμϑ, ἐν δὲ ὕμνοις Ἴυλος, ἀφ᾽ ὧν ϰ᾽ τὰς ᾠδὰς αὐτὰς ϰαλοῦσιν, ὕτω ϰ᾽ ϖᾶς Θϵριϛῶν ᾠδὴ Λυτιέρσας. εἶτα ἑξῆς ἄδων ὁ Βάτϑ τῷ τᾶ Λυτιέρσᾳ ᾠδὴν, φησί.

42. ΔΑ. Αὕτη ἐϛὶν ἡ τᾶ Λυτιέρσᾳ ᾠδή.

44. ΣΦΙ. Ἀϖίϛρϵψι τὸν λόγον ϖρὸς τὰς ἐϖομένας, ϰ᾽ τὰ Θϵριζόμϵνα συνδϵσμοῦϖλας· δράγματα δὲ τὰ ϖληροῦντα τῶν ϛαχύων τῷ ἀριϛϵρᾷ, ᾧδϵ τὸ δράϛϵιν. ὅθϵν ϰ᾽ δραχμὴ, ἡ ϖληροῦσα τὴν χεῖρα τῷ χέρματι. ἀμάλη δὲ συνέϛηϰϵν ἐϰ δραγμάτων ἑϰατὸν, ἢ ϰ᾽ ϝαϰοσίων.

45. ΣΥΚ. Ἦγϵν ἀϖειϑεῖς, ϰ᾽ ἀχρεῖοι, ὅτι τὸ τᾶς συϰῆς ξύλον, εὐθραυϛὸν, ἀθενὲς, ϰ᾽ ἀδύνατον. ὅθϵν ϰ᾽ ϖαροιμία, συϰίνη ὀϖτιϰεία, ἡ μηδὲν ὠφελοῦσα· ἀϖὸ μιϛαφορᾶς τᾶς συϰῆς.

Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κίρθυ᾽ ἀποτμὰ ὔμμιν
Ἢ ζεφυρον βλεπέτω· ψιαίνει᾽ ὁ σάχυς ἔτως.
Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλιστα.
Ἀρχεσθ᾽ δ᾽ ἀμαῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλᾶ,
Καὶ λήγειν εὔδοντι· ἐλαννύσαι ᾧ τὸ καῦμα.
Εὐκλὸς ὁ τᾶ βαλεάχω παῖδες βίᾳ· ὁ μελεδαίνας
Τὸν τὸ πιεῖν ἐλχεῖλα· πάρεστι γὰ ἄφθονον αἰπύ.

Ad boream ventum acervi ſectio vobis
Vel zephyrum ſpectet: ſic enim ariſtæ pinguescunt.
Qui trituratis frumentum, fugite ſomnum meridianum:
Ex culmo tunc paleæ quam maxime exeunt.
Meſſores incipere *oportet*, cum galerita excitatur:
Et deſinere, cum illa dormit: & ſine ſenſu tolerare æſtum.
O pueri, ranæ vita optanda eſt, quæ non curat
Eum qui potum miniſtrat: abunde enim illi ſuppetit.

46. ΒΟΡ. Παραλείπηται λέγει, τὸν τὰς ἀμάλας θημωνοθετοῦντας, ἔτω τιθέναι, ὥστε τὸς σάχυας ἐπιπνεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ζεφύρου, ἢ βορέα. τὸν δὲ κόκκον ἐνδοτέρω ὅλα ἔτω συμβαίνει πιαίνεσθαι ἐμπνεόμενον. κόρθυς δὲ, τοῦ ἐκ τῶν ἀμαλῶν συγκειμένου θημῶνος. Ἄλλως· Κόρθυν, τὸν σωρὸν λέγει. ὅταν δὲ τὰ δράγματα δεθῇ, τὸς σάχυας σωρεύουσι πρὸς ἀλλήλους νενευκότας ἔσωθεν. τὰ δὲ κῶλα αὐτῶν, ἃ τινες αὐλοὺς καλοῦσιν, ἔξω ἐγραμμένα ἐῶσιν, ὅπως διὰ τῶν αὐλῶν ὁ σῖτος ῥιπιζόμενος πιαίνηται, καὶ ἀέρεχος καὶ ἄσηπτος διαμένῃ· ἡ κόρθυς δὲ, κλίνεται τῆς κόρθυος· ὡς ἡ πίτυς, τῆς πίτυος.

48. ΣΙΤ. Ἕτερα παρχίνεσις. Δεῖ τὸς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοᾶν. ἐπιτηδειότατος γάρ ἐστιν ὁ μεσημβρινὸς καιρὸς πρὸς τὸ ἀλοᾶν. φλεγμαίνει γὰρ τοῦ ἡλίου τηνικαῦτα τὸ καλάμιον, τὸ ἄχυρον συμβαίνει λεπτότερον γίνεσθαι. καλάμη δὲ, τὸ κατωτέρω τοῦ σάχυος· ὅσον τε σὺν τῷ σάχυϊ τέμνει᾽, καὶ ὅσον ἐν τῇ γῇ αὐτμηνον ὑπολιμπάνεται.

50. ΑΡΧ. Δεῖ, φησὶ, τὸς ἀλωῆτας μεσημβρίας ἀλοᾶν. τὸς δὲ ἀμῶντας, ἀρὶ λάβρου λευκαινομένης τῆς ἠοῦς ἄρχεσθαι τοῦ ἀμᾶν. λήγειν δὲ ἐπισκιαζομένης ἤδη τῆς γῆς.

51. ΕΛΙ. Ἥτοι τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἠρεμεῖν, βραδῦναι. τὸ θέμα ἐλινύω τὸ βραδύνω· ἐκ ἀσκόπως δὲ τοῦτο λέγει. ὁ γὰρ κορυδαλλὸς τῶν ὀρνέων, πρῶτος τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομὰς ἀφικνεῖται, καὶ τελευταῖος ὑποστρέφει.

52. ΕΥΚ. Μακάριος. ἐπισκώπτει δὲ τὸν ἐργοδότην, ὡς μὴ αὔταρκες ποτὰ παρεχόμενον. εὔκλὸς δὲ ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκλεής. ἀπευκλὴς δὲ καὶ ἀπόκλαιστος, ὁ μισητός.

54. ΚΑΔ.

Κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε τὼς φακὸς ἕψειν,
Μὴ 'πιτάμῃ ταὶν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.
Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας ἀείδειν.
Τὸν δ' ἦ τεὸν, βυκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδειν τᾷ μαγὶ κατ' ὄρναν ὀρθρευούσᾳ.

Pulchrius tibi eſt, ô procurator avare, lentes coquere.
Vide ne manum vulneres dum cyminum dividis.
Hæc decet viros in æſtu ſolis laborantes cantare.
Tuum vero, ô meſſor, noxium amorem oportet
Narrari matri in lecto mane vigilanti.

54. ΚΑΛ. Ὁ λόγ⊙ πρὸς τὸν ἐπιστάτ[ον] τῶν θεριστῶν, ὀλίγ[ον] τροφὴν αὐτῷ παρεχόμενον. Ἄλλως· τὸ ἐπιμελητὰ, ἀντὶ τοῦ, ὦ ἐργοδότα· ὃν δὴ ἐργοδότ[ην] φιλάργυρόν φησι. τὸ δὲ τὸν φακὸν ἕψειν, παρ' ὑπόνοιαν. ᾔδει γὰρ ὁ εἰπὼν τὸ κρέας· ἢ, κάλλιον, ὦ ἐπιστάτα, ἕψειν σε τὸν φακὸν ὀλόκληρον. καὶ ὅρα ἵνα μὴ ἐπιτάμῃς, ἤγουν χίσῃς τ[ὸν] χεῖρα καταπρίων αὐτὸν δηλονότι, ὡς οἱ τὸ κύμινον. καθὰ εἰώθαμεν τὰς ἄγαν φιδωλὰς, κυμινοπρίστας καλεῖν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὁ λόγ⊙ ὡς φειδωλόν.

56. ΤΑΥ. Τινὲς ἐκ τοῦ Μίλωνος λέγουσιν εἶ τὸν λόγον. ἀπὸ τοῦ, ἦ καλὰς ἄμμι ποῶν ἰλελίχθει βοῦκ⊙ ἀοιδὰς, μέχρι τίλας τοῦ εἰδυλλίου. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ Μίλωνός ἐστιν ὁ λόγ⊙ τὸ, ἦ καλὰς ἄμμι ποῶν, μέχρις, ᾧμοι τοῦ ποώγων⊙, ὃν ἀληθῶς ἀνέφυσας. τὸ δὲ μᾶ ταῦτα, ἤγουν τὸ, θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ θείω Λυτιέρσα, λέγουσι τὸν Βάτλον λέγειν μέχρι τοῦ, μὴ ἐπιλάμῃς τὴν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον. τὸ δὲ ἐξῆς, ὡς ἀπὸ τοῦ Μίλων⊙. ἤτοι τὸ, ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας, καὶ τοὺς μᾶ ταῦτα δύο στίχους. Ἄλλως· Ταῦτα χρὴ μοχθεύντας. Ταῦτα τὰ μέλη τὰ προειρημένα δηλονότι χρὴ τοὺς θερίζοντας ᾄδειν, καὶ οὐχὶ ἐρωτικὰ ἅπερ σὺ ποιεῖς, βυκαῖε δηλονότι. ἢ ἐνδέχεται τοὺς θερίζοντας τοῦ θερισμοῦ φροντίζειν, καὶ μὴ τοῦ ἔρωτ⊙. ὁ λόγ⊙ ἐκ τοῦ Μίλων⊙. οἱ δὲ καὶ τοῖς ἐπαίνω ταῦτα σωσάπτουσι.

57. ΤΟΝ. Περὶ δὲ τοῦ ἔρωτός σου, ὦ Βάτλε, τοῦ φίλτατε, προσῆκόν ἐστι τῇ μητρί σου λέγειν ἐν τῇ αὐτῇ καὶ τὸν ὄρθρον κειμένῃ. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐρωτικὰ ἅπερ σὺ ποιεῖς, βυκαῖε δηλονότι. ἢ ἐνδέχεται τοὺς θερίζοντας τοῦ θερισμοῦ φροντίζειν, καὶ μὴ τοῦ ἔρωτ⊙. ὁ λόγ⊙ ἐκ τοῦ Μίλων⊙. οἱ δὲ καὶ τοῖς ἐπαίνω ταῦτα σωσάπτουσι.

57. ΤΟΝ. Περὶ δὲ τοῦ ἔρωτός σου, ὦ Βάτλε, τοῦ φίλτατε, προσῆκόν ἐστι τῇ μητρί σου λέγειν ἐν τῇ αὐτῇ καὶ τὸν ὄρθρον κειμένῃ. ἢ ἀντὶ τοῦ ἔρωτα πρὸς τὸν μητέρα λέγειν, ὅτι γρηγορεῖ ἐν τῇ αὐτῇ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Ἑνδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτῦ τὸν ὑπὲ Γαλατείας ἔρωτα δι' ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτυ, ἰατρῦ ὄντος καὶ αὐτῦ. Φέρεται δὲ καί τι ἀποιημάτιον αὐτῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

ARGUMENTUM
IDYLLII XI.

Proponitur Cyclops, qui amorem ſuum erga Galateam carmine ſolatur. Alloquitur autem Theocritus Niciam medicum, Mileſium natione, qui condiſcipulus fuit Eraſiſtrati, etiam Medici. Fertur vero & aliquod ab illo carmen reſcriptum de Cyclope ad Theocritum.

ΚΥΚΛΩΨ,
Εἰδύλλιον ιά.

Οὐδὲν ποτὶ τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ἔτ' ἔγχεσιν (ἐμὶν δοκεῖ) ἔτ' ἐπίπασιν,

CYCLOPS,
IDYLLION XI.

NUllum contra amorem natum eſt remedium aliud,

O Nicia, neque quod vel inungi vel aſpergi poſſit, ut opinor,

1. ΟΥΔΕΝ. Ὁ νῆς· οὐδὲν ἔρωτός μοι δοκεῖ φάρμακον πεφυκέναι, ὦ Νικία, εἰ μὴ ἡ παιδεία, καὶ αἱ μῦσαι. ταύταις γὰρ ὁ Κύκλωψ πρὸς ἀλαγωγὴν τῦ ἔρωτος τῆς Γαλατείας ἐχρῆτο. καὶ Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα ᾠδαμυθέμενον ἑαυτὸν, ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι, καὶ ἐπιλλόμενον τοῖς δελφίσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῷ, ὅπως ταῖς μύσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται. καὶ Καλλίμαχος· Ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀνδρῶν ἀείδειν (καὶ ἀοιδᾶν) Αἱ μῦσαι τὸν ἔρωτα καλλίχανον. Ἄλλως· Ὦ Νικία, ὑδεμία θεραπεία ἄλλη ἐστὶ πρὸς τὸν ἔρωτα, παρὸ αἱ μῦσαι. αὗται γὰρ θεραπεύουσι τὸν ἔρωτα. τὸ δὲ τοιῦτο φάρμακον, κἄφον καὶ χάριεν γίνεσθαι εἰς τὰς ἀνθρώπυς. δύσκολον δὲ κατὰ τὴν εὕρεσιν. γινώσκεις δὲ καὶ σὺ τῦτο ἐπιστημόνως, ὡς ἰατρὸς καὶ φίλος ταῖς μύσαις. καὶ τῦτο παράδειγμα ὁ Κύκλωψ. εὐκολώτατα γὰρ ἐκεῖνος ἐθεράπευε τὸν ἔρωτα μελῳδῶν, καὶ ταῖς μύσαις προσέχων, ὅτι ἠράσθη τῆς Γαλατείας

Ἦ ταὶ Πιερίδες. κἄφον δέ τι τῦτο κ) ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· ἕρλῳ δ' ὁ ῥᾴδιόν ἐστι.
Γινώσκειν δ' οἶμαι τὸ καλὼς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ τᾶς ἐννέα δὴ πεφιλαμμένον ἔξοχα μοίσαις.
Οὕτω γᾶν ῥαΐστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
Ὦ ἑρχαῖε Πολύφαμε, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γνειάσδων πὲρ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε.
Ἤρατο δ' ὅτι ῥόδοις, ὁ μάλοις, ὁδὲ κικίνοις,

Quam Muſæ. Leve *hoc* & jucundum
Naſcitur inter homines: quod tamen facile non eſt invenire.
Puto autem *ego* bene noſſe te *hoc*, medicus cum ſis,
Et novem Muſis eximie charus.
Sic Cyclops apud nos commode vixit,
Antiquus ille Polyphemus, cum amaret Galateam,
Jam primum pubeſcens circa os & tempora.
Amavit vero non roſis, aut pomis, aut cincinnis,

λατείας νέος ὢν, κ) ἄρτι τὼ ἴκφυσιν τῶν γνειῶν ἐν τῷ πώγωνι δεικνύων. ἐκινήθη δ' εἰς ἔρωτα, ὐχ' ὑπὸ μήλων, ἢ ῥόδων, ἢ ὑπὸ φακέλων τινῶν λέγω κισσίνων, τυτέστι τριχῶν, ἀλλ' ὑπ' ὀλοῶν μανιῶν. ὥστε κ) τὰ προσόντα αὐτῷ ἡγεῖσθαι πάρεργα. κ) γὰρ αἱ ὗες αὐτῷ ἀδονῷ ἐπὶ τῆς ἠόνος, ἐκ τ νομῆς μόναι ἐπανῆλθον εἰς τὸ αὔλιον, τυτέστιν εἰς τὴν μάνδραν· αὐτὸς δὲ καθήμενος, ἤδεν ἔχων ἐκ τ Ἀφροδίτης ἐξαίρετον ἕλκος, ὅπερ ἐνέπηξε τῷ ἥπατι αὐτῦ. Ἰσέον, ὅτι τ Φαεμάκων τὰ μὲν αἴσι χρισὰ, ἤγνι, ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν· τὰ δὲ σοῖα, ἤγνι, ἅπερ σίνομεν· τὰ δὲ ἐπίπαστα, ἤγνι, ἅπερ ἐπικάτ[illegible]ομεν.

3. ΚΟΥ. Τὸ κ) φιλοσοφίαν ἐρᾶν, κυφύταλον παρέχει τὸ πάθος· ἤγνι, συνόμως γίνεται ἡ σοφία. κ) σύνομον τὸ μισικὸν εἶναί τινα.

4. ΕΙΡ. Τὴν φιλοσοφίαν λέγει, ἢ τὴν παιδείαν, ὅτι ἐκ ἔστιν ἀχερὲς παιγνιώδη φιλοσοφίας, ἢ παιδείας.

7. ΟΥΤ. Τῦτόν γὰρ τὸν τρόπον ῥᾴδιον διῆγε κ) ὁ παρ' ἡμῖν Κύκλωψ μὴ τῶν ᾠδῶν. τὸ δὲ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τ Σικελίας φέρει. καθὸ κ) Συρακήσιός ἐστι· δοκεῖ δέ τισιν, ὅτι κ) ἡ πλατάνη τῦ Ὀδυσσέως, πὲρ Σικελίαν πω γέγονε.

10. ΗΡΑ. Εἰς ἔρωτα ἐκινήθη· ἠράσθη ἐκ ἐλαφρῶς, ὥστε μῆλα διδόναι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι εἰς τὸ καλλωπίζειν, ἢ ἠράσθη ἐκ ἐλαφρῶς, κ) τὸν κ) μέρος αὐτῆς, ὅτε ῥόδων, ὅτε μήλων. μήλων μὲ ἐπὶ τῆς ὄψεως· ῥόδων δὲ, τῆς γυναικείας ἥβης. παρόσον κ) ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἴδ' ὅτε λέγει· ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει. Ὡς τ' ἔν ἐθίοις τοῖς σιτίοις ἥδομαι. ἄπαιλα δ' ἔτι δοκεῖ ῥοδωνιὰ, κ) μῆλα, κ) σέλινα, κ) σισυμβρια. ΚΙΝ. Τοῖς μαλλίοις. τῇ κόμῃ. ὡς κ) ὁ παμμικὸς κέχρηται· Ὥσπερ ἐγχέλεις χρυσᾶς ἔχων κικίνας.

12. ΑΥΤ.

Αλλ' ὀλεαῖς μανίαις. ἀγεῖτο δ' πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τ' αὔλιον αὐταὶ ἀπέρρων
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιόεσσας
Ἐξ αὠῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος,
Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄεισε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα πακλᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνός,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.

Sed perniciosis furiis: ducebat autem omnia posthabenda.
Sæpe oves ad ovile *sine duce* sua sponte redibant
Ex viridi gramine: ipse vero Galateam cantu celebrans
In ipso algoso litore consumebatur,
Inde usque ab aurora, infensissimum habens sub pectore vulnus
A Venere potenti, quod telum illi in hepate fixerat.
Sed hoc remedium ille invenit, sedensque in rupe
Præcelsa, in mare prospectans, talia canebat:
O candida Galatea, cur amantem respuis?
Candidior caseo, cum aspiceris: tenerior agno,
Vitulo lascivior acerbior uva immatura.

12. ΑΥΤ. Αυταὶ ἀντὶ τοῦ μόναι, Ὅμηρος· Τυδείδης δ' αὐτὸς ποιέων, ἀπλῶ τῶ αὐτόμαλος καὶ μόνος.

17. ΑΛΛ. Ἀλλὰ, τετραμμένος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, εὗρε τὸ φάρμακον, τυγχάνει τὴν θεραπείαν. Καθεζόμενος γὰρ ἐπάνω τινὸς πέτρας ὑψηλῆς, μέλη τινὰ συνελίθει ἐμμέσως, πρὸς τὴν θάλασσαν βλέπων.

19. ΑΠΟ. Μισεῖς. ἀποῤῥίπτεις. ἀποβάλλω γὰρ, τὸ ἀποῤῥίπτω. προσβάλλω, τὸ προσκρούω· ὡς τὸ, προσβάλλησιν οἱ πολέμιοι τῷ τείχει τῆς πόλεως. περιβάλλω, τὸ ἐνδύω. ὅθεν καὶ περιβολὴ, τὸ ἔνδυμα.

20. ΛΕΥ. Τυρῷ πεπηγότος· ὁ οἱ Ἀτθικοὶ τροφαλίδα καλοῦσι.

21. ΓΑΥ. Αὐθαδεστέρου. γαῦρος γὰρ ὁ ἐπηρμένος καὶ γαυριᾷ ῥῆμα, ἀπὸ τοῦ ἐπαίρεται. ἐκ τούτου συγκριτικὸν, γαυρότερος, καὶ γαυροτέρα θηλυκόν. ΦΙΑ. Σκληροτέρα αὐχένι παφυλῆς. ὄμφαξ γὰρ ἡ ἄωρος παφαλὴ, καὶ ἡ ἄωρος ἐλαία. ὅθεν καὶ ὁμφάκινον ἔλαιον, τὸ ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν γλυκαινόμενον, ὃ δὴ ποτιμένιον, τὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ πλατείας ἕλμινθας ἀναιρεῖ.

24. ΛΥΚ

Φοιτῇς αὖθ' ἕτως ὄκκα γλυκὺς ὕπνῳ ἔχῃ με·
Οἴχῃ δ' ἀΐθυς ἰοῖσα ὅκα γλυκὺς ὕπνῳ ἀνῇ με·
Φεύγεις δ' ὥστερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράσθην μὲ ἔγωγε, κόρα, τεῦ, ἀνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψαθ'· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
Παύσαθ' δ' ἐσιδὼν τὺ κ' ὕστερον ἀδέτι πω νιῶ
Ἐκ τλίω δύναμαι· τὶν δ' ἐ μέλει ἐ μὰ Δί' ἐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνῳ ἕνεκα φεύγεις.
Οὔνεκα μοι λασία μὲ ὀφρῦς ἐπὶ πανὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταλαι ποτὶ θἤτερον ὡς μία μακρά.
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι· πλατεῖα δ' ῥὶς ἐπὶ χείλει.

Soles vero huc venire, cum me dulcis ſomnus tenet:
Recedis vero ſtatim abiens cum dulcis ſomnus me reliquit,
Fugiſque velut ovis canum lupum conſpicata.
Amare te cœpi, puella, tunc cum primum
Veniſti cum mea matre, volens hyacinthina folia
Ex monte decerpere; ego vero viæ dux eram.
Neque, ubi te vidi, poſtea deſinere, ne nunc quidem,
Ab eo inde tempore potui: tu vero prorſus nihil per Jovem curas.
Scio, pulchra puella, quare me fugis:
Quia mihi hirſutum ſupercilium per totam frontem,
Ab aure altera ad alteram protenſum eſt aurem, unum longum.
Unus vero oculus ſubeſt, & latus naſus ſupra labra.

24. ΛΥΚ. Ἀντὶ τῦ λευκόν· οἱ γὰρ λύκοι, αἰθαλώδεις τὴν χροιάν· ἐπεὶ ἂν ἐκ μέλανος καὶ λευκῦ εἶσι τὰ τοιαῦτα, εἴπερ καταχρηστικῶς τὸν λύκυς λύκους· ἢ πολιὸς, ἀντὶ τῦ γεραιὸς, καὶ παλαιός.

27. ΔΡΕ. Τὸ δρέψασθαι, κυρίως ἐπὶ βοτανῶν, καὶ ἐπὶ φύλλων δένδρων· καὶ λέγεται ἀεὶ παθητικῶς· τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ ἄχρηστα. σημαίνει δὲ τὸ τίμων. ἐκ δὲ τύτυ τῦ δρέπω ἀχρήστυ, καὶ δρεπάνη, δι' ἧς τὸν ἀσταχυας δρέπομεν.

28. ΠΑΥ. Οὐ δυάμαι παύσασθαι· ἐξ ἐκείνυ τῦ καιρῦ, καθ' ὃν εἶδόν σε, ἔτε μοι τῦτο, ἔτε μέχρι τῦ νῦν.

33. ΠΛΑ. Τετέχνιν οἱμὶ σιμός· σιμὸς δέ ἐστιν, ὁ συσταθημένην ἔχων τὴν ῥῖνα, καὶ ἀνεστηκότας τὺς ῥώθωνας· γρυπὸς δὲ, ὁ ἐπικαμπῆ ταύτην ἔχων, δίκλω ἱέρακος.

Ἀλλ' αὐτὸς τοιοῦτος ἐών, βοτὰ χίλια βόσκω,
Καὶ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρᾳ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρου· ταρσοὶ δ' ὑπερσχεθέες αἰεί.
Συρίσδειν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρὼς,
Πάσας ἀμνοφόρους, καὶ σκύμνους τέσσαρας ἄρκτων.

Verum ego ille qui talis sum, oves
mille paſco;
Et lac optimum, quod ex illis mulgetur, bibo:
Nec caſeus mihi deſit in æſtate, neque in autumno,
Neque ſumma etiam hieme: fiſcellæ enim ſunt oneratæ ſemper.
Fiſtula vero melius canere novi
quam ullus hic Cyclopum,
Tecum, ô charum dulce pomum, me
ipſum *quoque* cantu celebrans,
Idque ſæpe nocte intempeſta. Alo
tibi undecim hinnulos,
Omnes fœtus; tibi & catulos quatuor urſarum.

34. ΑΛΛ. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος ὤν, ἀχήμων δηλονότι καὶ ὀυσωδὴς. ποιμὴν εἰμὶ πρὸ ἑκατὸν χιλίων, καὶ βόσκω αὐτά. καὶ τὸ γάλα τούτων τὸ κάλλιστον πίνω ἀμιλγόμενον. ἰστέον, ὅτι τὸ ἀμέλγω κοινὸν, ὃ καὶ βδέλλω, τὸ ἐκπιέζω. ἐκ τούτου καὶ βδέλλα, ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα. Ἀττικῶς δὲ, βδάλλω τὸ αὐτό.

37. ΤΑΡ. Ταρσοὶ τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τείρω, τερῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου, τέρσω. ἀφ' οὗ ταρσός. ἐν ᾧ τινι δηλονότι, ὁ τυρὸς ξηραίνεται.

38. ΣΥΡ. Γινώσκω δὲ Ἀπὸ σύριγγος μελισργεῖν, ὡς ἴδοις τὴν ἐντεῦθεν ὅλην Κυκλώπων.

39. ΤΙΝ. Τοῦτο προσφθέγμα ἐρωτικόν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, Γλυκύ μου μῆλον. ἐμαυτὸν καὶ σὲ φησὶ καιρὸν τῆς νυκτὸς ᾄδων· τετίσι, Ἀπὸ μελισργημάτων ἐγκωμιάζω. Ἄλλως· γλυκύμαλον. ναί φησιν οὕτω τὸ συρίζειν ἐπίσταμαι, ὡς ἴδοις τὴν Κυκλώπων, ὑμῶν τὸ προσφιλέστατόν μοι γλυκύμηλον, ἤγουν τὸ γλυκὺ μῆλον. μῆλον δέ ἐστιν ὡς μειλίκτον. ἔστι καὶ μῆλα ῥώς. Σαπφώ· Γλυκύμαλον ἐρεύγεται, ὡς ἄκρον ἐπ' ὐδῷ.

40. ΤΓΕ. Τοῦτο ἐρεθιστικόν. ἤγουν, ἀδιακρίτως πρὸς ἅπαντα, ὅτι ἐκ ἀβουσίας ἔχω καὶ ἐλάφους, μὴ τῶν ἡμετέρων αὐτῶν· ἀμνοφόρους γὰρ, ἀμνίδας καὶ βρέφη φέρουσας. ἢ μαινοφόρους· γρᾴφεται γὰρ ἔν τισι καὶ ὕτω. μαίνομαι δέ ἐστιν, ὁ ἀβεστραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μανιάκιον.

41. ΣΚΥ. Καὶ σκύμνους ἄρκτων τέσσαρας.

42. ΑΛΛ.

Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, κ' ἐξῆς ὄδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν ἢ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ἐρεχθεῖν·
Ἄδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκλα μένοισα·
Ἔνθι δάφναι τᾶνει, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι·
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἀ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἀ ποτυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὰν ἀμβρόσιον, πρεῖπτι.
Τίς κεν τᾶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κυμαθ' ἕλοιτο;
Αἰδέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμες,

Sed veni tu ad me, habebis nihil minus.
Glaucum vero mare fine litus ferire.
Jucundius in antro apud me noctem tranfiges:
Ibi ſunt lauri, ſunt proceræ cupreſſi:
Eſt & nigra hedera: eſt vitis dulciſſimos fructus ferens:
Eſt & gelida unda, quam mihi nemorosa Ætna
Ex candida nive, potum divinum, miniſtrat.
Quis *præ* his in mari & fluctibus vivere malit?
Si vero ego videor tibi eſſe hirſutior,

42. ΑΛΛ. Ἀλλ' ἐλθὲ πρὸς ἐμέ. κ' οὐκ ἴσον ἐμοὶ ἔξεις. δηλονότι, ὁμοίως ἐμοὶ ἀπολαύσεις τῶν ἐμῶν.

45. ΡΑΔ. Ῥαδινὸν τὸ ὀπιμηκὲς κ' λεπτόν. τὸ ξηρὸν, ἤγουν σύκολως δονέμενον.

46. ΕΝΤ. Οὐκ ἀσκόπως τοῦτό φησι. ἀφελοῦσι δὲ ὁ Κρατῖνος, κ' ἄλλην λευκὴν κισσόν. ἢ τὸν καρπὸν μὲν τὸ τριβῆναι σπόμενον, πρὸς παιδοποιΐαν φασὶ συμβάλλειν.

47. ΑΠΟ. Ἰσέον, ὅτι ἡ Αἴτνη τὸ ὄρος τῆς Σικελίας, ἐξ ἑνὸς μέρους πῦρ ἀναπέμπει, ὃ κ' Αἰτναῖον λέγεται· ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους ἐξ' ὕδατος φορεῖται, ἐξ οὗ φησιν ὁ Θεόκριτος τῆς χιόνος τηκομένης, ἔχειν τὸ ὕδωρ κ' μάλα ψυχρόν.

47. ΠΟΤ. Νέκταρ, θεῶν πόμα. ἀμβροσία τροφὴ θεῶν, ὡς φασιν Ἕλληνες. ἐκ δὲ τῆς ἀμβροσίας, κ' ἀμβρόσιον πόμα, τὸ θεῖον, τυλέγει τὸ γλυκύτατον.

49. ΤΙΣ. Ἤγουν, τίς τοσαῦτα ἔχων ὅσα ἐγὼ ἔχω δηλονότι, ἀφεὶς ταῦτα προέλοιτο, ἤγουν προκρίνοι, οἰκεῖν θάλασσαν κ' κύματα.

50. ΑΙ. Εἰ δὲ ἐγὼ σοὶ σύνοφρυς, κ' διὰ τοῦτο μεμίσημαι, ἐσί μοι ξύλα δρυΐνα· κ' καπνὸν κ' τὴν ψυχὴν κ' τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν, ἃ γλυκερώτερον ᾠδὴν ἐμοὶ ὑπὸ σεῦ, ὑπομένειαμι ἂν ᾠδέος. τοῦτό φησιν, ὅτι οἱ ἐρῶντες πάσχοντες ὑπὸ τῶν ἐρωμένων τὰ ἴσα τῶν δεινῶν, ἡδέως φέρουσιν.

Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάμαλον πῦρ·
Καιόμεθ' δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον ὐδέν.
Ὤ μοι ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βεράχι' ἔχοῦσα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ σόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λῦκά,
Ἢ μάκων ἁπαλὰν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ τὰ μέν, θέρεος, τὰ δ' ἐν γίνεϊ ὀν χειμῶνι·
Ὡς οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάνθ' ἐδυνάθην.
Νὺν μὰν, ὦ κόρον, νυῶ αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,

Sunt mihi querna ligna, & ſub cinere ignis inextinctus:
Et perferre poſſum, ut etiam anima mea à te comburatur.
Et unicus ille oculus, quo mihi nihil dulcius eſt.
Hei mihi quod mater non peperit me habentem branchias,
Ut ad te per undas irem, ac manum tuam oſculer,
Si quidem os non velles: adferrem vero tibi vel alba lilia,
Vel papaver tenerum, quod rubra crepitacula habet.
Atqui hæc quidem in æſtate, alia vero gignuntur hieme.
Ut omnia hæc ſimul tibi afferre non poſſim.
Nunc profecto hic, ô puella, natare diſcam,

54. ΜΟΙ. Ἀπορῶν ὁ Κύκλωψ καὶ ἀπολυπχάνων ὡς ἱρῶν Νηρηίδων τῆς Γαλατείας, φησὶ δεινοπαθῶν· φεῦ μοι, ὅτι οὐκ ἐγκύησέ με ἡ μήτηρ μὴ ἐχθύν. οὕτω γὰρ ἂν καλιφίλησα τὼ χεῖρά σου. ἐὰν μὴ τὸ σόμα θέλῃς.

56. ΕΦΕ. Ἔφερον δέ σοι καὶ ἐρωτικὰ σύμβολα· κρίνα δηλονότι λευκὰ καὶ μήκωνος φύλλα. ἀλλ' οὐκ ἂν δυνηθείλω φέρειν σοὶ ἀμφότερα ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ· τὰ γὰρ κρίνα τῆ θέρεος εἰσί· τὰ δὲ τῆς μήκωνος φύλλα, τῆ χειμῶνος. μήκων δὲ λέγεται ἡ κεφαλὴ, καὶ ἀνθηφόρος βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγομένη κώδεια.

57. ΕΡΥ. Τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησὶ, καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ὑπὸ τῆ πλάστρην, ὅ ἐστι ψοφεῖν· τιθέασι γὰρ αὐτὰ καὶ τὸν ἀνλίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, καὶ οὕτω σημαίνουσι, εἰ ἀγαπῶσι ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. ὥστε καὶ ἀπὸ τῆ τῆς πλαταγῶνος ψόφε, εἰ αὐτόφωρος ἐπικρυβείη.

60. ΝΥΝ. Λοίπηται τοίνυν, ὦ κόρη, ἐπεὶ δ' βραγχία ἔχω, τελέσιν οὐκ ἰχθὺς ἐγκυόμην, μαθεῖν ἐμὲ τὸ νεῖν, τετέσι τὸ πλέειν, καὶ κολυμβᾶν. ἐάν τις ἀφίκηταί τις ξένος ἐνταῦθα μὴ νηός· οὗτος γὰρ ἐμὲ διδάξαι δηλονότι πλέειν, ἵνα μάθω τί γλυκύ ἐστιν ὑμῖν ταῖς Νηρηίσι δηλονότι τὸ κατοικεῖν τὸν βυθόν.

63. ΕΞΕ.

Αἴκά τις σὼ ναὶ πλέων ξέν@ ὧδ' ἀφίκῃ·
Ὡς κεν ἴδω τί πίθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις, Γαλάτεια, ἢ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὧδε καθήμεν@] οἰκαδ' ἀπενθεῖν·
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὼ ἐμοῖ ἅμα, ἢ γάλ' ἀμέλξῃ,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισιν δεμνεῖαν ἐνεῖσα.
Ἃ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, ἢ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾷ ποχ' ὅλως ποτί τιν φίλον εἶπεν ὑπέρ μ@,
Καί ταῦτ', ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ ὁρῶσά με λεπλὸν ἐόνλα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν ἢ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μ@
Σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῇ· ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

Si quis hoſpes navigans cum nave huc advenerit,
Ut ſciam quænam voluptas vobis ſit habitare in profundo.
Egredere, ô Galatea, & egreſſa obliviſcaris
(Sicut ego nunc hic ſedens) domum redire.
Paſcere vero una mecum velis, & lac mulgere,
Et caſeum premere, acre coagulum immittens.
Mater me ſola injuria afficit, & eam accuſo:
Nihil prorſus illa unquam amabile tibi dixit de me,
Idque indies videns me tenuem *magis* fieri.
Dicam mihi caput & ambos pedes meos
Dolere, ut crucietur: quoniam & ego crucior.
O Cyclops, Cyclops, quo tibi mens avolavit?

63. ΕΞΕ. Τὸ πᾶν· εἴθε ἐξέλθοις, ὦ Γαλάτεια. ἢ ἐξελθοῦσα, εἶθε λήθην λάβοις ὥσπερ ἐγὼ νῦν ἐνλαῦθα καθήμεν@, εἰς τὸν οἶκον ἀπελθεῖν. ἢ εἴθε βεληθεὶς σὼ ἐμοὶ ποιμαίνειν, ἢ ὁμοῦ γάλα ἀμέλγειν. ἢ εἴθε βεληθείης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ χῆμα τυρὸν πᾶξαι, πιτείαν θρασικωτάτῳ ἐμβαλοῦσα.

67. Ἃ ΜΑ. Ὅτι ἁ ματροπεύσα μοι. αὕτη ἂν εἴη Φόρκυν@ θυγάτηρ ἡ Θόωσα, καθάς φησιν ὁ ποιητής. Ἄλλως· τοῦτο ἀγροικικὸν, ἢ ἀφελὲς τὸ ἦθ@. ὅτι ἡ μήτηρ μ@ ἀδικεῖ με, μὴ προαγαγοῦσα πρὼ ἐμὲ ἐρωμένην πρὸς ἐμέ. ἢ ταῦτα ὁρῶσά με ὑπὸ τοῦ ἔρωτ@ ἐχναιόμενον, ἢ λεπτυνόμενον καθ' ἑκάστην ἡμέραν· διὰ τοῦτο ἢ ἐγὼ ἀντιλυπήσω αὐτὼ, προφασιζόμεν@, ὅτι τὴν κεφαλήν μ@ ὀδυνῶμαι, ἢ τὼς πόδας μ@ ἀμφοτέρως, ἐπεὶ τοῦ ἔρωτός μ@ ἁ φροντίζει.

72. Ὦ ΚΥΚ. Ὥσπερ συγκαφοὶς, ἢ ἐλεγήσας τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως, πρὸς ἑαυτὸν ἀθροίζεται· πᾷ τὰς φρένας, ὦ Κύκλωψ, ἐκπεπετασμένας ἢ πεπλανημένας ἔχεις,

Αἰκὶ ἐθὼν ταλάρως τε πλέκοις, κὴ θαλλὸν ἀμάσας
Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νᾶν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως κὴ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδειν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίζουσι δ' πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἤμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μαισίδων· ῥᾷον δ' ἀγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Si tu profectus calathos texeres, & teneras virgas metens
Agnis adferres, fortaſſe multo rectius ſaperes.
Mulge præſentem: quid enim fugientem ſectaris?
Forte aliam invenies Galateam, & quidem pulchriorem.
Multæ puellæ mecum de nocte colludere volunt:
Suaviter vero rident omnes, cum ipſis auſculto:
Nimirum & ego in terra aliquis videor eſſe.
Sic Polyphemus paſcebat amorem,
Cantans: ſuavius autem agebat, quam ſi aurum dediſſet.

ἴσχεις, ἰὰν ἀπιλθὼν καλαθίσκους συμπλέκῃς, κὴ πάσαν θερίσας τοῖς ἀρνείοις φέροις, ἴσως ἡδύοιο φρονιμώτερος.

75. ΤΑΝ. Οὗς· τί ὥρος ἀμηχανίαν τρέπει; Ἡσίοδος· Νήπιος, ὃς τὰ ἔτοιμα λιπὼν, τ' ἀνέτοιμα διώκει. κ' τὴν παροιμίαν τοῦτο λέγει· Τὸν θέλοντα βᾶν ἔλαυνε· ἤγουν, τὸν ἀγαπῶσαι φίλει.

80. ΟΥΤ. Πρὸς τὸν Νικίαν ὁ λόγος ἀπὸ τᾶ ποιητᾶ. οὕτως ὁ Πολύφημος, φησι, μαλθακιζόμενος, τὸν ἔρωτα ἐθεράπευε μελῳδῶν.

81. ΓΑ. Εὐχερέστερον δὲ διέζη, παρὸ μισθὸν δοῦναι, εἰς θεραπείαν τᾶ ἔρωτος δηλονότι. ἢ εἰ χρυσίον εἶχε δοῦναι, ὅπως πείσῃ τὴν Γαλάτειαν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Δωδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Ἐπιγράφεται μὲ τὸ Εἰδύλλιον Αἴτης. γέγραπται δὲ Ἰαδὶ Δωλείλῳ. Αἴτας δὲ οἱ μὲ Θετταλοὶ καλῦσι τὺς ἐρωμένυς· οἱ δὲ, Αἴτας, τὺς ἑταίρυς. φασὶ δέ τινες λέγεσθαι τὺς ἀγαθύς, οἷον μὴ ἴτας, ἀντὶ τῦ μὴ ἑταμύς. ἢ Αἴτης, ὁ συναίτης καὶ συμπολίτης. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ ἐρὼν τῷ ἐρωμένῳ, καὶ εὔχεται δύο ψυχῶν ἁρμογὴν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλυς παραμεῖναι· ἵνα καὶ μετ' θάνατον οἱ μετ' αὐτὺς φημίσωσι τὴν εἰς ἀμφοτέρους ὁμόνοιαν. Καὶ τὺς Μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ἐπὶ τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα ὑπερασπίσαντα τῦ ἰδίυ ἐρωμένυ.

ARGUMENTUM
IDYLLII XII.

Inſcribitur quidem hoc Idyllion Aites: ſcriptum vero eſt Ionica dialecto. Aitas autem Theſſali vocant amatos. Alii autem Aitas ſocios appellant, nonnulli vero probos & modeſtos ita vocari dicunt, quaſi non protervos, ſive impudentes. Aut Aites ſignificat cohabitatorem & concivem. Alloquitur autem amator eum quem amat, optatque ſibi duorum animorum conjunctionem, & amicitiæ ſolidam firmitatem, quæ uſque in finem vitæ permaneat: adeo ut etiam poſt ipſorum mortem poſteri prædicent concordiam quæ inter eos interceſſit. Et Megarenſes laudat, eo quod ſummo honore affecerint Dioclem, qui ſemetipſum pro amico ſuo defendendo morti expoſuit.

ΑΙΤΗΣ,
Εἰδύλλιον ιβ'.

Ἦλυθες, ὦ φίλε κοῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ
Ἦλυθες· οἱ δ' ἐπόθευν, ἐν ἤματι γηράσκυσιν.

AITES,
IDYLLION XII.

VEniſti, chare puer; poſt tertiam jam noctem & auroram
Veniſti: qui vero deſiderio conficiuntur, uno die ſunt ſenes.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιβ'.

Ἐπιγράφεται μὲ τὸ φασὶν εἰδύλλιον Αἴτης. γέγραπται δὲ Ἰαδὶ Δωλείλῳ. ἔστι δὲ τὸ εἶδος ἀφηγηματικόν. ἀφ' ἑνὸς γὰρ προσώπυ προάγεται ὁ λόγος, τυτέστι, τῦ Θεοκρίτυ. Δωλέγεται γὰρ ὡς ἐρασὴς πρός

τινα ἐρώμενον, ᾧ πλέον τριῶν ἡμερῶν ὑποδεδημηκότα. ὅθεν φησὶν, ἦλθες μὲ τρεῖς ἡμέρας· ἐγὼ δὲ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ γεγήρακα, ὡς πολλῶν. ἔστι δὲ Εὐσπνιλος ὁ ἐρασὴς, καὶ τὴν τῦ Ἀμυκλαίων διάλεκτον. Αἴτης δὲ, ὁ ἐρώμενος, ὡς Θετταλοί

Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ἐΐς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τελγάμοιο γυναικὸς,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόχθε νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὐφρήνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν,
Ἡελίου φρύγιον ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες

Quanto ver hieme, & quanto pomum pruno
Suavius, quantoque mater ovis ſuo villoſior eſt,
Quanto virgo præſtantior eſt muliere ter nupta,
Quanto vitulo celerior hinnulus, quantum luſcinia
Canora cantu omnes volucres ſuperat:
Tantum tu me exhilaraſti adveniens. Sub umbroſam vero fagum,
Sicut viator aliquis ſole torrente, properabam.
Utinam concors adſpiret utriſque amor

Θέτταλοί φασιν. εὔχεται δὲ ἵνα μὴ θάνατον γλύκιον ἀοίδιμοι· ἐπαινεῖ δὲ καὶ τὰς Μεγαρεῖς ὡς τελιμνήστας τ' Διοκλῆν παιδεραστὴν ὄντα ἐπιταφίῳ ἀγῶνι. ἐν ᾧ οἱ νέοι ἠγωνίζοντο φιλήμασι. καὶ ὁ μᾶλλον φιλήσας, ἐστεφανῶτο βαρεῖ σελίνῳ, καὶ ἀπήρχετο πρὸς τὸν ἑαυτοῦ μνῆμα.

1. ΗΛΥΘ. Ὦ φίλε μοι νέε, ἦλθες μὴ τρεῖς ἡμέρας τε καὶ ἡμέρας. εἶτα ἐπαναφέρων εἶπεν, ὅτι βραδέως ἦλθες.

2. ΠΟΘ. Οἱ δὲ ἐρῶντες ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀποδυερόμενοι, γηράσκουσιν. ἔστι δὲ τοῦτο τὸ Ὁμηρικόν· Αἶψα γὰρ ἐν καπότητι βροτοὶ καταμηράσκουσιν. ἢ οἱ δὲ σοφιστὴς ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ γηράσκουσι τοὺς ἐρωμένους ἀπατυχόντες. Ἄλλως· οἱ ἐρῶντες, εἰ μίαν μόνην ἡμέραν τὸν ἐρώμενον ἀπολειφθεῖεν, τοῦτο φασὶν ζωὴν ἐστερῆσθαι τῆς αὐτῶν παρουσίας νομίζουσιν.

3. ΟΣΣΟΝ. Ὅσον δὲ ἡδύτερον τὸ ἔαρ τοῦ χειμῶνος, ὅσον ἡ ἐΐς τ' ἰδίας ἀρνὸς δασυτέρα, ὅσον ἡ παρθένος προλιμωτέρα τῆς πολυγάμου γυναικὸς, ὅσον ταχυτέρα ἡ ἔλαφος τοῦ μόχθου, ὅσον ἡ ἀηδὼν γλυκυτάτη εἰς τὸ ᾄδειν, δηλονότι τῶν πετεινῶν πάντων· τόσον φανεὶς σὺ εὐφρανας ἐμέ· καὶ λέγει φυγὸν δὲ ὑπὸ σὶ ἀναψυχὴν λῆψόμενος δηλονότι, ὥσπερ καὶ ὁδοιπόρος τῷ ἡλίῳ φλεγόμενος, ὑπὸ σκιὰν δένδρου καλέφυγε.

8. Ὡς ἄν τις φησὶ φλεγόμενος ὑπὸ ἡλίου εἰς σκιὰν φηγοῦ παρέλθῃ, οὕτω κἀγώ σοι προσαπαυσάμην ἀσμένως.

10. ΕΙΘ. Εἴθε, φησὶν, ἰσχύρει ὅμοιον γένεσθαι τὸν εἰς ἀλλήλους ἔρωτα, ἵνα καὶ ὑπὸ τῆς μελαγχολίας τεθνάσι καὶ ἡμᾶς ἡ φιλία σῴζῃ· ἢ, οὕτω δὲ ἐφ' ἡμῖν ἀμφοτέροις σύμβοιεν οἱ ἔρωτος γλυκυτάτου, καὶ ἐπιπνεύσειαν ἀταραίχως. γλυκυμεθα δὲ καὶ τοῖς μετ' ἡμᾶς ἐσομένοις, λέγω δὲ ὅτι δύο τινες, ἐν ἀλλήλοις ἐγένοντο συνταχεῖς τῷ ἔρωτι.

11. ΕΠΕ.

Νῶϊν, ἐπεσσομένοις ἧ ἡμυοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.
Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι ἡμέεσσιν
Φῶϑ'· ὁ μέν, ἦν ἐπαινίλῳ, φαίη χ' ὡ μυκλαΐσδων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι αἴτην·
Ἀλλήλως δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιλήσας.
Εἰ ἦ τᾶτο πάτερ Κρονίδη θέλοις· εἰ δ' ἀγήρω
Ἀθάνατοι· ἡμεῖς δὴ διηκοσίοισιν ἔπειτα

Nobis, ita ut posteri de nobis cantent!
Duo quidem inter se juncti fuerunt
Viri alter erat amicus, dicat quis
Amyclea lingua loquens,
Alterum vero Thessalice loquens amatum vocet.
Mutuo illi sese amabant æqua lege:
certe tunc fuerunt
Aurei olim homines, quum viciſſim
amaret qui amabatur.
Utinam hoc, ô pater Jupiter, fiat:
atq; utinam nunquam senescentes
Immortales simus! atque post secula ducenta

11. ΕΠΕ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς ἐσομένοις κ᾽ μέλλησιν ἔσεσθαι· ἤτοι τοῖς μεταγενεστέροις ἡμυοίμεθα ἀοιδοί. ἤτοι ἄκεσμα, λέγεσι δηλονότι.

12. ΔΟΙ. Τᾶτο ὡς τὰς προγενεστέρας. ἵνα οἱ μεταἡμυέστεροι τᾶς φιλίας ἡμᾶς μνηδείλες, λέγωσιν ὅτι δύο πρὸ ἡμᾶς ἐἡμύοντο ἄνθρωποι· ἕτερος μὲ ἀπὸ Λακώνων λεγόμενος Εἴσπνιλος, τουτέστιν ἐραστής· ἕτερος δὲ ὑπὸ Θεσσαλῶν Αἴτας, τουτέστιν ἐρώμενος. ἦτοι δ' ἀλλήλως ἴσῳ ἐφίλησαν, τᾷ χρυσᾷ γένως, ὡς ἔοικεν, ὄντες.

13. Ὁ ΜΕΝ. Ὁ μὲ κ᾽ τὰς Ἀμυκλαίας Εἴσπνιλον ὀνομαζόμενον. ἦτοι γὰρ τὸν ἐραστὴν Εἴσπνιλόν φασιν· ὁ δὲ ἕτερος κ᾽ τὰς Θετταλὰς Αἴτης, τουτέστιν ἐρώμενος. τὰν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἐσόρρωπον εἶχον, ὡς ἐπὶ ζυγᾶ ἰσοσάθμαν. ὡς ἔοικε δὲ τότε ἦσαν πάλαι ἄνδρες ἐκ τᾶ χρυσᾶ γένος, ὅτε ὁ φιλῶν ἀντεφιλεῖτο· Ἀμύκλαι δὲ πόλις Λακωνική.

17. ΕΙ. Εἴθε γὰ τᾶτο, ὦ Ζεῦ, γένοιτο γὲ τᾶ Κρόνω. ΑΓΗ. Ἤγων, ὦ Ζεῦ κ᾽ ὦ ἕτεροι θεοὶ οἱ μὴ γηράσκοντες, κ᾽ ἀθάνατοι. Ἄλλως· εἰ γὰ ἀγήρω ἀθάνατοι] νοητέον ἔξωθεν, ἡμεῖς. τᾶτο δὲ οὐχ ὡς θεὺς αὐτὺς εἶναί φησιν, ἀλλ᾽ ὡς κ᾽ τοῖς μεταἡμυεστέροις, διὰ μνήμης ἔτι κ᾽ ἄδεσθαι κ᾽ μὴ ἐπιληθῆναι. ἦ, εἰ γὰρ ἀγήρω ἡμεῖς, ὦ ἀθάνατοι, ἦγεν διὰ μνήμης ὑπάρχομεν. ὁ νῦς, τὸ πᾶν· εἴθε ἀθάνατοι ἡμυοίμεθα, μηδ᾽ ἕλως γήρως γελευμένοι· εἰ δὲ συμβαίη ἡμεῖς θανεῖν δηλονότι, εἴθε τις ἀγγείλειεν ἡμῖν εἰς τὸν ἀνέκβατον τόπον τᾶ ἄδε, μὴ ἀμφισίας ἡμέας, ὅτι ἡ σὴ νῶϊ φιλία κ᾽ τᾶ ἐρωμένω, τοῖς πάντων ἄγκειται γόμασι, μάλιστα δὲ τοῖς τῶν ἡϊθέων γόμασι δηλονότι.

Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα,
Ἢ σὴ νῦν φιλότης κ τᾶ καλέντι αἴτεω,
Πᾶσι μὲν ὡς σόμα τοι, μᾶ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲ ὑπέρτεροι ἐραννίωνες
Ἔσσονθ' ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶ,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιᾶς ἐκ ἀναφυσῶ.
Ἦν γὰ καί τι δάκῃς, τὸ μὲ ἀβλαβὲς ὄφρυς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ἄνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆνθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστοκύδιλες ἐρετμοῖς,

Nunciet mihi aliquis apud Acherontem irremeabilem:
Dicam, Amor tuus nunc, & amabilis amici tui,
Omnibus eſt in ore, præcipuè vero juvenibus.
Verum horum omnium ſuperi cœlicolæ
Diſpenſatores erunt ſicut volent: ego vero te formoſum laudibus celebrans
Non edam mendacia ſuper naſum tarum: *i. nihil falſi dicam.*
Nam etſi *me* in aliquo læſeris, & ſtatim reddidiſti id innoxium,
Et duplo juviſti, & habens auctuarium diſcedo.
Niſæi Megarenſes, remis præſtantes,

22. ΑΛΛ. Ἀλλ' οἱ θεοὶ μὲ ἔσοιλαι οἱ ἐρωνίωνες ὑπέρτεροι τούτων· τυτέσιν ἰσχυρότατοι βοηθοὶ, ὡς ἐθέλυσιν. ἐγὼ δὲ ἐπαινῶν σε τὸν καλὸν, ἐ ψεύσομαι, ὐδὲ ὅπι τᾶς ῥινὸς τᾶς ἰμᾶς ἀναβλαςήσυσι τὰ τᾶ ψεύδες σύμβολα. Ἄλλως· ἐγὼ δέ σε] ἐγὼ δέ σε ἐπωμιάζων, λέγει δὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον, ἐ ψεύσομαι πρὸς σᾶ· ὐδὲ ἐπάνω τᾶς ῥινὸς ψεῦσμα ῥιπτήσω. ἢ μᾶλλον φύσω. εἰώθασι γὰρ ἔνιοι τὰ ἐπάνω τᾶς ῥινὸς φυόμενα ψυδράκια, ψεύσματα καλεῖν, κ τοῦτο ταὐτὰ σημεῖον ψευδολογίας.

24. ΨΕΥ. Φύσκαι ὅπι τᾶς ῥινὸς λευκαὶ αἱ λεγόμεναι ἴονθοι, ἢ ὄνθοι, ὡς κ τὸ ἄνθος τᾶς ἡλικίας γενόμεναι, ἃς ψυδράκια ἐκάλεν. κ οἱ Σικελιῶται τὸν ταὐτὰ φύσαντα ψευδηγόρον ἐσημαίνοντο. ἴονθος δὲ λέγεται, ὡς τὸ ὄνθος. οἱονεὶ μολυσμὸς τᾶς ὄψεως.

25. ΗΝ. Ἐὰν γὰρ κ λυπηρόν τι ἢ δηκτικὸν δράσῃς, ὁ λόγος ὁ τερπνὸς ἰάσεται. ἢ ἐὰν γὰρ κ δηχθῶ ὑπὸ σᾶ, τὸ μὲ δῆγμα τιθεραπευκας, κ ἀβλαβὲς ἐποίησας. μᾶλλον δὲ κ εἰς τὸ διπλάσιον ὠφέλησας. κ ἐπαυξήλθον εἰς τὸν οἶκον. ἔχων τὸ ἴσον μίτρον τᾶς φιλίας.

27. ΝΙΣ. Νισαίες τὲς πρὸ τᾶς Ἀτθικᾶς. ἐτύμιον γὰς Μεγαρέων ἡ Νίσα· ἀφ' ἇ Νισαῖοι καλεῖνται οἱ Μεγαρεῖς· ὠνομάθησαν δὲ ἀπὸ Νίσου τᾶ Πανδίονος, συνοικήσαντες αὐτῷ ἀριστοκύδιλες καὶ Σιμανίθης ἐπαινεῖ τὲς Μεγαρεῖς.

Ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀτθικὸν ὡς πρὶν ἄλλων
Ξείνων τιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ πρὶν τύμβον ἀολλέες ἵεσαν ὡρώτῳ
Κοῦροι ἐριδμαίνοισι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμβῳ σεφάνοισιν ἑλὼν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν.
Ὄλβιος ὅστις πασὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
Ἦ πρὶν τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιδωρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ σόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πάκτωλαι μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί.

Felices habitetis, quoniam præ aliis hoſpitibus Atticum
Diocles puerorum amatorem honore affeciſtis.
Semper primo vere ad ipſius tumulum congregati
Pueri certant oſculi victoriam reportare.
Quique labra labris dulcius applicaverit,
Is coronis oneratus ad ſuam matrem revertitur.
Beatus ille quiſquis inter pueros de oſculis illis judicat.
Is ſcilicet pulchrum Ganymedem diligenter invocat,
Ut Lydio lapidi ſimilia labra habeat, quo aurum
Purum explorant argentarii, ne ſit vitiatum.

28. ΟΛΒ. Μακαριωθείητε, ὅτι ὑπερβαλλόντως τὸν Διοκλέα ἐτιμήσατε. ὕτω γὰρ Ἀθήνηθεν φεύγων εἰς Μέγαρα φιλόπαις ὑπερφυῶς ὤν, ἔν τινι μάχῃ ἠρίστευσε, καὶ ὑπερασπίζων τινὸς ἐρωμένου, ἐκεῖνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δ' ἐτελεύτησεν· ὅθεν τὸν Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν, καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα· ἀγῶνά τε αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντα αὐτῶν ἥδιστα, τοῦτον ὑπ' αὐτῶν, ὡς κρείττω στεφανοῦσθαι. Ἄλλως· ὦ Μεγαρεῖς οἱ τὴν Νίσαν κατοικοῦντες, καὶ τὰ ναυτικὰ ἀριστεύοντες, δυτυχεῖτε ὀλβίως, τὴν ἑαυτῶν καλοικοῦντες πατρίδα, ἐπεὶ τὸν Ἀθηναῖον Διοκλῆν σεμνότερον τῶν ἄλλων τετιμήκατε, ἐρασὴν παιδὸς γεγονότα καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα φιλημάτων τεθεικότα, ἐν ᾧ ὁ γλυκύτατα φιλήσας, καὶ τὰ ἑαυτοῦ χείλη τοῖς τοῦ ἀντιφιλοῦντος χείλεσι προσκολλήτας, βαρεῖ στεφάνῳ στεφανωθεὶς χαίρων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

35. Η ΠΟΥ. Ὅλως ὁ κριτὴς, φησὶν, εὔχεται τῷ Γανυμήδει ἵνα ἐπιτήδειον ἔχῃ τὸ στόμα, πρὸς τὸ δικάζειν τὰ φιλήματα, ὕτως, ὡς ἡ Λυδία λίθος δοκιμάζει τὸν χρυσὸν, εἴτε καλὸς, εἴτε μὴ, ἡ λεγομένη χρυσᾶς, ὡς τοὺς λίθους φασὶ τοὺς ἀργοὺς Λυδοὺς ἀριστομένους. τὸ δὲ ἐξῆς, ὕτως. εὔχεται τῇ Λυδίᾳ πέτρᾳ ἴσον ἔχειν τὸ στόμα, ἢ τινι οἱ ἀργυραμοιβοὶ τὸν χρυσὸν δοκιμάζουσιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Τρισκαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Τῦτο μὲ τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν ἐστιν, ἐκλέγεται γὰρ ὁ ποιητὴς τῦ μὲ Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγὴν, ὅταν εἰς τὴν κρήνλω ἐπιδόρπιον ὕδωρ τῷ Ἡρακλεῖ κομίσων ἀπῴχετο· τῦ δὲ Ἡρακλέ⊛ τὴν πλάνην, καὶ τὴν ὑπὲρ τῦ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδαμαν⊛ τῦ δρυτόμυ, ὃν ἤρα Ἡρακλῆς.

ARGUMENTUM
IDYLLII XIII.

Hoc Idyllion mera rei geſtæ narrationem continet. Recenſet enim Poëta Hylæ pueri raptum à Nymphis, quum ad fontem, aquam ad cœnam pro Hercule petiturus abiiſſet: & Herculis errationem, ac gravem, ob amiſſum Hylam, dolorem. Sciendum autem Hylam fuiſſe Theodomantis lignorum ſectoris filium, quem amavit Hercules.

ΥΛΑΑΣ,
Εἰδύλλιον ιγ'.

ΟΥΚ ἀμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἀμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνε) ἦμες,
Οἳ θνατοὶ πελόμεθα, τὰ δ' αὔριον οὐκ ἐσυρῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύων⊛ ὁ χαλκεοκάρδι⊛ υἱὸς,

HYLAS,
IDYLLION XIII.

NON nobis ſolis amorem pepe-
rit ut arbitrabamur,
O Nicia, cuicunque tandem Deorum
puer hic natus ſit:
Neque nobis primis ea quæ pulchra
ſunt, pulchra videntur,
Qui mortales ſumus & craſtinum
non cernimus:
Quin & Amphitryonis filius, cui
ferreum pectus erat,

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιγ'.

Ἐπιγράφε) τὸ παιδὸν εἰδύλλιον Ὕλας. πάλιν γὰρ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγε), ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι. ἐκλέγε) γὰρ τὰ πρὸς τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα. τῦ μὲ Ὕλα, ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἁρπαγήν. Τῦ δὲ Ἡρακλέως τὴν πλάνην, καὶ τὸν πόθον τῦ Ὕλα βάσανον. Θεοκρίτυ Ὕλας. Δωρίδι.

6. ΑΙΝ.

Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρξατο παιδὸς
Τῷ χαριέντος Ὕλα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορεύσας·
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν, ἀγαθὸς κὴ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ' ἀδέποκ' ἦς, ἀδ' εἰ μέσον ἄματρ ὄροιτο,
Οὐδ' ὄκχ' ἁ λάκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς αὐλάς,
Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ἐρῴεν,
Σεισαμβὰς πλεκὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ.

Qui ſævum leonem ſuſtinuit, is amavit puerum
Formoſum Hylam, cæſariem ferentem:
Ipſumque omnia edocuit, ſicut pater charum filium:
Quibus præceptis ipſe vir præſtans & celebris effectus erat,
Et nunquam ab eo diſcedebat neque tempore meridiano,
Nec cum in domum Jovis excurreret albis quadrigis aurora,
Neque cum pulli avium queruli ad nidum reſpicerent,
Mater quatiente alas in fuliginoſa trabe:

6. ΛΙΝ. Λῖν τὸν λέοντα ἀπὸ τοῦ θείας τῆς λίς. κὴ Ὅμηρος· Ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων. κὴ, λὺς ἠὐγένειος· ἱσορρεῖται γὰρ λέοντας ὑφ' Ἡρακλέους ἀναφθαρῆναι, τὸν Ἐλικώνιον, τὸν Λέσβιον, τὸν Νεμεαῖον.

7. ΥΛΑ, Τὸν Ὕλαν Σωκράτης υἱὸν Ἡρακλέους φησιν. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος, Φιλοκάμα κὴ Κύπκος. Εὐφορίων δ', Εὐφήμα τῆ Ποσειδῶνος ἐρωμένης κὴ ἄλλοι ἄλλων. ΦΟΡ. Τῆ ἔχοντος τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς πεπλεγμένας, ἴν' ᾖ τὸ φερεῖος, αὐτὶ τοῦ φέροντος κὴ ἔχοντος.

9. ΟΣΣ. Ἀριστοτέλης φησὶν, ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος παιδευθῆναι τὸν Ἡρακλέα· Ἡρόδοτος δὲ ὑπὸ τῶν βοκόλων Ἀμφιτρύωνος, τινὲς δὲ ὑπὸ Χείρωνος κὴ Θεσταδῶς.

10. ΧΩΡ. Οὐδέ ποτε, φησὶν, ὁ Ἡρακλῆς, αὐτὸ ἐχωρίζετο, οὐδὲ μεσούσης τῆς ἡμέρας, οὐδὲ ταῖς ἑωθιναῖς ὥραις,

12. ΟΥΔ. Οὔτε τὸν καιρὸν καθ' ὃν οἱ νεοσσοὶ ἐν οἰκήματι τινὶ ὄντες, ἀποβλέποιεν εἰς τὴν ποίτιλω, πλεουσομένης τῆς μητρὸς κὴ λοιπὸν ἀναχωρούσης, τὴν τελευταίαν ἐκδεχόμενοι τροφήν. ὀρτάλιχοι δὲ νεοσσοὶ μικροὶ, μηδέποτε πετόμενοι. μινυραὶ δὲ αὐτὶ τοῦ μινυρίζουσες, κὴ λεπτῆ φωνῆ θρηνοῦσες μητρὸς ἀποπλουσομένης, ὅπως ὑπὸ τὰς πτέρυγας λάβῃ τοὺς νεοσσούς.

13. ΠΕ. Πέτευρον δὲ, σανίδιον λεπτὸν κὴ τεταρμένον, ᾧ κὴ οἱ τοὺς ἐρόφους ἀπὸ κεράμων πολλοὶ χρῶνται· οἱ δὲ αἰθαλόεν πέτευρον τὴν δοκὸν λέγουσιν. ὡς κὴ Ὅμηρος· Αὐτὰρ ὁ' αἰθαλόεσσας ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο. τινὲς δέ φασιν αἰθαλόεν εἶπεν τὸ πέτευρον, ἀπὸ τὸ αἴτιον εἶναι αἰθάλης· ἢ ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι λίαν, ἕτως αὐτὸ ἔφη. τὸ δὲ πᾶν ἔχει ἕτω, μέχρι τοῦ, αὐτῷ δ' εὖ ἴσκων. Πάλιν ὁ λόγος πρὸς τὸν Νικίαν, φίλον ὄντα τοῦ

Ὡς αὐτῷ κῆρ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένον εἴη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη.
Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μῆλον κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀρηϊφίλητοι ἕποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι·
Ἵκετο κὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν

Ut ipſi puer ex ſententia elaboratus eſſet,
Unaque recte trahens in verum virum evaderet.
Sed cum ad *petendum* aureum vellus navigaret Jaſon
Æſonides, & principes ipſum ſequerentur
Omnibus ex urbibus delecti, quorum uſus aliquis eſſe poterat:
Advenit & laborum patiens in divitem Jaolcum

τῷ Θεοκρίτῳ. φησὶ γὰρ ὁ Θεόκριτος πρὸς αὐτόν· ὅτι, ὡς ἐδοκοῦμεν, ὦ Νικία, οὐχ ἵνεκα ἡμῶν μόνων ἐχρήνησε τὸν ἔρωτα ὁ Θεὸς, ᾧ τινι ἐχρήσατο τέκνῳ, οὐχ ἡμῖν μόνοις τὸ καλὸν φαίνεται καλὸν εἶναι, οἵ τινες θνητοί ἐσμεν, καὶ σήμερον ὁρῶμεν, αὔριον δ' οὐχ ὁρῶμεν· τυτέστι, σήμερον ζῶμεν, αὔριον δὲ τεθνηξόμεθα· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ χαλκοκάρδιος, τυτέστιν ὁ στερρὸς υἱὸς τῆ Ἀμφιτρύωνος ὅστις, ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκλαυσε τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, δεδάλωτο τῷ ἔρωτι. ἡφάσθη γὰρ παιδὸς τῆ χαρίεντος Ὕλα, τῆ φέροντος πλόκαμον· τυτέστι τὴ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὸν Ὕλαν ὁ Ἡρακλῆς πάντα τὰ πρὸς ὠφέλειαν, ὡς καὶ πατὴρ διδάξειεν ἂν τὸν ἑαυτῆ παῖδα. ὁπόσα δηλονότι ἐδίδαξεν αὐτὸν, ὅσα αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς μαθὼν, ἀγαθὸς ἐχρήσατο· τυτέστιν, ἐπαινετός. ἐς τοσοῦτον δὲ δεδάλωτο ὁ Ἡρακλῆς τῷ ἔρωτι τῆ παιδὸς, ὥστε ἐδέποτε ἦν χωρὶς αὐτῆ· τυτέστι πεχορισμένος· ἀλλὰ ἀμφαπλὸς σωῆν καὶ ὡμίλει αὐτῷ· τοῦτο γὰρ δίδωσιν ὁ λόγος, τῷ μηδέποτε ἀφίσασθαι τῆ παιδὸς, μή τε τῷ μέσῳ τῆ ἤματος, τυτέστι, τῆ μεσημβρίας· μήτε ὁπότε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. τοῦτο γὰρ σημαίνει, τὸ ἀνατρέχει ἡ λάδικηπος ἠὼς ἐς τὸ δῶμα τῆ Δίος· τυτέστιν, ἡ ἐπὶ λάδικων ἵππων ὀχεμένη. μήτε ὁπότε ὄρνις τὶς νεοσσὸς ἔχησε καὶ ὅντας πρὸς τὴν κοίτην τῆ ἡλίου δύνοντος ἐπὶ ξύλῳ καθημένην, καὶ τὰ πτερὰ αὐτῆς ἀφαλάλυσα, σκέπει καὶ ἀφαλάπτει· οὕτω πεπαίδυτο ὁ παῖς αὐτῷ κῆρ θυμόν· τυτέστι, κῆρ τὸ ὠμὸν οἰκείαν ἀρέσκειαν.

15. ΑΥΤΩ. Ἀντὶ τῆ αὐτόθι. ὥστε αὐτόθεν ἐκ νεότητος καλῶς ἕλκων καὶ κῆρ μηδὲν ἐλατέμβρου. μηδὲ ἐλλείπων, ἀνὴρ γένοιτο. ἔρρει δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέου εἰθισμένων καλῶς ἕλκειν.

Αλκμηνίδαο υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωΐνας.
Σοὶ δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὐέδρου ἐς Ἀργοῦς,
Ἄτις Κυανέαν ἐχ ἥψατο σωδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε (βαθυῖ δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν)
Αἰθὸς ὡς, μέγα λαῖτμα· ἀφ' ἕ τότε χοιράδες ἔσαν.
Ἅμος δ' ἀνθέλλοντι Πελειάδες, ἐχατιαὶ ἦ
Ἄρνα νέοι βόσκοντι, τετραμμέναι ἔαρος ἤδη,
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος

20 Alcmenæ filius Mideatidis heroïnæ:
Unaque cum ipso descendit Hylas in firmam Argo,
Quæ navis Cyaneas *insulas* concurrentes non attigit,
Sed velociter perrupit (in profundum autem ingressa est Phasidem)
Sicut aquila, magnos fluctus: ex quo tempore petræ illæ constiterunt.
25 Cum vero Pleiades orirentur, & extremæ agrorum partes
Agnos juvenculos pascerent, vere ad finem jam conversō;
Tunc navigationis meminit divinus flos

20. ΜΙΔ. Μίδεια πόλις Ἄργους. αἱ δὲ κώμην αὐτὴν φασιν. Ἀργεῖοι ἢ καὶ ἡ Ἀλκμήνη.

22. ΚΛΑ. Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς φησι, Κυανέας μὲ ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν, ὄρνιθας πεκλῆσθαι. Τιμοθέους δὲ φησιν, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὥσπερ σαλίου, εἶ νησίδιον σκοπιλώδες. καλεῖσθαι δὲ τὰς τύτε ἄκρας Κυανέας. ΣΥΝ. Διὰ τὸ συμπρίχειν ἀλλήλαις, καὶ συνέχεσθαι, καὶ συνθραύειν τὰς διαπερώσας ναῦς. μόνον δὲ τὴν Ἀργὼ φασὶ προνοίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς διαβεβηκέναι. ἣν δὲ πεπρωμένον ταῖς συμπλησάσι πέτραις, ὡς οἱ διαβαίνη τίς ἄπαξ ναῦς αὐτὰς ἀβλαβῶς, καὶ τὰς μὴ ταῦτα, μηδέν τι πάσχειν δεινόν. ἐξ ἐκείνε δὲ τὸ χρόνε, ἀφ' ἧ ἡ Ἀργὼ διέβη, ἔστησαν τῆς συνδρομῆς.

23. ΒΑΘ. Φάσις ποταμὸς καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν Κόλχοις, παρ' ἡμῖν Ἕλλησι, Μιλησίων ἀποικοι.

25. ΑΝΤ. Περὶ ἀνατολὴν φησι τῶν Πελειάδων ἤρξαντο τίλλεσθαι τὸν σῖτον, καὶ ἀνοίγεσθαι οἱ ἤρωες εἰς Χόλχυς. ἔστι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένε τῆ Θέρες. διὸ καὶ ἐπάγαγε, τετραμμένε ἔαρος· τυτέστι, λήξαντος. Ἄλλως· αἱ Πελειάδες, φησὶ Καλλίμαχος, ἢ βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες. αἳ Πελειάδες προσηγορεύθησαι. πρῶτον δ' αὗται χορείαν καὶ παννυχίδα συνεστήσαντο παρθενεύσασαι. ὁ δὲ νῦς, καθ' ὃν φησι καιρὸν ἀνατέλλεσιν αἱ Πλειάδες, θάλλει τι πᾶσα γῆ ταῖς βολαίαις τῆ ἔαρος, πλωτικαῦτα τὰ ἀπόπλε ἐφορίλιζον. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Πλειάδων εἰσὶ ταῦτα, Κοκκυμὼ, Πλαυκία, Πρῶτις, Παεθενία, Μαία, Στερυχία, Λαμπαδώ.

27. ΑΩ. Ἄωτος τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν. οἷον, οἱ πρῶτοι τῶν ἡρώων. τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. εἴρηται δὲ ἄμπλως, ἀπὸ τῆ ἄεσι, ἤγεν, πιεῖν καὶ ὀδωδέναι.

30. ΕΙΣΩ.

Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βαθύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ἐὶς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει γεγαμήιος γυναικὸς,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόχθε νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὐφρήνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἡελίῳ φρύσσοντι ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες

Quanto ver hieme, & quanto pomum pruno
Suavius, quantoque mater ovis ſuo villoſior eſt,
Quanto virgo præſtantior eſt muliere ter nupta,
Quanto vitulo celerior hinnulus, quantum luſcinia
Canora cantu omnes volucres ſuperat:
Tantum tu me exhilaraſti adveniens. Sub umbroſam vero fagum,
Sicut viator aliquis ſole torrente, properabam.
Utinam concors adſpiret utriſque amor

Θέτταλοί φασιν. εὔχεται δὲ ἵνα μὴ θάνατον χρύσιλλο ἀοίδιμοι· ἐπαινεῖ δὲ καὶ τὰς Μεγαρεῖς ὡς τελιμηκότας τὴν Διοκλῆν παιδεράσην ὅτι ἐπιταφίῳ ἀγῶνι. ἐν ᾧ οἱ νέοι ἠγωνίζοντο φιλήμασι. καὶ ὁ μᾶλλον φιλήσας, ἐστεφανῶτο βαρεῖ σταφάνῳ, καὶ ἀπήρχετο πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.

1. ΗΛΥΘ. Ὦ φίλε μοι νέε, ἦλθες μὴ τῆς νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας. εἶτα ἐπαναφέρων εἶρηκεν, ὅτι βραδέως ἦλθες.

2. ΠΟΘ. Οἱ δὲ ἐρῶντες ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀποδυερόμενοι, γηρῶσιν. ἔστι δὲ τοῦτο τὸ Ὁμηρικόν· Αἶψα γὰρ ἐν καμάτῳσι βροτοὶ καταμηράσκουσιν. ἢ οἱ δὲ πεθοῦντες ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ γηρῶσι τῷ ἐρωμένων ἀπουσιχόντες. Ἄλλως· οἱ ἐρῶντες, εἰ μίαν μόνην ἡμέραν τὸν ἐρωμένου ἀπολειφθεῖεν, τὸν πᾶσαν ζωὴν ἐστερῆσθαι τῆς αὐτῶν παρουσίας νομίζουσιν.

3. ΟΣΣΟΝ. Ὅσον δὲ ἡδύτερον τὸ ἔαρ τοῦ χειμῶνος, ὅσον ἡ οἷς τὸ ἰδίας ἀρνὸς δασυτέρα, ὅσον ἡ παρθένος προλιμωτέρα τῆς πολυγάμου γυναικὸς, ὅσον ταχυτέρα ἡ ἔλαφος τοῦ μόχθου, ὅσον ἡ ἀηδὼν γλυκυτάτη οἷς τὸ ᾄδειν, δηλονότι τῶν πετεινῶν πάντων· τόσον φανεὶς σὺ εὐφρανας ἐμέ· καὶ λέγει φυγον δὲ ὑπὸ σὶ ἀναψυχὴν λαβεῖν δηλονότι, ὥσπερ καὶ ὁδοιπόρος τῷ ἡλίῳ φλεγόμενος, ὑπὸ σκιὰν δένδρου καλέφυγε.

8. Ὡς ἄν τις φησὶ φλεγόμενος ὑπὸ ἡλίου εἰς σκιὰν φηγοῦ παρέλθῃ, ἔτω κἀγώ σοι προσαισθανόμενος ἀσμένως.

10. ΕΙΘ. Εἴθε, φησὶν, ἐνεχώρει ὅμοιον γένεσθαι τὸν εἰς ἀλλήλους ἔρωτα, ἵνα καὶ ὑπὸ τοῦ μᾶλλον φιλοῦντος ἡμοῦ ἡ φιλία ᾖ, οὕτω δὲ ἐφ' ἡμῖν ἀμφοτέροις ὁμοίως οἱ ἕτερος φιλοῖτο, καὶ ἐπισπάσηται ἀταράχως. φιλοίμεθα δὲ καὶ τοῖς μετ' ἡμᾶς ἐσομένοις, λέγει δόμιον, ὅτι δύο τινες, ἐν ἀλλήλοις ἐγένοντο συνταχέως τῷ ἔρωτι.

11. ΕΠΕ.

Νῶϊν, ἐπεσσομένοις ἦ ϐροτοῖσι πᾶσιν ἀοιδή.
Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι ϐροτοῖσιν
Φῶθ'· ὁ μέν, ἦν εἰπεῖν Λακωνίδα, φαίη κ' ὠμυκλαϊσδων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, αἰῆναν.
Ἀλλήλως δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀλεφίλησ' ὁ φιληθείς.
Εἰ γὰ τῦτο πάτερ Κρονίδη θέλοι· εἰ γὰ ἀγήρω
Ἀθάνατοι· ϐροτοὶ δὴ διηκοσίοισιν ἔπειτα

Nobis, ita ut posteri de nobis cantent!
Duo quidem inter se juncti fuerunt
Viri alter erat amicus, dicat quis Amyclea lingua loquens,
Alterum vero Thessalice loquens amatum vocet.
Mutuo illi sese amabant æqua lege: certe tunc fuerunt
Aurei olim homines, quum vicissim amaret qui amabatur.
Utinam hoc, ô pater Jupiter, fiat: atq; utinam nunquam senescentes
Immortales simus! atque post secula ducenta

11. ΕΠΕ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς ἐσομένοις κ᾽ μέλλυσιν ἔσεσθαι· ἤτοι τοῖς μεταγενεστέροις ϐροτοὶ μεθα ἀοιδοί. ἤτοι ἄκουσμα, λέγυσι δηλοτότι.

12. ΔΟΙ. Τῦτο ὡς τὺς προγενεστέρυς. ἵνα οἱ μεταϐροτέροις τῆς φιλίας ἡμῶν μηνθίλες, λέγωσιν ὅτι δύο πρὸ ἡμῶν ἐϐροτο ἄνθρωποι· ἕτερος μὲν ἀπὸ Λακώνων λεγόμενος Εἴσπνιλος, τυτέστιν ἐραστής· ἕτερος δὲ ὑπὸ Θεσσαλῶν Αἴτας, τυτέστιν ἐρώμενος. ἤτοι δ' ἀλλήλως ἴσως ἐφίλησαν, τῷ χρυσῷ γένος, ὡς ἔοικεν, ὄνλες.

13. Ὁ ΜΕΝ. Ὁ μὲν κ᾽ τὺς Ἀμυκλαίυς Εἴσπνιλος ὀνομαζόμενος. ἤτοι γὰρ τὸν ἐραστὴν Εἴσπνιλόν φασιν· ὁ δὲ ἕτερος κ᾽ τὺς Θετταλὺς Αἴτης, τυτέστιν ἐρώμενος. τὴν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἐσόῤῥοπον εἶχον, ὡς ἐπὶ ζυγῷ ἰσοσάθμυ. ὡς ἔοικε δὲ τότε ἦσαν πάλαι ἄνδρες ἐκ τῦ χρυσῦ γένος, ὅτε ὁ φιλῶν ἀντιφιλεῖτο· Ἀμύκλαι δὲ πόλις Λακωνική.

17. ΕΙ. Εἴθε γὰ τῦτο, ὦ Ζεῦ, γένοιτο ὑπὲ τῦ Κρόνυ. ΑΓΗ. Ἥγυν, ὦ Ζεῦ κ᾽ ὦ ἕτεροι θεοὶ οἱ μὴ γηράσκοντες, κ᾽ ἀθάνατοι. Ἄλλως· εἰ γὰ ἀγήρω ἀθάνατοι] νοητέον ἐξωθεν, ἡμεῖς. τῦτο δὲ ἐχ ὡς θεὺς αὐτὺς εἶναί φησιν, ἀλλ᾽ ὡς κ᾽ τοῖς μεταγενεστέροις, διὰ μνήμης ἔτι κ᾽ ἄδεσθαι κ᾽ μὴ ἐπιληθῆναι. ἦ, εἰ γὰρ ἀγήρω ἦμες. ὦ ἀθάνατοι, ἤγυν διὰ μνήμης ὑπάρχομεν. ὁ νῦς, τὸ πᾶν· εἴθε ἀθάνατοι ϐροτοίμεθα, μηδ᾽ ὅλως γῆρως γευσύμενοι· εἰ δὲ συμϐαίη ἡμεῖς θανεῖν δηλοτότι, εἴθε τις ἀγγείλειεν ἡμῖν εἰς τὸν ἀνέκϐατον τόπον τῷ ἅδε, μ᾽ ἀλγεσίας ϐροτὰς, ὅτι ἡ σὴ νῦ φιλία κ᾽ τῷ ἐρωμένῳ, τοῖς πάντων ὄγκειται γόμασι, μάλιστα δὲ τοῖς τῶν ἡϑέων γόμασι δηλοτότι.

Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα,
Ἠ σὴ νῦν φιλότης κ' τᾶ χαριέντω αἴτεω,
Πᾶσι μὲν σόματος, μᾶ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲ ὑπέρτεροι ἐρανίωνες
Ἔσσονθ' ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶ,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιᾶς οὐκ ἀναφυσῶ.
Ἦν γὰ καί τι δάκῃς, τὸ μὲ ἀβλαβὲς ὤθυς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ἄνησας· ἔχων δ' ἡμίμετρον ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀμφιδύοντες ἐρετμοῖς,

Nunciet mihi aliquis apud Acherontem irremeabilem:
Dicam, Amor tuus nunc, & amabilis amici tui,
Omnibus eſt in ore, præcipuè vero juvenibus.
Verum horum omnium ſuperi cœlicolæ
Diſpenſatores erunt ſicut volent: ego vero te formoſum laudibus celebrans
Non edam mendacia ſuper naſum tarum: *i. nihil falſi dicam.*
Nam etſi *me* in aliquo læſeris, & ſtatim reddidiſti id innoxium,
Et duplo juviſti, & habens auctuarium diſcedo.
Niſæi Megarenſes, remis præſtantes,

22. ΑΛΛ. Ἀλλ' οἱ θεοὶ μὲ ἔσοιλαι οἱ ἐρανίωνες ὑπέρτεροι τούτων· τετέσιν ἰσχυρότατοι βοηθοὶ, ὡς ἐθέλουσιν. ἐγὼ δὲ ἐπαινῶν σε τὸν καλὸν, οὐ ψεύσομαι, οὐδὲ ἐπὶ τῆς ῥινὸς τῆς ἰρᾶς ἀναβλαστήσουσι τὰ τᾶ ψεύδος σύμβολα. Ἄλλως· ἐγὼ δέ σε] ἐγὼ δέ σε ἐγκωμιάζων, λέγει δὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον, οὐ ψεύσομαι περὶ σοῦ· οὐδὲ ἐπάνω τῆς ῥινὸς ψεῦσμα ῥιπτήσω. ἢ μᾶλλον φύσω. εἰώθασι γὰρ ἔνιοι τὰ ἐπάνω τῆς ῥινὸς φυόμενα ψυδράκια, ψεύσματα καλεῖν, κ' ἔτι ταῦτα σημαῖον ψευδολογίας.

24. ΨΕΥ. Φύσκαι ἐπὶ τῆς ῥινὸς λευκαὶ αἱ λεγόμεναι ἴωθοι, ἢ ὤθοι, ὡς κ' τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας γενόμεναι, ἃς ψυδράκια καλεῖ. κ' οἱ Σικελιῶται τὸν ταῦτα φύσαντα, ψευδηγόρον ἰσημαίνουσιν. ἴωθος δὲ λέγεται, ὡς καὶ τὸ ὄνθος. οἱονεὶ μολυσμὸς τῆς ὄψεως.

25. ΗΝ. Ἐὰν γὰρ κ' λυπηρόν τι ἢ δηκτικὸν δράσῃς, ὁ λόγος ὁ τρῶσας ἰάσεται. ἢ ἐὰν γὰρ κ' δηχθῶ ὑπὸ σεῦ, τὸ μὲ δῆγμα τεθεράπευκας, κ' ἀβλαβὲς ἐποίησας. μᾶλλον δὲ κ' εἰς τὸ διπλάσιον ὠφέλησας. κ' ἐπανῆλθον εἰς τὸν οἶκον. ἔχων τὸ ἴσον μίτρον τῆς φιλίας.

27. ΝΙΣ. Νισαίους τοὺς πρὸς τῇ Ἀττικῇ. ἐπίκειται γὰρ Μεγαρέων ἡ Νίσα· ἀφ' ἧ Νισαῖοι καλεῖσθαι οἱ Μεγαρεῖς· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος, συνοικήσαντος αὐτῷ Ἀρισβούλῃ κ' Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς·

28. ΟΛΒ.

Ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀτθικὸν ὡς θεὶ ἄλλων
Ξείνων τιμήσαθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ θεὶ τύμβον ἀολλέες ἔαρι πρώτῳ
Κῆροι ἐριδμαίνυσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος σεφάνοισιν ἰὼν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
Ἦ ῥα τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιθωρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν θέτρῃ σόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Παίθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί.

Felices habitetis, quoniam præ aliis hoſpitibus Atticum
Diocles puerorum amatorem honore affeciſtis.
Semper primo vere ad ipſius tumulum congregati
Pueri certant oſculi victoriam reportare.
Quique labra labris dulcius applicaverit,
Is coronis oneratus ad ſuam matrem revertitur.
Beatus ille quiſquis inter pueros de oſculis illis judicat.
Is ſcilicet pulchrum Ganymedem diligenter invocat,
Ut Lydio lapidi ſimilia labra habeat, quo aurum
Purum explorant argentarii, ne ſit vitiatum.

28. ΟΛΒ. Μακαριωθείητε, ὅτι ὑπερβαλλόντως τὸν Διοκλέα ἐτιμήσατε. ἔτος γὰρ Ἀθήνηθεν φεύγων εἰς Μέγαρα φιλόπαις ὑπερφυῶς ὤν, ἔν τινι μάχῃ ἠρίστευσε, καὶ ὑπερασπίζων τινὸς ἠρωμένου, ἐκεῖνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δ' ἐτελεύτησεν· ὅθεν τὸν Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν, καὶ τιμᾶν ὡς ἥρωα· ἀγῶνά τε αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς θεὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντα αὐτῶν ἥδιστα, τοῦτον ὑπ' αὐτῶν, ὡς κρείσσω ψέρεσθαι. Ἄλλως· ὦ Μεγαρεῖς οἱ τὴν Νίσαν κατοικοῦντες, καὶ τὰ ναυτικὰ ἀριστεύοντες, δυτυχείοιτε ὀλβίως, τὴν ἑαυτῶν καλοικοῦντες πατρίδα, ἐπεὶ τὸν Ἀθηναῖον Διοκλῆν φιλοτέροις ἅπαντα τιμήμασι, ἐρασθὲν παιδὸς γεγαότα καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα φιλημάτων τεθεικαῖς, ἐν ᾧ ὁ γλυκύταλα φιλήσας, καὶ τὰ ἑαυτοῦ χείλη τοῖς τοῦ ἀνταφιλοῦσι χείλεσι προσκολλήσας, βαρεῖ ψέρων ψέφανον ψέρεσθαι χαίρων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

35. Η ΠΟΥ. Ὅλως ὁ κριτὴς, φησὶν, εὔχεται τῷ Γανυμήδει ἵνα ὁπλήδειον ἔχῃ τὸ σόμα, πρὸς τὸ δικάζειν τὰ φιλήματα, ἵτως, ὡς ἡ Λυδία λίθος δοκιμάζει τὸν χρυσὸν, εἴτε καλὸς, εἴτε καὶ μὴ, ἡ λεγομένη χρυσᾶς, ὡς τὰς λίθας ψάττας ὁ Λυδὸς Λυδοῖς σύρισκομένας. τὸ δὲ ἑξῆς, ἵτως. εὔχεται τῇ Λυδίᾳ πέτρᾳ ἴσον ἔχειν τὸ σόμα, ἢ τινι οἱ ἀργυραμοιβοὶ τὸν χρυσὸν δοκιμάζουσιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Τρισκαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Τῦτο μὲ τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν ἐστιν, ἐλλίθεται γὰρ ὁ ποιητὴς τῦ μὲ Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγὴν, ὅταν εἰς τὴν κρήνὴν ἐπιδόρπιον ὕδωρ τῷ Ἡρακλεῖ κομίσων ἀπῴχετο· τῦ δὲ Ἡρακλέ@ τὴν πλάνην, καὶ τὴν ὑπὲρ τῦ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαν@ τῦ δρυτόμυ, ὃν ἤρα Ἡρακλῆς.

ARGUMENTUM
IDYLLII XIII.

Hoc Idyllion veram rei geſtæ narrationem continet. Recenſet enim Poëta Hylæ pueri raptum à Nymphis, quum ad fontem, aquam ad cœnam pro Hercule petiturus abiiſſet: & Herculis errationem, ac gravem, ob amiſſum Hylam, dolorem. Sciendum autem Hylam fuiſſe Theodomantis lignorum ſectoris filium, quem amavit Hercules.

ΥΛΑΑΣ,
Εἰδύλλιον ιγ΄.

ΟΥΚ ἀμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ', ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἀμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνε) ἦμες,
Οἳ θνατοὶ τελόμεθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσυρῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύων@ ὁ χαλκεοκάρδι@ υἱὸς,

HYLAS,
IDYLLION XIII.

NON nobis ſolis amorem pepe-
rit ut arbitrabamur,
O Nicia, cuicunque tandem Deorum
puer hic natus ſit:
Neque nobis primis ea quæ pulchra
ſunt, pulchra videntur,
Qui mortales ſumus & craſtinum
non cernimus:
Quin & Amphitryonis filius, cui
ferreum pectus erat,

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιγ΄.

Ἐπιγράφε) τὸ παιδὸν εἰδύλλιον Ὕλας. πάλιν γὰρ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγε), ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι. ἐλλίθε) γὰρ τὰ περὶ τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα. τῦ μὲ Ὕλα, ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἁρπαγήν. Τῦ δὲ Ἡρακλέως τὴν πλάνην, καὶ τὸν πρὸς τῦ Ὕλα βάσανον. Θεοκρίτυ Ὕλας. Δωρίδι.

6. ΑΙΝ,

Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαριέντος Ὕλα, τῶ τὰν ὡλοκαμῖδα φορεῦσας·
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν, ἀγαθὸς κὴ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ' ἀδέποκ' ἦς, ἀδ' εἰ μέσον ἅματι ὄροιτο,
Οὐδ' ὄκχ' ἁ λάκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς αὐλάς,
Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ἐρῴεν,
Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ.

Qui ſævum leonem ſuſtinuit, is amavit puerum
Formoſum Hylam, cæſariem ferentem:
Ipſumque omnia edocuit, ſicut pater charum filium:
Quibus præceptis ipſe vir præſtans & celebris effectus erat,
Et nunquam ab eo diſcedebat neque tempore meridiano,
Nec cum in domum Jovis excurreret albis quadrigis aurora,
Neque cum pulli avium queruli ad nidum reſpicerent,
Mater quatiente alas in fuliginoſa trabe:

6. ΛΙΝ. Λῖν τὸν λέοντα ἀπὸ εὐθείας τῆς λίς. κὴ Ὅμηρος· Ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων. κὴ, λὶς ἠὐγένειος· ἱστορεῖται γὰρ λέοντας ὑφ' Ἡρακλέους ἀφθαρῆναι, τὸν Ἐλικώνιον, τὸν Λέσβιον, τὸν Νεμεαῖον.

7. ΥΛΑ. Τὸν Ὕλαν Σωκράτης υἱὸν Ἡρακλέους φησίν. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος, Φιλοδάμου κὴ Κύπκος. Εὐφορίων δ', Εὐφήμου τῆ Ποσειδῶνος ἁρπάσαντος κὴ ἄλλοι ἄλλων. ΦΟΡ. Τῆ ἔχοντας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς πεπλεγμένας, ἵν' ἡ τὸ φερόμενον, ἀντὶ τοῦ φέρον κὴ ἔχον.

9. ΟΣΣ. Ἀριστοτέλης φησὶν, ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος παιδευθῆναι τὸν Ἡρακλέα· Ἡρόδοτος δὲ ὑπὸ τῶν βυκόλων Ἀμφιτρύωνος, τινὲς δὲ ὑπὸ Χείρωνος κὴ Θεσταδῶν.

10. ΧΩΡ. Οὐδέ ποτε, φησὶν, ὁ Ἡρακλῆς, αὐτῆ ἐχωρίζετο, οὐδὲ μεσούσης τῆς ἡμέρας, οὐδὲ ταῖς ἑωθιναῖς ὥραις.

12. ΟΥΔ. Οὔτε τὸν καιρὸν καθ' ὃν οἱ νεοσσοὶ ἐν οἰκήματί τινι ὄντες, ἀποβλέποιεν εἰς τὴν κοίτην, πλερυσσομένης τῆς μητρὸς κὴ λοιπὸν ἀναχωρούσης, τὴν τελευταίαν ἐπιφερόμενος τροφήν. ὀρτάλιχοι δὲ νεοσσοὶ μικροὶ, μηδέποτε πετόμενοι. μινυρὰ δὲ αὐτὶ τοῦ μινυρίζοντες, κὴ λεπτὴ φωνὴ θρηνώδης μητρὸς φαινομένης, ὅπως ὑπὸ τὰς πτέρυγας λάβῃ τοὺς νεοσσούς.

13. ΠΕ. Πέτευρον δὲ, σανίδιον λεπτὸν κὴ τετραμμον, ᾧ κὴ οἱς τοὺς ἐρόφους ἀπὸ κεραμίων πολλοὶ χρῶνται· οἱ δὲ αἰθαλόεν πέτευρον τὴν δοκὸν λέγουσιν. ὡς κὴ Ὁμηρος· Αὐτοὶ δ' αἰθαλόεσσας ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο. τινὲς δέ φασιν αἰθαλόεν εἶπεν τὸ πέτευρον, ἀπὸ τὸ αἴτιον τῆ αἰθάλης· ἡ ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι λίαν, ὅτως αὐτὸ ἔφη. τὸ δὲ πᾶν ἔχει ὅτω, μέχρι τοῦ, αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων. Πάλιν ὁ λόγος πρὸς τὸν Νικίαν, φίλον ὄντα τοῦ

Ὡς αὐτῷ κ᾽ θυμὸν ὁ παῖς πεποναμένῳ εἴη,
Αὐτῷ δ᾽ εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ᾽ ἀποβαίη.
Ἀλλ᾽ ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μᾶλ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ᾽ αὐτῷ ἀρίστῆες σωέπονλο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι
Ἵκετο χὠ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν

Ut ipſi puer ex ſententia elaboratus eſſet,
Unaque recte trahens in verum virum evaderet.
Sed cum ad *perendum* aureum vellus navigaret Jaſon
Æſonides, & principes ipſum ſequerentur
Omnibus ex urbibus delecti, quorum uſus aliquis eſſe poterat:
Advenit & laborum patiens in divitem Jaolcum

τῦ Θεοκρίτυ. φησὶ γὰρ ὁ Θεόκριτος πρὸς αὐτόν· ὅτι, ὡς ἐδοκῶμεν, ὦ Νικία, ἐχ ἕνεκα ἡμῶν μόνων ἐμήνισε τὸν ἔρωτα ὁ θεὸς, ᾧ τινι ἐμήνισε τέκνῳ, ἐχ ἡμῖν μόνοις τὸ καλὸν φαίνεται καλὸν εἶ), οἵ τινες θνητοί ἐσμεν, κ᾽ σήμερον ὁρῶμεν, αὔριον δ᾽ ἐχ ὁρῶμεν· τυτέστι, σήμερον ζῶμεν, αὔριον δὲ τεθνηξόμεθα· ἀλλὰ κ᾽ ὁ Ἡρακλῆς ὁ χαλκεοκάρδιος, τυτέστιν ὁ τρέτος υἱὸς τῦ Ἀμφιτρύωνος ὅτις, ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκλεινε τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, διδύλωτο τῷ ἔρωτι. ἡφάσθη γὰρ παιδὸς τῦ χαρίεντος Ὕλα, τῦ φερόντος πλόκαμον· τυτέστι τῦ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας, κ᾽ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὸν Ὕλαν ὁ Ἡρακλῆς πάντα τὰ πρὸς ὠφέλειαν, ὡς κ᾽ παῖδα διδάξειεν ἂν τὸν ἑαυτῦ παῖδα. ὁκεῖνα δηλονότι ἐδίδαξεν αὐτὸν, ὅσα αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς μαθὼν, ἀγαθὸς ἐγένετο· τυτέστιν, ἐπαινετός. ἐς τοσῦτον δὲ διδύλωτο ὁ Ἡρακλῆς τῷ ἔρωτι τῦ παιδὸς, ὥςε ἐδέποτε ἦν χωρὶς αὐτῦ· τυτέστι πεχορισμένος· ἀλλὰ Δρυοπὶς σωῦν κ᾽ ὡμίλει αὐτῷ· τῦτο γὰρ δίδωσιν ὁ λόγος, τῷ μηδέποτε ἀφίσασθαι τῦ παιδὸς, μή τε τῷ μέσῳ τῦ ἤματος, τυτέστι, τῇ μεσημβρίᾳ· μήτε ὁπότε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. τῦτο γὰ σημαίνει, τὸ ἀνατρέχειν ἡ λᾴυκιπτος ἠὼς ἐς τὸ δῶμα τῦ Δίος· τυτέστιν, ἡ ἐπὶ λᾴυκῶν ἵππων ὀχυμένη. μήτε ὁπότε ὄρνις τὶς νεοσσὸς ἔχυσα κ᾽ ὅταν πρὸς τὴν κοίτλιν τῦ ἡλίυ δύνοντος ἐπὶ ξύλυ καθημένη, κ᾽ τὰ πτερὰ αὐτῆς ἀφιδάλλυσα, σκέπει κ᾽ ἀφιθάλπει· ὕτω πεπαίδδυτο ὁ παῖς αὐτῷ κ᾽ θυμός· τυτέστι, κ᾽ τὴν οἰκείαν ἀρίσκειαν.

15. ΑΥΤΩ. Ἀντὶ τῦ αὐτόθι. ὥσπερ αὐτόθεν ἐκ νεότητος καλῶς ἕλκων κ᾽ κ᾽ μηδὲν ἐλαττύμενος. μηδὲ ἐλλείπων, ἀνὴρ γένοιτο. ἄρτι δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέυ εὐθισμένων καλῶς ἕλκειν.

20 Αλκμηλώας υἱὸς Μιδεάτιδ@ ἡρωΐνας.
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὐέδρου ἐς Ἀργώ,
Ἄτις Κυανεῶν ἐχ ἥψατο σωδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε (βαθὺ δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν)
Αἶψ@ὸς ὡς, μέγα λαῖτμα· ἀφ' ἕ τότε χοιράδες ἔσαν.
25 Ἀμ@ δ' ἀνιζέλλονσι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ ἦ
Ἄρνα νέοι βόσκοντι, τετραμμένοι ἄρ@ ἤδη,
Τἄμ@ ναυτιλίας μιμνάσκετο θεί@ ἄυτ@

20 Alcmenæ filius Mideatidis heroïnæ:
Unaque cum ipso descendit Hylas in firmam Argo,
Quæ navis Cyaneas *insulas* concurrentes non attigit,
Sed velociter perrupit (in profundum autem ingressa est Phasidem)
Sicut aquila, magnos fluctus: ex quo tempore petræ illæ constiterunt.
25 Cum vero Pleiades orirentur, & extremæ agrorum partes
Agnos juvenculos pascerent, vere ad finem jam converso;
Tunc navigationis meminit divinus flos

20. ΜΙΔ. Μίδεια πόλις Ἄργους. αἱ δὲ κώμην αὐτὴν φασιν. Ἀργεῖοι δ' καὶ ἡ Ἀλκμήνη.

22. ΚΛΑ. Καρύστι@ ὁ Περγαμηνὸς φησι, Κυανέας μὲ ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν, ὅρκῳ σύλας πεκλῆσθαι. Τιμοθέυης δέ φησιν, ἀπὸ τῦ ἱερῦ ὄσσε γαλίου, ἤγουν νησίδιον σκοπιλώδες. καλεῖσθαι δὲ τὰς τύτε ἄκρας Κυανέας. ΣΥΝ. Ἁλὰ τὸ συντρέχειν ἀλλήλαις, καὶ συνέρχεσθαι, καὶ συνθραύειν τὰς ἁλιπερώσας ναῦς. μόνιμον δὲ τὴν Ἀργὼ φασι προνοίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς ἁλαζεβηκέναι. ἦν δὲ πεπερωμένον ταῖς συμπλησάσι πέτραις, ὡς οἱ ἁλιβαίη τίς ἅπαξ ναῦς αὐτὰς ἀβλαβῶς, καὶ τὰς μετ' ταῦτα, μηδέν τι πάσχειν δεινόν. ἐξ ἐκείνυ δὲ τῦ χρόνυ, ἀφ' ἧ ἡ Ἀργὼ διέβη, ἔσησαι τῆς συνδρομῆς.

23. ΒΑΘ. Φάσις ποταμὸς καὶ πόλις ὁμώνυμ@ ἐν Κόλχοις, παρ' ἣν Ἕλλωπες, Μιλησίων ἄποικοι.

25. ΑΝΤ. Περὶ ἀνατολὴν φησι τῶν Πλειάδων ἤρξαντο γίλλεσθαι τὸν σῖτον, καὶ ἀνάγεσθαι οἱ ἥρωες εἰς Χόλχυς. ἔστι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένυ τῦ ἦρος. διὸ καὶ ἐπάγαγε, τετραμμένοι ἄρ@· τετέσι, λήξαντ@. Ἄλλως· αἱ Πλειάδες, φησὶ Καλλίμαχ@, τῶν βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες. αἳ Πλειάδες προσηγορεύθησαν. πρῶτον δ' αὗται χορείαν καὶ φανυχίδα συνεστήσαντο παρθενεύσασαι. ὁ δὲ νῦς, καθ' ὃν φησι καιρὸν ἀνατέλλυσιν αἱ Πλειάδες, θάλλει τι πᾶσα γῆ ταῖς βολαίαις τῦ ἄρ@, τιμικαῦτα τὸ ἀπόπλε ἐφρόντιζον. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Πλειάδων εἰσὶ ταῦτα, Κουκυμὼ, Πλαυκία, Πρῶτις, Παρθενία, Μαία, Στονυχία, Λαμπαδώ.

27. ΑΩ. Ἀωτ@ τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν. οἷον, οἱ πρῶτοι τῶν ἡρώων. τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. εἴρηκε δὲ ἀφ' ἵππ@, ἀπὸ τῦ ἄειν, ἤγουν, πνεῖν καὶ ὀδωδέναι.

30. ΕΙΣΩ.

Ἡρώων· κοίλαν ᾗ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργώ,
Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τέλσαν ἅμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας ἀρύνοντι βόες τέλσαντες ἄροτρον.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα κατ' ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειλινοί· πολλοὶ δ' μίαν τορέσαντο χαμεύνην.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα σταθέοντεν ὄνειαρ·
Ἔνθεν βότομον ὀξύ, βαθὺ δ' ἐτάμοντο κύπειρον.

Heroum, cavaque ſedentes in Argo,
In Helleſpontum veniunt, auſtro
jam tertiam diem ſpirante,
Appuleruntque ad portum Propontidis, ubi Cianorum
Sulcos dilatant boves ducentes aratrum.
Egreſſi vero in littus, juxta jugē cœnam inſtruxerunt
Veſpere: multi vero ſimul unum torum ſternebant.
Pratum enim aderat, magnum toris auxilium.
Hinc butomum acutum, denſumque ſecuerunt cyperum.

30. ΕΙΣΩ. Καθορμίσθησαν ἐν τῇ Προποντίδι, καὶ τὴν Κίον τὴν νῦν καλουμένην Πρῦσαν. ἔνθα τὰ κατὰ τὸν Ὕλαν. ἢ ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν ἡρώων κατελείφθη. ΕΝ. Εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν Κίον οἰκοῦντες. ἥ τις νῦν καλεῖται Πρῦσα, ἀπὸ τοῦ τῶν Ἀθώων βασιλέως Πρυσίου. Κίος δὲ ἀπὸ Κίου τοῦ υἱοῦ Ὀλύμπου, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος ὁ Ὄλυμπος.

34. ΣΤΙ. Ἦγον ταῖς κοίταις ὠφέλεια. παρ' ὅσον ἐποίουν τὰς σικάδας ἐκ τῶν ἐν τῷ λειμῶνι φυομένης ὕλης. σικάδας δὲ καλοῦσι, τὴν ἐξ ὕλης χορτώδη καλάσγεσιν. Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων] Τὸ πᾶν μέχρι τοῦ, ἔνθεν βότομον ὀξύ, βαθὺ δ' ἐτάμοντο κύπειρον, ἔχει ὕστως. ἀγόμβρως δὲ ὁ παῖς αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, ἵνα ἀπροβλαβὴς εἰς ἀληθινὸν ἄνδρα, τελείαν ἀνδρὸς ἀναφανείη· μὴ ψυδρόμβρως τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, δηλονότι. ἀλλ' ὅτε ὁ Ἰάσων ἔπλει εἰς τὸ χρύσειον δέρμα, ὁ υἱὸς τοῦ Αἴσωνος, σωσίπλοιον δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, ἐκλελεγμένων ἐκ πασῶν τῶν πόλεων, οἵ τινες ἦσαν ὠφέλιμοι (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ὧν ὀφελός τι) ἀφίκετο καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης τῆς Μιδεάτιδος τῆς ἠρωΐνης, ὁ ταλαιεργὸς, τυτέϊν, ὁ καρτερικὸς, εἰς τὴν πόλιν τὴν Ἰαολκὸν τὴν ἀφνειάν· τυτέϊ τὴν πλησίαν· σὺν αὐτῷ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ὁ Ὕλας εἰσέβαινεν εἰς τὴν νῆα τὴν Ἀργὼ τὴν εὐέδρου, καὶ εὐκάθεδρον, ἤ τις ἡ Ἀργὼ ναῦς δηλονότι, ἐκ ἤψατο τῶν πετρῶν τῶν μελαινῶν τῶν συμπρομάδων· τυτέϊ, τῶν συμπρομαδούντων ὡρὶς ἀλλήλας. ἀλλὰ διέδραμεν αὐτὰς, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν Φᾶσιν σὺν Ἀμύκῳ τὸν βαθὺν, ὥσπερ αἰετὸς λαμπρὰς τὴν θάλατταν. ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ καιροῦ, ἔμειναν αἱ χοιράδες πέτραι ἀκίνητοι. Τότε δὲ ἐμνήσθησαν οἱ Ἀργοναῦται

Κὤχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον ἕταιρῶν
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆι καὶ ἀντιθέῳ Τελαμῶνι,
(Οἱ μέσσαν ἄμφω ἑταῖροι αἰεὶ δαίνυσθ' ἐτράπεζαν)
Χάλκεον ἄγγος ἔχων. τάχα δ' εὗρεν ἐνόησεν
Ἡμῦν ἐν χώρῳ· περὶ δ' ἕρσα πολλὰ πεφύκει,

Et abiit flavus Hylas, aquam ad cœnam allaturus,
Ipsique Herculi, atque forti Telamoni,
(Qui socii existentes ambo, una semper instruebant mensam)
Æreum vas ferens. Statim vero fontem animadvertit
In loco declivi, ubi multæ herbæ nascebantur,

θεῶται πολλάσιος. λέγω τὸ θεῖον ἐπιπάθισμά τῶν ἡρώων (τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ θεῖος ἄντος) ὅτι αἱ Πλειάδες ἀνατέλλουσι· ἀνατέλλουσι δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔαρος, ὅτι καὶ τὰ ζῶά φασιν ἀπολελυμένα πρὸς νομάς· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἐκαλιαὶ ἄρια νέον βόσκοιλι. καὶ δὴ ἐπιβαίνει τῆς Ἀργοῦς (τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὠνομάζετο) νότου λαμπρῶ πνέοντος μέχρι τρίτης ἡμέρας, εἰς τὴν Ἑλλήσποντον ἴκοντο. ἐνθὰς δὲ τῆς Προποντίδος ὥρμησαν εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν· ἐν ᾧ οἱ βόες ἀρόσιμοι εἰσὶ καὶ εὐχέρειαν τὴν αὐλακα ποιοῦσι, καὶ καλατρίβουσι τὴν γῆν τῷ ἀρότρῳ. ἔστι δὲ τὸ ὅλον εὐδιάφρασις. Κίος δὲ, πόλις τῆς Προποντίδος· ἡ, Κίος ἡ πόλις πρὸς τὴν ἕω κειμένη. οἱ δὲ τὴν Κίον οἰκοῦντες Κιανοί. ἐκβαίνει δὲ τῆς νηὸς δηλονότι· σιωπὴν δεῖπνον ἐποιοῦντο ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν κ' τὸν καιρὸν τῆς δείλης· ποιτὴν δὲ ἐποιήσαντο μίαν πολλοί. προῄκειτο γὰρ αὐτοῖς λειμών, ὅτις ἦν ἀφίλεια τῶν τρωμῶν. ἐξ ἑνὸς λειμῶνος ἔκοψαν βότρυον ὀξὺν καὶ κύπειρον.

36. ΚΩΧ. Ὁ τε. καὶ ὁ Ὕλας ὁ ξανθὸς ἐπορεύθη κομίσων ὕδωρ ἐπιδόρπιον, ἕνεκεν τε Ἡρακλέους καὶ τοῦ ἑτέρου. Τελαμῶνος, καὶ ἐμβριθῆς τὴν ψυχὴν ἦ ἀκαμπὴς καὶ σκληρός. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ἀτρεμφεῖ, οἱονεὶ ἀτρεφεῖ· οἱ τινες κοινὴν ἐποιοῦντο τράπεζαν. ᾤχετο δὲ ὁ Ὕλας, κρατῶν ξίφος σιδηροῦν. ταχέως δὲ κρήνην εἶδεν ἐν τινι χώρῳ κοίλῳ καὶ οἱονεὶ καθημένῳ· ἔφαπεφύκασι δὲ τούτῃ βδίαναι πολλαί· λέγω, θρία, χιλιδόνιον μέλαν, καὶ ἀδίαντον χλωρὸν, καὶ σίλινα θαλερά, καὶ ἄγρωστις, ἡ τεινομένη ἅμα καὶ ἐλιογομένη. μέσοι δὲ τῆς κρήνης αἱ Νύμφαι ἐχόρευον. τοῦτο γάρ δῆτα τὸ, χορὸν ἀρτίζοντο, λέγω, αἱ νύμφαι αἱ μηδέπω τῷ ὕπνῳ δηλάσασαι, αἱ φοβεραὶ τοῖς ἀργοικοῖς θεαί.

40. ΘΡΙ. Θρίον πορίως, τὸ τῆς συκῆς φύλλον· ᾠδὴ τὸ εἰς τρίαν διεχισμένον τε), τρίον καὶ θρίον. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ θριαμβεῖον ὠνόμασαι· οἱ γὰρ παλαιοὶ προπομπὴν ποιοῦντες, φύλλα συκῆς ἐκρέμων τῇ προπομπῇ καὶ ἐβαινον.

Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλωρόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλουσα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι θ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία.
Ἤτοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,

Cæruleum chelidonium & viride adiantum,
Et apium virens, & crispa agroſtis.
In media vero unda Nymphæ choream ducebant,
Nymphæ pervigiles, metuenda ruſticis numina,
Eunica, & Malis, & *inſtar* veri *ſuaviter* aſpiciens Nychea.
Jamque puer admoverat urnam multæ capacem aquæ,

41. ΚΥΑ. Φυτάριόν ἐστι πλατύφυλλον, μίλαξ, ὡσεὶ χελιδών, ὃ ἅμα τῷ φαίνεσθαι τὴν χελιδόνα, ἀνθεῖ. ΑΔΙΑ. Βοτάνη ἐστὶν, ἀεὶ καὶ ἀμπαυλὸς ἄβροχον. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ βρέχω. ἤγουν, τὸ μηδ' ὅλως βρεχόμενον, ἀφ' οὗ τὸ ἐπίθ. ὀρθόν τι καὶ ὀξὺ, καὶ γλισχρόν. ἔστι δὲ ὅμοιον πηγάνῳ, τὰ φύλλα ἔχον μικρότατα καὶ μίλακα. καυλὸν δὲ οὐκ ἔχει, οὐδὲ ἄνθος, οὐδὲ καρπὸν, ῥίζαν δὲ μόνην ἄχρηστον, καὶ λεπτήν. καλεῖται δὲ οὕτω, ἀφ' οὗ τὸ μὴ δεύεσθαι ὕδατι. ἐπεὶ ἐὰν ἐπιχέηλαι ὕδωρ ἐπὶ τῶν φύλλων, οὐ μένει, ἀλλ' ὀλισθαίνει. δεῦσαι γὰρ τὸ βρέξαι.

42. ΕΙΛ. Ἡ συνεσταλμένη. καλὸν εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος, καὶ ἀπλέκεσθαι τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς· ἥτις ἀφ' οὗ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. ἄλλοι δὲ τὴν ἄγρωστιν φασὶν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασι κολλητζίδαν.

43. ΑΡΤΙ. Ἡτοίμαζον, εὐτρέπισον. σωιέσθη φησὶ καθ' ὃν καιρὸν ὁ Ὕλας; ἦλθεν αἰσθόμενοι, τὰς νύμφας αὐτόθι χορεύειν πύσασθαι.

44. ΔΕΙ. Παρόσον φόβον ἔδωκε τοῖς ἐγγεωσί τε καὶ ἐπαύγασιν. ὅθεν καὶ νυμφολήπτους τινὰς φασιν.

45. ΕΑΡ. Ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα. ἀπὸ τῆς ὥρας τὸ ἔαρ τερπνότητος.

46. ΗΤΟΙ. Ὁ δὲ νέος Ὕλας, ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸν κρωσσὸν, ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχε, τὸ πολυχώρητον, ἐπειγόμενος πληρῶσαι αὐτὸ ὕδατος. αἱ δὲ νύμφαι ἐπλάκησαν τὴν χεῖρι αὐτοῦ· τὰς γὰρ φρένας αὐτοῦ τὰς ἁπαλὰς ἅπασιν ὁ ἔρως ὤθειχεν, ἕνεκεν τοῦ παιδὸς τοῦ Ἀργείου. κατέπεσε δὲ εἰς τὸ βαθὺ ὕδωρ δίκην ἀστέρος, ὅστις πυρώδης ὢν, εἰς τὴν θάλατταν κατέπεσεν ἐξαίφνης. ὅστις σύμβολον εὐπλοίας ἐστὶ, συμφωνεῖ δὲ τῇ ἀργοναυτῇ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος καὶ Νίκανδρος. ὁ δὲ Ὁσιατὸς ἐν τοῖς Ἀμαζονικοῖς φησιν αὐτὸν εἰς τὴν κρήνην πεσεῖν, καὶ ἀποθανόν. κρωσσὸς δὲ ἀφὸ τοῦ ω μεγάλου, ὑδροδόχον ἀγγεῖον ἐστί. διὰ δὲ τοῦ ο μικροῦ, εἶδος ἱματίου καὶ σύργης.

51. ΝΑΥ.

Βάψαι ἐπειγόμενοι· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
Πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
Ἀργείῳ δὴ παιδί. κατήμπεσε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅτε πυρρὸς ἀπ' ἠέρος ἤμπεσεν ἀστὴρ
Ἀθρόος ἐς πόντον. ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος,
Κεφότερε, ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα πλώϊμος ἔρως.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δ' ἑταροσόμενος ᾗ παιδί,
Ὤιχετο, Μαιωτισὶ λαοὺς ὀκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ.

Eam immergere cupiens. Illæ vero omnes manibus ejus inhæserunt:
Omnium enim mentes teneras amor occupaverat
Erga puerum Argivum: cecidit vero in undas nigrantes
Confertus, *i. e. subito*; ſicut quando rutila ſtella de cœlo cadit
Præceps in mare: & nautis quiſpiam ſocius ait:
Leviora, ô pueri, armamenta facite; *nam* ſecundus ventus *ſpirabit*.
Nymphæ ſuo in gremio puerum tenentes
Lacrymantem, blandis conſolabantur ſermonibus.
Hercules vero, *animo* perturbatus ob puerum,
Ibat, incurvo arcu accepto Mæotice, *i. e. more Scythorum*,
Et clava, quam ſemper dextera manus ipſius capiebat.

51. ΝΑΥ. Ἰδὼν γάρ τις αὐτὸν καλαπισόπλα λέγει πρὸς τὸν συμπλόϊστας· ὦ παῖδες, μετεωρίσατε τὰ ἱστία· ὁ γὰρ ἄνεμος φορὸς καὶ πρὸς πλεῦσιν ἐπιτηδειότατος.

52. ΚΟΥ. Εὔλυτα καὶ εὐπρεπῆ ποιεῖτε τὰ ἱστία. θέριον γὰρ ἐπιβλύσησται τὸ πνεῦμα ὡς τοιοῦτο σύμσημον, ἐπὰν θέσῃ αὐτήν.

53. ΝΥΜ. Αἱ μὲν δὴ νύμφαι τὸν Ὕλαν ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνέχουσαι παρεψύχοντο καὶ παρεμυθοῦντο ἁπαλοῖς τισι λόγοις κλαίοντα. βουκολικῶς δὲ τὸ παρεψύχοντο ὡς ἐπὶ τῶν πηγῶν.

55. ΑΜ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὁ τοῦ Ἀμφιτρύωνος ἔνεκεν τοῦ παιδὸς ταρασσόμενος, ἐπορεύθη καὶ τὸν Σκύθας, λαοὺς τὰ τόξα τὰ κυκλοτερῆ.

56. ΜΑΙ. Ἤτοι Σκυθισί. Μαιῶται οἱ Σκύθαι, ἀφοσιωθέντες τὴν Μαιῶτιν λίμνην. ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τβυτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος, καὶ Καλλίμαχος.

57. ΕΧΑΝ. Ἀντὶ τοῦ ἐχώρει. ἀπὸ τοῦ χῶ, τὸ χωρῶ, χάδω· καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω, χαιδάνω, ὥστε ἀπὸ τοῦ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι, ἀνδάνω.

Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄυσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς,
Τρὶς δ' αὖρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἴκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν γὰρ μάλα σχεδὸν, εἴδετο πόρρω.
Ὡς δ' ὁπότ' ἠὐγένειος ἀπέπρασθε λὶς ἰσακούσας
Νεβρῷ φθεγξαμένας τὶς ἐν ὤρεσιν, ὠμοφάγος λὶς,
Ἐξ ὀνὰς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάτως ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόηλο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὦρεα κὴ δρυμώς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα παντὶ ἦς.
Ναῦς μέσσῳ ἄρμενα ἔχουσα μετάρσια τῶν παρεόντων.

Ter Hylam inclamavit, quantum profundo gutture clamare valebat,
Ter puer exaudivit, & exilis vox pervenit
Ex undis: cumque valde prope adesset, procul abesse videbatur.
Ac veluti comatus leo, cum procul exaudivit
Hinnulum clamantem, aliquis *inquam* leo crudivorus, in montibus,
E cubili suo properat ad paratissimam cœnam:
Ita Hercules in inviis sentibus
Pueri desiderio errabat, spaciosam vero cursu corripiebat regionem.
Miseri sunt amantes. Errabundus quantum laboravit
Per montes & saltus! res vero Jasonis posteriores illi erant.
Navis stabat habens antennas suspensas ab illis qui aderant:

58. ΤΡΙΣ. Ἐκ τρίτου μὲ ἐφώνησε τὸν Ὕλαν, ὅσον ἤρυγε, ἤγουν, ἐχώρει ὁ λαιμὸς αὐτοῦ· τετίσιν, ὅσον ἠδύνατο. ἐκ τρίτου δὲ καὶ ὁ παῖς ἤκουσεν αὐτοῦ βοῶντος.

59. ΑΡΑ. Οὐχ ὡς κατὰ φύσιν ἀδιεπῆ φωνὴν τοῦ Ὕλα ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν βάθει ὄντος, καὶ ὑπὸ τοῦ νυμφῶν καλιχομένη. ἡ λεπτὴ δὲ καὶ ἁμυδρὰ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐγένετο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος. καὶ ἰσχὺς ὄντος αὐτοῦ, διὰ τὸ λεπτόταλον τῆς φωνῆς.

60. ΕΙΔ. Ἦγουν ἐφάνη πόῤῥω ἦν.

61. ΩΣ. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς ἀκούων, ἐκινήθη κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἂν κάποτε λέων χαροπὸς ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ κοίτης ὤν, καὶ πεινῶν, ἀκούσας νεβρὸν φθεγξαμένην, ἐπήδησεν, ὡς τροφὴν ἑτοιμοτάτην. ἐκινήθη δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας τὰς ἀδιοδεύτους, καὶ τετάρακται ποθῶν τὸν παῖδα. ἐπῆλθε δὲ πολύν τινα χῶρον.

66. ΣΧΕ. Ἐλεεινοὶ οἱ φιλοῦντες. καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς πολλὰ ἐκακοπάθησε πλανώμενος εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς. τὰ δὲ τοῦ Ἰάσονος ἐν δευτέρῳ λόγῳ ἦν αὐτῷ, τετίσι τὰ ἀκολουθοῦντα αὐτῷ ὑδεῖν ἠγείτο.

68. ΝΑΥ. Ἡ μὲν ναῦς τὰ ἄρμενα εἶχε μετέωρα, διὰ τῶν παρόντων. οἱ δὲ νέοι ἐκάθηρον τὰ ἱστία

Ἰσία δ' ἠΐθεοι μεσονύκλιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ᾧ πόδες ἄγον ἐχάρη
Μαινόμενος. χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἤπαρ ἀμύσσων.
Οὕτω μὲ κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖ.
Ἡρακλέϊ δ' ἥρωες ἐνερτόμεον λιποναύτᾳ,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ.
Πεζὸς δ' ἐς Κόλχους τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

Juvenes vero media nocte vela purgabant,
Herculem exſpectantes. At ille ruebat quo pedes ducebant,
Furibundus: nam ſævus deus intus illi jecur laniabat.
Sic pulcherrimus Hylas inter immortales numeratur.
Herculem vero heroës criminabantur, ut deſertorem navis,
Quod deſeruiſſet Argo habentem triginta remigum transtra.
Pedes vero venit ad Colchos, & inhoſpitalem Phaſidem.

κατὰ τὸ μεσονύκλιον ἐξεμένοντες τὸν Ἡρακλῆ. ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ὡς μαινόμενος ἐχώρει, ὅπου οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον. ὁ γὰρ θεὸς, τουτέστιν ὁ ἔρως, τὸ ἧπαρ αὐτοῦ ἔκαιε. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀμύσσειν. ἀμύσσω γὰρ, τὸ λέγω ξυρῶ τὴν σάρκα τέμνων. ἄθεν καὶ ἀμυχαὶ, αἱ τῷ δέρματι τομαί.

72. ΟΥΤ. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ καλλίστος Ὕλας, ἐναρίθμιος τοῖς θεοῖς ἐγεγόνει. τὸν δὲ Ἡρακλέα, οἱ συμπλέοντες ἥρωες ἐλοιδόρουν, λέγοντες δηλονότι λειποναύταν, τουτέστι κατέλιπε τὴν Ἀργὼ τὴν τριακοντάζυγον· τουτέστι τὴν πολυκάθιδρον. ἦσαν γὰρ τριάκοντα ἔχουσαι καθέδρας ἐρετῶν, ὡς ἐξήκοντα ἦ) πού πλέοντας. τὸ δὲ ἠρώησεν, ἀντὶ τοῦ κατέλιπεν, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ ἐρωῆσθαι.

75. ΠΕΖ. Ἰδίως πεζὸν φησὶν ὁ Θεόκριτος τὸν Ἡρακλέα εἰς Κόλχους ἐλθεῖν· ἡ γὰρ πολλὴ κατέχει δόξα, ὅτι βουλῇ Ἥρας ὑπήρησεν Ἡρακλῆς, ὑπὲρ τοῦ τὸν Ἰάσονα κατορθῶσαι μόνον δοκεῖν τὸν εἰς Κόλχους πλοῦν, καὶ μὴ ἰδιοποιήσασθαι τὸν ἆθλον αὐτός. Ἄλλως· πεζὸς δὲ εἰς Κόλχους. ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῶν Ἀργοναυτῶν ἀποπλουσάντων δηλονότι, πεζῇ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς Κόλχους, καὶ εἰς τὸν Φᾶσιν τὸν ἄξενον, τουτέστι τὸν κακόξενον. Μυσίας δὲ Κόλχους φησὶ κληθῆναι ἀπὸ Κόλχου τοῦ Φασιδος.

ΤΟ ΘΕΣΙΣ

Τῦ Τεσσαρεσκαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Ἐπιγράφεται τῦτο τὸ εἰδύλλιον Κυνίσκας ἔρως. ἡ γὰρ γυνὴ Αἰσχίνυ μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ γείτονι ὑῷ, καταφρονῆσα τῦ Αἰσχίνυ. Θυωνίχυ δέ τινος ἑταίρυ περσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνυ, διηγεῖται αὐτῷ τὰ περὶ Κυνίσκας. κ᾽ δὲ τὸ τέλος λέγει ἡ ὁ Θυώνιχος βραχὺ μέν, ἀλλὰ λαμπρὸν Πτολεμαίυ τῦ Φιλαδέλφυ ἐγκώμιον.

ARGUMENTUM

IDYLLII XIV.

Inſcribitur hoc Idyllion Cyniſcæ amor. Uxor enim Æſchinis magis addicta erat Lyco cuidam vicini filio, contempto Æſchine, Thyonicho autem quodam ejus amico illum accedente, quem longo tempore non viderat, narrat illi quæ ſibi à Cyniſca acciderant. In fine vero Thyonicus recitat breve quidem, ſed illuſtre Ptolemæi Philadelphi encomium.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ,

Εἰδύλλιον ιδ᾽.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ ΚΑΙ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον, Θυ. Ἀλλὰ πῶς αὖτως,

Αἰσχίνα. Αἰσχ. Ὡς χρόνιος. Θυ. Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

CYNISCÆ AMOR, vel THYONICHUS,

IDYLLION XIV.

ÆSCHINES & THYONICHUS.

MUltum ſalvere Thyonichum *jubeo.* THYON. Imo tibi *ſalutem opto.*

Æſchine. ÆSCH. Quam ſerus, *i. e. longo tempore non viſus, ades.* TH. Serus? quæ vero cura tibi *eſt?*

1. ΧΑΙΡ. Προλέγει ὁ Αἰσχίνης λέγων, χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. λείπει δὲ τῷ λόγῳ, τὸ γλύκιστο, ἢ τὸ λέγω. Τί δέ τοι τὸ μέλημα; ὁ Θυώνιχος, οἶδα κἀγὼ ὅτι βραδέως ἦκω. τί δέ σοι ἡ φυγοτίς; ὁ ἐρώμενός φησι. πεπόνθαμες ἐχ ὡς λῶστα· ἦγον, ὃ κατὰ γώμιλλα.

3. ΤΑΥ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Περίσομες ἔχ ὡς λῶϊσα, Θυώνιχε. Θυ. Ταῦτ' ἄρα λεπ-
Χὼ μύϊαξ πολὺς ἔτ' ἄρ', αὐαλέοι ἦ κικῖνοι· (τὸς,
Τοιῆτ' πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορϊστὰς,
Ὠχρὸς, κἀνυπόδατ', Ἀθλιωτᾶ δ' ἔφατ' ἦμες.
Ἤρατο μὰν ἐ τλῶ (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπλῶ ἀλδύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδες, ὦ 'γαθ', ἔχων· ἐμὲ δ' ἀ χαρίεσσα Κυνίσκα

ÆSCHINES.

Non optime nobiſcum agitur, Thyoniche. THE. Propterea ſane mæret es,
Et hæc barba inculta eſt, ſqualidique capilli.
Talis nuper *huc* advenit quidam Pythagoricus,
Pallens, diſcalceatus; Athenienſem vero ſe eſſe dicebat:
Appetebat ille (ut opinor) farinam affatam.

ÆSCHINES.

Jocaris tu quidem, ô bone: me vero formoſa Cyniſca

3. ΤΑΥ. Διὰ τοῦτο λιπλὸς ἐγένω, ὦ Αἰσχίνα, ἢ ὁ μύϊαξ ἔτ' πολὺς ἂν, ὁκ τῷ φροντίδων οὐκ ἔτυχεν ὀπιμελείας.

4. ΑΥΑ. Ἀλλὰ τῷ κομῇτί σοι τὸ ῥύσιον, ἢ οἱ κικῖνοι καλαίξηροί εἰσιν, ὡς ἀϕὲ τλῶ λυπλῶ, ἢ τὸ κείρεσθαι ωθμιτεμέϊω.

5. ΤΟΙ. Τοιοῦτός τις ἦκεν Ἀθήνηθεν εἰς Σικελίαν πρὸ τότε ἐπαγγελλόμε Πυθαγορικὸν δόγμα. τινὲς δέ φασι τοῦτο λέγειν εἰς Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, ἀκέσαντες αὐτὸν ἐν Ἰταλίᾳ ἀϕικέϊαι εἰς Σικελίαν, συναξόμενον Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. ἀϕαιρέσει δὲ Πυθαγορικοὶ τῶν Πυθαγορισῶν. ὅτι οἱ μὲ Πυθαγορικοὶ, πᾶσαν φροντίδα ποιεῖσθαι τοῦ σώματος· οἱ δὲ Πυθαγορισταὶ ωθεσταλμένη ἢ αὐχμηρᾶ ἀϕαίτη χρῶνται. τινὲς δὲ Πυθαγορισὰς λέγουσι, τὲς ὑποδεχομένες τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὅλας δὲ τῆς ἐκείνε δόξης. Πυθαγορικὲς δὲ, τὲς ἔτω φρονθίδας ὡς ἐκεῖνος, ἢ κ' Πυθαγόραν ἀϕαιτωμένες. ἐλέγετο δὲ ὁ Πλάτων τὸν Πυθαγόραν ἔτως ὑποδέχεσθαι, ὥς καί τινα νομίζεσθαι λέγειν ἐξ αὐτοῦ, ὥστε Πυθαγορισὴν τὸν Πλάτωνα εἰρεῖσθαι. τῶν δὲ Πυθαγόρε, οἱ μὲ ἦσαν ωθεὶ θεωρίαν καταγινόμενοι· οἵπερ ἐκαλοῦντο σεβασικοί· οἱ δὲ ωθεὶ τὰ ἀνθρώπινα, οἵπερ ἐκαλοῦντο πολιτικοί· οἱ δὲ ωθεὶ τὰ μαθήματα τὰ γεωμετρικὰ ἢ ἀριθμητικά· οἵπερ ἐκαλοῦντο μαθηματικοί· τότων ἦν οἱ μὲ αὐτῷ συγκυόμενοι τῷ Πυθαγόρᾳ, ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοί. οἱ δὲ τότων μαθηταὶ, Πυθαγόρειοι· οἱ δὲ ἄλλως ἔξω ζητηταὶ, Πυθαγορισταί.

7. ΗΡΑ. Ἐμοί, ϕησι, δοκεῖ, ὅτι λιμώτλων ἤρατο ἢ ἐκείνε, ἤγων ἐπεθύμει, ὀπῖᾶ ἀλδύρω. ὅθεν ἀχρός τις ἦν.

8. ΠΑΙ. Ἀτλικῶς τὸ ἔχων, παρέλκει. ἤγων, σὺ μὲ ϖαίζεις· ἐμὲ δὲ ἡ χαρίεσσα Κυνίσκα ἐκμαίνει.

9. ΛΑΣ.

Τρέισδε· λασῶ ἢ μανεὶς ποκα· θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιῆτος μὲν ἀεὶ τύ, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξύς,
Πάντ' ἐθέλων κἠ καιρόν· ὅμως δ' εἰπὲν τί τὸ καινόν.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὦ Ἀργεῖος, κἠγών, κ' ὁ Θεσσαλὸς ἱππιοδιώκας
Ἄπις κ' Κλεόνικος ὀλίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατίκαφα νεοσσώ,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῳξα δ' Βύβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, ᾧ ἐδὸν ὡς ἀπὸ λαιμῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἦς πότος αὖτος·
Ἤδη δ' προϊόντος, ἔδοξ' ὀπιχεῖν ἄκρατον,

Contumelia afficit: inſaniam, priuſquam quis ſentiat: vix pili intervallo à furore abſum.

THYONICHUS.

Talis tu ſemper es, chare Æſchine, *nunc* lenis, *mox* aſper,
Omnia requirens opportune: attamen dic aliquid novi.

ÆSCHINES.

Argivus, & ego, & Theſſalus eques
Apis, & Cleonicus miles, *una* potabamus
In loco apud me: duos quidem pullos mactaveram,
Et lactentem porcellum: & aperui illis *vinum* Byblinum
Odoriferum, quatuor annorum, prôpe ſicut à prelo.
Bulbus & cochlea promebantur; erat potus dulcis.
Jam vero procedente *tempore* viſum eſt infundere merum

9. ΛΑΣ. Λανθάνω, φησὶν, ἐμαντὸν εἰς μανίαν ἐμπεσών. εἶτα διὰ μέσου, τὸ θρὶξ, ἦγεν ὀλίγου δέεται τὸ μεταξύ, τῇ ποιητῇ μεμανῆναι.

10. ΑΣΥ. Ἐκ τῆ Ἀλαχρῆμα καὶ τῆ σιωπᾷ· ἀξυνόμυθος. ἢ ὅτι μανιώδης εἶ ῥῆμα οἷον ἔχεις τι καὶ ἐξύτητος, ἐ γὰρ παίῃ σιωπηλὸς ὑπάρχεις.

11. ΟΜΩ. Ἀλλ' ὅμως εἰπέ μοι τί τὸ νεώτερον, ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ λυπῆν σε.

12. Ω Ρ. Διηγεῖται πλὼ τῆς μανίας ὑπόθεσιν.

15. ΑΝΩ. Οἶνον δηλονότι Θρᾳκικίν. ἢ ὕτω καλεμένης τῆς ἀμπέλε ἀπὸ τῆς Θρᾴκης, παλαιὸν μὲν ὄνλα καὶ τετάρων ἐτῶν. ἀνίοχρον δὲ πρὸς τὸ μὴ διοχλῆσαι τῷ οἰνοπλί. ἡδὸν γὰρ τότε ἐδόκει αἰπλεῖσθαι ἀπὸ τῆς ληνῦ.

17. ΒΟΛ. Βολβὸς, εἶδος βολάτης, ὁμοίας κρομμύῳ Κολχικῷ.

18. ΗΔΗ. Ἦγεν, ἤδη δὲ προκόπλοιο τῇ ποτῇ ἐδοξεν ἡμῖν ὀπιχεῖδαι ἄκρατον· ἤτοι, λαμβάνειν καὶ ἐπιπαίνδειν. ὕτω γὰρ εἰώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς συμποσίοις, ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ἐνομάζειν τινὰς ἐρωμένες ἢ φίλες, καὶ

Ὅτιν᾽ ἤθελ᾽ ἕκας᾽· ἔδει μόνον ὥτιν᾽ εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲ φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδοκτο·
Ἀ δ᾽ ἄδην, παρεόντᾳ᾽ ἐμεῦ. τίν᾽ ἔχεν με δοκεῖς νᾶν;
Οὐ φθεγξῇ; λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν·
Κήφθα. εὐμαρέως κεν ἀπ᾽ αὐτᾶς ἐ λύχνον ἄψαις.
Ἔνθι λύκᾳ᾽, Λύκᾳ᾽ ἐνθί, Λάβα τῶ γείτον᾽ υἱός,
Εὐμάκης χ᾽ ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἥμεν·
Τᾶτω τὸν κλύμβων κατετάκετο τλῶον ἔρωτα·
Χαμὼν τᾶτο δ᾽ ὠτὸς ἐγὼ τοθ᾽ ἥσυχα ἴτως·
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γνωτῶν.
Ἤδη δ᾽ ἦν πόσι᾽ τοι τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,

Cujuſcunque nomen quiſque vellet: tantum oportebat dicere cujus.
Nos quidem clamantes bibebamus ſicut placebat.
Illa vero nihil, me præſente. Quid mihi animi fuiſſe cenſes?
Non loqueris? lupum vidiſti: jocatus eſt, perinde ac ſolers quiſpiam ait.
Et incenſa eſt: facile ab ea lucernam incendere potuiſſes.
Lycus eſt, certe Lycus eſt, filius Labæ vicini,
Procerus, & tener, qui multis pulcher eſſe videtur.
Hujus inſigni illo amore tabeſcebat:
Idque mihi aliquando clam indicatum fuit.
Neque tamen rem exploravi, fruſtra hanc barbam virilem alens.
Nos quatuor jam probe poti eramus,

κ᾽ ἐπιχεῖν τᾷ γᾷ, κ᾽ φθίσγεσθαι τῶν φιλάτων τὰ ὀνόματα.

19. ΕΔΕ. Ἔδει δέ φησι μόνον εἰπεῖν, ἃ χάριν ὁ οἶν᾽ ἰχθεῖτο.

20. ΑΜΜ. Ἡμεῖς μὲ ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον ἐπίνομεν.

21. ΑΔ᾽. Αὕτη δὲ ἡ Κυνίσκα δηλονότι, ἐκ ἔπιε παρόντ᾽ ἐμεῦ. ὑδὲ ἀποκρίσεώς με ἠξίωσεν ἐν τῷ ἐπιχεῖσθαι αὐτῇ κυάθους. τίνα ἂν ἔχειν δοκεῖς διάθεσιν τοιαῦτα πάσχοῦσα;

22. ΟΥ. Τᾶτο ἀμφιβόλως εἴρηται. ἢ ὅτι Λύκᾳ ἰσᾷ ἡ Κυνίσκα· ἢ ὅτι καθὸ εἰ ὀφθείλες ἄφνω ὑπὸ λύκου, δοκεῖσιν ἄφωνοι γίνεσθαι. ὅτ᾽ δὲ ἐναντίως εἶπεν. ἐχὶ, μήποτε ὑπὸ λύκου ὤφθης. ἀλλὰ μητὶ λύκου εἶδες. ΕΠΑ. Ἡ Κυνίσκα φησὶ πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα, ὡς σοφός τις, κ᾽ ἅμα ταῦτα εἰποῦσα, κ᾽ μηδὲν ἔσα τῷ Λύκῳ, ὥτως ἐφλέγετο ὡς κ᾽ λύχνον εὐκόλως, ἀπ᾽ αὐτῆς ἅψαι.

28. ΜΑΤ. Τοιοῦτον μαλακοπώγων ὑπάρχων, οἷον, μάτην ἀνδρὸς πώγωνα ἔχων, διὰ τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ ἀνδρὸς ἐμμ.

Χὠ Λαρισαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχῆς
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἁ δὲ Κυνίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ πρὶν ματρὶ
Παρθένος ἐξαίτις κόλπῳ ἁπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγών, τὸν ἴσης τὺ θυώνιχε, πυξὶ δι' ὀφρύος
Ἧλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δ' ἔπλως,
Ἔξω ἀπώχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακόν, ἤτοι ἀρέσκω;
Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκέλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· τλίω τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥεόντα.
Μάσσακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν,
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ὑπὸ δίφρακος ἕδραμε τήνα
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου καὶ δικλίδος, ἃ πόδες ἄγον·

30 Et Lariſſæus cœpit de Lyco meo ab initio canere
Theſſalicum quoddam carmen, mala mens: Cyniſca vero
Mox flevit vehementius, quam circa matrem
Puella ſex annorum gremium *matris* appetens.
Tunc ego, quem tu noſti, Thyoniche, pugnum in faciem
35 Impegi, *moxque* rurſus alium: at *illa* contrahens veſtes,
Foras abiit celeriter: Mea peſtis, *inquam*, non tibi placeo?
Alius tibi jucundior in ſinu eſt: alium abiens
Calefac amatorem: illi tuæ lacrymæ pro pomis fluunt.
Quemadmodum autem hirundo, *quæ* cibum pullis ſub tectum tulit,
40 Mox cito revolat ut alium cibum adferat:
Sic illa celerior è molli culcitra cucurrit,
Recta per portam foreſque geminas, qua pedes ducebant.

34. ΤΑΜ. Τάτε ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν κλαίουσαν, εἶόν μι σὺ, Θυώνιχε, γινώσκεις ὀργίλον, πυγμὴ τὴν σιαγόνα αὐτᾷ ἔπαισα, κόρᾳσιν δὲ τὴν γναθὸν καὶ σιαγόνα οἱ Ἀτλικοί.

38. ΤΗΝ. Ἐκείνῳ φησὶ τῷ Λύκῳ τὰ ξύλινά σε δάκρυα μᾶλα πίπτειν. τυτίζειν ἔρως, καὶ ἐπιθυμία. μήλοις δὲ ἀλλαγίον τοὺς ἔρωτας ἀπὸ τοῦ ἔρωτας αὐτοὺς καλλοῦν.

39. ΜΑΣ. Οὐχ ὕτω τις χλιδὸν τροφὴν δοῦσα τοῖς νεοσσοῖς ταχίως, πάλιν ὑπίστριφεν ἐπὶ τῷ ἴσῃ κομίσαι, ὡς ἐκείνη λιποῦσα τὸν δίφρον, ἦγεν τὴν καθίδραν, ᾧ χετο. μελακὰς δὲ παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακαῖς κάθηνται καθίδραις, ὡς ἐν Συρακούσαις.

42. ΙΘΥ. Ἦγεν εὐθύ. ἀντὶ τοῦ οἶκον τὴν διθύρου. ἀμφίθυρον γὰρ τὸ δίπλυχον, ταυτόν ἐστι. δηλοῖ δὲ τὸ διθύρου. ΑΠΟ. Ὅπου οἱ πόδες ἦγον.

43. ΕΒΑ.

Αἶν@ θὴν λέγεταί τις, Ἔβα κ' ταῦρ@ ἀν' ὕλαν
Εἴκαδι ταύδ', ὀκτὼ ταύδ', ἐννέα ταύδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἐνδέκατ@. ποτίθει δύο, κ' δύο μᾶνες,
Ἐξ ὥ ἀπ' ἀλλάλων· ὐδὲ Θρακισὶ κέκαρμαι.
Ἆϝ, Λύκῳ νῦν πᾶσα, Λύκῳ κ' νυκτὸς ἀνῶκ@·
Ἄμμες δ' ἅτε λόγω τινὸς ἄξιοι, ἄτ' ἀελμηνῖοι,
Δύσανοι Μηγαρῆες, ἀτιμοτάτᾳ ἐνὶ μοίρα.
Κεἰ μὴ ἀποσέρξαιμι, τὰ πᾶσά κεν εἰς δέον ἔρπει·

Proverbio quidem dicitur, Abiit taurus in ſylvam.
Viginti jam, octo jam, novem jam, decem alii dies *præterierunt*,
Hodie undecimus eſt, adde duos; & duo menſes erunt
Ex quo fuimus ſeparati, neque more Thracum tonſus ſum.
Illa nunc Lyci tota eſt; Lyco etiam nocte patet:
Nos vero neque ratione aut numero ullo digni cenſemur.
Miſeri Megarenſes, in contemptiſſima ſorte.
Et ſi modo durarem, omnia recte eſſent:

43. ΕΒΑ. Παροιμία ἐστὶν, ἐπὶ τῶν μὴ ἀναστρεφόντων. Λέγεται δὲ, τὰς ταύρους ὕλης ἐπιλαμβανομένης ἀλήτους εἶναι.

44. ΤΑΙ. Ψηφίζει τὰς ἡμέρας, ἀφ' ὧν ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι εἰσὶ, κ' ἀφ' ὧν ἐκ ὀκάζη κ' Κᾶρας τὰς τρίχας.

47. Α ΔΕ. Αὐτὴ δὲ κ' τὰ πᾶσα τῷ Λύκῳ ἐστίν. ὥστε κ' νυκτὸς αὐτῷ τὴν θύραν ἀνεῳχθαι.

48. ΑΜ. Ἡμεῖς δὲ παρ' αὐτῇ οὐδ' ἐν ἀριθμῷ ἐσμέν. ὥσπερ οὐδὲ οἱ Μεγαρεῖς ὑπὸ τῆς Πυθίας ἐλέχθησαν εἶναι τινὸς ἄξιοι λόγου. Ἱστορεῖ δὲ Δεινίας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρονηματιώδεις ποτὲ, ὅτι κρείττους τῶν Ἑλλήνων εἰσὶν, ἐπύθοντο τοῦ Διὸς, τίνος κρείττονες τυγχάνουσιν· ὁ δὲ ἔφη Γαίης μὲν πάσης τὸ Παλασγικὸν Ἄργος ἄμεινον, Ἵπποι Θρηϊκίαι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες, Ἄνδρες δ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ παλῆς Ἀρεθούσης. Ἀλλ' ἔτι κ' τῶνδ' εἰσὶν ἀμείνονες, οἵτε μισηγὺ Τίρυνθος ναίουσι, κ' Ἀρκαδίης πολυμήλου Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα φιλάμοιο. Ὑμεῖς δ', ὦ Μεγαρεῖς, ὅτε τρίτοι, ὅτε τέταρτοι, Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

50. ΚΕΙ. Καὶ εἰ μὲ καταφρονήσαιμι αὐτῆς, διόλου ἂν μοι τὰ πᾶσα ἐξεχώρουν.

Νῦν δέ ποθ', ὡς μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γευόμεθα πίσ-
Χῶ τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος, (σας.
Οὐκ οἶδα· πλὴν Σῖμος ὁ τᾶς Ἐπιχάλκυ ἐραθεὶς,
Ἐκπλώσας, ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἡλικιώτας.
Πλώσομαι κἠγὼ Δαπόνδε· ἔτε κάκιος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὀμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὤφελε μὰν χωρεῖν κῆν νῶν τεὸν ὧν ἐπιθύμεις,
Αἰσχίνα. εἰ δ' ἔτως ἄρα σοι δοκεῖ ὥς ἀποδημεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαιὸς ἐλευθέρῳ οἷος ἄνηρ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἄλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις; Θυ. Ἐλευθέρῳ ὅσις ἄριστος,
Εὐγνώμων, φιλόμουσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν δ' ἀφιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδύς· αἰτοῦμένῳ, οὐκ ἀναγδῶν,
Οἷα χρὴ βασιλῆ· αἰτεῖν δ' οὐ δεῖ ἐκ ἐπὶ παντὶ,

Nunc vero, ô Thyoniche, tanquam mus, ut aiunt, picem guſtavimus: Quodque pharmacum ſit contra perplexum amorem,
Non ſcio. Verum Simus, qui Epichalci filiam amabat,
Meus æqualis, cum aliquo navigaſſet, ſanus rediit.
Navigabo & ego per mare, neque ex poſtremis ero,
Neque ex primis fortaſſe, ſed mediocris quidam miles.

THYONICHUS.

Utinam tibi ex animo ſuccedant quæ cupis,
Æſchine. Si vero omnino decretum tibi eſt peregre proficiſci,
Ptolemæus præbet ſtipendia: homini libero vir quam optimus.

ÆSCHINES.

Cætera vero qualis vir eſt? TH. Homini libero quam optimus,
Benignus, Muſarum ſtudioſus, amabilis, ſumme jucundus,
Qui novit amicum, inimicum vero etiam magis:
Multis multa largiens, rogatus non abnuens,
Qualia regem *tribuere* convenit: neque vero de omni re petere oportet,

51. ΝΥΝ. Παροιμία ἐπὶ τὸ, Μῦς γευόμενος πίσσης. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν εἰς ἀηδῆ πρᾶγμα ἐμπεσόντων, καὶ δυσεξαλήτως ἀπαλλασσομένων. ὥσπερ γάρ, φησιν, ὁ πίσσης γευόμενος μῦς ἐνιληθεὶς κρατεῖται, καὶ ζῶν τιμωρεῖται, ὕτω κἀγώ.

68. ΆΤΑ.

Αἰσχίνα· ὥς᾽ εἴτοι χῇ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ᾽ ἀμφοτέρων ἢ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μάχην θρασυκαρδίαν ἀνδρὸς
Τὰ τάχα εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κρόταφων τελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπιχρὼς ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος. ποιεῖν τι δεῖ εἰς γένυ χλωρόν.

65 Æschine. Quapropter, si tibi in dextro humero placet
Sagulum summum fibula connectere, utroque vero *pede* innixus
Audebis irruentem ferocem *hostem* scutatum sustinere,
Quamprimum in Ægyptum *eas:* à temporibus fieri incipimus
Omnes senes, atque inde ordine in genas serpit
70 Ætas, quæ canos facit: gerere aliquid oportet *eos* quibus est genus viride, *h. e. florent ætate.*

68. Τὰ ΤΑ. Κατὰ τάχος, ἴσχυ δηλονότι εἰς Αἴγυπτον. ΑΠΟ. Ἀπὸ τῶν μωμίζων γινόμεθα πάντες γέροντες. καὶ ἰφιξῆς κατὰ τάξιν εἰς τὴν παρειὰν ἔρχοιτο λευκαίνων ὁ χρόνος.

70. ΠΟΙ. Διὸ δεῖ τι ποιεῖν εἰς γένυ χλωρὸν, ἀντὶ τοῦ ὧς ἀκμάζομεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Πεντεκαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Ἐπιγράφεται μὲ τῦτο τὸ εἰδύλλιον Συρακύσιαι ἢ Ἀδωνιάζυσαι. ὑπόκειται δέ τινας Συρακυσίας τὸ γῆθεν, παρεπιδημήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ὅτι θύσας ἔτυχε τῇ κωμῳδεμένῃ Ἀδώνιδι ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τῦ Πτολεμαίυ τῦ Φιλαδέλφυ γυναικός· ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς Ἀδωνίοις ἀγακομίσαντας τὰ εἴδωλα τῦ Ἀδώνιδος μετὰ τῶν μαζομένων ὅτι τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ἄδυσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Ἀρσινόης διὰ ᾠδῆς ἐκπαγίλλυσαν.

ARGUMENTUM
IDYLLII XV.

Inſcribitur hoc Idyllion Syracuſiæ ſive Adonidis feſtum celebrantes. Tractat autem de Syracuſanis quibuſdam genere, quæ Alexandriæ peregrinantur, & exeunt ad ſpectaculum pompæ, qua Adonis ab Arſinoë uxore Ptolemæi Philadelphi geſtabatur. Morem autem habebant Alexandrini in Adoniis feſtis, eos qui Adonidis ſimulacra geſtabant, una cum ſolennibus ad mare ferre. Deſcribit autem Theocritus, ut reginæ gratificetur, cantricem quandam, ſumptuoſum Arſinoës apparatum carmine recenſentem.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ,
Εἰδύλλιον ιε΄.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

ΕΝδοῖ Πραξινόα; Εὐ. Γοργὼ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἐνδοῖ.

ΠΡΑΞΙΝΟΕ.

Θαῦμ' ἔτι καὶ νεῶ ἦνθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ.

SYRACUSIÆ,
Sive
ADONIDIS FESTUM CELEBRANTES.
IDYLLION XV.

GORGO, EUNOE, PRAXINOE, ANUS, HOSPES.

ESTne intus Praxinoë? EUN. Chara Gorgo, ut ſero? eſt intus.

PRAXINOE.

Mirum quod & nunc ades! Eunoë, diſpice illi ſellam.

1. ΕΝΔΟΙ. Ἐνδοῖ αὐτὶ τῦ ἔνδον ἐρεῖ; τοπικὸν ἐπίρρημα, ὡς τὸ Μεγαροῖ, Πυθοῖ. ἀνλιπίπλει δὲ τύτοις τὸ οἴκοι. Ἐπὶ Γοργῶ δέ φησι πρὸ

a

Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. Εὐ. Ἔχει καλλιστα. Πρ. Καθ-
ΓΟΡΓΩ. (ίζευ.

Ὦ τᾶς ἀδεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλᾶ μὰ ὄχλω, πολλῶν δ' ἐθελόντων.
Παῖλα κρηπῖδες, παῖλα χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἃ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἐκαστέρω ἐμ' ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθών,
Ἰλεὼν, ἐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔμ φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τέον ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Διώνα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὄρη, γυῖαι, ὡς ποθορῆ τύ.

Injice & pulvinum. Eun. Habet optime. Prax. Sede.

Gorgo.

O incorpoream animam: vix vobis ſalva evaſi,
Praxinoë, à multa turba, & multis curribus.
Ubique ſunt crepidæ: ubique chlamydati viri.
Et via immenſa eſt: tu vero longius à me habitas.

Praxinoe.

Hæc demens ille (*maritus meus*) extrema terræ occupavit veniens,
Specum, non domum, ne vicinæ eſſemus
Inter nos, ut mihi adverſaretur, invida peſtis mihi ſemper.

Gorgo.

Ne dic de tuo marito talia, chara Diope,
Parvulo præſente: vides, mulier, ut te aſpicit.

πρὸς τὴν Θεράπαιναν ἐνδὸν ἐστιν ἡ Πραξινόα; πρὸς ἣν ἡ δούλη ὡς χρονίαν λέγει· Γοργὼ φίλα ὡς χρόνῳ, ἀντὶ τοῦ ὡς ἀληθῶς χρόνιος. εἶτα μικρὸν διαλιπήσασα, ἐπάγει, ἐνδοῖ ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστι.

4. ΜΟΛ. Ἤδη ἐπιπόνως, μόλις πρὸς ὑμᾶς ἰσώθην, ὑπὸ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἁρμάτων.

6. ΠΑΝ. Ἤγουν, παιδιαχῶς κεκρηπιδωμένοι ἄνδρες. λέγει δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει πρατιώτας.

7. ΟΔΟ. Ἡ δὲ ὁδὸς πολλή. σὺ δὲ ἐκαστέρω, ἀντὶ τοῦ, πόῤῥω μοι οἰκεῖς.

8. ΠΑΡ. Ἡ Πραξινόα ταῦτα φησι πρὸς τὴν ἰδίαν ἀνδρός· ὅτι μακρὰν ἐμισθώσατο τὴν οἰκίαν. παράρος δὲ, ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀναίσθητος, ὁ ἀχρήστιμος καὶ μάταιος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων, οἵτινες τῷ ζυγῷ οὐ χρησιμεύουσιν· ἱλεὸν δὲ λέγουσι τὸν φαλὸν ἀπὸ τοῦ τὰ ἱππικὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. φθονερὸν δὲ ἀντὶ τοῦ φιλόνεικον.

13. ΑΠΟ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος, ὃ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὼ πότνα. καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

15 Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρώαν (λέγομες πρώαν δὴν
Πάντα) νίτρον κὴ φῦκος ὑπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας
Ἑπτὰ δραχμᾶν κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν,
20 Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἄπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον κὴ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Bono animo sis, Zopyrion, chare fili, non dico de patre.

GORGO.

Puer intelligit, per Proserpinam: Pulcher est pater.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

15 Pater quidem ille nuper (nam nuper dicamus, scilicet
Omnia) nitrum & fucum cum [redacted] taberna empturus esset,
Rediit salem adferens nobis, homo tredecim cubitorum.

GORGO.

Eodem modo meus *maritus* Diocli-des agit, pernicies argenti:
Septem drachmis pilos caninos, veterum avulsiones perarum;
20 Quinque vellera emit heri, nil nisi sordes, laborem super laborem.
Verum age, cape amiculum, & peplum fibulatum.

13. ΑΠΦ. Οὕτω τὸν πατέρα καλοῦσιν ἀφ' ὗ τις σίφυκεν. λέγει δὲ ὑποκοριστικῶς. ἤδη δὲ ἀπὸ τούτου καὶ τὸν περισσότην.

14. ΝΑΙ. Ναὶ μὰ τὴν θεόν. ναὶ μὰ τὸν κόρην. ἐν δὲ τῷ, τὰς Συρακουσίας ταύτας ὀμνύει. φασὶ γὰρ τὸν Δία τῇ Περσεφόνῃ τὴν Σικελίαν ἐνηρᾶσθαι. ἡ Πραξινόα δέ φησι ταῦτα τὸν ἄνδρα μεμφομένη. ὁ ἀπφῦς δ' ἦν φησιν ἐκεῖνος, ὡς λόγος εἶπεῖν, τρισκαιδεκάπηχυς ὑπάρχων ἀνὴρ, ὡρῶν ἐν τῇ πανηγύρει νίτρον ἅλων ἀγοράσαι, ἅλας ἡμῖν ἀντὶ νίτρου ἤνεγκεν, ὡς τῷ ὠωλοπώλῃ ἅλας ἀντὶ νίτρου διδωκότος.

18. ΧΩΜ. Ἡ Γοργὼ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις μεμφομένη τὸν οἰκεῖον ἄνδρα φησί. κὴ ὁ ἡμὸς ἀνὴρ Διοκλείδας, ἑπτὰ δραχμῶν ἠγόρασε σοκάρια γεγηρακότων προβάτων.

20. ΠΕΝ. Οὐκ ἴρια, ἀλλ' ἔργον ἐπὶ ἔργῳ, διὰ τὸ δὶς αὐτὸ πλύνεσθαι. κυνάδες δὲ οἱονεὶ κύνεια τραχέα.

21. ΑΛΛ. Τὸ φαιβόλαιον, τὸ ἱμάτιον. Καὶ τὰν περονατρίδα. τὸ πέπλον κὴ ἔνδυμα ὅπερ πρῶτον ὑπεζώννυτο. ἄρηται δὲ, ἀπὸ τῆς περονᾶσθαι,

Βᾶμες τῶ βασιλῆ᾽ ἐς ἄφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμβαι τὸν Ἄδωνιν. ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν. Πρ. Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα·
Ὧν εἶδες, χὤσσ' εἶπας ἰδοῦσα τὺ τῷ μὴ ἰδούσᾳ.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔρπλειν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰεὶ ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, ἆρε τὸ νᾶμα, χὴ ἐς μέσσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδην,
Κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατ᾽ πρότερον δεῖ.
Ἃ δ' ὡς νᾶμα φέρει. δὸς ὅμως· μὴ πᾶλυ, ἄπληστε,
Ἔχει ὕδωρ· δύσανε, τί μοὐ τὸ χιτώνιον ἀρδεῖς;
Παῦσαι· ὀκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα γένιμμαι.
Ἃ κλαὶξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρναχος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

Eamus ad *aulam* divitis regis Ptolemæi,
Spectaturæ Adonidem: audio pulchrum aliquid
Instruere reginam. Pr. Apud opulentos omnia sunt opulenta:
Verum tu *narra* illi qui non vidit ea quæ dicis, quæque vidisti.

GORGO.

Ire nobis tempus fuerit: otiosis semper feriæ.

PRAXINOE.

Eunoa, fer aquam: & in medium, tu quam deliciæ non decent,
Repone. Feles molliter cubare volunt.
Move te, affer propere aquam: nam aqua primum opus est.
Ecce ut fert aquam: da tamen: non multam tu, ô profusa,
Infunde aquam: infelix, cur meam tunicam commadefacis?
Define: ficut diis visum est, ita lota sum.
Ubi clavis magnæ cistæ *est*? huc affer ipsam.

ρυᾶσθαι, χὴ τᾶς ἐπωμίδος ἐπιλαμβάνεσθαι, ὡς αἱ Μακεδονίτιδες.

ΒΑΜ. Εἰς τὰ βασίλεια πορευθῶμεν τῷ ἀφνειῷ χὴ πλουσίῳ Πτολεμαίῳ, θεασόμεναι τὸν Ἄδωνιν.

25. ΕΙΠ. Ἀντὶ τοῦ ἃ ἂν εἴπῃς, χὴ ἃ ὧν ἰδοῦσα, ἐκ τούτων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ.

27. ΕΥΝ. Ἡ Πραξινόα φησὶ πρὸς τὴν δέλην ἐν ἤθει· ὦ Εὐνόα, ἆρασα τὸ νᾶμα, εἰς μέσσον θὶς αὐτό. θέλει εἰπεῖν, μὴ ἀμιλῶς εἰς τὸ μέσσον αὐτὸ θήσεις.

32. ΠΑΥ. Ἀντὶ τοῦ, εἴτε καλῶς, εἴτε κακῶς.

33. ΚΛ. Κλαὶξ δὲ, ἡ κλεὶς Δωριεῶς.

Τρέισδει λασῶ ἢ μανεὶς ποκα· θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ τὸ, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξὺς,
Πάντ' ἐθέλων κἠν καιρῷ· ὅμως δ' εἰπεῖν τί τὸ καινόν.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὠργεῖος, κἠγών, κ' ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκας
Ἄπις κ' Κλεόνικος ὀλίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν· δύο μὲν κατέκλαφα νεοσσώ,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῴξα δ' Βύβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετράων ἑτέων, ᾧτεδὸν ὡς ἀπὸ λαιῶ.
Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἦς πότος αὐδύς·
Ἤδη δ' προϊόντος, ἔδοξ' ὀπιχεῖσθαι ἄκρατον,

Contumelia afficit: infaniam, priuſquam quis ſentiat: vix pili intervallo à furore abſum.

THYONICHUS.

Talis tu ſemper es, chare Æſchine, *nunc* lenis, *mox* aſper,
Omnia requirens opportune: attamen dic aliquid novi.

ÆSCHINES.

Argivus, & ego, & Theſſalus eques
Apis, & Cleonicus miles, *una* potabamus
In loco apud me: duos quidem pullos mactaveram,
Et lactentem porcellum: & aperui illis *vinum* Byblinum
Odoriferum, quatuor annorum, prope ſicut à prelo.
Bulbus & cochlea promebantur; erat potus dulcis.
Jam vero procedente *tempore* viſum eſt infundere merum

9. ΛΑΣ. Λαυθάνω, φησὶν, ἐμαυτὸν εἰς μανίαν ἐμπεσών. εἶτα διὰ μέσου, τὸ θρὶξ, ἤγουν ὀλίγου δέεται τὸ μεταξύ, τοῦ πώποτε μεμανῆναι.

10. ΑΣΥ. Ἐκ τοῦ ἀπροσδόκητα καὶ τοῦ σιωπᾷν ἀξυνόμως. ἢ ὅτι μανικὸς εἶ ῥᾳδίως, οἷον ἔχεις τι καὶ ἀξύτητος, εἰ γὰρ σώφρων σιωπηλὸς ὑπῆρχες.

11. ΟΜΩ. Ἀλλ' ὅμως εἰπέ μοι τί τὸ νεώτερον, ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ λυποῦν σε.

12. Ὠ Ῥ. Διηγεῖται τὴν τῆς μανίας ὑπόθεσιν.

15. ΑΝΩ. Οἶνον δηλονότι Θρᾳκικόν. ἢ ὅτω καλουμένης τῆς ἀμπέλου ἀπὸ τῆς Θρᾴκης, παλαιὸν μὲν ὄντα καὶ τετάρων ἐτῶν. ἀνίσχυρον δὲ πρὸς τὸ μὴ διοχλῆσαι τῷ πίνοντι. ᾠδὸν γὰρ τότε ἐδόκει αἰσθάνεσθαι ἀπὸ τῆς ληνοῦ.

17. ΒΟΛ. Βολβὸς, εἶδος βολάτης, ὁμοίας κρομμύῳ Κολχικῷ.

18. ΗΔΗ. Ἦγουν, ἤδη δὲ προκόπτοντος τοῦ ποτοῦ ἐδόκουν ἡμῖν ὀπιχεῖσθαι ἄκρατον· ἤτοι, λαμβάνειν καὶ ὀπαπίνειν. οὕτω γὰρ ἐώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς συμποσίοις, ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους καὶ

Ὅτιν᾽ ὄνομ᾽ ἔχας᾽· ἔδει μόνον ὄτιν᾽ εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲ φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδοκτο·
Ἀ δ᾽ οὐδέν, παρεόντ᾽ ἐμεῦ. τίν᾽ ἔχεν με δοκεῖς νόον;
Οὐ φθεγξῇ; λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν·
Κήφθα. εὐμαρέως κεν ἀπ᾽ αὐτᾶς κ᾽ λύχνον ἄψαις.
Ἔνι λύκ᾽, Λύκ᾽ ἐνί, Λάβα τῶ γείτον᾽ υἱός,
Εὐμάκης χ᾽ ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἥμεν·
Τᾶτω τὸν κλύμενον κατετάκετο τλῶον ἔρωτα·
Χαμὲν τᾶτο δ᾽ ὠτὸς ἔγνω ποθ᾽ ἥσυχα ἔτως·
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γνωτῶν.
Ἤδη δ᾽ ἓν πόσι᾽ τοι τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,

Cujuſcunque nomen quiſque vellet: tantum oportebat dicere cujus.
Nos quidem clamantes bibebamus ſicut placebat.
Illa vero nihil, me præſente. Quid mihi animi fuiſſe cenſes?
Non loqueris? lupum vidiſti: jocatus eſt, perinde ac ſolers quiſpiam ait.
Et incenſa eſt: facile ab ea lucernam incendere potuiſſes.
Lycus eſt, certe Lycus eſt, filius Labæ vicini,
Procerus, & tener, qui multis pulcher eſſe videtur.
Hujus inſigni illo amore tabeſcebat ſi
Idque mihi aliquando clam indicatum fuit.
Neque tamen rem exploravi, fruſtra hanc barbam virilem alens.
Nos quatuor jam probe poti eramus,

κ᾽ ἐπιχεῖν τῇ γῇ, κ᾽ φθέγγεσθαι τῶν φιλλάτων τὰ ὀνόματα.

19. ΕΔΕ. Ἔδει δέ φησι μόνον εἰπεῖν, ἃ χάριν ὁ οἶν᾽ ἐχῆτο.

20. ΑΜΜ. Ἡμεῖς μὲ ὀνομάζοντες ἴσα ἕκαστον ἐπίνομεν.

21. ΑΔ. Αὐτὴ δὲ ἡ Κυνίσκα δηλονότι, οὐκ ἦσα παρόν᾽ ἐμοῦ. οὐδὲ ὀπωρίσως με ἠξίωσεν ἐν τῷ ὑπιχεῖσθαι αὐτῇ κυάθης. τίνα ὖν με ἔχειν δοκεῖς διάθεσιν τοιαῦτα πάσχοντα;

22. ΟΥ. Τᾶτο ἀμφιβόλως εἴρηται. ἢ ἔτι Λύκῳ ἰσᾶ ἡ Κυνίσκα· ἢ ὅτι καθὸ οἱ ὀφθέντες ἄφωνοι ὑπὸ λύκου, δοκοῦσιν ἄφωνοι γίνεσθαι. ὅτ᾽ δὲ ἰαπλίως εἶπεν. οὐχὶ, μήποτε ὑπὸ λύκου ὤφθης, ἀλλὰ μητὶ λύκον εἶδες. ΕΠΑ. Ἡ Κυνίσκα φησὶ πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα, ὡς σοφός τις, κ᾽ ἅμα ταῦτα εἰποῦσα, κ᾽ μηδεῖσα τῷ Λύκῳ, ὅτως ἐφλέγετο ὡς κ᾽ λύχνον εὐκόλως, ἀπ᾽ αὐτῆ; ἅψαι.

28. ΜΑΤ. Τυτίσιν παλαιοπώγων ὑπάρχων, οἷον, μάτην ἀνδρὸς πώγωνα ἔχων, διὰ τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ ἀνδρὸς ῥώμῃ.

Χὠ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχῆς
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἃ δ' ἦ Κυνίσκα
Ἔκλαυσεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ θέλε ματρὶ
Παρθένος ἐξαίτις κύλπω ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγών, τὸν ἴσης τὺ θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόρρας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δ' ἔπλως,
Ἔξω ἀπῴχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακόν, ἔτι ἀρέσκω;
Ἄλλός τοι γλυκίων ὑποκέλπιος· ἄλλον ἰοῦσα
Θάλπε φίλον· τλίω τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάσσακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἀψορρὸν ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν,
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἕδραμε τήνα
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρου κὴ δικλίδος, ἃ πόδες ἄγον·

30 Et Lariſſæus cœpit de Lyco meo ab initio canere
Theſſalicum quoddam carmen, mala mens: Cyniſca vero
Mox flevit vehementius, quam circa matrem
Puella ſex annorum gremium *matris* appetens.
Tunc ego, quem tu noſti, Thyoniche, pugnum in faciem
35 Impegi, *moxque* rurſus alium: at *illa* contrahens veſtes,
Foras abiit celeriter: Mea peſtis, *inquam*, non tibi placeo?
Alius tibi jucundior in ſinu eſt: alium abiens
Calefac amatorem: illi tuæ lacrymæ pro pomis fluunt.
Quemadmodum autem hirundo, *quæ* cibum pullis ſub tectum tulit,
40 Mox cito revolat ut alium cibum adferat:
Sic illa celerior è molli culcitra cucurrit,
Recta per portam foreſque geminas, qua pedes ducebant.

34. ΤΑΜ. Τότε ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν κλαίουσαν, οἷόν μι σὺ, Θυώνιχε, γινώσκεις ὀργίλον, συγγνώμην τὴν σιαγόνα αὐτῇ ἔπαισα. κόρξην δὲ τὴν γναθὸν καὶ σιαγόνα οἱ Ἀττικοί.

38. ΤΗΝ. Ἐκείνην φησὶ τῶν Λύκῳ τὰ ῥύπιλά σε δάκρυα μῆλα πίπτειν. τυτθίων ἔρως, καὶ ἐπιθυμία. μήλοις δὲ οἰκεῖον τοὺς ἔρωτας ἀπὸ τοῦ θέλει αὐτοὺς κάλλος.

39. ΜΑΣ. Οὐχ οὕτω τις χελιδὼν τροφὴν δοῦσα τοῖς νοσσοῖς ταχέως, πάλιν ὑπίσχεσθαι ἐπὶ τῷ ἴσιρα κομίσαι, ὡς ἐκείνη λιποῦσα τὸν ἄνδρα, ἦλθε τὴν καθίδραν, ὥχετο. μαλακὰς δὲ παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακαῖς καθηνται καθέδραις, ὡς ἐν Συρακούσαις.

42. ΙΘ Υ. Ἦλθε εὐθύ. ἀντὶ τοῦ οἷκον τὴν θυρεόν. ἀμφίθυρον γὰρ καὶ δίπυλον, ταυτόν ἐστι. δηλοῖ δὲ τὸ θυρεόν. ΑΠΟ. Ὅπου αἱ ὁδοὶ ἦγον.

43. ΕΒΑ.

Αἶνος μὲν λέγεταί τις, Ἔβα κὴ ταῦρος ἀν' ὕλαν
Εἰκάδι ταῖδ', ὀκτὼ ταῖδ', ἐννέα ταῖδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἑνδέκατος. ποτίθει δύο, κὴ δύο μᾶνες,
Ἐξ ὦ ἀπ' ἀλλάλων ἤδη Θρακισὶ κέκαρμαι.
Ἀ ἦ, Λύκῳ νῦν πᾶσα, Λύκῳ κὴ νυκτὸς ἀνάγκη.
Ἄμμες δ' ἅτε λόγω τινὸς ἄξιοι, ἅτ' ἀριθμηθοί,
Δύσμοροι Μηγαρῆες, ἀτιμοτάτᾳ ἐνὶ μοίρᾳ.
Κεἰ μὲ ἀποσέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρπει.

Proverbio quidem dicitur, Abiit taurus in ſylvam.
Viginti jam, octo jam, novem jam, decem alii dies *præterierunt*,
Hodie undecimus eſt, adde duos; & duo menſes erunt
Ex quo fuimus ſeparati, neque more Thracum tonſus ſum.
Illa nunc Lyci tota eſt; Lyco etiam nocte patet:
Nos vero neque ratione aut numero ullo digni cenſemur.
Miſeri Megarenſes, in contemptiſſima ſorte.
Et ſi modo durarem, omnia recte eſſent:

43. ΕΒΑ. Παροιμία ἐστὶν, ἐπὶ τῶν μὴ ἀναχωρούντων. λέγεται δὲ, τῶν ταύρων ὕλης ἐπιλαμβανομένης ἀληθῶς ἔτη.

44. ΤΑΙ. Ψηφίζει τὰς ἡμέρας, ἀφ' ὧν ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι εἰσὶ, κὴ ἀφ' ὧν ἐκ ἐκάρη κὴ Κᾶρες πᾶς τρίχας.

47. Α ΔΕ. Αὐτὴ δὲ κὴ τὰ πάντα τῷ Λύκῳ ἐστίν. ὥστε κὴ νυκτὸς αὐτῷ πλὴν θύραν ἀνοῖχθαι.

48. Α ΜΜ. Ἡμεῖς δὲ πάρ' αὐτὴν οὐδ' ἐν ἀριθμῷ ἐσμέν· ὥσπερ οὐδὲ οἱ Μεγαρεῖς ὑπὸ τῆς Πυθίας ἐλέχθησαν τοῦ τινὸς ἄξιοι λόγου. Ἱστορεῖ δὲ Δεινίας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρονηματιώδεῖς ποτὲ, ὅτι κράτιστοι τῶν Ἑλλήνων εἰσὶν, ἐπύθοντο τοῦ Διὸς, τίνων κρείττονες τυγχάνουσιν· ὁ δὲ ἔφη· Γαίης μὲ πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θρηϊκίαι, Λακεδαιμονίαι δὲ γυναῖκες,
Ἄνδρες δ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ παλῆς Ἀριθόης.
Ἀλλ' ἔτι κὴ τῶνδ' εἰσὶν ἀμείνονες, οἵτε μισηγὺ
Τίρυνθος ναίουσι, κὴ Ἀρκαδίης πολυμήλου
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα φιλοπόλεμοι.
Ὑμεῖς δ', ὦ Μεγαρεῖς, ὅτι τρίτοι, ὅτι τίταρτοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

50. ΚΕΙ. Καὶ εἰ μὲ καταφρονήσαιμι αὐτῆς, διόλου ἂν μοι τὰ πάντα ᾠχωκοίη.

Ἄμμε φυσίζοον χρηστὸν καὶ οἰκτίρμονα ἀνδρὸς
Θλίβει. Εὐνόα ἄμμιν. ἄγ', ὦ δειλαί, τὺ βιάζευ.
Καλλὶς'. ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν ἐμπ' ἀσπλαξίας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πότιγ' ὧδε τὰ παιδία πρᾶτον ἄθεμιστοι,
Λεπτὰ καὶ ὡς χαλέπιλα· θεᾶν περονᾶμεν φασεές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθαναία, ταῖαί σφ' ἐπάγαισαν ἔλθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τάκερδέα γεάμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμο ἑστᾶκεν, ἢ ὡς ἔτυμ' ἐνδυνῶσι,
Ἐμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τι χρῆμα ἀνθρώπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαλερὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται
Κλισμῷ, πρᾶτον ἰὸν δὲ πρωτάφων καλὸν ἄωτον
Ὁ τερφίλατος Ἄδωνις, ὃ κἠν Ἀχερουσὶ φιλεῖται.

75 Qui nos curas. Virum probum & misericordem!
Premitur Eunoë nobis: age, ô misera, vi perrumpe.
Optime: jam omnes intus sunt, ait quâ sponsam includit.

GORGO.

Praxinoë, huc ades; hæc textilia primum spectа,
Quam ex tenui filo sunt, & venusta; deorum opera esse dixeris.

PRAXINOE.

80 Venerande Minerva, quales lanificæ illa elaborarunt?
Quales pictores tam exactas picturas pinxerunt?
Quam evidenter adstant, quamque evidenter moventur?
Animata sunt, non textilia: sapiens quædam res est homo.
Ipse vero quam admirandus in argenteo jacet
85 Toro, primam lanuginem circa tempora spargens,
Multipliciter amabilis Adonis, qui etiam apud inferos amatur.

76. ΑΓ'. Ἄχι, ὦ δειλαία, βιάζε, καὶ σὺ ὤδυ, ὥστε σὲ εἰσιλθεῖν. ἔφυτα εἰσιλθόισης αὐτᾶς φησὶ πολλὰς ἐνδοῖ πᾶσαι.

77. ΟΤΑΝ. Ὡς παρεμμένες ἔσης, ὀπόκλειστας πλὼ νύμφιόν τις, καλῶς ταύγε ὤδυ ἐμῖν ἴχει φασὶ διὸ καὶ ἡ Γοργὼ ἔτας ἐφράσατο.

80. ΕΡ. Οἱ δὲ ἐργαγοὶ ἦγυν ἰαμεγοί.

82. ΩΣ. Ἀντὶ τῦ, ὡς ἀληθῶς ἐοίκασι, καὶ ὡς ζῶντες ἀληθῶς συγγράφω), καὶ ὅτι ἐμψυχία ἐόντι.

86. ΤΡΙ. Ὁ πολυφίλητος. ὃς καὶ παρ' Ὁμήρῳ Ἀνασσοίνη τριφίλητος. ἢ ὅτι μόνῳ πρῶτῳ ἐφιλήθη, Διΐ, Ἀφροδίτης, καὶ Περσεφόνης μὲ ὕστ.

87. ΗΑΥ.

ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύσανοι, ἀναύντα κωτίλλοισαι.
Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι, πλατυάσδοισαι ἄπασα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ πόθεν ἄνθρωπ⊙; τί ἦ τίν εἰ κωτίλλει εἰμές;
Παστάμ⊙ ἐπίταστε. Συρακοσίαις ἐπιτάοντες;
Ὡς εἰδῆς ἀ τῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς ἀ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννησιστὶ λαλεῦμες.
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέοντι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῆ μελιτῶδες, ὃς ἀμῶν καλλερὸς ἔη,

Horæ.

Definite, ô miſeræ, inutiliter garrientes:
Ut turtures odioſe ſtridunt, ore diducto omnia pronuntiantes.

Gorgo.

Per terram, unde tu homo? quid ad te ſi garrulæ ſumus?
Ancillis quas poſſides impera: imperas Syracuſiis?

Atque ut & hoc ſcias, Corinthiæ ſumus ab origine,
Sicut & Bellerophon: Peloponneſiace loquimur.
Dorice autem loqui licet (opinor) Dorienſibus.

Praxinoe.

Non oriatur, ô dulcis *Proſerpina*, qui nobis imperet,

87. ΠΑΥ. Παύσασθέ, φησιν, ὦ ἱππόποροι ἀηδῆ ἀ ἄπειρα κωΐλλοισαι, ἤγουν πολυλογῦσαι. κωΐλλειν γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα. τῦτο δέ φησί τις παροιμίαμ⊙ ἀ ἀλαζονευῶν ἐπὶ τῶ ἄγαν αὐθῆ ἀδολεσχία. διὸ ἀ ἐπιτιμᾷ αὐταῖς, ὡς τὰ κ' μέρ⊙ τῶν εἰκόνων ἀπρεπιώσαις. εἶτα πρὸς ἑαυτὸν ἐπιστρέφει.

88. ΠΛΑ. Ἤγουν, Δωρίζουσαι παίλα. τὸ γὰρ πλατυάσδοισαι, τοιῦτόν ἐστιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυσομεῦσι τὸ α πλειοναζοντες. ἐκκναισεῦσι δὲ, ἀντὶ τῦ λαλήσουσιν.

91. ΚΟΡ. Κορινθίων γὰρ ἄποικοι οἱ Συρακύσσιοι, ὡς ἀ ὁ Βελλεροφῶν. Κορίνθι⊙ δὲ ἀ ὁ Βελλεροφόντης.

92. ΠΕΛ. Ἀντὶ τῦ κ' τῶν Πελοποννησίων. τὴν γὰρ Πελοπόννησον ᾤκεσαν οἱ Δωριεῖς οὓς σὺν Ἡρακλείδαις.

94. ΜΕΛ. Ἀντὶ τῦ, μηδεὶς γένοιτο, ὦ Περσεφόνη, ἄλλος ἡμῖν κύριε⊙. μελιτῶδες δὲ τὴν Περσεφόνην φησὶ κατ' ἀντίφρασιν, ὡς ἀ κόρην· διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς ἀ τῆς Δήμητρ⊙, μελίσσας λέγεσθαι.

Πλὰν ἑνός· ἔκ ἀλέγω μή μοι κεναὶ ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα, μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἃ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυίδρις ἀοιδός,
Ἅ τις κ' Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίσσατο·
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλὸν· λιγυρύπλατος ἠδή
Δέσποιν', ἃ Γολγόν τε κ' Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινάν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίζουσ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάου Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδισαι μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναί
Ἔρχονθ', πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φορεῖσαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ὑπὸ θνατῶν
Ἀνθρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,

95 Uno excepto: non curo te, ne mihi alapam impingas.

GORGO.

Tace, Praxinoë, jam de Adonide cantabit
Argivæ filia ſapiens poëtria,
Quæ & Sperchin lugubre carmen canendo ſuperavit.
Cantabit aliquid, ſat ſcio: pulchris jam præludiis ad cantandum ſeparat.
100 Domina, quæ Golgon & Idaliam diligis,
Sublimemque Erycem, auro ludens Venus,
Qualem tibi Adonidem è perenni Acheronte
Menſe duodecimo reduxerunt mollipedes Horæ:
Tardiſſimæ ex diis Horæ charæ, tamen exoptatæ
105 Veniunt, omnibus hominibus ſemper aliquid ferentes.
Venus Cypria, filia Dionæ, tu immortalem ex mortalibus
Hominibus (ut ſermo eſt) feciſti Beronicen,

95. ΑΠΟ. Μή μοι κενὸν τὸ μέτρον ὑπολήσῃς.

97. ΑΡΓ. Ἄδηλον τίς ἡ ποιήτρια αὐτή. ἔνιοι δὲ Ἀργείας αὐτὴν φασιν εἶναι θυγατέρα, ὁμώνυμον τῇ μητρί· εἶναι δὲ ἐκείνῃ Σικυωνίαν.

100. ΓΟΛ. Γολγὸς πόλις Κύπρου, ὠνομασμένη ἀπὸ Γολγέως τινὸς Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. Ἰδάλιον δὲ, πόλις καὶ αὐτὴ Κύπρου.

101. ΕΡΥ. Ἔρυξ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ Βοιωτοῦ καὶ Ἀφροδίτης. ΧΡΥ. Διὰ τοῦτο δοκοῦσι, ὅτι οἱ ἐρῶντες, χρυσῷ πείθουσι τοὺς ἐρωμένους.

103. ΜΗΝ. Τινὲς δ' ἐξαμήνῳ φασὶν ἀνέρχεσθαι τὸν Ἄδωνιν.

107. ΒΕΡ. Βερονίκην δὲ λέγει, τὴν τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης. μα-

λακοὺς

Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀπεσταλάσσασα γυναικός.
Τὶν δ' χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύωδε,
Ἁ Βερενικείας θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Παὶ μὲν οἱ ὧραι κεῖ ὅσα δένδρεα φέρονσι,
Παὶ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις· Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσειαι ἀλάβαστρα·
Εἰδατὰ θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνᾳ ποιέοντι,
Ἄνθεα μίσγουσαι λευκῷ πανὶ ἄμ' ἀλεύρῳ·
Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ·
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι.
Χλωρεαὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βεβύσσαι ἀνήθῳ.

Ambrosiam instillans in pectus mulieris.
Quare tibi gratificans, ô celeberrima & multis delubris celebrata,
Berenices filia, Helenæ similis,
Arsinoë, multifariis bonis ornat Adonidem.
Juxta eum enim matura jacent quæcunque ferunt arborum apices:
Adsunt & molles hortuli, inclusi calathis
Argenteis, & aurea alabastra *plena* Syrio unguento,
Et ciborum quicquid mulieres in sartagine parant,
Miscentes varios flores una cum alba farina:
Quæque *fiunt* ex dulci melle, quæque ex liquido oleo:
Omnia illi volatilia & reptilia adsunt.
Viridia quoque umbracula molli tecta anetho.

λακὴς δὲ ἔχειν πόδας ἔφη τὰς ὥρας, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν.

109. ΧΑΡ. Αἰεὶ τῇ, σοὶ φησὶ χαριζομένη ἡ τῆ Βερονίκης θυγάτηρ.

111. ΑΡ. Ἀρσινόη πᾶσι καλοῖς ἀτιτάλλει καὶ δείκνυται τὸν Ἄδωνιν. ἀτιτάλλω γὰρ ἐκ τοῦ α γερτικοῦ μορίου, καὶ τῆ ταλάσσω τὸ κοπιῶ. σημαίνει δὲ τὸ ἀναπαύω, καὶ μὴ διὰ κόπου ταλαίνω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἅπτω τὸ ὀρμῶ, καὶ τοῦ ἄλλω τὸ πηδῶ. καὶ σημαίνει τὸ αὐξάνω.

112. ΟΣΑ. Πάντα φησὶ τὰ ἀκρόδρυα, προτίθησι τῷ Ἀδώνιδι, ἀπὸ παντοίας ἰδίας ὀπωρῶν. εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις, φυτὰς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι περιστείοις, καὶ τὰς φυτοθέτιδας κήπους, Ἀδωνίδος περιαγορεύειν.

114. ΑΛΛ Ἀλάβαστρα, σκεύη μύρων δεικτικά. πλαθάνη δὲ ἐν αἷς ἀναπλάττουσι τοὺς ἄρτους· ἄνθια δὲ τὰ ἐπιπάμματα τῶν ἄρτων. λέγει δὲ τὰ σήσαμα.

117. ΟΣ. Ἀντὶ τοῦ, πλακοῦντος διάφορα.

119. ΧΛΩ. Αἰεὶ τῇ χλωραὶ σκι-

Δέδμανθ' οἱ δέ τε κοῖροι ὑπερπωτῶν(ται) Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονίῃς ἐφεζόμενοι ὄρνι δένδρων,
Πωτῶν(ται), παρύγων πειρώμενοι, ὄζον ἐπ' ὄζῳ.
Ὦ ἔβεν(ος), ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λύκω ἐλέφαν(τος).
Αἴρετω, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δ(ὲ) τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω.
Ἁ Μίλατ(ος) ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἕτερω(θι) κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα.
Τὰν μὲ Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεκ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κνίζει τὸ φίλαμ', ἔτι οἱ τρὶς χείλεα πυρρά.
Νῦν μὲ Κύπρις ἔχουσα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.

120 Extructa ſunt, & pueri ſupervolitantes Amores,
Veluti luſciniæ pulli ſedentes in arbuſtis
Volitant, alarum periculum facientes, de ramo ad ramum.
O ebenum, ô aurum, ô ex albo ebore
Aquilæ, Jovi Saturnidæ puerum pocillatorem advehentes.
125 Et purpurea tapeta in ſuperiore parte, ſomno molliora:
Sic Miletus dixerit, quique incolit Samum.
Stratus eſt alius torus Adonidi pulchro:
Alterum tenet Venus, alterum formoſus Adonis,
Decem & octo, aut decem & novem annorum ſponſus:
130 Non pungit oſculum: labra illi adhuc circum rufa ſunt.
Nunc Venus maritum ſuum habens gaudeat.

ναὶ κ' καλύβαι ἀνήθων σὺν αὐτῷ τῷ καρπῷ καβαριδόμεναι γιγόνασιν.

120. ΚΩ. Τὰς καλύβας φησὶν ὑπερπέτεσθαι οἱ ἔρωτες, ὡς οἱ νεοσσοὶ τὴν ἀηδόνα.

123. ΕΒΕ. Τὴν λοιπὴν κόσμησιν τὴν βασιλικὴν θαυμάζει.

124. ΑΙΕ. Ὡς ποικιλμένων αὐτῶν ἐλεφαντίνων, κ' βαρυζόντων τὸν Γανυμήδη.

125. ΠΟΡ. Ὡς μαλακῶν ταπήτων ὑπερωμένων τῇ κλίνῃ τῆς Ἀφροδίτης. ὅ φησιν ὑπὸ τῆς Μιλήτου κ' Σάμου ἐνθησαθαι, μαλακωτέρους ὕπνου, διὰ τὸ παρ' αὐτοῖς εἰς καλλ(ος) τὰ γράμματα γίνεσθαι.

130. ΚΕΝ. Τὸ τοῦ Ἀδώνιδος δηλαδή. οὐδέπω γὰρ κέκαρται τὰ χείλεα ὡς κινῶσιν, ἀλλ' ἐπιχνάζει.

132. ΔΡΟ.

Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πλύονλα·
Λύσασαι τ' ὄκομαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομβρόοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.
Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέρονλα,
Ἡμιθέων (ὡς φανλί) μονώτατος. ἄτ' Ἀγαμέμνων
Τᾶτ' ἔπαθ', ἄτ' Αἴας ὁ μίγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκλωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, ἢ Πύρρος ἀπὸ Τρωΐας ἐπανελθών,
Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπιάδαί τε καὶ Ἄργεος ἄκρεα Πελασγοί.
Ἴλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' ἐθυμήσαις.
Καὶ νεῦ λῶθες, Ἄδωνι, καὶ ἔκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἦξες.

Sub auroram vero nos illum, dum ros eſt, frequentes foras
Efferemus ad fluctus in litore ſpumantes,
Solutiſque crinibus, & veſte ad talos demiſſa,
Pectoribus apertis, ſonoram incipiemus cantionem:
Commeas, ô chare Adoni, & huc & ad inferos,
Solus ex heroibus, ut fertur, Neque Agamemnoni
Hoc accidit, neque Ajaci magno gravitèr furenti heroi;
Neque Hectori honoratiori inter viginti liberos Hecubæ,
Neque Patroclo, aut Pyrrho à Troja reverſo,
Neque illis qui ſuperiores fuerunt, Lapithis, aut Deucalionibus,
Neque porro Pelopidis, aut Argivorum principibus Pelaſgis.
Sis jam placatus, Adoni, & in futurum annum lætitiam afferas.
Et nunc *amicus* veniſti, Adoni: & cum redieris, amicus venias.

132. ΔΡΟ. Ἀεὶ τῷ ἅμα ἡμέρα. τότε γὰρ αἴσσει ἡ δρόσος ἐν τῇ γῇ.

133. ΟΙΣ. Ἐπὶ γὰρ τὴν θάλασσαν ἐκφέρουσι τὸν Ἄδωνιν, ἔξοχόν τι ἐπ' αὐτῇ.

139. ΕΙΚ. Εἴκοσι παίδων. τῷ γὰρ ἀρχαίῳ ἀριθμῷ ὑποκίχρηται. ὡς καὶ Σιμωνίδης. Ὅμηρος δὲ, ἐννεακαίδεκα λέγει.

141. ΔΕΥ. Ἀεὶ τῷ Δευκαλίδαι. ἀπὸ Δευκαλίωνος Θεσσαλοῦ· τούτων γὰρ ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων, ἢ οἱ Λοκροί. Δευκαλίων γὰρ ἐν Κύθνῳ τῇ Λοκρίδος ᾤκησεν.

143. ΙΛΑ. Ἀεὶ τῷ ἱλάθητι, καὶ ὑποκοπὴν Δωρικῶς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον, ἁ θήλεια
Ὀλβία· ὅσσα ἴσατι ταγολβία, ὡς γλυκύφωνος·
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον ἀνάρμοστος Διοκλείδας.
Χὠ νηὲ ἔξος ἄγαν. πεινᾷ γε μηδέποτ' ἔνθης.
Χαῖρε, Ἄδων ἀγαπητὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικεῦ.

GORGO.

Praxinoë, quam elegans hæc res
est! hæc mulier
Felix est: quam multa scit, prorsus
sum felix! quam suaviter canit!
Tamen tempus est domum redire;
impransus adhuc est Dioclidas.
Estque vir iracundus admodum:
esurienti quidem ne unquam
occurras.
Vale, Adoni dilecte, atque ad gaudentes venias.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Ἑκκαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Τῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἴερωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον. κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν, στρατηγὸς ὑποδειχθεὶς ὑπὸ τῦ πολιτῶν, ἢ φθάρας τὰς δωνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι. μὴ δὲ τῦτον ἤρξεν Ἴερων ὁ Γέλωνος. μηδὲν δὲ εἰληφὼς παρὰ τῦ Ἱέρωνος Θεόκριτος, διὰ τῦτο τὸ εἰδύλλιον τῦτο ἐποίησε, ἢ χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν. ὃν ᾧ ἢ τὰ τῦ Σιμωνίδυ ἐμφαίνει πεβώτα. λέγεσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο πεβώτια. τὸ μὲν, χαρίτων· τὸ δὲ, διδύμων. ὅτε δέ τις σχοὶς αὐτὸν παρεγένετο χάριν αἰτήσων, ἐκέλευε φέρειν τὰ πεβώτια. ἀρέσκετο δὲ τὸ μὲν τῶν χαρίτων κεινόν· τὸ δὲ τῶν διδύμων πολλῆς. ἢ ὅτως ὁ τὸν δωρεὰν αἰτήσων ἀνεκόπλετο.

ARGUMENTUM
IDYLLII XVI.

Hoc Idyllion ſcriptum eſt ad Hieronem Hieroclis filium, extremum Siciliæ tyrannum. Cum enim Theocritus eum carmine celebraſſet, nec quicquam ab eo accepiſſet, propterea hoc Idyllion compoſuit, quod Charites inſcripſit: in quo de regum & principum erga literas humaniores ingratitudine conqueritur.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ,
Εἰδύλλιον ιϛ'.

ΑΙΕΙ τῦτο Διὸς κύεσις μέλει, αἰὲν ἀοιδαῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτυς, ὑμνεῖν ἀΐαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲ, θεαὶ εἰσὶ, θεὺς θεαὶ ἀείδοισι.
Ἄμμες δ' βροτοὶ οἵδε, βροτὺς βροτοὶ ἀείδωμεν.

CHARITES, ſive HIERON,
IDYLLION XVI.

SEmper hoc Jovis filiabus *(i. e. Muſis)* curæ eſt, ſemper poëtis, cantu celebrare Deos immortales, celebrare gloriam præſtantium virorum.

Nam Muſæ deæ ſunt, deæ Deos cantu celebrant:
Nos vero mortales *ſumus*, homines celebremus mortales.

Τίς γὰ τῶν ὑπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ,
Ἡμετέρας χαρίτας πετάσας ⟨ταὐδὲξε⟩ οἴκῳ
Ἀπασίως, ἠδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπέμψει;
Αἱ ἢ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τωθάσδοισαι ὅτ' ἀλιθίλιν ὁδὸν λῶθεν·
Ὀκνηραὶ ἢ πάλιν κενεὰς ὑπὸ θυμῷ χηλὰς
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνουσι βαλοῖσαι·
Ἔνθ' αὖη σφίσιν ἕδρη, ἐπὰν ἄπρακτοι ἴκωνται.
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὖ ἐπόυλα φιλασῇ;
Οὐκ οἶδ'· ἀ γὰ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐθλοῖς
Αἰνεῖσ⟨θ⟩αι παλίδουσι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων, πόθεν οἵσει ἀθρεῖ
Ἄργυρον· ἠδέ κεν ἰὼν ἀποτρίψας τινὶ δοίη.
Ἀλλ' ἄθυς μυθεῖ, ἀπωτέρω ἢ γόνυ, κνήμα·

5 Quis autem ex hominibus qui habitant ſub glauca aurora,
Noſtras Gratias *foris* pandens domo recipit
Cupide, & non eaſdem rurſus indonatas remittit?
Illæ vero indignantes nudo pede domum revertuntur,
Multum me incuſantes, quòd fruſtra viam confecere:
10 Tædioque affectæ, rurſum in fundo vacui loculi
In frigidis genibus capite poſito manent:
Ubi ipſis ſqualida ſedes eſt: quoniam re imperfecta redierunt.
Quis hominum qui nunc ſunt talis eſt? quis bene dicentem amat?
Neſcio; non enim amplius homines propter præſtantia facta, ut antea,
Laudari cupiunt, verum à lucro victi ſunt:
Quiſlibet vero ſub ſinu manum tenens circumſpectat unde ipſe auferat
Argentum, neque deterſam ærugine dederit:
Sed ſtatim hoc dicit, Remotius abeſt tibia quam genu.

6. ΗΜΕ. Τὰ οἰκεῖα ποιήματα.

8. ΣΚΥ. Λοιδορῆσαι. τὸ σκύζειν κυρίως ἐπὶ λίσσῳ, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χαλάσῃ ὀργιζόμενος. λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀφρύων κάθισις, ἐπισκύνιον. τοῦτο δὲ φυσεῖ ὁ λέων, ὅταν κατὰ κοιλωθῇ, καὶ μέλλει πολεμεῖν αὐτοῖς.

9. ΑΛΙ. Ἤγουν ματαίαν ὁδὸν, ἀλλοτρίαν, ἐπιπλανημένην, ἀπὸ τοῦ ἁλῶ, τὸ πλανῶ.

18. ΑΠΩ. Παροιμία ἐστὶ τὸ, ποδεῤῥωτέρω ἡ κνήμη τοῦ γόνατος· τίθεται δὲ αὕτη, ὅπὶ τῶν ἀγαπώντων ἑαυτοὺς, καὶ λιγόφλεον προτιμωντέρους ἢ αὐτοὺς τῶν ξένων· οἱ γὰρ ποδεῤῥωτέρω

ἀδέα

Αὐτῷ μοι τί γένηται· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς.
Τίς δέ κεν ἄλλα ἀκούσαι; ἄλις πάντεσσιν Ὁμηρος·
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἵσεῖ ἄδειν.
Δαιμόνιοι, τί ἦ κέρδος ὁ μύριος ἔνδοθι χρυσὸς
Κεύθεται; οὐχ ἅδε πλοῦτος φρονέουσιν ὅσιοι.
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχαῖς, τὸ δὲ καί τισι δοῦναι ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι πολλῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων. ἀεὶ δὲ θεοῖς ὀπιθόμεια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ·
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλοντι νέεσθαι.
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱερὺς ὑποφήτας·
Ὄφρα κε κ' εἰν αἴδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃ,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχρῷ Ἀχέροντι,
Ὥστέ τις μανέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Δευλεὺ ὃς πατέρων πενίην ἀκήμονα νλαίων.
Πολλοὶ δὲ Ἀντιόχοιο δόμοις ἐν ἀνακτος Ἀλεύα

Mihi modo ſit quod habeam, Dii benefaciant Poëtis.
Quis enim alium audiat? ſatis eſt omnibus Homerus:
Ille poëtarum optimus eſt, qui quidem à me nihil feret.
Inſani, quid lucri eſt, ſi immenſum intus aurum
Reconditum ſit? Non hic pecuniæ uſus eſt ſapientibus:
Sed inde pars aliqua proprio uſui debetur, aliquid poëtis dandum eſt.
Et multis affinibus benefaciendum: multis item aliis
Hominibus: ac ſemper diis ſacra facias.
Neque hoſpes malignus ſis: ſed ubi menſa
Benigne exceperis hoſpites, cum velint redire dimittas.
Muſarum vero in primis venerare ſacros interpretes,
Ut etiam apud inferos occultatus, bene audias,
Neque inglorius lugeas apud frigidum Acherontem,
Ut aliquis foſſor, cui manus à ligone callis intus duræ ſunt,
Qui gravem paupertatem à majoribus *atque avitam* inopem deplorat.
Multi in Antiochi domo, & regis Aleuæ,

ἀοιδοὶ θεοὶ ἡμᾶς ἀσιν. ἐπήλλαξε δὲ ἡ παροιμία, οἱ λιχθήσεσθαι χωρὶς ὑποδιαγολῆς. ἴδοι γὰρ ὕτως εἰκὸς· παρέρωτέω κτήμη γόνυ. εἰ δὲ μὴ ὑποδιαγολῆς ἐπ ἐπήλλακται.

34. ΑΝ. Αἰεὶ τῷ ἄγαν πλέσιος, ὡς τε πολλοῖς παρέχειν τροφήν· ἀλλ' ἀδὲν ἦσσον ὁ αὐτῶν πρὸς τιὸ πῶ δόξαν, οἱ μὴ ὑπὸ Σιμωνίδε ἐμπέσθησαν. Ἀντιοχος δὲ βασιλεὺς Συρίας.

Ἁρμαλιὰν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται·
Πολλοὶ δ' Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σηκὸν
Μόχθοι σὺν κεράεσσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι
Μυρία δ' ἀμπεδίον Κρεμώνιον ἐσκιάασκεν
Ποιμένες ἔκκλητα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' ἄ σφιν τ' ἤδη, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεπίναυσαν
Θυμὸν ἐς οὐρείαν ἀχέδιαν συγκὰ Ἀχέροντος·
Ἄμμιγες δὲ, τὰ πολλὰ δὴ ἄλλοα τέθνα λιπόντες,
Δηλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὸς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δηρὸς ἀοιδὸς ὁ Κήιος αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστὸς
Ὀπλοτέροις. τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,

35 Cibum menſtruum diſtribuebant miniſtri:
Multi ad ſtabula Scopadarum acti
Vituli, una cum bobus cornutis mugiebant,
Et infinita per campos Cranonios æſtiva agebant
Paſtores eximia pecora hoſpitalibus Creondis:
40 Sed nulla ex his voluptas ipſis eſſet, poſtquam dulcem evacuarunt
Animam in latam cymbam triſtis inferni;
Inglorii vero relictis multis illis & ampliſſimis opibus
Inter miſeros mortuos per longa ſecula jacerent,
Niſi magnus vates Ceius *Simonide* varie cantans,
45 Super barbitum multis fidibus conſtantem feciſſet claros inter homines
Poſteros. Honorem vero & celeres ſortiti ſunt equi,

Συρίας. τὰ δὲ περὶ Ἀλόβαν τὸν Σιμίου παῖδα ἀνείλετο Ἔφορος. ὁ δὲ Ἀλκιόχου, Ἐχεκράτιδος καὶ Σύριδος υἱὸς ἦν, ὥς φησι Σιμωνίδης.

35. ΠΕΝ. Θεόπομπός φησι τοὺς δημοσίους τῶν ἐλευθέρων, πενέστας καλεῖσθαι παρὰ Θετταλοῖς, ἐς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας.

36. ΣΚΟ. Ἐκ τούτου πολιὸν πλῆτον δυλοῖ. οἱ δὲ Σκοπάδαι, Κρανώνιος τὸ ῥύδην. Κράνων δὲ πόλις Θετταλίας, ὅθεν Σκίναις ὁ Κρανώνιος Κρεόνδης καὶ Ἐχεκρατίας υἱός. καὶ Σιμωνίδης ἐν θρήνοις· Σκοπάδαι δ' οἱ Θετταλοί.

39. ΚΡΕ. Κρεώνδας δὲ ὁ Σκόπας.

44. ΑΟΙ. Τὸν Σιμωνίδην φησί. παρόσον ἐκεῖνος τοῖς περιεσημένοις ἐκβόξοις ἀνδράσι τῶν Θετταλῶν ἐπινίκια ἔγραψε, καὶ θρήνους.

49. ΚΥΚ·

Οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν ϛεφανηφόροι ἦθον ἀγώνων.
Τίς δ' ἂν ἀρίστηας Λυκίων ποτὲ, τίς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυ ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ Φυλάπιδας πρότερων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσῆς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἀΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθὼν
Ζωὸς, καὶ πανάλυτα φυγὼν ἀλοιὸν Κύκλωπος,
Δῶμα ἰὸν κλέος ἔσχεν. ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βουσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίας
Ἔργα ἔχων, αὐτός τε πολύπλαγκτος Λαέρτης
Εἰ μὴ σφᾶς ὕμνησαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δ' ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
Ἀλλ' ἴσος καὶ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετ' ἰλαυκὰς ἀλὸς ὤθει,
Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὸν ἰοειδέϊ πολίνθου·

Qui ipſis ex ſacris certaminibus coronati redierunt.
Quis vero unquam principes Lyciorum, quis comatos
Priamidas, aut colore muliebri Cycnum noſſet,
Si non bella veterum ceciniſſent poëtæ?
Neque Ulyſſes, qui centum & viginti menſes vagatus eſt
Per omnium gentium homines, quique tandem ad extremum orcum deſcendit
Vivus adhuc, & ex antro ſævi Cyclopis evaſit,
Diuturnam famam obtinuiſſet. Silentio etiam obrutus eſſet fubulcus
Eumæus, & Philœtius circa boves armentales
Opus *ſuum* habens, ipſeque magnanimus Laërtes;
Niſi eos juviſſent carmina viri Ionici, *i. e. Homeri.*
A Muſis illuſtris fama venit hominibus:
Pecuniam vero mortuorum conſumunt viventes.
Sed ſimilis labor eſt, in litore fluctus metiri,
Quam multos ventus in terram cum cæruleo mari impellat:
Aut unda perſpicua lavare impurum laterem:

49. ΚΥΚ. Κύκνον λέγει τὸν Ποσειδῶνος καὶ Κήϋκος, τὸν ἀνῃρημένον ὑπὸ Ἀχιλλέως. λευκὸς γὰρ ἦν τὴν χροιὰν, ὅτε ἡρωϊκὴν, διὸ καὶ θῆλυν αὐτὸν εἶπεν ὁ Θεόκριτος ἀπὸ τῆς χροιᾶς. Ἡσίοδος δέ φησιν αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν, διὸ καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἔτυχεν.

Καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένου ἄνδρα παρελθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖς· ἀνήριθμος δέ οἱ ἔστω
Ἀργύρος· αἰεὶ δ' πολέονων ἔχοι ἵμερος αὐτόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμάν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.
Δίζημαι δ' τίνι θυμὸν κεχαρισμένος ἔνθω
Σεῦ μοίσαις. χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν
Μουσάων, ἀπάνευθε Διὸς μέγα βαλλόντος.
Οὔπω μιλτοπάγων ἔκαμ' ἄξονες, οὐδ' ἐνιαυτοὶ
Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρμασι ἵπποι.
Ἔστε δ' ὅτις ἀνὴρ ὃς ἐμὲ κεχρήσεται ἀοιδᾷ,
Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἦεν Ἴλος.
Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπὲρ ἠελίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρίγασιν·

Atque hominum oppreſſum avaritia flectere.
Valeat igitur quicunque talis eſt: immenſum illi ſit
Argentum, ſemperque deſiderio plus habendi teneatur:
Verum ego honorem & hominum benevolentiam
Multis mulis atque equis præferam.
Quæro autem, cuinam mortalium gratus veniam
Una cum Muſis: difficiles enim ſunt viæ cantatricum
Muſarum, abſque Jove magno conſultore.
Nondum cœlum motu ſuo menſes efficere deſiit, nec annos:
Et multi equi adhuc movebunt curruum rotas.
Exorietur vir ille qui me cantare indigebit,
Gerens res tantas, quantas aut magnus Achilles aut gravis Ajax
In campo Simoëntis, ubi ſepulchrum eſt Phrygii Ili.
Jam nunc Phœnices, *i. e. Carthaginienſes*, ſub ſole occiduo
Habitantes in extremo calce Libyæ, horreſcunt:

71. ΟΥ. Οὔπω φησιν ὁ πᾶς διελθεῖν ἀγὼν, ἔτι ἐσοῦται πολλοὶ ἀγῶνες, ποιητῶν χρείαν ἐχοῦσες. ἐκ δὲ τῶν ἵππων καὶ τῶν τροχῶν, τοὺς ἱππικοὺς δηλοῖ. ἢ τροχὸν ἅρματος τὸν τῆδε λέγει, ἀντὶ τοῦ πολλοὶ ἔσονται μεταβολαί.

76. ΗΟΙ. Τὰς Καρκηδονίαν οἰκεῦσας φησι Φοίνικας. ἔτοι γὰρ συνεχῶς ἐστράτευσαν Συρακουσίοις, ὡς λέγεται καὶ παρὰ Ἡσιόδῳ. οἱ δὲ Φοίνικες, ἄποικοι Τυρίων.

Ἤδη βασάζυσι Συρακόσιοι μέσα δόρατα·
Ἀχθόμβυοι σακέεσσι βεβαχίονας ἰτεΐνοισιν·
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων, πρωτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται ἵππειαι τε κόρυν σκεπάυσιν ἔθειραι.
Αἰ γὰρ Ζεῦ, κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
Κόρη θ' ἃ σεμνὰ ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
Εἵλαχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθρᾶς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματὰς ἀπὸ πολλῶν·
Ἀστά τε πρωτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις,
Δυσμενέων ὅσσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
Ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἵ τ' ἀνάριθμοι
Μῆλων χιλιάδες βοσάναις ἀλαπαζόμεναι,
Ἀμπεδίον βλήχοιντο· βόες δ' ὠγεληδὸν ἐς αὐλιν

Jamque Syracuſii geſtant medias haſtas,
Et illis brachia onuſta ſunt ſalignis ſcutis:
Interque eos Hiero, ſuperioribus par heroibus,
Armatur, & equinæ jubæ galeam inumbrant.
Utinam, ô Jupiter, pater inclyte, & veneranda Minerva,
Et tu, Proſerpina, quæ una cum matre opibus affluentium Ephyrenſium
Sortita es magnam urbem ad undas Lyſimeliæ,
Hoſtes ex inſula ejiciat malum fatum,
Per mare Sardonium, ut amicorum ſtragem nuncient
Liberis & uxoribus, jam numerabiles [*i. e. pauci*] à multis.
Et oppida à prioribus habitatoribus rurſum teneantur,
Quotquot hoſtium manus corruperunt funditus:
Et agros colant virentes: atque innumera
Ovium millia, herbis ſignata,
Per campos balent: & boves gregatim ad ſtabula

83. ΜΑ. Τὴν Δήμητραν λέγει καὶ τὴν Περσεφόνην οἰκῆσαι τὰ τῶν Συρακουσίων ἄστυ. οἷον, τὰς Συρακούσας. παρόσον Κορινθίων ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι.

84. ΑΙΣ. Ὡς Θουκυδίδης φησὶ, Λυσιμελείας λιμνὴ ἐν Συρακούσαις.

85. ΝΑΣ. Τὰς Καρχηδονίους ἐκ τῆς Σικελίας.

86. ΣΑΡ. Διὰ τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ εἰς Καρχηδόνας πλοῦς ὁ κατὰ τὴν νῆσον Σαρδώ. ἣ καλεῖται Σαρδών.

Ἐρχόμθαι σκιπναῖον ὀπαδόισιν ὁδίταν·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ πτόρον, αἰνίκα τέττιξ
Ποιμθίας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. ἄρχεται δ' εἰς ὅπλ' ἀράχνας
Λεπτὰ λαγησαίνιο, βάας δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντιν Σκυθικοῖο πέραν, ἢ ὅππη πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἴης μοι ἐγὼ, πολλοὺς ἰὼ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
Θυγατέρες· τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὼ Ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐτεοκλείοι Χάριτες θεαὶ, αἵ Μινύειον

Euntes, tardum urgeant viatorem:
Novalia excolantur ad ſementem,
cum cicada
Paſtores ſub dio agentes obſervans,
intus arborum
Reſonat in ſummis ramis: ac telas
in armis araneæ
Tenues expandant, clamoriſque *bellici* amplius ne nomen quidem exaudiatur.
Excelſam vero Hieroni gloriam ferant poëtæ
Et ultra Scythicum pontum, & ea loca ubi latos muros
Bitumine colligans Semiramis regnavit.
Ex quibus ego quidem unus ero: multos vero & alios Jovis amant
Filiæ: quibus omnibus ſtudium erit Siculam Arethuſam
Celebrare una cum populis, & belliſoſum Hieronem.
O Gratiæ Eteocleæ deæ, quæ Minyeum

93. ΣΚΙ. Ἐπιεικὲς, ἢ ὁδὸς τὴν σπίσαν, ἢ ὁδὸς τὸ κίνδυνος ἐπιφέρεται. κινδυνῶδες γὰρ ζῶον ἐστι βραδυπόνητον.

94. ΝΕΙ. Τετίγιν, αἱ κεχερσωμέναι χῶραι παζοιπὸ πρὸς τὸν ἀπόρον· τετίγιν, ἀροτριοῦνται. ΤΕΤ. Ἦνικα ὁ τέττιξ ἐπὶ τῶ ὑψηλῶν κλάδων ἠχεῖ κ' τὴν μεσημβρίαν, τὰς ποιμένας φυλασσόμενος. ἐλάσσονες γὰρ ὕτοι ὑπὸ τὴν σκιὰν τὰ θρίμματα ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, θηρῶσι τὰς τέττιγας. τὸ δ' ἀραγησαίνιο, ἀντὶ τοῦ διυφήνειαν.

99. ΣΚΥ. Τῷ λεγομένῳ Εὐξείνῳ.

100. ΑΣ. Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, ὅτι ἀσφάλτῳ ἔδησεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πηλοῦ.

101. ΕΓΩ. Ὁ ἐκπομπάζων δηλονότι.

104. ΕΤΕ. Θυγατέρες. Ἐτεοκλέης θυγατέρας ἔφη τὰς Χάριτας, ἀπὸ τοῦ Ἐτεοκλία τὸν Κηφισσοῦ πατέρα τὸν ὀπαδῦσαι Χάρισιν ἐν Ὀρχομενῷ τῷ Μινυείῳ.

105 Ὀρχομενὸν φιλέοισά, ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις,
Ἀκλητος μὲν ἐγὼ μείνοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μούσαισι σὺν ἀμετέρῃσιν ἰκοίμαν·
Καλλείψω δ' οὐδ' ὔμμε. τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπητὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

105 Orchomenum amatis, invisum olim Thebanis,
Invocatus ego quidem manserim: in *domum* vero eorum qui me vocarint,
Confidenter una cum noſtris Muſis veniam:
Nec vos relinquam. Quid enim amabile hominibus, Gratiis
Sine, eſſe poteſt? Utinam ſemper Gratiæ mecum ſint.

105. ΘΗ. Ἀπεχθόμενον δὲ αὐτὸν ἔφη ταῖς Θήβαις, διὰ τὰ τριθυλλημένα ἐπὶ Ὀργίλῳ τῷ Ὀρχομενίῳ. ὅτος γὰρ ἀναιρεθέντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κλυμένου ὑπὸ Θηβαίων εἶλε τὰς Θήβας, καὶ φόρους ἔταξεν, ἕως ὑπ' Ἡρακλέους τοῦ δασμοῦ τοὺς Θηβαίους ἀπέλυσε, μάχῃ νικήσας τοὺς Ὀρχομενίους.

106. ΑΚΑ. Οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι. καλέσαντος δέ, μεθ' ὑμῶν, ὦ χαρίτιες, καὶ τῶν μουσῶν, πορεύσομαι θαρρῶν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Τῦ Ἑπταικαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Τῦτο τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραπται. Ἀρετεῖται δὲ πέχρηται εἰσβολῇ. ὁ δὲ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαίυ τῦ Λάγυ καὶ Βερενίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἀμφοτέρυς ὁ Μύστος, τὸν χρόνον τῇ Θεοκρίτυ ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, τοσῦτυ χρῶνται μαχόμενος λογισμάτι.

ARGUMENTUM
IDYLLII XVII.

Ptolemæi Philadelphi Ægyptiorum regis paternum genus celebrans, ab Hercule ipso deducit, & matrem Berenicen laudat. Urbes 33339, imperio ejus subditas numerat. Inde & bellicos apparatus, auri & argenti, aliamque rerum pretiosarum immensam copiam, in primis vero studium pacis, & regiam munificentiam erga Musarum cultores commemorat.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ εἰς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ,
Εἰδύλλιον ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα, καὶ εἰς Δία λέγετε, Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ἄδωμεν ἀοιδαῖς.
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν·
Ἥρωες τοι πρόσθεν ἀφ' ἡμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·

LAUDATIO PTOLEMÆI,
IDYLLION XVII.

A Jove principium faciamus, & in Jovem definite, Musæ,
Cum præstantissimum Deorum immortalium carmine celebramus.
Ex hominibus vero Ptolemæus inter primos commemoretur,
Et postremus & medius: nam is præstantissimus virorum est.
Heroës, qui olim ex semideis extiterunt,
Cum res magnas gessissent, præclaros *sui* cantores nacti sunt:

1. ΕΚ. Ὁ νῶς. πᾶν φησι ποίημα ὅταν γράφωμεν, ὑμνῶμεν τὸν Δία ἐν πρώτοις, καὶ συμπάντοις, καὶ μίσοις. καὶ Πτολεμαίυ ἐν μυριάδρῳ ἐν ἀρχῇ, καὶ μίσῳ, καὶ ἐν τέλει τῦ ποιήματος.

9. ΙΔΑΝ.

Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ὅπις ἀμφὶ καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαιμ'. ὕμνοι γὰρ, καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν·
Ἶδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθών,
Παπταίνει παρέοντα ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργου·
Τί πρῶτον καλαλέξω; ἐπεὶ πάντα μυρία εἰπεῖν,
Οἵσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων,
Ἐκ πατέρων. οἷος μὲν ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ἅπερ φρεσὶν εἰκαλάθοιτο
Βυλὴν ἂν εἰς ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι;
Τιμῶν καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται. πάντᾳ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσῃσι βαρὺς θεὸς αἰολομίτῃς.
Ἀγλαΐα δ' Ἡρακλῆος ἕδρη σφιν ταυροφόνοιο

Verum ego Ptolemæum, bene dicendi peritus,
Cantu celebrabo: nam hymni, ipsorum etiam immortalium ornamentum sunt.
Cum lignator in nemorosam Idam venit,
Circumspicit unde opus incipiat, cum ubique *materiæ* satis sit:
Sic ego quid primum differam? nam innumerabilia dicenda sunt,
Quibus superi præstantissimum regem condecoraverunt,
Ab origine parentum. Qualis ad res magnas gerendas erat
Lagides Ptolemæus, cum animo conciperet
Consilium, quod non alii viro in mentem venire potuisset:
Illum & diis pater *Jupiter* æqualem fecit
Immortalibus, & illi domus aurea in Jovis domo, *i. e. cælo*,
Extructa est. Et prope eum Alexander amicus
Sedem habet, qui Persis gravis deus, & sapiens fuit.
E regione vero Herculis tauricidæ sedes illis

6. ΙΔΑΝ. Ὡς περὶ τὴν Ἴδην τὴν πολύδενδρον ὑλοτόμος ἐλθών, ἔργα πολλὰ προκειμένα σκοπεῖ πόθεν ἄρξηται· οὕτω δὴ κἀγὼ ἀπορῶ, πόθεν πρὸς ὕμνον εἰσβάλλω. Ἴδας δέ φασι πάντα τὰ ὑψηλὰ ὄρη, ἀπὸ τῆς ἀφ' αὐτῶν δύνασθαι ἰδεῖν πάντα.

14. ΠΤΟ. Τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Λαγοῦ φησιν, ὃς ἦν πατὴρ τῷ Φιλαδέλφῳ. ΟΚΑ. Ἀντὶ τοῦ ὅταν βουλεύσηται.

16. ΤΗ. Τὸν Σωτῆρά φησι Πτολεμαῖον τοῦ Λαγοῦ, καθὸ ἐξεώθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

Ἴδρυ᾽, ὅπου στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει ἡρανίδησι,
Χαίρων ἡωῶν ποτιδόρπιον ἰωνοῖσιν·
Ὅτι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας·
Ἀθάνατοι δ᾽ καλεῦν᾽, θεοὶ ἀπρόδατοι γεγαῶτες·
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονος σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας·
Ἀμφότεροι δ᾽ ἀριθμεῦν᾽ ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
Τῷ κε ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένῳ ἤδη
Νέκταρος ὀδμαῖος φίλας ἐς δάμον ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δ᾽ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
Οἱ δ᾽ εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρῳ Ἥβᾳ
Ὅπλα κε αὐτὸν ἄγεσκι φυὴν πατέρ᾽ ἀγλαὸν Διὸς υἱόν.
Οἷα δ᾽ ἐν πινυτοῖσι πεπαλαιτὸ Βερενίκα.

Poſita eſt, fabricata ex duro adamante:
Ubi inter alios cœlicolas convivia agitat,
Eximie gaudens nepotum nepotibus,
Quod eis Jupiter ex membris exemit ſenectam:
Immortales vero vocantur dii, ſine pedum uſu facti.
Ambobus enim ipſis generis auctor eſt fortis Herculis filius *Hyllus*,
Et ambo numerantur ab ultimo Hercule.
Quare cum Hercules ex epulo rediret ſatiatus jam
Nectare odorato, ad domum charæ conjugis,
Tunc alteri arcum tradidit, &, quæ ſub axillis geritur, pharetram;
Alteri ferratam clavam, ſignatam nodis.
Illi vero in immortalem thalamum pulchræ Hebes
Arma *ferunt*, ipſumque ducunt progenitorem *ſuum* Jovis filium,
Qualis vero inter ſapientes inclyta Berenice

23. ΧΑΙ. Χαίρων ὁ Ἡρακλῆς, ἐπὶ τοῖς τῶν ἐγγόνων υἱοῖς καὶ ἀπογόνοις ἀπαθανατιοθεῖσιν. ἀπτεόν δὲ τὸν λόγον εἰς τε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰς τὸν Πτολεμαῖον. ἀμφότεροι γὰρ ἦσαν ἀφ᾽ Ἡρακλέους. τὸ δὲ ἀμφοῖν, ἀντὶ τοῦ τοῖς δυσὶ, τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ὑπωλένιον δὲ τὸν ὑπὸ μασχάλην ὄντα.

34. ΒΕΡ. Βερενίκην λέγει τὴν Λαγοῦ μὲν θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος. αὕτη ἦν ταῖς σώφροσι γυναιξὶν εὐδόκιμ. ἦν.

35 Ἔπρεπε θηλυτέρῃς, ὄφελ' μέγα γεναμφοίσι·
Τῆς μὲ Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κύρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδιναὶς ἐπεμάξατο χεῖρας.
Τῷ, ἔπω τινὰ φαντὶ ἀδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἐὴν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
40 Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέρασιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλότητος.
Ἀσόργῳ μὲν γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ κόρος αἰεί·
Ῥηΐδιαι δὲ γοναί, τέκνα δ' ἅπτ' ἐοικότα πατρί.
45 Κάλλει ἀριστεύουσα θεάων πότνι' Ἀφροδίτα,
Σοὶ τιμὰ μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀρχέρουλα πολύσπορον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ' ὑπὲ γάμια καλεῦσαν

35 Excellit fœminas, magna gloria parentibus!
Hujus, veneranda filia Dionis, quæ Cyprum tenet,
In gremio odorato graciles attractando immisit manus.
Itaque nullam unquam mulierem viro tantum placuisse ferunt,
Quantum Ptolemæus suam amavit conjugem.
40 Et quidem redamatus est multo plus. Sicque liberis
Confidens suis, committit domum totam,
Cum amans in amantis torum ascendit.
Impiæ vero mulieris animus semper est apud virum alienum:
Et faciles quidem partus sunt, sed liberi neutiquam similes sunt patri.
45 Veneranda Venus, excellens forma præ cæteris deabus,
Tibi illa curæ fuit, & tua causa Berenice
Formosa ad Acherontem luctuosum non transfivit:
Verum tu ipsam abreptam, priusquam ad rivum perveniret

36. ΚΥ. Ἡ Ἀφροδίτη φησὶν αὐτῆς εἰς τὸν κόλπον ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τουτέστιν ἐπαφρόδιτον ἐποίησεν αὐτὴν, διὸ καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ ἀνδρός.

41. ΘΑΡ. Ζῶν γὰρ ἔτι ὁ Σωτὴρ, ἐκοινοποίησε τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν. τρεῖς δὲ ἐγέννησε Πτολεμαίους. ὁ Λαγωὸς, ἐγέννησε δὲ ἕτερον τὸν Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅς τις εἶχε τὸν Βερενίκλου γυναῖκα. ἕτος δὲ πάλιν ἐγέννησε Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον, ὅς τις εἶχε γυναῖκα τὴν Ἀρσινόλω.

46. ΣΟΙ. Ἦγων ἐν ἐπιμελείᾳ καὶ φροντίδι ἦν.

Κυάνεον, ϗ συγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἐᾶς δ' ἀπεδάσσαο τιμᾶς.
Πᾶσιν δ' ἤπιος ἦδε βροτοῖς, μαλακὰς μὲ ἔρωτας
Προσπνείει, κἄφας ϗ διδοῖ ποθέουσι μερίμνας.
Ἀργείαν κυάνωπιν, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντίσσαν Ἀχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀρίζηλος Βερενίκα.
Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα,
Δεξαμένα πρῶτον μητρὸς, ὅτε πρώταν ἴδες αὐγάν.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον,
Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.

Nigrum & triſtem ſemper portitorem defunctorum,
Quare illa, omnibus propitia mortalibus, faciles quidem amores
Adſpirat, petenti vero faciles curas tribuit.
Argiva nigris oculis (*i.e. pulchris*) tu bellicoſum Diomedem,
Congreſſa cum Tydeo, peperiſti Calydonium virum.
Sed Thetis ſinuoſa veſte utens, peperit jaculatorem Achillem
Æacidæ Peleo: te vero, ſtrenue Ptolemæe,
Bellicoſo Ptolemæo eximia peperit Berenice.
Et te Cos inſula eduxit infantem nuper ſuſceptum,
Excipiens à matre, cum primam vidiſti auroram.
Ibi enim Lucinam invocavit, quæ parturientes liberat,
Filia Antigones gravata doloribus partus:

50. ΕΑΣ. Ἀπιμερίσω. τὰς σὰς τιμὰς ἀπένειμας αὐτῇ.

52. ΚΟΥ. Τοῦτο δὲ ποιεῖ φησιν, ἐπεὶ ἡ Ἀφροδίτη ἀπαθανατήσασα αὐτὴν, τῶν δυνάμεων ϗ τιμῶν ἐκοινώνησεν.

53. ΑΡ. Ἀργείαν εἶπε τὴν τοῦ Διομήδους μητέρα Δηϊπύλλου, καθὰ ἐξ Ἄργους ἦν, Ἀδράστου θυγάτηρ. ἦν δὲ ὀνομαστικῶς ϗ Ἀργεία καλλιπρόσωπος.

54. ΚΑΛ. Καλυδώνιόν φησι τὸν Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἦν ἐκεῖθεν.

58. ΚΟ. Ὅτι ὁ Φιλάδελφος, ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἐγεννήθη ὑπὸ Βερενίκης.

61. ΑΝ. Ἡ γὰρ Βερενίκη, θυγάτηρ Ἀντιγόνης τῆς Κασάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου ἀδελφῆς ἐπιδακτόου τὴν ἐν τῷ πατρῴῳ τῶν Δωριέων σωδὸν, ϗ τὴν αὐτόθι δρωμένην πανήγυριν, ϗ τὸν ἀγῶνα τὸν ἀγόμενον ἢ ἀγωνιζόμενον Ποσειδῶνι ϗ Νύμφαις.

68. ΤΡΙ.

Ἡ δέ οἱ ἀμφίεσσα παρίσατο, καὶδ' ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχυε μελῶν. ὁ δ', πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπητὸς ἔηντο. Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα·
Φᾶ δ', καθαπτομένα βρέφεϊ χείρεσσι φίλησιν,
Ὄλβιε κῶρε, γήοιο· τίοις δέ μ' τόσσον, ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δ' μιᾷ τιμῇ Τρίοπος καλαθεῖο κολώναν,
Ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,
Ἶσον καὶ Ῥώδιαν ἄνακτ' ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις.
Ζηνός τοι τόδε σῆμα. Διὶ Κρονίωνι μέλῃ δ'
Αἰδοίῳ βασιλῆϊ. ὁ δ' ἔξοχος ὃν κε φιλασεῖ
Γενόμενον ταπρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ,

Illa vero ipſi benigne adfuit, & per omnia
Membra indolentiam perfudit. Tunc patri ſimilis
Puer amabilis natus eſt. Cos vero conſpicata exclamavit;
Et dixit, manibus charis puerum tenens,
Naſcere, beate puer, meque tantum honore afficias, quantum
Delum honoravit cæruleam Phœbus Apollo:
Et eodem honore afficias montem Triopis,
Parem Dorienſibus vicinis tribuens honorem,
Sicut & rex Apollo coluit Rhenæam.
Sic inſula dicebat: atque ex alto inſonuit voce
Ter ſub nubibus aquila propitia Jovis avis:
Jovis hoc ſcilicet ſignum erat: nam Jovi Saturnio curæ eſt
Venerandus rex: & hic excellens eſt, quem Deus diligit
Natum jam primum. Multa ipſum felicitas comitatur,

68. ΤΡΙ. Τρίοψ δὲ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ' ἧ τὸ ἀκρωτήριον ὠνόμασαι τῆς Κνίδυ.

69. ΔΩ. Ἡ τῶν Δωριέων πενταπόλις, Λίνδος, Ἄλλυσος, Κάμηρος, Κῶς, Κνίδος. ἄγεται δὲ κοινὴ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ, Δώριος ὁ ἀγών, ὡς Ἀριστείδης φησί. τὸ δὲ Τρίοπον, ἀκρωτήριον τῆς Κνίδυ, ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ἀσωποῦ, ὡς ἐν τοῖς περὶ Κνίδυ ἱάσων φησίν.

70. ΡΗ. Νῆσος ὕτως λεγομένη, ἣν καὶ Δῆλόν φασι. τὴν δὲ Ῥήναιαν προσῆψε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίων βασιλεύς.

Πολλᾶς ἢ κρατέει γαίης, πολλᾶς ἢ θαλάσσης.
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ' ἔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος.
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βῶλακα θρύπτει.
Οὐ δέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαείνων.
Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τετράσσι δὴ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ ἢ τριάδες, μετὰ δὲ σφίσιν ἐνδεκάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὲν Φοινίκας ἐποτέμνεται, Ἀραβίας τε
Καὶ Συρίης, Λιβύης τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπήων·
Παμφυλίοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμητῇσι Κιλίκεσσι
Σημαίνει, Λυκίοις τε φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν. ἐπεὶ οἱ νῆες ἄριστοι
Πόντον ἐπιπλώουσι· θάλασσα ἢ πᾶσα καὶ αἶα
Καὶ πολαμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.

Multam vero tenet terram, multumque mare.
Multæ enim & infinitæ regiones, & innumeræ gentes hominum
Segetes augent amplificatas Jovis imbribus:
Verum nulla terra tam multam gignit quam humilis Ægyptus,
Cum Nilus exundans humidas glebas molliter comminuit:
Neque quiſquam tam multas urbes hominum artificum tenet.
Tres enim illi urbium centuriæ extructæ ſunt,
Tria inſuper millia ſuper xxx millia,
Duo item terniones, & præterea ter undecim:
In quibus omnibus magnanimus Ptolemæus regnum obtinet.
Et quidem Phœniciæ partem obtinet, atque Arabiæ,
Et Syriæ, Libyæque, nigrorumque Æthiopum.
Pamphyliis vero omnibus, & bellicoſis Cilicibus
Imperat, Lyciis quoque & pugnacibus Caribus,
Atque inſulis Cycladibus. Nam naves illi optimæ
Per mare navigant: mare enim totum, & terra,
Et fluvii ſonori, regno Ptolemæi ſubjecti ſunt.

81. ΟΥ. Ὁμῶ γὰρ πᾶσαι αἱ πόλεις, τρισμύριαι, τριχίλιαι, τριάκοντα τρεῖς.

Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιῶν
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι·
Ὄλβῳ μὲ πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ' ἄμαρ ἔκαστον ἐς ἀφνειὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἑκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς,
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐσάσατο κώμαις·
Οὐδέ τις αἰγιαλίνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς,
Θωρηχθεὶς δηΐοισι βυσὶν ἀνάρσιον Αἰγυπτίῃσιν.
Τοῖον ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ὀπισάμβυος δόρυ πάλλειν·
Ὧι ἔπι πάσχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἵ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δ' κλεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμήκων ἅτε πολλὸν ἀεὶ κέκυται μογεόντων·
Ἀλλὰ πολλῷ μὲ ἔχουσι θεῶν ἑρικυδέες οἶκοι,

Multi vero equites, multique milites ſcutati,
Ære lucenti ſtipati ſtrepunt.
Opulentia quidem omnes ſuperat reges:
Tantum quotidie opum in divitem congeritur domum
Undecunque. Populi vero curant opus ſuum tranquilli.
Nullus enim hoſtium piſcoſum Nilum invadens,
Pedeſtri exercitu in alienis villis tumultum bellicum ciet:
Neque quiſquam ex navibus velocibus in litus exilit,
Armata manu invadens injuſte boves Ægyptias.
Talis vir latis ſedet in campis
Flavicomus Ptolemæus, qui haſtam vibrare novit:
Cui omnino curæ eſt, ut paterna omnia tueatur,
Sicut regem præſtantem *decet*: alia vero acquirit ipſe.
Non tamen abſque uſu in domo optima aurum,
Ceu formicarum opes ſemper jacet laborantium:
Sed multum inde habent inclyta Deorum delubra,

105. ΚΤΕ. Καρπᾶται ἀφόβως τὰ ἑαυτῶν.

107. ΜΥΡ. Περὶ τῶν μυρμήκων τῶν μεταλλευόντων χρυσὸν ἐν Ἰνδοῖς πολλοὶ ἱστορήκασι.

121. ΜΟΥ.

Αἰεὶ ἀπαρχομένοιο, σὺ δ' ἄλλοισιν γεραίρεσσι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηϑ' βασιλεῦσι,
Πολλὸν δ' πολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διονύσου τὶς ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπισάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν,
Ὤι δ' δωτίναν ἀνελάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ἰανφῆϑ' ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀνδ' Εὐεργεσίης· τί δ' κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσϑαι;
Τᾶτο γὰ Ἀτρεΐδαισι μολὼν τὰ δ' μύρια τεῦξα
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κλεάτισσαν ἑλόντες,
Ἀέρι πᾷ κεκρύπϑαι, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόος.
Μὴν ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη,
Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ὑπὸ πάσσε δ' ἴχνη.
Μητρὶ φίλᾳ γὰ πατρὶ δυώδεας εἵσατο νηούς·
Ἐν δ' αὐτὰς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγούς.

Semper eo primitias ſolvente, præter alia dona.
Multum inde & potentibus datur regibus,
Multum & civitatibus, multum bonis amicis.
Neque ullus vir ſacris certaminibus Bacchi
Prodit, ſciens dulcem cantilenam canere,
Cui non dignum arte præmium dederit.
Muſarum vero interpretes cantu celebrant Ptolemæum,
Propter beneficentiam. Quid autem præclarius homini contingat
Diviti, quam ut gloriam illuſtrem inter homines conſequatur?
Hoc & Atridis *integrum* manet: illæ infinitæ *opes*,
Quas capta magna Priami domo acquiſiverunt.
Caligine oppreſſæ alicubi jacent, unde non eſt amplius reditus.
Solus hic priorum parentum, adhuc calida in pulvere
Tranſcendens pedum detergit veſtigia.
Matri charæ & patri odorata templa condidit,
Inque his ex auro atque ebore ipſos inſignes
Statuit, ut omnibus mortalibus ſint opitulatores.

121. ΜΟΥ. Οὗτος δὲ μόνος τῶν ἐκπάλαι θανόντων καὶ πρὸ μικρῆ, τῇ μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ ναὸς ἔκτισεν.

Πολλὰ δ' πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει
Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένῳσιν ὑπὸ βωμῶν,
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τὰς ἔτις ἀρείω
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιδάλλετ' ἀγοστῷ,
Ἐκ θυμοῦ σέργουσα καὶ ἰγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείουσα Ῥέα βασιλῆας ὀλύμπου·
Ἓν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ,
Χεῖρας φοινήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ', ὦναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ' ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετὴν γε μὲν οὐκ Διὸς αἰτεῦ.

Multa vero pinguia exta boum incendit,
Menſibus circumactis in aris rubentibus,
Et ipſe,& eximia conjux: qua nulla præſtantiorem
Sponſum domi mulier ulnis amplectitur,
Ex animo diligens fratrem atque maritum.
Sic & Deorum ſacra connubia contracta ſunt,
Quos peperit Rhea regina regea cœli:
Unumque torum ſternit Jovi & Junoni ut indormiant,
Iris adhuc virgo, manibus unguento nitentibus *v. purgatis.*
Salve, rex Ptolemæe: te ego ſimiliter, ſicut alios,
Celebrabo heroas, atque (ut opinor) carmen non aſpernandum.
Poſteris dicam: tu autem virtutem à Jove petito.

128. ΑΥ. Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ συνῴκει πρότερον Ἀρσινόη ἡ Λυσιμάχου. ἀφ' ἧς καὶ τοὺς παῖδας ἐγέννησεν, Πτολεμαῖον, καὶ Λυσίμαχον, καὶ Βερενίκην. ἐπιβουλεύσασα δὲ ταύτῃ δύρῃ, καὶ σὺν αὐτῇ Ἀμύνταν καὶ Χρύσιππον τὸν Ῥόδιον ἰατρὸν, τούτους μὲν ἀνεῖλεν· αὐτὴν δὲ ἐξέπεμψεν εἰς Κοίλην, ἡ ἐστὶ τόπος τῆς Θηβαΐδος, καὶ τὴν οἰκείαν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἔγημε· καὶ ὠνόμασεν αὐτῇ, τοὺς ἐκ τῆς προτέρας Ἀρσινόης γεγενημένους παῖδας. ἡ γὰρ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ, ἄτεκνος ἀπέθανεν.

ARGU-

ARGUMENTUM IDYLLII XVIII.

Inſcribitur hoc Idyllion Epithalamion Helenæ, id eſt, Carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariæ puellæ ex urbe Spartana, quæ in die nuptiarum veſpere ante thalamum Menelai & Helenæ ſponſæ hoc carmen canere finguntur. Primum autem jocis nuptialibus ludunt: deinde ſponſo gratulantur, quod ſolus inter tot principes procos nuptiis talis ſponſæ potitus, & jam Jovis gener factus ſit. Poſtea Helenam laudant: atque in eo loco nonnihil immoratur Poëta. In fine, ſicut fieri ſolet, bene precantur ſponſo & ſponſæ. Erant autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere ſolebant veſpere; cum ſponſa in thalamum ducerctur: quod κατακοιμητικὸν vocabant: alterum mane ſub aurora canebatur: idque διεγερτικὸν, i. e. excitatorium, vocabatur.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ, Εἰδύλλιον ιη'.

Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθόκομι παὶ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμας ὑακίνθου ἔχουσαι,
Πρόσθε νεογαμίᾳ θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα τᾶι πρᾶτ' πόλιος, μέγα χάρμα Λακαινᾶν,
Ἀΐκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστήρων Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέουσαι
Ποσσὶ πεπλέκτοις· πεδὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.

HELENÆ EPITHALAMION, IDYLLION XVIII.

IN Sparta olim apud flavum Menelaum,
Virgines virentem hyacinthum comis *implicitum* habentes,
Ante recens depictum thalamum chorum inſtituerunt,
Duodecim primariæ urbis, magnum decus Lacænarum,
Quando Tyndari *filiam* amabilem *in thalamo* concluſit
Helenam, cum eam duxiſſet uxorem, minor natu filius Atrei.
Concinebant autem omnes carmen unum, applaudentes
Pedibus connexis: atque domus inſonuit Hymenæo.

Itaque

Οὕτω δὴ πρωΐζα καὶ ἐδέρθης, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐστὶ λίαν βαρυγέναιος; ἢ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολλὼ τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς ὕπνον καλεβάλλου;
Εὕδειν μὲ χρήζοντα, καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,
Παῖδα δ' ἐὰν σὺ ταῖσι φιλοσόργῳ θεῷ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺ ὄρθρον. ἐπεὶ καὶ ἔναν, καὶ ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἥδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅπα καὶ ἄλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μὴν ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἕξεις.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἄρχετο χλαῖναν,
Οἵα Ἀχαιϊάδων γαῖαν καλεῖ ἐδεμί' ἄλλα.
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ μητέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμος ὠυτὸς,
Χρισαμένοις ἀνδράσι παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν κ' ἄλλαν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρασωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,

Itane crepuſculo obdormiviſti, ô chare ſponſe?
Nunquid nimis gravia tibi ſunt membra? num ſomniculoſus es?
An vero multum adbibiſti, cum in lectum conjectus es?
Nam volentem dormire, tempeſtive oportebat te *dormire*;
Puellam autem ſinere cum *cæteris* puellis apud charam matrem
Ludere uſque ad altum diluculum: nam & veſperi, & mane,
Et de anno in annum, hæc tua, Menelae, ſponſa erit.
Fortunate ſponſe, bonus tibi quiſpiam adſternutavit proficiſcenti
Ad Spartam, ubi & alii principes *erant*, ut hoc perficeres,
Solus inter ſemideos Jovem ſocerum habebis;
Nam filia Jovis tecum ſub unum ſubit ſtragulum,
Qualis ex mulieribus Græciæ nulla terram calcat.
Certe præclarum quiddam tibi pariet, ſi matri pepererit ſimile.
Nos omnes enim æquales ætate, quibus idem vitæ curſus eſt,
Quæ ungimur more virorum ad Eurotæ fluenta,
Quater ſexaginta puellæ de muliebri juventute:
Ex his nulla vitio caret, ſi cum Helena conferatur.
Sicut aurora exoriens decorum oſtendit aſpectum

Πότνια νὺξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος·
Ὧδε κὴ ἀ χρυσία Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν,
Πιείρη, μεγάλη. ἄτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε κὴ ἀ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔ τέ τις ἐν ταλάρῳ τανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἥτριον ἰσῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μαχρῶν ἔταρ' ἐκκελεύσαν.
Οὐ μὰν ἁ κιθάραν τίς ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα κὴ Οὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐνῆς.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲ οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦλθ κὴ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἐρψάμες, στεφάνως δρεψούμεθα ἁδὺ πονεῦντας·
Πολλά τευ, ὦ Ἑλένα, μεμναμένᾳ ὡς γαληθέωσι
Ἄρνες γεναμένᾳς εἰς μαστὸν ποθέοισαι·
Πρᾶταί τοι στέφανον λῴῃ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερᾷ καθησόμεθ' ἐς πλατάνιστον·

Sacra cum nox *abit*, hieme candidum ver laxante,
Sic & aurea Helena elucebat inter nos,
Valida, procera. Quemadmodum procurrit ſulcus in arvo,
Aut in horto cupreſſus, aut in curru Theſſalicus equus:
Sic & roſea Helena Lacedæmoni ornamento fuit.
Nulla in quaſillo conglomerat talia opera.
Neque in tela picta majore arte ſtamen,
Radio intextum, è longis ſcindit furculis.
Neque ſane ulla ſic citharam pulſare novit,
Dianam cantu celebrans, & latopectore Minervam,
Sicut Helena; cujus in oculis omnes amores inſunt.
O pulchra, ô amabilis puella, tu jam matrona facta es:
Nos autem ad cutſum in vere *(vel mane)* & ad folia in pratis naſcentia
Ibimus, ut colligamus ſerta ſuaviter redolentia,
Sæpe de te cogitantes, ô Helena: ſicut lactentes
Agnæ quæ matris oviculæ ubera deſiderant.
Primæ tibi coronam ex humi naſcente loto
Nectentes in umbroſa ſuſpendemus platano:

45 Et

Πρῶτα δ' ἀργυρέας ἐξ ἔλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζόμεναι, ταχέως ὑπὸ σκιερὴν πλατάνιστον.
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψε (ὡς πάντων τις
Ἀνγνοίη) Δωρεῖ, Σέθεν μ' Ἑλένας φυτὸν ἁμί.
Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις, ὀπίνθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲ δοίη, Λατὼ κηροτρόφος ὔμμιν
Εὐτεκνίαν, Κύπρις δ', θεὰ Κύπρις ἶσον ἔραζε
Ἀλλάλων Ζεὺς δ', Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ ὀπατρίδαν εἰς ὀπατρίδας πάλιν ἔνθη.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες
Καὶ πόθον· ἔγρεσθε δ' ὠρὶς ἀοῖ· μή τι νάθησθε.
Νεῖμεθα κάμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ ἀνᾶς κελαδήσῃ ἀναχὼν εὔτριχα δειρήν.
Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χάρητι.

45 Et primæ tibi ex argentea pyxide liquidum unguentum
Accipientes, ſtillabimus ſub umbroſam platanum.
Literæ vero in cortice ſcribentur (ut quis præteriens
Legat) Dorice: Venerare me: nam Helenæ arbor ſum.
Salve, ô ſponſa: ſalve, felix propter ſocerum ſponſe, *vel gener.*
50 Latona quidem, Latona juventutis ſuſtentatrix, det vobis
Felicem ſobolem Venus autem, dea Venus det æqualem amorem
Inter vos mutuo: Jupiter vero, Saturnides Jupiter divitias durabiles,
Ut à *vobis* nobilibus ad generoſos *liberos veſtros* perveniant.
Dormite in pectora mutuo anſerem inſpirantes,
55 Et deſiderium: expergiſcamini vero ſub auroram: neque obliviſcamini.
Rodibimus & nos mane, ubi primus cantor
E cubili ſuo emerſerit, ſublimens pulchre pennatam cervicem.
Hymen, ô Hymenæe, his nuptiis gaudeas.

ARGUMENTUM IDYLLII XIX.

Cupido dum mel furatur, & alvearе diripit, ab apicula pungitur: atque doloris ex vulnere impatiens, matri de crudelitate tam parvæ beſtiolæ conqueritur. Quæ & ipſum parvulum eſſe reſpondet, & tamen magna vulnera infligere. Monet vero nos hæc imago, quod voluptati dolor & calamitas plerumque comes eſt: ſicut dictum eſt,

Dulcia ſic triſti ſemper ſunt mixta dolore,
Tincta voluptatis gaudia felle nocent.

Et Horatius ait,

——— Nocet empta dolore voluptas.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ,

Εἰδύλλιον ιθ'.

Τὸν κλέπταν ποθ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον. ἄκρα δ' ἀφ' χειρῶν
Δάκτυλα πάντ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, κ' χέρ' ἐφύσα·
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, κ' ἄλατο. τᾷδ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδυνάν, κ' μέμφετο ὄττιγε τυτθὸν
Θηρίον ἐστὶ μέλισσα, κ' ἀλίκα τραύματα ποιεῖ.
Καὶ μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' ἦς ἴσος ἐσσὶ μελίσσαις;
Καὶ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκα ποιεῖς;

FAVORUM FUR, IDYLLION XIX.

FUrem quondam Amorem infeſta
punxit apicula,
Favos ex alvearibus deprædantem:
extremus vero manuum
Digitos omnes confixit. At ille dolebat, manuſque inflabat:
Et terram pulſavit, & exiliit: atque Veneri
Oſtendit dolorem: & queſtus eſt, quod tam exilis
Beſtiola eſſet apis, & tanta vulnera faceret.
Mater autem ridens, Quid? *inquit*, annon tu ſimilis es apibus?
Et cum parvus ſis, tamen vulnera tanta facis.

ARGU-

ARGUMENTUM IDYLLII XX.

Paſtor quidam, qui inter ruriculas ſuos eximie pulcher ſibi videbatur in urbem venit. Ubi cum conſpicatus fuiſſet puellam urbanam, inuſitata forma perculſus ad eam acceſſit, & ruſtice cum ea ludere, eamque oſculari voluit. Illa vero hominis habitum ac mores ruſticos deteſtata, à ſe illum rejecit. Conqueritur ergo miſer in hoc Idyllio, de inſigni contumelia qua affectus ſit, deque faſtu ac ſuperbia urbanæ puellæ. Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quæ paſtorum amore arſerint. ¶ *Videtur Poëta perſtringere hoc Idyllio aliquos Bucolici carminis contemptores, qui forte ſua quadam protervia tumentes, hæc ut pueriles nugas deriſerunt: ut ſunt aliqui ingenio nimium faſtidioſo ac ſuperbo, quibus nihil pulchrum eſt, niſi quod ipſi judicio ſuo comprobaverint.*

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ, Εἰδύλλιον κ'.

Ἐυνίκα μ' ἐγέλαξε θέλων᾽ά μιν ἀὐὺ φιλᾶσαι·
Καί μ' ἐπικερτομέοισα, τάδ' ἔννεπεν, Ἐρρ' ἀπ' ἐμεῖο.
Βωκόλε ὢν ἐθέλεις με κύσαι τάλαν; ἢ μεμάθηκας
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστικὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γέ μου κύσῃς τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείρεις.
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φορέεσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ ῥῶμον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν.
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·

BUBULCUS, IDYLLION XX.

EUnica me derifit, cum ipſam vellem ſuaviter oſculari:
Et mihi convicians hæc dixit: Abi in malam rem à me.
Bubulcus quum ſis, vis me oſculari miſer? non didici
Ruſticos oſculari, verum urbana labra premere.
Non tu meum pulchrum os oſculatus fueris ne quidem per ſomnium.
Quali aſpectu es! quomodo loqueris! quam ruſtice ludis!
Quam delicate loqueris! quam blanda verba profers!
Quam mollem habes barbulam! quam pulchram cæſariem!
Labra tibi ſunt *velut* ægroto, manus ſunt nigræ,

Καὶ κακὸν ἐξόσσεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίζοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ ταῖς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε σωνεχὲς εἶδεν,
Χείλεσι μυθίζοισα, κ' ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾶ μορφᾶ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρὼν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθη τὼ τῶλγε, ὡς ῥόδον ἔρσα.
Χἀ μὲν ἔβα με λιποῦσα· φέρω δ' ἐν καρδίαν ὀργὰν
Ὅτι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσατ' ἐταίρα.
Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· ἢ καλὸς ἐμμί;
Ἀρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτυξε;
Καὶ γὰ ἐμοὶ τοπάρουθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος.
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπουλὰν
Χαίτᾳ δ' εἶχε σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ἰφθίσι λάμπε μελαίναις.
Ὄμμαθά μοι δ' ἆρ' ἦν χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας
Τὸ στόμα τ' ἀκρήτας γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δ'
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.

10 Et male oles. Fuge hinc à me, ne me contamines.
Hæc locuta, ter in ſuum deſpuit ſinum,
Et me à capite ad pedes uſque continuè aſpexit,
Labris muſſitans, & oculis oblique aſpiciens.
Atque admodum propter formam laſciviebat, & ore diducto
15 Ac faſtuoſe me deriſit. Mihi autem ſtatim exæſtuavit ſanguis,
Et corpore rubefactus ſum præ dolore, ſicut roſa à rore.
Atque illa quidem, me relicto, abiit; fero autem in pectore iram,
Quod me tam elegantem fœda meretrix irriſit.
Vos paſtores, verum mihi dicite: nonne ſum pulcher?
20 Num quis me ſubito Deus alium hominem fecit?
Etenim mihi prius emicabat grata quædam forma
Sicut hedera circa arboris ſtirpem, meamque ornabat barbam:
Capilli autem velut apium circum tempora fuſi erant:
Et frons alba ſplendebat ſupra nigra ſupercilia.
25 Oculi mihi erant multo venuſtiora quam Minervæ.
Os etiam lacte concreto dulcius: ex ore autem
Fluebat mihi vox dulcior quam favi.

Duke

Ἀδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, κὴ ἣν σύριγι μελίσδω,
Κὴν αὐλῷ λαλέω, κὴν δώνακι, κὴν ϖλαγιαύλῳ.
Καὶ ϖᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ ϖᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἀσυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμὶ ϖαρέδραμε κ' οὔποτ' ἀκούει
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι ϖόρτιν ἐλαύνει.
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μαίνατο βάτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, κὴ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων ἦ τίς ἦν; ὁ βωκόλος; ὄντε Σελάνα
Βουκολέουσα φίλασεν· ἀπ' ὀλύμπω ἦ μολοῖσα
Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, κὴ εἰς ἕνα ϖαιδὶ κάθευδε.
Καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βουκόλον· οὐχὶ ἦ κὴ τὺ,
Ὦ Κρονίδα, σὺν ϖαῖδα βοϊκόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα ἦ μόνα τὴν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἃ Κυβέλας κρέοντων κὴ Κύπριδος, ἄτε Σελάνας·
Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἀδέατ μήτε κατ' ὄρυ,
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μόνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Dulce meum carmen eſt, & cum fiſtula modulor,
Et tibia cano, cumque calamo & obliqua tibia *canto*.
Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres,
Omneſque me amant: urbanæ vero me non amarunt;
Verum propterea quod bubulcus ſum, prætereunt, nec unquam audiunt
Quomodo formoſus Bacchus in vallibus vitulam paſcit:
Neque ſciunt quod Venus amore bubulci inſanivit,
Et in montibus Phrygiæ una pavit: ipſumque Adonidem
In ſylvis amavit, & in ſylvis deploravit.
Endymion autem quis erat? an non bubulcus? quem tamen Luna
Boves paſcentem amavit, deque cœlo deſcendens
In Latmium ſaltum venit & una cum puero cubuit.
Et tu, Rhea, deploras bubulcum: nonne & tu,
O Jupiter, propter puerum boves paſcentem ipſe errafti?
Eunica vero ſola bubulcum ſuo amore non eſt dignata,
Cybele *ſcilicet* melior, & Venere, & Luna.
Neque amplius, tu Venus, amabilem illum *Adonidem* in urbe,
Neque in monte ames, verum ſola per noctem dormias.

ARGU

ARGUMENTUM
IDYLLII XXI.

Monet hoc Idyllion ut ſua quiſque ſorte contentus vivat: & ſub imagine ſomnii de aureo piſce, vanas hominum ſpes ac cupiditates venuſtiſſime depingit. Nam quum piſcatores duo ſub noctem ad capturam piſcium domo exiiſſent, ac in paupere tugurio ante mediam noctem una dormirent, alter eorum ſomniat ſe grandem aureum piſcem cepiſſe. Ingenti gaudio affectus jurat in ſomnis, nunquam ſe amplius piſcibus capiendis operam daturum, verum de aureo illo piſce in otio & luxu poſthac ſuaviter victurum. Mane quum aureus ille piſcis & ſpes ipſa avolaſſet, neque eſſet exporrecto unde victitaret, niſi & ipſe & uxor ac liberi fame perire vellent, vel invitus, & contra quam juraverat in ſomnis, ad conſuetos labores redire cogitur. Apparet Theocritum Ægyptiis ſuis, apud quos fuit, hanc fabulam cecinisſe: qui quum plerique eſſent piſcatores, atque homines otio dediti, ad laborem non facile niſi inopia & neceſſitate perpelli poterant: nec faciebant officium, donec eſſet unde victitarent.

ΑΛΙΕΙΣ,
Εἰδύλλιον κα'.

Ἀπενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰ εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἠν ὀλίγον νυκτός τις ἀποψαύσῃ τὸν ὕπνον,
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφισάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύες ἀγρωσταὶ ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον ἀῶον ὑπὸ πτελέαις καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. ἐγγύθι δ' αὐτοῖν

PISCATORES,
IDYLLION XXI.

PAupertas, ô Diophante, ſola excitat artes.
Ipſa laboris magiſtra eſt: neque enim dormire
Viros operarios improbæ curæ ſinunt.
Et cum brevi noctis tempore quis attigit ſomnum,
Subito obturbant inſtantes curæ.
Piſcium venatores una duo cubabant ſenes,
Cum ſtraviſſent aridam algam ſub textili tugurio,
Inclinati ad parietem foliaceum: prope vero apud ipſos

Poſita

Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τώγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὄρμειαὶ, κύρτοι, ἢ ὀκ ἀχρίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι κώας τε, γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβω·
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βεβαχυῖς, εἰμάλα, πῖλοι.
Οὗτω τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνω, ὅτω ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' ἁ χύτρα οἶχ', ἁ κύνα· πάντα θεισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τιμᾶς ἄγαλμα· πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ' ὀν μέσσω γείτων, πανᾶ ἢ παρ' αὐτῶ
Θλιβομέαν καλύβαν τρυφερὸν περιέναχε θάλασσα.
Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας,
Τὰς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλω πόνω· ὀκ βλεφάρων ἦ
Ὕπνον ἀπαντάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.
Α. Ψεύδονται, φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τάμαλα μακρὰ φέρει Ζεύς·
Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς.
Μὴ λαθόμην; τί τὸ χρῆμα; χρέονον δ' αἱ νύκτες ἔχουσι.
Β. Ἀσφαλίων, μέμφῃ τὸ καλὸν θέρω· ἁ γὰ ὁ καιρὸς

Poſita erant manuum exercitia, calathiſci,
Arundines, hami, & algoſa retia,
Funiculi *ex ſetis equinis*: ſagenæ gibboſæ, & viminei labyrinthi, *i. e. naſſæ*,
Laquei, & pellis, & vetuſta ſuper phalangas cymba,
Sub capite ſtorea brevis, veſtes, pilea.
Hic erat piſcatoribus omnis labor hæ divitiæ:
Nullus ollam habebat, nec canem: omnia *hæc* eximia
Omnia ejus venationis videbantur: paupertas ipſis amica *erat*.
Neque ullus aderat vicinus: verum undecunque ad ipſam
Afflictam caſulam ſuaviter adnatabat mare.
Nondum medium curſum confecerat currus Lunæ,
Cum piſcatores excitabat amicus labor: è palpebris autem
Somnum excutiens, hoc animis ſuis incitabant carmen.
Aſph. Mentiuntur, amice, omnes quicunque noctes dixerunt
Æſtate breves eſſe, quando dies longos affert Jupiter.
Jam enim innumerabilia vidi ſomnia, nec tamen aurora *eſt*.
Nunquid deceptus ſum? quid hoc rei eſt? moram noctes trahunt.
Heſp. Aſphalion, accuſas pulchram æſtatem: non enim tempus

Αὐτομάτως παρέβα τὸν εὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἁ φρονίς κόπτοισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.
Α. Ἆρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τὠμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον.
Ὡς κὴ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζεν.
Οὐ γὰ νικαξῇ κᾧ τὸν νόον· ἔστ' ἄριστος
Ἔστιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νῶϊ.
Ἄλλως κὴ σχολή ἐστι. τί γὰ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
Ἀσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὴ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
Φανεῖ γὰ αἰὲν ἄλεκτρον τόδ' ἔχειν. Β. Λέγε μοι πὰρ τὰν νυκτὸς
Ὄψιν, πάντα τεῷ δὴ λέγων μείουσον ἑταίρῳ.
Α. Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ
Εἰ μέμνη, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ') εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεζόμενος δὴ δόκευον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὴ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
Καί τις τῶν τραφερῶν ὀρέξατο. κὴ γὰ ἐν ὕπνοις

Sponte tranſit curſum ſuum: ſed ſomnum
Cura excutiens, longam tibi noctem efficit.
Aſph. Nunquid interpretari didiciſti ſomnia? nam bona vidi.
Non volo te meæ viſionis eſſe expertem,
Ut ſiout piſcium prædam, ita & ſomnia omnia dividamus.
Non enim vinceris ingenio. Ille optimus
Eſt ſomniorum judex, in quo mens eſt, quæ doceat ipſum.
Nam alioqui & otium eſt. Quid enim faciat aliquis
Jacens in foliis ad mare, neque dormiens
Facile in frondibus? nam lychnum in Prytaneo
Semper prædam habere ferunt. *Hoſp.* Die mihi noctis
Viſionem, & omnia narrans tuo indica amico.
Aſph. Veſpere ut obdormivi in marinis laboribus,
(Non eram multo cibo repletus: nam cum cœnaremus fero,
Si meminiſti, ventri parcebamus) videbam me ipſum
In rupe conantem *piſces capere*. Sedens autem obſervabam
Piſces: ex arundine vero *ſuſpenſam* fallacem quatiebam eſcam.
Et unus ex grandibus appetivit: nam & in ſomnis

Omnis

Πᾶσα κύων ἅρ᾽ ὣς μαν᾽ ἐδεύετο, ἰχθύα κηγών.
Χὠ μὲν ταὶ κίρρῳ ποτεφύετο, ἐκ δ᾽ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ᾽ ἰσὸ τᾶ κιτήμαν᾽ ἀκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμᾱν, πρὶν κνώδαλον εὗρον ἀγῶνα,
Πᾶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις.
Εἶθ᾽ ἰσομιμνάσκων τῶ τραύματος, ἦρ᾽ ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νύξῃ χαλεπῶς. ἐκ δ᾽ ἔφυγον᾽ ἕτεινα.
Ἧνυσ᾽ ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθύν,
Παῖδα τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δ᾽ δέημα.
Μή τι Ποσειδάωνι φίλοι πεφιλαμέν᾽ ἰχθύς,
Ἦ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.
Ἑρέμα δ᾽ αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τᾶκίρρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ στόματ᾽ ταὶ κίρρα χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ τὸν μὲ πρεισβῆσι κατῆγον ἐπ᾽ ἠπείροιο·
Ὤμοσα δ᾽ ἐκέτι λοιπὸν ἰσὲρ πελάγεσ πόδα θεῖναι.
Ἀλλὰ μόνον ἐπὶ γᾶς, κὠ τῶ χρυσῶ βασιλεύειν.
Ταῦτά με καὐξήγειρε· τὺ δ᾽, ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

45 Omnis canis offam auguratur: *ſic* & ego piſces.
Et ille quidem hamo adhæreſcebat, & fluebat ſanguis:
Et arundinem tenebam curvatam à motu.
Manus extendens, circa hoc animal inveni certamen,
Quomodo magnum caperem piſcem exiguo ferro.
50 Deinde & de vulnere cogitans, num me punges? *inquam.*
Et pungeris graviter. Et cum non fugeret, extendi *manum;*
Video me confeciſſe certamen: attraxi aureum piſcem,
Undique ex auro compoſitum. Metus autem *me* tenebat,
Ne forte Neptuno dilectus eſſet piſcis,
55 Aut forte cæruleæ theſaurus Amphitrites.
Placide vero ego ipſum ab hamo ſolvi,
Ne hamo ex ore aurum adhæreret;
Et illum funiculis traxi in terram.
Ac juravi me poſthac in mari non amplius poſiturum eſſe pedem,
60 Sed in terra manſurum, & auro dominaturum.
Hæc me excitarunt: tu vero hoſpes ad id quod reſtat intende
Mentem: nam juramentum timeo, quod juravi.

Β. Καὶ σύ γε μὴ τρέσσῃς· οὐκ ὤμοσας· ἀλλὰ τὸ ἰχθὺν
Χρύσεον εἶδες ἢ εὗρες. ἴσαι δ' ἢ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ δ' ὕπαρ, ἀγρώσσων τὰ τὰ χωρία ταῦτα μαθεύσῃς,
Ἐλπὶς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύ·
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Hesp. At tu ne verearis: non enim jurasti: nam neque piscem
Aureum vidisti, aut nactus es: *tales* autem visiones similes sunt mendaciis.
Nam si vigilans, nec dormiens, tu loca illa perquiras,
Tum spes somniorum carneum piscem requiret:
Ne tu moriaris fame, licet *in* aureis somniis, *h. e. aurum somnians*.

ΥΠΟ-

ARGUMENTUM IDYLLII XXII.

Pugnam inter Pollucem & Amycum Bebrycierum principem commemorat. Amycus, cum robore corporis & arte pugilum ſuperaret omnes, crudelem tulit legem: Ne quis hoſpes, qui ea loca adiiſſet, inde diſcederet, quin prius ſecum cæſtu decertaret. Ac cum ita multos hoſpites interfeciſſet, tandem & Pollucem, qui cum Argonautis eo venerat, ſecum decertare cogit; à quo & victus eſt.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ,

Εἰδύλλιον κβ'.

Ὑμνήσω Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ
Κάστορα καὶ φαεσὶν Πολυδεύκεα πυξ ἐρεθίζειν,
Χεῖρας ἀπιζήξαντα μέσους βόεους ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κάρης Θεστιάδαο Λακεδαιμονίους δύ' ἀδελφεὼ,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἔτι ξυρῇ ἤδη ἰόνῃσιν,
Ἵππων θ' αἱμοστήγα ταραξαμένων καθ' ὅμιλον,
Ναῶν θ' αἱ δύνανται καὶ ἠερίαι ἐξανιάλλαι
Ἄστρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις·
Οἱ ἦ, σφέων κὴν πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,

GEMINI,

IDYLLION XXII.

HYmno celebramus Jovis ægiochi Ledæque filios,
Caſtorem & terribilem Pollucem in certamine pugilum,
Cum manus cinxit mediis bubulis loris, *i. e. cæſtibus.*
Canimus bis terque maſculos filios
Filiæ Theſtii (*i. e. Ledæ*) Lacedæmonios geminos fratres,
Hominum ſervatores in *aevi* novaculæ jam exiſtentium,
Et equorum turbatorum in cruento *hominum* cœtu:
Et navium, quæ occidentia & cœla orientia
Aſtra imploranes, in graves inciderunt ventorum flatus:
Qui à puppi in ipſarum extollentes ingentem undam,

Aut

Ἠὲ ἢ ἐκ πρώρηθεν, ἢ ὁππᾳ θυμὸς ἑκάστῳ,
Εἰς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δ' οἱ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῆ δοκλαθέντα· πολὺς δ' ἐξ ὑρανὸς ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' ὑρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νῆας
Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὁμοφύλοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ' ἀπολήγουτ' ἄνεμοι, λιγὺ δὲ καὶ γαλάνα
Ἀμπέλαται· νεφέλαι δὲ διέδρομον ἄλλυδις ἄλλαι.
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κιθαρισταί, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί·
Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδων;
Ἀμφοτέρους ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Ἦ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιοῦσας
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,

Aut etiam à prora, aut unde cuique libet *ventorum*,
In cavam *navem* infuderunt, ruperuntque latera
Utraque; pendent autem cum velo instrumenta omnia,
Temere disrupta: plurimus vero è cœlo imber
Sub noctem subsequens: cum fremitu resonat amplum mare
Pulsatum *ventorumque* flatibus & valida grandine.
Attamen vos etiam ex profundo retrahitis naves,
Una cum ipsis nautis qui se morituros esse putabant:
Statim vero venti definunt, & mitis tranquillitas *oritur*
Per mare, nebulasque diffugere aliæ alio:
Et rursum apparent ursæ, atque inter medios asinos obscurum
Præsepe, significans ad navigationem serena omnia.
O ambo mortalibus auxiliatores, ô amici ambo,
Equites, citharistæ, pugiles, cantores.
Utrum de Castore prius, an de Polluce prius canam.
Utrosque hymno celebrans, de Polluce incipiam canere.
Ipsa quidem cum effugisset petras in unum concurrentes
Argo, & nivosi sævum os Ponti,

Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κῆ᾽ κλίμακ᾽ ἀμφοτέρων ἐκ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ᾽ ἐπὶ θῖνα βαθὺ, κὴ ὑπολύεμον ἀκτὴν
Εὐνάς τ᾽ ἐσόρνυντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάστωρ δ᾽ αἰολόπωλ᾽ ὅ,τ᾽ οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημάζεσκον ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παυσοίλιν δ᾽ ἐν ὄρεϊ θηεύμενοι ἄγριον ὕλλιν.
Εὗρον ἀίνναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ᾽ ὑπένερθεν
Ἄλλαι κρυσάλλῳ ἠδ᾽ ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ. ὑψηλαὶ ᾗ πεφύκεσαν ἀλσόθι πεύκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, κὴ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἀνθεά τ᾽ ὄδωδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ᾽ ἔαρ᾽ λήγοντ᾽ ἐπιφρύσσ ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ᾽ ἀνὴρ ὑπέροπλ᾽ ἐνήμυ᾽ ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληρῇσι τεθλασμένῳ᾽ ἔαλα πυγμαῖς.
Στήθεα δ᾽ ἐσφαίρωτο πελώρια, κὴ πλατὺ νῶτον,

Ad Bebrycas parvenit, Deorum charos liberos vehens, *i. e. heroas.*
Ibi nam multi per ſcalam, ex utriſque
Navis parietibus viri deſcendebant ex nave Jaſonia.
Egreſſi autem in litus profundum, & ventoſam *maris* oram,
Toros ſternebant: & vaſa quæ ad ignem ponerent, manibus verſabant.
Caſtor autem eques, & fuſcus Pollux,
Ambo in ſolitudine vagabantur, deerrantes à ſociis.
Copioſam autem & immenſam in monte ſpectantes ſylvam
Invenerunt fontem perennem ſub ardua rupe.
Plenum pura aqua: atque infra
Alii fontes cryſtallo & argento ſimiles erant
Ex imo fundo *ſcaturientes.* Sublimes autem prope natæ erant tædæ,
Populique, platanique & frondoſæ cupreſſi,
Floreſque odoriferi, gratum opus hirtis apiculis.
Qui ſub finem veris vigent in pratis.
Ibi vir immanis ſedem habens, ſub dio manebat,
Lævus aſpectu, cui duris cæſtibus aures erant fractæ:
Pectus eminebat rotundum inſtar globi, & latum dorſum.

Carne

Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατ[ον] οἷα κολοσσός·
Ἐν δ' ὤμυες ἑρκείοισι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἔσσαν, ἠύτε πέτροι ὀλισθηρόχοοι, ἅς τε κυλίνδων
Χειμάρρους πολλὰμὸς μεγάλαις περιέχεσε δίναις.
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο.
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης·
Π. Χαῖρε, ξεῖνε, ὅς τις ἐσσί· τίνες βροτοὶ ὧν ὅδε χῶρος;
A. Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ τοὺς μήπω ὀπωπάς;
Π. Θάρσει· μήτ' ἀδίκως, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λάσσθαι.
A. Θαρσέω· καὶ γὰρ σέ με διδάσκεις τόδ' ἔοικεν.
Π. Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἢ ὑπερόπτης.
A. Τοιοῦσδ' οἵους ὁρᾷς. τῆς σῆς γέ μ' οὐκ ἐπιβαίνω.
Π. Ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν, πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.
A. Μήτε σύ με ξείνιζε· τάτ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.
Π. Δαιμόνι, ἀλλ' ἂν τῆς γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;
A. Γνώσεαι, εἴ σε δίψος ἀνειμένα χείλεα τέρσῃ.

Carne ferrea, quaſi malleis fabricatus inſtar coloſſi.
In validis autem brachiis muſculi ſub ſummo humero
Extabant, ſeu ſcopuli rotundi, quos volvens
Torrens fluvius magnis circumpolivit gurgitibus.
A dorſo vero & collo pendebat
Pellis leonis, ab extremis ſuſpenſa pedibus.
Eum Pollux in certamine pugilum victor prior alloquebatur:
Poll. Salve, hoſpes, quicunque es: quinam ſunt homines quorum hic eſt locus?
Am. Quomodo ſalvus ſim, cum videam homines quos nunquam vidi?
Poll. Bono animo ſis: neque injuſtos, neque ex injuſtis natos te videre exiſtima.
Am. Bono ſum animo: neque à te hoc me diſcere oportet.
Poll. Ferox es, & ad omnia iracundus, & ſuperbus.
Am. Talis ſum, qualem *me* vides: attamen tuam non calco, *ſ. terram.*
Poll. Venias, & dona adeptus hoſpitalia rurſum domum redeas.
Am. Neque tu me hoſpitio accipias: quæque à me accipienda, ea non ſunt in promptu.
Poll. Age, ô bone, an non concedes de hac aqua bibere?
Am. Scies, cum tibi ſitis remiſſa labra cruciabit.

Pollux.

Π. Ἀργύρῳ, ἢ τίς ὁ μισθὸς ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθωμεν;
Α. Εἷς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον, ἀναλίγκιον ἀνδρὶ κατασσὰς
Πυγμάχος, ἢ ἀγ ποσὶ θέναν σκέλος· ὄμματα δ' ὀρθὰ
Πὺξ ἀλεωάμονι, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.
Π. Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας ἀγ ἐμὰς σωτειρέσω ἱμάντας;
Α. Ἐγγὺς ὁρᾶς. ἐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
Π. Ἦ ἀ ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ διαμοτόμεθ' ἄμφω;
Α. Σὸς μὲ ἔγαι, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω.
Π. Ὀρνίχων φοινικολόφων ταιρίδε κυδιόωοι.
Α. Εἴτ' ἔν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες, εἴτε λέοντι
Γεινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Ἦ ῥ' Ἄμυκος, ἀ κόχλον ἐλὼν μυκάσαο κοῖλον.
Οἱ δ' θοῶς σωάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστω,
Κόχλῳ φυσαθέντ, αἰὲ Βέβρυκες κομόωντες.
Ὡς δ' αὕτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχ ἐν δαὶ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ ἂν στείρεσσιν ἐκαρήναντο βοείαις
Χεῖρας, ἀ περὶ γῦα μακρὰς εἵλιξαν ἱμάντας,

Pollux. Argento, aut quæ ſit merces, dicas, qua tibi perſuadeamus.

65 *Amyc.* Unus contra unum manus attolle, adverſus virum conſiſtens
Pugil, aut etiam pedibus figens crus: oculos vero rectos
Pugilice intendens, veſtræ ne parcito arti.

Poll. Quis ille eſt cum quo manibus & meis confligam cæſtibus?

Am. Prope vides: non imbellis exiſtens vocabitur pugil.

70 *Poll.* An & præmium adeſt pro quo decertabimus ambo?

Am. Tuus ego, tu vero meus vocabere, ſi prævaleam.

Poll. Avium rubrarum-criſtarum talia ſunt prælia.

Am. Sive avibus ſimiles, ſive leonibus
Simus, non aliud certabimus ob præmium.

75 Dixit ſane Amycus, & cava concha accepta inſonuit.
Tunc celeriter convenerunt ſub umbroſam platanum,
Concha inflata, Bebryces ſemper comam alentes.
Sic & heroas abiens evocavit omnes
Magneſia è navi præſtans in pugna Caſtor.

80 Illi igitur cum ſpiris muniviſſent bubulis
Manus, & circum membra innexuiſſent longa lora,

Ἐς μέσσον συνάγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολύς σφισι μόχθος ἐπεγορμήσιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος κ' ἔτι νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἰδεῖν μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
Βάλλετο δ' ἀκλίνεσσιν ἄπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἴετο πρόσσω
Χερσὶ τιτυσκόμενος· τὸ δ' ἄκρον τύψε γλύφιον
Τυνδαρίδης ὀπιόντος. ὀρίνθη δ' ἔτι πλέον ἢ πάρος περ,
Σεῦε δ' ἐπ' αὐτὸν μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νευδικέως
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαύτεον· ἐκ δ' ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδιότες μή πως μιν ὀπιδρέψας δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἦτοι ὅγ' ἔνθα κἀκεῖθεν παρασάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέρηισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔχετο δ' ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
Ἔστη δ' ἠλιτάνοις μεθύων· ἐκ δ' ἔπλυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,

In medium congreſſi ſunt, cædem ſibi mutuo ſpirantes.
Ibi magnus ipſis labor annitentibus fuit,
Uter poſt tergum acciperet lumen ſolis:
Sed ſolertia virum ingentem antevertiſti, ô Pollux:
Feriebatur vero *ſolis* radiis totus Amyci vultus.
At ipſe animo iratus, pergebat ultra,
Manibus ictum dirigens: hujus autem ſummam percuſſit genam
Tyndarides irruentis. Commotus eſt autem magis quam antea,
Pugnamque concitavit: & multum incumbebat, inclinans ſe
In terram. Bebryces vero acclamabant; ex altera autem parte
Heroës fortem Pollucem confirmabant,
Metuentes ne quo modo ipſum obruens ſuperaret
In loco anguſto vir Tityo (*Terræ filio*) ſimilis.
At ille hinc & inde inſtans Jovis filius,
Ambabus manibus laniabat alternis, & ab impetu cohibebat
Filium Neptuni, quamvis immanem exiſtentem.
At ille ſtabat plagis ebrius, & expuebat ſanguinem
Cruentum: principes vero omnes exclamaverunt,

100. Ut

Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ σώματα γναθμούς τε·
Ὄμματα δ' οἰδήσαντα ἀπεσφήνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμῇ,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀφθαλμόν. αὐτὰρ ὁ πλαγείς,
Ὑπτίος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξελανύθη.
Ἔνθα μάχη δεμνηΐα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλοις δ' ὄλεκον φερεσσακέες ἰμάσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς σῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγῇσι
Πᾶν σφυρὸν προσώπου ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' αἱ μὲν ἱδρῶτι σφίζανον· ἐκ μεγάλου δ'
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα
Ἁπλόμβος φορέεσκε πόνῳ, καὶ χροιὴ ἀμείνων.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,
Εἰπὲ, θεά· σὺ γὰρ οἶσθα. ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλεις σύ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.

100 Ut ulcera dira viderunt circa os & genas:
Oculi vero in tumido vultu arctiores fiebant.
Illum quidem princeps conturbabat fruſtra manus protendens
Undique: verum cum ipſum deficere ſenſit,
Supra medium naſum inter ſupercilia impegit ictum,
105 Totamque avulſit frontem uſque ad os. At ille ſauciatus,
Supinus in foliis virentibus extenſus jacuit.
Ibi pugna aſpera iterum excitata eſt, cum ſe iterum erexiſſet.
Nam mutuo ſe vulnerabant duris cædentes cæſtibus,
At in pectus manus jactabat & extra
110 Cervicem princeps Bebrycum: ſed indigais plagis
Totam faciem fœdabat invictus Pollux.
Caro autem ſudore ſubſidebat; & è magno
Viro mox parvus factus eſt. At ille, *ſcil. Pollux*, firmiora membra
Laborem ſuſtinens ferebat, & colore *ſiebat* melior.
115 Quomodo tandem Jovis filius voracem virum dejecit,
Dic, Dea: tu enim noſti: ego vero allorum interpres,
Loquar ſicut tu vis, & ut tibi gratum eſt.

Ἦ τοι ὄγε ῥέξαι τὶ λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲ σκαιὼ Πολυδεύκεος ἕλκεε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ' ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ἤνεικεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γῦον.
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ' ὄγ' ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· σιβαρᾷ δ' ἄρα χειρὶ
Πλάξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, κὠ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δ' ἔχυθη μέλαν αἷμα θοῶς κρὸ λάφοιο χανόντος.
Λαιῇ δ' σόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες.
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον,
Μέχρι σωηλοίησε παρηΐα· πᾶς δ' ἁπὶ γαῖαν
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, κὠ ἀνέσχεθε, νεῖχος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτῳ ἀγχόθι ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον ὕδριν ἔρεξας,
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καὶ σὺ μὲν ὔμνησαί μοι, ἄναξ· σὲ δ', Κάστορ, ἀείσω

Scilicet ille magnum aliquod opus facere cupiens,
Siniſtra ſiniſtram Pollucis apprehendit manum,
Obliquus ab ictu declinans; altera vero ſubiens
Dextro extulit à latere latam manum.
Et *forte* aſſecutus læſiſſet Amyclæorum regem:
Verum ille elabebatur capite: & inſuper forti manu
Percuſſit ſub lævum tempus, & invaſit humerum:
Effuſus autem eſt ſtatim ater ſanguis ex hianti tempore.
Siniſtra vero percuſſit os, crebrique increpuerunt dentes:
Semper acriore pugnorum crebra ingeminatione lædebat faciem,
Donec contudit genas: totus vero *ſtratus* humi
Jacebat exanimis, & perrigebat, pugnæ renuntians,
Ambas ſimul manus, quoniam morti proximus erat.
Huic quidem, licet victor, indignum nihil feciſti,
O pugil Pollux: juravit autem tibi magnum jusjurandum,
Patrem ſuum Neptunum è mari invocans,
Quod nunquam amplius hoſpitibus volens moleſtus foret.
Et tu quidem, ô Princeps, jam mihi hymno celebratus es: ſed & te, ô Caſtor, canam,

Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσθένες, χαλκεοθώρηξ.

Tyndarida, celerrime eques, bellator, æreo thorace *loricate.*

ALTERA PARS HUJUS IDYLLII.

Continet monomachiam Caſtoris & Lyncei: cujus certaminis hæc cauſa fuit. Caſtor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phœben ac Talairam, Lynceo & Idæ fratribus deſponſatas. Sponſi eas bello repetierunt: in quo bello Caſtor à Lynceo occiſus eſt, & Pollux Lynceum interemit: fuiſſetque & ipſe ab Ida interfectus, niſi Jupiter id fulmine prohibuiſſet. Sic referuntur hæc ab Ovidio, in fine quinti Faſtorum. Theocritus hic aliter narrat, ait enim Lynceum à Caſtore occiſum, & Idam fulmine à Jove interfectum.

Τὼ μὲ ἀναρπάξαντε δύω ψερέτλεω Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ, υἷ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεύς τ' ὀ καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἐποφθιμένω Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν,
Ἔγχεσι τ' ἠοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπ' ὀκ κόρυθος μέγ' ἀΰσας·
Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρεθε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἡμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδωκε θυγατρας
Τάσδε πολὺ πρότερος· ἁμῖν γάμος ἔτος ἐν ὄρκῳ.

DUO Jovis filii raptas abducebant
Duas Leucippi filias: verum hoc duos
Celeriter perſequebantur duo fratres, filii Apharei,
Sponſi futuri, Lynceus et robuſtus Idas.
Verum ut ad tumulum perveneruntmortui Apharei,
E curribus ſimul omnes congreſſi ſunt,
Haſtis et cavis muniti ſcutis.
Lynceus autem dixit è galea alte ſuſclamans:
Infelices, cur pugnam appetitis? Quid propter ſponſas
Alienas moleſti eſtis, et ſtricti ſunt in manibus enſes?
Nobis certe Leucippus ſuas deſponſit filias
Has longe prioribus: nobis hæ nuptiæ juramento confirmatæ ſunt:

Voſque

Ὑμεῖς δ' ἐς κῶμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
Ἄνδρα παρεκτρέψαιτε, γάμον δ' ἐκλέψαιτε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιον ἀμφοτέροισιν,
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ ἐς πολύμυθον ἐόντα περ.
Οὐχ' ἕτω φίλοι ἄνδρες ἀρηξήεσσιν ἔοικε
Μηδεύειν ἀλόχοις, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἄλις,
Ἀρκαδίη τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτή·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι, ἅτε φυῆς ἁπτὸν εἶδος ἔτε νόοιο·
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολίες βελτίονές γε πενθερὸν εἶναι·
Ὑμμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἠρώεσσιν,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλὰ, φίλοι, τῆτον μὴ ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον, σφῷν δ' ἄλλον ἁπφεραζώμεθα πάντες.

Voſque non decenter in alienos toros,
Boveſque & mulos & alienas opes *irruentes*,
Virum pervertiſtis, & nuptias furati eſtis muneribus.
Certe ſæpe vobis coram ambobus
Ipſe ego hæc dixi, etſi non verboſus ſim:
Viri amici, non ita principes decet
Ducere uxores quibus ſponſi jam ſunt parati.
Lata eſt Sparta, lata equeſtris Elis,
Et Arcadia pecoroſa, & civitates Achivorum,
Meſſeneque & Argos, & tota Siſyphia ora maritima;
Ubi puellæ ſub parentum ſuorum *cura* aluntur
Multæ, neque decora forma carentes, neque ingenio.
Ex illis facile erit vobis ducere quaſcunque volueritis.
Nam bonis multi volent ſoceri eſſe:
Vos autem inter omnes excellentes heroës eſtis.
Et patres veſtri, & à majoribus omne paternum genus.
Verum, amici, has finite ad finem procedere
Nobis nuptias: vobis alias excogitemus omnes.

Dicebam

Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' ἐχ ἕσπετο μύθοις.
Σφὼ γὰ ἀκηλήτω χ' ἀπλεμέες· ἀλλ' ἔτι χ' νμῖ
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐόν·
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι χρὴ
Νεῖκος ἀναῤῥήξαντας ὁμοίιον ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲ χ' ὅμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσασιν ἀπεχθομένως ὑσμίνης·
Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάστωρ τε, Διακρινώμεθ' Ἀρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε. γονεῦσι δ' μὴ πολὺ πένθος
Ἀμετέροις λείπωμεν· ἅλις νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ ἄλλοι πάντας ἐϋφρανέεσσιν ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσασι χ' κούρας
Τάσδ'. ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.
Εἶπε· τὰ δ' ἐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν,
Τοὶ μὲ γὰ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ ῥηϊτὰ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἦλυθε Λυγκεύς,
Σείων καρηρὸν ἔγχος ὑπ' ἀπτίδος ἄντυγα πραπίδων·

Dicebam talia multa: ea vero in humidos fluctus abiit
Flatus venti auferens, neque gratia ſecuta eſt ſermonem:
Vos enim immites & ſævi. Sed etiam nunc
Obtemperate: ambo enim nobis fratres patrueles ex patre eſtis.
Sin autem vobis animus bellum cupit, & ſanguine oportet,
Prælio ancipiti conſerto odia dirimere;
Idas quidem, & conſanguineus meus fortis Pollux,
Manus inimicas continebunt à pugna:
Nos duo vero, ego & Caſtor prælio decertabimus,
Minores natu exiſtentes: neque parentibus nimium luctum
Noſtris relinquemus: ſatis eſt mortuus una ex domo
Unus: verum cæteri omnes amicos lætitia afficient,
Sponſi pro mortuis; ducent autem virgines
Haſce: modico malo par eſt magnum diſſidium dirimere.
Dixit: ea vero Deus non irrita facturus erat.
Illi enim ab humeris in terram arma deponebant,
Qui ætate præſtabant: verum Lynceus in medium proceſſit,
Quatiens fortem haſtam ſub orbe ſummo ſcuti.

Eodem

Ὡς δ' αὕτως Κάστωρ ἐτιταίνετο δόρατι ἀκμὰς
Καρηρός· ἀμφοτέροις δ' ἐπένευον ἔθειραι.
Εἶχεσι μὲν περάτισα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
Ἀλλάλων εἴ πως τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ' ἦτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δοῦπον ἔαγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα.
Τὼ δ' αὖρ' ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖτις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' ἀγὼν ἐγίνετ' ἐρατή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος ὀξὺ καὶ ἱππόκομον τετυφέλθην
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκεσθεὶς ὄμμασι Λυγκεύς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τὸ μὲν ἄκραν ἐκόλυσεν ὀπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέρουσ' ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαιῷ. ὁ δ', πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δ' ἔφυγεν
Ὡρμάθη ποτὶ σῆμα πατρὸς, τόθι κηδεμὸς Ἴδας
Κεκλιμένος θαεῖτο μάχλω ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὥστε λαπαρὸν
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλὸν· ἔγκατα δ' ἄσω

185 Eodem modo & Caſtor quatiebat haſtæ cuſpidem
Fortis: utrique vero criſtæ in cono galeæ nutabant.
Haſtas quidem primum dirigentes laborabant
Sicubi alter in alterius corpore partem aliquam nudam videret.
Verum extremitates, priuſquam quenquam læſiſſent
190 Haſtarum frangebantur, cum in duris ſcutis fixæ eſſent.
Illi vero enſes è vaginis ſtringentes, rurſum cædem
Sibi mutuo ſtruebant, neque ulla pugnæ remiſſio fiebat.
Multum in ſcutum latum & comantem galeam
Caſtor, multum etiam percuſſit acribus oculis Lynceus
195 Illius ſcutum, rubram vero ad criſtam uſque gladii acies pervenit.
Hujus quidem ſummam mutilavit manum in lævo genu
Acutum enſem ferentis cædens pede Caſtor
Siniſtro: ille vero ictus abjecit enſem, & ſtatim ad fugiendum
Incitabatur ad patris ſepulchrum, ubi fortis Idas
200 Reclinatus ſpectabat pugnam inteſtinam virorum.
Sed irruens, latum enſem penitus adegit
Tyndarides, per ilia & umbilicum: inteſtina vero intus

Ferrum

Χαλκὸς ἄφαρ διέχυθεν. ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενυκὼς
Λυγκεὺς, κάδδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος·
Οὐ μὰν ἐδὲ τὸν ἄλλον ἔφ' ἑσίῃ εἶδε πατρώῃ
Παίδων Λαοκόοντα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Ἦ γὰ ὅγε τάλαν Ἀφαρηΐδα ἐξανέχυσαν
Τύμβῳ ἀναρρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν ὃ φλογέῳ σιωέφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ.
Αὐτά τε κρατέουσι, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
Χαίρετε, Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε· φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν.
Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον αὐτῆς·

Ferrum ſtatim disjecit. Ille vero humi ſtratus jacebat
Lynceus, oculoſque illi gravis invaſit ſomnus.
Neque ſane alterum etiam in domo vidit paterna
Ex filiis Laocoontis gratas nuptias perficientem.
Certe enim ille columnam, quæ in Apharei extabat
Sepulchro, erutam celeriter Meſſenius Idas,
Jacere volebat in fratris ſui interfectorem:
Sed Jupiter opem tulit, manibuſque illius exuſſit fabrefactum
Marmor, ipſumque flammeo combuſſit fulmine.
Sic cum Tyndaridis pugnare haud leve eſt.
Nam & ipſi fortes ſunt, & ex forti nati.
Salvete, filii Ledæ, & noſtris famam hymnis
Bonam ſemper mittite. Amici enim ſunt omnes poëtæ
Tyndaridis & Helenæ, & aliis heroïbus,
Qui Trojam exciderunt, auxilium ferentes Menelao.
Vobis, ô reges, gloriam peperit Chius vates, *i. e. Homerus*,
Carmine celebrans urbem Priami, & naves Græcorum,
Et prœlia Iliaca, & Achillem turrim belli.

Ὑμῖν αὖ κ᾽ ἐγὼ λιγέων μελίγαλα μυσᾶν,
Οἷ᾽ αὐταὶ παρέχουσι, κ᾽ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. γεραίων δ᾽ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

Vobis autem & ego ſuaviter canentium lenimina Muſarum,
Qualia ipſæ præbent, & ut domus noſtræ facultas eſt;
Talia fero. Carmen autem diis pulcherrimus honor eſt.

ARGUMENTUM IDYLLII XXIII.

Narratio de quodam infelici amatore, qui durum & inhumanum adoleſcentem amabat; à quo cum contemptus eſſet, ipſe ſibi mortem conſciviit. Et adoleſcens quoque paulo poſt interiit, ſtatuæ cujuſdam ruina oppreſſus. Simile argumentum eſt ſecundæ Eclogæ Virgilii, præterquam quod hoc magis tragicum eſt. ¶ *Traditur vero hic doctrina, Quod nemo debeat ſuperbire propter formam: quia id bonum fragile eſt, & fugaciſſimum, juxta dictum Poëtæ,*

Forma bonum fragile eſt: quantumque accedit ad annos,
Fit minor, & ſpatio carpitur ipſa ſuo.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ, Εἰδύλλιον κγ΄.

Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπλωέος ἤρατ᾽ ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δ᾽ τρόπον οὐκ ἐὺ ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλέοντα, κ᾽ οὐδὲ ἓν ἄμερον εἶχε,
Κοὐκ ἤδη τὸν Ἔρωτα τίς ἦν θεὸς, ἠλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
Πάντα δ᾽ κἀν μύθοισι κ᾽ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.

AMATOR, vel INFELIX AMATOR, IDYLLION XXIII.

VIR quidam valde amori deditus,
crudelem amabat adoleſcentem,
Forma quidem bona, ſed moribus nequaquam ſimilibus *præditum*.
Oderat amantem, nec quicquam manſuetudinis habebat:
Nec norat Amorem qualis eſſet Deus, quales arcus
Manibus tenet, quomodo acerba tela in adoleſcentes conjicit.
Ubique vero et in verbis et in congreſſibus ferus.

Neque

Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν ἐμμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὴν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κηφίζον τὸν ἔρωτα.
Οἷα δ' ἠΰ ὑλαῖος ὑποπτήσσησι κυναγὸς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγελα δ' αὖπω
Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν.
Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρωὸς,
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς πεπεισμένος. ἀλλὰ καὶ ἔτως
Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐλθὼν ἔκλαυσε ποτὶ συρικοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν· ἔτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·
Ἄγριε παῖ καὶ συρὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάινε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦλθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
Κῶρε, θέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνθα τύ μοι κατέκρεμνας, ὅπη λόγος ἦμυ ἀταρπὸν,
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος.

Neque ullum flammæ ſolatium erat, non nitor
Oris, non oculorum nitidum jubar, non roſeæ genæ,
Non oratio, non oſculum leniens amorem:
Sed veluti fera ſylveſtris quæ obſervat venatores,
Ita omnia faciebat erga hominem: ſæva illi erant
Labra, & oculi torvum aſpiciebant: inerat his truculentia,
Atque bili facies reſpondebat: fugiebat inde color:
Contumelia ex iracundia circumfuſus erat. Attamen etiam ſic
Pulcher erat: irâ magis incitabatur amator.
Tandem non continuit lacrymas Veneris,
Sed flevit accedens triſtem domum.
Et oſculatus eſt limen: ac ſic extulit vocem:
Sæve puer, & triſtis, alumne malæ leænæ,
Saxee puer, & indigne amore, dona tibi veni
Ultima hæc ferens, nempe laqueum meum. Non enim amplius te,
Puer, volo moleſtia afficere iratum: ſed abeo
Quo tu me adjudicaſti: ubi fama eſt eſſe viam,
Commune amantibus remedium, ubi oblivio:

Ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρλι νῦ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον.
Καὶ τὸ ῥόδον καλέν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
Καὶ τὸ ἴον καλὸν ἐστιν ἐν ἦαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνευ δ' ἀνίκα πίπτῃ.
Ἁ δ' ἰυὼν, λευκὰ, καὶ τάκε δ' ἀνίκα παχθῇ·
Καὶ κάλλος καλέν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἦξει καιρὸς ἐκεῖνος ὀπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,
Ἀνίκα τὰν κραδίαν ὀπτευόμενος ἁλμυρὰ κλαύσεις.
Ἀλλὰ τύ, παῖ, κἠν τοῦτο πανύσατον ἀδύ τι ῥέξον·
Ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρέλθῃς·
Στᾶθι δ', καὶ βλαχὺ κλαῦσον· ἐπιστείσας δ' τὸ δάκρυ,
Λῦσον τὰς χοίνω με· καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, καὶ κρύψον με· τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
Κἠν νεκρῷ χάρμαι τὰ σὰ χείλεα. μή με φοβαθῇς·
Οὐ δύναμαι ζῆν, ἔγε δ' ἀλλάξας με φιλάσεις.

25 Quam etiam ſi totam ori admovens exhauriam,
Nec ſic quidem reſtinxero meum deſiderium. Jam vero Vale
Tuis veſtibulis denuncio. Scio quid futurum ſit:
Et roſa pulchra eſt, & tempus eam contabefacit:
Et viola pulchra eſt in vere, & ſtatim ſeneſcit,
30 Candidum eſt lilium, tabeſcit vero cum decidit.
Et nix candida eſt, & liquitur cum concreverit.
Et forma puerilis pulchra eſt, ſed brevi tempore durat.
Veniet tempus illud, cum & tu amabis,
Cum corde toſto amare flebis.
35 Sed tu, puer, ſaltem hoc ultimum mihi gratum facito:
Quando egreſſus ſuſpenſum in foribus
Hiſce tuis videris, ne me miſerum prætereas:
Conſiſte autem & modicum lacrymare: libans vero lacrymam,
Solve à laqueo me, & circumda à membris tuis
40 Veſtimenta, & tege me: & poſtremum me oſculare:
Saltem & mortuo gratificare labris tuis. Ne me metuas:
Non poſſum reviviſcere, etſi mutatus me oſculaberis.

Χῶμα δέ μοι κοίλαινον, ὅ μοι κρύψει τὸν ἔρωτα·
Καὶν ἀπίκῃ, τόδε μοι τῇς ἐπαύσιον, Ὦ φίλε, κεῖσαι.
Ἢν δέ γε λῇς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράξω,
Τοῦτον Ἔρως ἔκτεινεν, ἐδοιπόρε· μὴ παροδεύσῃς,
Ἀλλὰ σὰς τόδε λέξον, Ἀπιθέα ἔσχεν ἑταῖρον.
Ὣδ' εἰπὼν, λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄρχι μέσων ἀδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπλεν ἀπ' αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν χοανῖδα· βρόχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ·
Τὰν θύραν δ' ἐκύλισσεν ὑπὲκ ποδὸς, ἦδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός· ὁ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· κἀτυλίχθη
Τὰν ψυχὰν, καὶ κλαῦσε νέον φόνον· ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ·
Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. βαῖνε δ' ἐπ' ἄθλαν
Γυμνασῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λυτρῶν.
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἰὼθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δ'
Ἴσατ' ὑπὸ κρηπῖδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.
Ἄλσο καὶ τάγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον.

Tumulum vero mihi excavato, qui meum tegat amorem.
Cumque abieris, ter mihi istud acclama: O amice, jaces.
Si voles, & hoc adde; Bonus mihi periit sodalis.
Scribe & hanc inscriptionem, quam tibi versibus exarabo:
Hunc Amor occidit, viator, ne transeas,
Sed consistens hoc dicito, Crudelem habuit socium.
Sic locutus, accepit lapidem: & erigens ad parietem,
Usque ad medium limen ingentem lapidem, alligavit ex illo, *f. limine*,
Exilem funiculum, laqueumque injecit collo,
Et sedem devolvit à pedibus, atque pependit
Mortuus. Ille autem aperuit fores, & mortuum vidit
Ex atrio suo suspensum: neque delenitus est
Animo, nec deflevit recentem interitum, sed in mortuo
Vestimenta omnia polluit puerilia: ivitque ad certamen
Athletarum, & procul grata requirebat lavacra.
Et ad deum venit, quem læserat: nam lapidea
Stabat ex basi Cupido, *eminens* supra aquas.
Exiliit simulacrum, & improbum occidit adolescentem:

Fluxit

Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπεκάγετο φωνά·
Χαίρετε, τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισᾶν ἐφοβήθη·
Στέργετε δ' ὔμμες αἰτᾶντας. ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

Fluxit ſanguis purpureus: purpurei autem emergebat vox.
Valete, amantes. nam qui oderat interfectus eſt.
Vos vero amicos diligite: Deus enim novit judicare.

ARGUMENTUM IDYLLII XXIV.

Hoc Idyllion totum eſt διηγηματικόν. *Primum enim commemorat, quemodo Hercules puer decem tantum natus menſes, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore ut ipſum interficerent, immiſſos à Junone, manibus eliſerit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tireſiæ refertur. Sequitur poſtea pulchra diſtributio, quibus præceptoribus Hercules, quaque in arte uſus fuerit. Ait Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ ſtudiis fuiſſe: ab Eumolpo vero Muſicam ipſum didiciſſe: ab aliis porro belli artes, & rei militaris ſcientiam. Pars ultima, qua vitæ ac victus ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque ſeu mutilum hoc Idyllion, ſine præciſo, habemus: ſicut & ſequenti Idyllio caput ſeu initium deeſt.* ¶ *Eſt vero imprimis illuſtris ac venuſta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena pueros Herculem atque Iphiclum, in ſcuto æreo, quod hoſti occiſo maritus ademerat, ponit, ſcutumque ceu cunas movet: & precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. Dulcis hic eſt ſcuti uſus, & jucundus poſt res bello geſtas finis, pacata educatio ſobolis. Eſt vero imago futurorum præſtantium virorum, & magnorum bellatorum, qui etiam infantes in armis cubuerunt, & inter arma prima vitæ exordia ſumpſerunt. Quod autem Hercules decem menſium puer dracones elidit, ſignificatur mature eminere eam quæ futura ſit eximia virtus. Hoc Idyllion Moſcho aut Bioni tribuunt nonnulli.*

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ, Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
Ἀλκμηνίς, ἐν νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,

HERCULISCUS. IDYLLION XXIV.

HErculem, cum jam decem menſes natus eſſet, quondam Mideatis Alcmena, & nocte minorem Iphiclum,

Cum

Ἀμφοτέρως λύσασα καὶ ἐμπλήσασα γαλάκτος,
Χαλκείαν καθέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὴν Πτερελάης
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος·
Ἅπτομένη δ' γυνὴ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον·
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχά, δύ' ἀδελφεώ, εὔσοα τέκνα·
Ὄλβιοι ὀνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι αὖθι ἴκοισθε.
Ὡς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τὼς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἀμφὶ δὲ βρέφε μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτου
Ὠρόμενα κατ' αὐτὰν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πελυμήχανος Ἥρη
Κυανέας φορέουσα σὺν ἀπείρασι δρακόντας
Ὧρσεν ἐπὶ παλάμῃ ἀδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκου ἀπεκλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξελυσθέντες ἐπὶ χθονὶ, γαστέρες ἄμφω
Αἱμοβόρως ὁμάδιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺ δ' ἐξέπλυον ἰόν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον,

Cum ambos laviſſet, & lacte repleviſſet,
Poſuit ſuper ſcutum æreum, quod Pterelæ
Amphitryo pulchram armaturam ademerat interfecto.
Tangens vero mulier puerorum capita, ſic dixit:
Dormite, pueri mei, dulcem & excitabilem ſomnum:
Dormite, animi mei, fratres duo, incolumes liberi:
Felices dormiatis, & felices auroram conſequamini.
Sic locuta, movit ſcutum grande: illos autem occupavit ſomnus.
Cum vero media nocte urſa ad occaſum vertitur
Juxta Orionem ipſum, ille autem latum oſtendit humerum;
Tunc horrenda monſtra duo inſidioſa Juno,
Cæruleis horrentes ſpiris dracones,
Immiſit ad latum limen, ubi ſunt cavæ poſtes januæ
Domus; minis inſtigans ut devorarent infantem Herculem.
Illi vero provoluti in terra, ventres ambo
Cruorivoros volebant: ab oculis mala flamma
Euntibus lucebat, noxiumque expuebant venenum.
Verum ubi jam prope pueros venerunt, ora lambentes,

Tunc

Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη·
Ἦ τοι ὄγ' ὦθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θῆρι' ἀνέγνω
Κοίλῳ ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας
Ἰφικλέης. ἔλαν ἦ ποσὶν διελάκησε χλαῖναν,
Φυγέμεν ὁρμαίνων. ὁ δ' ἐναντίος εἶχεν χερσὶν
Ἡρακλέης ἄμφω ἦ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δεξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίρουσι,
Τῷ δ' αὖτε σπείρῃσιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδε
Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Αἳ δὲ πάλιν διέλυον ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμὸν ἀναγκαίης πειρώμεναι ἐκλύσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα,
Ἄνσαθ', Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ἄνσα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θῇσις.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί πω οἵδε τε τοῖχοι

Tunc illi experrecti ſunt (Jove proſpiciente omnia)
Alcmenæ chari pueri: lux autem in domo extitit.
Et alter quidem ſtatim exclamavit, ubi malas beſtias ſenſit
Super cavum ſcutum, & obſcœnos vidit dentes
Iphiclus, mollemque pedibus calcitrando diſjecit lænam,
Fugere cupiens: alter autem adverſus hærebat manibus
Hercules, amboſque gravi innexuit vinculo,
Comprimens jugulum, ubi mala venena ſedem habent
Perniciosis ſerpentibus, quæ etiam dii oderunt.
Illi autem ſpiris volvebantur circum puerum
Tarde genitum, lactentem, nec ſub nutrice unquam vagientem.
Mox vero rurſus *ſpiras* ſolverunt, cum defatigati eſſent ſpinis *dorſi*,
Vinculi violenti conantes ſolutionem invenire.
Alcmena autem audivit clamorem, & prima expergefacta eſt;
Surge, Amphitryo: me enim metus tenet formidoloſus:
Surge, neque pedibus tuis ſandalia ſubjicias.
Audiſne filiorum minor natu quam clamat?
Non ſentis quod nocte intempeſta adhuc hi parietes

Omnes

Πάντες ἀερφοβέες, καθαρὸς ἄτερ ἠελίοιο;
Ἔστι τί μοι νεῖ δῶμα νεώτερον, ἔστι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὶ ξίφος, ἔρρε δ' οἱ ὕπερθε
Κλισμὸς κεδρίνω πεπερόνατο πασσάλῳ αἰεν ἄωρος.
Ἦτοι ὁ γ' ἀείρατο νεοπλώτῳ τελαμῶνος,
Καφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον.
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα πασσὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄυσεν, ὕπνον βαρυὼ ἀνασχομένους,
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἐλάσσες
Δμῶες ἐμοὶ, σιδαρᾶς δ' θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας·
Ἄνστατε, δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀΰτει.
Οἱ δ' αἶψα προχύοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δ' δόμος ποδόνος ἀκάστου.
Ἦτοι ἄρ' ὡς εἶδον Ἀμφιτρίθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπειλὴ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα
Συμπλήσθην, ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἕρπετα δεικανάασκεν· ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων

Omnes collucent, cum nondum ſit clara aurora?
Aliquid mihi novi eſt in domo, eſt, chare vir.
Sic ait: ille vero è lecto deſcendit, conjugi obtemperans.
Affabre factum ad enſem properabat, qui illi ad caput
Lectuli cedrini à clavo ſemper ſuſpenſus erat.
Petebat recens contextum lorum,
Levans altera manu vaginam, magnum è loto opus,
Amplus autem thalamus rurſum caligine repletus eſt.
Tunc famulos clamore vocavit, gravem ſomnum efflantes,
Afferte quam celerrime ignem è foco arreptum,
Famuli mei; & firma januarum removete repagula.
Surgite, famuli operum patientes. *Sic* ipſe clamabat:
Illi vero ſtatim aderant una cum lychnis ardentibus
Famuli: & domus, cum pro ſe quiſque feſtinaret, repleta eſt.
Sane ut viderunt Herculem parvulum
Belluas duas tenaciter manibus teneris prementem
Conſtrictum, exclamarunt: ille vero ad patrem Amphitryonem
Serpentes *comprehenſas* porrigebat, & alte exiliebat gaudens

Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγρετο (Διὸς νοήσαντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνης φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη
Ἦ τοι ὄγ' ἀθὺς ἄυσεν, ὅπως κακὰ θηρὶ ἀνέγνω
Κείνῳ ὑπὲρ σάκεος, ἢ ἀναιδείας ἴδεν ὀδόντας
Ἰφικλῆς. ἔλαν ἦ ποσὶν διελάκηπτε χλαῖναν,
Φώγμῳ ὀρμαίνων. ὁ δ' ἑταίρῳ ἔχετο χερσὶν
Ἡρακλῆς ἄμφω ἢ βαρεῖ ἐπεδήσατο δεσμῷ,
Δεξιτερόμηνος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκτο
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ ἢ θεοὶ ἐχθαίρουσι,
Τὼ δ' αὖτε ταρέρησιν ἑλισσόμενω ἐπὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Ἂψ δὲ πάλιν διέλυον ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμῷ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἰάχησε βοᾶς, ἢ ἐπέγρετο πρόσσε,
Ἄρσαθ', Ἀμφιτρύων' ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀνειρόν·
Ἄρσα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θάεις.
Οὐκ αἴεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί πω οἵδε τοῖχοι

Tunc illi experrecti sunt (Jove prospiciente omnia)
Alcmenæ chari pueri: lux autem in
domo extitit.
Et alter quidem statim exclamavi
ubi malas bestias sensit.
Super cavum scutum, & obsc
vidit dentes
Iphiclus, mollemque pedib
trando dissecit lænam
Fugere cupiens: alter a
sus hærebat manibu
Hercules, amboque
vinculo,
Comprimens jugul
venena sedem h
Perniciosis serpent
dii oderunt.

m spiris volvebantur circu
m
nitum, lactentem, nec fu
unquam vagientem.
o rursus (spiras solverun
defatigati essent spinis
violenti conant
nire.
mena autem au
& prima expe
rge, Ampl
tus tene
Sorge,
fob
Ar

Πάντες ἀελφεαδίες, καθαρῇς ἄτερ ἠελίωιο;
Ἔστι τί μοι κῆ δῶμα νεώτερον, ἤτι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὡς φάθ'. ὁ δ' ἐξ ἀνὰς ἀλόχῳ κατίβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μὴ ξίφος, ἤρ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνω τῷ ἐπασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἦτοι ὅγ' ὡς ἐγγὺς ἐτώσιος ἐπλώσω τελαμῶνος,
Κυφίζων ἑτέρᾳ κολεόν, μέγα λώτινον ἔργον.
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα πασὰς ἐπεπλήδη πάλιν ὀρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄυσεν, ὕπνον βαρὺν ἐκφυσώωσας,
Οἵσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐσχαρεῶνος· ἐλέσθε
Δμῶες ἐμοί, σκαιρὼς ἢ θυρέων ἀνακύψατ' ἰόντες.
Ἦκαται, δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὰς αὖτις.
Οἱ δ' αἶψα περιβάντες λύχνους ἅμα δαιμόνιοι
Δμῶες ἐπεπλήδη ἢ δόμος· ἀμβολίη δ' ἐκάκιστος.
Ἦτοι ἅρ' ὡς εἶδον ἀπειρέσιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπερρῶγας ἐγχέλυας
Σμερδαλέους, ἐκέχυντο δ' ἐς ποσσὶ λιμφερέεσσι
Ἕρπετὰ δεινοπάεσσιν ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίτη

Κωρυσύνα· γελάσας ᾗ, πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἐῦ, θανάτῳ κεκαρωμμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμιλώα μὲ ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείρας ἀκεράχολον Ἰφικλῆα·
Ἀμφιτρύων ᾗ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτᾳ
Ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔχατον ὄρθρον ἄειδον,
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμιλώα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑπωρχήσασ ὅππως τελέεσσ ἔμελλεν
Ἠνώγει· Μηδ' ἔ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
Αἰδόμενόν με ἐρύπτε. κ ὡς σὺ ἔσσι ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ,τι μοῖρα κ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγε βασίλεια· ὁ δ' ἀντίαμείβετο τοίως,
Θάρσει, ἀμύστοκεια γυναῖ, Περσήϊον αἷμα.
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ὀπωπιχόμενον πάλαι ἔσσαν,
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν πρὸ γούνατι κεῖμαι

Puerili-
ter: cumque riſu ad pedes abjecit
Patris ſui, morte ſopita horrenda monſtra.
Alcmena deinde in ſuum conjecit gremium,
Exanimatum metu biliosum Iphiclum.
Amphitryo vero alterum ſub agninam poſuit lænam
Puerum, & iterum ad lectum rediit, ut dormiret.
Galli tertium jam ultimum diluculum cantu indicabant.
Tunc Tireſiam vatem, vera omnia dicentem,
Alcmena cum vocaſſet, portentum expoſuit recens:
Et ipſum reſpondere, quid eventurum eſſet,
Juſſit: Et ne ſi quid (*inquit*) Dii adverſi cogitant,
Reveritus me celes: non enim effugere poſſunt
Homines, id quod Parca per fila ſua urget,
Vates Eueride: admodum ſapientem te doceo.
Sic locuta eſt regina: ille autem tali modo reſpondit:
Confide, mulier optimæ prolis genitrix, nata ex ſanguine Perſei.
Per meum dulce lumen, quod olim ab oculis meis receſſit,
Multæ Achaïades, mollia fila inter genua

75 Mani-

Χερὶ καταῤῥέψωσι, ἀκρέατερον ἀείδοισαι
Ἀλκμηνάων ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
Τεῖο δ' ἀνὴρ ὅδε μέλλῃ ἐς ὀρφνὴν ἄστρα φέρουσα
Ἀμβαίνειν, πεὸς ἠὼς, ἀπὸ τέρνων πλατὺς ἥρως·
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσωσι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκίῃ
Μόχθους· θνητὰ δὲ πάντα πυρὶ Τραχίνιος ἐξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἱ τάδ' ἐπώρσαν
Κνώδαλα φωλάδια βρέφος ἀμηχανίσαντα.
Ἔσται δὴ τότ' ἄμαρ ὁπλοίκα νεβρὸν ἐν ὕλῃ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσῃ.
Ἀλλὰ, γυῖαι, πῦρ μήτοι ὑπὸ ποσσὶ εὐτυκὲς ἔσω,
Καὶ ξυλα δ' ἀσπαλάθου ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρου,
Ἢ βάτου, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καὶ ταῦτ' ἀγείρωσιν ὅτε χείμασι δρύπτεται
Νυκτὶ μέσῃ, ὅκα παῖδα κανεῖν τὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦμος, συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις,
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα,

75 Manibus verſabunt, extremo veſpere cantu celebrantes
Alcmenam nominatim: reverenter colent te mulieres Argivæ.
Talis hic vir in aſtriferum cœlum
Aſcenſurus eſt filius tuus, lato pectore heros:
A quo & belluæ omnes, & alii viri ſuperabuntur.
80 Illi in fatis eſt, ubi duodecim perfecerit, in domo Jovis habitare,
Labores: & pyra in Trachine quicquid illi mortale eſt abſumet.
Gener autem Immortalium vocabitur, qui hæc excitarunt
Monſtra ſpeluncis occultata, *ut* puerum læderent.
Tempus erit illud, quando hinnulum in ſuo luſtro
85 Serratis dentibus lupus videns, lædere non volet.
Verum, Domina, vide ut ignis tibi ſub cinere paratus ſit,
Et ligna arida aſpalathi inſtruite, vel paliuri,
Vel rubi, vel vento agitatum ficcum acherdum:
In ſylveſtribus hiſce lignis ſectis tombure hos darcones
90 Media nocte, quando puerum ſuum occidere ipſi volebant.
Sub auroram aliqua ex ancillis collectum cinerem
Projiciat bene omnem, ad fluvium ferens,

Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ ἔρχου· αὖψ᾽ ἢ νέεσθαι
Ἄρρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ᾽ ἄλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ὑπερράναν ἐσεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζεὺς δ᾽ ὑπερτέρξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον·
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, ἢ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς πέρ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλῆς δ᾽ ὑπὸ μητρὶ, νέον φυτὸν ὡς τε θαλυσᾷ,
Ἐτρέφετ᾽, Ἀργείᾳ κεκλημένῳ Ἀμφιτρύωνι.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνὸς ἄγρυπνος ἥρως·
Τόξον δ᾽ εὐθυνύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀιστῶν,
Εὔρυτος, ὃν πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἀμφὶ χέρας ἔπλαξε
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ᾽ ὑπὸ σκελέων ἑδροτρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλονται παλαίσμασιν, ὅσσά τε πύκτης

In petras præruptas, in ventum
secundum: statimque redeat,
Non respectans: & puro lustrate
domum sulphure
Primum, deinde sale mixta (ut
consuetum est)
Ramoque virenti coronata, aspergite pura aqua.
Jovi autem mactate supremo masculum porcum,
Ut hostibus *vestris* semper superiores sitis.
Dixit, & recedens ad eburneum
currum abiit
Tiresias, etsi multis annis gravis
erat.
Hercules vero apud matrem, sicut
tenera planta in viridario,
Alebatur, Argivi *filius* dictus Amphitryonis.
Literas quidem puerum senex docuit Linus,
Filius Apollinis, procurator diligens, pervigil heros:
Arcum autem tendere, & certum
esse sagittæ jaculatorem,
Eurytus à majoribus amplis locuples arvis.
Sed cantorem eum fecit, & ambas manus formavit
In buxea cithara Philammonides
Eumolpus.
Quomodo vero à cruribus podicem
invertentes ex Argo viri
Sese mutuo luctando supplantant,
& quomodo pugiles

Sævi

Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἄ, τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος ὑῒ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ Φανοπῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ὑπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππους δ' ἐξελάσασκε ὑφ' ἅρματι, καὶ περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτουσα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτός. ἐπεὶ μάλα πολλὰ θεῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καί οἱ ἀοιδοὶ
Δίφροι ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δέρμασι δ' ὑποδολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔκρυψε,
Ἀνδρὸς ὀρέξασκε, ξιφέων τ' ἀνέσχεσκε ἀμυχμόν.
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασκε
Δυσμενέων ὀπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάσωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεϊ ἐνθὼν,
Ὁππόκα κλάρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς

Sævi cæſtibus, & quæ in terram ruentes
Luctatores invenerunt certamina idonea arti,
Omnia hæc didicit edoctus à filio Mercurii
Harpalyco Phanopeo; cujus ne procul quidem conſpectum
Audacter quis ſuſtinuit, pugnantis in certamine:
Tale ſupercilium terribili incumbebat faciei,
Porro equos ad currum junctos educere, & circa metam
Tuto flectendo in rotis modiolos axium *ne frangantur* tueri,
Amphitryo filium ſuum amans docuit
Ipſe: quoniam multa ex velocibus reportavit certaminibus,
In equeſtri Argo precioſa munera; & illi nunquam fracti
Currus quibus vehebatur, præ vetuſtate lora ſoluta habebant.
At *quomodo* haſta directa, tergo ſub ſcutum occultato,
Virum peteret, & gladiorum vulnera ſuſtineret,
Inſtrueretque aciem, atque inſidias diſponeret,
Hoſtes aggrediens, & equites hortaretur,
Caſtor eques docuit, quum profugus ex Argo veniſſet,
Quo tempore totum regnum & vineam magnam Tydeus,

Ναῖε, παρ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργω.
Κάστορι δ' ὅττις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστὴς
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.
Ὧδε μιν Ἡρακλῆα φίλα παιδώσατο μάτηρ·
Εὐνὰ δ' ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αἰπύ·
Δεῖπνον ὤ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄματι τῶν ἄνδρ' ὠμοὺς αἴνυτο δόρπον.
Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

* * * *

Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.

Tenebat, equestri Argo ab Adrasto accepto,
Castori autem nullus similis inter heroas bellator
Alius erat, priusquam seniem aboleret juventam.
Sic autem Herculem chara edocuit mater,
Torus erat puero instructus prope patrem,
Exuvium leonis, valde illi ipsi gratum:
Prandium autem carnes assatæ, & grandis è canistro panis
Dorieus, qui facile etiam fossorem satiare posset.
Verum finito die exilem absque igne sumebat cœnam.
Vestes autem non elaboratas induebat super mediam suram.

* * * *

Deficit finis hujus Idyllii.

ARGU-

ARGUMENTUM IDYLLII XXV.

Poëta ubique inſtituti ſui memor, de paſtoribus potiſſimum agit. Quærens hoc Idyllio Hercules Augiam regem Elidis, locupletiſſimum paſtorem, primum incidit in ſenem quendam ex paſtoribus Augiæ: à quo ad regem, qui rus ab urbe ad inſpicienda armenta cum filio Phyleo expatiatum iverat, deducitur. Inde in urbem una eunt Hercules & Phyleus: & orto inter eundum, ut fit, ſermone, dum Phyleus immane exuvium leonis, quo Hercules tectus erat, miratur, & unde illi hæc pellis ſit, quærit; Hercules quomodo à ſe leo Nemeæus interfectus ſit, commemorat. Hæc ſumma eſt Idyllii.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ, ἢ κατά τινα ἀνέγραφα, ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ,

Εἰδύλλιον κε'.

Λείπει ἡ ἀρχή.

* * * *

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ὀπιζκόλον ἀνήρ,
Παυσάμενον ἔργοιο τό οἱ μὴ χερσὶν ἔκειτο·
Ἔκ τοι, ξεῖνε, φέρων μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἀξόμενον δεινὸν ὄπιν εἰνοδίοιο.

HERCULES LEONIS INTERFECTOR, vel AUGIÆ OPULENTIA, IDYLLION XXV.

Deeſt initium.

* * * *

Hunc ſenex allocutus eſt vir boum paſtor,
Intermittens opus quod illi in manibus erat:
Lubens tibi, hoſpes, quod quæris dicam,
Mercurii gravem iram veritus in viis conſecrati:

Τὸν γὰ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδῖ ζαχρεῖον ἀνὴνηταί τις ὁδίτᾳ.
Ποίμναι μὲ βασιλῆος ἐύτριχες Αὐγείαο,
Οὐ πᾶσαι βόσκον᾽ ἴαν βόσιν, οὐδ᾽ ἔνα χῶρον·
Ἀλλ᾽ αἱ μὲν ῥα νάουσος ἐπ᾽ ὄχθαις ἀμφ᾽ Ἐλισσῆνος,
Αἱ δ᾽ ἱερὸν θείοιο ποτὶ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ᾽ ἐπὶ Βυπρασίῳ πολυβότρυος· αἱ δὲ, καὶ ὧδε.
Χώρις δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις·
Αὐτὰρ βουκολίοισι πεπλήθυσί περ ἔμπης
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι.
Μηνὶ δ᾽ ἐν μέγα τῦφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίᾳ
Λειμῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε
Εἰς ἅλις, ἣ ῥα βόεσσι μάλ᾽ ἐστὶ κεραῇσιν ἄεξαι.
Αὖλις δὲ σφισιν ἥδε τεῆς ὑπιδέξια χειρὸς
Φαίνετ᾽ εὖ μάλα πᾶσα πίειν πολυμοῦσον ῥέεθρον,
Κεῖνη ὅθι πλατάνιστοι ἐπηετανὰὶ πεφύασι,
Χλωρή τ᾽ ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἄγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.

5 Hunc enim cœlicolarum maxime aiunt iraſci,
Siquis via indigentem averſetur viatorem.
Greges quidem lanigeri, regis Augiæ
Non omnes in iiſdem paſcuis, aut eodem in loco paſcuntur:
Sed alii ad ripas fluentis Eliſuntis,
10 Alii ad ſacra fluenta divini Alphei,
Alii ad Buprafium vitiferum: alii & hic.
Separatim illis & ſtabula extructa ſunt ſingulis.
Verum armentis, quamvis magno numero ſint, tamen
Omnibus paſcua hic virentia ſemper ſunt,
15 Circa magna paluſtria Menii: nam dulces herbas
Prata ferunt roſcida, & loca irrigua
Abunde, quæ cornutis bobus robur augent.
Stabulum illorum hoc ad dexteram tuam manum
Apparet, inſigne totum trans fluentem amnem,
20 Illic ubi platani perennes natæ ſunt,
Viridiſque oleaſter, & Apollinis à paſtoribus culti
Sacellum inviolabile, ô hoſpes, perfectiſſimi dei.

Mox

Εὐθὺς ἢ ϛαθμοὶ πεπαμένες ἀγρομώταις
Δέδμηνθ', αἰ βασιλῆϊ πολὺν κὴ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις κατόρυσσον ἐν νειοῖσιν
Ἐσθ' ὅτε βάλλοντες, κὴ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὐρεὰ μὲν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἳ πολυεργοὶ
Ἐς λάϊνας ἰκνεῦντ', ἐπὶ δ' ἠέρι ὦρμον ἔλθη·
Πᾶν γὰρ δὴ πέδιον τόδ', εὔφρονι Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, κὴ ἄλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακι ἀκρωρείης·
Ἂς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἡ δίκη οἰκήων οἷσιν βίοι ἕπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι ἔνισπε (τό τοι κὴ κέρδιον αὐτᾷ
Ἔσσεῖ) ἕ τινι ὧδε πεχρημένῳ εἰλήλυθας;
Ἦέ τοι Αὐγείαο ἢ κὴ δμώων τινὰ κεῖνα
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν; ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ ἃ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἔμμεναι, ἀδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὴν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ὑπερφέρει ἠδὲ καὶ υἱῆες

Mox & ſtabula permagna agricolis
Ædificata ſunt, qui regi multas & immenſas opes
Cuſtodimus accurate, ter ſubactis in novalibus ſementem
Nonnunquam ſpargentes, & quater aratis ſimiliter.
Limites norunt plantarum foſſores, qui operoſi
Ad torcularia véniunt, cum æſtas tempeſtiva venit.
Nam omnes hi campi ſunt læti Augiæ,
Jugera frumentifera, & horti arboribus conſiti,
Uſque ad extrema montium juga, ſcaturiginibus plena:
Ad quæ loca nos opus facientes commeamus toto die;
Sicut decet famulos, quibus vita ruri peragitur.
Sed tu mihi dic (quod & tibi ipſi utile
Erit) cujus indigus huc veniſti?
Num nam Augiam, aut aliquem ſimulorum illius,
Quæris, qui illi ſunt? ego autem, qui certo ſcio, tibi
Omnia dicere poſſum, neque enim te ex malis ſtatuo
Eſſe ortum, neque te malis ſimilem natum:
Sicut te hæc præſtans forma decet, certe filii

Ἀθανάτων τοιοῖδε μὴ θνητοῖσιν ἔασι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱὸς,
Ναὶ γέρον Αὐγείῳ ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τῦ γάρ με κὴ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ' ὁ μὲ ἀρ κῆ ἄσυ μολὴν ὧδε οἵσι πολίτας,
Δήμια κηδόμενον, Διά τε κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα τῶνδε σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὤικε τὸ μὴ κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμὴν ὀιοίμην.
Ἄλλα δ' ἄλλον ἔθηκε θεὸς γ' ἐπιδεύεα φωτῶν.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης,
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φράδῃ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις.
Ὡς τοι πᾶν ὃ θέλεις αἶψα χρέος ἐκτελέσαι.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυῇ,
Χθιζός γ' εἰλήλυθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος ἣ οἱ νήεται ἐπ' ἀγρῶν·
Ὡς που κὴ βασιλεῦσιν ἐείδεϊ ἐν φρεσὶν ἦσιν

Immortalium hujuſmodi inter mortales eminent.
Huic reſpondens dixit Jovis fortis filius:
Certe ſenex, Augiam cuperem Epeorum principem
Videre: ejus me huc adduxit neceſſitas:
Qui ſi in urbe eſt apud ſuos cives,
Plebem curans, & jura dicit,
Ex his famulis dic alicui, ut me ducat,
Qui ruri hic honoratior & præfectus eſt;
Cui aliquid exponere poſſim, & viciſſim ab eo referente aliquid audire.
Nam Deus alium alio indigere ſtatuit viro.
Huic ſenex viciſſim reſpondit, inclytus agricola:
Alicujus ex diis immortalibus conſilio huc veniſti, hoſpes:
Nam tibi omne negotium, quod vis, ſtatim confectum eſt.
Huc enim Augias charus Solis filius
Una cum filio ſuo illuſtri Phyleo
Heri venit ab urbe, multis diebus
Inſpecturus opes, quæ illi innumerabiles ruri ſunt.
Ita aliquando & regibus videtur in animo,

Cum

Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερον ἔμμεναι οἶκον.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρός μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅγε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὁππόθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Αἶψα δ' ὀκνῷ ποτι χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τι οἱ ἀχνύμενον καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ. χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τὸν δὲ κύνες προσιόντας ὀπίπροθεν αἶψ' ἐνίσαν,
Ἀμφότερόν τ', ὀδμή τε χροὸς, δόμπῳ τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος.
Ἀμφιτρυωνιάδην Ἡρακλέϊ τὸν δὲ γέροντα,
Ἀχρεῖον κλάζοντε, φιλοσαινόν γ' ἑτέρωθεν.
Τὸν μὲν ὅγε λάεσσιν ὑπὸ χθονὸς ἕατον αἴρων,
Φυγέμεν αἶψ ἐπίσω ἐκέλευσε. τῆχυ δὲ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμόν·
Χαίρων ἐν φρεσὶν ἧσιν ὅ θ' ἕνεκεν αὖλιν ἔρυτο.

Cum ipſi curant, domus magis ſalva eſſe.
Sed eamus ad eum, egoque tibi dux ero
In ſtabulum noſtrum, ut inveniamus regem.
Sic locutus præibat: animo vero multa cogitabat,
Exuvium feræ videns, & clavam manum implentem,
Unde hic hoſpes veniret: cupiebat autem ipſum interrogare:
Reprimebat vero cunctando intra labra ſermonem euntem,
Ne quod ei non opportune verbum diceret
Properanti. Difficile enim eſt, mentem alterius hominis noſſe.
Hos accedentes, canes procul ſtatim ſenſerunt,
Utrumque, & ab odore corporis, & pedum ſtrepitu.
Valde autem latrantes incurrerunt aliunde alius
In Amphitryoniadem Herculem: ſed ſeni
Placide latrantes adblandiebatur ab altera parte.
Hos ille lapidibus à terra tantum ſublatis
In fugam retrorſum perterrebat: aſpere vero voce
Minabatur omnibus, & cohibuit à latratu,
Animo ſuo gaudens, quod ſtabulum cuſtodirent

Αὐτᾷ γ' ἁ παρεοῦσ'. ἔπα δ' ὄγε τοῖον ἔειπε·
Ὦ πόποι, οἷον τᾶτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θνατοῖς ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές.
Εἰ οἱ ἦ φρένες ὧδε νοήμενες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἦδεε δ' ὅτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ὅτε ἦ ἠκά,
Οὐ κ' ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήλεσεν τεὸν τιμᾶς·
Νῦν δ' λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀρρηνὲς γένετ' αὖτως.
Ἦ ῥα, καὶ ἐστυμφᾶκε ποτὶ ταῦλιον ἶζον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων. τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης εἰνόδια μετ' αὐλιά τε σηκά τε.
Αὐταὶ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνοντο, ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα
Ὅσσά τ' ἐν ἠέρι εἰσὶν ἐλαυνόμενα πρηστῆρσι
Ἢ νότοιο βίῃ, ἢ Θρῃκὸς Βορέαο·
Τῶν μὲν τ' ἄτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνετ' ὄπωπεν,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετ' πρώτοισι κυλίνδει
Ἰς ἀνέμως, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·

Ipso abſente: & verbum tale locutus eſt:
Papæ, quale nec fecerunt dii reges
Animal, ut cum hominibus ſit! quam callidum!
Si ei & mens ita intelligens in pectore eſſet,
Ut intelligeret cui iraſci deberet, & cui minus,
Tum nullum animal cum hoc de honore certare poſſet,
Nunc nimis furenter iracundum, & ſævum eſſe temere.
Sic dixit: & *canes* celeriter in ſtabulum regreſſi confidebant,
Interea ſol ad occaſum vertit equos,
Veſpertinum diem adducens: advenerunt autem pinguia pecora
Ex paſcuis redeuntia ad caulas & ſtabula.
Deinde boves innumeræ, aliæ poſt alias
Venientes apparebant, ſicut nubes pluviofæ
Quam multæ in cœlo feruntur impulſæ ulteriùs
Vel Noti violentia, vel Threïcii Boreæ:
Harum autem nullus numerus eſt in aëre exiſtentium,
Neque modus: tam multas prioribus agglomerat
Vis venti, & aliæ ſubinde aſſurgunt ſuper alias.

95 To

Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἕπι βωτόλι' ἦεν·
Πᾶν δ' ἄρ' ἐπιπλήθη πεδίον, πᾶσαι δ' ἀΐσσοντο,
Λητίδος ἐρχομένης· στεινοντο δ' ἴσσαι ἀγυιαὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δ' βοῶν ῥεῖα πλήθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δ' κατ' αὐλὰς ἠυλίζοντο.
Ἔνθα μὲν ἔτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων πέρ ἐόντων,
Εἰσήκει ὠδὸς βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργῳ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἰμᾶσι
Καλοπίδιλ' ἁρμόσσασκε, δαΐδαλον ἐγγυς ἀμέλγων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἧκε
Πινέμεναι λιαροῖο· πάρος δ' ἐπλέοντο δ' παίζοντ' γάλακτος.
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν.
Ἄλλος ἐσσήνω ἔσω ταύρους, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ὅπι πᾶσας ἰὼν θηεῖτο βοαύλας,
Ἡμενέ οἱ κλεάνων κομιδὴ ἐτίθειτο νομῆες.
Σὺν δ' ἰόος τε βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος
Ὁμάρτην βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλκον.
Ἔνθα κ' ἀρρηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν

95 Tot ſemper retro boum armenta ibant.
Omnis utique campus implebatur, omneſque viæ,
Incedentium pecorum *multitudine*: reſonabantque pingues agri
Mugitu: ſtabula autem boum ſtatim facile repleta ſunt
Bobus flexipedibus; oves autem in caulis ſtabulabantur.
100 Ibi quamvis innumeri adeſſent, nullus tamen quietus
Stabat apud boves vir operis indigens.
Verum alius pedibus bene inciſis loris
Ligneas pedicas adaptabat prope adſtando mulgens:
Alius autem charis matribus charam ſobolem ſubmittebat,
105 Ut biberent de dulci *lacte*: prorſus autem lacte diſtentæ erant.
Alius mulctram tenebat, alius pinguem addenſabat caſeum,
Alius intus taurus agebat, ſejunctim à vaccis.
Augias vero per omnia obiens boum ſtabula, ſpectabat
Quem illi opum proventum repoſuiſſent paſtores.
110 Una filius, & ſapiens Hercules,
Comitabantur regem perluſtrantem ſuas magnas facultates.
Ibi quamvis animum infractum haberet in pectore

Amphi-

Ἀμφιτρυωνιάδης, ᾧ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεί,
Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος·
Εἰσορόων. ἐ γάρ κεν ἔφασκέ τις οὐδὲ ἐώλπει
Ἀνδρὸς ληίδ' ἑνὸς τόσσλιν ἔμμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵ γε πολύῤῥιζες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ἠέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις περὶ πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καὶ ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
Ἐς τέλος· ἐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νῦσος ἐκείνοις
Βυκολίοις, αἵτ' ἔργα καταφθείρυσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνυς
Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἄπασαι
Ζωτόκοι τ' ἦσαν θειόσια θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι σιαλμ' ἐσιχόωντο,
Κνήμαργοί θ' ἕλικές τε· διηκόσιοί τε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵγ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βυκολέοντο,
Ἱεροὶ Ἡελίου· χροιὴν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,

Amphitryoniades, & ſibi conſtantem jugiter;
Tamen vehementer mirabatur, hæc boum innumera armenta
Aſpiciens. Non enim diceret aliquis, neque putaret,
Viri unius tot greges eſſe, neque decem aliorum,
Qui etiam ex omnibus regibus maxime abundarunt pecore.
Sol vero filio ſuo eximium hoc donum præbuit,
Ut divitiis pecuariis præcelleret omnibus hominibus.
Et quidem ipſe continue augebat illi armenta omnia
Perpetuo: nam nullus morbus illa invadebat
Armenta: qui *morbi* corrumpunt paſtorum labores.
Semper itaque plures cornutæ boves ſemper meliores,
In annos ſingulos naſcebantur, certe enim omnes
Fœcundæ erant, eximie vivos fœtus & fœmellas parientes.
Cum illis una trecenti tauri incedebant,
Cruribus albis, incurvis cornibus: & ducenti alii
Rufi, qui omnes vaccarum inſcenſores erant.
Rurſum alii inter hos duodecim paſcebantur,
Sacri Soli: erant vero colore velut cycni,

Candidi,

Ἀργηϛαί· πᾶσιν ἢ μετέπρεπον εἰλιπόδεϛιν.
Οἱ κ' ἀτιμαγέλαι βόϛκονϛ' ἐρεθηλέα ποίλω
Ἐν νομῷ ὦδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίϛι γαυρόωνϛες.
Καί ῥ' ὁπότ' ὀκ λαϛίοιο θοὶ προχυοίατο θῆρες
Ἐϛ πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτερᾴων,
Πρῶτοι πίγε μάχεϛθε κ' ἀρὸϛ ἦϛαν ὁρμιή.
Δεινὸν δ' βρυχᾶϛο, φόνον λελιϛονϛε προϛώπῳ.
Τῶν μὲν τε προφέρεϛκε βίηφί τε κ' θένεϊ φ',
Ἦδ' ὑπεροπλίῃ Φαέθων μέγαϛ· ὃν ῥα βοτῆρες
Ἀϛέρι πάνϛες ἴϊϛκον, ὅθ' ἕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βϛϛὶν ἰὼν λάμπεϛκεν, ἀεί̓ζηλϙ δ' ἐτέτυκτο.
Ὡϛ δή τι ϛκύτϙ αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέονϛϙ,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρϛϛεν ἐϋϛκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χείμψαθ' ϖοτὶ πλᾶρὰ κάρη ϛιβαρόν τε μέτωπον.
Τᾶ μὲν ἄναξ προϛιόνϙ ἐδεᾴξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιᾶ ἄφαρ κέραϙ· κ' δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
Κλάϛε βαρὺ περ ἐόνθα· πάλιν δέ μιν ὦϛεν ὀπίϛω,
Ὤμῳ ἐπιβείϛας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυθεὶϛ

Candidi & inter omnes boves excellebant,
Quique ſejuncti ab armento paſcebant virentem herbam
In paſcuis, ibi vehementer inter ſe exultantes.
Cumque ex denſis celeres venirent feræ
Saltibus in campum, propter boves agreſtes,
Hi primi ad pugnam corporum impetu ruebant:
Horribiliter vero fremebant, cædem ipſo aſpectu minantes.
Inter hos autem excellebat viribus & robore ſuo,
Atque animo elato, Phaëthon ingens; quem quidem paſtores
Stellæ omnes comparabant, propterea quod eximie inter alios
Boves incedens lucebat, & inſigniter conſpicuus erat:
Qui cum aridam pellem videret leonis fulvoculi,
In ipſum irruit circumſpectum Herculem,
Ut admoveret lateribus caput, & robuſtam frontem.
Hujus quidem accedentis heros prehendit forti manu
Statim ſiniſtrum cornu, deorſum vero cervicem in terram
Inflexit quamvis gravem exiſtentem, & rurſum ipſum repulit retrorſum,
Humerum *tauri* premens: ille vero nervos extendens

Muſcu-

Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βεβηχὼς ὀρθὸς ἀνίστη.
Θαύμαζον δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαΐφρων
Φυλεύς, ἃ τ' ἐπὶ βουσὶ κεραυνίοις βεκάλοι ἦσαν,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίλυν ὑπέρτλον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγρούς,
Ἐσιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρῳ ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθῳ,
Λεπτὴν παρπαλίμοισι τέλεον ποσὶν ἐξανύσαντες.
Ἦ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ὑπὸ σταθμῷ τετάνυστο,
Οὔτι λίην ἀείσαμος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον υἱὸς ἀοιδὸν
Αὐγείῃ φίλος υἱός, ἔθεν μετόπισθεν ἐόντα,
Ἦκα θεοκλύτας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν περὶ μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεί περ σφετέρῃσιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
Ἦλυθε γὰρ σείχων τις ἀπ' Ἄργεος ὡς νέος ἀκμὴν
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἑλίκης ἐξ αἰχιάλοιο,
Ὅς δή τοι μυθεῖτο κατ' ἐν πλατέεσσιν Ἐπειῶν,

Muſculorum, in ſummis armis rectus conſtitit.
Mirabantur & rex ipſe, & bellicoſus filius
Phileus, quique apud cornutas boves paſtores erant,
Herculis robur immenſum videntes.
Illi vero relictis illic pinguibus agris, in urbem
Ibant, Phyleus & Herculea virtus.
Viam autem publicam ubi primum ingreſſi ſunt,
Exigua velocibus ſemita pedibus confecta,
Quæ per vinetum à ſtabulo porrigebatur,
Non admodum conſpicua in viridi ſylva exiſtens:
Ibi Jovis altiſſimi filium allocutus eſt
Augiæ dilectus filius poſt ſe incedentem,
Leviter inclinans caput in dextrum humerum:
Jam pridem, hoſpes, aliquem omnino de te ſermonem audivi,
Sicut animo meo nunc repeto.
Venit enim aliquis ex Argo profectus, vigore ætatis ut juvenis,
Huc, vir Achivus, ex Helice maritima;
Qui etiam inter plures Epeios narrabat,

Οὕνεκεν Ἀργείων τὶς ἔθεν παρεόντ' ὄλεσσε
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλαις αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος.
Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἢ Μυκηνέων.
Ὣς κεῖνος ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
(Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον πόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
Ἠὲ σέ. δέρμα γὰ θηρὸς ἀμφεφαδὲς ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι πεὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἶπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτα (ἵνα γνώω κῆρ θυμόν,
Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐχί)
Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος ἐν ἄμμιν ἀκουέσσησιν ἔειπεν
Οὐ 'ξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιὸς· ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ' ὅπως ὀλοὸν πόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' ἐν Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μέν γάρ κε τοῦνδε κατ' Ἀπίδα πωδάλιον εὕροις,
Ἰμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ ἢ μάλα τηλίκα βάσκει,

Quod cum ipſe edeſſet, quidam Argivus interfeciſſet
Ferum, ſævum leonem, malum monſtrum agricolis,
Cavum luſtrum habentem in nemore Jovis Nemei.
Neque certo ſcio, utrum ex Argo ſacro
Indidem *natum*, an vero in Tirynthe habitare, aut Mycenis.
Sic ille narrabat: genere autem ipſum eſſe dicebat
(Si recte quidem ego memini) ex Perſeo.
Exiſtimo non alium hoc *efficere* ſuſtinuiſſe Ægialorum, *i. e. Achivorum*,
Quam te: nam pellis belluæ manifeſte indicat
Opus forte manuum, quæ *pellis* tibi latera tegit.
Dic age nunc mihi (ut animo cognoſcam,
O heros, utrum vera augurer, an vero minus)
Utrum tu ille es, de quo nobis audientibus referebat
Ille ex Helice Achivus, & *ut* ego recte te conjecto.
Narra vero quomodo exitialem feram ipſe occidiſti,
Et quomodo in loca irrigua Nemeæ pervenit.
Non enim talem belluam in Græcia invenire poſſis,
Si videre cupias; non enim tam grandes alit,

185 Ἀλλ' ἄρκες τε σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
Τῷ κ' θαυμάζεσκον ἀκουόντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ νυ κ' ψεύδεσσιν ὁδοιπόρον ἀμφέπον ἔφαν
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.
Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
190 Φυλεύς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥητέρων φαμένω κλύοι Ἡρακλῆος·
Ὃς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὄφελλέ με πρῶτον ἀνήρου,
Αὐτὸς κ' μάλα ῥεῖα κῦ σάθμιον ἐνόησας.
195 Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τῆδε τελούσῃ,
Ὅππως ἐκρέμανθεν (ἐπεὶ λελίησαι ἀκοῦσαι)
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων ἀδεής κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.
Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' εἰσκομέν ἀνδρομέοισι πῆμα
200 Ἱρῶν μηνίσαντα Φορονήεσσιν ἐφῆναι.
Παίπαλος γὰρ Πισῆας ὑπεκπλύζων ποταμὸς ὥς,
Λὶς ἄμοτον κερόϊζε· μάλιστα δ' Βεμβινιαίους,

185 Sed urſos *tantum* & ſues, ac perniciosum luporum genus.
Quocirca mirabantur qui illum tunc ſermonem audiebant.
Nonnulli etiam mentiri ipſum viatorem dicebant,
Ut vana lingua gratificaretur præſentibus.
Sic locutus, è media deflexit via
190 Phyleus, ut ambobus ipſis incedentibus ſufficeret:
Et ut facilius Herculem loquentem exaudiret.
Qui ipſum ſequens tali allocutus eſt ſermone:
O fili Augiæ, id de quo me primum interrogaſti,
Tu ipſe valde facile ad amuſſim perpendiſti.
195 Dicam vero tibi ſingula de hoc monſtro
Quomodo peracta ſunt (quoniam cupis audire)
Præterquam unde venerit: nam hoc, quamvis multi ſunt,
Argivorum nemo tamen queat certo commemorare.
Tantum aliquem Deorum conjicimus hominibus *hoc* malum,
200 Propter ſacra ſuccenſentem Phoronienſibus, immiſiſſe.
Omnes enim Piſeos inundans ceu fluvius,
Leo aſſidue vaſtabat: maxime vero Bembinienſes,

Qui

Οἱ ἔθεν ἀΐσχίμολοι ναίων, ἄτλητα πάθόντες.
Τὸν μὲ ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κλεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἐλὼν, κοίλην τε φαρέτρην,
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἐτέρηφι δ' βάκτρον
Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Εὔμετρον· τὸ μὲ αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὁλοχερὲς ἔπασσα ῥίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὴν χῶρον, ὅπῃ λὶς ἦεν, ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἐλὼν, ζρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νδρειλὼ, πρὸ δ' ἰὸν ἐχέζονον εἶθαρ ἔβησα.
Πάντῃ δ' ὅσσε φέρων, ὁλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι πάρος γ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
Ἥματος μὲν τὸ μεσηγὺ, κὴ δὴ ὅπῃ ἴχνια τοῖο
Φραδμῶναι δυνάμην, δὴ ὠρυθμοῖο πυθέσθαι·
Οὐδέ μιν ἀνθρώπων τὶς ἔην ὅτι βασὶ κὴ ἔργοις
Φαινόμενον πορέμοιο δι' αὔλακος, ὄντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κὴ ζαθμὸς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαζον.

Qui prope ipſum habitabant, intolerabilia perferentes.
Hic mihi primum certamen perficere mandavit
Euryſtheus: cupiebat autem ut me interficeret ſæva beſtia.
Ego itaque flexibilem arcum & cavam pharetram cum accepiſſem,
Sagittis plenam, ibam: altera vero manu clavam
Solidam, una cum ſuo cortice; *truncum* ex alto oleaſtro,
Bene magnam; quam ego ſub ſacro Helicone
Inventam una cum denſis radicibus evulſi integram:
Verum ubi ad locum, in quo leo erat, perveni,
Tunc arcu accepto ad flexibile cornu applicui
Nervum, & ſagittam exitialem ſtatim impoſui:
Undique oculos circumferens pernicioſum monſtrum ſpeculabar,
Si ipſum aſpicere poſſem, priuſquam illud me videret.
Jam diei medium erat, neque uſquam veſtigia illius
Animadvertere poteram, neque rugitum exaudire,
Nec quiſquam hominum boves *cuſtodiens*, aut opus *faciens* aderat,
Apparens in arvis, quem interrogare poſſem:
Sed in ſtabulis pallidus metus quemque continebat.

Οὐ μὰν πρὶν πόδας ἔχων, ὄρος τανύφυλλον ἐρεύνων,
Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε μεταυτίκα πειρηθῆναι.
Ἦτοι ὁ μὲ σήραγγα προδείλαιον ἔσιχεν εἰς ἣν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον,
Στηθεά τε· γλώσσῃ δὲ πελιχμᾶτο γύρεον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην
Εν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο.
Καὶ βάλον ἄσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
Τηϋσίως· ἡ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὅλισθεν
Οὐρυόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὁ πρῶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάλῃ δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυρὰς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ἀχαλκέων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ἔθι πανδύμονος ἕδρης·
Ἀλλ' ἠδ' ὡς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδινος ἰός,

Non ſane prius pedibus quievi frondoſum montem explorans,
Quam viderem, &. vires deinde ſtatim experirer.
Ille quidem in ſpecum ſuum ante veſperum ibat,
Cum voraſſet carnes & cruorem: undique autem jubas
Squalidas fœdaverat cæde, ſævamque faciem,
Et pectus: lingua vero undique circumlingebat barbam.
Ego autem ſub arbuſtis umbroſis occultabam me
In cacumine ſylvoſo, exſpectans quando veniret.
Et emiſi *ſagittam* in propius accedentis ſiniſtrum ile
Fruſtra: neque enim ſagitta per carnem penetrabat
Acuta, verum refiliens in virides herbas cecidit.
At ille caput fulvum à terra ſtatim ſuſtulit,
Obſtupeſcens, & undique circumvolvit oculos,
Obſervans, hiatuque terribiles oſtendit dentes.
Huic ego aliam ſagittam à nervo miſi,
Ægre ferens quòd mihi prius in vanum effugiſſet è manu.
In medium vero jeci pectus: ubi ſedes eſt pulmonis.
Sed me tunc quidem per corium penetravit dolorifica ſagitta,

Sed

Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὖτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμφος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὐερύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμφος ὄσσοις
Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δ' ἄρα ἰγνύῃσιν ἔλιξε
Κέρκον· ἄφαρ δ' μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμῷ ἐπεπλήθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δ' ῥάχις ᾗσετ' ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἰλυθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύ.
Ὡς δ' ὅταν ἁρμαλοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὄρπηκας κάμπτῃσιν ἐλατῆρι δικαίῳ,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρου,
Τῷ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγε τανύφλοιος ἐλατὸς
Καμπόμφος, τηλῷ δ' μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι. ἐγὼ δ' ἑτέρῃφι βέλεμνα
Χειρὶ προσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον αἴρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· ἀμφὶ δ' ἄνδιχα τρηχιὰ ἔαξα

Sed cecidit ante pedes irrita fimiliter.
Tertio parabam, graviter animo commotus,
Trahere *arcum*: at ille me vidit circumſpectans oculis,
Bellua inſatiabilis; longamque circum poplites volvebat
Caudam, ac ſtatim pugnam meditabatur: totum autem collum ipſi
Ira impletum eſt, & rufæ horruerunt comæ
Iraſcenti, ac ſpina dorſi curva facta eſt ſicut arcus,
Cum undique curvaretur ipſe circa latera & lumbos:
Ut quum carpentarius multorum operum gnarus,
Ramos inflectit caprifici ſertilis,
Calefaciens in igne prius, ut rotæ ſint currui, qui ad axem volvitur,
Illius è manu *caprificus* denſa cortice elabitur
Cum flectitur, & procul uno exilit impetu:
Sic in me leo ſævus è longinquo, toto impetu proſiliit,
Geſtiens corpus lædere. Ego autem altera ſagittas
Manu prætendebam, & ab humeris duplex veſtimentum:
Altera vero clavam aridam ſupra tempora illius attollens,
Impingebam in caput: in duas vero partes aſperam fregi

Ibidem

Αὐτῆ ἐπὶ λασίοιο κατήρατον ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὄγε, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ· τὸ δ' ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νωσάζων κεφαλῇ· τοῖ γὰρ σκότος ὀσσέ οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σεσθέν[τος] ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲ ἐγὼν ὀδυσαισι παρακλιφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμονος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνυθῆναι,
Αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθάς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην.
Ἦχον δ' ἐκρατέως, σιδαρὰς σὺν χερσὶν ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σαρκὸς ὀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
Πρὸς δ' ὦδας πίεζον ἐρεμνῇσι πόδας τερεῶς ἐπίεζον
Οὐραίους ὄπιθάς· πλευρῇσί τε μῆρ' ἐφύλασσον,
Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνυσον· ψυχὴ δ' ἀπελώφησεν ἔλλαβεν ἄδης.
Καὶ τότε δὴ βάλλον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ ἀκ ἔσκε σιδήρῳ

Ibidem in hirſuto capite ſylveſtrem oleam
Belluæ indomitæ: concidit vero ille antequam ſupervenirem,
Ex alto in terram, & tremulis pedibus conſtitit,
Nutans capite: nam caligo illi oculos ambos
Invaſit, cum cerebrum in oſſibus vi concuſſum eſſet.
Hunc igitur ego dolore exanimatum gravi
Obſervans, priuſquam iterum ad ſe rediens reſpiraret,
Ad invicti colli tendinem percuſſi prævertens,
Abjecto in terram arcu & ſutili pharetra:
Stringebam autem firmiter manibus robuſtis comprimens
A tergo, ne quid de carne mihi laniaret unguibus.
Inque terram calcaneis pedes fortiter premebam
Poſtremos, conſcendens: & lateribus femora muniebam,
Donec illi extendi armos, erectum elevans
Sine reſpiratione: animam autem ingentem accepit infernus.
Et tunc quidem deliberabam quomodo hirſutam pellem
Belluæ extinctæ à membris traherem:
Difficilem ſane illum laborem: neque enim ferro poterat

Scindi,

Τμητὴ, μὴδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, μὴδὲ μὲ ὕλῃ.
Ἔνθά μοι ἀθανάτων τὶς ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀναρχίζειν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα, καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἕρκος ἐναλίγκιον ταμεσίχροον ὄφρά μοι εἴη.
Οὗτός τοι Νεμέης γύτο, ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνδράσι πήματα θέντος.

Scindi, nec lapide, cum experirer, nec ligno.
Ibi deorum aliquis me admonuit, ut cogitarem
Ipsis pellem leonis scindere unguibus.
His celeriter excoriavi, & membris indui,
Ut munimentum mihi esset in pugnis, in quibus corpora vulnerantur.
Hæc fuit, ô amice, Nemeæ bellua cædes,
Quæ multis cladibus antea pecora & viros affecerat.

ARGU-

ARGUMENTUM IDYLLII XXVI.

Hoc Idyllion continet brevem narrationem de interitu Penthei, regis Thebani. Eum, cum orgia, id eſt, ſacra Bacchi, novum adhuc & jam primum incipientia prohibere conaretur, à matre & materteris, aliiſque Mænadibus in furorem actis, diſcerptum eſſe ferunt. Tractatur idem argumentum in Bacchis Euripidis fuſius: ubi & diſputationes inter ſenes contra novas ſuperſtitiones, proque illis, graves ac dignæ obſervatione commemorantur. Ovidius eandem fabulam exponit in fine 3. Metamorph. ¶ Irrepſerunt ea ſacra, paulatim hominum ſuperſtitione approbata & recepta, cumque illis ſæpe gubernatoribus certamina fuerunt. Quomodo corruptelæ & ſacinorum fœditas eorum ſacrorum Romæ primum deprehenſa & vindicata fuerit, commemoratur à Livio Lib. ix. *Dec.* 4.

ΛΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ, Εἰδύλλιον κϛ'.

ΙΝΩ', ϗ Αὐτονόα, χἀ μαλοπάρῃ Ἀγαύα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἑοῖσαν·
Χαὶ μὲ ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγεμα φύλλα,
Κίσσον τε ζώονλα, ϗ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμὸς,
Τὼς τρεῖς τᾶ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' ὀκ κίσας πεπονᾳμμένα χερσὶν ἐλοῦσαι,
Εὐφάμως κατέθενλο νεοδρέπλων ἐπὶ βωμῶν,

LENÆ ſeu BACCHÆ, IDYLLION XXVI.

INO, & Autonoë, & genis pomicoloribus Agave,
Tres thiaſos in montem, tres ipſæ exiſtentes, ducebant.
Et hæ ſtringentes ſylveſtres frondes hirſutæ quercus,
Et hederam viridem, & aſphodelum humi naſcentem,
In puro (*i. e. vacuo*) campo extruebant duodecim aras,
Tres Semelæ, & novem Baccho:
Et ſacra è ciſta inſtructa manibus capientes,
Bene precando impoſuerunt in aris ſtructis ex recens decerptis frondibus,

Ὡς ἐδίδαχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλίσκατο πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς ὀπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα πρώτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα,
Σοὶ δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχα,
Ἐξαπίνας ὀπιοῦσα· τὰ δ' οὐχ ὁρόωνθι βέβαλοι.
Μαίνετο μοὺ τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' ὄθνεια κἠ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲ φεύγω περιδεημέος· αἱ δ' ἐδίωκον,
Πέπλως ὑκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲ τόδ' ἔειπε, Τίνος κέκρηθε, γυναῖκες;
Αὐτονόα τόδ' ἔειπε, Τάχα γνώσῃ περὶν ἀκοῦσαι.
Μάτηρ μὲ κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῦσα,
Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης.
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἔρρηξε σιὼ ὠμοπλάτα μέγαν ὦμον,
Λαὲξ ὀπὶ γαστέρα βᾶσα· κἠ Αὐτονόας ῥυθμὸς ὠυτός.
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περιστὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες.
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο περφυρμέαι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα, κἠ ὐ Πενθέα, φέρουσαι.

Sicut docuerat, & ficut ipſe animo diligebat Bacchus.
Pentheus vero ex alta rupe omnia ſpectabat,
Cum ſe in veteri lentiſco abdidiſſet, vernaculo frutice.
Autonoë primum ipſum conſpicata, horribiliter exclamavit:
Et pedibus turbavit orgia inſani Bacchi,
Subito incurrens: hæc enim non aſpiciunt profani.
Furebat ipſa, furebant ſtatim & aliæ.
Pentheus quidem fugiebat territus, at illæ perſequebantur,
Longas veſtes à cingulo ad poplites trahentes,
Pentheus quidem hoc dixit: Quid vobis deſit, mulieres?
Autonoë hoc dixit: Statim cognoſces, priuſquam audias.
Mater quidem immugiit, capite filii ſublato,
Tanto mugitu, quantus eſt fœtæ leænæ mugitus.
Ino avulſit una cum ſcapula grandem humerum,
Pedibus ventrem calcans: & Autonoë idem tenor *erat*.
Reliquæ, quod ſupererat carnium, diſcerpebant mulieres.
Et in urbem Thebanam redierunt, contaminatæ ſanguine omnes,
Ex monte luctum, non Penthea, reportantes.

Οὐκ ἀλέγω, μηδ' ἄλλῳ ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ
Φρενίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶν δ' ἐμέγησεν,
Εἴη δ' εὐναίτης, ἢ κ' δεκάτῳ ἐπιβαίνοι.
Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, κ' εὐαγέεσσιν ἀέθοιμι.
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰεπὲς ἔτος.
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ' ἄλλα.
Χαίροι μοι Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγυνίδα θήκατο λύσας.
Χαίροι δ' εὐειδὴς Σεμέλα, κ' ἀδελφεαὶ αὐτῆς,
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωΐναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσου,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ἀνόσαιτο.

Non moror, neque alius infenſus eſſe Baccho
Curet, neque ſi quis atrociora hiſce patret,
Sitque vel novem annorum, aut decimum ingreſſus *annum*:
Ipſe vero ſancte agam, & ſancte agentibus placeam.
A Jove honoream ſortitus hæc avis, *i. e. hoc augurium.*
Piorum liberis bona *eveniunt*, impiorum vero non.
Lætetur Bacchus, quem in Dracano nivoſo
Jupiter ſummus in magno femore poſuit *à matre* ſolutum.
Lætetur & ſpecioſa Semele, ipſiſque ſorores,
Cadmi filiæ à multis celebratæ heroïdibus:
Quæ hoc factum perfecerunt, *incitante* Baccho,
Non reprehendendum: nemo facta Deorum vituperet.

ARGU-

ARGUMENTUM IDYLLII XXVII.

Singularis ſuavitas eſt & facilitas hujus Idyllii; ut non à Theocrito, ſed ab alio quopiam auctorem ſcriptum eſſe videatur: continet autem colloquium inter duos amantes, Daphnidem procum & puellam, cujus nomen non ponitur. Hi poſt oſcula de conjugio diſputant; & tandem cum puella perſuaſa eſſet, faciunt furtivas nuptias. ¶ Præcipuus igitur in hoc Idyllio locus eſt, antitheſis commodorum & incommodorum conjugii.

ΘΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ ϗ ΚΟΡΗΣ, Εἰδύλλιον κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΚΟΡΗ.

ΤΑΝ ϖινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος.

Μᾶλλον ἐμὰ ἥδε Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐξὶ φιλεῦσα.

Κ. Μὴ καυχῶ, σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγεσιν.

Δ. Ἔξι ϗ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

Κ. Τὸ σόμα μοῦ ϖλυνῶ, ϗ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.

Δ. Πλυνεῖς χείλεα σεῖο; δίδε ϖάλιν, ὄφρα φιλάσω.

Κ. Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, σὺ δ' ἄζυγα χώεσκεν.

Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε ϖαρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἦβη.

COLLOQUIUM DAPHNIDIS & PUELLÆ, IDYLLION XXVII.

DAPHNIS & PUELLA.

PRudentem Helenam Paris rapuit bubulcus alius:

Magis vero hæc Helena eſt, quæ me bubulcum oſculatur.

Puella. Ne gloriare, Satyriſce: inane oſculum eſſe dicunt.

Daph. Eſt etiam in inanibus oſculis dulcis voluptas.

P. Lavo os meum, & oſculum deſpuo.

D. Lavaſne labra tua? da mihi iterum, ut oſculer.

P. Decet te vitulas oſculari, non innuptam puellam.

D. Ne ſuperbi: ſtatim tibi tranſibit, ſicut ſomnium, flos ætatis.

Κ. Ἁ ϛαφυλὶς ϛαφίς ἐϛι, κ᾽ ἁ ῥόδον αἰὲν ὀλεῖ.

Δ. Δεῦρ᾽ ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοὶ τινὰ μῦθον ἐνίψω.

Κ. Οὐκ ἐθέλω· κ᾽ ϖρίν με ϖαρήπαφες ἡδεῖ μύθῳ.

Δ. Δεῦρ᾽ ὑπὸ τὰς ϖτελέας, ἵν᾽ ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.

Κ. Τῷ σαυτᾶ φρένα τέρψον· ὀΐζυον ἄδεν ἀρέσκει.

Δ. Φεῦ, φεῦ· τᾶς Παφίας χόλον ἄζεο κ᾽ σύγε, κώρα.

Κ. Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαϑ᾽· Ἄρϛεμις ἔϖη.

Δ. Μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε, κ᾽ ἐς λίνον ἄλλυϑον ἔλθῃς.

Κ. Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· ϖάλιν Ἄρϛεμις ἄμμιν ἀρήγοι·
Μὴ ϖιδάλῃς τῷ χεῖρα, κ᾽ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.

Δ. Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν ἁ φύγε ϖαρθένος ἄλλη.

Κ. Φεύγω ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δ᾽ ζυγὸν αἰὲν ἄειρες.

Δ. Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.

Κ. Πολλοί με μνώοντο, νέον δ᾽ ἐμὸν ἔτις ἔϖαδε.

Δ. Εἷς κ᾽ ἐγὼ ϖολλῶν, μνηϛὴρ τεὸς ἐνθάδ᾽ ἱκάνω.

Κ. Καὶ τί φίλᾳ ῥέξαιμι; γάμοι ϖλήθυσιν ἀνίας.

Δ. Οὐκ ὀδύνᾳ, ἐκ ἄλλος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείην.

Κ. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐὰς τρομέειν ϖαρακοίτας.

P. Quæ prius uva erat, paſſula eſt: & roſa arida *tamen* non perit.

D. Huc veni ſub oleaſtros, ut tibi aliquid dicam.

P. Non volo: nam & antea me dulci ſermone fefelliſti.

D. Huc *veni* ſub ulmos, ut meam fiſtulam audias.

P. Tuum animum oblecta: nihil quod moleſtum eſt mihi placet.

D. Ah, ah, reverere Veneris iram & tu, puella.

P. Valeat Venus, ſaltem Diana ſit mihi propitia.

D. Ne dixeris, ne te feriat, & in laqueum inextricabilem incidas.

P. Feriat ut voluerit: rurſum Diana nobis opituletur.

Ne mihi injicias manum; etiam labrum tibi laniabo.

D. Non effugies amorem, quem non ulla effugit puella.

P. Effugiam per Pana, tu vero jugum ſemper attollis.

D. Metuo, ne te pejori viro jungat, *ſ. Amor.*

P. Multi meas nuptias ambierunt, ſed nullus animo meo placuit.

D. Et ego unus ex multis procus tuus huc venio.

P. Quid autem faciam, amice? nuptiæ plenæ ſunt moleſtiarum.

D. Non dolorem, non triſtitiam afferunt nuptiæ, ſed choream.

P. Certe dicunt, mulieres ſuos maritos metuere.

D. Imo

Δ. Μᾶλλον ἀεὶ κρᾴέεσσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;
Κ. Ὠδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.
Δ. Ἀλλὰ τεὴ βασίλεια μογοστόκος Ἀρτεμίς ἐστιν.
Κ. Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καλὸν ὀλέσσω.
Δ. Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι ἠοῦς.
Κ. Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ὑπνώσω;
Δ. Πᾶσαν τὴν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νόμον ἐξεῖς.
Κ. Ὄμνυε, μὴ μοῦ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπέλθῃς.
Δ. Οὔ μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἢν κ' ἐθέλῃς με διώξαι.
Κ. Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;
Δ. Τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.
Κ. Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐείπω;
Δ. Αἰνήσει σεο λέκτρον, ἐπεὶ ἐμὸν ἔνορε ἀκούσῃ.
Κ. Οὔνομα σὸν λέγε τοῖο. καὶ ἔνομα πολλάκι τέρπει.
Δ. Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατὴρ, μήτηρ δὲ Νομαίη.
Κ. Ἐξ εὐηχῴων· ἀλλ' ἐ σέθεν εἰμὶ χερείων.
Δ. Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.
Κ. Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἴσα βαῖνις.

D. Imo potius dominantur: quem enim metuunt mulieres?
P. A pariendi doloribus mihi metuo: grave vulnus eſt Lucinæ.
D. Verum regina tua Diana obſtetrix eſt.
P. Sed parere horreo, ne mihi & pulchra forma pereat.
D. Si vero pepereris charos liberos, videbis filios novam lucem.
P. Sed quam mihi dotem affers nuptiis dignam, ſi annuero?
D. Univerſum gregem, omnia nemora & paſcua habebis.
P. Jura igitur, ne poſt concubitum abeas, me invitam relinquens.
D. Non per ipſum Pana, etiamſi velis abigere.
P. Extrues mihi thalamos; extrues & domum & ſtabula?
D. Extruam tibi thalamos, *boſ* pulchros ovium greges paſco.
P. Patri ſeni quemnam, quem ſermonem dicam?
D. Probabit connubium tuum, ubi mecum nomen audierit.
P. Dic nomen illud tuum: *nam* & nomen ſæpe delectat.
D. Daphnis ego ſum, Lycidas vero mihi pater *eſt*, mater Nomæa.
P. Ex bene natis *ortus* es: ſed non ſum te ignobilior.
D. Neque ſumme *es* honorata: pater enim tibi eſt Menalcas.
P. Oſtende mihi tuum nemus, ubi tuum eſt ſtabulum.

D. Veni,

Δ. Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσες.
Κ. Αἶγες ἐμαὶ, βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.
Δ. Ταῦροι, καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.
Κ. Τί ῥέζεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἄψαο μαζῶν;
Δ. Μᾶλα τεὰ πρώτισα τάδε χνοάοντα διδάξω.
Κ. Ναρκῶ ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὴν πάλιν ἕξελε χεῖρα.
Δ. Θάρσει, κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὡς μάλα δειλά-
Κ. Βάλλεις εἰς ἀμάρυγμ' με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.
Δ. Ἀλλ' ὑπὸ σὰς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἤνιδε βάλλω.
Κ. Φεῦ, φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέχισες. ἐς τίδ' ἔλυσας;
Δ. Τᾷ Παφίᾳ πρώτισον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.
Κ. Μίμνε, τάλαν. τάχα τίς τι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.
Δ. Ἀλλήλαις λαλέουσι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.
Κ. Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.
Δ. Ἀλλὰ ἀμπεχόνᾳ τᾶς σᾶς τι μέζονα δωσῶ.
Φᾷς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλα δοίης.
Δ. Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.
Κ. Ἀρκεῖ, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρεμιὰς, οὐκέτι πιστή.

45 *D.* Veni, vide ut florent meæ proceræ cupreſſi.
P. Capellæ meæ, paſcimini, *dum* bubulci opera viſo.
D. Tauri, bene paſcimini, dum nemora virgini oſtendo.
P. Quid facis, Satyriſce? quid mamillas intus tetigiſti?
D. Mala tua primum hæc floreſcentia cognoſcam.
50 *P.* Stupeo per Pana, manum tuam rurſum extrahe.
D. Confide, chara puella: quid tremis? ut valde timida.
P. Conjicis me in ſordes, & veſtes pulchras contaminas.
D. At pellem mollem veſtibus tuis ecce ſubſterno.
P. Hei, hei, & mitram amoviſti. Quare vero ſolviſti?
55 *D.* Veneri primum hoc ego donum offero.
P. Exſpecta, miſer. Forte aliquis ſupervenit: ſtrepitum audio.
D. Inter ſe colloquuntur de nuptiis tuis cupreſſi.
P. Amiculum mihi lacerum feciſti, ſumque jam nuda.
D. Aliud amiculum tuo majus tibi dabo.
60 *P.* Ais te mihi omnia daturum: forte poſtea ne ſalem *quidem* dederis.
D. Utinam poſſem ipſam etiam animam tibi immittere.
P. O Diana, ne ſuccenſe: tua *illa* ſolitaria non amplius *tibi* fidelis eſt.
D. Faciam

Δ. Ῥέξω τοι μόσχον Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βοῦν Ἀφροδίτᾳ.
Κ. Παρθένος, ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρψω.
Δ. Ἀλλὰ γυνὴ μήτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κούρη.
Ὡς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλήλοις ψιθύριζον· ἀνίσατο φώριος Ἔρως.
Καὶ μὲν, ἀνεγρομένη, δίεσιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένη, καρδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη·
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος Ἔρως.

D. Faciam vitulam Amori, & bovem ipſi Veneri.
P. Virgo, huc veni, mulier vero domum redibo.
D. Imo mulier mater, liberorum nutrix, non amplius puella.
Sic illi florentibus obiectati membris,
Inter ſe blande ſuſurrabant: Conſurgit furtivum cubile.
Ipſaque cum ſurreriſſet, ibat ad oves paſcendas,
Oculis pudore ſuffuſis: cor autem illi intus geſtiebat:
Ille autem ad armenta boum, concubitu lætus, *ſ. abibat.*

ARGU-

ARGUMENTUM
IDYLLII XXVIII.

Theocritus ad amicum Niciam, medicum Mileſium, quem antè aliquot Idylliis celebravit, profecturus, uxori ejus Theugenidi, laborioſæ matrifamilias, adfert pro munere hoſpitali colum eburneam. Cui adjungit hoc carmen, quo colum modeſte commendat, & matronæ induſtriam virtutemque celebrat. Eſt igitur argumentum hujus Idyllii οἰκονομικὸν *atque* ἠθικὸν, *& tamen eruditum ac ſuave. Genus carminis eſt choriambicum pentametrum, ſicut illud apud Catullum:*

Alphene immemor atque unanimis falſe ſodalibus, &c.
Nec facta impia fallacum hominum cœlicolis placent.

Primam ſedem ſpondæus regulariter occupat; ſecundam choriambus, qui ex prima longa, mediis duabus brevibus, & ultima rurſum longa, conſtat: tertiam & quartam, idem pes obtinet: quinto loco iambus eſt, nam ultima ſyllaba libera cenſetur.

ΗΛΑΚΑΤΑ,
Εἰδύλλιον κή.

Γλαυκῶς, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθαναίας,
Γυναιξὶ νόον οἰκωφελέουσι σὸς ἐπήβολον·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρᾳ πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν,
Ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμῳ χλωρὸν ὑφ' ἁπαλῷ.
Τῆδε γὰ πλόον ἐνέμειον ἀτὰρ μεθα παὲρ Διὸς,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν, καὶ φιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.
Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γενμηδέαν.

COLUS,
IDYLLION XXVIII.

O Colus, amica lanificii, donum glaucæ Minervæ,
Matronarum mens, quæ domum augent, tui eſt compos:
Sequere nos confidenter in illuſtrem urbem Nilei,
Ubi Veneris delubrum viride in arundine tenero.
Eo enim navigationem proſperam petimus à Jove,
Ut hoſpitem meum oblectem videns, & viciſſim oblecter,
Niciam, Gratiarum ſuaveloquæ ſacram ſtirpem:
Teque ex elaborato ebore facti

Δῶρον Νικίεας· εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲ ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βρέκη.
Δὶς γὰ ματέρες ἀρνῶν μαλακὰς ἐν βοτάνα πέκας
Πέξαν' αὐτεῖ, θὠγυιὸς γ' εἶνεκ' εὐσφύρω.
Οὕτως αὐτουργός· φιλέει δ' ὅσα σαόφρονες.
Οὐ γὰ εἰς ἀκιρὼς ἐδ' ἐς ἀεργὼς μὲ ἐβάλλόμαν
Ὀππάσαι σὲ δόμως, ἀμετέρας ἔὖσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι παῖρις ἀν' ὦξ Ἐφύρας κλίσε πὸ Ἀρχίας,
Νάσω Τεμνακείας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκιμῶν πόλιν.
Νὸν μὰν οἶκον ἔχει ἀνὲρ ὃς πολλ' ἐδάη σοφὰ
Ἀνθρώποισι νόσως φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις κ' Μίλατον ἐραστεινὰν μετ' Ἰαόνων·
Ὡς βαλάκατ' Θὠγενὶς ἐν δαμότισιν πέλη,
Καί οἱ μνᾶσιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖτω, ποτιδών σ', Ἦ μεγάλα χάρις
Δώρω ξὼ ὀλίγῳ· πάντα γ' τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων.

Munus in conjugis Niciæ manus præbebimus.
Cum ea multa opera perficies, ad viriles veſtes *pertinentia*:
Multa & ad bracceas quas mulieres gerunt, aquatiles.
Bis enim matres agnorum, mollem in paſcuis lanam
Tondentur eodem anno, propter Theugenidem pulchris talis.
Adeo illa operoſa eſt, amatque ea quæ amant *matronæ* ſapientes.
Neque enim in ignavam aut otioſam decrevi
Te dare domum, exiſtentem ex noſtra terra.
Nam tibi patria eſt ea, quam condidit olim Archias Ephyræus,
Muſulæ Tsinacriæ pinguem præſtantium virorum urbem.
Nunc ſane domum tenens viri, qui multa novit ſalutaria
Remedia ad arcendos ab hominibus triſtes morbos,
Habitabis in Mileto amabili inter Ionas;
Ut pulchram colum habens Theugenis ſit inter populares,
Et illi memoriam hoſpitis carminum amaſtis ſemper renoves.
Hoc enim quiſpiam dicat, te aſpiciens, Certe magna gratia
Exiguo muneri adeſt: omnia honorem merentur, quæ *veniunt* ab amicis.

ARGUMENTUM IDYLLII XXIX.

Querela & expoſtulatio cum amico, propter inconſtantiam in amore; qua nihil crebrius neque vulgarius eſt in communi vita. Πολυφιλία, *id eſt, ſubinde mutare amicos, veteres faſtidire & novos amplecti, id olim perinde probroſum atque infame habebatur, ut ſi qua mulier ſubinde alios atque alios viros admitteret. Hoc vitium & hic amico ſuo Theocritus exprobrat; atque in fine concludit, eum qui bene audire apud homines honeſtos velit, non levem neque inconſtantem in colendis amicitiis eſſe oportere. Genus carminis eſt Dactylicum Pentametrum: prima tamen ſede etiam aliquando Trochæus eſt.*

ΠΑΙΔΙΚΑ.

Εἰδύλλιον κθ'.

ΟΙΝΟΣ, ὦ φίλε παῖ, λέγεται ἢ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κἠγὼ μὲ τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῷ·
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ὑπὸ καρδίας·
Γινώσκω· τὸ δ' ἥμισυ τᾶς ζωΐας ἔχω,
Ζᾷ τᾶν σὰν ἰδίαν, τὸ δ' λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲ σὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέρᾳ· ἔκνα δ' ἐκ ἐθέλεις τύ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦθ' ἁρμόϝα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;

AMORES, IDYLLION XXIX.

VInum, ô chare puer, dicitur, & Veritas:
Et nos ebrios oportet veraces eſſe.
Egoque ea dicam, quæ in receſſu pectoris condita ſunt.
Non integro me pectore voluiſti amare:
Intelligo. Nam hoc dimidium vitæ, *quod* habeo,
Vivit ex tua forma; reliquum interiit.
Et ſi tu voles, diis immortalibus ſimilem agam
Vitam: ſin minus velis, valde in tenebris.
Quomodo hæc congruunt, amantem moleſtia afficere?

Ἀλλ' εἴ μοι τὶ πίθοιο, νέῳ πρεσβυτέρῳ,
Τῷ κ' λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις,
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρίῳ,
Ὄππη μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν.
Νῦν ἢ τῶδε μὲ ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὖριον· ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματεῖς.
Καὶ μιὶν σεῦ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,
Τῶδ' ὀφθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐμῷ φίλος·
Τὸν πρᾶτον ἢ φιλεῦντα, τελταῖον ἐθήκαο.
Ἀνδρῶν τῶν ὑπερφιορέων δοκέεις πνέειν.
Φίλει δ', ὡς κε ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἰ γὸ ὧδε ποῇς, ἀγαθὸς μὲ ἀκούσεαι
Ἐξ ἀϛῶν· ὁ δέ τι ἔρος ἀ χαλεπῶς ἔχοι·
Ὃς ἀνδρῶν φρένας ὄμαρέως ὑποδάμναται,
Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέᾳ.
Ἀλλὰ πίερξ ἀπαλῶ τόματός σε περέρχομαι.

20 At si mihi obtemperes, juvenis feniori,
Tunc & tibi melius quum fit, me laudaris:
Fac nidum unum una in arbore:
Quo nullum accedat ferum reptile:
Nunc vero hodie alium tenes ramum,
25 Cras alium, & alium post alium requiris:
Et quidem aliquis faciem tuam pulchram aspiciens laudaverit:
Hujus statim amicus factus es plusquam triennis:
Primum vero amantem tertio loco posuisti
Hominum superborum *more* videris spirare.
20 Ut vero vivas, ama consimilem semper habere.
Si sic feceris, bene audies
Apud cives, & amor tibi iste non gravis erit;
Qui virorum mentes facile superat,
Et me ex ferreo mollem fecit.
25 Verum circa tenerum os te amplector.

ARGUMENTUM
IDYLLII XXX.

Genus carminis hujus Idyllii eſt Anacreontion, vocaturque dimidium Iambicum: ſunt enim diametra Iambica Catalectica, id eſt, quibus in fine una ſyllaba deeſt. Recipiunt ubique Iambum, prima tamen & ſecunda ſede aliquando ſpondeum. Eſt autem, ſicut in aliis, ita hic quoque, Poëtica imaguncula. Aper interfector Adonidis juſſu Veneris ab Amoribus captus adducitur, qui à Venere graviter increpatus, reſpondet, Se amore Adonidis incenſum, cum femur ipſius nudum oſculari vellet, incendio amoris victum, infelici caſu altius impreſſiſſe dentem. Offert igitur ſe, cum peccaverit, ad perferendum quodvis ſupplicium, etiam ſi vivus cremandus ſit: præcipue dentes, ut qui cædis inſtrumentum fuerint, pœnæ devoveo. Venus commiſeratione mota, ut ipſa amoris non ignara, ignoſcit illi, & vincula laxari denique jubet. Sequitur tamen ille deinde Veneris chorum, ut captivus. ¶ Hac imagine fortaſſe ſignificare Poëta voluit: Venerem non tantum in homines, verum etiam in feras beſtias imperium obtinere. Etſi in fine, cum dentes amatorios exurit aper, hoc videtur indicare voluiſſe, has flammas ſine ordine vagantes recta ratione refrænandas ac coërcendas eſſe.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,
Εἰδύλλιον λ'.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχουσα χαίταν,
Ὠχρόν τε τὴν παρειὰν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν
Ἔταξε τοὺς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δρομάδες ὕλαν,
Στυφνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε καὶ πέδησαν.

IN MORTUUM ADONIDEM,
IDYLLION XXX.

ADonidem Cytherea
Ut vidit jam mortuum,
Horridam Comam habentem,
Et pallidas genas,
Ducere ad ſe aprum
Juſſit Amores.
Illi vero ſtatim ut volucres
Per omnes currentes ſylvam,
Triſtem aprum invenerunt,
Ligaveruntque & alligaverunt.

Χὠ μέν, βρόχῳ καθάψας
Ἕσυρεν αἰχμαλώτων·
Ὁ δ', ἐξόπιθ' ἑλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Παύσων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψῳ;
Σύ μευ τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
Ὀμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτλῶ σε, χὠ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μευ τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώσδε τὼς κιναγὼς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον·

Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν,
Ἐμαινόμην φιλᾶσαι,
Καί μοὐ κατεσίναζε.
Τέτας λαβοῦσα, Κύπερ,
Τέτας κόλαζε, τέμνε.
Τί γὰ φέρω θεοστὺς
Ἐρωτικὺς ὀδόντας;
Εἰ δ' ἀχί σοι ταὐ ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμὲ σὰ χείλη.
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ πιλῦσαι.
Ἐκ τῷ δ' ἐπηκολούθει,
Καὶ ὕλαν ἐκ ἔβαινε.
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τὼς Ἔρωτας.

Et unus fune innectens
Trahebat captivum:
Alter à tergo agens
Percutiebat arcu.
Fera incedebat miſerabiliter:
Metuebat enim Venerem.
Huic vero dixit Venus,
Omnium ferarum peſſima,
Tune iſtud femur læſiſti?
Tune meum virum percuſſiſti?
Fera autem ſic dixit:
Juro tibi, Venus,
Per ipſam te, & virum,
Et iſta mea vincula,
Et hoſce venatores,
Tuum formoſum virum
Non volebam ferire;
Sed volut ſimulachrum aſpexi:

Et non ferens *amoris* incendium,
Femur quod illi nudum erat,
Inſano furore oſculari cupiebam:
Idque mihi nocuit.
Hos igitur accipiens *dentes*, ô Venus;
Hos puni, excide.
Quid enim gero ſupervacaneos
Amatorios dentes?
Et hoc ſi minus tibi ſufficit,
Etiam iſthæc mea labra.
Hujus autem miſerta eſt Venus:
Et dixit Amoribus,
Ut vincula illi ſolverent.
Ex eo tempore *Venerem* ſequebatur,
Neque in ſylvam rediit:
Et accedens ad ignem,
Exuſſit amores.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Επιγράμματα.

α'.

ΤΑ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυλνος ἐκείνα
Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δ' μελάμφυλλοι δάφναι τίν, Πύθιε Παιάν·
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τᾶτό ἀγλαΐσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κερατὸς τράγος ἔτος ὁ μαλὸς,
Τερμίνθω τρώγων, ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾶ σύριγγι μεμίσδων
Βωκολικὰς ὕμνως, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τὰς τερετὰς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξυὰ ἄκοντα,
Νέβριδα, τὴν πήραν, ἃ ποκ' ἐμαλοφόρει.

THEOCRITI

SYRACUSII,

EPIGRAMMATA.

1.

ROſæ illæ roſcidæ, & denſum illud
Serpyllum dicatum eſt Helico-
niadibus [Muſis:]
At nigra folia habentes lauri, tibi, ô
Pythie Apollo:
Delphica enim petra his te orna-
vit.
Aram autem cruentabit cornutus hircus
iſte villoſus,
Terebinthi comedens ultimum ra-
mum.

ALIUD. 2.

Daphnis ille candidus, ille qui pulchra
fiſtula modulabatur
Bucolicos hymnos, hæc dedicavit
Pani:
Tres tibias, pedum, acutum jaculum,
Pellem cervinam, & peram, qua
olim poma ferebat.

ALIUD.

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων· σάλικες δ' ἀρλιπαγεῖς αὐ' ὄρη.
Ἀγρεύει δέ τυ Πὰν, ἢ ὁ τὸν κροκόεντα Πέμπτον
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπλόμενον,
Ἄνδρον ἔσω σείχοντες ὁμόρροθοι· ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνῳ κῶμα καταγρόμενον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τλῶαν τὰν λαύρᾳν τᾶς αἰ δρύες αἰπόλε κάμψας,
Σύκινον Ἀρήσεις ἀρλιγλυφὲς ξόανον,
Τερσκελὲς, αὐτόφλοιον, ἀνύσατον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δωνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομε· ἄενναον ἦ
Ῥεῖθρον ἀπὸ πετρᾶδων πάλλοσε τηλεθάει
Δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ·
Ἔνθα πέρας κέχυται βοτρυόπαις ἕλικι
Ἀμπέλος· εἰαρινοὶ ἦ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεύσιν ποικιλότραυλα μέλη·

ALIUD. 3.

Dormis in ſolo foliis conſtrato, ô Daphni, corpus defeſſum
Quieti dans: at furculæ nuper compactæ [ſunt] in montibus.
Venatur te Pan, & Priapus, qui croceam
Hederam pulchro capiti circumligatam habet,
Antrum ingredientes unanimes. Verum tu fuge,
Fuge (inquam) deſerens ſomni ſoporem nutantem.

ALIUD. 4.

Per illum vicum, ubi quercus [ſunt] ô caprarie, deflectens,
Ficulneam invenies recens ſculptam ſtatuam,
Tripedem, cum ipſo cortice, ſine auribus: ſed Priapo
Generatori poſſibile [eſt] Veneris opera perficere.
Ædes autem ſacra pulchre circumcurrit & perenne
Fluentum è ſaxis undique viret
Lauris & myrtis te odorata cupreſſo:
Ubi circumcirca diffuſa eſt racemoſa cum capreolis
Vitis: vernæ autem ſtridulis cantibus
Merulæ modulantur varie ſonora carmina:

Flavæ

Ξανθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀθλιαχεῦσι,
Μέλψασθαι τόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἔξιο δὴ τᾶνδε, καὶ τῷ καρίεντι Πριήπῳ
Εὔχεο δοκεύειν τὰς Διὸς Δαφνίδος ἁμετόθους·
Κεὐθὺς ἐπαρέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀναπύσῃ,
Τᾶνδε τυχὼν ἐθέλῳ τέλεια θύᾳ τελέσαι.
Ῥίζω γὰ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴσχω
Σακίταν· αἶψοι δ' εὐμαρέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. ε'.

Λᾶς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
Ἁδύ τί μοι; κἠγὼν τακίδ' ἀειράμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βουκόλος ἄμμιγα θέλξει
Δάφνις, κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Εἰγὼς δὴ τήνᾳς λασίας δρυὸς ἄγλεα ὄπιθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμεν ὕπνου.

ΑΛΛΟ. ς'.

Ἆ δείλαιε τύ, Θύρσι, τί τὸ πλέον εἰ καταλάξεῖς
Δώδεκα δινγλώσσους ἄπας ἀδυόμενος;

Flavæ luſciniæ ſibilis ex adverſo canunt,
Cantantes gutture ſuaviſſimum ſonum.
Sede igitur illic, & amabilem Priapum
Precare, ut ego poſſim renuntiare Daphnidis amoribus:
Et mox ſacrificaturum me *dic* pulchrum caprum: at ſi abnuerit,
Hoc adeptus volo tres hoſtias offerre.
Sacrificabo enim juvencam, hirſutum hircum, agnum quem habeo
Stabularium: audiat autem benevole Deus.

ALIUD. 5.

Viſne, per nymphas, duplicibus tibiis cantare
Suave aliquid mihi? & ego pectinem ſumens
Incipiam aliquid ſonare: bubulcus autem ſimul oblectabit
Daphnis, cera compacto ſpiritu [*i. e.* fiſtula] modulans.
Stantes vero prope hirſutam quercum poſt antrum,
Panā caprarium privaverimus ſomno.

ALIUD. 6.

Ah miſer tu, Thyrſi! quid proderit, ſi contabefacias
Lacrymis geminos oculos lugendo?

Abiit

Οἴχεται ἀ χίμαιρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ἄϊδαν·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος·
Αἱ δ' κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἀνίκα τλῶσας
Ὀφέον ἠδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

Εἰς ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ'.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τᾶς Παιήονος υἱὸς,
Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεστόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θύεσσιν ἱκνεῖται,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδευς γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποσᾶς
Μισθόν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η'.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίσταί Ὄρθων,
Ἑσπερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείᾳ κεῖμαι ἐφεστάμενος.

ΑΛΛΟ. θ'.

Ἀνθρωπε, ζωῆς φείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴθι· ὡς ὀλίγη ἀνδρὶ βίος.

Abiit capella, præclara ſoboles, abiit ad inferos.
Nam durus ungulis [eam] comprehendit lupus:
Canes vero clamant: Quid prodeſt, quum illius
Nec os [quidem] neque cinis relictus ſit abeuntis?

In STATUAM ÆSCULAPII. 7.

Venit & Miletum Pæonis filius,
Cum viro ſanatore morborum converſaturus
Nicia: qui ipſum quotidie ſemper ſacrificiis adiit,
Et iſtud ex odorata ſculpſit [ei] ſimulacrum cedro,
Ætioni propter ſcitam manum magnum pollicitus
Præmium: ille vero ad opus omne ſuum contulit artificium.

EPITAPHIUM ORTHONIS. 8.

Hoſpes, Syracuſanus vir Orthon hoc tibi præcipit,
Hiberna nocte ebrius ne iter facias.
Nam ego talem habeo interitum: & pro magna
Patria [mea] peregrina [terra] jaceo coopertus.

ALIUD. 9.

O homo, vitæ parce, neque præter anni tempus
Nauta fis: quia non eſt magna homini vita.

Εἰς ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι.

Ὑμῖν τῦτο, θεαὶ, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τῶγαλμα Ξενοκλῆς ἵδρυσε τὸ μαρμάρεον,
Μυσικός· ἀχ ἑτέρως τις ἐρεῖ· σοφίᾳ δ' ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μυσέων ἀκ ἐπιλανθάνεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ
τῦ φυσιογνώμονος. ια.

Εὐσθενέος τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιςὴς,
Δῆνὸς ἀπ' ὀφθαλμῦ κ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
Χὐμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιςὴς,
Καί περ ἄκικις ἐών· εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

Εἰς ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩ ΔΙΟΝΥΣΩ,
ἀπὸ Δημοτέλεως. ιϛ.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίπαϐ', ὦ Διόνυσε,
Καί σε τὸν ἥδιςον θεῶν μακάρων ἀνέθηκε,
Μέτριος ἐν πᾶσι· χορῷ δ' ἐκρίθη τὸ νίκαν
Ἀνδρῶν, κ τὸ καλὸν κ τὸ πρόσηκον ὁρῶν.

In SIMULACRUM MUSARUM. 10.

Vobis hoc, ô deæ, gratum novem omnibus
Simulacrum Xenocles erexit marmoreum,
Muſicus: non aliter quiſpiam dicet: & propter hanc ſcientiam
Laudem habens, Muſarum non obliviſcitur.

EPITAPHIUM EUSTHENIS
phyſiognomonis. 11.

Euſthenis hoc [eſt] monumentum: phyſiognomon [eſt] philoſophus,
Peritus ex oculo mentem etiam cognoſcere.
Honeſte ipſum ſepelierunt ſocii in peregrina [terra] peregrinum exiſtentem:
Et poëtis ipſis mire gratus erat.
Omnia, quæ par eſt, habet mortuus philoſophus,
Quamvis nihil virium habens: habuit ergo qui curam ſui gererent.

In TRIPODEM BACCHO
dedicatum nomine Demotelis. 12.

Demoteles choragus, qui tripodem, ô Bacche,
Et te jucundiſſimum deorum beatorum conſecravit,
Moderatus erat in omnibus: in choro vero obtinuit victoriam
Virorum, & quod pulchrum & quod decens [eſt] videns.

Εἰς ΑΓΑΛΜΑ τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις ἐ πάνδημος· ἱλάσκεο τλῶ Θεὸν εἰπών
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ κ τέκνα κ βίου εἶχε
Ξυνόν· ἀεὶ δ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἰὼ
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ'

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ ᾗ κ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβε τῆδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δ πολῖται
Τιμασεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθῆ.

Εἰς ΤΟ ΑΥΤΟ. ιέ.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ κ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁδοιπόρ', ἔχει.
Χαιρέτω ἔτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρομέδοντος
Κεῖται τ ἱερῆς κεφὸς ὑπὲρ κεφαλῆς.

In SIMULACRUM *cæleſtis Veneris.* 13.

Venus iſta non [eſt] vulgaris: propitiam redde deam, vocans [eam]
Cœleſtem, caſtæ donarium Chryſogonæ
In domo Amphiclis, cum quo & liberos, & vitam habuit
Communem: ſemper autem ipſis melius quotannis erat
A te incipientibus, ô veneranda: nam dum curant
Immortales, ipſi plus habent mortales.

EPITAPHIUM EURYMEDONTIS. 14.

Parvulum filium reliquiſti: & tu ipſe etiam in flore ætatis,
O Eurymedon, hoc ſepulchrum mortuus obtinuiſti,
Tibi quidem ſedes [eſt] inter divinos viros; hunc autem cives
Honorabunt, patris memores utpote boni.

In IDEM. 15.

Cognoſcam ſiquid amplius bonis [viris] tribuas, an etiam improbus
A te, ô viator, itidem æqualem habet [honorem.]
Salveat iſte tumulus, inquies: nam Eurymedontis
Jacet ſacrum levis ſuper caput.

Εἰς ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ις'

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τᾶτον, ὦ ξένε,
Σπεδαῖ, κ᾽ λέγ᾽, ἐπὰν ἐς οἶκον ἔνθης,
Ἀνακρέοντος εἰκόν᾽ εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν πρόσθ᾽ ἔτι τι βέλτιον᾽ ὠδοποιῶν.
Προσθεὶς ἢ χώτι τοῖς νέοισιν ἄδεῖο,
Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

Εἰς ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζ'.

Ἅ τε φωνὰ Δώριος, χὠνὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χαλκεόν νιν ἀντ᾽ ἀλαθινᾶ
Τὶν ὧδ᾽ ἀνέθηκαν·
Τόν Συρακόσσαις ἐνίδρυσθαι πελωρίᾳ πόλῃ
Οἷ᾽ ἀνδρὶ πολίτᾳ.
Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων μεμναμένοις
Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ γὰρ ποθ᾽ ἁν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶχε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, τροφῦ Μηδείας. ιή.

Ὁ μικκὸς τόδ᾽ ἔτυξε τᾷ Θρεΐσσᾳ

In ANACREONTIS *ſtatuam.* 16.

Contemplare ſtatuam hanc, ô hoſpes,
Diligenter, & dic, quum domum redieris,
Anacreontis ſimulacrum vidi in Teo,
[Excellentis] ſiquid antiquorum poëtarum præſtans fuit.
Addens vero quod juvenibus delectabatur,
Dices vere totum virum.

In EPICHARMUM. 17.

Et vox Dorica [eſt,] & vir qui comœdiam
Invenit [eſt] Epicharmus.
O Bacche, æneum ipſum pro vero
Tibi hic dicarunt:
Quem Syracuſis collocarunt in prægrandi civitate,
Ut virum civem [decet.]
Acervum enim habebat rerum utilium
iis qui memores erant
Rependere mercedem.
Multa enim ad vitam pueros docuit utilia:
Magna gratia illi [habenda eſt.]

EPITAPHIUM CLITÆ, *nutricis Medei.* 18.

Parvulus iſtud ſtruxit Threïſſæ
Medeus

Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
Ἐξεῖ τιὼ χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τιέων
Ὧν τὸν κοῦρον ἔθρεψ'· ἔτι μιὼ, ἔτι χρησίμη καλεῖται.

Εἰς ΑΡΧΙΑΟΧΟΝ. ιθ'.

Ἀρχίλοχον καὶ τοῦθι, καὶ ἐσιδὲ τὸν παλαι ποιητὰν
Τὸν τῶν ἰαμβέων· ἃ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν Μῶσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγαπάθην Ἀπόλλων,
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγλωσσο καὶπιδέξιος
Ἐπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύρην τ' ἀείδειν.

Εἰς ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ,
Τῶ τὸν Ἡράκλεαν ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τᾶ Ζανὸς ὅδ' ὑμῖν υἱὸν ἀνὴρ,
Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μυστοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡς Καμείρυς,
Χὤσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλυς.
Τᾶτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῆς)
Ἔσασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας,
Πολλοῖς μασὶν ὕστερον κλυϊαντοῖς.

Medeus monumentum in via, & inſcripſit Clitæ.
Habebit gratiam mulier pro eo
Quod puerum nutrivit: adhuc nempe, adhuc utilis vocatur.

In ARCHILOCHUM. 19.

Conſiſte, & Archilochum aſpice, veterem poëtam,
Iambographum, cujus celeberrima fama
Permanavit & ad occidentem & ad orientem.
Certe ipſum Muſæ & Delius Apollo amaverunt:
Adeo exactus erat ac dexter
Carminaque componendo, & ad lyram cantando.

In STATUAM PISANDRI, *qui Herculeam carmine ſcripſit.* 20.

Jovis iſte vobis filium vir,
Eum qui cum leone pugnavit, promptum manu,
Primus ſuperiorum poëtarum
Piſander conſcripſit [oriundus] ex Camiro,
Et quotquot laborando confecit, recenſuit labores.
Hunc vero ipſum populus (ut certo ſcias)
Collocavit hic, æneum quum feciſſet,
Multis menſibus poſtea & annis.

In

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κα'.

Ὁ μισοπονηρὸς ἐνθάδ' Ἱππώναξ κεῖται.
Εἰ μὲ πονηρὸς, μὴ προσέρχεό τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε, καὶ ὀρθὰ χρηςῶν,
Θαρσέων καθίζευ· κἂν θέλῃς, ἀπόβλεξον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὸν ἑαυτοῦ Βίβλον, κβ'.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δ' Θεόκριτος ὃς τάδε γράψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόρεω κλεινοῦ τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ἀθαύμαςον ἔφυτ' ἐφελκυσάμενον.

In HIPPONACTEM. 21.

Poëta hic Hipponax jacet:
Si quidem improbus es, ne accedas ſepulchro;
Sin autem es bonus, & ex probis [natus,]
Confidens ſede; &, ſi volueris, dormi.

EJUSDEM *in ſuum ipſius librum.* 22.

Alius eſt [Theocritus] Chius: ego autem Theocritus qui hæc ſcripſi,
Unus ex plebe ſum Syracuſana,
Filius Praxagoræ inclytæque Philinæ:
Muſam vero admirandam nunquam attraxi.

Carmina

Carmina quædam hactenus desiderata, ad finem Παιδικῶν, *sumta ex Notis Is. Casauboni ad Diogenem Laërtium.*

Ἀλλὰ᾽ περιξ μ᾽ ὀμνάθλω, ὅτι πέρυσιν ἦθε νεώτερος,
Χὤτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ὀπωπύσαι,
Καὶ ῥυσσοὶ, νεόταλά γ᾽ ἔχειν παλινάγρετον
Οὐκ ἔστι πέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
Κἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμθα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
Καί μοι τὼραμθῷ σωτερᾶν ἀδόλως σέθεν,
Ὅπως ἀνίκα τὰν ψύχω ἀνδρείαν ἔχῃς,
Ἀλλάλοισι πελώμεθ᾽ Ἀχιλλῆϊοι φίλοι.
Αἰ δ᾽ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
Ἐν θυμῷ δ᾽ λέγεις, Τί με δαιμόνι᾽ ἐνοχλεῖς;
Νῶ μθὴ δὴ κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ᾽ ἕνεκεν σέθεν
Βαίλω, κὴ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον.
Τόκα δ᾽, ἐδὲ καλεῦντος ἐπ᾽ αὐλείαις θύραις
Προμόλοιμί κε, παυσάμθρος χαλεπῶ πόθω.

ΤΕΛΟΣ.

INDEX

IN

IDYLLIA THEOCRITI

ET SCHOLIA.

A.

Ἀ ὅτι τὸ α κατά τινας ἐν τῷ ἀδὺ ψιλῶται. οἱ γὰρ Δωριεῖς τρίποδίς τὸ η τὸ δασὺ εἰς α ψιλούμενον τρέπουσιν, ὑπεξαιρεμένων τῶν ἄρθρων. Ἕτεροι δὲ λέγουσιν ὅτι εἰ μὲν ἀληθεύουσιν ἕτοι, ψεύδεται ὁ Θεόκριτος, πάνυ δ' ἁλίσκεται γράφων, καὶ, Οὐχ' ἁμῶν τὸν ἔρωτα, καὶ, —τί ὤομ' ἀδύ. εἰδ. α'. στ. 1.

ἄδαι, ἀντὶ τῦ ἠδῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι, ἐν τῷ —— ἐντὶ γὰρ ἄδαι γράφεται δὲ τετραχῶς ἐν τοῖς παλαιοῖς τῶν ἀντιγράφων, ἄδαι, αὔαι, ἄζαι, αὐταί. ι'. στ. 109.

ἄδας, τῆς νέας ἡλικίας. α'. στ. 44.

ἀγαστὸν, ἔκπληξιν ἔχον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα. α'. στ. 126.

ἀΓγέλλειν, καὶ ὅτι Διαφέρει τὸ ἀγγέλλειν καὶ τὸ μηνύειν. μηνύειν γάρ ἐστι, τὸ κλέπτουσα τινα δεικνύειν, ἢ φεύγουσα, ἢ τοιοῦτό τι ποιοῦντα. ἀΓγέλλειν δὲ, τὸ ἀφ' ἑαυτῦ διαμομίζειν λόγυς πρός τινα· ὥτω διαφέρει πάλιν· ὁ μηνυτὴς καὶ ὁ ἄΓγελος. τὸ ἄγγελος δὲ αἰεὶ τῦ μηνυτὴς ἐν τῷ, Πολλάκι πεμψεῖ Ἄγγελον. ε'. στ. 31.

ἄγκη, τὰ κοῖλα τῶν ὀρῶν. η'. στ. 33.

ἄγρια δένδρη, καὶ ὅτι τῶν ἀγρίων ἐστὶν, ἐλάτη, πεύκη, ἄρκευθος, μηλία, οἰῖα, καὶ ἀναρύκα, ἣν καλοῦσι φιλλόδρυν. ι'. στ. 97.

ἀγριέλαιος, κότινος, ᾧ οἱ νικήσαντες στεφανοῦνται. δ'. στ. 7.

ἀγριομηλίζανα, εἶδος λαχάνυ ι'. στ. 37.

ἀγροιῶ, ὄνομα κύριον· ἢ τὴν ἀγροικικὴν λέγει τὴν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τρεφομένην. γ'. στ. 31.

ἄγρωστις, ἥ τις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία· ἄλλοι δὲ βοτάνιον φασὶν εὐρασοειδὲς, ἣν ἰδιωτικῶς φασὶ κολλητζίδαν. ιγ'. στ. 42.

ἀγχιθυρος, ἐπιζήματικῶς ἀντὶ τῦ πλησίον. β'. στ. 71.

ἄδειν, καὶ ὅτι Διαφέρει τῦ συρίζειν, καὶ τῦ αὐλεῖν, καὶ τῶν τοιούτων· τῷ μὲν, μέλος ἔχειν μόνον· τὸ δὲ ᾄδειν, ἐπὶ λόγυ λέγεσθαι ἐμμελῶς. α'. στ. 3.

ἀβίαλον, βοτάνη τις. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ πυγάρῳ, τὰ φύλλα ἔχον μικρότερα καὶ μέλανα, δίχα σχιζόμενα καὶ ὅτι ἄνθος οὐκ ἔχει. ὠφελεῖ καρπὸν, ξύλον δὲ μόνον ἄχρηστον καὶ λιπαίνει. καλεῖται δὲ ἀβὸς τὸ μὴ δεδιέναι ὕδατι. ιγ'. στ. 41.

Ἀδώνιοι κῆποι. καὶ ὅτι αἰώθασιν ἐν τοῖς Ἀδωνίοις σπερμὰς καὶ κριθὰς σπείρειν ἢ τισι προσταγοῖς. καὶ τὰς φυτοθήκας κήπους Ἀδωνίους προσαγορεύειν. ιζ'. στ. 112.

Ἄδωνις, καὶ ὅτι λίβυσι φίλον τὸν Ἀδώνιδος, ὅτι καὶ Βοιωτοὶ, ἐξ μῆνας ὑποίσειν ἐν ταῖς αἰχμάλωτας τὴν Ἀφροδίτης, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς αἰχμάλωτας τῆς Περσεφόνης, καὶ καλά τι. γ'. στ. 48.

ἄζα, τὸ καταλαφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις. ε'. στ. 139.

ἀηδὼν, ἀπὸ τοῦ ἀείδειν. ζ'. στ. 139.

Ἄθως, ὄρος Θρᾴκης. καὶ ὅτι καλεῖται ὕστερον ἀπό τινος Ἄθω γίγαντος. ξ'. στ. 76.

Αἴγειρος, καὶ ὅτι ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θηλυκοῦ λαμβάνεται. ζ' στ. 7.

Αἴγιλος, δῆμος τῆς Ἀτλαντίδος ἀπό τινος φυλῆς Ἥρωος Αἰγίλου. ἔστι δὲ καὶ Λακωνικὸν χωρίον· τινὲς δὲ ὅτι ἐστὶ καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς ὕστερον καλουμένη. α'. στ. 147.

αἰγίσπυρος, φυτὸν ἀκανθῶδες. φύλλον δὲ ἔχει ὅλατυ ὥσπερ σκόλυμος. ἔστι δὲ γλαυκίζουσα οἷς ἕλκη φλεγμαίνοντα ἀγαθή· δ'. στ. 25.

Αἰγύπτιοι καὶ ὅτι ἀπαλὴν τὸ ἴδιον. ιδ'. στ. 48.

Αἴγων, καὶ ὅτι ἀναγέγραπται ὁ Αἴγων νενικηκὼς Ὀλύμπια. δ'. στ. 6.

αἰθαλίωνες πτέρυγες, διὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ καύματος ὅταν γάρ ἐστι καῦμα μᾶλλον φθείρονται. ἢ διὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἢ οἱ τῇ θέρμῃ τοῦ ἡλίου χαίροντες. ζ'. στ. 138.

αἰθαλόεν πίτυρον, διὰ τὸ αἴτιον εἶναι αἰθάλης κατά τινας, ἢ ἀπὸ τοῦ αἴθεσθαι λίαν. ιγ'. στ. 13.

αἶθε, Δωρικὸν, Ἰωνικὸν, τὸ αἴθε· ἐστὶ δὲ ὑπερέρημα Αἰολικόν. ζ'. στ. 86.

αἶκα, καὶ ὅτι τὸ αἶκα ἀντὶ τοῦ ἔκαν ἐστί. τὸν γὰρ οἱ διφθόγγον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς τὸν αι. τὸ δὲ ἰψιλὸν, οἷς α βραχύ. οἷον, αἶκαν αἶκα, ἄξιμις ἄξιμις. α'. στ. 4.

αἱμασιαὶ, πῶς ἔσον πλήρεις αἵματος γίνονται οἱ εἰσερχόμενοι ὑπ' αὐτὰς διὰ τὸ ἀκανθώδεις αὐτὰς εἶναι. α'. στ. 47.

Αἷμος, ὄρος Θρᾴκης ἀπὸ Αἵμου τοῦ βορέου καὶ Ὠρειθείας. ζ'. στ. 76.

Αἶνος, πόλεως ὄνομα. ζ'. στ. 112.

αἴξ, καὶ ὅτι κοινὸν ὄνομα τὸ αἴξ, ὡς Ἴλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος, διὰ ποιηταῖς· καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, τὸν αἶγα λέγουσι. α'. στ. 6.

Αἰολεῖς, καὶ ὅτι Ἀχιλλεὺς, καὶ Πηλεὺς, καὶ βασιλεῖς Βαρυτόνως λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκάονος· καὶ ὅτι διὰ τοῦτο ἡ τῶν εἰς ων ῥῆσις παρ' αὐτοῖς προπαροξύνεται Λυκάων. ξ'. στ. 4.

Αἰολικόν· ὅτι Αἰολικὸν σχῆμα γράφεται ἴν τισι. ἐστὶ δὲ Αἰολικὸν τὸ ἀπαιτητικόν. αἰολίζω γὰρ τὸ ἀπατῶ. ἢ Αἰολικὸν τὸ Αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἢ Αἰωλικὸν, ποικίλον. τοῦτο γὰρ δύναται τὸ αἰολίζω. καὶ ὅτι οἱ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ λέγουσιν ἀλλοίαι. α'. στ. 56.

αἰπόλιον σχῆμα, ἤγουν σχῆμα οἷον ὁ αἰπόλος ἂν σκευάσῃ διὰ τὸ κάλλος. α'. στ. 56.

αἰπόλος, αἰτὶ τοῦ ποιμήν. ε'. στ. 7.

Αἴσηπος. ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶν Κρωβιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλος ὁ Σικελίας. δ'. στ. 17.

ἀκαίθη, κινάρα. ε'. στ. 15.

ἀκάνθης χαῖται, οἱ παίπποι. ς'. σι. 16.
ἀκανθιλίδες, ὄρνια ἃ καὶ ἀκανθίδες. ζ. σι. 141.
ἀκανθὶς, ὄρνιον ποικίλον καὶ λιγυρὸν ἐπ' ἀκανθῶν διατρίβον· καλεῖται δὲ καὶ ποικιλὶς· διὰ τὴν χροΐαν. ζ. σι. 141.
Ἄκις, ποίλμιος Σικελίας. α'. σι. 69.
ἀκρότιτον, αὐτὸ τὸ ἄγευστον. φάλαι δὲ, οἱ μίλλοπες πολιμοῦ, πρωΐας ἔτι ὔσης, ὀλίγου τινὰ ἥδιον ἄριστον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι καὶ μὴ δολιωθῶσι, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. α'. σι. 51.
Ἄκτιον Πᾶνα τὸν κυνηγόν. κατά τινας δὲ τὸν Ἀτλικόν· οἱ δὲ τὸν Ἀπόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. ε'. σι. 14.
ἄκυλος, ὁ τῆ ῥίνη καρπός. ε'. σι. 94.
ἀλαβάστρα, σκεύη μύρων διπλικά. ιζ'. σι. 114.
Ἀλαβὺς, ποταμός τις Σικελίας· καὶ ὅτι ἐλίγιστο ὕτω τόπος τις ἐν Κῷ. ε'. σι. 123. καὶ ὅτι δῆμος τῆς Κῶ, ἀπό τινος Ἀλαβίου ὕτω λιγόμενος, ἢ ἀπὸ Ἀλαβίου τινὸς Βασιλέως. ζ'. σι. 1.
ἀλιβάλω, ματαίαν, ἀλλοτρίαν, πεπλανημένην· ἀπὸ τῆ ἀλᾶ τὸ πλανῶ. ις'. σι. 9.
ἁλιόκαυστον, τὸ ὑπὸ ἁλὶ κεκαυμένον. ι'. σι. 26.
Ἄλκιμος καὶ Κρότων. ὅτι Αἰακιδῆ ᾠοί. δ'. σι. 32.
ἀλκυόνες, θρηνητικὸν ζῶον ἀφ' ὃ τοῖς αἰγιαλοῖς πεσβεῦον, ἀφ' ὃ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. ζ'. σι. 57. καὶ ὅτι ὄρνιθες θαλάσσιαί εἰσιν, ἃν τικτουσῶν χορίπτεται ἡ θάλασσα. ζ'. σι. 59.
ἀλκυονίδες ἡμέραι, δικατέσσαρες ἡμέραι, ὅταν χειμῶνος ἀλκυὼν ᾠὸν τὰς χειμερινὰς τροπὰς, ἐπὶ πρὸ τῆς χειμῶνος, καὶ ἐπὶ μετὰ τὴν χειμῶνος· φασὶ δὲ τότε ἀδιάζειν. ζ'. σι. 57.
Ἄλκυὼν, θυγάτηρ Αἰόλου καὶ Κανάκης, γυνὴ δὲ Κήυκος. ζ'. σι. 57.
ἀλλάπαθα, τὰ κυήματα παρ' Ἀτλικοῖς. β'. σι. 86.
ἄλλεται ὀφθαλμός μου ὁ δεξιός. ὅτι λέγων οἰόθασιν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου ὀφείλαί τινα τῶν οἰκείων ἐπ' ἄλλοις ἶαι. γ'. σι. 37.
ἀλυσίας ἄντρον, ἀπὸ ποταμοῦ Ἀλυσίου. ζ'. σι. 78.
ἄλωα, ἄλως, καὶ ἄλως· καὶ ὅτι ἄλως ἀπὸ τῆ ἁλίζειν, ἤγουν συναθροίζειν. ζ'. σι. 34.
ἀλωαὶ, ὅτι δὲ σημαίνει. κυρίως μὲν γὰρ λίγεται ὁ ἀμπελόφυτος τόπος· λίγεται δὲ ἀλωὰ, καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος, καὶ ὁ λαχανοφόρος, καὶ ὅτι ἡ ἄλως λίγεται καὶ ἀλωά. α'. σι. 46.
ἀλωὰς Δημήτηρ καὶ ἀλωὶς, ἀφ' ὃ τὴν ἀλωὰν. ζ'. σι. 155.
ἄμαθος, ἡ κόνις. β'. σι. 27.
ἀμαθύνειν, ἄμαθον ποιῆσαι. β'. σι. 27.
ἀμάλη, καὶ ὅτι συνήκαι ἐν δραγμάτων ἑκατὸν καὶ ἑξακοσίων. ι'. σι. 44.
ἀμαλλοδέται, οἱ τὰ θεριζόμενα συνδησμεῦντες. ι'. σι. 44.
ἀμβροσία, ἡ θεῶν τροφή. ζ'. σι. 82.
ἄμμιν. ἡμῖν, τροπῇ τῆ α εἰς η Δωρικῶς, καὶ προθέσει τῆ μ Αἰολικῶς, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ τῆ τόνου. α'. σι. 102.
ἀμνίδες, τὰ μικρὰ προβάτια, οἱονεὶ ἀμνιπά. ι'. σι. 3.
ἀμφορεῖς, ἀμνίδας καὶ βρέφη φορέσας. ιε'. σι. 41.
ἀμολγοὺς, αἰγῶν δικλικὸν ἁλατόν. σι. 87.
ἄμπυκι, κεφαλαία, ἀπὸ τῆ ἀμπίσχειν. α'. σι. 33.
Ἀμύκλαι, πόλις Λακωνική. ι'. σι. 35.

ἀμόκλαι, εἶδος ὑποδήματος, ἀπὸ Ἀμυκλαίου τοῦ πρώτου ὑποδήματα εὑρόντος. ι'. σι. 35.
ἀμυκλαῖον παιδίον, τὸ ἐκ τῆς Ἀμυκλῶν. ι'. σι. 35.
ἄμυλον, τὸ κοινῶς λεγόμενον καταρατόν, ὅπερ ἐστὶ τὸ γαλακτώδες τοῦ σίτου βιβρεγμένου καὶ σεσηπότος, καὶ ἀναστισμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηρανθέντος. θ'. σι. 21.
ἄμυλον, τροφὴ μαλακή. θ'. σι. 21.
ἄμυλος, εἶδός τι ἄρτου ἐκ τῶν σεπτίων πυρῶν ἠλουμένου, ἢ ἄρτος ἄνευ μύλης ἠλουμένου· ἀποβρέχοντες γὰρ τὸν πυρὸν ἀποθλίβουσι. θ'. σι. 21.
Ἀμμώνας καὶ Χρύσιππος, ἰατροὶ Ῥόδιοι. καὶ ὅτι ἐπηκολούθησε ἴτυχοι σωὶ τῇ Ἀρσινόῃ τῇ Λυσιμάχῳ τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ. ιζ'. σι. 128.
ἀμύσσω, κόπτω· κυρίως δὲ ἀμύσσω, τὸ διὰ ξυρῆς τὴν σάρκα τέμνω. ιγ'. σι. 81.
ἀμυχαὶ, αἱ τῶν δέρματος τομαί. ιγ'. σι. 71.
ἀμφίθυρον, τὸ δίθυρον. ἀμφίθυρον γὰρ καὶ δίπτυχον, ταὐτόν ἐστι, δι' ἀμφιθύρου, δι' οἴκου τοῦ διθύρου. ιδ'. σι. 42.
ἄμφοτέρησι, λείπει τὸ χερσί· διὰ τοῦ ἀμφοτέρης δὲ τὸ δαψιλὴς ἰμφαίνει. ζ'. σι. 157.
ἀναβάλλω, καὶ ὅτι τὸ ἀναβάλλω σημαίνει δ'. τὸ προοιμιάζω, τὸ ἀναχρεύω, τὸ ἐνδύομαι, καὶ τὸ ἀσπαρνῶμαι. ε'. σι. 21.
ἀνακλῶ, διαπότης. ζ'. σι. 97.
ἀνάλιπος, ἀνυπόδητος. ἤλιψ γὰρ τὸ ὑπόδημα. δ'. σι. 56.
Ἄνανος, πόλεμος ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας· εἴρηται δὲ ὡς ἄνευ σώσεως ὤν, καὶ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ· ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβαίνειν. α'. σι. 68, καὶ ζ'. σι. 151.
ἄνδηρα, τὰ ἄνθη ἢ τὰ ἄκρα· κυρίως δὲ ἄνδηρα, τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν, ἤτοι τὰ χείλη τοῦ σώλαμβος, παρὸ τὸ ἄνω διηρῆσθαι, ἢ οἱ ἔνυγροι τόποι, ἢ τὰ πρὸς ποταμοῖς ἀναχωρήματα. ι'. σι. 93.
ἀνδρῖνος, ἀνδάριον, ὑποκοριστικῶς, ἀντὶ χοιραρίου. ι'. σι. 40.
ἀνέλπιστον, ὃ ἐκ ἐλπίζει τις λαβεῖν, ἢ καλοῦσαι, ἢ τοιοῦτό τι· ἀνέλπιστον δὲ καὶ τὸ ἐλπιζόμενον ἐκπεπτωκός. δ'. σι. 42.
ἀνεμώνη, ἄνθος. ἄεθμον, ὃ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδώνιδος· φασὶ δὲ οἱ τοῦτο δοκοῦντες δύο εἶναι τὰς ἀνεμώνας· τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκεον· καὶ ὅτι φανίδες λέγονται παρὰ Λάκωσιν. ε'. σι. 92.
ἄνηθοι, ἀτελεῖς τὴν ἡλικίαν· ἄνηθοι γὰρ οἱ δωδεκαετεῖς καὶ καλαντέρω, ἄνηθοι οἱ πενταικαιδεκαετεῖς καὶ πορφυρέω. η'. σι. 3.
ἀνηθίνοις σκεφάνοις ὅτι ἐχρῶντο. ζ'. σι. 63.
ἄνηθον, καλά τινας φασὶν ἄνηθον, παρὰ τὸ ἄνω τείνεσθαι. ἢ ἄνηθον τὸ μάλαθρον διὰ τὸ, ἄνησιν δὲ διὰ τὸ γλυκάσιον. ζ'. σι. 63.
ἄνθεα, τὰ ἐπικάμμαια τῆς ἄρτης. λέγει δὲ τὰ σήσαμα. ιζ'. σι. 116.
ἀνθηρίσκοις, καὶ ὅτι ὁ καυλὸς τοῦ ἀνθηρίκου ἀνθήρις καλεῖται, ὅσον πηχυαῖον ὤν. ἀνθήρικος δὲ ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπός. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεύς φησιν ὑ λέγεσθαι τὴν ἀσφόδελον καυλόν. ὁ δὲ Νικοπόλεμος γελοίως ὠήθη τὸν ἀνθέμινθον. α'. σι. 52.
Ἀντίοχος, ὁ βασιλεὺς Συρίας, Ἐχεκράτιδος υἱὸς καὶ Σύριδος. ιγ'. σι. 34.
ἀνίωδη, ὅταν λαλῇ τις ᾠδὴν ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποκρίνηται. α'. σι. 73.

INDEX.

ἀνυσάμην τὸν ἀμνὸν, τὴν νίκην ἔλαβον. ε'. σ. 144.

ἄξενον, κακόξενον. ιγ'. σ. 75.

ἀπαρέσκομαι, ὐκ ἀποδέχομαι. α'. σ. 61.

ἀπεκρίθη, ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην· δηλοῖ δὲ ϗ ἀπεκρίθη τὸ ἐχωρίδιον. ζ'. σ. 74.

ἀπίσσας, ὑξίλιπτις, ἀπίθανες. δ'. σ. 39.

ἀπόβυκλος ϗ ἀπόβυκλαῖος, ὁ μισητός. ι'. σ. 50.

ἀπίοιο πεπαίτερος, ἀπίῳ χαυνότερος. ζ'. σ. 120.

ἄπις ϗ κλοῦνας. ιδ'. σ. 13.

ἀποβάλλω, ἀπορρίπτω, προσβάλλω δὲ πῶ προσκρούω. τὸ ἀποβάλλειν δὲ πῶ μισεῖν, ὐν τῷ — τί τὸν φιλίοντ' ἀποβάλλῃ; ια'. σ. 19.

ἀπυισχ, κομίσῃ, ὡς τὸ λαψῇ ἀντὶ τοῦ λάψῃ. τοὺ γὰρ μέλλοντας οἱ Δωριεῖς ϖεσπῶσι. α'. σ. 3.

ἀπόκομμα πίτρας, πίτρινε, λίθινε, σκληρότατε. ι'. σ. 7.

ἀποξέξαιμι, καταφρονήσαιμι. ιδ'. σ. 50.

ἀποτρώγεις, μειοῖς ϗ ἐλαττοῖς ι'. σ. 6.

ἀρατεία ἀσβολὴ, ϗ ὅτι ταύτη κίχρη.) ὁ Θεόκριτος ἐν τῷ, Ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα. ιζ'. σ. 1.

Ἄρατος, ϗ ὅτι ϖρὸς τοῦτον ἀμφιλέγεται ὁ ϖοιητὴς, ϗ ὅτι συγκιχρονίκει τῷ Ἀράτῳ τὰ φαινόμενα γρά̣ψαντι ὁ Θεόκριτος. ζ'. σ. 2.

ἀρβύλη ϗ ἀρβυλὶς, ϖαρὰ Θεοκρίτῳ ὑποδήματος εἶδος. ζ'. σ. 26.

Ἀργαία, ἡ Δηϊπύλη, τοῦ Διομήδους ἡ μήτης. ιζ'. σ. 53.

Ἀρέθουσα, ϖηγὴ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρεῖ ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ϖοταμός. ἔστι ϗ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρέθουσα, ϗ ἄλλη ἐν Σάμῳ. α'. σ. 117.

Ἀρίθουσα, ϖᾶσαι αἱ κρῆναι κ τοῦ Ἐπαφρόδιτος. α'. σ. 117.

ἀρισαίμιλα. σύμῤῥος δάξαιμι α', σ. 60.

ἀρίσκω τινὶ, ἀντὶ τοῦ ἀρεστὸς αὐτῷ φαίνομαι· Ἀττικῶς ϗ μ ϖαιτιατικῆς. α'. σ. 60.

ἄρισις, ὁ κιθαρῳδός. ζ'. σ. 99.

ἀρκαδικὴ ἑορτὴ, ϗ ὅτι ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ ἑορτὴ ἐτελεῖτο ἐν ᾗ αἱ ϖαῖδες τὸν Πᾶνα ϖσίλλαις ἔστελλον, ὅτε οἱ χορηγοὶ λευκὸν ἱμάτιον ἔθυον. ϗ ὅτι κατ' ἐνίους αἱ ϖαῖδες αἱ σύνεφίας ὐκ ἐπέτυχον. ζ'. σ. 106.

ἄρκεθος, ὄνομα δένδρου ἀκάρου. ι'. σ. 97.

ἀρμοῖ, οἱ μὲν ψιλῶς, τὸ ἀρίῖνος ϗ νευρὶ σημαίνει· οἱ δὲ δασυνόντες τὸ ἡρμοσμένως. δ'. σ. 51.

ἄρρᾶστον. ϗ ὅτι ἀράσσειν τὸ κρούειν, ϗ οἱ ϖοιηταὶ ὅτι ἔχουσι χρεῖαν ἐκτείναι τὸ α ϗ ἕτερον ρ ϖροσυθάσιν αὐτῷ· ϗ ἐν τῷ Θεσσαλικῷ ἐκκλησίας, τὸ κοινὸν ἄρρᾶστον λέγουσι, τῇ ϖροσθήκῃ τοῦ ρ τοῦ ἀρχικοῦ αὐξήσεως. β'. σ. 6.

Ἀρσινόη, ἡ Λυσιμάχου, ϗ ὅτι ἐβασίλευσε τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ τῷ υἱεῖ αὐτῆς, ϗ ὅτι εἰς Κοπτὸν ἐξεπέμφθη. ιζ'. σ. 128.

Ἀρσινόη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Φιλαδέλφου, ϗ ὅτι ταύτῃ ἐγημεν ὁ Φιλαδέλφος. ιζ'. σ. 128.

Ἄρξαμις, Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ Ἄρξαμις. α'. σ. 4.

Ἄρξεμις, ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ. β'. σ. 33.

ας. ἂν ἐκλείνομεν τὸ ας ἐν τῷ μοίρας σημαίνει ῥωμαϊκὴν φῶσιν· ἐὰν δὲ συνέλλομεν αὐτὸ, αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν, Δωρικῶς· ἐκεῖνοι γὰρ τὰς ϖαρ' ἡμῖν ἐνφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ἀϖὸ τῆς αι διφθόγγου, ἀϖὸ τοῦ ις ἐνφέρουσι. ιδ'. σ. 93.

ἄσκαλα,

ἄσκαλα, μὴ τὸν πόρον ἡμιλλημένα ἰς τοσοῦτον, ὅτι μὴ ἀσκαλευτά εἰσιν. ε'. σι. 14.
ἀσκίλα, κιπεσμαμβία. α'. σι. 33.
ἀσπάλαθος, εἶδος ἀκάνθης ἢ πλησγίλις οἱ ἴλαφοι, ἀποθνήσκουσι λίγη) δὲ διὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πληθύντων ἀποπαθαι, ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι. δ'. σι. 57.
Ἀσύριοι, ἔθνος Περσικὸν ἀπῳκισὶς ἰς μαγόδαν, μεταξὺ ὂν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου. β'. σι. 162.
ἀτιμφὴ, οἱονεὶ ἀτιμφὶς καὶ ἐμβριθὴ τῷ ψυχῷ ἴχων, ἢ ἀκαμπὴς, καὶ σκληρός. ιγ'. σι. 37.
Ἀσύναξ Μιλήσιος, Ἰδμονίκης, καὶ ὅτι τὰ περὶ τῆ Μιλησίᾳ Ἀσυναξικὸν ἱερομήνια ὁ Θεόκριτος τῷ Αἴγωνι προσάπλει. δ'. σι. 33.
ἀσφόδιλος, βολβὸν πλατύφυλλος ἧς ὁ καυλὸς καλεῖ) αἰθέριος. ἀσφοδιλὸς δὲ, ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδίλους. ζ'. σι. 68.
Ἀταλάντη, ὅτι δύο Ἀταλάντας αἰσίν· ἡ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ· καὶ τῆ Ἱππομένης, καὶ τῆς δρομαίας Ἀταλάντης πέρι. γ'. σι. 40.
ἀτιεράμενος, τοῦ σκληροῦ, τοῦ μὴ τέρενος. ἐπεὶ τέρεν τὸ ἁπαλόν. ι'. σι. 7.
ἀτίραμνα ὄσπρια, τὰ ἀνίψηλα ι'. σι. 7.
ἀτιμαγιλεῦλις, ἄτιμα καὶ ἄτακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦσις. τοῦ γὰρ καθαλικοῦντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης, καὶ καθ' ἑαυτὲς νεμομένης ὕτω καλῆσιν. ἐσὶ δὲ Ἀμαλθέλις Δωρικῆς. ἀτιμαγελέουλις γὰρ ἦν, καὶ κρᾶσιν τῆ ε καὶ ο Δωρικῶς εἰς τὸν ευ διφθόγγον, ἀτιμαγιλεῦλις. δ'. σι. 5.
ἀτιτάλλω, ἀναπαύω καὶ μὴ διὰ κόπου ταλαίνω· ἐκ τῆ α γεγηλικῆ μορίου, καὶ τῆ ταλάσσω τὸ κεκμηῶ· ἢ ἀπὸ τῆ ἄτλω τὸ ὀρμῶ, καὶ τῆ ἄλλω τὸ πηδῶ, καὶ σημαίνει τὸ αὐξάνω. ιά'. σι. 111.
ἀτραπίλυλις, εἶδος βοτάνης ἢ ἀπαίνθης· εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆ τὰς ἀγραύλους γυναῖκας ἀτραπίλις ποιεῖν ἐξ αὐτῶν· καὶ δὲ ἐνίοις τὰ ἀγριολάχανα. δ'. σι. 52.
ἄτροπον, ἀμεταπίπτον, αἰώνιον. γ'. σι. 49.
ἄτρυτος, πολλή. ιά'. σι. 7.
αὐαὶ, ξηραί. ε' σι. 109.
αὔλακος, τὸν ὅλμον φησὶ, τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρδίνιον. ι'. σι. 6.
αὐλεῖν, τὸ δὲ αὐλῆ μιλπεῖν. ζ'. σι. 71.
αὐλησιῦλι, ἀντὶ τῆ αὐλήσουσι. αὐλᾶν τὸ δὲ αὐλῆ μίλπειν· ἐπλαῦθαι δὲ ἀντὶ τῆ ᾄσουσι, αὐλησιῦλι δέ μοι. ζ'. σι. 71.
αὐότιρος, αὖος, ἤγουν ξηρός. η'. σι. 48.
αὐταὶ, μόναι. ε'. σι. 109. καὶ α'. σι. 12.
αὐτῷ, αὐτόθι. ιγ'. σι. 15.
αὔτως, ἐν ὑδρομία χειμῶνος, μάτην. ε'. σι. 40.
ἀφρόλις, πολυμέριμνος. τὸ γὰρ ἐπίτασιν σημαίνει. ι'. σι. 20.
Ἀχαΐραι, δῆμος τῆς Αἰγιαλῆς. ζ'. σι. 71.
Ἀχαρνεῖς. Ἀτλικός. ζ'. σι. 71.
ἄωτος, τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν, ἀπὸ τῆ ἄειν, ἤγουν πνεῖν, ὀδωδέναι. ιγ'. σι. 27.
ἄωτος θεῖος ἡρώων, οἱ πρῶτοι τῶν ἡρώων, τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. ιγ'. σι. 27.

B.

Βαθεῖαι, ἀντὶ τῆ ὑπερμεγέθεις καὶ μετέωροι. δ'. σι. 51.
Βάθος ὕλας, ἡ βασύτης τῶν δένδρων. η'. σι. 49.

Βαίτας, τὸν μηλωτὴν, ἢ τὴν διφθέρα, τὴν σισύραν, ὅτῳ χρῶνται τὰ σωφρονούμενα ἀκόλαστα· καὶ ὅτι Ἀττικοῖς μὲν σισύραι, κοινοῖς δὲ σισυρίνια. γ'. σι. 25. καὶ ε'. σι. 15.

Βαρυνιῦσθαι, βαρύνονται. β'. σι. 3.

Βασκαίνων, φθονῶν, λυπούμενος. ε'. σι. 13.

Βάσκανος, κυρίως ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων καὶ φθείρων τὸ ὁρᾶσθαι ὑπ' αὐτῶν. ε'. σι. 13.

Βατιοῦν), βατιοῦσθαι, τοῖς τράγοις μίγνυν). α'. σι. 87.

Βάτος, καὶ ὅτι ὁ καὶ ἡ βάτος λέγεται. α'. σι. 132.

Βάτραχος, καὶ ὅτι καλεῖ) οὕτω βάτραχός τις ὤν. ξ'. σι. 41.

Βαΰζω καὶ ὑλακῶ, ὅτι Δημοφίλει· τὸ μὲν βαΰζειν ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως· τὸ ὑλακεῖν δὲ ἐπὶ τῶν τελείων κυνῶν. βαΰσδει δὲ Δωρικῶς. ε'. σι. 10.

Βδάλλω, Ἀττικῶς, ὃ καὶ βδίλλω, ἤγουν ἐκπιέζω, ἀμέλγω. ια'. σι. 35.

βδέλλα, ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα· ἔστι δὲ ζῶν ἐν ταῖς λίμναις γινόμενον, ἀπὸ τοῦ βδίλλω. β'. σι. 56. καὶ ια'. σι. 35.

βδίλλω, τὸ ἀμέλγω καὶ τὸ ἐκπιέζω. ια'. σι. 35.

βδελλοι, ἀτιμότεροι τῶν μυστηρίων. ἀμύητοι, ἀμυστηριάσαι, μυστήρια μὴ ἔχοντες. γ'. σι. 51.

Βερενίκη, ἡ τοῦ Σωτῆρος γυνὴ, μήτηρ δὲ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης. ιζ'. σι. 107.

βλέμυες, ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχρων, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας ᾠκισμένον· οἱ αὐτοὶ τοῖς Τρωγλοδύταις. ξ'. σι. 114.

βλιχάδαι, ἐπὶ τῶν ψοφοδῶν. ε'. σι. 42.

βλῆχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον. ε'. σι. 56.

βολβὸς, εἶδος βοτάνης, ὁμοίας κρομμύῳ Κολχικῷ. ιδ'. σι. 17.

βόσις, ἡ τροφή. ε'. σι. 24.

βυκαῖος, ὁ θηρίσκης κατά τινας, ἀπὸ τοῦ βοῦ ἐπιπλατυσθοῦ μορίου, καὶ τοῦ καίνω, τὸ κόπτω καὶ θηρίζω· βέλτιον δὲ ἀροτῆρα αἰκύσει τὸν σὺν βυσὶ καίνοντα τὸν γλῶ καὶ τίμνοντα· κατὰ δὲ Δίφιλον ἐν α Νικάνδρου θηριακῶν κύριον ὄνομα. ε'. σι. 1.

Βυκολίων, Παιδὸς υἱὸς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ βυκολεῖν. α'. σι. 64.

βυκολιάζω. βυκολικὴν ᾠδὴν ᾄδω. ζ'. σι. 36.

βύπαις, ὁ μέγας παῖς. ξ'. σι. 6.

Βύρσα πηγὴ ἐν Κῷ, ἀπὸ τοῦ βοῦ ἐπιπλατυσθοῦ μορίου καὶ τοῦ ῥέω. ἢ ὅτι βοὸς ῥινὶ περιπλήσιον. ζ'. σι. 6.

βύῤῥινα, κατά τινας ἡ καὶ βύρσα. ζ'. σι. 6.

βύτομος, βοτάνη τις. ιγ'. σι. 36.

βραβύλια, τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν δαμασκηνά. ζ'. σι. 146.

βραδυώδυνα παροιμία. ζ'. σι. 24.

Βρασίδας καὶ Βρασίλας, καὶ ὅτι Βρασίδας Λάκων τὸ γένος, ὁ δὲ Βρασίλας Κῶος· καὶ ὅτι ὁ Λακεδαιμόνιος ἐν Ἀμφιπόλει θάπτεται. ζ'. σι. 11.

βρῦλα, τὰ σία. ε'. σι. 115.

βρόχθος, τὸ ἐπίλαιμον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιοῦν ἦχον ἀποτελοῦν. γ'. σι. 54.

βρύλλον, ὅτι οὕτω θέλγει τοῖς κοισοῖς ὁ χοῖνος. α'. σι. 53.

βύβλινον. οἶνον Θρακικόν. ἢ οὕτω καλουμένης τῆς ἀμπέλου, ἀπὸ τῆς Θράκης. ιδ'. σι. 15.

Βύβλις, κρήνη Μιλήτου. ζ'. σι. 115.

βῶκος, συγκομμοῦν ὄνομα αὐτὶ τοῦ βυκαῖος. ι'. σι. 38.

βωγρέομαι, καὶ βωγρήσομαι, παλίσσομαι, ὁριστικὸν ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ. ε'. ςι. 64. καὶ 66.

Γ.

ΓΑΙΑ, καὶ ὅτι ἀρχὴ τοῖς παλαιοῖς ἐψιλογραφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα. α'. ςι. 13.

γαυλοὶ, αἰγεῖα χοτροειδῆ γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πήγνυσι τὸ γάλα. ἃ τινα καὶ ἀμολγίας καλοῦσι. ε'. ςι. 58.

γαυροτέρα, αὐθαδεστέρα· γαῦρος δὲ ὁ ἐπηρμένος· καὶ γαυριᾷ ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ ἐπαίρεται, ια'. ςι. 21.

γέρων, ἀντὶ τοῦ παλαιὸς, ἐν τῷ, γέρων πίπλος. ζ'. ςι. 17.

γοῦμιθα πίονας ὡς μῦς. καὶ ὅτι παροιμία ἐστὶ τὸ, Μῦς γευόμενος πίονος. λέγεται δὲ, ἐπὶ τῶν εἰς ἀηδὲς πρᾶγμα ἐμπεσόντων, καὶ δυσεξελίκτως ἀπαλλαττομένων. ιδ'. ςι. 51.

γυάλοφον, ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πίδῳ ὑπερανεστηκὼς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται· ψιλογραφεῖται δὲ, ὅτι ἀρχὴ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαῖα ἐψιλογραφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα. α'. ςι. 13.

Γλαύκα, κρηματοποιὸς, Χία τὸ ἦθος, γεγονυῖα δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. δ'. ςι. 31.

γλάχων, βλήχων, εἶδος βοτάνης. τὸ κοινῶς βληχώνιον. ε'. ςι. 56.

γλυκύμαλον, πρόσφθιγμα ἐρωτικόν· εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, Γλυκύ μου μῆλον· μῆλον δέ ἐστιν ὡς μιλίλωτον, ια'. ςι. 39.

γνωμύτηλος χῆμα, ὅταν τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις προσδιαλέγωνται. υ'. ςι. 33.

γλυφάνου, γλυφῆς. ὥσπερ δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ γράφω γράφανος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γλύφω γλύφανος, ποιητικῶς. α'. ςι. 28.

Γολγὸς, πόλις Κύπρου, ὠνομασμένη ἀπὸ Γολγοῦ τινὸς Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. ιε'. ςι. 100.

γραίας, γεγηρακυίας καὶ ψυχρᾶς. ε'. ςι. 121.

γραπτὰ ὑάκινθος, ἡ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα θρηνώδη, δηλονότι τὸ αἰ, αἰ, σύμβολον τῶν ἐπ' Αἴλινῳ μυθολογουμένων· ι'. ςι. 28.

γρᾶψαι, ξῆσαι πρὸς τοῖς παλαιοῖς. ζ'. ςι. 18.

γρῖπος, ὁ ἁλιεύς. α'. ςι. 39.

γρῖπος, τὸ δίκτυον· παρὰ τὸ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύειν. α'. ςι. 39.

γρυπὸς, ὁ ἐπικαμπῆ τὴν ῥῖνα ἔχων, δικῶς ἑρμηνεύεται. ια'. ςι. 33.

Δ.

Δᾶ, ἡ γῆ· ὁ δᾶν, ὁ μὰ τὴν γῆν, Δωρικῶς. δ'. ςι. 17.

δαγὺς, κορυκόσμιόν τι, καὶ ἡ τύμφη. οἱ δὲ πλαγίνα. β'. ςι. 110.

δάκης, λυπηρόν τι καὶ δηκτικὸν δρέσης. ιβ'. ςι. 25.

δαλεῖται, βλάπτει. ις'. ςι. 48.

δαμάλαι, αἱ ἤδη δαμασθῆναι δυνάμεναι· πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ, αἱ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι. α'. ςι. 75.

δάμαλις δαμάλιος, κοινὸν, δαμάλη ποιητικόν. α'. ςι. 75.

δασπλῆτι, ἢ ὁ ἂν τις δηϊπετλάσειεν· ἢ πολυπέλασγε. διὰ τὸ ἐπιτατικὸν, ἢ πολιμικὴ, προσπελάσασα ταῖς δασὶ, ἤγουν φωσφόρος. β'. ςι, 14.

δασυ-

δασυκέρκ⊙, τὰς ἰχύσας δασείας τὰς ὑρὰς· τὰς ἰχύσας ὑρὰς πολυτρίχας. ί. σι. 112.
δείλη ἑώα, ὅτι ἀναβλίλλει ὁ ἥλι⊙· δείλη δὲ ὀψία, ὅτι πρὸς δυσμὰς κατέρχε]. ί. σι. 5.
Δδυκαλίονες, ἀντὶ τοῦ Δδυκαλίδαι· ἀπὸ Δδυκαλίων⊙ Θεσσαλοῦ. ιέ. σι. 141.
δήλεται, βούλε], Δωριεῶς. έ. σι. 27.
δῖα, Διὸς θυγάτηρ. ά. σι. 95.
δι' ἀμοιβαίων, κατ' ἀμοιβήν. ή. σι. 61.
διαστήσαιντο, διυφήνειαν. ις'. σι. 97.
διαχρησῶνται, ἀλλοθιερεῖ. ιε. σι. 54.
διδακίλεα, ἡ μισθὸν ἢ ἕνεκα τ διδασκαλίας. ή. σι. 86.
διδυμάτοκ⊙ ἡ δίδυμά τεκοῖα, καὶ ὅτι τὰ ἀπὸ τοῦ τίκτειν συγκόμματα, οἱ μὲ προπαροξύνεται, παθ⊙ δηλοῖ· οἱ δὲ παροξύνεται, ἐνέργειαν. καὶ ὅτι δοκεῖ τὸ διδυματόκ⊙ ἀπὸ διδυμοτόκ⊙ γίνεσθαι, τροπῇ τοῦ ο εἰς η, εἶτα τοῦ η εἰς α· διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ ω. ζ'. σι. 84.
διεκρανώσατε, διεκράσατε, ἢ ἐπηγάσατε, μᾶλλον ἐμεθύσατε, καὶ ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατε. ζ'. σι. 154.
δίκη, ἡ συγροφὴ ῥῆμ ῥημάτων τοῦ Ἀχέροντ⊙. ά. σι. 140.
Διοκλῆς, ὕτ⊙ Ἀθήνηθεν φεύγων εἰς Μέγαρα, φιλόπαις ὑπερφυῶς ὤν, ἔν τινι μάχῃ ἠρίσθυσε, καὶ ὑπεραπαίζων τινὸς ἐρωμένε, ἐκείνου μὲ ἔσωσεν, αὐτὸς δὲ ἐτελεύτησεν. ὅθεν ἀγῶνά τε αὐτῷ ποιοῦσι τὸν Μεγαρεῖς, καὶ τιμὰς τὸν Ἥρωα. ις'. σι. 29.
δίωκεν, ἐπὶ τοῦ ἀγρεύειν, καὶ αἱρεῖν. ί. σι. 107.
δικασῆς, δόξεις, νομίσεις. ά. σι. 149.
δοῦλ⊙ καὶ οἰκέτης, καὶ ὅτι διαφέρει· οἰκέτης γὰρ ὁ ἅτι ἐκ τοῦ οἴκου ὤν· δοῦλ⊙ δὲ ὁ αἰχμαλωτιζ⊙. έ. σι. 5.
δράγματα τὰ πλεκόμενα φησὶ, τοὺς σωροὺς, τοὺς θυμβλους. ζ'. σι. 157.
δράγματα, καὶ ὅτι δράγματα τὰ πληροῦντα τὴν ἀριστερὰν. διὸ τὸ δράπλειν· ὅθεν καὶ δραχμή. ί. σι. 44.
δραχμὴ, ἡ πληροῦσα τὴν χεῖρα τῷ κέρματι. ί. σι. 44.
δρέψασθαι, καὶ ὅτι τὸ δρέψασθαι κυρίως ἐπὶ βοτανῶν, καὶ ἐπὶ φύλλων, καὶ δένδρων, καὶ ὅτι λέγεται καὶ παθητικῶς. τὰ γὰ ἐνεργητικὰ ἄχρηστα. σημαίνει δὲ τὸ τέμνειν. ια'. σι. 27.
δρῦϊνον ῶὸν, τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. Ϛ'. σι. 19.
δρυμὸς, ὃς καὶ δρυμών. ά. σι. 117.
δρυὸς, καὶ ὅτι δρυὸς ηὑρὴ πεῖλε, φηγὸς, κιμαρὶς ἐτυμόδρυς, ἄλυφλ⊙, ἄμυλ⊙. Ϛ'. σι. 20.
δύμβρις, ἡ κ" γλῶσσαν θάλασσα. ά. σι. 118.
δύσιρως, ὁ μὴ εὐδὼς ἱερᾶν. ϛ'. σι. 7.
δύσιερος, ὁ δύσκολον ἱερεῖα ἔχων καὶ ἀπροσμήχανον. ά. σι. 85.
δύσκ⊙, ὁ δυσκόλως σωζόμεν⊙, ἢ ὁ δυσχερῶς διακόμιν⊙· οἱ δὲ δύσκ⊙, ὁ κακοδαίμων. γ'. σι. 24.
Δωριεῖς, καὶ ὅτι τὸν ε δίφθογγον εἰς ε τρέπουσι. ζ'. σι. 151.
Δωριεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωριεῖς τὸν μέλλοντα τελείως συζυγίας τῆς ληγούσης εἰς ζ ἀφ' οὗ ξ ἐκφέρουσι. ά. σι. 12.
Δωριεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωριεῖς τὰ ὑποτακτικὰ ῥῆμ ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσι. ά. σι. 51. 112.
Δωριεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωριεῖς τῶν εἰς ις ληγουσῶν εὐθειῶν πληθυντικῶν. ὁμοίως παροξύνουσι καὶ μακρὸν

πρὸν ἴχνοι τὸ ω. α'. φι. 110.
Δωριεῖς, ϗ ὅτι τὰ οἷς ται λήγοιλα ῥήματα, ὅταν ἴχνι τὸ ν ϖροφερόμενον ϗ ϖροπεριασπώμενον, ϖαρεξύνουσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσιν. α'. φι. 83.
Δωριεῖς, ϗ ὅτι οἱ Δωριεῖς, τὰ δεύτερα ϖρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς οις λήγοιλα, οἷς ις ποιοῦσι, τὸ ι μόνον ἐκβλίβοιλες, συρίζοις συρίζις, ὡς ϗ ἐν τοῖς ἀναριθμήτους. α'. φι. 3.
Δωριεῖς, ϗ ὅτι ϖροβιβλήωσι τὸ ζ εἰς τὰ, ἐξ ὧν συγκείμενον ἦν, ϖαιχεῖα. α'. φι. 7.
Δωριεῖς, ϗ ὅτι οἱ Δωριεῖς ϖοτὲ μὲν γράφουσι τὸ τ ἀντὶ τοῦ κ. ϖοτὲ δὲ τὸ κ ἀντὶ τοῦ τ. α'. φι. 1.
Δωριέων ϖενταπολις, ϗ ὅτι ἦν Λίνδος, Ἄλυσος, Καμιρος, Κῶς, Κνίδος. ιζ'. φι. 69.
Δωριέων ἀγών, ϗ ὅτι ἄγονται κοινῇ ὑπὸ Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, ϗ Ποσειδῶνι. ιζ'. φι. 69.
Δωριεὺ σωαλοίφη τὸ χ' ἄτερος. ζ'. φι. 36.

E.

Ἐψιλὸν ϗ ὅτι Δωριεῖς οἷς α τρέπει. α'. φι. 4.
ἔαρ ἐρόωσα, ἴλαρὸν ϗ ἡδὺ βλίσουσα· ἀπὸ τ ϖρὶ τὸ ἔαρ τετρόπται. ιγ'. φι. 45.
ἕα ϗ ταῦρος· ἐν ὕλαι. ϖαροιμία ὅτι τῶν μὴ ἀναριθμήτων. διὰ τὸ τὰς ταύρους ὕλης ἐπιλαμβανομένους ἁλίσκεσθαι εἶναι. ιδ'. φι. 43.
Ἕβρος, ϖοταμὸς καταφερόμενος ἀπὸ Ῥοδόπης, ϗ ἐκδιδόμενος ϗ ϖόλιν Αἶνον. ζ'. φι. 112.
ἴσχειον, ὅπερ χειόμεθα εἰς θεραπείαν. ια'. φι. 2.
ἴθειραι, αἱ ἐξ ἴθυς γινόμεναι τρίχες, αἱ ἐξ ἴθυς τεμιλεύμεναι. α'. φι. 34.
ἰθειράζειν ϗ κομᾶν ταὐτὸ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομᾶν ἐπὶ κοινόν· τὸ δὲ ἰθειράζειν ϖοιητικόν. α'. φι. 34.
αι. ϗ ὅτι τὴν ῥ δίφθογγον τρέπουσιν εἰς αι οἱ Δωριεῖς. α'. φι. 4.
εἰλιτενὴς ἄγρωσις, ἡ συνεσταλμένη· καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος, ϗ ϖεριπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς. ἡ εἰλιτενὴς ἡ τεταμένη ἄμα ϗ ἰλιοσμένη. ιγ'. φι. 42.
εἴλωτες, οἱ δουλεύσεις τῶν ἐλευθέρων ϖαρὰ Λακεδαιμονίοις. ιε'. φι. 35.
ἕρπομες, ἀντὶ τοῦ ἀπερχόμεθα, ϗ ὅτι τὸ ἕρπειν κυρίως ἐπὶ ὄφεως ϗ σκωλήκων ϗ ἑτέρων ἀπόδων ζώων λέγεται· καταχρηστικῶς δὲ ϗ ἐπὶ τῶ ταθίστερον ϗ ἀσυδοῦ ϖορευομένου· ϖῶ δὲ ἐπὶ τοῦ βαδίζειν. ζ'. φι. 2.
ἕσπερος, ἀραιός. ιβ'. φι. 13.
ἑσπέρη χθονία, ἡ ἑσπερίων ϖρύτανις. β'. φι. 12.
ἐκ Διός, ὅτι ἀψευδὴς ἐστιν ὁ Ζεύς. ξ'. φι. 44.
ἐκέλευ, ἐκέλευσας, ϗ τῷ ὑπακοῦσαι Δωρικῶς ἐκέλευ. ἡ κέλω λέγεται τὸ ϖροτρέπω, ὁ ϖαραλικὸς ἐκελόμην ἐκέλω, ϗ Αἰολικῶς ἐκέλευ. γ'. φι. 11.
ἔκηλος ϗ εὔκηλος. ϗ ὅτι χωρὶς τοῦ υ, δασυνόμενον, ὅτε δὲ ϖροσλαμβανόμενον αὐτὸ, ψιλοῦται). β'. φι. 166.
ἐκλελάθοιλα, λήθης ϖοιητικόν. ἀπὸ τοῦ λελάθω ἐνεστῶτος. α'. φι. 63.
ἐκναισεῦνλι, ἀμελήσουσι. ιε'. φι. 88.
ἐκπεπόταται τὰς φρένας, τὸν νῶν ἐκλελοιπόμενον ἔχεις. β'. φι. 19.

INDEX.

ἐκ πίθου ἀΐλλας, ἐκ πειρωσίας· παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν εὐπορίᾳ ζώντων. ι'. σι. 13.

ἐκ ποδὸς ἄνυε πρᾶσσε, ἐκ βάθους, ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ. ζ'. σι. 6.

ἐκ ψυχῆς, ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας. ν'. σι. 35.

ἔλαιος, ὁ ἀγριέλαιος, ἐξ οὗ ὁ ὀλυμπιακὸς στέφανος σύγκειται. δ'. σι. 7.

ἐλίκας ἔριον, τῆ ὄρυς τὸ ἀκροτήριον. α'. σι. 125.

ἑλικλαὶ, εἰλειλημένην. α'. σι. 129.

ἐλινύω, τὸ βραδύνω· ἐλινύσαι τὸ καῦμα, ἤγουν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἠρεμοῦν. ι'. σι. 51.

ἐλίχρυσος, εἶδος φυτῆ, ἢ τὸ ἄνθος ὅμοιον κρόκῳ· ἢ οἷον χρυσοειδές. κατ' ἄλλης δὲ βοτάνη. α'. σι. 30.

ἕλκεις τὰς ᾠδας, βαδίζεις. ζ'. σι. 21.

ἔλλοπες, οἱ ἰχθύες. ὃ δὲ τὸ ἐν λεπίσιν ἔχῃ, ἢ ὃ δὲ τὸ λεπιδωτὸν τῶν ἰχθύων, ἢ ὃ δὲ τὸ ἐλλείπειδαι φωνῆς. α'. σι. 43.

ἐλλοπιεύειν, τὰς ἰχθῦς ἀγρεύειν. φ'. σι. 43.

ἐλυγίχθης, Δωρικὸς αὐόρισος παθητικός. α'. σι. 98.

ἔμβρυον, ἀπὸ τῆ ἐν ἑαυτῷ τὴν βοτὰν ἔχειν, ἢ ἀπὸ τῆ ἐμβρύειν καὶ αὔξεσθαι. θ'. σι. 19.

ἐνδοῖ, ἀντὶ τῆ ἔνδον, τοπικὸν ἐπίρρημα, ὡς τὸ Μιγαροῖ, Πυθοῖ· καὶ ὅτι ἀντιπίπτει τούτοις οἴκοι. ιε'. σι. 1.

Ἐνδυμίων, καὶ Ἐνδυμίωνος πάρε. γ'. σι. 50.

ἐνέργει, τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μίξιν. δ'. σι. 61.

ἔνθοι, οἱ ἐπιπλακιδεπείδες καὶ ποδήρεις. η'. σι. 3.

ἐνόρχης, τὸν ὄρχεις μεγάλως ἔχοντα. γ'. σι. 4.

ἐξαλάπαξε, ἐδαπάνησεν. β'. σι. 85.

ἑορτὴ Ἀρκαδική. ζήτει ἐν τῷ Ἀρκαδικῇ ἑορτῇ.

ἐπ' Ἀλφειῷ, ἀντὶ τῆ ἐπὶ τὸν Ὀλυμπίαν. δ'. σι. 6.

ἐπαναφορὰ, καὶ ὅτι γίνεται, ἢ κῶλον, ἢ καὶ λέξιν. θ'. σι. 1.

ἐπάξα, ἀντὶ τῆ ἐπήξω. οἱ δὲ Συρακούσιοι ἀφὸ τῆ ω προφέρεσθαι τὸ δεύτερον πρόσωπον τῆ πρώτου μέσου ἀορίσου. δ'. σι. 28.

ἐπίπλαρον, καθὸ τῶν φλεγμῶν οἱ μὲν εἰσὶν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. ζ'. σι. 84.

ἐπιστόμενοι, οἱ ἐσόμενοι καὶ μέλλοντες ἴσεσθαι, ἤτοι οἱ μεταχυίσεροι. ιβ'. σι. 11.

ἐπιμελητὴς, ὁ ἐργοδότης. ι'. σι. 54.

ἐπὶ ξηροῖσι καθιζάνειν, ἀντὶ τῆ ἐπὶ κενοῖς. α'. σι. 57.

ἐπίσκοπος, ἐπίσκοπος, φύλαξ. ή. σι. 6.

ἐπίπασα, ἄντι ἐπιπάτλομαι. ια'. σι. 2.

ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες, αἱ ἐπὶ τῆ κεφαλῆ τὸν τύμβον φέρουσαι τῆ πατρὸς αὐτῶν, ἢ ὅτι ὑπὸ τάφοις ὡς ἐπιπολὺ διατρίβουσι. ζ'. σι. 23.

ἐπύγιζον, πυξμαῖς ἔτυπτον, ἔκρυον, ἢ ἐπέραινον, ἐβάτιζον. ι'. σι. 41.

ἔρασαι, ἀπὸ τῆ ἐρᾷ, ἔρωτι τινὸς κατέχεται. β'. σι. 149.

ἐργατῖνες, ἐργατίνα. β'. σι. 1.

ἔρδων, ποιῶν. β'. σι. 15.

ἐρείδω καὶ ἐρίζω διαφέρει, ὅτι ἐρίζειν ἐπὶ λόγων, ἐρείδειν δὲ ἐπὶ πραγμάτων. ι'. σι. 24.

ἐριθακὶς, τῆ ἐριθος ὑποκοριστικῶς· ἢ ὄνομα κύριον· ἐστὶ δὲ καὶ ὄρνιον. γ'. σι. 35.

ἐριθοι, οἱ ὑπηρέται, ἤγουν ἐργάται. ια'. σι. 80.

ἔριφος καὶ χίμαρος, καὶ ὅτι διαφέρει. ἔριφος μὲν μέχρι τριῶν καὶ τεσσάρων μηνῶν. χίμαροι δὲ ἐπὶ δηλονότι ἕως ἐνιαυτοῦ, τυτθίους ἕως ἂν τέκωσι καὶ ἀμελχθῶσιν. α'. σι. 6.

ἐρίφων πάρι, καὶ ὅτι ἀστέρες εἰσὶν οἱ ἔριφοι, καὶ ὅτι τούτων ἀνατελλόντων

των ἀγριαίνεται ἡ θάλασσα. καὶ ὅτι ἰσπειρίους καλεῖ τοὺς ἱρίφους, ὅτι διωνύμων τῶν δύο ἱρίφων ἰσπείρας, νότου ταράσσει. ε'. στ. 53.
ἵρπειν, καὶ ὅτι κυρίως ἐπὶ ὄφεως, καὶ σκολιόν, καὶ ἑτέρων ἀσπόνδων ζώων λέγεται. ζ'. στ. 2.
ἰέρευ, ἱλεύσομαι. ε'. στ. 45.
ἰκωτύλου, ἱκανὸς, ὑποκοριστικῶς· καὶ ὅτι παροξυνόνεται τὰ τοιαῦτα πλὴν τοῦ ὄξινος, καὶ τοῦ ἴτυλος. γ'. στ. 7.
ἰσθμεύσθαι, καθιζόμεθα, ἢ καθίσωμεν. α'. στ. 21.
ἰς τίλος, ἱπιερήματικῶς ἀντὶ τοῦ, τιλιυταῖον. β'. στ. 152.
ἰσχατόιπλα τὸν ἐν ἰσχάτοις μέρεσι τῆς ὅπλα. ζ'. στ. 77.
ἰς ὑραιὸν ἀλεῦμαι, ἐκ θερμασίας εἰς τὸν ὑραιὸν ἀναβήσομαι. ε'. στ. 144.
Ἐτεόκλειοι Χάριτες, διὰ τὸ Ἐτεοκλέα τὴν Κηφισὸν πρῶτον ὀπιθύσαι Χάρισιν ἐν Ὀρχομενῷ τῇ Μινυείῳ. ιε'. στ. 104.
Ἠοῦριον, τινὲς ὅλον τὸν ἐνιαύσιον. μᾶλλον δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν τρισμιλιαῖον καιρὸν λέγει καλῶς. ζ'. στ. 85.
εὖ ἴλκων, εἴρεται μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν, τῶν ἐκ νέου εἰθισμένων καλῶς ἕλκειν. ιγ'. στ. 25.
εὔκριθον, ἀπὸ μέρους τῆς κριθῆς τὸν εὔκαρπον παρεδήλωσε· ἅμα δὲ εὔκριθον τὴν ἀλωὰν λέγει τὴν εὔσιτον, διὰ τὸ δοκεῖν πρῶτον εὑρεθῆναι τὸν τῆς κριθῆς καρπόν. ζ'. στ. 34.
εὐκλὸς, μακάριος· ἢ ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκλεῆς· ἀπευκλὸς δὲ καὶ ἀπευκλέης, ὁ μισητός. ι'. στ. 52.
εὐτάκλου, εὐκόλως πεπνυμένου. α'. στ. 129.
εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν, παροιμία. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν διδόντων δίκην τῆς ἁμαρτίας. ἢ καὶ πρὸς παυσχαμένου, ὅτι ἐμπέσουσιν εἰς ἃ ἐκφύγουσι. ι'. στ. 17.
Εὐρύθεμις καὶ Κοτίλη, ἐν τῷ Κοτιλοῖ.
Εὐρύπυλος, καὶ Κλυτίας· καὶ ὅτι τούτων πέρι ἱστόρηται ὅτι ὗτοι εἰσὶν οἱ ἐπὶ τὸ Ἡρακλέους πολιορκίας τὴν Κῶ κατοικήσαντες, καὶ ὑποδεδεγμένοι τὴν Δήμητραν, καθ' ἣν καιρὸν πᾶσαν ζητοῦσα τὴν Κόρην. ζ'. στ. 5.
εὐρὺς, κυρίως ὁ πρασιαῖος ὁμίχλιος. γ'. στ. 28.
εὖσα, ἤγουν ὕσασ' τὸ γὰρ εὖσα ἀπὸ τοῦ ἕσσα γίνεται. β'. στ. 76.
ἐφίλαθεν, ἐφιλήθησαν, ἢ φιλῆσαι. ἐστὶ δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει. ζ'. στ. 60.
ἐφίσσαι. ε'. στ. 97.
ἰχάνδαν, ἰχῶρα· ἀπὸ τοῦ χῶ, τὸ χυνῶ, χάδω· καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω χανδὸν, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἥδω τὸ ἀνδάνω. ιγ'. στ. 57.
ἰχθυόεις, ἰνίοτε μὲν ἐπὶ τοῦ ἰχθυαίρουσα, ἰνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπηχθημένου· καθὸ καὶ ἐπλαύθη. ε'. στ. 23.
ἰχθυὰς, τοὺς Καρχηδονίους. ιε'. στ. 85.
ἴχω δὲ ἄλις ἔξυς, ἐπὶ ἀπορίας. ι'. στ. 13.

Ζ.

Ζᾶτιῦσα, ζητοῦσα. α'. στ. 85.
Ζατρίκιον, παιδιᾶς εἶδος. ε'. στ. 18.
ζέοντες, οἱ ταχεῖς. ε'. στ. 79.
ζῶσα, καὶ ὅτι μᾶλλον ζώων πολλὰ ἀπὸ φωνῆς ἴσχει τὴν κλῆσιν. ζ'. στ. 139.
ζῶντ' ἄφις, ἀντὶ τοῦ ταχύ. ι'. στ. 79.

INDEX.

H.

Ἥδονὴ, ἔθνος Θρᾴκης. ζ'. ϛι. 111.

ἠλαίνονται, ἐρέμβεσθαι, πλανώμεναι στρέφεσθαι. ζ'. ϛι. 23.

ἦλιψ, τὸ ὑπόδημα. δ'. ϛι. 56.

ἥμενος, καθιζόμενος, ἀπὸ τοῦ ἧμαι τὸ καθίζομαι. ἵημι, καὶ τὸ παθητικὸν εἶμαι ἧμαι· ἡ μετοχὴ, εἰμένος, ἥμενος. α'. ϛι. 48.

ἧμαι, αὐτὶ τοῦ ᾗ)· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἕμμεναι, ἐκβολῇ τοῦ πρώτου μ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ ἀποκοπῇ τῆς αι διφθόγγου, ἥμεν. β'. ϛι. 41.

ἧμις, αὐτὶ τοῦ ᾗ), Δωρικῶς. ζ'. ϛι. 86.

ἡμιηλύου, ὁ ὅπου παῖσαν ἡλίου πεπληρωμένην ἴσχων ἡλιόων. ϛ'. ϛι. 3.

ἡνδάνω, ἀπὸ τοῦ ἥδω τὸ εὐφραίνομαι. ιγ'. ϛι. 57.

ἠνίδε, αὐτὶ τοῦ ἰδέ. δασύνεται δὲ καὶ ὀξύνεται τὸ ἠνί, καὶ παρ' Ἀτθικοῖς ὕτω προφέρεται. γ'. ϛι. 10.

ἠρία, οἱ τάφοι, ὡσεὶ τὸ ἠνρίδαι τῇ γῇ· ἢ ὡσεὶ τὴν ὑπιχνουμένην τοῖς νεκροῖς ἔραν, ἤγουν γῆν, ἢ ἐστιν ἱερά. β'. ϛι. 13.

ἤρυγεν, ἤγουν ἐχώρει. ιγ'. ϛι. 58.

ἠρώησι, κατέλιπεν, ἐξέφυγεν. ἀπὸ τοῦ ἐρωεῖσθαι. ιγ'. ϛι. 74.

ἧς ἦν. ϛ'. ϛι. 2.

ἥσυχα, καὶ ὅτι ὁ Μύστης παρώξυνεν, ἵνα ᾖ αὐτὶ τοῦ ἡσύχως, ἀγνοῶν ὅτι τὰ εἰς α ὐδέτερα πληθυντικὰ αὐτὶ τῶν ἐπιῤῥημάτων πολλάκις λαμβάνεσθαι. β'. ϛι. 110.

ἠχῆεν, καὶ ὅτι ὁ ἱεροφάντης τῆς Κόρης ἐπικεύσει σώθεν Ἀθήνησι τὸ καλούμενον ἠχεῖον. β'. ϛι. 36.

Θ.

Θάλλος, ἁπλῶς λέγεται θαλλὸς, ὃν τὸ τεθηλὸς· κυρίως ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. δ'. ϛι. 45.

Θαλύσια, εἰρὴν ἦν ἐπιτέλειν μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. ζ'. ϛι. 1.

Θαλυσιὰς ὁδὸς, ἐπὶ Θαλύσια ἀγομένη. ζ'. ϛι. 31.

Θᾶσαι, θίασαι. γ'. ϛι. 12. καὶ δ'. ϛι. 50.

Θάλος, ξύλον τι ὃ καλεῖται σκευοθάριον, ἤγουν Σκυθικὸν ξύλον. τούτῳ δὲ τὰ ἴρια βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξαινίζουσι, ἴσι δὲ τὸ κοινῶς λεγόμενον χρυσόξυλον. ἄλλοι φυτόν τι χλωρὸν, ὅθεν καὶ τὴν θαλίαν παρὸς τὰ ὑπώπια· βάπτεσθαι δὲ ἐκ τούτου τὰ προκοσιδῆ. β'. ϛι. 88.

Θολίαν, τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον. ιγ'. ϛι. 39.

Θόωσα, ἡ μήτηρ τοῦ Πολυφήμου, Φόρκυνος θυγάτηρ. ια'. ϛι. 67.

Θρᾴκη, καὶ ὅτι ἡ Θρᾴκη ἀνέμων ἱρλατήριον ἐκαλεῖτο. ζ'. ϛι. 121.

Θρίψαι λυκιδεῖς, παροιμία ἐπὶ τῶν κατ' αὐτῶν ποιούντων τι. ε'. ϛι. 38.

Θρὶξ ἀνὰ μέσον, ἤγουν ὀλίγου δέεται τὸ μεταξύ. ιδ'. ϛι. 9.

Θρίον, κυρίως τὸ τῆς συκῆς φύλλον, ὡσεὶ τὸ εἰς τρία διειλισμένον ᾗ)· καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ θριαμβεύομαι. ιγ'. ϛι. 40.

Θρόνα, καὶ ὅτι κυρίως Θεσσαλοὶς ὕτω λέγεται τὰ ἀνθοκιλμένα ζῶα. κυρίως δὲ τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, κατ' Αἰτωλοὺς τὰ φάρμακα· Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα. ϛ'. ϛι. 59.

Θόων, αὐτὶ τοῦ τῶν παρόντων ἀπάρχεσθαι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν.

ἀμύκλαι, εἶδος ὑποδήματος, ἀπὸ Ἀμυκλαίων τῶν πρώτων ὑποδήματα εὑρόντων. ε'. φι. 35.
ἀμυκλαῖον παιδίον, τὸ ἐκ τῆς Ἀμυκλῶν. ι'. φι. 35.
ἄμυλον, τὸ κοινῶς λεγόμενον καταγατὸν, ὅπερ ἐστὶ τὸ γαλακτώδες τοῦ σίτου βεβρεγμένου καὶ σεσηπότος, καὶ ἀποπεπεπασμένον, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον. θ'. φι. 21.
ἄμυλον, τροφὴ μαλακή. θ'. φι. 21.
ἄμυλος, εἶδός τί ἄρτου ἐκ τῶν σατινίων πυρῶν ἠλουμένων, ἢ ἀρίστου ἄνευ μύλης ἠλουμένου· ἀποβρέχοντες καὶ τὸ πυρὸν ἀποθλίβουσι. θ'. φι. 21.
Ἀμυντᾶς καὶ Χρύσιππος, ἰατροὶ Ῥόδιοι. καὶ ὅτι ἐπιβουλεύοντες ἔτυχον σωὶ τῇ Ἀρσινόῃ τῇ Λυσιμάχῳ τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ. ιζ'. φι. 128.
ἀμύσσω, κόπτω· κυρίως δὲ ἀμύσσω, τὸ διὰ ξυρῆς τὴν σάρκα τέμνω. ιγ'. φι. 81.
ἀμυχαὶ, αἱ τῶν δέρματος τομαί. ιγ'. φι. 71.
ἀμφίθυρον, τὸ δίθυρον. ἀμφίθυρον καὶ δίπυχον, ταὐτόν ἐστι, διὰ ἀμφιθύρου, διὰ οἴκου τοῦ διθύρου. ιδ'. φι. 42.
ἀμφοτέρησι, λείπει τὸ χερσί· διὰ τῆς ἀμφοτέρης δὲ τὸ δαψιλὶς ἐμφαίνει. ζ'. φι. 157.
ἀναβάλλω, καὶ ὅτι τὸ ἀναβάλλω σημαίνει δ'. τὸ προοιμιάζω, τὸ ἀναπρεύω, τὸ ἐνδύομαι, καὶ τὸ ἀπαρτῶμαι. ε'. φι. 21.
ἄνακλος, διεστώς. ζ'. φι. 97.
ἀνάλιπος, ἀνυπόδητος. ἤλιψ γὰρ τὸ ὑπόδημα. θ'. φι. 56.
Ἄναπος, πόλεμος ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας· εἴρηται δὲ ὡς ἄνευ σώσεως ὤν, καὶ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ· ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβαίνειν. α'. φι. 68, καὶ ζ'. φι. 151.
ἄνηρα, τὰ ἄνθη ἢ τὰ ἄκρα· κυρίως δὲ ἄνθηρα, τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν, ἤτοι τὰ χύλη τοῦ πόλεμου, παρὰ τὸ ἄνω φέρειν τῆς· ἢ οἱ ἔυγροι τόποι, ἢ τὰ τῆς σταφυλῆς ἀναχωρήματα. ε'. φι. 93.
ἀνδρίον, ἀνδάριον, ὑποκορισικῶς, ἀνδρωπάριον. ε'. φι. 40.
ἀνέλπιστον, ὃ μὲν ἐλπίζει τις λαβεῖν, ἢ καλορθῶσαι, ἢ τοιοῦτό τι· ἀνέλπιστον δὲ καὶ τὸ ἐλπιδος ἐστερημένον. θ'. φι. 42.
ἀνεμώνη, ἄνθος. ἄοδμον, ὃ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδώνιδος· φασὶ δὲ οἱ ταῦτα δοκοῦντες δύο εἶναι τὰς ἀνεμώνας. τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκεον· καὶ ὅτι φανίδες λέγονται παρὰ Λάκωσιν. ε'. φι. 92.
ἄνηθοι, ἀτελεῖς τὴν ἡλικίαν· ἄνηθοι γὰρ οἱ δωδεκαπαῖδες καὶ καλαντέρω, ἔνηθοι οἱ πενηκαιδεκαπαῖδες καὶ ποδερώτερω. η'. φι. 3.
ἀνηθίνους γιφάνους ὅτι ἐχρῶντο. ζ'. φι. 63.
ἄνηθον, καλά τινας παῖς ἄνηθον, παρὰ τὸ ἄνω τείνεσθαι. ἢ ἄνηθον τὸ μάλαθρον διὰ η, ἄνισον δὲ διὰ ι τὸ γλυκάνισον. ζ'. φι. 63.
ἄνθια, τὰ ἐπιπέμματα τοῦ ἄρτου. λέγει δὲ τὰ σήσαμα. ιζ'. φι. 116.
ἀνθηρίσκους, καὶ ὅτι ὁ καυλὸς τοῦ ἀνθηρίσκου ἀνθήρις καλεῖται, ὅσον πηχυαῖον ὤν. ἀνθήρικος δὲ ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπός· Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Δαρειάδης φησὶν ὑ λέγεσθαι τὸ ἀσφοδέλου καυλόν. ὁ δὲ Νεοπόλιμος γελοίως ᾠήθη τὸν ἀνθέμια τοῦ γάχυος. α'. φι. 52.
Ἀνθίοχος, ὁ βασιλεὺς Συρίας, Ἐχεκρατίδος υἱὸς καὶ Σύριδος. ιγ'. φι. 34.
ἀνθρώδη, ὅταν λαλῇ τις ᾠδὴν ἄλλην καὶ ἄλλην ὑποκρίνηται. α'. φι. 73.

ἀνυσάμην τὸν ἀμπνον, τὴν νίκην ἔλαβον. ε'. σι. 144.
ἄξενον, κακόξενον. ιγ'. σι. 75.
ἀπαρίσκομαι, οὐκ ἀποδέχομαι. α'. σι. 61.
ἀπεκρίθη, ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην· δηλοῖ δὲ καὶ ἀπεκρίθην τὸ ἐχωρίσθην. ζ'. σι. 74.
ἀπίσσας, ἐξέλιπες, ἀπέβαινες. δ'. σι. 39.
ἀπόβυκλος καὶ ἀποβυκλαῖος, ὁ μισητός. ι'. σι. 50.
ἀπίοιο πεπαίτερος, ἀπίον χαυνότερος. ζ'. σι. 120.
ἅπις καὶ κλαύνιος. ιδ'. σι. 13.
ἀποβάλλω, ὑποῤῥίπτω, προσβάλλω δὲ προσκρούω. τὸ ὑποβάλλειν δὲ πῶς μισεῖν, ἐπὶ τοῦ — τί τὸν φιλίουτ' ὑποβάλλῃ; ια'. σι. 19.
ἀποιστ, κομίσῃ, ὡς τὸ λαψῇ ἀντὶ τοῦ λάψῃ. τοὺς γὰρ μέλλοντας οἱ Δωριεῖς ΘΕΣΣΙΣΩΣΙ. α'. σι. 3.
ἀπόκομμα πίτρας, πίτρινε, λίθινε, σκληρότατε. ι'. σι. 7.
ἀποσίξαιμι, καλαφρονήσαιμι. ιδ'. σι. 50.
ἀποτρώγοις, μειοῖς καὶ ἐλαττοῖς ι'. σι. 6.
ἀρατεία αἰσβολὴ, καὶ ὅτι ταύτῃ κέχρηται ὁ Θεόκριτος ἐν τῷ, Ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα. ιζ'. σι. 1.
Ἄρατος, καὶ ὅτι πρὸς τοῦτον ἀλαλίγεται ὁ ποιητὴς, καὶ ὅτι συγκεχρόνικεν τῷ Ἀράτῳ τὰ φαινόμενα γεγράφθαι ὁ Θεόκριτος. ς'. σι. 2.
ἀρβύλη καὶ ἀρβυλὶς, παρὰ Θεοκρίτῳ ὑποδήματος εἶδος. ζ'. σι. 26.
Ἀργεία, ἡ Δηϊπύλη, τοῦ Διομήδους ἡ μήτηρ. ιζ'. σι. 53.
Ἀρίθυσα, πηγὴ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρεῖ ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμός. ἔστι καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρίθυσα, καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ. α'. σι. 117.
Ἀρίθυσα, πᾶσαι αἱ κρῆναι καὶ τοῦ Ἐπαφρόδιτον. α'. σι. 117.
ἀρισαίμην. ΔΩΡΙΚΩΣ δάξαιμι α'. σι. 60.
ἀρίσκω τινὶ, ἀντὶ τοῦ ἀρεστὸς αὐτῷ φαίνομαι· Ἀττικῶς ἢ μετ' αἰτιατικῆς. α'. σι. 60.
ἄρισις, ὁ κιθαρῳδός. ζ'. σι. 99.
Ἀρκαδικὴ ἑορτὴ, καὶ ὅτι ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ ἑορτὴν ἔτελουτο ἐν ᾗ αἱ παῖδες τὸν Πᾶνα ΣΚΙΛΛΑΙΣ ἔτυπτον, ὅτε οἱ χορηγοὶ λιπτὸν ἱμάτιον ἔθυον. καὶ ὅτι κατ' ἐνίους αἱ παῖδες αἱ ἀθηρίας ἐκ ἐπέτυχον. ζ'. σι. 106.
ἄρκυθος, ὄνομα δένδρου ἀκάρπου. ι'. σι. 97.
ἁρμοῖ, οἱ μὲν ψιλῶς, τὸ ἁρμόνιον καὶ νεωτὶ σημαίνει· οἱ δὲ δασέως τὸ ἡρμοσμένως. δ'. σι. 51.
ἄρρατον. καὶ ὅτι ἀράσσειν τὸ κρούειν, καὶ οἱ ποιηταὶ ὅτι ἔχουσι χρεία ἐκτεῖναι τὸ α καὶ ἕτερον ῥ προσιθάσιν αὐτῷ· καὶ ἐν τῷ Δωριστὶ ἐκπλέονται, τὸ κοινὸν ἄρρατον λέγουσι, τῇ προθήκῃ τοῦ ῥ τὸ ἀρχικὸν αὔξοντες. β'. σι. 6.
Ἀρσινόη, ἡ Λυσιμάχου, καὶ ὅτι ἐβιβούλευε τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, καὶ ὅτι εἰς Κοπτὸν ἐξεπέμφθη. ιζ'. σι. 128.
Ἀρσινόη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Φιλαδέλφου, καὶ ὅτι ταύτῃ ἐγαμήθη ὁ Φιλάδελφος. ιζ'. σι. 128.
Ἄρσαμις, Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ Ἄρσαμις. α'. σι. 4.
Ἄρσαμις, ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ. β'. σι. 33.
ας. ἐὰν ἐκλείνομεν τὸ ας ἐν τῷ μείρας σημαίνει ψιλικὴν πᾶσιν· ἐὰν δὲ συστέλλομεν αὐτὸ, αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν, Δωρικῶς· ἐκεῖνοι γὰρ τὰς παρ' ἡμῖν ἐκφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ΑΔ τῆς αι διφθόγγου, ΑΔ τῶν ης ἐκφέρουσι. ιδ'. σι. 93.

ἄσκαλα, μὴ τὸν πόρον ἠμιλλημένα ἰς τοσοῦτον, ὅτι μὴ ἀσκαλευτά ἐστιν. ε'. σι. 14.
ἀσκιᾶς, κικοσμημένη. α'. σι. 33.
ἀσπάλαθος, εἶδος ἀκάνθης ἢ πλησγύλης οἱ ἕλαφοι, ἀποθνήσκουσι· λέγω δὲ διὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πλησγύτων ἀποσπᾶσθαι, ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι. δ'. σι. 57.
Ἀσυρίοι, ἔθνος Περσικὸν ἀκριβῶς ἰς μαγοίαν, μεταξὺ ὂν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου. β'. σι. 162.
ἀτιμφὴ, οἱονεὶ ἀτριφὴς καὶ ἐμβριθῆ τὸν ψυχικὸν ἔχων, ἢ ἀπαμπὴς, καὶ σκληρός. ιγ'. σι. 37.
Ἀσυσταξ Μιλήσιος, Ἰδμονικὴς, καὶ ὅτι τὰ περὶ τὴν Μίλητον Ἀσυσταικὸς ἱστορήμενα ὁ Θεόκριτος τῷ Αἴγωνι προσάπτει. δ'. σι. 33.
ἀσφόδιλος, βολβὸν πλατύφυλλος ἥς ὁ καυλὸς καλεῖ) ἀνθέμικος. ἀσφοδιλὸς δὲ, ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους. ζ'. σι. 68.
Ἀταλάντη, ὅτι δύο Ἀταλάντας φασίν· ἡ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ· καὶ τὸν Ἱππομένης, καὶ τῆς δρομαίας Ἀταλάντης φέρει. γ'. σι. 40.
ἀτιρέμνως, τὸν σκληρὸν, τὸν μὴ τέρενας. ἐπεὶ τέρεν τὸ ἁπαλόν. ε'. σι. 7.
ἀτίραμνα ὄασρια, τὰ ἀνέψηλα ε'. σι. 7.
ἀτιμαγελεῖλες, ἄτιμα καὶ ἄτακλα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦλες. τὸν γὰρ καλλιπόλιτας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης, καὶ καθ' ἑαυτὸς νεμομένης ὕτω καλοῦσιν. ἐστὶ δὲ Ἀμαλέκλε Δωριεπῆς. ἀτιμαγελέοντες γὰρ ἦν, καὶ κτᾶσιν τὸ ε καὶ ο Δωρικῶς εἰς τὸν ευ διφθόγγεν, ἀτιμαγελεῦλες. θ'. σι. 5.
ἀτιτάλλω, ἀναπαύω καὶ μὴ διὰ κόπου ταλαίνω· ἐκ τοῦ α τερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ταλάσιω τὸ κρονικὸν ἢ ἀπὸ τοῦ ἄτλω τὸ ἐρῶ, καὶ τοῦ ἄλλω τὸ πηδῶ, καὶ σημαίνει τὸ αὐξάνω. ιε'. σι. 111.
ἀτραπυλὶς, εἶδος βοτάνης ἢ ἀκάνθης· ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς ἀγροίκων γυναῖκας ἀτραπέλλες ποιεῖν ἐξ αὐτῶν· καὶ δὲ ἰνίους τὰς ἀγριολάχανα. δ'. σι. 52.
ἄτροπον, ἀμεταπίπτον, αἰώνιον. γ'. σι. 49.
ἄτρυτος, πολλὴ. ιε'. σι. 7.
αὐναι, ξηραί. ε'. σι. 109.
αὐλακὸς, τὸν ὅλμον φησὶ, τὸ κοινῶς λιγόμενον ὀρδίνιον. ε'. σι. 6.
αὐλεῖν, τὸ δὲ αὐλεῖ μιλπεῖν. ζ'. σι. 71.
αὐλησιοῦλι, ἀντὶ τοῦ αὐλήσουσι. αὐλεῖν τὸ δὲ αὐλεῖ μέλπουσι· εἰλαῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ᾄσουσι, αὐλησιοῦλι δέμοι. ζ'. σι. 71.
αὐότιρος, αὖος, ἤγουν ξηρός. η'. σι. 48.
αὐταὶ, μόναι. ε'. σι. 109. καὶ α'. σι. 12.
αὐτῷ, αὐτόθι. ιγ'. σι. 15.
αὔτως, ἐν ὑδέμιᾳ χρείᾳ, μάτην. ε'. σι. 40.
ἀφρόεσσις, πολυμέριμνος. τὸ γὰρ ἀ ἐπίτασιν σημαίνει. ι'. σι. 20.
Ἀχάραι, δῆμος τῆς Ἀτθίδος. ζ'. σι. 71.
Ἀχαρνεῦς. Ἀτθικός. ζ'. σι. 71.
ἄωτος, τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν, ἀπὸ τοῦ ἄειν, ἤγουν πνεῖν, ὀδωδέναι. ιγ'. σι. 27.
ἄωτος θεῶν ἠρώων, οἱ πρῶτοι τῶν ἡρώων, τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. ιγ'. σι. 27.

B.

Βαθῶαι, ἀντὶ τοῦ ὑπερμεγέθεις καὶ ματέωροι. δ'. σι. 51.
Βάθος ὕλας, ἡ δασύτης τῶν δένδρων. η'. σι. 49.

Βαΐναι, τὸ μηλωτὸν, ἢ τὴν διφθέρην, τὴν σισύραν, οὕτω γὰρ λέγουσι τὰ σωληνάρια τὰ ἐκβαλλόμενα· καὶ ὅτι Ἀττικοῖς μὲν σισύραι, κοινοῖς δὲ σισυρίνια. γ'. σι. 25. καὶ ε'. σι. 15.

Βαρυπεῦπλα, βαρύπεπλα. β'. σι. 3.

Βασκάνων, φθονῶν, λυπούμενος. ε'. σι. 13.

Βάσκανος, κυρίως ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς πάσχων καὶ φθείρων τὸ ὁρᾶσθαι ὑπ' αὐτοῦ. ε'. σι. 13.

Βατιοῦν), βατιόεσσαι, τοῖς τράγοις μίγνυν). α'. σι. 87.

Βάτος, καὶ ὅτι ὁ καὶ ἡ βάτος λέγεται. α'. σι. 132.

Βάτραχος, καὶ ὅτι καλεῖ) οὕτω βοάτραχός τις ὤν. ζ. σι. 41.

Βαΰζω καὶ ὑλακῶ, ὅτι διαφέρει· τὸ μὲν βαΰζειν ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως· τὸ ὑλακεῖν δὲ ἐπὶ τῶν τελείων κυνῶν. βαΰσδει δὲ Δωρικῶς. ς'. σι. 10.

Βδάλλω, Ἀττικῶς, ὃ καὶ βδέλλω, ἤγουν ἐκπίζω, ἀμέλγω. ια. σι. 35.

Βδέλλα, ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα· ἔστι δὲ ζῶν ἐν ταῖς λίμναις γινόμενον, ἀπὸ τοῦ βδέλλω. β'. σι. 56. καὶ ια'. σι. 35.

Βδέλλω, τὸ ἀμέλγω καὶ τὸ ἐκπίζω. ια'. σι. 35.

Βέβαλοι, ἀπράξιοι τῶν μυστηρίων, ἀμύητοι, ἀμυσταγώγητοι, μυστήρια μὴ ἔχοντες. γ'. σι. 51.

Βερενίκη, ἡ τοῦ Σωτῆρος γυνὴ, μήτηρ δὲ τοῦ Φιλαδέλφου καὶ Ἀρσινόης. ιζ'. σι. 107.

Βλέμυες, ἔθνος Αἰθιοπικὸν μιλανόχρων, ἐν τοῖς ἐχάτοις τῆς Αἰθιοπίας οἰκισμένον· οἱ αὐτοὶ τοῖς Τρωγλοδύταις. ζ. σι. 114.

Βλιχάσθαι, ἐπὶ τῶν προβάτων. ε'. σι. 42.

Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βλιχώνιον. ε'. σι. 56.

Βολβὸς, εἶδος βοτάνης, ὁμοίας κρομμύῳ Κολχικῷ. ιθ'. σι. 17.

Βόσις, ἡ τροφή. ε'. σι. 24.

Βυκαῖος, ὁ θερισὴς κατά τινας, ἀπὸ τοῦ βῦ ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ καίνω, τὸ κόπτω καὶ θερίζω· βέλτιον δὲ ἀροτῆρα ἀκούειν τὸν σὺν βυσὶ καίνοντα τὴν γῆν καὶ τέμνοντα· καὶ ὅτι ὑποκοριστικῶς εἴρηται· κατὰ δὲ Δίφιλον ἐν α Νικάνδρου θηριακῶν κύριον ὄνομα. ε'. σι. 1.

Βυκολίων, Παιδὸς υἱὸς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ βυκολεῖν. α'. σι. 64.

Βυκολιάζω. βυκολικὴν ᾠδὴν ᾄδω. ζ'. σι. 36.

Βύπαις, ὁ μέγας παῖς. ζ. σι. 6.

Βύρσα πηγὴ ἐν Κῷ, ἀπὸ τοῦ βῦ ἐπιταλικοῦ μορίου καὶ τοῦ ῥέω. ἢ ὅτι βοὸς ῥινὶ ἐοικυῖα. ζ. σι. 6.

Βύρρινα, κατά τινας ἡ καὶ βύρσα. ζ. σι. 6.

Βύτομος, βοτάνη τις. ιγ'. σι. 36.

Βραχύλια, τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν δαμασκηνά. ζ. σι. 146.

Βραδυώδιον παροιμία. ζ. σι. 24.

Βρασίδας καὶ Βρασίλας, καὶ ὅτι Βρασίδας Λάκων τὸ γλυκὺς, ὁ δὲ Βρασίλας Κῷος· καὶ ὅτι ὁ Λακεδαιμόνιος ἐν Ἀμφιπόλει θάπτεται. ζ'. σι. 11.

Βρεῦλα, τὰ σία. ε'. σι. 115.

Βρόχθος, τὸ ἐπίλακκον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν. γ'. σι. 54.

Βρύλλον, ὅτι οὕτω καλοῦσι τοῖς κοινοῖς ὁ χοῖνος. α'. σι. 53.

Βύβλινον. οἶνον Θρακικόν. ἢ οὕτω καλουμένης τῆς ἀμπέλου, ἀπὸ τῆς Θρᾴκης. ιθ'. σι. 15.

Βύβλις, κρήνη Μιλήτου. ζ'. σι. 115.

Βῶκος, συγκεκομμένον ὄνομα ἀντὶ τοῦ βουκαῖος. ε'. σι. 38.

βωτρεῶμες, καὶ βωτρήσομες, καλίσομεν, ὁριτικὸν ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ. ε'. στ. 64. καὶ 66.

Γ.

ΓΑΙΑ, καὶ ὅτι ᾠδὴ τοῖς παλαιοῖς ἐψιλογραφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα. α'. στ. 13.

γαυλοὶ, αἰγῶν χοτρεοειδῆ γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πήγνυσι τὸ γάλα. ἅ τινα καὶ ἀμολγίας καλοῦσι. ε'. στ. 58.

γαυροτέρα, αὐθαδεστέρα· γαῦρος· ὁ ὑπηρμένος· καὶ γαυριᾷ ῥῆμα, ἀντὶ τοῦ ὑπαίρεται, ια'. στ. 21.

γέρων, ἀντὶ τοῦ παλαιὸς, ἐν τῷ, γέρων πόντος. ζ'. στ. 17.

γοῦμεθα πίσυας ὡς μῦς. καὶ ὅτι παροιμία ἐστὶ τὸ, Μῦς γευόμενος πίσυης. λέγεται δὲ, ἐπὶ τῶν εἰς ἀηδὲς θρᾶγμα ἐμπεσόντων, καὶ δυσεξειλήτως ἀπαλλαττομένων. ιδ'. στ. 51.

γυάλοφον, ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πίδῳ ὑπερανεστηκὼς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται· ψιλογραφεῖται δὲ, ὅτι ᾠδὴ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαῖα ἐψιλογραφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ' αὐτῆς συγκείμενα. α'. στ. 13.

Γλαύκα, κρημνοποιὸς, Χία τὸ γένος, γεγομνημένη δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. δ'. στ. 31.

γλάχων, βλήχων, εἶδος βοτάνης. τὸ κοινῶς βληχώνιον. ε'. στ. 56.

γλυκύμαλον, πρόσφθεγμα ἐρωτικόν· εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, Γλυκύ μου μῆλον· μῆλον δέ ἐστιν ὡς μιλίλωτον. ια'. στ. 39.

γλυκύτατος χῆμα, ὅταν τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις προσδιαλέγωνται. η'. στ. 33.

γλυφάνου, γλυφῆς. ὥσπερ δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ γέφω γέφανος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γλύφω γλύφανος, ποιητικῶς. α'. στ. 28.

Γολγὸς, πόλις Κύπρου, ὠνομασμένη ἀπὸ Γολγοῦ τινὸς Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. ιε'. στ. 100.

γραίας, γεγηρακυίας καὶ ψυχρᾶς. ε'. στ. 121.

γραπτὰ ὑάκινθος, ἡ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα θρηνώδη, δηλονότι τὸ αἰ, αἰ, σύμβολον τῶν ἐπ' Αἴαντι μυθολογουμένων· ι'. στ. 28.

γρῦψαι, ξέσαι ᾠδὴ τοῖς παλαιοῖς. ζ'. στ. 18.

γρυπώδης, ὁ ἁλιεύς. α'. στ. 39.

γρύπος, τὸ δίκτυον παρὰ τὸ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύειν. α'. στ. 39.

γρυπὸς, ὁ ἐπικαμπὴν τὴν ῥῖνα ἔχων, δίκλωσ ἱέρακος. ια'. στ. 33.

Δ.

Δᾶ, ἡ γῆ· ὁ δᾶν, ὁ μὰ τὴν γῆν, Δωρικῶς. δ'. στ. 17.

δαγὺς, κορυφόσμιόν τι, καὶ ἡ τύμφη. οἱ δὲ πλαγίνα. β'. στ. 110.

δάκης, λυπηρόν τι καὶ δηλικὸν δρᾶσης. ιβ'. στ. 25.

δαλεῖται, βλάπτει. ιζ'. στ. 48.

δαμάλαι, αἱ ἤδη δαμασθῆναι δυνάμεναι· πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ, αἱ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι. α'. στ. 75.

δάμαλις δαμάλεως, κοινὸν, δαμάλη ποιητικόν. α'. στ. 75.

δασπλῆτι, ᾗ ὁ ἂν τις ἀμπελάσειεν· ἡ πολυπέλασις. διὰ τὸ ἐπιτατικὸν, ἡ πολεμικὴ, προσπελάσασα ταῖς δασὶ, ἤγουν φωσφόρος. β'. στ. 14.

δασυ-

INDEX.

Δασυκέρκῳ, τὰς ἰχύσας δασείας τὰς ὑρὰς· τὰς ἰχύσας ψιλὰς σολυτρίχας. ί. σι. 112.

Δείλη ἐώα, ὅτι ἀναλίλλει ὁ ἥλιος· δείλη δὲ ὀψία, ὅτι σρὸς δυσμὰς κατίρχεται. ί. σι. 5.

Δδυκαλίοις, ἀντὶ τῦ Δδυκαλίδαι· ἀπὸ Δδυκαλίωνος Θιοταλῦ. ιέ. σι. 141.

Δήλεται, βάλλει, Δωριικῶς. έ. σι. 27.

Δῖα, Διὸς θυγάτηρ. α΄. σι. 95.

Δὶ ἀμοιβαίαν, κατ' ἀμοιβήν. ή. σι. 61.

Διασήσαιλο, διυφήνειαν. ιέ. σι. 97.

Διαχρησεῖται, Δελφοῖς. ιι. σι. 54.

Διδακίρα, ἡ μισθὸς ἢ ἄπκα ἡ διδασκαλίας. ή. σι. 86.

Διδυμάτοκος· ἡ δίδυμά τικτοκῦα, ἢ ὅτι τὰ ὑπὸ τῦ τίκτειν συσκείμενα, οἱ μὲν σροσαροξύνεται, σαθῶς δηλοῖ· οἱ δὲ σαροξύνεται, ἐνέργειαν. ἢ ὅτι δοκεῖ τὸ διδυματόκος· ἀπὸ διδυμοτόκος· γίνεσθαι, τροσκῆ τῦ ο εἰς η, εἶτα τῦ η εἰς α· διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ ω. ζ΄. σι. 84.

Διεκρανώσατε, διεκράσατε, ἢ ἐκτηγάσατε, μᾶλλον ἐμεθύσατε, ἢ ἀποκαλυφθῆναι ἐσοιήσατε. ζ΄. σι. 154.

Δίνη, ἡ συρροὴ τῶν ῥευμάτων τῦ Ἀχέροντος. α΄. σι. 140.

Διοκλῆς, ὅτος Ἀθήνησιν φεύγων εἰς Μέγαρα, φιλόσοφος ὑσερφυῶς ὤν, ἔν τινι μάχῃ ἠρίσθυσι, καὶ ὑσειλασίζων τινὸς ἑρωμένῳ, ἐκεῖνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δὲ ἐτελεύτησεν. ὅθεν ἀγῶνά τε αὐτῷ σοιοῦσι τὸν Μεγαρεῖς, καὶ τιμὰς τὸν Ἥρωα. ιϛ΄. σι. 29.

Διώκει, ἐσὶ τῦ ἀγρεύει, καὶ αἰρεῖ. έ. σι. 107.

Δοκασεῖς, δόξεις, νομίσεις. α΄. σι. 149.

Δῦλος καὶ οἰκέτης, καὶ ὅτι Δελφίσι οἰκέτης γὰρ ὁ ἔτι ὑπὸ κύρισιν ὤν· δοῦλος δὲ ὁ ἀσειλεύθερος. έ. σι. 5.

Δράγματα τὰ σλεκόμενα φησὶ, τὰς σειρὰς, τὰς συμπλοκάς. ζ΄. σι. 157.

Δράγματα, καὶ ὅτι δράγματα τὰ σλεκθέντα τοῖς ἀρίσταις, ἔδοξε τὸ δράσσειν· ὅθεν καὶ δραχμή. έ. σι. 44.

Δραχμὴ, ἡ σληρῦσα τὸν χοῦν τῷ κέρματι. έ. σι. 44.

Δρέψασθαι, καὶ ὅτι τὸ δρέψασθαι κυρίως ὀσὶ βοτανῶν, καὶ ὀσὶ φύλλων, καὶ δένδρων, καὶ ὅτι λέγεται καὶ σαθητικῶς. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ ἄχρηστα. σημαίνει δὲ τὸ τίμων. ιά. σι. 27.

Δρῦϊνον σῶμ, τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. Θ΄. σι. 19.

Δρυμὸς, ὃς καὶ δρυμών. α΄. σι. 117.

Δρυὸς, καὶ ὅτι δρυὸς χρὴ σεῖσε, φησὶ, κιμαρὶς ἐτυμόδρυος, ἄλυφλος, ἄμυλος. Θ΄. σι. 20.

Δύμβρις, ἡ κατ' γλῶσσαν Θάλασσα. α΄. σι. 118.

Δύσερως, ὁ μὴ εὐδὼς ἐρᾶν. ζ΄. σι. 7.

Δύσερως, ὁ δύσκολον ἔρωτα ἔχων καὶ ἀσροσμύχανον. α΄. σι. 85.

Δύσκος, ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ἢ ὁ δυσχερῶς διακόμενος· οἱ δὲ δύσκος, ὁ κακοδαίμων. γ΄. σι. 24.

Δωριεῖς, καὶ ὅτι τὸν υ δίφθογγον εἰς ω τρέπουσι. ζ΄. σι. 151.

Δωριεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωριεῖς τὸν μέλλοντα τελείρης συζυγίας τῆς λαγύσης εἰς ζ Δελ τῦ ξ ἐκφέρουσι. α΄. σι. 12.

Δωριεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωριεῖς τὰ ὑσοτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν σροφέρουσι. α΄. σι. 51. 112.

Δωριεῖς, καὶ ὅτι οἱ Δωριεῖς τῶν εἰς ις λαγυσῶν εὐθειῶν σληθυντικῶν. ὁμοίως σαροξύνουσι καὶ μακρὸν

πρὸν ἴχνοι τὸ α. α'. σι. 110.
Δωριᾶς, καὶ ὅτι τὰ εἰς ται λήγοντα ἐπίθετα, ὅταν ἔχῃ τὸ ν παραληγόμενον καὶ προπερισπώμενον, παροξύνουσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσιν. α'. σι. 83.
Δωριᾶς, καὶ ὅτι οἱ Δωριᾶς, τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ἑνικῶν τῶν εἰς οις λήγοντα, εἰς ις ποιοῦσι, τὸ ο μόνον ἐκβάλλοντες, συρίζους συρίζις, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις. α'. σι. 3.
Δωριᾶς, καὶ ὅτι βραχύνουσι τὸ ζ εἰς τὰ, ἐξ ὧν συγκείμενον ἦν, σοιχεῖα. α'. σι. 7.
Δωριᾶς, καὶ ὅτι οἱ Δωριᾶς ποτὲ μὲν γράφουσι τὸ τ αὐτὶ τοῦ κ. ποτὲ δὲ τὸ κ αὐτὶ τοῦ τ. α'. σι. 1.
Δωριέων πενθάπολις, καὶ ὅτι ἦν Λίνδος, Ἄλυσος, Κάμιρος, Κῶς, Κνίδος. ιξ'. σι. 69.
Δωριέων ἀγών, καὶ ὅτι ἄγεται κοινῇ ὑπὸ Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, καὶ Ποσειδῶνι. ιζ'. σι. 69.
Δωρικὴ συναλοιφὴ τὸ χ' ἄτερος. ξ'. σι. 36.

Ε.

Ἔψιλὸν καὶ ὅτι Δωρικῶς οἱς α τρίπτωσι. α'. σι. 4.
ἔαρ ἐρόωσα, ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλάστησα· ἀπὸ τοῦ ἑανὸν τὸ ἔαρ τερπνόν. ιγ'. σι. 45.
ἕα καὶ ταῦρος ἀν ὕλαν. παροιμία ὅτι τῶν μὴ ἀναγριφούντων. διὰ τὸ, τὰς ταύρους ὕλης ὀπιλαμβανομένης ἁλίσκεσθαι εὐκόπως. ιδ'. σι. 43.
Ἑβρος, ποταμὸς καταφερόμενος ἀπὸ Ῥοδόπης, καὶ ἐξερεύγόμενος καὶ πόλιν Αἶνον. ξ. σι. 112.
εἴχρισον, ὅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν. να'. σι. 2.
ἔθειραι, αἱ μὲν ἔθους γινόμεναι τρίχες, αἱ δὲ ἔθους τιμιλεύμεναι. α'. σι. 34.
ἐθειράζειν καὶ κομᾶν ταὐτὸ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομᾶν ἐστὶ κοινόν· τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. α'. σι. 34.
ει. καὶ ὅτι τὴν ἡ δίφθογγον τρέπουσιν εἰς ει οἱ Δωριᾶς. α'. σι. 4.
εἰλιτινὴς ἀγρωστις, ἡ σωληραμμένη· καθὸ εἰλοῦνται ὑπὸ μῆκος, καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς. ἡ εἰλιτινὴς ἡ τανυμένη ἅμα καὶ ἑλισσομένη. ιγ'. σι. 42.
ἕλωτες, οἱ δηλεύσιος τῶν ἐλευθέρων παρὰ Λακεδαιμονίοις. ιε'. σι. 35.
ἕρπομες, ἀντὶ τοῦ ἀπειρχόμεθα, καὶ ὅτι τὸ ἕρπειν κυρίως ἐπὶ ὄφεως καὶ σκωλήκων καὶ ἑτέρων ἀπόδων ζώων λέγεται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νοθίστερον καὶ ἀσυθδὲ πορευομένων· πῶς δὲ ἐπὶ τοῦ βαδίζειν. ζ'. σι. 2.
ἑσπερίλος, ἀραιός. ιβ'. σι. 13.
ἑκάτη χθονία, ἡ περίβλεπτος περύτανις. β'. σι. 12.
ἐκ Διὸς, ὅτι ἀψευδής ἐστιν ὁ Ζεύς. ξ'. σι. 44.
ἐκέλευ, ἐκέλευσας, καὶ κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς ἐκέλευ. ἢ κέλω λέγεται τὸ προστάττω, ὁ παραταλικὸς ἐκελόμην ἐκέλω, καὶ Αἰολικῶς ἐκέλευ. γ'. σι. 11.
ἑκηλος καὶ εὐκελος. καὶ ὅτι χωρὶς τοῦ υ, δασυνόμενον, ὅτι δὲ προσλαβὸν αὐτὸ, ψιλοῦται. β'. σι. 166.
ἐκλελάθοσιν, λήθης ποιητικόν. ἀπὸ τοῦ λελάθω ἐφεξῆς. α'. σι. 63.
ἐκναισιῶνται, παραλύγουσι. ια'. σι. 88.
ἐκπεπότασαι τὰς φρένας, τὸν νοῦν ἐκπεπτωκυῖαν ἔχεις. β'. σι. 19.

INDEX.

ἐκ πίθου ἀΐλλως, ἐκ περιουσίας· παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν εὐουσίᾳ ζώντων. ι΄. σι. 13.

ἐκ ποδὸς ἄινυ κραίνων, ἐκ βάθους, ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ. ζ΄. σι. 6.

ἐκ ψυχῆς, ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας. η΄. σι. 35.

ἐλαιὸς, ὁ ἀγριέλαιος, ἐξ οὗ ὁ ὀλυμπιακὸς στέφανος σύκειται. δ΄. σι. 7.

ἐλίκας εἶον, τὸ ὄρυς τὸ ἀκρωτήριον. α΄. σι. 125.

ἑλικλαὶ, περιειλημένην. α΄. σι. 129.

ἐλινύω, τὸ βραδύνω· ἐλινύσαι τὸ καῦμα, ἤγουν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἠρεμεῖν. ι΄. σι. 51.

ἐλίχρυσος, εἶδος φυτοῦ, ἢ τὸ ἄνθος ὅμοιον κρόκῳ· καὶ οἷον χρυσοειδές. κατ' ἄλλους δὲ βοτάνη. α΄. σι. 30.

ἕλκες τὰς ᾠδὰς, βαδίζεις. ζ΄. σι. 21.

ἕλλοπες, οἱ ἰχθύες. ἢ ὅτι τὸ ἐν λεπίσιν ἔτι, ἢ ὅτι τὸ λιπιδωτὸν τῶν ἰχθύων, ἢ ὅτι τὸ ἐλλέπεσθαι φωνῆς. α΄. σι. 43.

ἑλλοπιεύειν, τοὺς ἰχθῦς ἀγρεύειν. φ΄. σι. 43.

ἑλυγίχθης, Δωρικὸς ἀόριστος παθητικός. α΄. σι. 98.

ἔμβρυον, ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ τὴν βορὰν ἔχειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύειν καὶ αὔξεσθαι. θ΄. σι. 19.

ἐνδοῖ, ἀντὶ τοῦ ἔνδον, τοπικὸν ἐπίρρημα, ὡς τὸ Μεγαροῖ, Πυθοῖ καὶ ὅτι ἀντιπίπτει τούτοις οἴκοι. ιε. σι. 1.

Ἐνδυμίων, καὶ Ἐνδυμίωνος πέρι. γ΄. σι. 50.

ἐνάργει, τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μίξιν. δ΄. σι. 61.

ἔνηοι, οἱ πανηλικαιδεκαέτεις καὶ νεοχειροτόνητοι. η΄. σι. 3.

ἐνόρχην, τὸν ὄρχεις μεγάλους ἔχοντα. γ΄. σι. 4.

ἐξαλάπαξε, ἐδαπάνησεν. β΄. σι. 85.

ἑορτὴ Ἀρκαδική. ζήτει ἐν τῷ Ἀρκαδικῇ ἑορτῇ.

ἐπ' Ἀλφεῷ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸν Ὀλυμπίαν. θ΄. σι. 6.

ἐπαναφορὰ, καὶ ὅτι γίνεται, ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν. θ΄. σι. 1.

ἐπάξια, ἀντὶ τοῦ ἐπήξω. οἱ δὲ Συρακούσιοι ἀφὸ τοῦ α προφέρουσι τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ παρατατικοῦ μέσου ἀορίστου. θ΄. σι. 28.

ἐπίπλαρον, καθὸ τῶν πλαρεμῶν οἱ μὲν εἰσὶν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. ζ΄. σι. 84.

ἐπιστόμιοι, οἱ ἐσόμενοι καὶ μέλλοντες ἔσεσθαι, ἤτοι οἱ μεταγνώσεροι. ιβ΄. σι. 11.

ἐπιμελητὴς, ὁ ἐργοδότης. ι΄. σι. 54.

ἐπὶ ξηροῖσι καθιζῶν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κενοῖς. α΄. σι. 57.

ἐπίσκοπος, φύλαξ. η΄. σι. 6.

ἐπίσπαρα, ἄπερ ἐπισπάρησαν. ια΄. σι. 2.

ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες, αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸν τύμβον φέρουσαι τῷ πατρὸς αὐτῶν, ἢ ὅτι ἐπὶ τάφοις ὡς ἐπιπολὺ διατρίβουσι. ζ΄. σι. 23.

ἐπύγιζω, πυξμαῖς ἔτυπτον, ἔκρυον, ἢ ἐπέραινον, ἐδάτουν. ε΄. σι. 41.

ἔρατα, αἰνῖ τῷ ἐρᾷ, ἔρωτι τινὸς κατέχεται. β΄. σι. 149.

ἐργατίνης, ἐργατίνου. β΄. σι. 1.

ἔρδειν, ποιεῖν. β΄. σι. 15.

ἐρείδω καὶ ἐρίζω ἀμφίβολοι, ὅτι ἐρίζειν ἐπὶ λόγων, ἐρείδειν δὲ ἐπὶ πραγμάτων. ι΄. σι. 24.

ἐριθακὸς, τῷ ἔριθος ὑποκορισμῷ· ἢ ὄνομα κύριον· ἐστὶ δὲ καὶ ὄρνιον. γ΄. σι. 35.

ἔρμθοι, οἱ ὑπουργοὶ, ἤγουν ἐφυργοί. ιε΄. σι. 80.

ἔριφος καὶ χίμαρος, καὶ ὅτι ἀμφίβολον. ἔριφος μὲν μέχρι τριῶν καὶ τετραέτων μίλων. χίμαροι δὲ ἐπὶ πλεῖον ἕως ἐναύτου, τουτέστιν ἕως ἂν τέκωσι καὶ ἀμελχθῶσιν. α΄. σι. 6.

ἐρίφων πέρι, καὶ ὅτι αἰτίρες εἰσὶν οἱ ἔριφοι, καὶ ὅτι τούτων ἀνατελλόν-

των ἀγριαίνεται ἡ θάλασσα. καὶ ὅτι ἐσκωπτίζεται καλῶ τοὺς ἰρίφους, ὅτι διωκόντων τῶν δύο ἰρίφων ἐσκίρησε, λύτ. παράσκ. ε'. σι. 53.

ἴρηκας, καὶ ὅτι κυρίως ἐπὶ ὄφεως, καὶ σκολιόκας, καὶ ἑτέρων ἀετώδων ζώων λέγεται. ζ'. σι. 2.

ἐρέω, ἐλεύσομαι. ε'. σι. 45.

ἐρωτύλ., ἐρατὸς, ὑποκοριστικῶς· καὶ ὅτι παροξυνόξυτα τὰ τοιαῦτα πλὴν τοῦ ὄξυ., καὶ τοῦ Ἰτυλ. γ'. σι. 7.

ἐσθύμιθα, καθιζόμεθα, ἢ καθίσωμεν. α'. σι. 21.

ἐς τίλ., ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ, τελευταῖον. β'. σι. 152.

ἐσχατόιπλα τὸν ἐν ἐσχάτοις μέρεσι τῆς ὁπλα. ζ'. σι. 77.

ἐς ὑραιὸν ἁλιεῦμαι, ἐκ δυσχερείας ἐς τὸν εὐραιὸν ἀναδήσομαι. ε'. σι. 144.

Ἐτεόκλειοι Χάριτες, διὰ τὸ Ἐτεοκλέα τὴν Κηφισοῦ πρῶτον ἐπιθύσαι Χάρισιν ἐν Ὀρχομενῷ τῇ Μινυείῳ. ιε'. σι. 104.

εὐ. ὄριον, τινὲς ὅλον τὸν ἰσθμόν. μᾶλλον δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν τραμπλωιαῖον καιρὸν οὕτω καλεῖ. ζ'. σι. 85.

εὖ ἴλκων, εἴρεται μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν, τῶν εὖ νέμεσθαι καλῶς ἕλκειν. ιγ'. σι. 15.

εὐκριθον, ἀπὸ μέρους τῆς κριθῆς τὸν εὔκαρπον παρεδήλωσε· ἅμα δὲ εὔχρηστον τὴν ἀλωὴν λέγει τὴν εὔσιτον, διὰ τὸ δοκεῖν πρώτου εὐρεθῆναι τὸν τῆς κριθῆς καρπόν. ζ'. σι. 34.

εὐκλὸς, μακάριος· ἢ ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκλεῆς· ἀπευκλὲς δὲ καὶ ἀπευκλεᾶτος, ὁ μισητός. ι'. σι. 52.

εὐτάκλα, εὐκόλως πεπηγυμένα. α'. σι. 129.

εὖρι θεὸς τὸν ἁλιτρὸν, παροιμία. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν διδόλων εἶκτὸν τῆς ἁμαρτίας. ἢ κ' τῆς παυχωμένων, ὅτι ἐμπέσουσιν εἰς ἃ ἐκφεύγουσι. ε'. σι. 17.

Εὐρύθεμις καὶ Κοτίλη, ἐν τῇ Κοτίλῳ.

Εὐρύτυλος, καὶ Κλυτίας· καὶ ὅτι τούτων περὶ ἱστόρηται ὅτι ὕτοι εἰσὶν οἱ ἐπὶ τ' Ἡρακλέους πολιορκίας τὴν Κῶ κατοικήσαντες, καὶ ὑποδεξαμένοι τὴν Δήμητραν, καθ' ὃν καιρὸν ᾤρμησε ζητοῦσα τὴν Κόρην. ζ'. σι. 5.

εὐρὼς, κυρίως ἡ πρασινώδης ὁμίχλη. δ'. σι. 28.

εὖσα, ἤγουν ὕσα· τὸ δὲ εὖσα ἀπὸ τοῦ ἑῶσα γίνεται. β'. σι. 76.

ἐφίλαθεν, ἐφιλάθησαν, ἢ φιλῶσιν. ἐστὶ δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει. ζ'. σι. 60.

ἐφίσδει. ε'. σι. 97.

ἐχάνδανε, ἐχώρει· ἀπὸ τοῦ χῶ, τὸ χυρῶ, χάδω· καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω χανδάνω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἥδω τὸ ἀνδάνω. ιγ'. σι. 57.

ἐχθρὸς, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τοῦ ἐχθαίροντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπηχθημένου· καθὸ καὶ ἐθλιβόμενα. ε'. σι. 23.

ἐχθρὸς, τοὺς Καρχηδονίους. ιε'. σι. 85.

ἔχω ἐδ' ἅλις ὕξως, ἐπὶ ἀπορίας. ι'. σι. 13.

Ζ.

Ζᾶτεῦσα, ζητοῦσα. α'. σι. 85.

Ζατρίκιοι, παιδιᾶς εἶδος. ε'. σι. 18.

ζείοιλες, οἱ ταχεῖς. ε'. σι. 79.

ζῶα, καὶ ὅτι τῶν ζώων πολλὰ ἀπὸ φωνῆς ἔχει τὴν κλῆσιν. ζ'. σι. 139.

ζῶτ' ἄφις, ἀντὶ τοῦ ταχύ. ι'. σι. 79.

INDEX.

H.

Ἡδωνὸς, ἴδιον Θρᾴκης. ζ'. σι. 111.

ἠλαίνονται, ἐξέμβοσθαι, πλανώμεναι σρίφεσθαι. ζ'. σι. 23.

ἦλιξ, τὸ ὑπόδημα. δ'. σι. 56.

ἥμενος, καθιζόμενος, ἀπὸ τῦ ἕω τὸ καθίζομαι. ἧμαι, καὶ τὸ παθητικὸν εἶμαι ἧμαι· ἡ μετοχὴ, εἵμενος, ἥμενος. α'. σι. 48.

ἧμαι, ἀντὶ τῦ ᾗ)· γίνεται δὲ ἐκ τῦ ἔμμαι, ἐκβολῇ τῦ σρώτυ μ, καὶ τροπῇ τῦ ε εἰς η, καὶ ἀποκοπῇ τῆς αι διφθόγγυ, ἧμαι. β'. σι. 41.

ἧμις, ἀντὶ τῦ ᾗ), Δωρικῶς. ζ'. σι. 86.

ἡμιγλύφους, ὁ ὕπω πάσαν γλύφυ πεπληρωμένην ἔχων γλυφίαν. ς'. σι. 3.

ἡνδάνυ, ἀπὸ τῦ ἥδω τὸ εὐφραίνομαι. ιγ'. σι. 57.

ἠνίδε, ἀντὶ τῦ ἰδέ. δασυύσεται δὲ καὶ ὀξύνεται τὸ ἠνί, καὶ παρ' Ἀτθικοῖς ὕτω σροφέρεται. γ'. σι. 10.

ἠρία, οἱ τάφοι, παρὰ τὸ ἠηρίδαι τῇ γῇ· ἢ παρὰ τὴν ἐπιχομένην τοῖς νεκροῖς ἦρα, ἤγυν γῆν, ἢ ἐσιν ἱερά. β'. σι. 13.

ἤρυγεν, ἤγυν ἐχώρει. ιγ'. σι. 58.

ἡρώησε, κατέλιπεν, ἐξέφυγεν. ἀπὸ τῦ ἐρωεῖδαι. ιγ'. σι. 74.

ἧς ἦν. ς'. σι. 2.

ἥσυχα, καὶ ὅτι ὁ Μύρμηξ παρώξυνεν, ἵνα ᾖ ἀντὶ τῦ ἡσύχως, αἰγυπιῶν ὅτι τὰ εἰς α ὑδέτερα πληθυντικὰ ἀπὶ τῶν ἐπιρρημάτων πολλάκις λαμβάνεσθαι. β'. σι. 110.

ἠχῆεν, καὶ ὅτι ὁ ἱεροφάντης τῆς Κόρης ἐπικεύειν ἐώθει Ἀθηναίοις τὸ καλούμενον ἠχεῖον. β'. σι. 36.

Θ.

Θαλλὸς, ἁπλῶς λέγεται θαλλὸς, σὰν τὸ τιθηλάς· κυρίως ὁ τῆς ἐλαίας βλαςός. δ'. σι. 45.

Θαλύσια, ἑορὴ ἦν ἐπιτέλεν μ τὴν συλλεγομένων τῶν καρπῶν. ζ'. σι. 1.

Θαλυσιὰς ᾠδὸς, ἐπὶ Θαλύσια ἀναμίμνε. ξ'. σι. 31.

Θᾶσαι, θίασαι. γ'. σι. 12. καὶ δ'. σι. 50.

Θάλω, ξύλον τὶ ὃ καλεῖται σκευθάριον, ἤγυν Σκυθικὸν ξύλον. τύτῳ δὲ τὰ ἵρια βάπλεσι, καὶ ποιῦσι μήλοια, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζυσι, ἔσι δὲ τὸ ποιῶς λεγόμενον χρυσόξυλον. ἄλλοι φυτόν τι χλωρὸν, ὅθεν καὶ τὴν Θαψίαν σρὸς τὰ ὑπώπια· βάπλεσθαι δὲ ἐκ ταύτης τὰ προκοσιδῆ. β'. σι. 88.

Θολίαν, τὸ σκιάδιον, τὸν πίτασον. ιγ'. σι. 39.

Θόωσα, ἡ μήτηρ τῦ Πολυφήμυ, Φόρκυνος θυγάτηρ. ια'. σι. 67.

Θρᾴκη, καὶ ὅτι ἡ Θρᾴκη ἀνέμων ἱρλασήριον ἐκαλεῖτο. ζ'. σι. 121.

Θρίψαι λυκισεῖς, παροιμία ἐπὶ τῶν κατ' αὐτῶν ποιήλων τι. ε'. σι. 38.

Θρὶξ ἀνὰ μίσον, ἤγυν ὀλίγυ δίσαια τὸ μεταξύ. ιδ'. σι. 9.

Θρίον, κυρίως τὸ τῆς συκῆς φύλλον, παρὰ τὸ εἰς τρία διαχισμένον θ)· καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῦ δὲ καὶ Θρίαμβος ὠνόμασαι. ιγ'. σι. 40.

Θρόνα, καὶ ὅτι κῦ Θεσσαλοὶ ὕτω λέγυσι τὰ ποικιλμένα ζῶα. κῦ Κυπρίους δὲ τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια, κατ' Αἰτωλοὺς τὰ φάρμακα· Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα. ς'. σι. 59.

Θύειν, ἀντὶ τῦ τῶν παρόντων ἀπάρχεσθαι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν.

χρῆσιν· ἤτοι γὰρ ὑπ' ἐπὶ τῆ σφάτλιον τοῦτο ἐτίθουν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ἐπὶ τῆ ἀπαέρχεσθαι τῶν παρόντων· τὸ ἧδιον δὲ καὶ τὸ ζῆζειν λέγεται ἐπὶ τῶν σφαγίων· λέγεται δὲ καὶ αὐτὶ τῆ καίειν καὶ ὲν πυρὶ τιθέναι τι, καθὸ καὶ ἐνιαῦθα. β'. σι. 3.

Ἐνλήματα, τὰ ἄλφιτα τῶν θυσιῶν φαρμακίδων. β'. σι. 18.

Θύμβρις, ποταμὸς Σικελίας· καὶ ὅτι κατά τινα γλῶσσαν Θύμβρις λέγεται ἡ θάλασσα. καὶ ὅτι κατ' ἄλλως Δύμβρις· καὶ τὰ ἰσορέμενα τῆ ποταμῆ περι. α'. σι. 118.

Θυσῶ, πυρὶ καίσω. β'. σι. 33.

I.

Ἰαίνει, εὐφραίνει. ζ'. σι. 29.

Ἰάλεμος, ὁ θρῆνος. ι'. σι. 41.

Ἴδαι, καὶ ὅτι ἴδας φασὶ πάτλα τὰ ὑψηλὰ ὄρη· ἀπὸ τῆ ἀπ' αὐτῶν δύεσθαι ὁρᾶν πάτλα. ιζ'. σι. 9.

ἰδὶ, καὶ ὅτι τὸ ἰδὶ ἀντὶ τῆ καὶ γράφεται· καὶ ὅτι κατὰ παλαιόν τι σχόλιον τινὲς χωρὶς τῆ δ γράφουσιν, ἐκλείνουσι δὲ τὸ ι, ἵνα αἰτωνυμία τυγχάνῃ ἡ δεικτική. ε'. σι. 9.

ἴθυ, εὐθύ. ιε'. σι. 42.

ἰλαθι, αὐτὶ τῆ ἱλάσθητι, κατ' ἀποκοπὴν Δωρικῶς. ιε'. σι. 143.

ἰλιὸν, τὸν φωλεὸν, ἀπὸ τῆ τὰ ἀρκτίδα ἐν αὐτῷ εἱλεῖσθαι. ιε'. σι. 8.

Ἰμέρα, καὶ ὅτι πόλις ἐν Σικελίᾳ, καὶ πηγὴ ἀφ' ἧς ῥεῖ πόλαμὸς ὁμωνύμως τῆ πηγῆ καλούμενος· ἐνταῦθα δὲ τὸν πόλαμὸν λέγει. ε'. σι. 124.

Ἰμέρα, φλῶσις γυνικὴ, καὶ ὅτι πόλις Σικελίας, καὶ πηγὴ, καὶ πόλαμός. ζ'. σι. 75.

ἴονθοι, ἢ ὄνθοι, φύσκαι ἐπὶ τῆς ἐινὸς λόβκαί. ιβ'. σι. 24.

ἴυλος, ὕμνος ἤτοι λιγόμβος. ι'. σι. 41.

Ἱπποκόωνι καὶ Ἱπποκίωνι, διάφορος γραφῆς ἐν τῷ, παρ' Ἱπποκόωνι πολαύλει· καὶ ὅτι ὁ μὲ παρ' Ἱπποκόωνι γράφων λέγει, τῷ πόλαμῷ· ὁ δὲ παρ' Ἱπποκίωνι, λέγει τῷ ἤτοι καλυμένῳ. ι'. σι. 16.

ἱππομανὴς, φυτὸν μὲν καὶ τὸν Θεόκριτον· κατὰ δὲ τὸν ἀθετλὸν σαρκίον φυόμενον ἐπὶ τῆ μετώπῳ γλοιῶδες, ἔλατῖον ἰχάδος· ἴσως δὲ φυτὸν αὐτὶ τῆ φύματος. β'. σι. 48.

Ἱπομένης, ὁ Ἄρεος, τῆς Σχοινέως Ἀταλάντης δρομαίας; ἐραστὴς, καὶ τὰ ἰσορέμενα τῆ Ἱπομένους, καὶ τῆς Ἀταλάντης πέρι. γ'. σι. 49.

ἰσοπαλὴς, ἴσος ἐν κλήρῳ· παλὸν δὲ ὁ κληρος, ἢ ὲκ τῆ πάλη. ε'. σι. 30.

ἰχάδες Ἀτλικαὶ, καὶ ὅτι ἡδεῖαι αἱ Ἀτλικαὶ ἰχάδες· α'. σι. 147.

ἰχία, τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ἑκατέρων τῶν μερῶν ὀστᾶ, ἐν οἷς ἵζανται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. ς'. σι. 30.

ἰῦγξ, καὶ ὅτι ὄρνεον Ἀφροδίτης, ὃ καὶ αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας· καὶ ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ παρὰ Ῥωμαίοις στροφιγγὶς καλουμένη· καὶ τὰ ἰσορέμενα τῆ Ἴυγος πέρι. β'. σι. 17.

ἰύζειν, τὸ λιγυφωνεῖν· κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν. η'. σι. 30.

ἰϋκλὰ, Δωρικῶς αὐτὶ τῆ ἰϋκλὴς. ε'. σι. 30.

K.

Κάλιλος, ὁ τῶν δρομέων ἀφετηρία. η'. σι. 58.

Καθαι-

INDEX.

καθαίρειν, τύπλειν, ἐκδέρειν· ἐκάθηρε, ἔτυπλε, ἔκδειρε. ε'. ς. 119.

καθαρῶ ἀργυρίω, καθαρῦ ἀργυρίω. ιά'. ς. 36.

καθίξας, Δωριικὸν, τροπῇ τοῦ σ εἰς ξ. οἱ δὲ Δωριεῖς τὸν μέλλοντα τῆς τελάρτης τῆς ληγούσης εἰς ζ, ἀλλὰ τοῦ ξ ἐκφέρουσιν. α'. ς. 12.

καιρὸς ἢ χρόνος, ἢ ὅτι χρόνος τὸ συμπαρεκτεινόμενον τῇ συσάσει τοῦ κόσμου ἀφόρισμα· καιρὸς δέ ἐστι χρόνος δέων· ἢ ὅτι καιροὶ λέγονται ἢ αἱ τοῦ ἐνιαυτοῦ ὧραι. ζ'. ς. 1.

κακοχρεάσμων, κακὸς εἰς τὸ χρῆσθαι αὐτῷ τινα, ἢ λειποσάρκος, ἀφὶ τοῦ ταύρου· ἔνιοι δὲ γράφουσι, κακοχρέασμον γὰρ ὁ δᾶμος. δ'. ς. 22.

κακόκναμοι, ἐπειδὴ αἱ αἶγες ἔχουσι λασίους πόδας, ἢ ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν κρημνῶν, κακόδερμοι. δ'. ς. 63.

καλαμαῖα, ἀντὶ τοῦ ἀγραία. ἔστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, ἢ καλεῖται μάπλις. ταύτην δέ φησιν εἰ φωβοληθῇ τινὶ τῶν ζώων, ἐκείνῳ κακὸν γίνεσθαι. ε'. ς. 18.

καλαμαία, κοινῶς ἡ καλάμη. α'. ς. 52.

καλαμεύτας, τοὺς θερισάς. ε'. ς. 111.

καλάμη, τὸ καλαλειπόμενον ἡ φελειπόμενον ἐκ τοῦ θεριζομένου σίτου καλαμῶδες. ἢ τὸ τῆς κριθῆς. ταύτην δὲ παρὰ ὕσαν ὑποτεμνόμενοι, φυσῶσιν ἐν αὐτῇ ἢ αὐλίζουσι. ε'. ς. 7.

καλὰν, ἢ ὅτι ἐπίθετόν ἐστι φῶς· τὸ καίζω ῥῆμα, ὃ δηλοῖ τὸ κοσμῶ, ὃ μέλλων κάσω· ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα καλὸς, τὸ θηλυκὸν καλή. ἢ ἀπὸ τοῦ καλῶ. α'. ς. 52.

καλλητίδα, τὴν ἄγρωστιν, ἰδιωτικῶς. ιζ'. ς. 42.

καλπίδα, τὴν ὑδρίαν τὴν ξύλινον. ε'. ς. 127.

καλυδώνιον ἔνδρα, τὸν Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἦν ἐκεῖθεν. ιξ'. ς. 54.

καλύκεσι, κάλυξι, κορύμβοις. γ'. ς. 23.

καπυραὶ, αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. διὰ τὴν θερμότητα, ἢ λευκότητα. ς'. ς. 16.

κάρεια, ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνείου, ἀπό τινος Κάρνου μαίλιος τῶν Ἡρακλειδῶν, ἢ ταύτης τῆς ἑορτῆς περὶ τὰ μυθολογούμενα ἢ θρυλλούμενα. ε'. ς. 83.

καρπῷ κρεκόσειλι, κρέκειν χρεισὰν ἔχοντι. α'. ς. 31.

Καταλίδες, ἀπὸ τῆς ἐν Δελφοῖς κρήνης, ἔνθα αἱ Μοῦσαι λατρεύουσι. ζ'. ς. 148.

καταθύσομαι, ἢ ὅτι ὁριστικὸν αὐτὸ ὑποταπτικῶς. β'. ς. 3.

κάταυλις, κατωφερὴς, ὅπερ ἀναυλίον ἐστὶ τῷ ἄναυλις. α'. ς. 13.

καταπτυχὲς, τὸ διπλυχον ἢ διπλοῦν· λέγει δὲ τὴν διπλοΐδα. ιε. ς. 34.

κατασμύχων, ἢ ὅτι σμύχω τὸ καίω ψιλόν· σμήχω δὲ τὸ καθαίρω ἢ ἐξ οὗ ἢ σμῆγμα τὸ σαπώνιον. γ'. ς. 17.

καταχὴς, κατωφερὴς, ἢ ἠχῆν, ἢ τὸ καταχεόμενον, ἢ ὑπηχῶν ἢ ὑποῤῥοιζῶν ἐν τῷ καταφέρεσθαι. α'. ς. 7.

κατίβα ἀφ' ἑστῶ, κέκοπται ἀφ' ἑστῶ, ἢ καθῃρέθη, ἢ οἷον ἔκυφάνθη. ιά. ς. 35.

καὐλήλασα, ἐπήραινον. ε'. ς. 116.

καύκασον ἰχαλόεντα, τὰ φὶ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς ὄντα. ζ'. ς. 74.

καχαξῶ, καταστιλάσω. ε'. ς. 142.

καχλάζοντα, ἠχοῦντα· ἢ καχλάζων. τὸ ψοφοῦν τὸ κῦμα φερόμενον ὑπὸ τοῦ κάχληκος· ἐστὶ δ' ὀνοματοποιία ὁ τρόπος. ς'. ς. 12.

κεὶς ὥρας κἤπειτα, αὐτὶ τοῦ, ἢ εἰς ὥρας ἢ εἰσαεί. ιά'. ς. 74.

κεκλυσ-

κεκλυσμένου, λελουμένου, κεχρισμένου. α'. σι. 27.

κεκρυπτιδωμένοι ἄνδρες, οἱ ἐν σώλοις γραΐδιῶται. ιε'. σι. 6.

κεκρυταμένοι, Ἡσιόδειοι, ἰθάδες πανύργων ἔργων· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκυφαλωμένων χαλκῶν. ιε'. σι. 49.

καλύβη, ὄνομα σώλιος· ἐστὶ δὲ καὶ στήριον ξύλινον κυλικιῶδες. β'. σι. 2.

κινεῖν, κινὸν τὸ μίτρον. ιε'. σι. 95.

κίονίαι, κᾶν;), καθίζων;). ε'. σι. 129.

κερυλλίδες, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἑλκόμεναι. ε'. σι. 145.

κερυχίδες, ἡ κεκρατημένα τοῖς κέρασιν, ἡ αἱ ἄλλα κέρατα ἔχουσαι. ε'. σι. 145.

Κῆι· ἀοιδὸς Σιμωνίδου φησί. ις'. σι. 44.

κήρυλοι, αἱ ἀλκυόνες κατά τινας, ὅταν γηράσωσι. ζ'. σι. 57.

κῆφα, καὶ ἴφη. α'. σι. 82.

κιανοί, οἱ τὴν κίον οἰκοῦντες; ἢ τις νῦν καλεῖται Πρῦσα, ἀπὸ τοῦ τῶν Ἀθλιωῶν βασιλέως Πρυσίου. ιγ'. 30.

κιλλίζειν, τὸ σαλεύεσθαι καὶ κινεῖσθαι, ἢ τὸ τιλὶ ὀσφὺν κινεῖν, μεταφορικῶς, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρᾳ κιλλίδος· ἐστὶ δὲ πόραξ σιδηροῦς ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατῶν τιλὶ θύραν, ἢ ἀπὸ τοῦ κίλλου, ἵνα οἱ συσσυγίδα καλῶσι. ε'. σι. 117.

κίναδι, πανοῦργε· οἱ γὰρ Σικελιῶται τιλὶ ἀλώπεκα κίναδον λέγουσι· κίναδος δὲ πρὸς τὸ κινεῖσθαι τὴν αἰδώ. ε'. σι. 25.

κιναίθα, ἡ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν ταχεῖα αἰξ· ἀπὸ τοῦ κινῶ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω, δύκινθος. α'. σι. 150. καὶ ε'. σι. 108.

Κῖος, ἡ Πρῦσα νῦν καλουμένη. ἐν τῷ Κιανοί.

κίσσα, εἶδος ὀρνέου ἀμύσου, ἐπιθυμητικοῦ, μιμητικοῦ· ὅθεν ἐπὶ γυναικῶν τὸ κισσᾶν προσλαμβάνεται, παρόσον μὴ ἡσυχάσαι ἀηδίζουσαι πρὸς τὸ ποιεῖν. ε'. σι. 136.

κισσαίθα, ὄνομα αἰγὸς ἡ πρὸς τὸ ἡσυχᾶν διάπυρος καὶ θερμή· ἀπὸ τοῦ κισσῶ τὸ ἡσυχῶ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω, ἢ ἡ κισσὸν λευκὸν καπνιζομένη. α'. σι. 150.

κισσὸς, εἶδος βοτάνης ἀκανθώδους ἰοειδεῖς ῥόδους ἐν ἴοις δὲ ῥοδόκισσος. ε'. σι. 131.

κισσὸς, καὶ ὅτι λευκὸς καὶ μέλας. ια'. σι. 46.

κισσύβιον, ποτήριον παρὰ τὸ χεῖδαι ἐν αὐτῷ τὸ οἶνον, χισσύβιον ὂν. ἢ ξύλινον ἔκπωμα κεκοσμημένον γόμφοις πολλοῖς, ἢ κανεῖον ξύλινον σωμικὸν, τὸ οἰκεῖον χισσύβιον, ἢ σκήριον ἀγροικικὸν, ἴσως ἀπὸ τοῦ κισσοῦ, ἐξ οὗ καλασκευάζεται τὰ ποτήρια· καὶ ὅτι κοινότερως καὶ ἐπὶ παίδων τῶν ξυλίνων ποτηρίων ὁ λόγος τίθεται, παρὰ τὸ χεῖδαι ἐν αὐτῷ τὸν οἶνον. α'. σι. 27.

κίτρα, κίδαντίφ. β'. σι. 161.

κλαξ, κλακὸς, παρὰ τὸ δαρκτῆσαι. ζ'. σι. 84.

κλασῶ, καὶ ὅτι τοῦ κλαίω μέλλων κλαίσω, παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει, οἱ ποιηταὶ δὲ κληΐσω λέγουσι; Ἡσιόδου τῆς δ' ὀφθάλμω, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η. εἶτα τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ι, κλάσω, καὶ κλασῶ Δωρικῶς, καὶ κλαξῶ ἀπὸ τοῦ κληΐζω, καὶ μέλλων κληΐξω, καὶ κλαξῶ. ε'. σι. 32.

κλητὸς, κεκλημένος. ζ'. σι. 84.

κλύζω, καὶ ὅτι ἐπὶ δύο λέγεται· ἐπί τι τοῦ διὰ κλυστῆρος ἰατρεύειν, καὶ ἐφ' ὑγρῶν, ὅταν τι ἐπίρρυπτται καὶ ἐπικαλύπτωσι. α'. σι. 27.

Κλυτία, Δυγάτης Μίρσου, μύστης Χάλκωνος. ζ'. σι. 5.

κναφὸν, ξανθὸν, ἢ λευκόν. λευκὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καρποῦ, ξανθὸν δὲ ἀπὸ τοῦ ἄνθους.

INDEX.

ἄνθυς. ἡ τὸ τῦ κνήκυ ἄνθ⊙, ζ. ϛι. 16.

κνάκωνα, τὸν κνήκυ χροιὰν ἴχοιλα, ἡ τὸν λευκὸν τράγον· ἀπὸ τῆς κνήκης τῦ σπέρματ⊙ λευκῦ ὄντ⊙, ἢ λάγνου. γ'. ϛι. 5.

κνίδη, ἀκαλήφη παρ' Ἀτλικοῖς. ζ'. ϛι. 110.

κνίζα, φυτὸν χορλῶδες, ὃ αἱ Θεσμοφοριάζυσαι διὰ τὼ ἀγνείαν ϛιβαδοποιῦνται. δ'. ϛι. 25.

κνίσδων, εἰς ἔρωλα διιζέρων. ϛ'. ϛι. 25.

κνὶψ, ζῶον βραδυκίνηλον. ιϛ'. ϛι. 93.

κνύζα, φυτὸν ψυλλικώταλον· ἀντὶ τῦ κύνυζα νῦν. ζ'. ϛι. 68.

κνυζᾶδαι, ϗ ὅτι ἐπὶ τῶν γυναικῶν λέγε⁾ κυρίως, ὅτε προσιεχόμναι τινὶ φωνὼ ἀπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσιν· κατ' ἄλλυς δὲ κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρτέων· καὶ αχρηϛικῶς ⁾ ἐπὶ τῆς ἡσύχυ ϗ ἀσήμυ ὑλακῆς τῶν κυνῶν· ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῶν βρεφῶν. β'. ϛι. 109.

κόλε, κολοβὲ, ⊙ὖ τραγῦ. κόλος ⊙ὖ λέγεται ὁ μὴ ἔχων κέρατα. η'. ϛι. 51.

κόλον δόρυ παρ' Ὁμήρῳ. η'. ϛι. 51.

Κόλχοι, ἀπὸ Κόλχυ τῦ φάσιδ⊙. ιγ'. ϛι. 75.

κομάσαι, βλαϛησάτω. ά. ϛι. 133.

κονία, ἡ ἄσβϵϛ⊙. ά. ϛι. 30.

κονιάω, τὸ ἀσβέϛῳ χρίω. ά. ϛι. 30.

κορεῖτ, τὸ καλλωπίζειν. ά. ϛι. 47.

κορίσασθαι, χορλαθῆναι. η'. ϛι. 67.

κόρθυς, ὁ σωρός. ϵ'. ϛι. 46.

κόριον, κόρι ὑποκορισϵικῶς. ιά'. ϛι. 60.

κόροισφος, ὁ κόρην ὀφθάλμειος. δ'. ϛι. 62.

κορρέλω, τὴν γναθον ϗ σιαγόνα οἱ Ἀτλικοί. ιδ'. ϛι. 34.

κορυδαλίδες ἐπιλυμβίδιοι, ὐ τῷ ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες.

κορυδαλός· ϗ ὅτι ὁ κορυδαλὸς τῶν ὀρνέων πρῶτ⊙ ⊙ὖ τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομὰς ἀφικνεῖται, ϗ τελδυταῖ⊙ ὑποτρέφει. ι. ϛι. 51.

κορύνη, ῥάβδ⊙ ἐπὶ τὸ ἄκρον βάρ⊙ ἔχουσα, ῥόπαλον· ἔρϵται δὲ παρὰ τὸ κάρα, ἤγουν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχειν· ῥόπαλον δὲ ἀμυδηρὸν ἐϛιν ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον. θ'. ϛι. 23.

κορυπλίλ⊙, ὁ τοῖς κέρασι πλήττων, ἀπὸ τῦ κορύπλω, τὸ κεραλίζω. ϵ'. ϛι. 147.

κορύτλειν, κερατίζειν· τὸ ⊙ὖ κεραλίζει κορύτλειν οἱ Ἀτλικοὶ λέγουϛι, ὡς συλλεχύλειν ἀλλήλοις τῶν κριῶν, ϗ τὰς κορυφὰς πλητλόντων, ϗ ῥηγνυμένων. γ'. ϛι. 5.

κοσκινόμαντις, ἡ διὰ κοσκίνυ μαντευομένη. γ'. ϛι. 31.

Κοτλὼ ϗ Εὐρύθεμις, Τιμάνδρεως θυγατέρες, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεῖδαι, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς ϗ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἄφιξιν. ϛ'. ϛι. 40.

κοτυλαρὶς, ὄνομα κύριον, ἡ ⊙ὖ τὸν κότον, ἢ ἀπὸ τῆς ⊙ὖ Δωριεῦσι τιμωμένης Κοτλῦς. ϛ'. ϛι. 40.

κράδεα, κουῆς, ἡ κεφαλὴ, ἡ ἀνθοφόρ⊙ βοτάνη, μάκων. ιά'. ϛι. 57.

κοχύϵσκε, κατέτρεχε, καὶϵφέρϵτο, ϗ δαψιλῶς ἔρρει. κόχ⊙ γὰρ ὁ δαψιλὴς ῥῦς, κατ' ὀνομαλοποιΐαν. β'. ϛι. 107.

κρᾶθις, ποταμὸς ⊙ὖ Σύβαριν. ϵ'. ϛι. 16. ϗ 124.

κρανιάδες, αἱ Νύμφαι, αἱ πηγαῖ. ά'. ϛι. 22.

Κράνων, πόλις τῆς Θϵϛαλίας. ιϛ'. ϛι. 38.

κραπαϵδον, τὸ ἄκρον τῦ κάτω μέρους τῦ ἐνδύματ⊙. νῦν δὲ κράπαϵδον, μέρ⊙ τῦ κρεαπέδυ. β'. ϛι. 53.

Κρεώνδας, ϗ ὅτι ὁ Σκόπας Κρέωνδας. ά'. ϛι. 39.

κρηπῖδες, κεκρηπιδωμένοι ἄνδρες. ιϵ. ϛι. 6.

κρῆς, κρίας. α'. ϛι. 6.

κρῶσ⊙, τὸ ὑδροφόρον αἰγῶον. ιγ'. ϛι. 46.

κυανίαι, ϗ ὅτι κυανίαι ὑπὸ ἀνθρώ-

πων· ὑπὸ ϗ τῶν θεῶν ὅρκου φύλαι καλεῖσθαι. ιγ'. σι. 22.
Κύδων, φύλις Κρήτης. ζ'. σι. 12.
κυδωνικὸν, Κρητικόν. ζ'. σι. 12.
κυκλάμινος, βοτάνιον φοινίσσει, λεπτόφυλλον, ὅπερ χλιαδὶν φοινοῖ πρὸς χίμετλα. ί'. σι. 123.
κυλοιδιόωσις, οἰδήσεις τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τὰς ὀφθαλμούς· α'. σι. 38.
κυμαίθα, ὄνομα βοὸς ϗ αἰγὸς παρὰ τὴν κύμυθα· ἢ παρὰ τὸ αἴθη, ϗ τὸ κόμη, ἢ τὰς κόμας αἴθας ἔχουσα, τουτέστι ξανθὰς, ἢ ἰσχύμων. α'. σι. 46.
κύμινον πρίειν, ἐπὶ φυσώλων. ί'. σι. 54.
κυμινοπρίστης, ὁ φυσώλος. ί'. σι. 54.
κυύόσβατος, φυτάριον, ὅμοιον ῥόδῳ ἔχον τὸν καρπὸν, ἀκανθώδες, μυταξὺ θάμνω ϗ δένδρων. ί'. σι. 92.
κύπειρος ϗ ὅτι βοτάνη ἐστὶ μικρά τις ϗ εὐώδης. α'. σι. 106.
κύτισος, ϗ ὅτι κύτισος, αἴγιλος, ϗ χῖνος, θαμνοὶ ὡς ἐπινέμονται αἱ αἶγες. ί'. σι. 128.
Κῶς, ϗ ὅτι ἐν Κῷ ἐπεδήμησεν ὁ Θεόκριτος. ζ'. ἐν τῇ ὑποθέσει.
κωμάζειν, ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἑρωμένας ἀπιεχομένων. γ'. σι. 1.
κωμικὴ ἁμαξεύη. δ'. σι. 26.
κώμυς, ἡ δέσμη, ἤτοι τὸ δισμάτιον, ἢ δέσμη χόρτου ἱκανὴ εἰς τροφήν. δ'. σι. 18.
κώπαος, ὅτι λέγονται διὰ τὸ κέρατα, ἀφαιρεῖσθαι ϗ τραχέα ἔχειν, ὡς κώνυς, ἤγουν τροβόλους. ί'. σι. 102.
κῶρος, κῦρος νέος, ϗ κόρη, ἀπὸ τοῦ κορέω. α'. σι. 47.
κωτίλλη, ἡ χελιδών. ιά'. σι. 87.
κωτίλλοισαι, ἤγουν φωνησάσαι· κωτίλλη γὰρ ἡ χελιδών. ιε. σι. 87.

Λ.

Λαγωβόλον, ξύλον ᾧ ἁμαρτάνοντες οἱ λαγωοὶ βάλλονται. δ'. σι. 49. ϗ ὅτι τὸ λαγωβόλον, ὅπερ κορύνιον εἶπεν ἄνωθεν· ϗ ὅτι ἄρηται ἀπὸ τοῦ βάλλειν τοὺς λαγωούς. ζ'. σι. 128.
λαιοτομεῖς, θερίζοις· ἀπὸ τῆς λαΐνης τὸ χωράσιον. ί'. σι. 3.
Λακίνιον, ἀκρωτήριον, ἀπό τινος Λακίνης Κιρκυραίης, τῆς ὑποδεξαμένης Κρότωνα φεύγοντα, ἔχον ἱερὸν Ἥρας. δ'. σι. 33.
λαμπυρος, ὄνομα κυνὸς, ἀπὸ τοῦ λαμπρὸν ἔχειν τὸν ὀφθαλμὸν, ἢ πυρρόν. ἢ ὁ ὀπτιμέλως φυλάσσων. ἢ ἀπὸ τοῦ λαμπηρὸς ἴσως ἐστὶ· ἐπειδὴ κωφοὶ εἰσὶν ἀλώπηξιν ὁμοῖοι· λαμπηρὸς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ή'. σι. 65.
Λαμπριάδαι, ὁ τῶν λαμπριάδων δῆμος, ἀπό τινος Λαμπρίου. δ'. σι. 21.
λασίοιο, ἀντὶ τοῦ τετριχωμένου, ἐπ ἀντὶ τοῦ δασέως. ζ'. σι. 15.
Λάτυμνον, ὄρος Κρότωνος. δ'. σι. 19.
λαψῇ, ϗ ὅτι ἐκλέγεται τὸ λα, ἀπὸ τοῦ λάω Δωρικόν. α'. σι. 4.
λείδειν, ἐνίοτε αἰτεῖ τῇ αἰτέω, ἐνίοτε αἰτεῖ τῇ χρῆν ἁπλῶς. β'. σι. 3.
λελοίκει τὰ λίνα ἐκ μοιρῶν, ἐπεπληρώκει τὸ χρεών. α'. σι. 139.
λέοντες, ϗ ὅτι ἐν Σικελίᾳ λέοντες ἐκ εἰσι. α'. σι. 72.
λέπαργος. ὁ λεπρὸς, ἢ ὁ λευκοποίκιλος, ἢ ὁ λευκόπλευρος· ϗ ὅτι οἱ μὲ ἀπὸ τοῦ λέπας ἔχειν, ϗ τοῦ αἰγὸς, ὅ ἐστι λευκὸν ἔχειν τὸ δέρμα· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ λευκὸν εἶναι τὴν λαπάρας. δ'. σι. 45.
λεπρὰς, τραχεῖα, ἡ λευκὴ, ἤγουν ὑπὸ κυμάτων λευκαινομένη, ἢ ὑψηλή. α'. σι. 40.

λευκίτας, ἀπὸ τῆς λευκότητος τῆ τράγῳ περιποιημένου ὄνομα. ε'. σι. 147.
λῆς, βέλει καὶ θέλεις, ἀπὸ τοῦ λῶ· ἡ Δωρικὸν, καὶ ἀφαίρεσιν τῆς θε συλλαβῆς. α'. σι. 12.
λίθος, θηλυκῶς. ζ'. σι. 26.
λιμναῖος, αἱ ἐν ταῖς λίμναις ἀναστρεφόμεναι Νύμφαι. ι. σι. 17.
λίνον, ἀντὶ τοῦ ἐρίου, ὡς καὶ ποιηταῖς. α'. σι. 139.
λιπαραίου, τοῦ ἐν τῇ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ. β'. σι. 133.
λιπαρὰ παλαίτρα, ἐπεὶ οἱ παλαίοντες ἐλαίῳ ἠλείφοντο. β'. σι. 52.
λὶς, ὁ λέων, καὶ τὸν λὶν, τὸν λέοντα. ιγ'. σι. 6.
λὶψ, ὁ ἄνεμος. θ'. σι. 11.
λόρδωσις, κύφωσίς τις ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. ε'. σι. 43.
λυγιξεῖν, καταδῆσαι, ἢ τοῖς βιργίοις δῆσαι, ἤτοι λύγοις, ἢ κάμψειν, δεσμεύειν, α'. σι. 97.
λυγιξῶ, Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ λυγίσω. α'. σι. 97.
λυδία λίθος, ἡ δοκιμαίζουσα τὸν χρυσὸν, ὡς τὸ αὐρίσκεσθαι παρὰ Λυδοῖς. ιβ'. σι. 36.
Λυκαῖον, καὶ ὅτι χωρίον ἐστὶν οὗ ὁ ἐλθὼν τοῦ Λυκάονος Καλλιστὼ θυγατέρα, ἄρκτον ὖσαν, ὑπὸ Ἑρμοῦ τραφῆναι. α'. σι. 123.
Λυκώπη, πόλις Αἰτωλίας. ζ'. σι. 72.
λυκωπίτας, ὁ ἀπὸ Λυκώπης. ζ'. σι. 72.
λύκωπος, καὶ ὅτι δῆμος ἀποίκων. ζ'. σι. 72.
λυσιμελείας ὕδατα καὶ λιμοῦ, ἐν Συρακούσαις. ις'. σι. 84.
λυσσᾷν, καὶ ὅτι ἴδιον τῶν κυνῶν. θ'. σι. 11.
λυτίρσας, ᾠδὴ θεριγῶν, καὶ ἱστορία διεξοδικὴ Λυτίρσου περὶ. ι'. σι. 41.
λῶπι, θέλησι. θ'. σι. 14.

M.

Μαθηματικοὶ, καὶ ὅτι τῶν Πυθαγόρου, οἱ μὲν Σιβαρικοὶ ἐκαλοῦντο, οἱ δὲ πολιτικοὶ, οἱ δὲ μαθηματικοί. ιθ'. σι. 4.
Μαθηματικοὶ, οἱ περὶ τὰ μαθήματα γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικὰ ἐκ Πυθαγόρου. ιθ'. σι. 5.
Μαίναλον, ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου, τοῦ Λυκάονος, υἱοῦ Ἑρμοῦ. α'. σι. 124.
Μαιωτισὶ, Σκυθισί. Μαιῶται γὰρ οἱ Σκύθαι, οἱ περιοικοῦντες τὴν Μαιῶτιν λίμνην. ιγ'. σι. 59.
μαλακὸς ὕπνος, ὁ μαλακοποιός. ε'. σι. 51.
μαλθακὸς, ὁ τροφερός. ζ'. σι. 105.
μάλθη, κηρὸς ἀμόλυγη σωιζημένος. ζ'. σι. 105.
μάνδραν, τὴν τῶν προβάτων ἐρκύνην, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν, ἤγουν σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδὲς, ἔ φύρειν ἐώθασιν. δ'. σι. 61.
μανάκιον, κόσμος στρατηχήλιος. ια'. σι. 41.
μάνος, τὸ μανάκιον, στρατηχήλιος κόσμος. ια'. σι. 41.
μαντοφόρως, καὶ ὅτι ἔν τισιν ὕστερα γράφεται ἀντὶ τοῦ ἀμφορέως. ζήτει ἐν τῷ μάνος.
μάυλις, ἀκρὶς ἐν τῇ παλαίμῃ γινομένη, ἢ ὅτι προμαιδύεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακόχρους καὶ φρασίζουσα ὖσα, οἷς ἂν ἐντρανίσῃ ζώοις, κακὸν προμηνύει. ι'. σι. 18.
μαρύεται, πίπλεκται. α'. σι. 29.
μάσοκα, τροφήν. ιθ'. σι. 39.
μάταια τάλλα παρὰ Κρότωνα τάσια, ἐπὶ τῇ ἀνδρείᾳ τῶν Κροτωνιατῶν. θ'. σι. 33.

μάταν εἰς ἄνδρα γλωσσῶν, τυτέσι ματαιοπώγων ὑπάρχων· οἷον μάτλιν ἀνδρὸς πώγωνα ἴχων, διὰ τὸ μὴ χρῆσθαι τῷ ἀνδρὸς ῥώμῃ. ιδ'. σι. 28.

μάγα, μεγάλως, καλλιπολύ. ε'. σι. 80.

μεγαίρειν, ἢ ὅτι τὸ χθονεῖν· ἐνίοτε δὲ ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι, ὡς ἢ πᾶν, ἢ ὅτι τοῦτο σύνηθες τοῖς ποιηταῖς, τὸ φθονεῖν ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι χρῆσθαι, ἢ φθόνῳ ἀντὶ μέμψεως. ζ'. σι. 101.

Μεγαρεῖς, ὑβρισὺς λόγῳ ἄξιοι. ιδ'. σι. 49.

μεγαρεῖ, ὡς Πυθοῖ, τυπικὸν ἐπίρρημα. ιε. σι. 1.

Μελάμπους, ἢ ὅτι ἔτως ἐκαλεῖτο, παρόσον τὰς ὠδὰς ἐξεκαύθη ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ἢ τοῦ Μελάμποδος περὶ ἱστορία διεξοδική. γ'. σι. 43.

μελίζει, λιγυρῶς ἠχεῖ. ἢ ᾄδει. μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον. α'. σι. 2.

μελίσδεται, Αἰολικὸν, ἀντὶ τοῦ μελίζει. α'. σι. 2.

μέλιοναι, αἱ ἰταῖραι τῆς Δήμητρος. ιε'. σι. 94.

μελίτεια, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς λεγόμενον μελιοτρόπιον, ἢ ὅτι γλυκίζει. δ'. σι. 25. ἢ ε'. σι. 130.

μελιτῶδες, ὦ Περσεφόνη. ιε'. σι. 94.

μελίχλωρον, οἷον μελανοχρῶτα ἠρέμα, ἢ ὠλίαν μέλαιναν. ι'. σι. 27.

μελιχραί, χροιαὶ ἔχουσαι μέλιτος, κυτρινοειδεῖς. ε'. σι. 90.

μελίχρων, ἤγουν ἐοικυῖαν τῷ τὸ χρῶμα μέλιτι, τυτέσι σιτόχρων. ι'. σι. 27.

μελίχρων δὲ ἢ κιτρινοειδές. ε'. σι. 95.

μεσαμέριον, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας. ζ'. σι. 21.

μεσάτη, ἀντὶ τοῦ μέσῃ, παρὰ ποιηταῖς. ζ'. σι. 10.

μεσημβρινὸν, ἐκ τοῦ μεσημερινοῦ, ἐκλοπὴ τοῦ ι, ἢ προθέσει τοῦ β. α'. σι. 15.

μιλόρχμιον, τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν. α'. σι. 48.

μηκάδας, τὰς αἶγας. α'. σι. 87.

μήκων ἡ κιφαλὴ, ἢ ἀνθηφόρος βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγομένη κέδεια. ια'. σι. 57.

μῆλα, παῖλα τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. γ'. σι. 13.

μήλοισι βάλλει, μηλοβαλεῖ, εἰς ὄρωτα δηλονότι ὑπάγεσθαι βελομένην. ζ'. σι. 6. ἢ ε'. σι. 88.

μηνυτὴς ἢ ἄγγελος, ἐν τῷ ἄγγελος.

Μίδια, πόλις Ἄργους· οἱ δὲ κώμην αὐτὴν φησι. ιγ'. σι. 20.

μιδεᾶτις ἠρωΐνη, ἡ Ἀλκμήνη. ιγ'. σι. 20.

Μιλήσιοι τάπητες, ἢ ὅτι παρὰ Μιλησίοις οἱ τάπητες εἰς κάλλος ἐγίνοντο. ιε. σι. 126.

Μίλων, ἀντὶ τοῦ Μίλωνι, τὴν γὰρ δοθεῖσαν εἶπεν, ὁ Μίλων. η'. σι. 51.

Μίλων, ὁ Κροτωνιάτης, ὁ πολυφάγος λεγόμενος, ἢ περὶ τὸν τοῦ Μίλωνος τελευτῆς. δ'. σι. 6.

μινυροὶ, μινυρίζοντες, λεπτῇ φωνῇ θρηνοῦντες. ιγ'. σι. 12.

μιτύλαν, τὴν ἄκρων αἶγα. η'. σι. 86.

Μόλων ἢ Σίρων, οἱ τοῦ Ἀράτου ἀνηρεσκαί. ζ'. σι. 125.

μορμὼ, ὅτι εἰς καλαπληξιν τοῦτο ἐλέγοντο. ιε'. σι. 40.

μυσῶν ὄρνιχες, ἢ ὅτι ἔτω λέγεται παῖλα τὰ εὐφωνα τῶν ὀρνέων· τῶν δὲ τοὺς ποιητὰς λέγει. ζ'. σι. 47.

μύλλει, ἐλαύνει, ὠθεῖ, περαίνει. δ'. σι. 58.

Μύνθος ἢ ὅτι καλά τινας Ἀρκαδίας, καλά τινας δὲ Καρίας. β'. σι. 29.

μυρῖκαι, αἱ μυρσίναι. α'. σι. 13.

μύρμηκες, ἢ ὅτι ἐν Ἰνδοῖς τινὲς χρυσὸν μεταλλεύοντες. ιζ'. σι. 107.

Νάκος,

INDEX.

N.

Νάκος, τὸ κώδιον· καὶ Ζηνόδοτος, τὸ μαρσύπιον· καὶ ὅτι τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα νάκος λέγεται, ὡς καὶ Θεοκρίτῳ, ἐπάγει γὰρ, αἶψα δ' ἔθυσε ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγα. ε'. 51. 2.

Νάρκισσος θηλυκῶς. α'. 51. 133.

νεάτου πόδα, τὰ καλώταλα τῶν ὀρῶν μέρη παρ' Ὁμήρῳ. ζ'. 51. 6.

νειοὶ ἐκπονέοιλο, αἱ κεχειρωμέναι χῶραι νεάζοιλο πρὸς τὸν πόρον· τέλέσιν ἀροτριοῖλο. ιϛ'. 51. 94.

νέκλαρ, ἀντὶ ὑπερβολικῆς μελιχρότητος. ζ'. 51. 82.

νέκλαρ, καὶ ὅτι κυρίως τὸ τῶν θεῶν πόμα, ἀμβροσία δὲ ἡ τούτων τροφή. ζ'. 51. 82.

νέναται, ὑπέρρωται, σεσώρευται. θ'. 51. 9.

νεοτευχὲς, νεωστὶ καλασκευασμένον. α'. 51. 28.

νήϊθος, ποταμὸς Κρότωνος, καὶ ὅτι ὠνόμασται, παρόσον ἐν αὐτῷ νῆας ποτὲ κατακαῆναι συμβῆ τὰς Ἑλληνικάς. θ'. 51. 24.

Νηρηΐδες, καὶ ὅτι εἰσὶ, Λευκοθέα Παλαίμων, καὶ Ἀφροδίτη. ζ'. 51. 59.

νισαῖοι Μηγαρῆες, οἱ πρὸ τῆ Ἀττικῆς. ὑπόνοιον γὰρ Μεγαρέων ἡ Νίσα, ἀφ' ἧ Νισαῖοι οἱ Μεγαρῆες· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος. ιβ'. 51. 27.

νύμφαι, τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια. γ'. 51. 9.

νύμφαι, καὶ ὅτι ὕτως οἱ Λυδοὶ καλοῦσι τὰς Μούσας. ζ'. 51. 92.

νυμφόληπτοι, οἱ μανιώδεις, παρόσον αἱ Νύμφαι τὸν φόβον, ἤγουν τὴν μανίαν, ἔσθ' ὅτε ἐπάγουσιν. ιγ'. 51. 43.

νυξ, καὶ ὅτι ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ποιητικῶς. β'. 51. 166.

νωδὸς, ὁ ἐστερημένος ὀδόντων· κυρίως δὲ νωδὸς ὁ τὰς ὀδόντας κλησάμενος, εἶτα ἀσθενείᾳ τινὶ ἢ γήρᾳ ἀποβεβληκώς. θ'. 51. 21.

Ξ.

Ξενίας, καὶ ὅτι κύριον ὄνομα καλά τινας. κατά τινας δὲ τῆς ἐκ Κρήτης ξένης· καὶ ὅτι καὶ ἔν τισι γράφεται ὁ Ξενίας, ἀλλὰ Ξανθᾶς. ζ'. 51. 73.

Ξυλοχίσδεται, ξυλεύεται, ξύλα τέμνων σωάγει. ε'. 51. 65.

Ξυστὶς, καὶ ὅτι γυναικεῖόν τι ἔνδυμα ποικιλμένον· ἢ ῥοδόβολον λεπτὸν, ᾧ χρῶνται καὶ οἱ ἁρμαληλάται· ἀπὸ τοῦ τὸ χεῖν ξύεσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ξύειν τὸν χρῶτα. β'. 51. 74.

O.

Ὄγμος, κυρίως ἡ ἀπ' ἀρότρου τομή· ἢ ὄγμον, τὴν αὔλακα λέγει, ὡς καὶ τὸ διαιχθῆναι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος· οἱ δὲ τάξιν, οἱ δὲ τὸν ὄρχον, οἱ δὲ τὸ χόρτον· κυρίως δὲ ὄγμος ἡ ἐπ' εὐθὺ τοῦ ἀρότρου τομή· πλεῖω δὲ ἐπὶ τὸ εἰς εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. ι'. 51. 2.

Ὄρθρος, ὄρος Θεσσαλίας. γ'. 51. 43.

ὀϊζυρὸς, ὁ παλαίπωρος, καὶ ὅτι γίνεται ἀπὸ τοῦ ὀϊζὺς, ἡ κακοπάθεια. ι'. 51. 1.

οἰκέτης καὶ ὕλος, καὶ ὅτι ἀμφίρρυτος. ἐν τῷ ὕλος.

οἰναρέοισι, τοῖς φύλλοις τῆ ἀμπέλου. ζ'. 51. 134.

οἰναρίζειν, τὸ περιαιρεῖν τῶν οἰναρέων καὶ τρυγᾶν. ζ'. 51. 134.

οἶνος ἔρωτος· ὅτι ὕτω λέγεται ὁ πίνων τις μεμνημένος τῆς ἐρωμένης, ἢ τοῦ ἐρωμένου. β'. 51. 151.

οἶος ἄνω, προβάτου ἄνθος, ἀντὶ τοῦ ἐρίου.

ἐρίω. οἷος αὐτῷ, τῷ λιπλοτάτῳ καὶ ἀξαιρέτῳ ἐρίῳ. β'. σι. 2.
οἰσρεῖν, ὁρμαίως ἔρχεσθαι. ς'. σι. 28.
οἶσρος, καὶ ὅτι τοῖς βυσὶ πολέμιος ὁ οἶσρος· ὅταν γὰρ δάκνωσιν αὐτὸν, οἰσρεῖν ποιεῖσι, καὶ τρέχειν πολλὴν ὁδὸν μὴ βοῆς, ἐν τοῖς πεδίοις καλαλιπόντας τὴ νόμον· καὶ ὅτι ἀμφίρρυτος ὁ οἶσρος τῆς μύωπος. ς'. σι. 28.
οἰφεῖν, τὸ σωρεύειν. δ'. σι. 62.
οἰφώλης γυνὴ, ἤγουν ἡ κατωφερής. δ'. σι. 62.
ὀλολυγὼν, εἶδος ὀρνέου· καὶ ὅτι ζῶον κατά τινας ἐν βορεοροώδεσι τόποις μάλιστα ἀμόγου· ἀπὸ τοῦ ὀλολύζειν. ζ'. σι. 139.
ὀλοφυγδὼν, ἡ φλυκίδωσις φύσκα, ἣν οἱ Ἀττικοὶ ὀλοφυκίδα λέγουσι· καὶ ὅτι κατά τινας ὀλοφυγδόνες εἰσὶ φύμαλα, ἤγουν ἀναβλαστήματα ἐπὶ τῆς ῥινὸς γινόμενα. δ'. σι. 30.
ὄλπα, κυρίως ἡ δερματίνη λήκυθος, δι' ἧς ἔστιν ὀπτήσασθαι τὸ ἔλαιον. β'. σι. 154.
ὄλπα Δωρὶς, ἴσως τὴν χαλκῆν. λέγει· διὰ τὸ Δωρίδα φᾶναι ἀντὶ Κορινθίας. β'. σι. 154.
ὄλπις, ὁ ἁλιεύς· ἀπὸ τοῦ λέγω, λοπὶς καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ο ὄλπις, ὁ τὰς λιπιδωλὰς ἰχθύας ἀγρεύων· νῦν δὲ κύριον. γ'. σι. 26.
ὅμιλος, Θετταλίας ὄρος, ἔνθα τιμᾶται ὁ Πάν. ζ'. σι. 103.
ὀμφάκινον ἔλαιον, τὸ ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν γινόμενον. ια'. σι. 21.
ὄμφαξ, ἡ ἄωρος σταφυλή. ια'. σι. 21.
ὄνθοι, φύσκαι ἐπὶ τῆς ῥινὸς λύκαι, ἴονθοι. ιϑ'. σι. 24.
ὀρδίνιον, κοινῶς ὕπτιον τὸ ὄρμον. ι'. σι. 6.
ὀρέγω, τὸ ἐκτείνω· ἔπεσι δὲ ὁ δίδωσί τις, ὀρέγων τὴν χεῖρα δίδωσιν, ὤρεξα λέγει, ἀντὶ τοῦ ἔδωκα. ε'. σι. 135.
ὀρεῦσα, Αἰολικὸν ἀντὶ τοῦ ὀρῶσαι. ϛ'. σι. 85.
ὀριμαλίδες, τὰ ὄρεια μῆλα. ἢ τὰ ἐν ὄρει μῆλα, καὶ ὅτι Ἀσκληπιάδης ἀπὸ τοῦ ω μεγάλου γράφει καὶ ὅτι αἱ ὀριμαλίδες τοῖς σύκοις συνακμάζουσι. ε'. σι. 94.
ὀρνιθὶς Μυσῶν, ἐν τῷ Μυσῶν ὄρνιχες.
ὀροδαμνίδες, παιδὸς δένδρα οἱ κλάδοι· κυρίως δὲ ὀροδαμνίδας καὶ ὀροδάμνους τοὺς ἐν ὄρει δάμνους. ζ'. σι. 138.
ὀρφάλιχοι, οἱ νεοττοὶ μικροὶ, μηδέποτε πετόμενοι. ιγ'. σι. 12.
ὄρχατος ὄρχος ὅτι ἀπαφέρει· ὄρχος γάρ ἐστιν ὁ βόθρος, εἰς ὃν ἐντίθεται τὸ φυτὸν πρὸς μοσχείαν. ὄρχατος δὲ ἡ ἐπίστιχος φυτεία. α'. σι. 48.
ὅσον δέος, ὅση δύναμις τῆς μελῶν· καὶ ὅτι ὁ σχηματισμὸς ἔτος καὶ τοῖς κοινοῖς συμπέθη ἐστί. α'. σι. 42.
ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ, ὡσεὶ ἔλεγε θεσπέσιον ἄφθογγον. δ'. σι. 16.
ὀστίχοι, δεικτικῶς ἐμφαίνει τὴν τῆς ἀκάνθης σμικρότητα. δ'. σι. 53.
οὐ δᾶι, οὐ μὰ τὴν γῆν. ζ'. σι. 39.
οὐδὲν ἱερὸν, ὁπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων παροιμία, καὶ ταύτης περὶ ἱστορία διεξοδικὴ, καὶ ἐξήγησις. ε'. σι. 21.
οὖθατα οἱ μαζοί. η'. σι. 42.
ὄχναι, ἄπιοι, ἀχράδες. α'. σι. 134.
ὀψαμάτης, ὁ μέχρι ὀψίας θηρίζων, καὶ μὴ ὑπακάμων. ι'. σι. 7.

Π.

Παίσδεις ἔχων, καὶ ὅτι τὸ ἔχων παρέλκει Ἀττικῶς. ιδ'. σι. 8.
πάλος, ὁ κληρός. ε'. σι. 30.
πάλλω, τὸ λεπτόταλον τοῦ ἀλδύρου. δ'. σι. 28.
παλώνεται, λεπτύνεται. δ'. σι. 28.
Πάν, καὶ ὅτι οἱ μὲν Πηνελόπης καὶ Ἑρμοῦ· ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς· κατὰ

κατά τινας δὲ Αἰθίρ⊙ καὶ Οὐρηΐδ⊙, ἢ Νηρηΐδ⊙· καθ' ἑτέρους Οὐρανῦ καὶ γῆς. α'. ς. 123. καὶ α'. ς. 3.

καὶ, καὶ ὅτι τῆς ἄρκτ⊙ ἐστὶ σημεῖον, ἦγεν τὴ παιδός. ὅθεν καὶ προσαγορεύεται Πάν. α'. ς. 3.

παιδὶ, ἀντὶ τῦ παίδῃ, Δωρικῶς ἐκτεταμένως. η'. ς. 41.

πᾶς, καὶ ὅτι ἴδ' ὅτι πλησιότητα δηλοῖ. θ'. ς. 9.

πάραρ⊙, ὁ παρητημέν⊙ τὴν γνώμην· ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων. ιε'. ς. 8.

παρήροι ἵπποι, οἱ τῷ ζυγῷ μὴ χρησιμεύοντες. ιε. ς. 8.

παρῆδευ, ἐνόησας, ἠδάνω. ε', ς. 120.

παρία λίθ⊙, καὶ ὅτι λίθος λευκή. ς'. ς. 38.

πείκειν, κυρίως τὸ ξαίνειν· ἐνίοτε δὲ τὸ κείρειν. ε'. ς. 98.

πελειάδες, καὶ ὅτι τῆς τῶν Ἀμαζόνων βασιλίσσης θυγατέρες, πρῶτον τὴν χορείαν καὶ πανυχίδα συνεστήσαντο. ιγ'. ς. 25.

πελειάδων ἀναλολὴ, καὶ ὅτι ἀρχομένῳ τῦ θέρους. ιγ'. ς. 25.

πελίδνωμα, ἡ τῦ σώματ⊙ ὀπιφάνεια, ὅτε ὑφ' αἵματ⊙ μελανθῇ. ε'. ς. 99.

πίλλα ἀίγειον ποιμενικόν. α'. ς. 26.

πίλλαν, τὴν μέλαιναν. ε'. ς. 99.

πίλλαμα, τὸ πελίδνωμα. ε'. ς. 99.

Πελοποννησιστὶ, καὶ τῶν Πελοποννησίων. ιε'. ς. 92.

πενέσται, καὶ ὅτι Θεόπομπός φησι τὰς δηλούσας τῶν ἐλευθέρων, πενέστας καλεῖσθαι ὑπὸ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας. ις'. ς. 35.

πεπᾶσθαι, κεκλῆσθαι. ε'. ς. 32.

πέπλω ἐνδύμασι. α'. ς. 32.

πεπόιθω, ἐνεργῶ, ὡς ἀπὸ τῦ δέδοικα, δεδοίκω. ε'. ς. 28.

περβάλλω, τὸ ἐνδύω. ὅθεν καὶ περιβολὴ, τὸ ἔνδυμα. ια'. ς. 19.

περιμήδη, καὶ ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀγαμήδη λεγομένη. β'. ς. 16.

περιπίπλ⊙, περικέχυ⊙, α'. ς. 55.

περονατρῖς, ἀπὸ τῦ περονᾶσθαι καὶ τῆς ἐπωμίδος ὑπελαμβάνεσθαι, ὡς αἱ Μακεδονίτισσες. ιε'. ς. 21.

πέτευρον, σανίδιον λεπτὸν καὶ τέλαμόνιον, ᾧ καὶ αἱ τὰς ὀρόφους αἴρει κεραμίων πολλοὶ χεῶν⊙. ιγ'. ς. 13.

πικρὸς, αὐτὶ τῦ βαρὺς καὶ ὀργίλ⊙. α'. ς. 17.

πίνδος, πόλεμος Θετταλίας. ά. ς. 67.

Πίσα, ἡ πρὸ Ὀλυμπιάδ⊙, ἀπὸ Πίσης τῦ Ἀφαρέως, ἢ ἀπὸ Πίσης τῆς Ἐνδυμίων⊙ θυγατρός. δ'. ς. 29.

πίων, καὶ πολὺ πλούσι⊙· ἢ πίωνος, ὠφελίμου, ἢ λιπαροῦ, ἢ λαμπροῦ· μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς αἴθουσαν πιπλοφόρων ὀσφυλικῶν· ἢ πίονα εἶπε τὸν καιρὸν τῦ θέρους, ἀπὸ τῦ ἐν αὐτῷ συλλέγεσθαι τοὺς καρπούς. ζ'. ς. 143.

πλαθάναι, ἐν αἷς ἀναπλάττουσι τὰς ἄρτους. ε'. ς. 115.

πλάκερον, πλατύ. ζ'. ς. 18.

πλακὸν, τὸ πλατύ. ζ'. ς. 18.

πλαϊάγημα, τὸ πλαταγώνιον. γ'. ς. 29.

πλαταγώνιον, τὸ τ⊙ μήκων⊙ φύλλον, καὶ τὸ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τῦ πλάσσειν, ὅ ἐστι ψοφεῖν· τιθέασι γὰρ αὐτὰ καὶ τὸν αὐτίχειρα καὶ τ⊙ λιχανὸν δακτύλων, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, καὶ οὕτω σημαίνουσι οἱ ἀγαπῶντες ὑπὸ τῶν ἐραμένων. ια'. ς. 57.

πλία, πλήρη. ε'. ς. 59.

πλειάδων ὀνόματα, καὶ ὅτι εἰσὶ, Κοκκύμω, Πλαυσία, Πρῶτις, Παρθενία, Μαία, Στεμιχία, Λαμπαδώ. ιγ'. ς. 25.

ποικιλὶς, ἡ ἀκανθὶς. ζ'. ς. 141.

πόλος Πτολεμαίῳ, καὶ ὅτι τρισμύριαι, τριχίλιαι, τριακόσιαι τριῶν. ιζ'. ς. 81.

Πολιτικοὶ, οἱ περὶ τὰ ἀνθρώπινα παλαιτέρως. ιδ'. σι. 5.

Πολύγαμπτοι, ἕλοι, καὶ κάμπας ἔχοι. ζ'. σι. 68.

Πολυκράτης, ὁ Σαμίων βασιλεύς. ιζ'. σι. 70.

Ποππύζειν, τὸ λειπότατον φωνεῖν τινὰ φυσῶντα τὸν ἐκ τῆς καλάμης αὐλόν· ἢ ἐμπνεῖν. ε'. σι. 6.

Ποππυλιάσθαι, συρισμόν τινα συρίζειν. ε'. σι. 89.

Ποτανεῖσθαι, προσυμνήσεσθαι. β'. σι. 11.

Πότνια, τὴν θεόν, ἤγουν τὴν κόρην. ιε'. σι. 14.

Προξενίτιδες, καὶ ὅτι δύο· ὅ μὲν ἀρχαιότερον ἀνδριαντοποιός. ὁ δὲ νεώτερον ἀγαλματοποιός. ε'. σι. 105.

Πρίηπος, καὶ ὅτι Νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου· ὅτι δὲ καί τινας ὁ αὐτὸς ὄζει τῷ Διονύσῳ· καὶ ὅτι λέγεται ὡς βριήπους διὰ τὰς ἐκβοήσεις ἐν ταῖς μέθαις, ἢ ὁ προέρημος τὸ πέρεμα. α'. σι. 21.

Πρόασμα, καὶ ὅτι πρόασμά ἐστι τὸ, Ἄρχετε βωκολικᾶς· καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ ἐπῳδὴ λέγεται, καὶ ἐπιμιλώδημα. α'. σι. 64.

Προσβάλλω, τὸ προσκρούω. ια'. σι. 19.

Πρῦσα, ἡ Κία ἀπὸ Πρυσίου τῶν Ἀθηναίων βασιλέως. ιγ'. σι. 30.

Πρόφρων, ἐπιρρηματικῶς. ἀντὶ τοῦ μετὰ προθυμίας. α'. σι. 60.

Πρῶκα, τὴν γαγόνα, παρὰ τὸ πρωΐ πίμπλασθαι. δ'. σι. 16.

Πρωϊότοκος, ὁ πρωΐτοκος τεχθείς. ε'. σι. 84.

Πταρμοὶ, καὶ ὅτι τῶν πταρμῶν οἱ μέν εἰσιν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. ζ'. σι. 96.

Πτελία, τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ. ζ'. σι. 65.

Πτελεατικὸς οἶνος, ὁ Θεσσαλικὸς ἢ Ἐφέσιος. ζ'. σι. 65.

Πτολεμαῖοι, καὶ ὅτι τρεῖς ἐγένοντο, ὁ Λαγωὸς, ὁ Σωτὴρ, ὁ Φιλάδελφος. ιζ'. σι. 41.

Πτύειν εἰς τὸ κόλπον, καὶ ὅτι τοῦτο ποιοῦσιν αἱ γυναῖκες τὸ νεμισητὸν ἐκτρεπόμεναι. ς'. σι. 39.

Πυθαγορισταὶ, καὶ Πυθαγορικοὶ, καὶ ὅτι Πυθαγορισταὶ, οἱ ἀποδεχόμενοι τὰ Πυθαγόρου, μὴ ὅλως δὲ τῆς ἐκείνου δόξης. Πυθαγορικοὶ δὲ, οἱ οὕτω φρονοῦντες ὡς ἐκεῖνος, καὶ οἱ Πυθαγόραν χαιρόμενοι. ιδ'. σι. 5.

Πυρὶ θάλπεται, παροιμία ἐπὶ τῶν διά τι σπουδομένων. ι'. σι. 31.

Πυρναίαις, ὡρίμοις, περικαιομέναις· οἱ δὲ, τὰς ἤδη ὥραν ἐχούσας τροφῆς· ἢ πυρναίαις, ταῖς τρωκτικοῖς. α'. σι. 46.

Πύρνον, τὴν τροφὴν ἅπαν. α'. σι. 46.

Πυρρίχος, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ πυρός, πυρρίχος καὶ παγωγήν. καὶ ὅτι τινὲς παροξυτόνως λέγουσι πυρρίχος· καὶ ὅτι ὑποκοριστικόν ἐστιν Αἰολικῶς· καὶ ὅτι πυρρίχος τὸ κοινῶς ὀσκάριος. καὶ ὅτι κατά τινας ἀπὸ Πύρρου τοῦ Ἠπειρωτικοῦ βασιλέως. δ'. σι. 20.

Πυρρός, Ἐρυθραῖος ἢ Λέσβιος μελῶν ποιητής. δ'. σι. 31.

Πυρροτρίχης, πυρρότριχος. η'. σι. 3.

Πύξα, καὶ ὅτι δῆμος τῆς Κῶ, ἢ τόπος ὅτου ὀνομαζόμενος, παρὰ τὴν φύσιν τοῦ Ἡρακλέους τὴν ὑπὸ τῶν Κώων γενομένην, ἢ ὄνομα πόλεως. κατά τινας δὲ τόπος ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Πυξίου. ζ'. σι. 130.

P.

Ῥαγίζουσι, τὰς ῥαγὰς ἀναλίγουσι, ῥαγολογοῦσιν αὐτὰς, ἐνδίδυσι. ε'. σι. 104.

Ῥαδινὸν τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν. τὸ ξέσα ἤγουν δύκολον, δονεύμενον. ια'. σι. 43.

Ῥήναια,

Ρήναια, νῆσος· οὕτω λεγομένη, ἣν καὶ Δῆλον φασί. καὶ ὅτι τὴν Ῥήναιαν προσῆψε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίων βασιλεύς. ιζ'. σι. 70.

ῥίση, τὸ ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλουμένῳ Ἀπιδρίῳ τετραμμένον. αφ. σι. 125.

ῥιπεῖν, ῥίπτει, τρέπει. α'. σι. 37.

ῥὶς, καὶ ὅτι ῥὶς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥὺγχος ἐπὶ κυνῶν, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων. ε'. σι. 30.

ῥοδάκινος, καὶ ὅτι τῶν θαμνων ὄζῳ αὕτη, γλυκαδές τι ἄνθος πρωϊεμένη· καὶ ὅτι περὶ τὰ γόνατα καὶ τὸν ὠγγωνα τῶν τράγων φήσεται. ε'. σι. 131.

ῥόδον, καὶ ὅτι λέγει τὸ ῥόδον ὑπὸ τῶν Δαΐτίσιν ὑποῤῥεῖν· ῥοώδες γάρ ὄζει, ἤτοι φθειρόμενον. ε'. σι. 93.

ῥόδον, ἐπὶ τῆς γυναικείας ἥβης. ια'. σι. 10.

Ῥοδόπη, ὄρος τῆς Θρᾴκης. ε'. σι. 77.

ῥοικὸς, καμπύλος. δ'. σι. 49.

ῥόμβος, ὁ τροχὸς, ὃν οἱ Ἀτλικοὶ κόρυμβον καλοῦσι· καί ὄζει τρίγωνος. β'. σι. 31.

ῥόπαλον, ἀμυλήριον ἑτεροῤῥεπὲς, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥόπιλα ἔχον, καὶ βάρος. θ'. σι. 23.

ῥύγχος, καὶ ὅτι κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων· νῦν δὲ καταχρηστικῶς ἐπὶ κυνός. ε'. σι. 30.

Σ.

Σάθη ἡ αὐξησις τοῦ ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις· ἡ σάθη, τὸ μόριον τοῦ ἀνδρὸς, ὅπερ καὶ αἰδοῖον λέγεται. θ'. σι. 62.

σαπρίται ἄρτος, καὶ ὅτι οὕτω λέγουσι, διὰ τὸ γαλακτῶδες διομίλησις οἱ νομεῖς τῶν μηλέρων χωρίζουσι, καὶ ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἰδίῳ σηκῷ κλείουσι. α'. σι. 10.

Σαρδόνιον κῦμα, καὶ ὅτι διὰ τοῦτο ἐς Καρχηδόνας ἐστὶ πλοῦς ὁ κατὰ τὴν νῆσον Σαρδὼ, ἣ καλεῖται Σαρδῶον. ιε'. σι. 86.

σατυρίσκοι. δ'. σι. 62.

σάτυροι, καὶ ὅτι τοὺς σατύρους οἱ πλείονες φασὶν ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς, καὶ Πᾶνας, καὶ ὅτι ὑπὸ τῆς σάθης πεποίηται τὸ ὄνομα. δ'. σι. 62.

σαῦρος καὶ σαῦρα, ὅτι καὶ θηλυκῶς λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. ζ'. σι. 22.

σιβαρικοὶ, οἱ περὶ τὴν θωρίαν καταπεπτωκότες. ιδ'. σι. 5.

σισαρὼς, διεσηκὼς τὰ χείλη, καὶ μειδιῶν. ζ'. σι. 79.

σία, καὶ ὅτι βοτάνη τίς ἐστιν, ἣ ἀνθύλλια ὅμοια σελίνῳ ἐν τοῖς ποταμοῖς τρεφόμενα· καὶ ὅτι κατά τινας τὰ ῥιζὰ τοῖς ποταμοῖς φυόμενα βρύλα. ε'. σι. 125.

Σικελίδας, Ἀσκληπιάδης ὁ Σάμιος, ὡς υἱὸς Σικελίδα. ζ'. σι. 40.

σιμαὶ μέλισσαι, καὶ ὅτι σιμὰς καλεῖν ἔθος τὰς μέλισσας· τὸ γὰρ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἐρασίας αὐτῶν ἄγος, σίμβλον καλοῦμεν. ζ'. σι. 80.

σίμβλον, τὸ ἄγος τὸ πρὸς ὑποδοχὴν τῶν μελισσῶν ἐργασίας. ζ'. σι. 80.

σιμιχίδας, καὶ ὅτι φασὶν οὕτω τὸν Θεόκριτον λέγεσθαί τινες καθὸ Σιμιχίδου ἦν υἱὸς, ἢ καθὸ σιμὸς ἦν. οἱ δὲ ἕτερόν τινα τῶν σὺν αὐτῷ· καὶ ὅτι φασὶ τὸν τοιοῦτον ἀπὸ παίρεως κληθῆναι Σιμιχίδα τοῦ Περικλέους τῶν Ὀρχομενίων, οἵ τινες πολιτείας ἔσχον Κώοις τεῦχήκασι· καὶ ὅτι τῶν πατρωνυμικῶν ἐστι τῶν παραλαίτως ὀπὶ τῶν υἱῶν ὡς ὀπὶ τῶν παίδων λεγομένων. ζ'. σι. 21.

σιμὸς, ὁ συγκαθειμένῳ ἔχων τὴν ῥῖνα, καὶ ἀνεγκότας τοὺς ῥώθωνας. ια'. σι. 33.

σίμων, καὶ ὅτι οὕτως ὁ τοῦ Ἀράτου ἐκαλεῖτο ἀνδραγάθης. ζ'. σι. 125.

INDEX.

σίτλα, ἐπίφθιγμα βυκόλικον, ὅπερ λέγουσιν οἱ βυκόλοι. δ'. σ. 46.

σίτλα, ϗ ὅτι ἀφαίλδυσις τοῦτό ἐστι. ε'. σ. 3.

σκαίρειν, πυρίως τὸ σκιρτᾶν· ἀφ' ὃ ϗ σκάρος· ϗ ὅτι πῶν ἀντὶ τοῦ ἡμᾶσθαι, ἐν τῷ, σκαίρει τὸ βαθύστιον ἀμφὶ Λάτυμνον. δ'. σ. 19.

σκαλεύω, σκαλίσι καθαίρω. ί. σ. 24.

σκαλὶς, ϗ ὅτι ἐργαστήριόν ἐστι γεωργικὸν ἡ σκαλὶς, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον. ί'. σ. 14.

σκαφίδες, αἰγεῖα οἷς ἃ καὶ ἐτίθεσαν τὰς μελικηρίδας. ε'. σ. 59.

σκιαὶδες χλωραὶ, ἀντὶ τοῦ χλωραὶ σκηναὶ ϗ καλύβαι. ιέ. σ. 119.

σκιάδιον, τὸν πίτασον· ϗ ὅτι τὸ σκιάδιον σκίζζον καλοῦσιν οἱ Ἀττικοί. ιέ'. σ. 39.

σκίλλα, ὠδὴ βοΐδιος παίῃ ἀχρήστως. ε'. σ. 121.

σκιλλοκρόμμυα. ε'. σ. 121.

σκιπταῖον, Ἐπεριόν· ϗ ὅτι λίγει ἡ ἀπὸ τῶν σκίπτων, ἢ ἀπὸ τὸ κύφας, ἢ ἀπὸ τὸν κύπα. ιέ'. σ. 93.

Σκοπάδαι, ϗ ὅτι Κρανώνιοι τὸ γένος· Κράνων δὲ Θετταλίας πόλις, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρεοφόρος ϗ Ἐχεκρατίας. ιέ'. σ. 36.

σκοπιὰ, ὑψηλὸς τόπος· ἀφ' ὃ ἔστι τινὰ ἰσάρμονα, τὰ κύκλῳ περισκέπλεδαι. δ'. σ. 11.

σκύζειν, ϗ ὅτι πυρίως ἐπὶ λίσπος, ὅταν τὸ ὀποσκιώδιον χαλάζῃ ὀργιζόμενος· ἐπισκιώδιον γὰρ ἡ τῶν ὀφρύων κάθεσις. ιέ'. σ. 8.

Σκυθικὰς πύλας, ὁ λεγόμενος Εὔξεινος. ιέ'. σ. 99.

σκύλακες, τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν ὑποκοριστικῶς. ἔστι ϗ ὅτε ἀντὶ τῶν κυνῶν. β'. σ. 12.

σκύφος, τὸ ποτήριον. α'. σ. 143.

σκῶπες, οἱ νυκτικόρακες· ϗ ὅτι οὕτω καλοῦσι ἀπὸ τοῦ φθέγγεσθαι ὡς ἐπισκάπτοντες τῇ φωνῇ. α'. σ. 136.

σμῆγμα, τὸ σαπώνιον. γ'. σ. 17.

σμιλὴν, τὰ τῶν μελισσῶν αἰγεῖα. α'. σ. 107.

σμύχω, τὸ καθαίρω. γ'. σ. 17.

σαγὼν, ἀπὸ τοῦ σάζειν. ζ'. σ. 139.

σασῶ, ἀντὶ τοῦ σήσω, Δωρικῶς. ε'. σ. 33.

σεῖραι, αἱ οἷς ἅπαν ἄτοκοι. θ'. σ. 3.

σίφανοι· ϗ ὅτι τοῖς σεφάνοις ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις, ὑστέριαν ϗ ἀφθονίαν αἰνιττόμενοι· τὸ γὰρ σίφαι, πληρῶσαι. γ'. σ. 21.

σιβάδες, ἡ ἐξ ὕλης χορλώδης κατάστρωσις. ιγ'. σ. 34.

σιβᾶς, στρωμνὴ, ἀπὸ γῆς ἐκ φύλλων. ζ'. σ. 67.

σίχημα, ὃ λαμβάνει ὁ νικήσας. θ'. σ. 11.

σομαλίμνιον, τὴν οἷς θάλασσαν ἰσομωμένην λίμνῃσι. δ'. σ. 23.

σορισεῦσι, κατασορέυσι, γαλμαῖα ποιήσουσι. ζ'. σ. 57.

σρόμβος, πολύχυλον, ἀπὸ τοῦ σμυστραφθαι. θ'. σ. 25.

Σύβαρις, πόλις Ἰταλίας, ἡ ἀπὸ οἰκιστοῦ τινος, ἢ ἀπὸ Συβάρεως ποταμοῦ· ϗ ὅτι τὸ νῦν Θούριον καλεῖται. ε'. σ. 1.

συβάρια, Δωρικῶς τὴν γλυκεῖαν, ἀντὶ τοῦ Συβάρια. ε'. σ. 5.

συκίνη ἐπικαιρία, ἡ μαδὲν ὠφελοῦσα. ί'. σ. 45.

σύκινοι ἄνδρες ἦσαν ἀδυνεῖς ϗ ἀχρεῖοι· ὅτι τὸ ξύλον τῆς συκῆς εὔθρυπτον. ί'. σ. 45.

σὺν κακαῖς μανίαις, ἦσαν κακῶς μαινομένοις. β'. σ. 136.

σύνοφρυς, ἐς ταὐτὸ συναγούσας ὄψας τὰς ὀφρῦς, ἢ βασείας, ϗ συγκεκολλημένας. τοῦτο δὲ ἀφθαλμοῦ· ἢ συνιστῆ. η'. σ. 72.

Συρακόσιοι, ϗ ὅτι Καρχηδόνιοι ἄποικοι. ιέ'. σ. 91.

συρίζειν, τὸ ἀφὸ σύριγγος μάλιστα· ϗ ὅτι ἀφέρει τὸ ᾄδειν τοῦ συρίζειν ϗ τοῦ αὐλεῖν ϗ τῶν τοιούτων, τῷ, τὰ μὲν,

μὶ, μέλ⊙ ἴχειν μόνον· τὸ δὲ ἄδειν, καὶ ἐπὶ λόγων λέγεσθαι ἐμμελῶς. α΄. σι. 3. καὶ β΄. σι. 28.

συρικτὴς, ὁ κοινῶς λεγόμεν⊙ τραγῳδητής. ζ΄. σι. 28.

συρίττω, ὅπερ τῶν ἐμπαιζόντων καὶ ὅτι ἀμέλα ⊙ατως καὶ μεταφορικῶς. α΄. σι. 3.

σχαδόνες, τὰ ἐκ τῶν κηρήνων κηρία ἢ οἱ κηροὶ οἱ ἐχοῦσες τῶν κηφήνων τὸν γόνον. α΄. σι. 147.

σχοῖν⊙. τὸ φ⊙ρ⊙ τοῖς κοινοῖς βρύλλον. α΄. σι. 53.

T.

Τάλαντον ὁ ζυγὸς καὶ τάλαντα τὰ τῷ ζυγῷ σταθμιζόμενα. ὁ ωλῆτ⊙. η΄. σι. 53.

τάμισ⊙, ἡ φυτὸν φ⊙ρ⊙ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐστι φυκιᾶν τὸ γάλα φ⊙ρ⊙ αὐτὸ τρεφόμενον. ζ΄. σι. 16.

ταρσοὶ, τὰ κοινῶς λεγόμενα τορυβόλια, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς τέρω γίνεται. ια΄. σι. 37.

τεῖνδε, ἐπιωῦθα, Δωρικῶς. ε΄. σι. 32.

Τέμπη, τὰ ἄλση ἑλληνικῶς· εἰσὶ δὲ τὸ μεταξὺ Ὄσσης καὶ τοῦ Ὀλύμπου χωρίον. α΄. σι. 67.

τετράεικες, ἤγουν τέτρακτὴς, Ἀττικῶς. ζ΄. σι. 147.

Τ⊙ύταρ⊙, ὁ Σκύθης ὑφ' ἧ διδαχθεὶς τοῖς Σκυθικοῖς ἐχρῆτο τόξοις ὁ Ἡρακλῆς. ιγ΄. σι. 46.

Τήλεμος, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Εὐρυμέδης ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος. ε΄. σι. 23.

τηλέφιλον, τὸ φύλλον τῆς μήκων⊙, οἱονεὶ δηλέφιλον· καὶ ὅτι φλησθέμενον αἱ ψόφον ἀπείλει, εἰδὼς αὐτοῖς σημαίνεσθαι ὅτι αἰπερῶνται ὑπὸ τῶν ἑρωμένων· εἰ δ' ὐκ ἀπειτέλα, ὅτι μισεῖται. γ΄. σι. 29.

τῆνα, ἐκεῖνα Δωρικῶς· οἱ γὰ Δωριεῖς ποτὶ μὲ γράφουσι τὸ τ ἀντὶ τοῦ κ, ποτὶ δὲ τὸ κ ἀντὶ τοῦ τ, ἦν γὰρ ἐκεῖνη, καὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε, κεῖνη, ἐκβολῇ τοῦ ι. καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ τοῦ κ εἰς τ, καὶ τοῦ η εἰς α, τῆνα. α΄. σι. 1.

τηνεὶ, ἐπιῤῥημαϊκῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ε΄. σι. 33.

τιῶθε, ἀπ' ἐκείνου τοῦ τόπου, Δωρικῶς. γ΄. σι. 10.

τίλλω, καὶ ὅτι τὰ ἀπὸ τοῦ τίλλειν συλλεόμενα, εἰ μὲν φρυπαροξύνεται, εἰσὶ φαῦθ⊙ δηλοῖ· εἰ δὲ παροξύνεται, ἐνέργειαν. ε΄. σι. 84.

τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; ἦγων, τίς ποτε ἔκειρεν ἀντ' ἐρίων τρίχας; ε΄. σι. 26.

Τίτυρ⊙, ὄνομα αἰπόλου. καὶ ὅτι τοὺς ἀφῳὺς τιτύρους λέγουσι· ἢ τίτυροι οἱ τράγοι, ἢ οἱ σειληνοί, ἢ οἱ σάτυροι, ἢ ὄνομα πόλεως Κρήτης, ἢ κατ' ἄλλους οἱ τῶν θεῶν προπόλοι· καὶ ὅτι κάλαμον λέγουσιν αὐτὴν τινές. γ΄. σι. 2. καὶ ζ΄. σι. 72.

τοκάδων, τῶν μητέρων. η΄. σι. 63.

τοσσῆνον, τοσοῦτον. α΄. σι. 54.

τραγῳδεῖν, τὸ ᾄδειν. η΄. σι. 4. καὶ σι. 55. καὶ 61. καὶ α΄. σι. 19. καὶ γ΄. σι. 38.

τραγῳδητὴς, ὁ ᾄδων, κοινῶς. δ΄. σι. 30. καὶ ζ΄. σι. 28.

τραγῳδὸς, ἀπὸ τοῦ ποιητής. ζ΄. σι. 82.

τριακοντάζυγος, ἡ πολυκάθεδρ⊙, ἢ τριάκοντα καθέδρας ἔχουσα. ιδ΄. σι. 74.

τρίοπον, ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου, ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ἀπόλλ⊙. ιζ΄. σι. 69.

Τρίοψ, ὁ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ' οὗ τὸ ἀκρωτήριον ὠνόμασαι τῆς Κνίδου. ιζ΄. σι. 68.

τροφαλὶς, τυρὸς πηπηγὼς παρ' Ἀττικοῖς. ια΄. σι. 20.

τρυπᾶν, ὀχεύειν. ε΄. σι. 42.

τρύχ⊙, εἶδος λαχάνου· νῦν δὲ ἐπὶ τρυφερότητ⊙, ἐν τῷ, Ἄφωνα δὲ τρύχ⊙. ι΄. σι. 37.

τυρίσδις, ἀντὶ τῦ συρίσδεις, Δωρικῶς. α'. σι. 3.
τυρόεις, πρόγνωσιν. α'. σι. 57.
τυτθὸν, ϗ ὅτι κυρίως τὸ ἐπιτίτθιον βρέφος· πρὸ, τὸν τυτθὸν, ὃ σημαίνει τὸν μαζόν. α'. σι. 45.

Υ.

Ὑάκινθος γραπτὰ, ἢ ἔχοντα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα Ἀρηνώδη, δηλονότι τὸ αἰ, αἰ, σύμβολον τῶν ἐπ' Αἴαντι μυθολογουμένων. ι'. σι. 28.
ὑδὶς, ὁ συγκαμμίνος τὸν τράχηλον. ἀπὸ τῦ κυφὸς ὑποβολῇ τῦ κ, ϗ τροπῇ τῦ φ εἰς β. ε'. σι. 43.
Ὑετὶς, ὄρος ϗ κρήνη. ζ'. σι. 115.
Ὕλας, ϗ ὅτι ὁ Ὕλας υἱὸς κ Σωκράτει Ἡρακλείας· κ τὸν Ῥόδιον δὲ Ἀπολλώνιον Φιλοδάμᾳ ϗ Κήϋκος, κατ' Εὐφορίωνα δὲ Εὐφήμῳ, τῦ Ποσειδῶνος, ϗ ἄλλως κατ' ἄλλας. ιγ'. σι. 7.
ὕπλαγξ, εἶδος φαγίδος· κυρίως δὲ ἡ τῶν δρομέων ἀφετηρία, ὃ καίτοι λοιπὸν ἡμεῖς φαμέν. η'. σι. 58.
ὗς ποτ' Ἀθηναίαν ἔρυσε ἡρισε, παροιμία ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἀντιβιαζόντων. ιε'. σι. 23.
ὑφίητι, ὑποβάλλει. δ'. σι. 4.

Φ.

Φάκον ἔψειν, παρ' ὑπόνοιαν, ἀντὶ τῦ κρίας. ι'. σι. 54.
Φάλαρος, ὁ λόφος. η'. σι. 27.
Φάλαρος, ϗ ὅτι ὄρος κατά τινας πρὸς ἀνατολὰς κείμενον· κατ' ἄλλας δὲ φάλαρος ὁ λόφος κριὸς, φαλὸν ϗ τὸ λόφον. ε'. σι. 103.
Φαληριόωσα, τὰ λόφον ἀνόμενα. ε'. σι. 103.
Φάος, ὄνομα ὀρνέου· ϗ ὅτι ὑποκυάνεον ἔχει τὸν κιφαλὸν ϗ μαλλόν γε ἐμπόρφυρον, πρὸ τε ὀφθαλμοῦ λόφον ὅλον τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν ϗρογύλον ἐστί. ε'. σι. 96.
Φηγοὶ, οἱ βάλανοι. ϗ ὅτι σίρηται, παρόσον πρὸ τῶν Δημητριακῶν καρπῶν, τὸν βαλάνες ἤδιον. θ'. σι. 20.
Φθονῆν, ὅτι συνήθως τῦτο τοῖς ποιηταῖς, τὸ φθονεῖν ἀντὶ τῦ μέμφεσθαι χρῆσθαι, ϗ φθόνῳ ἀντὶ τῦ μέμψεως. ξ'. σι. 101.
φθύζειν, πτύειν. ζ'. σι. 127.
φιαρωτέρα ὄμφακος, σκληροτέρα ἀώρε σαφυλῆς. ια'. σι. 21.
φιλαίταλος, φίλταλος. ζ'. σι. 98.
φιλεχθὴς, ἐς ἔχθος ϗ μῖσος τῶν φίλων ἄγων, ἢ φιλόνεικος. ε'. σι. 137.
Φιλητᾶς ὁ ποιητὴς, ϗ ὅτι Κῷος. λῶ τὸ γλῶσσα, ἢ, ὡς ἔνιοι, Ῥόδιος, ὑὸς Τηλέφυ. ζ'. σι. 40.
φιλοῖφα, φιλοσωσιασά. οἰφεῖν γὰρ τὸ σωσιάζειν. δ'. σι. 62.
φιλοκέρδεια, λοιδοριῶν φίλος. ε'. σι. 77.
φιλοκοίμιος κύων, ὁ ἐν τῇ κοίμῃ φιλῶν ἀνατρέφεσθαι. ε'. σι. 106.
φίλος, ϗ ὅτι ἐνίοτε μὲ λέγει) ἐπὶ τῶ φιλῆσαι. ἐνίοτε δὲ ϗ ἐπὶ τῶ φιλουμένου. ς'. σι. 23.
φλάσαιμι, θλάσαιμι. ε'. σι. 150.
Φοίνικες, ϗ ὅτι ἔτως φησὶ τὸν Καρχηδονίαν οἰκῆτας Φοίνικας· οἱ γὰρ Φοίνικες ἄποικοι Τυρίων. ις'. σι. 76.
φοιτᾶς, ὁρμᾶς· ϗ ὅτι πρὸ τὸ ὁδὸς γίνεται ὁδῷ, τροπῇ τῦ ὁ εἰς τ ὁτῷ, πλεονασμῷ τῦ φ, ϗ ι, φοιτῷ. α'. σι. 49.
Φόλος, ὄνομα Κενταύρε ὦ ἐπιξενωθεὶς Ἡρακλῆς, οἶνον ἔπιε καλὸν ἐκ Διονύσε δωθέλα. ζ'. σι. 149.
φριμαγμὸς, ϗ ὅτι κυρίως ἐπὶ τῶν ἵππων. βληχὴ δὲ τῶν αἰγῶν ϗ προβάτων. ε'. σι. 141.
φριμάσσεο, μεθ' ἡδονῆς σκίρτα, ἢ ἐρεύθε, ϗ ἀναβρύε· ε'. σι. 141.

φυκίον, εἶδος βοτάνης ἐν τῷ βυθῷ θυομένης, ἢ τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκινοειδῆ· φύκος δὲ τὸ χορτῶδες τὸ τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. ζ'. ςι. 58.

φύσκος, ὄνομα ὄρους. δ'. ςι. 23.

φωλάδες ἄρκλοι, ἢ ὅτι φωλεοῖς οἱ ἄρκλοι χρῶνται, καὶ πολὺν καὶ τὸν θεόφραστον χρόνον φωλεύουσι, ἢ ὅτι μόναι τῶν ἄλλων θηρίων οἱ ἄρκλοι τίκτουσι, καὶ φωλεοῖς ἐπικάθηνται· ἢ αἱ καλάσκιλοι. α'. ςι. 115.

X.

Χαίρειν, καὶ ὅτι τὸ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ δόδημίας λέγεται, ἐνίοτε δὲ προσαγόρδυσιν ἁπλῶς σημαίνει. α'. ςι. 116.

χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι, παροιμία ἐπὶ τῶν γδυσαμένων ἐφετῆ τινὸς, δυσαποπαύστως δὲ ἐχόντων τῆ συνηθείας. ι'. ςι. 11.

χαλεπὸν μαθοῦσα κύων σκυτοτραγεῖν, παροιμία ἑτέρως μὲν ἐκφερομένη, ταὐτὸν δὲ δηλοῦσα. ι'. ςι. 11.

Χάλκιοι, ὁ τῶν Κώων βασιλεύς. ζ'. ςι. 6.

χανδάνει, χωρεῖν, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ χῶ, τὸ χωρῶ, χάδω· καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω, χανδάνω. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἥδω, τὸ σύφραίνομαι, ἀνδάνω. ιγ'. ςι. 57.

χαὸν, τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἢ τὸ ἀρχαῖον καὶ τὸ εὐγενές. ζ'. ςι. 5.

χελιδόνιον, φυτάριον πλατύφυλλον, μέλαν, ὡσεὶ χελιδών, ὁ ἅμα τῷ φαίνεσθαι τῇ χελιδόνι, ἀνθεῖ. ιγ'. ςι. 41.

χίμαρος, καὶ ὅτι ἀρσενικῶς μὲν ὁ τράγος· θηλυκῶς δὲ ἡ ἐριφος αἴξ. α'. ςι. 6.

Χῖος ἀοιδὸς, τὸν Ὅμηρον, ζ'. ςι. 47.

χλωρὸν γόνυ, ἀντὶ τῆς ἀκμῆς. ιθ'. ςι. 70.

χόρια, τὰ κυτλάρια, ἐν οἷς εἰσὶ τὰ ἔμβρυα· ἢ τὰ τῶν ἐμβρύων ἀγγεῖα. ἢ οἱ ὑμένες, ὃς περιέχουσι τὸ αἱμελχθέν[ι]ος γάλακτος, καὶ ὅτι χόρια. καὶ αἱ ἀπὸ τῶν ἐνλέρων πλεκόμεναι χορδαί. δ'. ςι. 19.

χορὸν ἀρίζειν, χορείαν ςήσασθαι. ιγ'. ςι. 44.

χροΐζεται, συγχρωτισθήσεται, καὶ συγκοιμηθήσεται. ι'. ςι. 18.

χρόνος καὶ καιρὸς, ὅτι διαφέρει, ἐν τῷ καιρός.

Ψ.

Ψε, καὶ ὅτι τῷ ψὲ οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ σφὲ χρῶνται. δ'. ςι. 3.

ψεύσμαλα, τὰ ἐπάνω τοῦ ῥινὸς φυόμενα ψυδράκια· καὶ ὅτι σημεῖον ταῦτα ψευδολογίας. ιϛ'. ςι. 24.

ψιὰς, ἀπὸ τοῦ ψίω, τὸ λεπλύνω. α'. ςι. 1.

ψίθος, ἡ λοιδορία. α'. ςι. 1.

ψιθύρισμα, τὸ μίλισμα, ἢ τὸ σύριγμα, ἢ τὸ κρῦμα, ἢ τὸ μυρισμα· ἢ τὸ λάλημα· καὶ ὅτι τῶν κυνῶν μίμησιν ἡ φωνή. α'. ςι. 1.

ψιθυρίζειν, καὶ ὅτι ψιθυρίζειν λέγονται αἱ πίτυς, ὅταν ῥιπιδῶσι, τῇ γενότητι τῶν φύλλων σχιζομένης τῆς πτοῆς. α'. ςι. 1.

ψιθυρίζειν, καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν ψευδομένων λέγεται. α'. ςι. 1.

ψίθυρος, καὶ ὅτι λέγεται ψίθυρ ψίθυρος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος, καὶ ψίθυρος ψιθύρου, ὡς μάρτυρος μαρτύρου. α'. ςι. 1.

ψόω, λεπλύνω. α'. ςι. 1.

ψίτλα, ἐπίφθεγμα βακολικόν. δ'. ςι. 45. καὶ ε'. ςι. 3.

ψυδράκια, φύσκαι λευκαὶ ἐπάνω τοῦ ῥινὸς φυόμεναι. ιϛ'. ςι. 24.

ἀκψυχῶς, ἐκ ὅλης τῆς προθυμίας, ἢ ἐκὼν κ᾽ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ κινέμενος, ἐν τῷ, Βόσκοιτ᾽ ἐκ ψυχᾶς. η΄. 51. 35.

Ω.

Ὡδήκασι Ἴωνες, Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ, ᾠδήκασιν· ἤγουν γεγαυρισμένοι, ἢ πεφυσιωμένος, ἢ ἐκπεπωμένοι. ὧν. α΄. 51. 43.

ὠλόθρει, κατ᾽ εἰρωνείαν. ε΄. 51. 8.

ὤνια, τὰ πολούμενα. α΄. 51. 58.

ὦτος, ὁ διδούσί τις ἵνα λαΐῃ τὸ πρὸς πολωμένων. α΄. 51. 58.

ὦ ταιὰν ἐπὶ ἀγαναιλήσεως ἢ ἐπιπλήξεως. ε΄. 51. 79.

ὠραίζεσθαι, θρύπτεσθαι. κ᾽ ὅτι ὥτως ὁ Μυάνδριος. α΄. 51. 109.

ὡραῖος, τρυφερὸς, ἢ σύνηθης, ἢ ἀκμάζων. α΄. 51. 109.

ὥρια, ἔγκαιρα, ἐπιτήδεια· ὥριαι δὲ, τὰ λεπτὰ ῥοιντίδος, ἢ φυλακίνικα ἀπὸ τοῦ ὥρου, τὸ φυλάσσω. ζ΄. 51. 62.

ὥριον ἔτος, ζήτει ἐν τῷ, ἔτος ὥριον.

ὡρίωνος δύσις, κ᾽ ταύτης πέρι. ζ΄. 51. 53.

Ὡρομέδων, ὄρος ἐν Κῷ ὄνομα. ἢ ὁ Πὰν, ὡς τῆς ὀρέων μέδων· κατά τινας δὲ ὁ ἥλιος. ὡς βασιλεύων τῆς τετράρων ὡρῶν τῶν ἑαυτοῦ. ζ΄. 51. 46.

ὡς, σύνδεσις. γ΄. 51. 42.

ὥτιρος, ὅτι Δωρικὴ ἡ συναλοιφὴ· τὸ γὰρ ὁ ἕτερος, ὕτερος· διὰ τοῦ υ· ὡς κ᾽ παρ᾽ Ἡροδότῳ· κ᾽ ὅτι ἡμαρτημένως ἐξενήνοχε τὸ, ὥτερος. ἕτερος γὰρ ἄλλος ἐκ πλειόνων, ἐν τῷ, Τάχ᾽ ὥτερος ἄλλον ὀιωνεῖ. ζ΄. 51. 36.

ὤχετο φεύγων, τρέχων ἐκπλήξ. β΄. 51. 152.
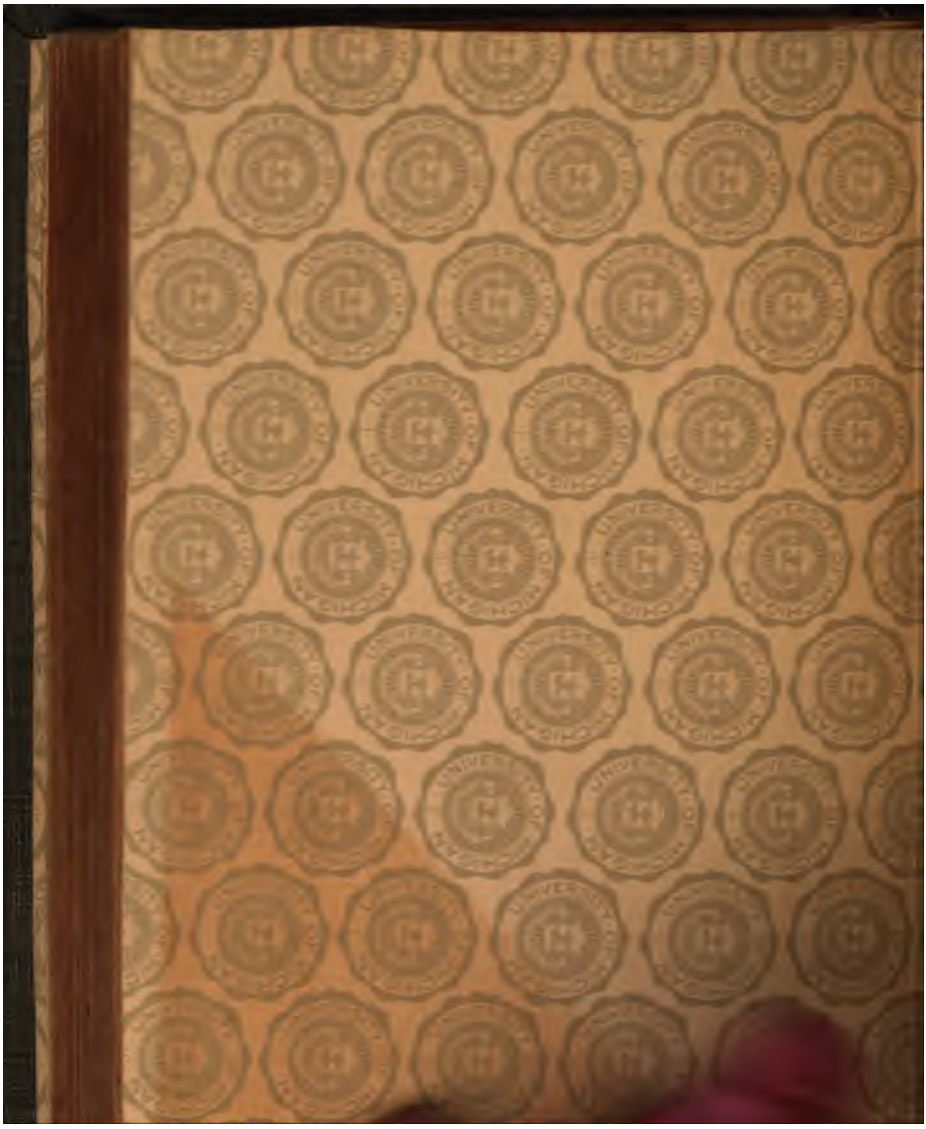
IN hoc indice prior numerus Idyllion; alter Theocriti verſum denotat, cui reſpondent ubique Scholia: præterquam ubi duo aut tres verſus in iis ſimul explicantur, qui novo numero ſignari non poſſunt. Diſtinctionem itaque textus ſequeris, atque ita ſcholiorum interpretationem inſpicies: quod non fallet.